

Giới thiệu Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán

Truyện Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán kể về sự thù hận của cô bị người yêu si nhục, mẹ cô bị hại chết thể thảm nhưng hung thủ thì vẫn không bị bắt!

Vì lòng căm thù đã đến đỉnh điểm cô quyết bán thân mình để kiếm tiền trả thù. Những gì đáng quý nhất trên thân thể cô đều bán hết cho tổng giám đốc của Mạc Thị với giá thật cao.

Và rồi anh muốn mua đứa bé trong bụng cô nhưng cô quyết không bán cho anh! Rồi đứa bé sẽ ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Người anh muốn lấy không phải là em

Tại nhà hàng XX.

Vũ Vi ngồi cạnh cửa sổ, một tay chống cằm, nhìn xuyên qua cửa sổ lớn sát đất thưởng thức cảnh đẹp trên đường. Trên gương mặt là nụ cười nhàn nhạt, nhưng kì thực trái tim cô lại đang nhảy nhót không thôi. Trong đầu càng không ngừng suy nghĩ, nếu như Lục Hàng cầu hôn, khi đó cô có nên rụt rè một lúc rồi hăng đáp ứng không.

Không bao lâu, một bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Vũ Vi nhìn thấy bóng người mà mình ngày nhớ đêm mong thì kích động đứng lên khỏi ghế, ngược đôi mắt rung rung nhìn Lục Hàng tiến vào nhà hàng, từng bước đến gần cô. Lục Hàng vẫn vô cùng anh tuấn như cũ, rực rỡ như ánh mặt trời, cho dù anh ta chỉ mặc quần áo thoải mái rất bình thường vẫn không giấu nổi sự tuấn tú của mình.

Nếu đây không phải là nơi công cộng, cô sẽ không chút do dự mà nhào vào lòng Lục Hàng.

Lục Hàng nhìn thấy Vũ Vi, bước chân hơi dừng lại một chút, che dấu thần sắc lạnh lùng, sau đó bước đến trước mặt Vũ Vi, mỉm cười nhìn cô, "Đợi lâu không?"

Vũ Vi dùng sức lắc đầu, "Không có, em cũng mới vừa tới thôi." Kỳ thật, cô đã ở đây chờ từ lúc nhà hàng mới mở cửa, cũng chưa đến bốn tiếng mới ba tiếng rưỡi và dùng hết ba tách cà phê thôi mà. Chỉ là, cô không nói những điều này với Lục Hàng, cô sợ Lục Hàng sẽ cười cô.

"Vây thì tốt." Lục Hàng nở một cười tuyệt đẹp với Vũ Vi.

Nụ cười của Lục Hàng làm trái tim Vũ Vi nhộn nhạo. Mặt cô đỏ lên, xấu hổ cúi đầu nhìn tách cà phê trên mặt bàn.

"Vũ Vi, anh có lời muốn nói với em." Đôi mắt sâu thẳm của Lục Hàng nhìn Vũ Vi chằm chằm.

Trái tim Vũ Vi không khỏi gia tăng tốc độ nhảy lên vài cái, cho dù trước đó cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần. Nhưng cô vẫn còn hơi bối rối, cô cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng của mình. Sau đó cô ngẩng đầu lên nhìn Lục Hàng, lại cúi đầu che dấu đi vẻ vui sướng hiện rõ trên nét mặt, nhìn mặt bàn, nhẹ giọng, "Anh nói đi."

"Anh sắp kết hôn." Lục Hàng hồ hững dùng giọng nói lạnh nhạt trả lời Vũ Vi. Anh sắp kết hôn?

Không phải là Vũ Vi chúng ta kết hôn đi, cũng không phải Vũ Vi gả cho anh, mà là anh sắp kết hôn!

Vũ Vi ngẩng đầu nhìn Lục Hàng, đôi mắt trong suốt khó hiểu, cô cố gắng che dấu sự bối rối trong lòng, mở miệng thì thào, "Nghĩa là sao?"

Lục Hàng chấp hai tay để trên mặt bàn, thần sắc bình tĩnh nhìn Vũ Vi, dường như mất hết kiên nhẫn giải thích, "Ý anh là anh muốn kết hôn, nhưng cô đâu không phải là em."

‘Ầm’ một tiếng, Vũ Vi chỉ cảm thấy đại não mình như bị nổ tung, đau đớn khó nín. Bỗng chốc cô cảm giác trước mặt mình như tối sầm mất đi ý thức trong giây lát, thật may là hai tay cô nắm chặt lấy mép bàn mới ngăn bản thân không ngã nhào ra đất.

Cả đêm cô ngủ không ngon, tâm tình vô cùng kích động để chờ đợi một câu nói như vậy sao!

Cô toàn tâm toàn ý yêu anh ta, thậm chí đưa toàn bộ gia sản của mình cho anh ta đi du học, có thể nói trừ thân thể ra không có cái gì mà cô không cho anh ta. Cho anh ta tất cả không giữ lại thứ gì, nhưng đổi lại là sự phản bội trắng trợn thế này đây sao? !

Tâm trạng Đồng Vũ Vi lúc này như bị một con dao đâm sâu vào tim, đau đớn đến cực điểm.

Thật lâu sau, cô mới hồi phục tinh thần lại, bình tĩnh nhìn Lục Hàng. "Vi sao?"

Lục Hàng không hề áy náy quay lại nhìn Vũ Vi, chậm rãi phun ra sáu chữ, "Cô ấy có tiền hơn em."

Người đàn ông cô yêu chà đạp cô chỉ vì đối phương có tiền? Còn có chuyện gì buồn cười hơn chuyện này sao? "Ha ha, ha ha ha, ha ha. . . ." Vũ Vi nhìn Lục Hàng mà không nhịn được bật cười, cười vui vẻ, cười rạo rỡ, cười xinh đẹp. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Làm người phụ nữ của anh

"Vũ Vi, đừng như vậy." Lục Hàng không biết vì sao Vũ Vi lại cười to. Trong lòng Lục Hàng hơi khó chịu, anh ta vươn tay nắm lấy bàn tay đang run lên của Vũ Vi, nhìn cánh môi Vũ Vi trắng bệch, Lục Hàng biết trong lòng Vũ Vi rất đau đớn. Bàn tay anh ta không khỏi dùng sức nắm tay Vũ Vi thật chặt, đầy thâm ý nhìn cô, chậm rãi mở miệng nói, "Kỳ thật anh cũng không nỡ xa em, nhưng đối phương vừa có tiền, lại là con gái một. Đến với cô ấy anh có thể rút ngắn thời gian phấn đấu mười năm thậm chí là hai mươi năm, em có thể hiểu cho anh không?"

Vì tiền bạc vứt bỏ cô, vẫn còn muốn cô thông cảm?

Trong khoảnh khắc đó, Vũ Vi cảm thấy Lục Hàng chẳng qua chỉ là một gã đàn ông không biết xấu hổ, đồng thời cảm thấy mất mình đúng là bị mù nên mới nhìn lầm anh ta. Cô rút bàn tay mình ra khỏi lòng bàn tay của Lục Hàng, kiểm chế cơn tức giận đang trào dâng trong lòng. Chăm chọc nhìn Lục Hàng, "Hiếu, đương nhiên là có thể hiểu rồi."

Lục Hàng vừa nghe vậy liền vui vẻ không thôi, anh ta xem nhẹ lời châm chọc của Vũ Vi, vô cùng hưng phấn nhìn cô, "Vũ Vi, làm người phụ nữ của anh đi."

Cho dù tính tình Vũ Vi có tốt, lúc này cũng không kiềm chế được nữa, cô đứng bật dậy khỏi ghế, dùng sức hất tách coffee trên bàn vào mặt Lục Hàng. Máu cà phê đen đậm chậm rãi từ trên mặt Lục Hàng chảy xuống, vừa vặn che khuất gương mặt ghê tởm của Lục Hàng, cô lạnh lùng nhìn Lục Hàng, cực kỳ phẫn nộ nói, "Lục Hàng, anh không biết xấu hổ là gì sao?" Nói xong, cô dùng sức đặt mạnh tách coffee trong tay xuống mặt bàn, cầm túi xách của mình lướt qua Lục Hàng tiến về phía cửa ra nhà hàng.

Nhưng cô mới đi được vài bước, đã bị Lục Hàng lạnh lùng gọi lại, "Chờ một chút."

Vũ Vi dừng bước quay đầu lại nhìn Lục Hàng, cô thật sự muốn nhìn xem Lục Hàng còn có thể nói gì!

Lục Hàng không hề để ý đến việc bị hất cà phê, anh ta cầm khăn tay nhẹ nhàng lau cà phê trên mặt, sau đó, tao nhã đứng lên khỏi ghế, lấy từ trong túi áo ra tấm chi phiếu đã chuẩn bị sẵn, đưa tới trước mặt Vũ Vi, "Đây là mười vạn. Vì bốn năm nay cô cũng đã đưa cho tôi khoảng bảy, tám vạn, nay tôi đưa cho cô mười vạn, xem như cả vốn lẫn lời đều trả lại cho cô. Từ nay về sau, chúng ta đã thanh toán xong xuôi." Nói xong, khóe miệng Lục Hàng hiện nên nụ cười xấu xa, hắn cố ý nhẹ buông tay để tấm chi phiếu rơi xuống dưới chân Vũ Vi. Đối mặt với sự vũ nhục trắng trợn của Lục Hàng, Vũ Vi không có tức giận, mà khom người nhặt tấm chi phiếu lên, nắm trong tay thật chặt, ngưỡng mặt khinh bỉ nhìn Lục Hàng, "Thanh toán xong xuôi? Anh nợ tôi tiền bạc thì có thể trả nợ, anh nợ tôi tình cảm thì sao? Vậy tình yêu bốn năm nay tôi dành cho anh, anh trả tôi như thế nào?"

Lục Hàng hừ lạnh, cười nói, "Đó là do cô tự nguyện, tôi cũng không bắt buộc cô yêu tôi."

Nhìn sắc mặt Lục Hàng không có nửa điểm áy náy, Đồng Vũ Vi cảm thấy khó thở, tiến lên một bước đưa tay tát mạnh vào mặt Lục Hàng, "Lục Hàng, đến giờ tôi mới biết được, bản tính anh vốn là một tên cặn bã nhất trong những tên cặn bã mà tôi từng gặp." Nói xong, cô hung dữ trừng Lục Hàng, xoay người đi ra cửa nhà hàng.

Lục Hàng tức giận nắm chặt hai tay trừng mắt nhìn theo bóng cô.

Đi ra cửa nhà hàng, bước chân Vũ Vi tiến nhanh về phía trước, đi thẳng đến nơi ít người qua lại, đến khi hai chân cô mềm nhũn ngồi phịch xuống ven đường lát gạch hình răng cưa, ngơ ngẩn nhìn xe cộ lui tới.

Cùng lúc đó, trong nhà hàng cũng có một người đàn ông cùng cảnh ngộ với Vũ Vi – Mạc Từ Hiên.

Chương 3: Đôi phương so với anh có tiền

Trong lòng Mạc Từ Hiên hưng phấn tiến vào nhà hàng, vừa mới đẩy cửa nhà hàng ra, hần nhìn chăm chăm đến cạnh cửa sổ vị trí bạn gái hần Tề Mỹ Linh đang ngồi. Đối với bạn gái đặc biệt từ Mi bay qua thăm hần, lòng Mạc Từ Hiên cực kỳ vui vẻ, hần nhếch miệng cười, bước đến chỗ đối diện Tề Mỹ Linh, tao nhã ngồi vào ghế, hần khẩn cấp mở miệng, "Mỹ Linh. Anh có lời muốn nói với em, " Hần đặt một tay tại ngực của mình, đụng đến một thẻ tính dụng thô sếp, bên trong đó có toàn bộ hoạt động tài chính Mạc thị của hần, hôm nay hần muốn đem tấm thẻ này tự tay giao cho Tề Mỹ Linh, muốn cho Mỹ Linh tùy ý tiêu xài, để bù lại sự thua thiệt bốn năm nay mà hần đã đối với cô giấu diếm đi thân phận của mình, cùng cầu hôn với cô.

Tề Mỹ Linh bắt chéo hai chân, hướng tới người đàn ông đối diện nở nụ cười quyến rũ, nâng tách cà phê trên mặt bàn lên nhẹ nhàng uống, sau đó đặt lại trên mặt bàn, "Từ Hiên, em có lời muốn nói với anh."

Bọn họ cơ hồ là cùng mở miệng .Lời nói mới vừa dứt Tề Mỹ Linh hơi run sợ, tựa hồ không nghĩ tới Mạc Từ Hiên cũng có chuyện muốn nói với cô ta.

Mà Mạc Từ Hiên cười, trêu chọc nói, "Không thể tưởng được chúng ta cư nhiên tâm ý tương thông." Nói xong, hần cực kỳ thân sĩ đưa tay ra hiệu xin mời Tề Mỹ Linh, "Phụ nữ được ưu tiên, em nói trước đi." Nhiều năm về sau, hần sẽ nhớ lại cảnh tượng thời điểm này, còn đang suy nghĩ, nếu lúc này, hần mở miệng nói trước, chuyện sau này cũng sẽ không xảy ra?

Tề Mỹ Linh thoáng do dự một phen, lại bung tách cà phê trên mặt bàn lên uống một hớp lớn, sau đó đem tách cà phê nắm trong tay, đôi mắt tựa như không dám nhìn Mạc Từ Hiên, nhìn chăm chăm vào tách cà phê, thật lâu sau, cô ta ngẩng đầu lên tựa như là hạ quyết tâm nhìn người đàn ông đối diện, chậm rãi mở miệng, "Từ Hiên, chúng ta chia tay đi."

Mạc Từ Hiên chờ mong nhìn Tề Mỹ Linh, cho rằng sẽ nghe được Tề Mỹ Linh nói ba chữ em yêu anh, nào ngờ lại nghe được nhưng là hai chữ chia tay. Hần sững sốt, cho rằng Tề Mỹ Linh đang nói đùa, đúng là, khi hần nhìn thấy vẻ mặt kiên định của Tề Mỹ Linh, hần biết Tề Mỹ Linh không có nói sai, sắc mặt của hần dần dần trở nên cực kỳ khó coi, cảm giác ngực đột nhiên đau, hần nhủ chặt. Hần nhìn chăm chăm vào đôi má tuyệt mỹ của Tề Mỹ Linh, muốn nhìn coi cô có hay không đang nói đùa với hần, nhưng là thất bại trên khuôn mặt nghiêm túc của Tề Mỹ Linh cực kỳ rõ ràng viết, em thật sự .

Hần hít thật sâu vào, ra sức cho mình phải bình tĩnh trở lại nhìn Tề Mỹ Linh thanh âm băng lãnh hỏi, "Tại sao?" Tề Mỹ Linh có bao nhiêu yêu thương hần, hần so với bất kì kẻ nào hiểu rõ nhất, nhưng là tại sao cô muốn chia tay với hần?

Tề Mỹ Linh dừng lại động tác thưởng thức tách coffee trong tay, ngẩng đầu nhìn chăm chăm Mạc Từ Hiên, sau đó dời tầm mắt, nhàn nhạt mở miệng nói, "Em bắt cả hai tay, đối phương so với anh có tiền!"

Một câu cực kỳ đơn giản, làm cho Mạc Từ Hiên từ thiên đường bị đạp xuống địa ngục!

Người phụ nữ hần yêu thương bắt cả hai tay, đối phương so với hần có tiền?

Hần là ai? Tổng giám đốc tập đoàn Mạc thị, toàn bộ tài sản của hần đứng trong top 30 người giàu nhất thế giới, cư nhiên đối phương còn giàu hơn hần?

Hần nở nụ cười, vẻ mặt anh tuấn mang theo một nụ cười vô cùng giễu cợt nhìn cô gái mà mình yêu tận xương tủy, gian nan mở miệng hỏi, "Cũng bởi vì đối phương so với anh có tiền, em liền muốn vứt bỏ tình yêu bốn năm nay của chúng ta?"

"Đúng." Tề Mỹ Linh cực kỳ khẳng định trả lời Mạc Từ Hiên.

Chương 4: Cha con đã chết sớm

Mạc Từ Hiên đem thẻ tín dụng đặt ở trong túi quần, thâm sâu nhìn Tề Mỹ Linh, chậm rãi mở miệng hỏi cô ta "Em sẽ không hối hận sao?"

Tề Mỹ Linh tựa như nghe được truyện cười, trên mặt nở một nụ cười rức rờ, cô ta ngửa đầu gằn ra từng chữ cực kỳ rõ ràng nói Mạc Từ Hiên, "Sẽ không."

Mạc Từ Hiên từ trên ghế đứng lên, lạnh lùng nhìn Tề Mỹ Linh một cái, xoay người liền muốn đi ra nhà hàng. Sau đó Tề Mỹ Linh cũng từ trên ghế đứng lên, trước khi Mạc Từ Hiên rời đi, cô ta vươn tay nắm chặt cánh tay Mạc Từ Hiên, ngửa đầu nhìn cả người Mạc Từ Hiên phát ra hơi thở vô cùng lạnh nhạt.

Mạc Từ Hiên lại cực kỳ chán ghét nhìn Tề Mỹ Linh, sau đó dùng lực gỡ bàn tay Tề Mỹ Linh đang nắm cánh tay hắn ra, "Tề Mỹ Linh, đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của cô chạm vào tôi."

"Từ Hiên, mặc kệ em với ai cùng một chỗ, nhưng em yêu nhất chỉ là anh, nếu như anh không ngại, làm người đàn ông của em được không? Em có thể thỏa mãn hết thấy những gì anh mong muốn?" Tề Mỹ Linh cố ý bỏ qua về mặt chán ghét của Mạc Từ Hiên đối với mình, về mặt mong đợi nhìn Mạc Từ Hiên.

Về mặt Mạc Từ Hiên không khỏi khinh bỉ nhìn cô gái mình đã từng yêu, lúc này trước mặt hắn là một cô gái xinh đẹp đã làm thương tổn hắn, cũng làm thương tổn trái tim hắn, "Tề Mỹ Linh, cô không cảm thấy da mặt mình dày lắm sao?" Nói xong, hắn xoay người bước ra khỏi nhà hàng, chỉ còn Tề Mỹ Linh đau lòng nhìn bóng lưng hắn đi ra nhà hàng.

Trước đó Vũ Vi đã mua một bó hoa cẩm chướng, làm bộ như là Lục Hằng mua tặng mẹ, mẹ sẽ vui vẻ. Mẹ đang bệnh, cô không thể lập tức nói cho mẹ biết cô cùng Lục Hằng chia tay, mẹ rất tin nhiệm Lục Hằng thậm chí còn đem toàn bộ tiền đẻ dành của mình đưa cho Lục Hằng đi nước ngoài. Nếu mẹ biết tình hình thực tế, cô sợ mẹ sẽ không chịu nổi mà mắc bệnh tim.

Nhưng là khi cô mới vừa mở cửa phòng ra, nhìn thấy sắc mặt mẹ tái nhợt ngồi trên sofa.

Mẹ Đồng nhìn thấy Vũ Vi tiến vào phòng, đứng dậy đi đến trước mặt Vũ Vi nâng hai tròng mắt sung đỏ lên nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, cha con bệnh nặng, muốn gặp con một lần."

Sắc mặt Vũ Vi lạnh lùng hoa cẩm chướng trong tay cũng rơi xuống, về mặt không vui nhìn mẹ, âm thanh lạnh lùng nói, "Con không có cha." Người đàn ông kia đã có vợ, lại điên cuồng theo đuổi mẹ cô, lại không biết chuyện mẹ cô thật sự yêu ông ta sau đó lại mang thai cô, ông ta nhẫn tâm rũ bỏ mẹ cô, từ bỏ mẹ con cô, về sau không xuất hiện trước mặt mẹ cô nữa.

"Vũ Vi, đừng như vậy mặc kệ như thế nào, ông ta vẫn là cha con cắt ngang xương cốt lại vẫn hợp với gân cốt, cho dù trong lòng con hận ông ta, nhưng trước sau ông ta cũng là cha con, ông ta sắp ra đi con cũng nên đi nhìn ông ta một chút." Mẹ Đồng lau nước mắt, nhẹ giọng khuyên nhủ Vũ Vi. (Sắp ra đi ở đây có nghĩa là chết)

Trên mặt Vũ Vi nở nụ cười giễu cợt nhàn nhạt nhìn mẹ, "Ông ta là cha con? Ông ta xứng đáng sao? Ông ta đối với con đơn giản chỉ là công hy sinh tình trùng cho mẹ, trừ lần đó ra ông ta đã làm gì cho con?" Dừng một chút, cô lại nói, "Mẹ, mẹ không phải cảm thấy người cha đó rất ích kỷ, rất buồn cười sao? Thời điểm chúng ta không có nhà để về ông ta đang ở đâu? Thời điểm con bị người ta kêu là ti tiện, ông ta đang ở đâu? Trong trường con bị người ta khi dễ, ông ta đang ở đâu? Ban đêm con bị bệnh ông ta lại ở nơi nào? Ông ta cũng chưa chứng kiến qua con lớn lên trông như thế nào, thậm chí không có cho con dù chỉ một phân tiền, dựa vào cái gì hiện tại ông ta bệnh nặng, sắp chết muốn gặp con, con liền phải đi gặp ông ta? Con không đi, bởi vì cha con đã chết sớm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Vì sao phải tha thứ cho ông ta?

‘ Bốp ’ Mẹ Đồng dương tay hung dữ tát vào mặt Vũ Vi, "Vũ Vi, mẹ không cho phép con nói với cha con như vậy!"

Vũ Vi che đôi má đau đớn lại, không thể tin nhìn mẹ Đồng, từ nhỏ đến lớn, cho dù cô có buống binh hay gây chuyện đến mức nào, mẹ đều không có đánh cô, hiện tại, cư nhiên vì cái người gọi là cha cô, mà đánh cô?

Trong mắt cô chứa đầy nước mắt ứa khuất chạy qua mẹ Đồng tới phòng ngủ chính mình. Cô dùng sức đóng sầm cửa phòng.

‘ Ầm ’ một tiếng cửa phòng đóng lại, giống như một cây búa dùng sức đánh vào trong lòng mẹ Đồng, làm cho bà cảm thấy đau đớn không thôi, thân hình bà gầy nhỏ không nhìn được lui về phía sau vài bước mới có thể đứng vững. Bà đau đớn đứng tại chỗ che tay trước ngực về mặt đau xót nhìn cửa phòng đóng chặt.

Tiến vào phòng ngủ, Vũ Vi ngã xuống giường, trợn to hai tròng mắt nhìn trần nhà, nước mắt ứa khuất cũng không ngăn được mà chảy xuống, lúc này lòng của cô thật sự rất đau, rất loạn cũng cực kỳ tức giận.

Đêm khuya, bỗng Vũ Vi cảm giác đau bụng cô mở hai mắt ra, ngồi dậy leo xuống giường, khom người ôm bộ phận dạ dày đang đau đớn không thôi.

Lúc này, cô mới nhớ hôm nay đã xảy ra rất nhiều chuyện, cư nhiên lại quên ăn cơm chiều. Cô bị bệnh viêm dạ dày cực kỳ nghiêm trọng không ăn cơm dạ dày cô sẽ đau đớn không thôi. Bệnh bao tử của cô hoàn toàn là vì thường xuyên làm việc quá sức không chú tâm vào việc ăn cơm đầy đủ. Mà khiến cho cô phải làm việc quá nhiều chính là Lục Hàng.

Cô cười chua xót trong lòng có chút phẫn nộ, cũng có chút ê ẩm, cô trả giá nhiều như vậy, đổi lấy là sự phản bội của Lục Hàng. Cũng bởi vì hấn mà cô bị bệnh bao tử thực sự không đáng!

Cô nhẹ nhàng mở cửa phòng ngủ ra, lặng lẽ tiến vào phòng bếp tìm một chút thức ăn.

Lại phát hiện một tia ánh sáng mỏng manh từ phòng ngủ mẹ phát ra.

Vũ Vi không khỏi hơi nhú mày, mẹ luôn ngủ rất sớm, bây giờ đã đêm khuya rồi, tại sao mẹ lại không ngủ?

Cô rón rén đi đến cửa phòng mẹ, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, nhìn thấy mẹ ngồi ở trên giường, hai tay bưng lấy tấm hình cũ khóc khẽ . . .

Vũ Vi đau xót, nhẹ nhàng mà đóng cửa phòng lại, đi đến tủ lạnh trong phòng bếp lấy ra một cái bánh bao cùng sữa, đi ra phòng bếp nhìn đèn trong phòng mẹ vẫn như cũ, lòng của cô dần dần trầm xuống.

Sáng sớm, Vũ Vi rời giường mặc tạp dề lên chuẩn bị nấu cơm, lại phát hiện mẹ đã sớm làm bữa sáng bày ở trên mặt bàn.

Nhìn thấy đồ ăn đầy trên mặt bàn, Vũ Vi biết cả đêm hôm qua mẹ không có ngủ.

"Vũ Vi con dậy rồi à, nhanh lên lại ăn cơm đi." Mẹ Đồng không biết khi nào thì Vũ Vi đã đứng ở sau lưng mình.

Vũ Vi không khỏi xoay người nhìn mẹ, cho dù mẹ cúi đầu cô vẫn nhìn thấy hai mắt mẹ sưng đỏ lên, và nước mắt vẫn còn chưa khô trên mặt mẹ .

Về mặt Vũ Vi khó hiểu nhìn mẹ, "Mẹ, ông ta lừa gạt tình cảm của mẹ, lại làm mẹ trở thành hồ ly tinh trong mắt mọi người, về sau còn bỏ mẹ bỏ con, tại sao mẹ vẫn tha thứ cho ông ta?"

Khuôn mặt Mẹ Đồng không khỏi hiện ra vẻ thương cảm, bà áy náy nhìn Vũ Vi vờn tay vuốt ve đôi má có chút sưng đỏ của Vũ Vi, chậm rãi mở miệng nói, "Vũ Vi, cho dù ông ta có xấu xa, không có nhân tính đi nữa, ông ta cũng là người đàn ông mà suốt cuộc đời này mẹ yêu nhất và cũng duy nhất chỉ yêu ông ta. Mà mẹ cũng tin tưởng, khoảng khắc đó cha con cũng là thật tâm yêu mẹ."

Vũ Vi biết đến bây giờ mẹ vẫn còn yêu người đàn ông bạc tình bạc ý kia!

Cô ngậm thở dài, cả đời mẹ cô cũng thật là khổ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Lại vui vẻ như vậy?

Cô hít một hơi thật sâu, lại nói, "Mẹ, con cùng người đi gặp. . . Ông ta." Cô cố gắng nói ra hai ba chữ cô không muốn nói.

"Vũ Vi?" Mẹ Đồng kinh ngạc nhìn Vũ Vi, con gái bà có bao nhiêu cường quật bà so với bất cứ kẻ nào hiểu rõ nhất, bà cho rằng cho dù người kia có chết đi, Vũ Vi đều sẽ không nhìn ông ta, nhưng không nghĩ tới Vũ Vi lại chủ động muốn đi gặp ông ta. Trong lòng cực kỳ vui vẻ, trong mắt cũng lộ ra vẻ vui mừng. "Vũ Vi, cảm ơn con đã đồng ý tha thứ cho ông ta."

Vũ Vi cười nhàn nhạt với mẹ, "Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi, con đi gặp ông ta, không phải bởi vì con tha thứ cho ông ta, mà là con không muốn nhìn mẹ thương tâm mà thôi." Nói xong, cô hừ lạnh trong lòng nếu như người đàn ông kia có chết trước mặt cô thì cũng chẳng quan tâm.

Hai mẹ con ăn xong điểm tâm, liền kêu xe đi đến tòa thành thị ngoài vùng ngoại ô.

Lên xe mẹ Đồng đưa tấm hình cha cô cho cô xem, lại kể sơ qua tình trạng của ông ta cho Vũ Vi, căn bản Vũ Vi không muốn nghe bất cứ chuyện gì có liên quan tới ông ta, nhưng là cô sợ mẹ buồn, liền nghe. Cha của cô tên là Sở Quốc Vĩ, cưới một thiên kim Xa Lan làm vợ, bọn họ còn có một cô con gái

đáng yêu tên là Sở Xa. Bà biết được bệnh tình Sở Quốc Vĩ nguy kịch là do Xa Lan thông báo.

Xuống xe, Vũ Vi đỡ mẹ dọc theo đường đi, không bao lâu, bọn họ đến một tòa biệt thự. Mẹ Đồng dừng bước nhìn bản số ở trước cửa biệt thự.

"Là nơi này sao?" Vũ Vi hỏi mẹ Đồng.

Miệng Mẹ Đồng mấp máy. Con người lộ ra vẻ thương cảm, bà gật gật đầu.

Nhìn ngôi biệt thự trước mặt, Vũ Vi ngây ngẩn cả người, cô thật không ngờ cha ruột của mình lại ở trong ngôi biệt thự này, càng không nghĩ đến ông ta có tiền như vậy. Trong lòng cô càng thêm tức giận, cha cô có tiền như vậy, lại không cho cô dù chỉ một đồng.

Cô quay sang nhìn mẹ, người mình yêu thương nhất liền cùng người khác ở trong ngôi biệt thự, lại không thể gặp nhau, đây là một chuyện đau đớn a!

Mẹ Đồng nhìn ngôi biệt thự, sau đó đi tới cửa nhẹ nhàng ấn chuông.

Một người hầu trung niên liền tiếp điện thoại, "Bà khỏe, đây là biệt thự Sở gia, xin hỏi bà là. . . ?"

"Đồng Kỳ." Mẹ Đồng tự giới thiệu bản thân mình, sau đó tựa như là sợ đối phương không mở cửa cho họ, bà lại bổ sung thêm một câu, "Là bà Sở mời tôi tới đây."

‘ Răng rắc ’ một tiếng, cửa biệt thự được mở ra.

Mẹ Đồng nhanh bước vào biệt thự, Vũ Vi theo sát phía sau.

Người phụ nữ mặc đồng phục hầu đi đến trước mặt Đồng Kỳ cùng Vũ Vi, lễ phép đưa tay ra hiệu xin mời, "Mời vào bên trong."

Vũ Vi đỡ mẹ đi vào đại sảnh biệt thự, mới vừa tiến vào đại sảnh nghe được từng đợt tiếng nói cười. Người đàn ông cùng phụ nữ .

Vũ Vi cùng mẹ Đồng cũng sờ một chút, trong nhà đang có người bệnh nặng vẫn còn cười vui vẻ đến như vậy sao?

Họ nhìn theo nơi phát ra tiếng cười, nhìn thấy một đôi nam nữ trung niên đang ngồi song song trên ghế sofa da. Hai người đang vui vẻ trò chuyện về cái gì đó, trên mặt hai người đều hiện ra vẻ tươi cười.

Bộ dạng người đàn ông trung niên đoan chính, mặt hình chữ quốc, mày rậm mắt to, độ khoảng gần năm mươi tuổi, trên người ông ta lại phát ra một vẻ thành thực mị lực, không thể phủ nhận ông ta thật là đẹp trai, tuy nhiên trải qua năm tháng cùng trên ảnh chụp có chút bất đồng. Vũ Vi nhìn ra, người đàn ông này chính là Sở Quốc Vĩ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tại sao lại lừa gạt họ?

Mà người phụ nữ trung niên theo sát Sở Quốc Vĩ, dung mạo xinh đẹp, đôi mắt hạnh nhân, đôi lông mi cong mảnh khảnh, sống mũi nhỏ kiên định, đôi môi mỏng khẽ gợi, hai gò má trắng nõn, đôi má lúm đồng tiền thật sâu. Trên mặt người phụ nữ nở một nụ cười nhân hậu hơi dựa vào bờ vai Sở Quốc Vĩ. Bộ dáng hạnh phúc.

Nhìn bộ dáng Sở Quốc Vĩ cùng bà Sở hạnh phúc. Tâm tình Đồng Kỳ không khỏi tê rần. Trong đôi mắt đẹp của bà nổi lên một vẻ bi thương.

Nhưng rất nhanh sau đó bà thu hồi lại vẻ mặt bi thương, ánh mắt tham lam rơi trên người Sở Quốc Vĩ. Đôi mắt tràn ngập thương nhớ đối với Sở Quốc Vĩ. Người đàn ông vô tình cũng là người đàn ông bà yêu nhất !

Nhìn bộ dạng đầy tươi cười của Sở Quốc Vĩ, Vũ Vi không khỏi nhủ thầm. Lúc này vẻ mặt Sở Quốc Vĩ tươi tắn căn bản không giống như một người bị bệnh sắp chết!

Tại sao Sở phu nhân lại lừa gạt họ?

"Phu nhân khách người tôi đã mời vào rồi." Nữ trung niên đứng ở cửa đại sảnh cung kính nói.

Hai người ngồi trên sofa đồng thời ngẩng đầu nhìn cửa đại sảnh, Sở phu nhân ngẩng đầu đồng thời nghi ngờ nói, "Ta không có mời khách?" Đương nhiên bà ta cũng nhìn qua Vũ Vi cùng mẹ Đồng, khuôn mặt tươi cười nháy mắt dừng lại. Đôi mắt thoáng hiện vẻ mặt u ám nhanh chóng biến mất. Khóe miệng bà ta hiện ra một nụ cười xấu xa.

Mà thời điểm Sở Quốc Vĩ nhìn thấy Vũ Vi cùng mẹ Đồng, trên mặt không khỏi hiện ra vẻ mặt kinh ngạc, nhưng rất nhanh lại bị ông ta che kín.

Nhìn khoé miệng Sở phu nhân hiện ra nụ cười xấu xa cùng vẻ mặt kinh ngạc của Sở Quốc Vĩ, Vũ Vi lập tức cảm giác được cô cùng mẹ bị Sở phu nhân tính kế. Cô không suy nghĩ liền kéo mẹ Đồng đi ra, nhưng đã chậm. Sở Quốc Vĩ đã đi tới trước mặt họ.

Sở Quốc Vĩ từ trên ghế sofa đứng lên, đi vài bước đến trước mặt mẹ Đồng cùng Vũ Vi, ông ta lạnh lùng liếc mắt nhìn Vũ Vi một cái sau đó nhìn mẹ Đồng, trong đôi mắt ông ta tràn ngập vẻ mặt chán ghét, ông ta lạnh lùng chỉ trích Đồng Kỳ, "Cô tới đây làm gì? Không phải cô đã đáp ứng với tôi, mãi mãi sẽ không xuất hiện trước mặt tôi, nay tại sao lại tới nhà tôi?"

Nhìn ánh mắt Sở Quốc Vĩ chán ghét. Tâm tình Đồng Kỳ không khỏi đau xót, bà che đi cảm giác đau đớn tại ngực, ngán đầu nhìn Sở Quốc Vĩ, sắc mặt bà lúc này càng trở nên tái nhợt.

Nghe được Sở Quốc Vĩ lạnh giọng chỉ trích, bà cảm giác càng mờ mịt trong lòng càng thêm đau đớn, bà nhìn Sở phu nhân đã từ trên ghế sofa đứng dậy, lại nhìn thân thể cường tráng của Sở Quốc Vĩ, thì thảo há miệng thở dốc muốn mở miệng giải thích, nhưng lại không biết giải thích như thế nào về mặt ủy khuất cúi đầu nhìn dưới mặt đất.

Chỉ là Sở Quốc Vĩ lạnh lùng lườm bà một cái, Vũ Vi không sao cả, dù sao cô cũng không đem Sở quốc Vĩ trở thành người thân, bị hắn coi như không có cô căn bản không quan tâm.

Nhưng là cô nhìn thấy vẻ mặt Sở Quốc Vĩ chán ghét lạnh giọng chỉ trích mẹ cô, cô nổi giận, Sở Quốc Vĩ dựa vào cái gì chỉ trích mẹ cô? Có tư cách gì chỉ trích mẹ cô?

Cô tiến lên một bước đem mẹ Đồng đang cúi đầu che ở phía sau mình, ngán đầu về mặt khinh thường nhìn Sở Quốc Vĩ, "Ông nghĩ rằng tôi nguyện ý tới nơi này sao?" Nói xong, cô vươn ngón tay ra chỉ Sở phu nhân bên cạnh Sở Quốc Vĩ, "Là bà ta nói cho chúng tôi biết, ông bị bệnh nặng sắp chết, nên chúng tôi tới nơi này để gặp ông lần cuối, chúng tôi thương cảm ông mới tới. Nói cách khác, nếu như ông không chết cho dù một bước chúng tôi cũng không thêm bước vào căn nhà này!" Nói xong, cô hung dữ trừng mắt Sở phu nhân bên cạnh Sở Quốc Vĩ, lạnh lùng cảnh cáo bà ta, "Sở phu nhân, tôi không cho phép bắt luận kẻ nào thương tổn mẹ tôi, nếu bà không nghe lời, tôi sẽ trả lại gấp đôi cho bà!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ông không xứng

Về mặt Sở Quốc Vĩ phần nộ nhìn Vũ Vi lạnh lùng quát, "Câm mồm cho ta!" Lại dám ở trước mặt ông ta nguyền rủa ông ta chết?

Đồng Kỳ nghe được Sở Quốc Vĩ lạnh lùng quát Vũ Vi, lập tức ngán đầu nhìn ông ta, "Sở Quốc Vĩ, ông không tin tôi, tôi không quan tâm, nhưng ông không thể quát con gái tôi! Vũ Vi không được nói vậy." Thân là cha nhưng Sở Quốc Vĩ không có làm gì cho Vũ Vi, dựa vào cái gì mà quát Vũ Vi?

Sở Quốc Vĩ quay đầu lại dùng ánh mắt hỏi Sở phu nhân, trong lời nói Đồng Kỳ ý tứ là do Xa Lan gọi điện cho bà.

Nhưng Sở phu nhân lại ngán đầu về mặt ủy khuất nhìn vẻ mặt thịnh nộ của Sở Quốc Vĩ, nước nờ nói, "Anh, em căn bản không có điện cho bà ta."

Nhìn biểu tình đối trá của Sở phu nhân, Vũ Vi cảm giác ghê tởm bà ta, cô xoay người sắc mặt khó coi nhìn mẹ Đồng, nói khẽ, "Mẹ, chúng ta đi." Tuy nhiên cô không rõ vì cái gì mà Sở phu nhân muốn gạt bọn họ tới nơi này, nhưng thật sự cô không muốn ở chỗ này nhìn Sở phu nhân đóng kịch.

Lúc này, cho dù Đồng Kỳ có ngốc cũng hiểu được Sở phu nhân lừa gạt bà. Bà nhìn Sở Quốc Vĩ một cái đi theo Vũ Vi đến cửa đại sảnh.

Mà Sở Quốc Vĩ lại quay đầu lại không muốn nhìn Đồng Kỳ, thời điểm Đồng Kỳ đi qua ông ta, ông ta lạnh lùng nói, "Mặc kệ Xa Lan có hay không gọi điện cho cô, tôi đều không muốn thấy mặt cô dù cho có một ngày tôi thật sự bệnh nặng, trước khi chết tôi cũng không muốn gặp lại hai mẹ con các người."

Sở Quốc Vĩ tuyệt tình nói, giống như một thanh sắc bén đâm thật sâu vào trái tim Đồng Kỳ làm cho bà khó nhịn mà đau lòng, bà che đau đớn ở ngực từng ngậm từng ngậm thở hỗn hển, vốn bà cho rằng Sở Quốc Vĩ không thích bà, nhưng ít ra đối với Vũ Vi có một chút cảm tình. Nhưng tất cả bà đã sai lầm trong lòng Sở Quốc Vĩ cho tới bây giờ đều không có Vũ Vi.

Cho dù Vũ Vi không cần Sở Quốc Vĩ, nhưng cô vẫn bị những lời nói của Sở Quốc Vĩ thương tổn, mẹ cô thương ông ta nhưng ông ta như vậy mà thương tổn mẹ! Cô dừng lại bước đi nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ Đồng làm cho mẹ Đồng dễ thở, nhìn thấy sắc mặt mẹ tái mét tâm tình Vũ Vi không khỏi càng thêm phần nộ, cô xoay người nhìn về mặt trào phúng của Sở Quốc Vĩ, "Tốt a, khi ông chết ngàn vạn đừng gọi tôi để cho ánh mắt tôi khỏi bẩn!" Dừng một chút, cô hé miệng cười, hai mắt giống như một loại trắng rằm thật đẹp, "A..., đúng rồi, cho dù ông bảo tôi, tôi cũng sẽ không tới, bởi vì ông không xứng!"

"Mày!" Sở Quốc Vĩ tức giận trừng mắt Vũ Vi, ông ta gắt gao nắm thành hai quả đấm, trán nổi gân xanh tựa như ông ta hận không thể đem Vũ Vi giết chết cho hả hận, ông từ trong kẽ răng về mặt lạnh lùng nện ra một chữ, "Cút!"

Wũ Vi lạnh lùng liếc Sở Quốc Vĩ, đỡ mẹ Đồng đi ra đại sảnh. Cho dù Sở Quốc Vĩ không đuổi cô đi cô cũng sẽ mang mẹ rời nơi này, bởi vì sắc mặt mẹ đã tái mét, hô hấp dồn dập đây là điềm báo bệnh tim mẹ tái phát, cô không dám trì hoãn.

Bọn họ vừa ra cửa, một cô gái trẻ tuổi nghênh ngang đi đến trước mặt, về mặt cô ta vui sướng nhìn Vũ Vi cùng mẹ Đồng, "Hai người tới tham gia tiệc đính hôn của tôi à?"

Cô ta cực kì xinh đẹp giống như là phiên bản còn trẻ của bà Sở, cô ta chắc là con gái của Sở Quốc Vĩ cùng Xa Lan Sở Xa.

Wũ Vi lạnh lùng nhìn Sở Xa một cái, tuy nhiên trên mặt Sở Xa mang theo một nụ cười vui sướng, cô cảm giác về mặt tươi cười của Sở Xa cùng bà cực kỳ đối trá. Cô đỡ mẹ đi qua Sở Xa đi về phía trước lại bị Sở Xa che trước mặt, cô ta vẫn mỉm cười như cũ nhìn Vũ Vi, "Nếu đến đây liền là khách buổi tối là tiệc đính hôn của tôi, tham gia bữa tiệc cũng chưa muộn, cần gì phải gấp gáp rời đi?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Lại là hắn!

Wũ Vi lạnh lùng, "Tránh ra, chúng tôi không muốn ở lại chỗ này." Hiện giờ hô hấp mẹ cô dồn dập, nếu cô không rời khỏi nơi này, e rằng mẹ cô sẽ phát bệnh.

Sở Xa giống như không nhìn đến sắc mặt khó coi của mẹ Đồng, vẫn như cũ chặn trước mặt họ, mỉm cười nhìn họ, "Nếu có việc gấp tôi cũng không giữ lại các người, nhưng nếu đã tới nơi này, tôi cũng giới thiệu vị hôn phu của tôi một chút, để tránh tương lai nếu có gặp trên đường cũng có thể biết nhau."

Wũ Vi căn bản không để ý tới Sở Xa, vị hôn phu của Sở Xa là ai, cái đó có liên quan tới cô sao? Cô vừa muốn mở miệng cự tuyệt, bên kia Sở Quốc Vĩ cũng không bình tĩnh mở miệng nói, "Sở Xa, thôi đi, bọn họ cũng không phải là nhân vật gì quan trọng, không cần phải giới thiệu vị hôn phu của con cho họ biết."

Sở Quốc Vĩ lại lần nữa làm thương tổn Đồng Kỳ, về mặt bà thất vọng nhìn Sở Quốc Vĩ, bọn họ một chút cũng không phải nhân vật quan trọng sao?

Nhưng là, Sở Quốc Vĩ quay đầu lại không liếc mắt nhìn Đồng Kỳ dù chỉ một cái.

Hai chân bà mềm nhũn, ngồi xồm trên mặt đất che nơi vùng ngực đau đớn từng ngum từng ngum thờ phỉ phò.

Wũ Vi lo lắng ngồi xồm xuống nhẹ nhàng vỗ lưng mẹ Đồng Cô lo lắng hỏi mẹ. "Mẹ! mẹ có sao không?" Vũ Vi lo lắng nhìn mẹ.

Mẹ Đồng hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, lại hít một hơi thật sâu, lại chậm rãi thở ra, lặp lại vài lần như thế, sắc mặt xanh xao của bà mới tốt hơn nhiều.

Mẹ Đồng hướng tới Vũ Vi nở một nụ cười để cho cô yên lòng, "Yên tâm, mẹ không sao."

Tuy mẹ mỉm cười với cô, nhưng Vũ Vi biết mẹ là vì không để cho cô lo lắng, nên mới ráng chịu đựng như vậy.

Cô không nói gì cả, đứng lên, ngồi xồm xuống đỡ mẹ đứng lên. Đang muốn đi về phía trước, một đôi giày nam da đen bóng loáng xuất hiện trước mắt cô.

Ngay sau đó thanh âm dễ nghe của Sở Xa truyền đến tai Vũ Vi, "Hàng, đây là khách mời đến tham dự lễ đính hôn của chúng ta. Hình như có việc gấp phải đi, mọi người chào hỏi một chút đi."

Đối phương tiến lại gần trước mặt họ, ngẩng đầu lên là có thể thấy được, muốn tránh cũng không được. Xuất phát từ lễ phép, Vũ Vi không tình nguyện chỉ liếc mắt nhìn đối phương một cái, chỉ là cái nhìn này, làm cô ngại ngùng cả người, thân hình cũng cứng.

Cô ngơ ngẩn nhìn người đàn ông trước mặt, hắn ta mặc tây trang màu đen, áo sơ mi màu trắng, có vẻ chín chắn, trên mặt vẫn còn nở một nụ cười ôn nhu, người đàn ông này không phải Lục Hàng thì còn có thể là ai?

Hai tay Vũ Vi nắm chặt lại, về mặt khinh miệt nhìn Lục Hàng, cô thực sự không ngờ Lục Hàng lại là người như vậy, hôm qua mới cùng cô chia tay hôm nay liền cùng người khác đính hôn mà đối phương lại người chị cùng cha khác mẹ với cô!

Cô lo lắng nhìn mẹ, nhìn thấy mẹ đang cúi đầu đưa tay ôm ngực, cô mới thả lỏng một hơi, tốt mẹ không thấy Lục Hàng nếu không bà sẽ không chịu nổi.

Cô cảnh cáo nhìn Lục Hàng, sau đó đỡ mẹ, "Mẹ, chúng ta đi."

Ở phía sau Sở Xa lại mở miệng nói, "Dì, đây là vị hôn phu của con. . ."

"Câm miệng! Chúng tôi đối với vị hôn phu của cô là ai không có hứng thú!" Vũ Vi lập tức mở miệng quát Sở Xa.

Nhưng Sở Xa lại hé miệng cười, tiếp tục mở miệng nói, "Lục Hàng."

Nghe được hai chữ Lục Hàng, mẹ Đồng giật mình, bà cố nén đau đớn trong lòng, ngẩng đầu, bà nhìn thấy khuôn mặt anh tuấn của Lục Hàng đứng trước mặt bà, sắc mặt của bà nhất thời trở nên tái mét, ngực truyền đến từng đợt đau đớn kịch liệt, đau đến hô hấp đều cảm thấy khó khăn, hai chân bà mềm nhũn ngã trên mặt đất, khó khăn thở hỗn hển. Lục Hàng bà tin nhiệm hân ta đối đãi với hân ta như con trai ruột của mình một dạng, nhưng hân lại phản bội con gái của bà!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Máu lạnh vô tình

"Mẹ!" Nhìn thấy mẹ khó thở, Vũ Vi sợ hãi, cô lo lắng quỳ trên mặt đất vỗ nhẹ lưng của mẹ, "Mẹ, mẹ không nên kích động, cũng không cần tức giận, con cùng Lục Hàng đã chia tay, con đối hân ta đã không còn tình cảm nào rồi."

Nhưng mẹ Đồng vừa nghe Vũ Vi nói, nếu là đã sớm chia tay, tại sao không nói cho bà biết? Đôi mắt bà gắt gao nhìn chăm chăm Lục Hàng, muốn hỏi Lục Hàng vì sao lại phản bội Vũ Vi, nhưng bà không mở miệng được, chỉ có thể nhìn chăm chăm Lục Hàng, bà tức giận nắm thành hai nắm đấm, thậm chí thở không nổi nữa, suýt nữa ngừng hô hấp.

Vũ Vi cực kỳ sợ, một bên vỗ lưng mẹ một bên chảy nước mắt gọi điện thoại cho 120. Trên đời này cái gì cô cũng có thể mất đi nhưng chỉ riêng mẹ là không thể mất đi.(120: xe cấp cứu)

Thừa dịp Vũ Vi gọi điện thoại, Sở Xa ngồi xổm xuống, nhẹ giọng nói bên tai Đồng Kỳ, "Đồng kỳ, Đồng Vũ Vi đang nói dối, kỳ thật Đồng Vũ Vi rất đau lòng, mà còn thống khổ, biết tôi tại sao mà không chọn người đàn ông ưu tú mà chọn chọn Lục Hàng không? Bởi vì, năm đó mẹ tôi bởi vì bà mà ném mùi vị thống khổ, hôm nay tôi muốn con gái bà cũng ném thử mùi vị thống khổ như mẹ tôi, nhớ kĩ con gái bà có như ngày hôm nay, tất cả đều do bà tạo nên."

Biết rõ những lời nói này của Sở Xa là cố ý chọc tức bà, nhưng mẹ Đồng vẫn tức giận! Bà tức giận đến không thể thở ra, suýt nữa tắt thở.

Nhìn thấy hô hấp Đồng Kỳ trở nên khó khăn, Sở Xa cười lạnh nhạt, đứng lên kéo Lục Hàng đi vào đại sảnh, đồng thời phân phó người hầu, "Mở nhạc, chúng tôi muốn luyện tập khiêu vũ chuẩn bị cho buổi tối."

Vũ Vi cúp điện thoại, liền nhìn thấy sắc mặt mẹ tái nhợt đến nỗi không còn chút máu nào, hô hấp càng ngày càng kém, nhưng mà mẹ gắt gao nắm tay cô, ắp nẩy nhìn cô, nước mắt từ khóe mắt chậm rãi rơi xuống.

Nhìn thấy tình trạng mẹ so với lúc này có nghiêm trọng hơn vài phần, Vũ Vi nhất thời phần nộ không thôi, cô không khỏi quay đầu nhìn vào đại sảnh Lục Hàng cùng Sở Xa đang khiêu vũ, lạnh giọng hỏi, "Sở Xa, cô vừa nói gì với mẹ tôi?" Sở Xa vừa mới rời mẹ đi không lâu, nếu cô ta không nói gì đó, thì tình trạng của mẹ làm sao có thể nghiêm trọng như vậy?

Sở Xa quay đầu nhìn cô nở một nụ cười vô cùng rực rỡ, lại nở một nụ cười rực rỡ nhìn Đồng Kỳ, "Dì, con vừa nói với dì cái gì, dì nói lại cho con gái dì biết đi!"

Đồng Kỳ nghe được Sở Xa nói, tâm tình cực kì đau đớn, lại càng thêm đau đớn không thôi, bà trợn trừng mắt, sau đó ngất đi.

"Mẹ!" Nhìn thấy mẹ hôn mê, Vũ Vi sợ hãi, cô lo lắng đến nỗi tim đập như tiếng trống gỗ, mẹ không có gì phản ứng, cô hô hấp cho mẹ, nhưng tất cả đều vô ích.

Vũ Vi nhìn mẹ phát bệnh tim, về mặt cô cầu xin nhìn Sở Quốc vĩ đang ngồi trên sofa mỉm cười thương thức Sở Xa cùng Lục Hàng khiêu vũ, cũng là cha của cô, "Sở Quốc Vĩ, coi như mẹ tôi đã từng quen biết với ông, xin ông hãy cho người lái xe đưa mẹ tôi đến bệnh viện được không?" Nếu không phải tình huống nguy cấp, cô sẽ không mở miệng cầu xin Sở Quốc Vĩ.

Nhưng mà Vũ Vi thật không ngờ, Sở Quốc Vĩ chỉ nhàn nhạt nhìn thoáng qua Đồng Kỳ hôn mê bất tỉnh một cái, sau đó thu hồi tầm mắt, ngược lại cầm lấy một quyển tạp chí, âm thanh lạnh lùng nói, "Cô đã gọi 120 rồi không phải sao? Nên chờ xe cứu thương đến đây đi."

Bên Cạnh Sở Quốc Vĩ là mẹ Sở bà ta chỉ hừ lạnh một tiếng, sau đó khước miệng hiện lên một nụ cười đắc ý, nhìn Đồng Kỳ hôn mê bất tỉnh.

Vũ Vi biết Sở Quốc Vĩ vô tình, nhưng không có nghĩ đến Sở Quốc Vĩ lại vô tình như vậy, trơ mắt nhìn mẹ cô hôn mê bất tỉnh, không không thêm để ý, lại thờ ơ lạnh nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đem bọn họ ra bên ngoài

Vũ Vi đau lòng cúi đầu nhìn mẹ hôn mê bất tỉnh, đột nhiên cô cảm thấy mẹ cực kỳ thương yêu, tại cô mà mẹ phải hôn mê bất tỉnh sinh mệnh lại bị đe dọa, người đàn ông mà cô yêu nhất cũng thờ ơ lạnh nhạt với mẹ cô.

Vũ Vi đem tất cả nước mắt vẫn còn đọng lại trong hốc mắt nuốt trở lại trong bụng sau đó về mặt cầu xin nhìn Sở Xa cùng Lục Hằng đang khiêu vũ vui vẻ, "Lục Hằng, xem như mẹ tôi đã từng đối xử tốt với anh, anh có thể lái xe đưa mẹ tôi đến bệnh viện không, nếu chậm, bà có thể sẽ nguy hiểm đến tánh mạng." Lúc này, cô không thể không cầu xin Lục Hằng, nhưng là vì mẹ, cô cần phải cầu xin chỉ có Lục Hằng. Nói xong, về mặt cô chờ mong nhìn Lục Hằng, hi vọng Lục Hằng có thể suy nghĩ lại, lái xe đưa mẹ cô đến bệnh viện.

Lục Hằng nhìn Vũ Vi cùng mẹ Đồng một cái, vẫn như cũ nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của Sở Xa vui vẻ khiêu vũ, lạnh lùng nói, "Không thấy tôi đang khiêu vũ sao?"

"Người đâu, nơi này quá ồn, đuổi bọn họ ra ngoài cho tôi." Cùng Lục Hằng đang vui vẻ khiêu vũ Sở Xa tức giận nói.

Mấy người hầu đứng ở một lập tức tiến lên, đem Vũ Vi cùng Đồng Kỳ gắt gao kéo ra ngoài.

Vũ Vi nắm chặt hai tay thành quả đấm, ngẩng đầu nhìn mấy người hầu, âm thanh lạnh lùng nói, "Không được phép đụng vào dù chỉ một sợi lông của mẹ tôi! Bà hiện tại đang bệnh tim, động một chút sẽ lấy tánh mạng của bà. Người nào đụng bà, tôi sẽ liều mạng với người đó!"

Mấy người hầu liếc mắt nhìn nhau, lại nhìn Đồng Kỳ hôn mê bất tỉnh, tất cả đều đứng tại chỗ, không người nào dám tiến lên đụng Vũ Vi cùng Đồng Kỳ. Các người hầu đều sợ đến chết người.

Sở Xa đang vui vẻ khiêu vũ khỏe mạnh đến mấy người hầu đang đứng tại chỗ không có đem Đồng Kỳ cùng Vũ Vi đuổi ra, nhất thời tức giận, cô dùng lực đẩy Lục Hằng đang ôm mình ra, vươn ngón tay chỉ mấy người hầu, tức giận nói, "Một đám vô dụng!" Nói xong cô ngược lại chỉ vào Đồng Kỳ cùng Vũ Vi, "Không thể đem người nửa sống nửa chết này đuổi ra, nhưng vẫn không thể đem cái ả tiện nhân kia đuổi ra hay sao?"

Mấy người hầu lập tức hiểu ý, mọi người không thể đem người hôn mê bất tỉnh này ra, nhưng có thể đem người khỏe mạnh kéo ra ngoài!

Vũ Vi không phản ứng kịp, mấy người hầu liền lập tức tiến đến Vũ Vi, mạnh mẽ kéo Vũ Vi ra khỏi đại sảnh biệt thự.

Vũ Vi liều mạng giãy dụa phản kháng, nhưng mà khí lực cô quá nhỏ căn bản không thể tránh khỏi khí lực của mấy người hầu!

"Thả ra! Thả tay ra cho tôi!" Vũ Vi lạnh giọng ra lệnh cho mấy người hầu. Cô không thể rời khỏi đại sảnh, cô sợ mấy tiện nhân Sở gia này sẽ làm mẹ bị thương.

Nhưng mà mấy người hầu căn bản không nghe Vũ Vi nói, vẫn như cũ kéo Vũ Vi ra khỏi đại sảnh.

Sở Xa lại khoanh tay trước ngực về mặt nở nụ cười nhàn nhạt nhìn một màn này, cô ta cũng không tin Đồng Vũ Vi có thể để Đồng Kỳ đang hôn mê bất tỉnh ở đây mà rời đi.

"Thả ra, tôi sẽ mang mẹ Đồng rời khỏi nơi này!" Vũ Vi xé tâm hướng mấy người hầu hô.

Mấy người hầu không để ý Vũ Vi, mà quay đầu nhìn Sở Xa.

Sở Xa lạnh lùng cười, hướng tới mấy người hầu gật đầu.

Mấy người hầu được Sở Xa cho phép, lập tức buông Vũ Vi ra.

Vũ Vi đang dùng lực tránh khỏi mấy người hầu, thỉnh thoảng bị họ buông ra, nhất thời không trở tay kịp, ngã nhào trên đất.

Nhìn đến Vũ Vi ngã nhào trên đất, Sở Xa cùng mẹ Sở không nhịn được cười ra.

Mà Sở Quốc Vĩ không nhịn được nhún mày, "Àm ỉ chết đi được, mất cả hứng đọc báo." Nói xong ông ta cầm tờ báo trong tay, từ trên ghế sofa đứng lên, hướng lầu hai đi đến, từ đầu đến cuối, ông ta đều không có nhìn Vũ Vi một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nợ máu trả bằng máu

Lục Hàng đi đến bên người Sở Xa, hôn lên trán Sở Xa, một bàn tay nắm eo nhỏ mềm mại của Sở Xa, ôn nhu nói, "Chúng ta tiếp tục khiêu vũ." Đường như là không thấy mẹ con Vũ Vi bị Sở Xa vô tình đuổi đi.

Khóe miệng mẹ Sở nở một nụ cười sáng khoái nhìn Vũ Vi chật vật cùng Đồng Kỳ đang hôn mê bất tỉnh.

Vũ Vi chật vật từ trên mặt đất bò đứng lên, đứng ở tại chỗ hai tay nắm thành quả đấm lạnh lùng nhìn từng người, cha ruột thì lạnh lùng, mẹ Sở thì vui sướng khi người khác gặp họa, cùng với Sở Xa cùng Lục Hàng đang khiêu vũ, nơi này mỗi người mỗi một động tác, làm cho tận sâu trong lòng cô nhói lên đau đớn.

Nhìn vẻ mặt đắc ý tươi cười của mẹ Sở, Sở Xa rốt cục cũng hiểu được, mẹ Sở hao tổn tâm sức vì muốn đem cô ta ra để đạt được mục đích, chính là muốn nhìn bộ dáng chật vật bị vũ nhục của Vũ Vi và Đồng Kỳ.

Cô từ từ ngồi xổm xuống, hai tay nhẹ nhàng vuốt đôi má không còn chút máu nào của mẹ, cô cẩn thận đỡ mẹ đang hôn mê bất tỉnh lên đi ra, sợ một chút không cẩn thận sẽ làm cho mẹ ly khai.(ly khai chết)

Cô đưa lưng về phía mẹ, đem mẹ chống trên lưng, từng bước hướng tới cửa biệt thự. Tất cả quá trình, cô không có rơi một giọt nước mắt nào, bởi vì cô biết, cô càng là đau khổ, thì Sở gia sẽ càng vui vẻ, càng vui sướng, mà cô, không muốn Sở gia vui vẻ trên sự đau khổ của cô!

Cô mới vừa bước ra khỏi cửa, trong đại sảnh liền truyền tiếng cười sáng khoái của mẹ Sở, cùng giọng cười yếu ớt của Sở Xa.

Vũ Vi đang đi về phía trước bất chợt dừng lại, xoay người về mặt lạnh nhìn mẹ Sở cùng Sở Xa cùng với vẻ mặt bình tĩnh của Lục Hàng, gần từng chữ cực kỳ rõ ràng nói, "Chuyện hôm nay, tôi sẽ nhớ kỹ! Một ngày nào đó tôi sẽ trả lại cho các người gấp bội lần!" Nói xong, cô quay đầu lại đi ra đại sảnh biệt thự.

Sở Xa không khỏi hừ lạnh, "Muốn trả lại? Cô có bản lĩnh đó sao?"

Đi ra khỏi biệt thự, Vũ Vi lo lắng đem mẹ Đồng đặt trên mặt đất, sợ đụng vào bệnh tim, không dám tùy ý hoạt động, tay cô đặt trước mũi mẹ xem thử, thời điểm đó cô cảm giác mẹ không có hô hấp, lòng của cô nhất thời lạnh lại. . .

Vũ Vi lập tức làm biện pháp cấp cứu cho mẹ, hai tay cô để lên ngực của mẹ, dựa vào quy luật, sau đó lại không ngừng hô hấp cho mẹ, thật lâu sau, rốt cục mẹ cũng hô hấp trở lại, nhìn thấy mẹ hô hấp, Vũ Vi thật vui mừng, nước mắt còn lưu lại hốc mắt đã lâu, cũng từ từ chảy xuống khuôn mặt, sau đó biến mất, hai tay cô gặt gao nắm thành quả đấm, về mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm biệt thự cấp cao của Sở gia, nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Nếu mẹ mà có chuyện gì, con thề, cho dù là Ngọc Thạch Cầu Phần con cũng sẽ khiến cho Sở gia nợ máu trả bằng máu!"(Ngọc Thạch Cầu Phần :ngọc nát đá tan)

Cô ngồi dưới đất đem đầu mẹ ôm vào trong lòng của mình, một bàn tay nhẹ nhàng mà vỗ về mẹ, không bao lâu, xe cứu thương đến.

Bệnh viện.

Mẹ Đồng vừa mới đến cửa bệnh viện đột nhiên hô hấp ngừng lại, trải qua quá trình cấp cứu của các bác sĩ, mới thoát khỏi nguy hiểm.

Vũ Vi ngồi bên cạnh giường bệnh, nhìn thật sâu hai gò má trắng nõn của mẹ, tay cô gặt gao nắm lấy tay mẹ, không chịu buông ra, cũng không dám buông ra, bởi vì chỉ có khi cảm giác bàn tay mẹ ấm áp, cô mới có thể xác định mẹ vẫn còn sống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thật không phải là người

Cửa phòng bệnh đột nhiên có người đẩy ra, độ tuổi cô gái bằng Vũ Vi, còn đẹp hơn Vũ Vi một chút, tiến vào phòng bệnh, cô đi đến gần Vũ Vi, nhẹ

giọng gọi, "Vũ Vi."

Vũ Vi ngẩng đầu nhìn người bạn thân duy nhất, "Ngưng Nhi." Nước mắt không ngăn được mà chảy xuống.

Ngưng Nhi sững sốt, từ khi cô biết Vũ Vi tới nay, cô chưa từng thấy Vũ Vi khóc, có một khoảng thời gian cô còn tưởng rằng Vũ Vi lòng gan dạ sắt cần bản không khóc a. Thấy Vũ Vi khóc đến thương tâm như vậy, cô lo lắng đem Vũ Vi ôm vào lòng, cúi đầu nhìn Vũ Vi, "Làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì rồi hả? Tại sao đi Đồng lại phát bệnh tim? Tại sao đi Đồng bị bệnh mà không thấy bóng dáng Lục Hàng tới thăm?"

Lạc Ngưng Nhi nói, những câu hỏi đó càng làm cho Vũ Vi đau, cô đem tất cả những ủy khuất tại Sở gia hóa thành nước mắt, không kiêng nể gì rơi lệ, khóc đủ cô vụn tay lao đi những giọt nước mắt trên mặt, kể những chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua cho Lạc Ngưng Nhi nghe.

"Minh đi, mẹ nó Lục Hàng không phải người, mình đi tìm hấn tính sổ!" Nghe Vũ Vi nói xong, Lạc Ngưng Nhi tức giận không thôi, cô không để ý Vũ Vi ngăn cản, bỏ Vũ Vi ra liền hướng cửa phòng bệnh đi đến.

Vũ Vi biết mình không ngăn cản được Lạc Ngưng Nhi, nên cũng không ngăn cản nữa. Bởi vì, lúc trước cô cùng Lục Hàng yêu đương, tất cả đều là Lạc Ngưng Nhi tác hợp, Lạc Ngưng Nhi là chị em tốt nhất của cô, lúc trước Lục Hàng và Trác Nhất Phi là hai nam sinh ưu tú đồng thời theo đuổi cô, Lạc Ngưng Nhi hết sức coi trọng Lục Hàng, cực lực tác hợp cho hai người. Hiện tại Lục Hàng làm ra chuyện như vậy, cô biết trong lòng Lạc Ngưng Nhi rất khó chịu. Nếu không cho Lạc Ngưng Nhi trút giận, chỉ sợ về sau Lạc Ngưng Nhi sẽ không gặp cô.

Vũ Vi đứng cạnh cửa sổ, nhìn cửa bệnh viện, thấy Lạc Ngưng Nhi đi ra bệnh viện, cô gọi điện thoại cho Lạc Ngưng Nhi, "Cậu đừng có ngăn cản mình, nếu mình không chửi cái tên Lục Hàng vong ân phụ nghĩa kia, thì tức giận trong lòng mình sẽ không thể giảm xuống." Vừa mới bắt máy, Lạc Ngưng Nhi liền mở miệng trước.

Vũ Vi nhìn không được cười lên một tiếng, tính tình Lạc Ngưng Nhi luôn nóng nảy! "Ngưng Nhi, mình không ngăn cản, cũng không ngăn cản được cậu, nhưng có điều cậu phải nhớ kỹ, ngàn vạn đừng lỗ mãng, kích động, tất cả người Sở gia đều đề tiện, cậu giáo huấn Lục Hàng một chút thôi, biết không?" Nếu chọc giận người Sở gia, chỉ sợ Lạc Ngưng Nhi sẽ chịu thiệt.

Lạc Ngưng Nhi nghe được Vũ Vi nói, sững sốt một phen mới lấy lại tinh thần, Lục Hàng đối xử Vũ Vi như vậy, cô đi tìm Lục Hàng tính sổ với hấn như vậy vẫn còn lưu tình sao? Cô ngẩng đầu nhìn Vũ Vi đứng cạnh cửa sổ, mở miệng nói, "Vũ Vi, cậu không phải vẫn thích Lục Hàng sao?"

Cười!

Vũ Vi nghĩ muốn học máu, "Lạc Ngưng Nhi, mình Đồng Vũ Vi không có hèn hạ như hấn! Người cặn bã như vậy, mình chỉ khinh bỉ, đá một cước, thích hấn? Hấn xứng đáng sao?"

Khóe miệng Lạc Ngưng Nhi thoáng hướng về phía trước nhếch lên, "Vậy là tốt rồi." Nói xong cô cúp điện thoại.

"Ngưng Nhi, nhớ kỹ lời mình nói, giáo huấn Lục Hàng một chút thôi, ngàn vạn đừng... ." Nói được một nửa, Vũ Vi liền dừng lại, bởi vì Lạc Ngưng Nhi đã cúp điện thoại, cô gọi lần nữa cho Lạc Ngưng Nhi, nhưng đối phương tắt máy.

Tính tình Lạc Ngưng Nhi nóng nảy, lại giỏi Taekwondo, nếu như Lạc Ngưng Nhi đánh Lục Hàng bị thương hoặc bắt luận người nào của Sở gia, theo trình độ đề tiện của Sở gia, nhất định sẽ không bỏ qua cho Ngưng Nhi. Cô muốn đi ngăn cản Lạc Ngưng Nhi, nhưng mà mẹ vẫn còn đang hôn mê, cô không thể rời đi. Hiện tại điều duy nhất cô có thể làm là cầu nguyện cho Lạc Ngưng Nhi không có lỗ mãng kích động.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Cần phẫu thuật

Một cô y tá tuổi còn trẻ nhẹ nhàng mở cửa phòng bệnh ra, nhìn bóng lưng Vũ Vi hỏi, "Xin hỏi cô có phải là người nhà của bệnh nhân Đồng Kỳ không?"

Vũ Vi không khỏi xoay người nhìn cô y tá trẻ tuổi, "Đúng, tôi phải."

"Cô khỏe, trưởng bác sĩ nói đã có kết quả kiểm tra của bệnh nhân Đồng Kỳ, ông muốn cô đến văn phòng một chuyến." Cô y tá nhẹ giọng nói với Vũ Vi, bởi vì không thể nói chuyện lớn tiếng khi có người bệnh tim.

Vũ Vi nhìn thoáng qua Đồng Kỳ vẫn còn chưa tỉnh, "Một hồi tôi sẽ qua." Cô không thể để mẹ một mình ở nơi này, nếu như mẹ tỉnh mà không thấy cô, sẽ sốt ruột.

Cô y tá tựa hồ nhìn được suy nghĩ của Vũ Vi, cô mỉm cười đi đến trước mặt Vũ Vi, "Cô yên tâm đi, tôi giúp cô trông coi mẹ cô."

Vũ Vi không khỏi cảm kích nhìn cô y tá, "Cảm ơn cô."

Ra khỏi phòng bệnh đi dọc theo hành lang về phía trước đến cuối, quẹo trái là văn phòng trưởng bác sĩ. Vũ Vi lễ phép gõ gõ cửa phòng, sau đó đẩy cửa vào.

Trưởng bác sĩ là một người đàn ông trung niên, dáng người trung bình, mang một cặp mắt kính, nhìn qua cực kỳ ôn hòa. Lúc này ông đang cúi đầu nhìn tư liệu trên bàn.

"Trần thúc thúc." Vũ Vi đi đến bàn ngồi xuống đối diện bác sĩ Trần, cô cùng bác sĩ Trần rất quen thuộc, bởi vì bác sĩ Trần từ trước đến giờ là bác sĩ chữa bệnh cho mẹ, đã từng theo đuổi mẹ, nhưng trong lòng mẹ chỉ có Sở Quốc Vĩ, cho nên cự tuyệt bác sĩ Trần, hiện tại bác sĩ Trần vẫn còn độc thân như cũ. Trong lòng cô hi vọng bây giờ mẹ đã hết hy vọng đối với Sở Quốc Vĩ. Suy xét một chút về bác sĩ Trần.

"Vũ Vi, ngồi đi con." Bác sĩ Trần ngẩng đầu lên cười với Vũ Vi.

Vũ Vi ngồi đối diện với bác sĩ Trần, nhìn tập tài liệu trong tay bác sĩ Trần, sau đó ngẩng đầu nhìn bác sĩ Trần, "Trần thúc thúc, bệnh mẹ con có phải hay không rất nghiêm trọng?"

Bác sĩ Trần nhìn Vũ Vi một cái, sau đó cầm tài liệu trong tay tất cả đều đưa tới Vũ Vi, "Vũ Vi, bệnh tim của mẹ con rất nghiêm trọng, lập tức cần phải phẫu thuật nối mạch máu, nếu không, bà sẽ không sống quá năm nay."

Vũ Vi lập tức sững sốt, cô vẫn cho rằng bệnh tim của mẹ mới chỉ là giai đoạn đầu, nên không cần làm phẫu thuật, nhưng là hiện tại, bác sĩ Trần nói nếu mẹ cô không phẫu thuật thì mẹ sẽ sống không quá năm nay, làm sao cô có thể chấp nhận được?

Trong lòng Vũ Vi ôm một tia hy vọng nhìn bác sĩ Trần. "Trần thúc thúc, bệnh tim của mẹ con nghiêm trọng đến như vậy sao?"

"Vũ Vi, phẫu thuật nhất định phải làm, hơn nữa tốt nhất trong vòng một tháng làm phẫu thuật, chậm mà nói. . . ." Bác sĩ Trần nhìn Vũ Vi chậm rãi nói.

Bác sĩ Trần nói đã rất rõ ràng, bệnh tim của mẹ cực kỳ nghiêm trọng, phải lập tức mổ, nếu không sống không quá năm nay. Mặc dù biết kết quả, trong lòng Vũ Vi trầm xuống.

Thật lâu sau, cô ngẩng đầu nhìn bác sĩ Trần, "Trần thúc thúc, đại khái phẫu thuật cần bao nhiêu tiền?"

Bác sĩ Trần trầm mặc một hồi trả lời Vũ Vi, "Ít nhất. . . 30 vạn."

30 vạn!

Trong tay cô chỉ có mười vạn, vẫn còn thiếu 20 vạn!

Vũ Vi hít sâu một hơi, sau đó từ trên ghế đứng lên, "Trần thúc thúc, người hãy sắp xếp thời gian phẫu thuật cho mẹ cháu càng sớm càng tốt, tiền bạc, con sẽ nghĩ biện pháp gom góp." Nói xong cô đi đến cửa văn phòng.

"Vũ Vi, chuyện tiền bạc, ta có thể cho con mượn." Bác sĩ Trần từ trên ghế đứng lên nhìn Vũ Vi, ông hy vọng chính mình có thể giúp Đồng Kỳ cùng Vũ Vi.

Một bàn tay Vũ Vi đã nắm đồ vạn cửa, bác sĩ Trần nói, làm cho cô cực kỳ cảm động, nhưng là, cô không thể nhận sự trợ giúp của bác sĩ Trần, bởi vì cô không muốn nợ bác sĩ Trần, cô xoay người hướng tới bác sĩ Trần cảm kích cười, "Trần thúc thúc, cảm ơn người, vấn đề tiền bạc, con có thể nghĩ biện pháp giải quyết."

"Vũ Vi?" Bác sĩ Trần có chút bất đắc dĩ nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi chỉ là hướng tới bác sĩ Trần cười cười, sau đó rời khỏi văn phòng.

Rời khỏi văn phòng, nụ cười trên mặt cô trở nên cứng đờ. 20 vạn cũng không phải là con số nhỏ a!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Bạn trai?

Trên đường đi, cô gọi điện thoại cho mấy người thân thích, tất cả mọi người đồng ý giúp cô, nhưng cũng không thể nhiều, có thể cho Vũ Vi chỉ có mấy nghìn, tối đa chỉ có một vạn. Nếu như vậy cô gom góp cũng chỉ có bốn vạn. Còn tiền tiêu dùng ở bệnh viện, trong tay cô chỉ có mười hai mươi ba vạn,

vẫn còn thiếu 17 vạn.

Không còn biện pháp nào khác, cô gọi cho Lạc Ngưng Nhi, nhưng cô biết Lạc Ngưng Nhi cũng không tốt hơn, nhưng là trừ bỏ Ngưng Nhi, cô thật sự không có bạn bè khác.

"Cậu không sao chứ?" Vũ Vi hỏi đầu bên kia điện thoại Lạc Ngưng Nhi, cô sợ Sở gia sẽ gây phiền toái cho Lạc Ngưng Nhi.

"Yên tâm, tên cận bã Lạc Hằng kia đuối lý, hần không dám làm gì mình." Lạc Ngưng Nhi thoải mái mà trả lời, dừng một chút cô lại nói, "Vũ Vi, thực xin lỗi, lúc trước nếu không phải do mình, thì cậu sẽ không lựa chọn cùng Lạc Hằng chung một chỗ, nói cho cùng, đều là mình hại cậu."

"Ngưng Nhi, Lạc Hằng là do mình chọn, không liên quan gì đến cậu, không cần tự trách. Với lại, trong lúc đó mình cùng Lạc Hằng chỉ nắm tay mà thôi, mình không có tổn thất gì hết, cậu không cần tự trách mình." Vũ Vi lo lắng hướng tới Lạc Ngưng Nhi giải thích, đồng thời cô cũng cảm thấy mình thật may mắn vì chưa cùng Lạc Hằng phát sinh quan hệ gì.

Nghe Vũ Vi nói như vậy, trong lòng Lạc Ngưng Nhi cũng cảm thấy vui hơn, cô hé miệng cười cười, "Tình trạng Di Đồng như thế nào rồi?"

Nhắc tới mẹ, lòng Vũ Vi trầm xuống, "Không tốt." Trầm mặc một hồi, cô lại mở miệng, "Ngưng Nhi, mẹ mình cần phẫu thuật mới có thể sống sót."

"Cần bao nhiêu tiền?" Lạc Ngưng Nhi đi về phía trước nhất thời dừng lại.

"Còn thiếu khoảng mười bảy mươi tám vạn." Vũ Vi khẽ thở dài một cái.

Lạc Ngưng Nhi thoáng nghĩ một chút, sau đó hướng tới Vũ Vi nói, "Yên tâm, cho dù đập nồi bán sắt mình cũng sẽ giúp cậu đến cùng."

Xi, Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, "Cảm ơn cậu, Ngưng Nhi." Mặc kệ Ngưng Nhi có hay không có thể giúp cô khoản tiền này, trong lòng của cô đều cực kỳ cảm kích Ngưng Nhi.

Cúp điện thoại, cô đi đến cửa phòng bệnh, vừa mới mở cửa phòng bệnh ra, cô y tá cũng từ bên trong mở cửa phòng đi ra, nhìn thấy Vũ Vi, Cô y tá cực kỳ vui vẻ, "Đồng tiểu thư, mẹ Đồng đã thức dậy."

Vũ Vi nhất thời vui vẻ không thôi, "Thật tốt quá!"

Nhưng cô y tá lại nói, làm cho cô ngây ngẩn cả người.

"Bạn trai cô đang chăm sóc bà."

Bạn trai?

Về mặt vui vẻ tươi cười của Vũ Vi bỗng cứng đờ, cô mới vừa cùng Lạc Hằng chia tay, làm sao có thể có bạn trai?

Lúc này, trong phòng bệnh truyền ra tiếng cười của Đồng Kỳ cùng một tiếng cười trầm thấp của người đàn ông.

Tiếng cười người đàn ông này cô rất quen thuộc, là bạn học cũ của cô cũng là người đàn ông theo đuổi cô bốn năm, Trác Nhất Phi.

Cô nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh ra, chỉ nhìn thấy Trác Nhất Phi đưa lưng về phía cô ngồi cạnh bên giường mẹ, không biết nói gì với mẹ, mà hai người lại cười vui vẻ như vậy.

Nhìn thấy sắc mặt mẹ đã tốt hơn rất nhiều, lòng Vũ Vi mới buông thả.

Mẹ Đồng nhìn thấy Vũ Vi tiến vào phòng bệnh, bà áy náy lại đau lòng nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi."

Trác Nhất Phi xoay người nhìn Vũ Vi, hai gò má, nở một nụ cười nhàn nhạt, "Trở lại."

Vũ Vi bước đến trước mặt Trác Nhất Phi, "Cảm ơn cậu."

Trác Nhất Phi lại hơi tức giận nhìn Vũ Vi, "Cậu vẫn khách khí với mình như vậy?"

Vũ Vi không nhịn được cười lên một tiếng, sau đó nhìn về phía Đồng Kỳ, cho dù sắc mặt mẹ đã tốt hơn nhiều, nhưng là trong đôi mắt vẫn như cũ mang một vẻ thương cảm, trong mắt Vũ Vi mang theo một vẻ yêu thương, muốn an ủi mẹ vài câu, nhưng có Trác Nhất Phi bên cạnh, không tiện mở miệng, chỉ là thay mẹ đắp chăn.

"Đột nhiên có chút khát nước, hai người trò chuyện đi, tôi đi lấy nước." Trác Nhất Phi rất hiểu chuyện nên liền nhanh chóng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Quảng cáo thú vị

Trác Nhất Phi vừa rời khỏi phòng bệnh, mẹ Đồng liền vươn tay cầm lấy tay Vũ Vi, về mặt áy náy nhìn Vũ Vi, nức nở nói, "Vũ Vi, thành thật xin lỗi, mẹ không nên mang con đến Sở gia, không nên cho con nhìn thấy Lục Hàng. . . Không nên làm cho con thương tâm." Nhớ tới những lời Sở Xa nói với bà, trong lòng Đồng Kỳ nổi lên một trận khó chịu, tâm, và kết thúc của sự thương yêu.

Nhìn thấy sắc mặt mẹ trở nên khó coi, Vũ Vi cầm tay mẹ, "Mẹ, con không sao, con đã không còn thích Lục Hàng, thật sự. Nhìn thấy Lục Hàng ở Sở gia con chỉ là kinh ngạc mà thôi, một chút thương tâm cũng không có."

Về mặt Đồng Kỳ không tin nhìn Vũ Vi, "Làm sao có thể? Con yêu nó bốn năm, làm sao có thể nói không thích liền không thích?"

Vũ Vi ngồi thẳng người hai tròng mắt nhìn chăm chăm mẹ, hướng tới mẹ giảng thích chuyện cô và Lục Hàng chia tay, "Mẹ. . . ." Nói xong, cô cười với mẹ, "Thật chất bên trong Lục hàng là một tên tiểu nhân đê tiện, con đã không thể yêu hắn nữa rồi."

Mẹ Đồng nghe Vũ Vi nói xong, sắc mặt trở nên có chút khó coi, trong lòng bà thờ dài một hơi, nâng một bàn tay lên vuốt đầu Vũ Vi, đau lòng nhìn Vũ Vi, "Không thể tưởng được con mắt của chúng ta nhìn đàn ông đều kém như vậy, đều bị bề ngoài giản dị của Lục Hàng lừa gạt, cũng bị Sở phu nhân lừa gạt rồi." (Kyo: mình sẽ đổi mẹ Sở= Sở phu nhân nha. Mình sẽ đổi mấy chương trước lại luôn.)

"Con mắt chúng ta không phải là nhìn kém, mà là quá lương thiện rồi." Vũ Vi hướng tới mẹ cười, dừng một chút, cô lại hỏi điều mình thắc mắc, "Mẹ, người vẫn còn yêu Sở Quốc Vĩ sao?"

Đồng Kỳ không khỏi cười chua sót, "Kỳ thật, không nên dùng chữ yêu, phải nói, mẹ đối với Sở Quốc Vĩ là nh ớ. Về sau mẹ mang thai con, mẹ không biết, mặc dù ông ta từ bỏ chúng ta, nhưng mẹ vẫn cho rằng ông ta đối với mẹ còn có tình yêu. Dựa vào ý nghĩ này, mẹ mới có thể kiên cường nuôi con lớn lên. Nhưng khi ông ta nói chúng ta không phải là người quan trọng, mẹ đã không còn nhớ đến ông ta, bởi vì mẹ biết trong lòng ông ta chúng ta không là gì cả. Bởi vì ông ta không đáng để mẹ yêu, cũng không xứng."

Nghe được mẹ không còn yêu Sở quốc vĩ, trong lòng Vũ Vi cực kỳ vui vẻ, cô có rất nhiều lời muốn nói với mẹ, nhưng là mẹ vừa mới tỉnh lại, không thể quá mệt nhọc, cô đỡ mẹ nằm lại giường bệnh.

"Mẹ, mẹ muốn ăn gì không? Con làm cho." Vũ Vi một bên thay mẹ Đồng đắp chăn một bên hỏi.

Mẹ Đồng thoáng nghĩ một chút, "Mẹ muốn ăn cháo." Nói xong, bà nhắm hai mắt lại, bắt đầu ngủ.

Cô nán lại đến khi mẹ đã ngủ, mới rời khỏi phòng bệnh, về nhà hầm cháo cho mẹ.

Vừa ra khỏi cửa bệnh viện, di động của cô liền báo hiệu có tin nhắn, xuất phát từ tò mò, cô mở tin nhắn ra xem, chỉ là liếc mắt một cái cô đã bị nội dung tin nhắn hấp dẫn rồi.

Đây là quảng cáo giải trí có tính buôn bán cùng thông báo tuyển dụng nội dung như sau:

Bạn vì người trong nhà bức hôn mà phiền não sao?

Bạn bị phụ nữ quán lấy cả ngày mà phiền não sao?

Bạn muốn bỏ những người phụ nữ quán lấy làm phiền não sao?

Hãy đến với Callme!

Mục đích của chúng tôi là có tiền, giúp bạn ngăn chặn!

Chỉ có người không thể tưởng được, chứ không có người không làm được !

Xin liên hệ chúng tôi số điện thoại là 152. . . . Chúng tôi rất vui khi bạn tham gia callme, thông báo callme tuyển dụng công tác nữ, tướng mạo đoan chính, tính cách cởi mở. Tiền lương, lương tạm trích phần trăm

Nhìn đến tin nhắn này, Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, hiện tại khoa học kỹ thuật thật sự phát triển, chỉ cần nhấn tin là có thể làm cho cả N thành phố biết đến công ty callme thành lập, còn có quảng cáo thông báo tuyển dụng. Trong lòng cô không khỏi bội phục quản lý callme, có thể nghĩ ra cách vừa tiết kiệm tiền lại nhanh và tự quảng cáo cho công ty mình.

Đẹp điện thoại vào, cô liền đi ra cửa bệnh viện, vừa mới đi xuống bậc thang vài bước, một bóng người rất quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt của cô.

Chương 17: Không thể nhận tiền của cậu

Vũ Vi hướng tới Trác Nhất Phi cười, "Cảm ơn cậu đã đến thăm mẹ mình."

Trác Nhất Phi chỉ là nhàn nhạt nhìn Vũ Vi một cái, sau đó chậm rãi đi xuống bậc thang.

Vũ Vi đi theo phía sau hắn, xuống bậc thang, Trác Nhất Phi cố ý thả chậm bước đi, Vũ Vi bước vài bước đuổi theo Trác Nhất Phi, hai người song song đi về phía trước.

"Vũ Vi, cậu hơi quá đáng. Xảy ra chuyện như vậy, cậu lại không gọi điện thoại cho mình, nếu mình không tới bệnh viện có việc, cũng không biết bác gái nằm viện." Trác Nhất Phi có chút hờn giận nhìn Vũ Vi, chỉ trích nói, "Xem ra cho tới bây giờ cậu vẫn không coi mình là bạn."

Vũ Vi nấp máy miệng, mặc dù Trác Nhất Phi nói như vậy, nhưng cô cực kỳ khẳng định, Lạc Ngưng Nhi gọi điện thoại cho Trác Nhất Phi rồi. Bước chân đi về phía trước thoáng dừng một chút, sau đó hơi áy náy nhìn Trác Nhất Phi, "Thành thực xin lỗi, chuyện xảy ra bất ngờ, mình rất hỗn loạn, không nghĩ ra gọi điện thoại cho ai cả." Trác Nhất Phi theo đuôi cô bốn năm, mặc dù cô vẫn cự tuyệt hắn, nhưng Trác Nhất Phi vẫn đối với cô rất tốt, ở trong lòng cô đã đem Trác Nhất Phi trở thành bạn.

Trác Nhất Phi không khỏi cười, quay đầu nhìn Vũ Vi, "Dù gì chuyện cũng đã xảy ra, nhưng nếu có lần sau, nhất định phải nói cho mình biết, bằng không mình sẽ coi như cậu không xem mình là bạn!"

"Được." Vũ Vi mỉm cười.

"Về nhà?"

"Uhm."

"Mình đưa cậu." Trác Nhất Phi đi đến xe mình. Đi đến xe, hắn cực kỳ thân sĩ đem cửa xe tay lái phụ mở ra, sau đó mỉm cười nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi vốn muốn cự tuyệt Trác Nhất Phi, nhưng nhìn thấy Trác Nhất Phi đã mở cửa xe, lại mỉm cười nhìn cô, không đành lòng cự tuyệt Trác Nhất Phi.

Lên xe, Trác Nhất Phi nhẹ nhàng đóng cửa xe, sau đó qua ngồi xuống vị trí lái.

Hắn nhìn Vũ Vi một cái, sau đó nghiêng người qua Vũ Vi.

Vũ Vi chỉ cảm thấy một mùi nước hoa rất dễ chịu pha lẫn mùi đàn ông độc đáo, tiến vào trong mũi cô, sau đó thoáng qua trước mặt, khuôn mặt tuần tú của Trác Nhất Phi hiện ra, khoảng cách gần, hơi thở hơi nóng của Trác Nhất Phi lao thẳng tới gương mặt cô. Vũ Vi nhất thời hoảng sợ, thân thể nhất thời cứng lại, về mặt khăn trương cảnh giác nhìn Trác Nhất Phi.

Trác Nhất Phi nhìn thấy đáng vẻ khăn trương cùng ánh mắt cảnh giác của Vũ Vi nhện không được cười lên một tiếng, vươn một bàn tay ra lấy dây an toàn từ chỗ ngồi Vũ Vi, thay Vũ Vi cài dây, sau đó ngồi trở lại vị trí chính mình. "Cậu mệt rồi thì nghỉ ngơi một chút đi." Nói xong, hắn hạ ghế ngồi Vũ Vi xuống một chút, để cho Vũ Vi thoải mái nằm ở trên chỗ ngồi nghỉ ngơi.

Hai mắt Vũ Vi chớp chớp, nuốt nước bọt, sau đó nhắm lại hai mắt nghỉ ngơi.

"Vũ Vi, đến chỗ." Trác Nhất Phi nhẹ giọng kêu Vũ Vi đang ngủ say.

Thoáng chốc Vũ Vi mở hai mắt, khi đó trời đã tối, cô biết được mình ngủ đã lâu.

Cô tháo dây an toàn ra, lúc cô mở cửa xe, lại bị Trác Nhất Phi nắm chặt cánh tay của cô lại, "Chờ một chút."

Vũ Vi quay đầu lại có chút nghi hoặc nhìn Trác Nhất Phi, "Có việc?"

Trác Nhất Phi từ trong túi lấy ra một tấm chi phiếu đưa cho Vũ Vi, "Đây là 20 vạn, cậu giữ lấy lo cho bác gái phẫu thuật đi."

Vũ Vi hơi sững sờ, không nghĩ tới Trác Nhất Phi sẽ đưa tiền cho cô, cô cực kỳ cần tiền, nhưng cô lại cự tuyệt Trác Nhất Phi, "Không được, mình không thể nhận tiền của cậu."

Trác Nhất Phi không khỏi có chút tức giận nhìn Vũ Vi, "Tại sao? Tiền của mình là cho cậu mượn, không phải là vô ích đưa cho cậu, với lại mình cho cậu mượn tiền bạc, và chuyện muốn làm bạn trai của cậu là hai chuyện khác nhau."

"Ý tốt của cậu mình biết nhưng mình không thể nhận được." Vũ Vi chậm rãi mở miệng nói, Trác Nhất Phi theo đuổi cô lâu như vậy, cô vẫn cự tuyệt hẳn, nhưng Trác Nhất Phi lại trước sau như một đối tốt với cô. Cô đã nợ Trác Nhất Phi quá nhiều rồi, nên cô không thể nhận tiền của Trác Nhất Phi, không muốn nợ hẳn thêm nữa, cô sợ mình sẽ không thể trả lại.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Có tiền

"Vũ Vi, cậu vẫn không coi mình là bạn sao?" Bên trong hai tròng mắt Trác Nhất Phi hiện lên vẻ bi thương, cho dù Đồng Vũ Vi có gặp khó khăn cũng không nhận sự giúp đỡ của hẳn, trong lòng của hẳn thật sự rất khó chịu.

Vũ Vi hướng Trác Nhất Phi cười, "Nhất Phi, cậu suy nghĩ nhiều rồi, mình thật sự xem cậu như bạn, hơn nữa còn là bạn tốt nhất, nhưng mình cũng không thể nhận tiền của cậu. Nhận tiền của cậu, trong lòng mình lại có trách nhiệm, cậu hiểu không?" Nhìn thấy sắc mặt Trác Nhất Phi vẫn khó coi, cô không khỏi mở miệng nói, "Như vậy đi, nếu như trước ngày phẫu thuật mà mình không có tiền thì mình sẽ nhận tiền của cậu được không?" Nói xong, cô hướng Trác Nhất Phi mỉm cười, xuống xe, đi vào nhà trọ.

Trác Nhất Phi đem tấm chi phiếu nắm lấy trong tay vuốt vò thành hình tròn, hẳn nhìn bóng lưng Vũ Vi rời đi, mãi đến khi bóng lưng Vũ Vi đã khuất đi, nhưng tấm mắt hẳn vẫn như cũ nhìn vào cửa nhà trọ, tràn đầy tự tin nói, "Đồng Vũ Vi, mình nhất định sẽ làm cho cậu yêu mình!"

Về đến nhà, nấu cháo, lại làm một chút thức ăn, sau đó Vũ Vi trở lại bệnh viện.

Tiến vào phòng bệnh, cô nhìn thấy mẹ đang ngồi trên giường bệnh ngắm người.

"Mẹ?" Vũ Vi đi đến cạnh giường bệnh nhìn mẹ.

"Vũ Vi, mẹ không muốn mổ. Bệnh của mẹ chỉ cần bồi dưỡng là tốt rồi cần bản không cần phẫu thuật." Đồng kỳ ngẩng đầu nhìn cùng chưa sót, 30 vạn a! Bọn họ làm gì có số tiền nhiều như vậy để phẫu thuật? Nếu như có tiền làm phẫu thuật, bà cũng chỉ là người tàn tật, chỉ dựa vào một mình Vũ Vi làm sao có thể trả khoản nợ này!

Vũ Vi để cho mẹ nói, cô đem bình giữ ấm mở ra, để cháo cùng thức ăn đặt trước mặt mẹ, "Mẹ, phẫu thuật phải làm, còn chuyện tiền bạc con sẽ nghĩ cách giải quyết, mẹ không cần lo lắng, an tâm chờ đợi làm phẫu thuật là tốt rồi."

Đồng kỳ áy náy nhìn Vũ Vi, sau đó trong mắt đầy ngập nước mắt, nhưng bị bà nuốt trở lại trong bụng, "Vũ Vi, thực xin lỗi, mẹ đã trở thành gánh nặng cho con."

Vũ Vi dùng muỗng mút cháo đút cho mẹ từng muỗng một, "Mẹ, mẹ phải nhớ kỹ, trên đời này cái gì con cũng có thể mất nhưng duy nhất mẹ là không thể. Cho nên mẹ đối với con mà nói, không phải gánh nặng, mà là động lực, là hi vọng. Mẹ hiểu không?"

Đồng kỳ thì thảo há miệng to, muốn khuyên Vũ Vi không cần cho bà mổ, nhưng lại không thể nói ra, chỉ là hé miệng ăn từng muỗng cháo.

Bà không muốn liên lụy Vũ Vi, nhưng cũng không muốn rời khỏi Vũ Vi. Biện pháp duy nhất bà có thể làm là phẫu thuật.

Tối đến Vũ Vi vẫn trông coi bên cạnh mẹ, sáng sớm hôm sau, cô rời giường sớm về nhà làm chút điểm tâm cho mẹ với lại thay đồ rồi trở lại bệnh viện.

Tiến vào phòng bệnh, ngạc nhiên khi nhìn thấy Lạc Ngưng Nhi đến đang ngồi cạnh giường nói chuyện phiếm với mẹ.

Vũ Vi đem cháo cùng thức ăn trong hộp giữ ấm lấy ra đặt trước mặt mẹ, thuận miệng hỏi Lạc Ngưng Nhi, "Đến đây lúc nào?"

"Vừa tới." Lạc Ngưng Nhi cầm lấy bát cháo định đút cho mẹ Đồng, lại bị mẹ Đồng cự tuyệt, "Bác có thể tự ăn rồi."

Lạc Ngưng Nhi để bát cháo xuống, từ trong túi xách lấy ra tờ chi phiếu đưa cho Vũ Vi. "Tiền mình đã tìm được rồi này."

Vũ Vi không khỏi cực kỳ kinh ngạc nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Làm sao trong một thời gian ngắn mà cậu có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?" Tình trạng Lạc Ngưng Nhi so với cô cũng không khá hơn bao nhiêu, làm sao cô có thể có nhiều tiền như vậy? Nhớ tới đêm qua Trác Nhất Phi đưa tiền liền bị cô cự tuyệt, hôm nay Lạc Ngưng Nhi lại cầm chi phiếu 20 vạn tới, ánh mắt cô mang theo vẻ hoài nghi nhìn Lạc Ngưng Nhi, vừa muốn mở miệng hỏi có phải tiền của Trác Nhất Phi hay không, tựa như là Lạc Ngưng Nhi nhìn được tâm tư của Vũ Vi, liền mở miệng trước, "Cậu đừng đoán lung tung số tiền này là do một người bà con xa buôn bán than đá cho mình mượn. Đừng nhìn hẳn có tiền mà cho mình mượn 20 vạn nha, hẳn như là *vắt chày ra nước (keo kiệt vô cùng), nếu không phải năm đó ba mẹ mình đối với hẳn có ân, hẳn sẽ không cho mình mượn 20 vạn đâu."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chuẩn bị tìm việc

Vũ Vi tin tưởng Lạc Ngưng Nhi, bởi vì cha mẹ Lạc Ngưng Nhi đã từng là quan lớn trong thành thị này, mười mấy năm trước bởi vì tai nạn giao thông mà qua đời, nên nói ba Lạc Ngưng Nhi đã từng giúp đỡ người khác thì cô tin tưởng.

Cô vươn tay tiếp nhận tấm chi phiếu trong tay Lạc Ngưng Nhi, thật cẩn thận bỏ vào trong túi, sau đó cảm kích nhìn Lạc Ngưng Nhi một cái, "Cám ơn cậu, tiền này mình sẽ mau chóng trả lại cho cậu."

"Ngưng Nhi, cám ơn con." Mẹ Đồng cũng ngẩng đầu cảm kích nhìn Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi hờn giận nhìn Vũ Vi, "Cậu vẫn khách khí với mình như vậy!" Sau đó cô cúi đầu hướng Đồng Kỳ cười, "Dì, người đã đối đãi với con như con gái ruột vì người làm chút chuyện này không có gì lớn lao nên người không cần khách khí với con."

Đồng Kỳ không khỏi vui mừng cười, bà rất buồn về Lạc Hằng, nhưng lại rất vui về Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi ở lại trong phòng bệnh cùng mẹ Đồng ăn cơm, còn Vũ Vi lại đi đến văn phòng bác sĩ. Muốn bác sĩ Trần sắp xếp thời gian phẫu thuật cho mẹ.

Bác sĩ Trần cực kỳ giật mình nhìn Vũ Vi, "Nhanh như vậy con đã gom đủ tiền bạc rồi hả?" 30 vạn cũng không phải là một con số nhỏ a!

Vũ Vi cười nhẹ, "Là một người bạn cho con mượn."

"A... ——." Bác sĩ Trần vui vẻ 'a...' một tiếng, sau đó bắt đầu giờ lịch làm việc của mình và thời gian nghỉ ngơi, một hồi lâu, ông ngẩng đầu nhìn Vũ Vi, "Thứ bảy tuần sau bác sẽ làm phẫu thuật cho mẹ con."

Vũ Vi hơi khàn trương nhìn bác sĩ Trần hỏi, "Trần thúc thúc, sau khi phẫu thuật xong thì bệnh mẹ con sẽ tốt phải không?" Nghĩ đến chuyện nếu mẹ không làm phẫu thuật thì mẹ cũng chỉ sống được một năm thì lòng cô lại bất an.

Bác sĩ Trần thâm sâu nhìn Vũ Vi, sau đó hướng cô gật gật đầu, "Sau khi phẫu thuật xong bệnh mẹ con sẽ tốt, về sau chỉ cần mẹ con tĩnh dưỡng một thời gian là tốt."

Nghe bác sĩ Trần nói xong, tâm tình bất an của Vũ Vi cũng bình tĩnh lại, cô đứng dậy hướng bác sĩ Trần lễ phép cười, "Cám ơn Trần thúc thúc."

Trả tiền viện phí cùng phí phẫu thuật, nên tiền trong tay cô cũng không còn nhiều lắm, nhìn số tiền trong tay cô thậm chí thở dài, xem ra cô phải nhanh một chút tìm việc làm mới được, nếu không sau khi mẹ phẫu thuật xong thì phải ăn không khí rồi.

Trở lại phòng bệnh, Lạc Ngưng Nhi đang ngồi cạnh giường nói chuyện phiếm cùng mẹ, sắc mặt mẹ rất tốt, nhìn qua không giống như là một người bệnh nhân.

Ngồi một hồi, Lạc Ngưng Nhi đứng dậy chuẩn bị rời phòng bệnh, lại bị Vũ Vi gọi lại, "Chờ một chút." Sau đó cô rót cho mẹ một chén nước sôi đặt ở đầu giường, nhẹ giọng nói, "Mẹ, người nghỉ ngơi cho tốt đi, con ra ngoài một chuyến."

Đồng kỳ biết con gái muốn làm cái gì, bà nở nụ cười để cho Vũ Vi yên tâm, "Yên tâm, mẹ có thể tự lo mình."

"Tại sao cậu không ở lại chăm sóc cho dì Đồng?" Ra cửa bệnh viện Lạc Ngưng Nhi nhìn không được hỏi Vũ Vi.

"Thời gian chăm sóc mẹ còn nhiều, hiện tại điều quan trọng nhất là mình cần tìm việc làm." Vũ Vi nhàn nhạt trả lời. Nhưng Vũ Vi không biết là những lời này đề cho cô hối hận cả đời.

Ánh mắt Lạc Ngưng Nhi không khỏi trách cứ nhìn Vũ Vi, "Cậu không cần nóng lòng nha! Chỉ còn có một tuần nữa là dì Đồng làm phẫu thuật a, chẳng lẽ cậu không thể chờ bảy ngày nữa sao?"

Vũ Vi dừng lại cước bộ hơi bất đắc dĩ nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Đại tỷ, mình vừa mới đóng tiền phẫu thuật, trong tay mình chỉ còn lại không tới hai ngàn, chỉ đủ cho chúng ta sinh hoạt một tháng, mà mình còn muốn trả nợ." Cô không thích thiếu tiền người khác, cho nên cô phải nhanh một chút kiếm tiền.

Lạc Ngưng Nhi không khỏi thở dài, "Tan tâm về sau, mình sẽ giúp cậu chăm sóc dì Đồng."

Vũ Vi hé miệng cười, quả nhiên cô(Lạc Ngưng Nhi) là tỷ muội tốt nhất của cô, biết cô không yên lòng về mẹ, cô một tay kéo cánh tay Lạc Ngưng Nhi, "Yêu nhất liền là cậu rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Phải làm việc ở trong này

Ads Trên đường phố, Vũ Vi không ngừng tìm việc ở chung quanh, hể cô nhìn thấy có dán bản thông báo tuyển dụng là cô không chút do dự liền tiến vào, nhưng rất nhanh lại trở ra, cũng không phải cô không được, mà là những công ty này không thích hợp với cô. Những công ty này đều đi làm đúng giờ và phải tăng ca. Nếu như vậy, cô không có thời gian chăm sóc cho mẹ.

Cô hi vọng mình có thể tìm được công việc ban ngày nghỉ buổi tối thì làm, như vậy, ban ngày cô có thể chăm sóc mẹ thật tốt, buổi tối thì đợi cho mẹ ngủ sau đó liền đi làm, thuận lợi cho cả hai.

Nhưng công việc ban đêm trừ quán bar ra, tựa hồ không có nơi khác rồi.

Quán bar là nơi phức tạp nhất, rất không thích hợp với Vũ Vi. Nhưng là vì kiếm tiền, còn chăm sóc mẹ, Vũ Vi không còn lựa chọn nào khác nên đành tìm một quán bar để làm việc.

Nhưng đến khi cô đứng trước cửa một quán bar nổi tiếng nhất thì cô lại do dự.

Say Mĩ.

Vốn là quán bar nổi tiếng, khi Vũ Vi vừa mới đến cửa Say Mĩ, đúng lúc có một đôi nam nữ đi ra từ quán bar, chỉ nhìn sơ qua hình như người đàn ông lớn hơn người phụ nữ rất nhiều tuổi, hai người đi sát nhau ra quán bar, hơn nữa người đàn ông còn dùng bàn tay luồn vào bên trong quần áo người phụ nữ tùy ý vút ve

Vũ Vi là người cực kì bảo thủ, nhưng đối với tình yêu cô cũng rất cởi mở, cho dù như vậy, nhưng khi nhìn đến hai người không cân xứng đó **, cô vẫn không chịu được mà thu hồi tầm mắt nhìn về phía cửa quán bar.

Cô biết, trong quán bar có đủ loại người, lúc này chỉ nhìn qua đôi nam nữ đó thôi.

Cô đã không muốn tiếp xúc với những người muôn hình muôn vẻ đó, chỉ muốn cùng mẹ sống yên tĩnh cả đời, nhưng khi cô nghĩ đến nợ và chi phí tháng sau, nên đành phải kiên trì mà đi vào quán bar,

Nhưng khi vừa bước vào, thì một âm thanh tức giận quen thuộc kêu cô, "Đồng Vũ Vi, làm sao cậu lại tới đây?"

Tâm tình Vũ Vi không khỏi hồi hộp một phen, làm sao lại gặp hần ở trong này? !

Cô từ từ xoay người nhìn người đàn ông trước mặt, người đàn ông này trước sau như một rất tuấn tú, mặc tây trang màu xanh đậm, áo sơ mi màu đen, đai lưng cùng đồng hồ hàng hiệu ở cổ tay càng làm tăng thêm sự cao quý của hần, Vũ Vi hướng hần cười nhẹ, "Thật khéo a, Nhất Phi."

Trác Nhất Phi nhìn Vũ Vi một cái, bước vài bước tới trước mặt Vũ Vi, hơi tức giận chất vấn Vũ Vi, " Tại sao cậu lại ở chỗ này?" Nơi này là quán bar, căn bản không thích hợp với người thuần khiết như Vũ Vi.

Về mặt Vũ Vi bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Trác Nhất Phi trả lời, "Tìm việc."

Sắc mặt Trác Nhất Phi thoáng thay đổi, sau đó bá đạo vươn tay túm lấy tay Vũ Vi kéo đi đến xe mình, "Muốn tìm việc, thì tới công ty của mình." Hần là không để cho Vũ Vi làm ở trong này.

"Nhất Phi, không cần như vậy." Vũ Vi tránh thoát khỏi tay của Trác Nhất Phi đứng ở tại chỗ.

Trác Nhất Phi đang nắm tay Vũ Vi nhưng đột nhiên cảm thấy tay mình trống không, lại nhìn Vũ Vi đứng tại chỗ, sau đó đi đến trước mặt Vũ Vi , vươn ngón tay ra chỉ vào bảng hiệu quán bar , "Đồng Vũ Vi, cậu đừng nói với mình là cậu không biết đây là nơi nào."

Vũ Vi rũ mắt xuống nhìn mặt đất, che đi ánh mắt bất đắc dĩ, sau đó giương mắt nhìn Trác Nhất Phi, hướng tới hần mỉm cười, "Mình biết nơi này là quán bar, cũng biết nơi này rất phức tạp cũng không thích hợp với mình, nhưng là mình phải làm việc ở trong này."

P/s: Có ai muốn thêm chương nữa không? Nếu muốn thì comment và thanks nhiều vô đi mình tăng chap lên cho

Chương 21: Gặp được người quen

"Cậu muốn tìm công việc có thể đến Trác thị, hoặc là những công ty khác, tại sao lại nhất định muốn làm việc ở nơi này?" Trên trán Trác Nhất Phi mang theo vẻ nhàn nhạt cùng sắc mặt chán ghét liếc nhìn quán bar một cái, sau đó lại hơi tức giận nhìn Vũ Vi.

Ở nơi này?

Vũ Vi ngẫm nghĩ, cô biết Trác Nhất Phi cực lực phản đối cô tới nơi này làm việc, là vì muốn tốt cho cô, sợ cô ở trong này gặp được người xấu chịu thiệt. Nhìn thấy ánh mắt Trác Nhất Phi chán ghét nhìn quán bar cô lại có điểm khinh thường hẳn.

Nơi này Trác Nhất Phi là khách quen, thường xuyên ra vào nơi này. Mà cô muốn tới nơi này làm việc hẳn lại cực lực ngăn cản. Diễn hình chỉ cho quan châu đốt lửa không cho dân chúng thấp đèn đèn. Chỉ cho phép đàn ông tiến vào quán bar, không cho phụ nữ làm việc trong này.

Trong lòng Vũ Vi có một chút không vui, nhưng không có biểu hiện ra mặt.

Trong lòng cô có chút không thích Trác Nhất Phi giống chủ nghĩa đàn ông, mặc dù hẳn không cho cô làm ở đây là vì tốt cho cô, cô mấp máy miệng hướng Trác Nhất Phi giải thích nói, "Mình lựa chọn làm việc ở nơi này là vì muốn chăm sóc mẹ thật tốt với lại có thể kiếm tiền."

Vũ Vi giải thích, Trác Nhất Phi hơi run sợ một phen, sau đó mới hiểu được tại sao Vũ Vi lại muốn làm việc ở trong đây. Sắc mặt của hắn nhất thời liền tốt lên rất nhiều, trong đôi mắt đẹp hiện tia tức giận cũng dần dần mất đi, ngược lại sắc mặt ngưng trọng nhìn Vũ Vi, "Cậu có thể đến công ty mình làm việc, thời gian đi làm tùy ý cũng không cần tăng ca."

Vũ Vi không khỏi cười, cô là không muốn Trác Nhất Phi chiếu cố đặc biệt nên mới không muốn đi làm ở Trác thị, bởi vì cô không muốn nợ ân tình của Trác Nhất Phi, "Mình nghĩ cậu hiểu ý mình."

Trác Nhất Phi lập tức hiểu được ý tứ của Vũ Vi, khóe miệng hắn nhếch lên, "Hiểu." Nói xong hắn bước lên phía trước, lúc đi qua Vũ Vi, hắn thoáng dừng cước bộ một chút, liếc mắt nhìn Vũ Vi, chậm rãi mở miệng, "Cùng nhau vào thôi, nể mặt mình, nơi này lão bản sẽ chiếu cố cậu vài phần."

Vũ Vi vẫn đứng ở tại chỗ không hề động đậy, "Cậu nên biết, mình không thích bị người khác chiếu cố." Nhìn bề ngoài cô nhu nhược, nhưng kỳ thật cô là một cô gái rất độc lập, cho nên, mặc kệ làm chuyện gì, cô đều dựa vào chính bản thân mình.

Khóe miệng Trác Nhất Phi hiện ý cười càng thêm đậm, đây chính là một trong những nguyên nhân hắn thích Vũ Vi, cô không ngừng kiên cường, bướng bỉnh, còn không thích dựa vào người khác, điều quan trọng là trên cơ thể cô phát ra một sự kiên cường làm người ta không thể bỏ qua.

Khóe mắt hắn thâm sâu liếc mắt nhìn Vũ Vi một cái, sau đó xoay người nhanh chóng đi đến xe chính mình.

Nhìn xe Trác Nhất Phi dần dần mất hẳn trước mắt cô, Vũ Vi nhện không được liền gọi điện thoại cho Trác Nhất Phi, "Tại sao không tiến vào quán bar?"

"Mình sợ mình sẽ nhện không được muốn làm lão bản chiếu cố cậu." Trác Nhất Phi hơi trêu chọc đối với Vũ Vi nói, kỳ thật, hôm nay hắn không muốn đi quán bar, chỉ là đi ngang qua quán bar vô tình nhìn thấy bóng dáng Vũ Vi nên tiện dừng xe lại.

Vũ Vi nhện không được cười 'hì hì', sau đó cúp điện thoại, lúc cô thu hồi điện thoại lại, một đôi nam nữ trẻ tuổi bên cạnh lướt qua cô.

Lúc cô gái lướt qua Vũ Vi, trong giây lát dừng bước, xoay người về mặt vui sướng nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi tỷ, đã lâu không gặp."

Vũ Vi không khỏi theo thanh âm nhìn lại, chỉ nhìn cô gái ước chừng khoảng hai mươi hai một tuổi, vẻ mặt vui vẻ nhìn cô, cô gái có gương mặt trẻ con, hai má tròn trịa, ánh mắt có thể nói như là tương khám hai gò má trắng nõn, đôi lông mi cong liễu diệp, cánh môi nhỏ xinh, nhìn qua cực kỳ đáng yêu, cô gái này là sinh viên chung trường với Vũ Vi, Jane Eyre. Cũng là bạn tốt của cô.

Chương 22: Có thể không tham như vậy được không?

"Jane Eyre, em như thế nào. . ." Vũ Vi không khỏi nhìn thoáng qua người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh Jane Eyre, thân hình cao lớn, mặc tây trang, trên năm ngón tay phải trong đó ngón tay thứ ba đeo một chiếc nhẫn hoàng kim ánh vàng rực rỡ, trên cổ cũng đeo một sợi dây chuyền vàng như trên ngón tay, thoát nhìn rất giống như dây xích chó con. . . Tóc hơi xoăn, hình như có xích chút gel, nhìn qua rất bóng loáng, nhìn sơ sẽ cảm thấy được người đàn ông này hình như sợ người khác không biết hắn giàu.

Vũ Vi đánh giá người đàn ông kia vài lần, sau đó về mặt khó hiểu nhìn Jane Eyre, cô rất hiểu Jane Eyre, người nhà giàu mới không phải loại Jane Eyre thích.

Jane Eyre thấy Vũ Vi nhìn mình, nhin không được cười lên một tiếng, "Vũ Vi tỷ, chị hiểu lắm, hắn không phải bạn trai của em, chỉ là khách hàng." Nói xong cô quay đầu hướng người đàn ông cười khế, "Trình tiên sinh, tôi gặp bạn, anh đi vào trước, tôi sẽ vào sau."

Người đàn ông cầm điều thuốc vút trên mặt đất, dùng chân đạp tắt, rồi sau đó một bàn tay đút vào túi, huyết sáo tiến vào quán bar.

Vũ Vi lại càng thêm khó hiểu nhìn Jane Eyre, "Khách hàng?"

"Vũ Vi tỷ, có nhận được tin nhắn từ callme hay không?" Jane Eyre không có trả lời Vũ Vi mà lại hỏi ngược lại cô.

Vũ Vi không cần suy nghĩ trả lời, "Có a!" Giọng điệu như cần phải, nếu như là tin nhắn khác thì cô hẳn sẽ không nhớ rõ, nhưng là tin nhắn của callme cực kỳ hài hước, cũng rất có ý sáng tạo, cho nên cô nhớ rất kỹ.

Jane Eyre ngại ngùng hướng Vũ Vi cười giải thích nói, "Kỳ thật công ty callme giống như là cho thuê tình nhân một dạng, bắt quá chúng ta đối mặt với khách hàng nam nữ già trẻ đều có, không ngừng giả trang làm bạn gái cho khách hàng, cũng giống như làm tình nhân cho bọn họ, phụ nữ, mẹ, tóm lại chúng ta căn cứ vào nhu cầu khách hàng giả trang thành các loại nhân vật, sau đó bọn họ sẽ trả thù lao cho chúng ta, chỉ đơn giản như vậy."

Lúc này người nhà giàu kia đứng ở cửa quán bar không kiên nhẫn nổi nữa liền hướng tới Jane Eyre phát phát tay.

Jane Eyre thấy thế, liền từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp, nhét vào trong tay Vũ Vi, "Vũ Vi tỷ, đây là danh thiếp của em, khách hàng sốt ruột rồi em phải tới đó, hẹn gặp lại." Nói xong, cô chạy thẳng đến cửa quán bar, làm bộ như cực kỳ thân thiết kéo cánh tay người nhà giàu kia, hai người giống như tình nhân một dạng sống vai tiến vào quán bar.

Vũ Vi đem tấm danh thiếp của Jane Eyre nhét vào trong túi, sau đó hướng quán bar đi đến, khi đi đến cửa quán bar, liền nhìn thấy một người đàn ông uống đến say khướt từ trong quán bar đang đưa đi ra, Vũ Vi thấy thế nhủ mày, lo lắng trốn sang một bên, cách bọn họ rất xa.

Cô đứng ở tại chỗ nhìn mấy bóng dáng người say rượu rời đi, lại nhìn cửa quán bar, trong lòng bắt đầu do dự, nhưng là suy nghĩ đến mẹ và mình lại thiếu tiền, cô hạ quyết tâm, hướng quán bar đi đến.

Tiến vào quán bar, là hành lang rất dài, hai bên hành lang là các loại đèn trắng đan xen vào nhau, Vũ Vi mới phát hiện, quán bar này rất có phong cách. Nhưng nhìn thấy mấy người say rượu đi ra từ trong này, cực kỳ không tương xứng.

Vũ Vi dọc theo hành lang đi thẳng về phía trước, cuối hành lang bên trái, có một cửa thủy tinh rất lớn, xuyên thấu qua cửa thủy tinh có thể nhìn thấy bên trong quán bar và những người khách lẳng lặng nhấp nhấp rượu ngon. Gần quầy bar bày đặt một cây đàn Piano màu đen, một cô gái tuổi còn trẻ đang diễn tấu một bản nhạc hay.

Làm cho người ta cảm giác rất yên tĩnh cực kỳ ám áp, cũng không loạn lên giống như trong tưởng tượng của Vũ Vi.

Tình trạng như vậy trái lại để cho tâm tình của cô dần dần bỏ xuống một chút bất an, cô vươn tay đẩy nhẹ nhàng cửa thủy tinh quán bar ra, lúc này, điện thoại của cô chợt vang lên.

Là Lạc Ngưng Nhi gọi đến, nói là chính mình tìm việc ở công ty callme, bởi vì tạm thời có việc, không thể đi làm, nhưng lại không muốn vứt bỏ công việc này nên muốn nhờ Vũ Vi giúp.

Vũ Vi không khỏi tròn trố mắt, "Lạc Ngưng Nhi, cậu có thể không tham như vậy được không?"

P/s: Yeah sắp gặp được nam chính rồi vui toá đi. mọi người cứ tip tục comt vs thanks đi nha mình sẽ pót thêm chap cho nha:D5

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Được rồi, con đi

"Vũ Vi ~ van cầu cậu, giúp mình đi!" Bên kia điện thoại Lạc Ngưng Nhi đáng thương tội nghiệp van cầu Vũ Vi.

Vũ Vi thâm sâu nhìn cánh cửa thủy tinh to trước mặt một cái, bất đắc dĩ nói "Được rồi."

Phong cách quán bar.

Bên trong phòng cao cấp, bận rộn cả ngày Mạc Tử Hiên dựa vào ghế da, nhắm mắt dưỡng thần. Ngồi ở đối diện hẳn là Lạc Tử Ngôn cùng vợ Mễ Tiểu Đồng, một bên nhắm nhấp rượu, một bên thấp giọng nói chuyện phiếm.

Giang Dĩ Đồng lại dựa vào trong ngực chồng Lãnh Ngôn, Lãnh Ngôn đem rượu đỏ đưa tới bên môi Giang Dĩ Đồng, ôn nhu nói, "Nếm một ngụm, uống rất ngon."

Mạc Tử Hiên, Lãnh Ngôn, Lạc Tử Ngôn là ba người đàn ông trẻ tuổi anh tuấn, theo thứ tự tập đoàn chủ tịch là Mạc thị, Lãnh thị cùng Lạc thị, Tổng Công Ty đều ở tại Mĩ và có sức ảnh hưởng rất lớn, mà bọn hắn lại là bằng hữu rất thân thiết.

Giang Dĩ Đồng mở miệng nhỏ ra nhẹ nhàng uống một ngụm rượu đỏ, rồi sau đó cực kỳ hài lòng gật gật đầu, "Không sai, uống rất ngon!"

Một hồi chuông điện thoại chói tai làm Mạc Tử Hiên bị đánh thức.

Hắn không vui mà mờ hai mắt, nhìn đến màn hình điện thoại, hẳn nheo mi, có chút không tình nguyện tiếp điện thoại, "Có chuyện gì sao?"

"Tử Hiên, vì hoan nghênh con về nước, hơn nữa đảm nhiệm tổng giám đốc Mạc thị, tối ngày mai tám giờ, bà nội có tổ chức yến hội tại khách sạn Đế Hào Tầu cho con." Trong điện thoại truyền đến một thanh âm ôn hòa của bà nội.

"Không đi." Mạc Tử Hiên cau lông mày lại, không cần suy nghĩ lạnh lùng cự tuyệt, bà nội có dụng ý khác, trước kia hắn có tham gia vài lần yến hội như vậy, nói là cử hành yến hội, kỳ thật chính là vì giới thiệu bạn gái cho hắn, nhớ tới mấy cô gái nhìn thấy hắn về tựa như ruồi bọ một dạng kẻ cận hắn không buông, trên người hắn liền nổi lên vô số da gà.

"Bây giờ không chỉ là giới thượng nhân, còn có rất nhiều giới chính trị đến tham gia yến hội, con không đi không được." Trong giọng nói Mạc lão thái thái sớm đã không còn vẻ ôn hòa nữa, mà là một khẩu khí mệnh lệnh.

"Bà nội, xin người, không cần hoa văn như vậy có được hay không, hiện tại con chỉ muốn đem công ty làm tốt, không có tâm tình yêu đương, thân thiết." Trên mặt Mạc Tử Hiên toả vẻ bất đắc dĩ. Hắn mới vừa bị Tề Mỹ Linh hung hăng chà đạp một cước, thương tổn trong lòng vẫn chưa hết, căn bản không muốn yêu đương.

Đầu bên kia điện thoại Mạc lão thái thái nghe được Mạc Tử Hiên cự tuyệt, nhin không được bắt đầu lớn tiếng ho khan, "Khụ khụ khụ khụ." Một tiếng so với một tiếng lớn, một tiếng so với một tiếng dồn dập, nghe qua có khả năng thở hỗn hển.

Nghe được bà nội ho khan, về mặt Mạc Tử Hiên vô cùng bất đắc dĩ, hẳn lạnh lùng bỏ lại hai chữ, "Con đi." Sau đó cúp điện thoại.

Đầu bên kia điện thoại, trên mặt Mạc lão thái thái lập tức lộ ra vui vẻ tươi cười, bà một tay nắm quyền, làm ra một tư thế chiến thắng, "A... ừa!"

Lạc Tử Ngôn đang ngồi ở một bên uống rượu, nhìn thấy trên mặt Mạc Tử Hiên hiện vẻ bất đắc dĩ, tất cả đều nhin không được bật cười, "Xem ra, chỉ có Mạc lão thái thái có thể trừng trị cậu." Lạc Tử Ngôn nhin không được mở miệng trêu chọc Mạc Tử Hiên.

Mạc Tử Hiên lạnh lùng liếc Lạc Tử Ngôn một cái, sau đó nâng ly rượu đỏ ở trên bàn lên, một hơi uống hết. Rồi sau đó nhìn ly rượu trống trơn, hẳn Mạc Tử Hiên chưa bao giờ buồn bực như vậy, mỗi một ngày đều bị chính bà nội mình giữ chặt chẽ, không đi gặp người thân thiết thì cũng tham gia các loại yến hội. Lại không thể cự tuyệt lão thái thái, chỉ có thể vâng theo, lão thái thái thờ khò khè, một hơi lên không nổi sẽ nguy hiểm đến tánh mạng. Hắn rót rượu cho mình, một hơi uống hết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 24: Cô ấy

Giang Dĩ Đồng nhìn thấy bộ dáng buồn bực của Mạc Tử Hiên, khóe miệng thoáng lộ ra mỉm cười nhân nhậ, một đôi con người đẹp thoáng hiện về tính

kể nhưng chớp lóe rồi biến mất, cô rời khỏi trong ngực Lãnh Ngôn ngồi thẳng người nhìn Mạc Tử Hiên, "Tử Hiên, muốn thoát khỏi Mạc lão thái thái cũng không khó." Cô muốn mượn cơ hội này để nắm bắt khách hàng lớn Mạc Tử Hiên.

Mạc Tử Hiên giương nhìn Giang Dĩ Đồng nói toạc ra ý nghĩ trong lòng Giang Dĩ Đồng, "Để cho cô trở thành khách hàng của tôi, thuê phụ nữ cho tôi?" Trong giọng nói hần mang theo vẻ khinh thường, thuê những tiểu thư, thiên kim nhìn thấy hần đều giống như con ruồi một dạng gao bám lấy hần không rời, những cô gái làm việc ở callme vẫn không thể trực tiếp leo lên giường hần a!

Nghe được trong giọng nói Mạc Tử Hiên có vẻ khinh thường, Mễ Tiểu Đồng ngồi ở một bên nổi giận, cô cũng từng làm tại callme? Mạc Tử Hiên dựa vào cái gì mà khinh thường callme? Cô lừa Mạc Tử Hiên một cái, sau đó lạnh lùng mở miệng nói, "Mạc thiếu, những cô gái làm ở callme với cô gái Mỹ Linh kia khác nhau, ánh mắt xem người của Dĩ Đồng cực kỳ chuẩn, tối thiểu, những cô gái không hần vì tiền mà tiếp cận câu dẫn anh, cũng sẽ không bởi vì anh không có tiền mà chà đạp anh."

Mễ Tiểu Đồng nói động vào chỗ đau của Mạc Tử Hiên, nhưng hần không giận mà chỉ cười, hần giương mắt nhìn Mễ Tiểu Đồng, "Phải không?"

Tiểu Đồng khoanh tay trước ngực, khoe miệng nở một nụ cười thân nhiên quay lại nhìn Mạc Tử Hiên, "Không tin, anh thử xem, bắt quá không phải thí nghiệm, có chi phí." Dừng một chút, về mặt cô khiêu khích hỏi, "Anh dám không?"

Mạc Tử Hiên nhin không được cười lạnh vài tiếng, "Có cái gì không dám?" Hần thấy thế giới như con quạ đen một dạng! Thế giới phụ nữ cũng giống như vậy, Tề Mỹ Linh đã vì tiền bạc mà rời bỏ hần, huống chi là những người phụ nữ khác!

Hần bắt chéo chân một lần nữa dựa vào ghế sofa bằng da, khoe miệng treo một nụ cười thân nhiên, nhìn Mễ Tiểu Đồng, "Nói đi, cược bao nhiêu tiền?"

"Giao kèo trước!" Mễ Tiểu Đồng cầm lấy ly rượu trên mặt bàn nhẹ nhàng uống một ngụm rượu đỏ, rồi sau đó quay lại nhìn Mạc Tử Hiên, "Nếu anh thua, tôi muốn anh xin lỗi Dĩ Đồng, sau đó chính thức trở thành hội viên callme." Cô không cho phép bất luận kẻ nào khinh thường những cô gái làm việc tại callme.

Mạc Tử Hiên hạ chân bắt chéo, tự mình rót ly rượu đỏ, "Được, nếu cô thua, cô phải đưa cho tôi một ngàn vạn"

"Không thành vấn đề, đừng nói là một ngàn vạn, là một triệu, chúng tôi cũng sẽ bỏ ra." Trên mặt Mễ Tiểu Đồng nở một nụ cười cực kỳ đẹp.

"Tốt, vậy thì một triệu, nếu như tôi thua, sẽ hướng tới Dĩ Đồng xin lỗi, trả cho nhóm cô một triệu." Mạc Tử Hiên đem ly rượu đỏ trong tay uống hết.

"Khụ khụ khụ." Ngồi bên cạnh Mễ Tiểu Đồng Lạc Tử Ngôn nhin không được ho khan vài tiếng, bà xã của hần mới mở miệng liền là một triệu. . .

"Đồng tử, chị tuyển chọn một cô gái đi." Mễ Tiểu Đồng mười phần tin tưởng cách nhìn của Dĩ Đồng nói.

Giang Dĩ Đồng đặt ly rượu xuống, lấy bản ghi chép trong túi xách ra, "Để Mạc thiếu chứng minh phụ nữ callme chúng tôi cùng Mỹ Linh của anh khác nhau, tôi quyết định muốn Mạc thiếu chính mình chọn lựa, nếu chúng tôi thắng sẽ không bị người khác nói thành làm cần." Nói xong cô đem bản ghi chép đặt trước mặt Mạc Tử Hiên, chỉ vào một cái văn kiện trong đó, "Bên trong này là tất cả cô gái làm tại callme, anh có thể tùy tiện tuyển chọn."

Mạc Tử Hiên nhàn nhạt nhìn Giang Dĩ Đồng một cái, sau đó mở văn kiện bên trong ra, tùy ý điểm một cái tên, hần thậm chí không có thấy rõ ràng tên trên màn hình, liền đem bản ghi chép chuyển tới Dĩ Đồng, "Cô ấy."

Giang Dĩ Đồng không khỏi nhìn về phía màn hình Computer, chỉ nhìn đến. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Tham gia yến hội

Đề Hào Từ.

Một chiếc xe cao cấp màu đen có rèm che chậm rãi đậu ở cửa khách sạn, người lái xe là một người đàn ông trẻ, dẫn đầu xuống xe, đi đến cửa sau, cực kỳ thân sĩ mở cửa xe cho cô gái ngồi phía sau.

Cô gái mặc lễ phục bó sát người màu đen cùng kiểu áo thấp ngực, mang một đôi giày cao gót màu đen bước xuống xe, trên người cô khoác thêm một áo khoác nhỏ, vừa vặn đem cánh xuân trước ngực cùng phía sau lưng cô che bớt, mái tóc cô dài mềm mại tùy ý xả xuống, cần cổ cùng cổ tay, tất cả đều đeo những trang sức kim cương trị giá gần trăm vạn.

Cô gái này vừa xuống xe, liền hấp dẫn tầm mắt của mọi người đang tham gia yến hội ở Đê Hào Tử, gương mặt hình trái xoan của cô., tương khảm một đôi mắt to long lanh, lông mi nhỏ tinh tế, mũi kiên định, cánh môi phớt hồng. Cô cao quý, thanh lịch, đoan trang lại trang nhã, quan trọng là trên người cô luôn tỏa một cổ hương thơm khiến mọi người không thể không chú ý đến, tựa hồ như không có cái gì có thể đánh đổ cô.

Cô gái này chính là Đồng Vũ Vi, mà những trang phục của cô đều của công ty callme.

Tối hôm nay cô giả trang thành bạn gái tổng giám đốc Mạc Tử Mạc Từ Hiến.

Vũ Vi xuống xe, tiện tìm kiếm bóng dáng Mạc Từ Hiến khắp nơi, bởi vì lúc trước Lạc Ngưng Nhi có đưa cho cô ảnh chụp của đối phương. Nhưng là, trong biển người mênh mông nhưng không thấy bóng dáng Mạc Từ Hiến. Cô đành phải cầm điện thoại ra gọi điện thoại cho Mạc Từ Hiến, kỳ thật trong lòng cô có chút khẩn trương, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô làm công việc này, mà khách hàng lại là một người xa lạ.

Thời điểm điện thoại nói được, cô cảm giác được nhịp tim mình đập rộn lên rồi.

Mạc Từ Hiến vừa mới xuống xe liền nhìn thấy một cô gái mặc lễ phục màu đen đứng ở cửa khách sạn, trên thân thể cô gái mặc một bộ lễ phục dạ hội thấp ngực, có thể đem dáng người hoàn mỹ của cô tất cả đều bày ra, nhưng là cô mặc áo khoác ở bên ngoài, vừa lúc che khuất cảnh xuân vô hạn trước ngực cô, trái lại rất có ý tứ.

Cô gái xuống xe, tiện gọi điện thoại, vừa vận động của hân lúc này cũng vang, khoe miệng Mạc Từ Hiến không khỏi thoáng vênh lên, xem ra đây chính là một lần đánh cuộc thú vị.

Nói được điện thoại, hân dẫn đầu mở miệng, "Tôi là Mạc Từ Hiến, tôi đang đứng ở sau lưng cô." Nói xong, hân cực kỳ tự tin đứng ở tại chỗ chờ đợi cô gái kia trực tiếp bỏ nhào vào lòng hân sau đó cực kỳ thân thiết kéo cánh tay của hân.

Ách . . .

Vũ Vi hơi sững sờ một phen, sau đó xoay người, cô nhìn thấy trước mặt cô là một người đàn ông trẻ anh tuấn mặc tây trang màu đen, khoe miệng của hân đang treo một bên như có ý cười nhìn cô.

Người đàn ông này so với trong tấm hình còn đẹp trai hơn mấy phần, một đôi má cương nghị, một đôi mắt thanh đậm, đôi lông mi đen đậm, cánh môi mỏng gọi cảm, trên người hân lại mang theo một hương vị nhàn nhạt lưu manh. Xem ra không giống như là một tổng giám đốc quản lý Đại Công Ty cao cao tại thượng, ngược lại như là một người không có việc gì làm chỉ ăn chơi trác táng.

Thu hồi tầm mắt đánh giá Mạc Từ Hiến, Vũ Vi tiến lên một bước, đứng ở trước người Mạc Từ Hiến, lễ phép nói, "Mạc tiên sinh, người khỏe."

Phản ứng của Vũ Vi làm cho Mạc Từ Hiến ngẫm nghĩ ra một phen, hân thật không ngờ cô gái này lại đứng ở trước người của hân một khoảng cách nhất định, mà không giống như những cô gái khác, nhìn thấy hân khi đó, trên mặt tất cả vui sướng cùng vẻ mặt hưng phấn, sau đó trực tiếp bỏ nhào vào người của hân, kéo cánh tay của hân, lại cũng không có ý buông ra.

"Chào." Mạc Từ Hiến miễn cưỡng nâng cánh tay mình lên.

Vũ Vi lập tức hiểu được dụng ý của Mạc Từ Hiến, lúc vừa mới đến callme trang điểm, Đơn Đan Đan đã hướng dẫn cô cách đóng vai làm bạn gái của khách hàng. Choàng cánh tay đối phương là nghi thức cơ bản nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ánh mắt lạnh lùng

Tuy nhiên dọc theo đường đi cô đã chuẩn bị tốt để tiếp xúc với người lạ, nhưng khi bắt đầu lại có chút khó khăn với cô, cô là một người rất bảo thủ, lúc cùng Lục Hàng yêu đương, bọn họ cũng chỉ là bắt tay mà thôi, hiện tại muốn cô choàng cánh tay người đàn ông xa lạ. . . Thực là có chút xấu hổ. Nhưng là vì công việc cô cũng chỉ có thể đi bên cạnh Mạc Từ Hiến, kiên trì, nhẹ nhàng choàng qua cánh tay Mạc Từ Hiến, thẳng sống lưng, trên mặt mang tự tin mỉm cười.

Mạc Từ Hiến hơi néo mi, mắt liếc qua cánh tay bọn họ một cái, nhìn cô gái này tựa như choàng qua tay hân, nhưng kì thực cánh tay bọn họ căn bản không có đụng chạm với nhau. Khoe miệng của hân nhấc lên quét xuống không dễ dàng phát hiện vẻ cười lạnh, không biết cô gái này là cố ý ở trước mặt hân tạo vẻ thanh thuần, hay thật sự là thanh thuần đây? Một cánh tay kia của hân dứt vào túi, chậm rãi hướng Đê Hào Tử đi đến.

Vũ Vi sóng vai cùng Mạc Từ Hiến cùng nhau bước đi.

Yến hội tại đại sảnh lầu hai của Đế Hào Tửu, trong đại sảnh một đèn thủy tinh được treo ở giữa đại sảnh đem trọn gian phòng chiếu rọi sáng như ban ngày.

Bước vào trung tâm của Yến hội sẽ có mấy người phục vụ, trong tay các cô có bưng rượu đỏ, điểm tâm cùng đĩa trái cây.

Vũ Vi cùng Mạc Tử Hiên là tuần nam cùng mỹ nữ, mới vừa tiến vào yến hội liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây, trong lúc này các ánh mắt phức tạp tất cả đều tập trung trên người mưa Vi, hâm mộ, ghen tị còn có hận.

Trên mặt Vũ Vi thủy chung treo một mỉm cười nhàn nhạt tự tin thản nhiên ngênh đón ánh mắt của mọi người hướng tới cô, bỗng dưng cô cảm giác được một ánh mắt mang theo căm hận thẳng tắp bắn về phía cô, ánh mắt kia tựa như muốn dùng lưỡi dao sắc bén đâm vào mặt của cô, để cho đôi má cô đỏ cùng đau đớn, cô hơi hơi nhéo mi, đây là lần đầu tiên cô tham gia yến hội như vậy, lại không có đắc tội với bất luận người nào, làm sao lại có người dụng loại ánh mắt đó nhìn cô a? Cô không khỏi theo tầm mắt căm hận này nhìn lại, thời điểm cô nhìn thấy đôi má đối phương, mỉm cười trên mặt nhất thời cứng đờ, hai tay cô nắm chặt thành quả đấm, vẻ mặt lạnh lùng quay lại nhìn đối phương. . .

Ánh mắt lạnh lùng kia chính là Sở Xa!

Lúc này, Sở Xa mặc một bộ lễ phục màu trắng cùng Lục Hằng mặc tây trang màu sẫm đứng cạnh nhau, trong tay cô ta bưng một ly rượu đỏ, trên mặt treo một mỉm cười vô cùng tốt cùng cô gái bên cạnh trò chuyện, khoe mắt Sở Xa nhưng là phóng xuất từng đạo căm hận lườm cô, ánh mắt kia tựa như hận không thể giết chết cô cho hả hận.

Trước đây Sở Xa đoạt bạn trai của cô, lại làm mẹ cô tức giận đến ngất đi, bây giờ lại dùng loại ánh mắt này nhìn cô sao?!

Vũ Vi nhíu hai mắt lại, lạnh lùng quay lại nhìn Sở Xa, lúc này cô cảm thấy Lục Hằng cùng Sở Xa cực kỳ xứng, thật là trời đất tạo nên một đôi Cầu Nam Nữ, đều đề tiện vô si như nhau!

Lúc này, cô thật sự muốn chạy đến trước mặt Sở Xa hung hăng tát cho cô ta hai bạt tay, cho hả mối hận trong lòng cô!

Nhưng cô không có làm như vậy, bởi vì Mạc Tử Hiên đứng ở cạnh cô, bởi vì cô muốn giữ đúng phẩm hạnh chính mình.

Lúc cô thu hồi tầm mắt lại phát hiện Mạc Tử Hiên đã không còn ở bên cạnh cô, mà cách xa cô vài bước đi, trong tay bưng rượu đỏ cùng một người đàn ông trung niên tán gẫu thật vui.

Vũ Vi luôn không thích tiếp xúc cùng người nhiều, thấy Mạc Tử Hiên đang cùng những người khác tán gẫu vui vẻ, cô hướng ban công đại sảnh đi đến, cô muốn hít thở một chút không khí trong lành, xua tan nỗi khó chịu trong lòng.

Mạc Tử Hiên cố ý đi về phía trước vài bước cùng Đồng Vũ Vi duy trì một khoảng cách nhất định, hẳn là muốn nhìn xem coi Đồng Vũ Vi có giống như những cô gái khác bám dính lấy hắn hay không.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Khiêu Khích

Tuy hắn mỉm cười nói chuyện cùng người đàn ông trước mặt, nhưng khoe mắt hắn lại chung thủy nhìn chăm chăm Đồng Vũ Vi. Hắn không tin, hắn tổng giám đốc cao cao tại thượng của Mạc thị. Đồng Vũ Vi lại lạnh lùng với hắn.

Nhưng khi hắn nhìn thấy bóng dáng Đồng Vũ Vi nhỏ gầy hướng ban công đi đến, trên mặt hắn vẫn treo một nụ cười tự tin nháy mắt cứng đờ. Đồng Vũ Vi lại coi như không có hắn!

Hắn lễ phép hướng người đàn ông trước mặt cười, "Thực xin lỗi, tôi còn có việc." Nói xong, hắn xoay người hướng ban công đi đến.

Vũ Vi thật cẩn thận dầm dấy giày cao gót xuống đi đến ban công, khi cô đi đến ban công, cô phát hiện không biết từ lúc nào thì Sở Xa đã đứng tại ban công cách đó không xa, bưng ly rượu trên mặt nở nụ cười đang cùng mấy cô gái cao quý xinh đẹp lộng lẫy trò chuyện. Ấn dấu trong vẻ tươi cười đó của cô ta là mỉm cười đắc ý.

Cô dám khẳng định, Sở Xa là cố ý làm như vậy trước mặt cô!

Bước chân cước bộ về phía trước của Vũ Vi thoáng dừng một chút, sau đó thẳng sống lưng, đi nhanh về phía trước, đối mặt với sự khiêu khích trắng trợn của Sở Xa, cô làm sao có thể vì sự hải mà lùi bước!

Khỏe mắt Sờ Xa nhìn chăm chăm vào Vũ Vi, mắt thấy Vũ Vi càng ngày càng gần cô ta, sắc mặt cô ta càng ngày càng khó coi, trong lòng tức giận lại càng thẳng tắp bay lên!

Vốn cô ta cùng Lục Hàng cao hứng khi tới nơi tham gia yến hội này, định mượn cơ hội này giới thiệu Lục Hàng quen biết một số nhân vật nổi tiếng trong xã hội, nâng cao danh tiếng của Lục Hàng một chút, hôm nay cô ta đặc biệt trang điểm nổi bật nhất, mốt nhất, cũng gây chú ý nhất, cơ hồ tầm mắt hấp dẫn mọi người ở đây, nào ngờ lúc cô ta đang đắc ý, thì tầm mắt của mọi người lại bị người khác hấp dẫn hơn.

Kỳ thật đây vốn không tính là đại sự, nhưng người cướp đi sự hào quang của cô ta lại là Đồng Vũ Vi!

Dựa vào cái gì?

Đồng Vũ Vi chỉ là con gái riêng bị ba cô vứt bỏ mà thôi, chỉ là một cô gái nhà nghèo, nhưng lúc này trên người Đồng Vũ Vi đều là hàng hiệu, ngay cả vòng đeo tay cũng giá trị trăm vạn, trên người cô lại phát ra một loại hơi thở mê hoặc. Quan trọng là bạn trai đi bên cạnh cô, còn anh tuấn hơn cả Lục Hàng, còn có tiền hơn cả Lục Hàng!

Bất luận kẻ nào vượt qua cô ta đều được, chỉ riêng Đồng Vũ Vi là không được, cô là đại tiểu thư Sờ gia, sao lại có thể để cho một con nghiệt chủng hạ bệ?

Mắt thấy Đồng Vũ Vi đi đến sân thượng, cô ta không khỏi nắm chặt ly rượu trong tay, bên trong đôi mắt đẹp quét xuống tối tăm chớp lóe rồi biến mất, cô ta hướng ban công nơi các tỷ muội, cực kỳ tự nhiên tham gia nói chuyện phiếm với các cô.

Mắt thấy Đồng Vũ Vi ngừng đầu ưỡn ngực đi qua cô ta, trên mặt tươi cười nháy mắt cứng đờ, trong lòng ghen ghét nháy mắt bay lên đến điểm cao nhất, cô ta tào nhả bụng rượu đỏ, nhìn mấy người tỷ muội trước mặt, chậm rãi mở miệng nói, "Thật là kỳ nữ, nhanh như vậy đã tìm được đàn ông giàu. Tôi khinh thường phụ nữ bám cành cao." Nói xong, bên khóe miệng cô ta treo nụ cười đắc ý nhìn Đồng Vũ Vi, cô ta cố ý thoáng gia tăng thanh âm, để cho tất cả mọi người ở trong đại sảnh có thể nghe được lời cô ta nói. Đến tham gia yến hội đa số đều là người nổi tiếng và thiên kim, ngày thường mọi người cũng rất quen thuộc, Đồng Vũ Vi tuy lạ mặt nhưng cực kỳ hấp dẫn ánh mắt mọi người, nên cô ta không cần nói ra tên thì mọi người cũng có thể biết cô ta đang nói tới ai.

Một bàn tay cô ta khoanh trước ngực, chờ đợi Đồng Vũ Vi ở trước mặt mọi người mất mặt.

Quả nhiên lời của cô ta vừa dứt, ánh mắt tất cả mọi người trong đại sảnh đều rơi vào trên người Vũ Vi, về mặt khinh thường nhìn Vũ Vi từ trên xuống dưới.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Cư nhiên lại đánh phụ nữ?

Ánh mắt mọi người khinh thường, Vũ Vi căn bản không quan tâm, cô chậm rãi xoay người nhìn Sờ Xa, lạnh lùng cười, chậm chọc nói, "Vị hôn phu cô từ bỏ kỳ nữ như tôi, bám nhánh cây cao. Tôi bám nhánh cao liền là kỳ nữ, vậy vị hôn phu cô là cái gì? Trai bao?" Cô không động thủ đánh Sờ Xa không có nghĩa là cô im lặng.

Sờ Xa tức giận, vốn là cô ta muốn vũ nhục Đồng Vũ Vi, nhưng hiện tại cô ta lại bị Đồng Vũ Vi vũ nhục! Cô liền dương tay lên hung hăng tát vào mặt Đồng Vũ Vi, "Tiện nhân!"

Một tiếng hạ xuống, trên mặt Vũ Vi thỉnh thoảng đã trúng một cái tát của 'tỷ tỷ'. Đau đớn trên mặt của cô lan tỏa ra.

Vốn là cô không tính ở trong này gây chuyện, nhưng Sờ Xa lại dám dẫn đầu đánh cô! Cô không thể bỏ qua cho Sờ Xa, cô không chút do dự dương tay lên dùng hết khí lực lớn nhất tát lên mặt cô ta, nhưng tay vừa dương đến không trúng, một bóng dáng xuất hiện trước mặt cô, che cô ở phía, sau đó bóng dáng đó liền dương tay lên tát hai cái vào khuôn mặt hung hãn kiêu ngạo của Sờ Xa.

Vũ Vi ngây ngẩn cả người, Sờ Xa ngây ngẩn cả người, tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngây ngẩn cả người, chỉ riêng người đàn ông đó không có sững sờ, hắn tào nhả từ trong túi áo lấy ra một cái khăn tay trắng tinh, lau tay, sau đó đem khăn tay ném sang một bên. Tựa như là Sờ Xa làm dơ hai tay của hắn.

Đôi má Sờ Xa lập tức xuất hiện hai dấu năm ngón tay cực kỳ rõ ràng, cô ta bưng đôi má sưng đỏ tỏa một bộ dáng bộ không tin, nhìn người tát cô Mạc Tử Hiên, "Anh cư nhiên lại đánh phụ nữ?"

Khỏe miệng Mạc Tử Hiên vênh lên, "Mặc kệ là đàn ông hay phụ nữ, chỉ cần động vào người phụ nữ của tôi, trong mắt tôi đó không phải là người, tôi sẽ trả lại, với lại sẽ trả lại gấp đôi."

Trên mặt hung hãn kiêu ngạo của Sở Xa nhất thời tan biến. . . .Trở nên trắng bệch một mảnh.

Nhìn thấy Sở Xa bị Mạc Từ Hiên tát hai cái, trong lòng Vũ Vi cũng thoải mái hơn , cô như thế nào cũng không nghĩ tới lần đầu gặp mặt Mạc Từ Hiên cư nhiên sẽ vì cô mà nói ra giọng điệu này, trong lòng cô không khỏi có chút cảm kích Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên coi như không thấy sắc mặt khó coi của Sở Xa, xoay người lôi kéo tay nhỏ của Vũ Vi vẫn còn hơi sưng sờ đi vào, đồng thời đôi mắt lạnh lùng nhìn mỗi người chung quanh đây, khẽ mở môi mồm, "Chúng ta đi, người nơi này quá thấp kém, ở lâu sẽ làm bẩn mắt của chúng ta." Nói xong, hắn kéo Vũ Vi rời khỏi đại sảnh yến hội.

Vũ Vi nhìn không được quay đầu nhìn Sở Xa một cái, mắt thấy Sở Xa khóc đến lệ hoa đầm mưa, một bộ dáng cực kì ủy khuất, cô cố ý hướng tới Sở Xa lộ ra mím cười đắc ý, Sở Xa, hôm nay là Mạc Từ Hiên tát cô, nhưng lần sau sẽ là tôi tự mình tát cô!

Vốn Lục Hàng đang đứng ở một bên cùng những nhân vật quan trọng nhìn thấy Sở Xa bị đánh, sắc mặt trong lúc đó đột nhiên trở nên khó coi cực kỳ, hần cơ hồ là vọt tới trước mặt Sở Xa, đau lòng đem Sở Xa vào trong ngực, "Xa Xa."

"Hàng!" Sở Xa ngã vào trong ngực Lục Hàng khóc đến thương tâm, ánh mắt cô ta lạnh lùng âm hiểm nhìn nơi cửa yến hội rồng tuếch, một đôi bàn tay trắng như phấn sớm đã nắm chặt thành quả đấm, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi ở trong lòng nói, Đồng Vũ Vi, hôm nay mày vũ nhục tao, ngày khác tao nhất định sẽ trả lại gấp bội lần!

Vừa mới đi ra cửa yến hội, Vũ Vi cẩn thận tránh thoát khỏi cánh tay Mạc Từ Hiên đang tóm cô, cô đứng ở tại chỗ hướng tới Mạc Từ Hiên cảm kích cười, "Cám ơn anh, vừa rồi đã giúp tôi."

Mạc Từ Hiên thấy tay trống không, lập tức dừng cước bộ, hần thật không ngờ nhanh như vậy Đồng Vũ Vi đã tránh thoát khỏi tay hắn, trong lòng có chút không vui, phải biết rằng từ khi hắn nhậm chức tổng giám đốc Mạc thị tới nay, phụ nữ đều như ruồi bọ một dạng kẻ cận hắn, lấy lòng hắn.

Đây là lần đầu tiên hắn bị phụ nữ làm lơ.

P/s:mọi người đọc xong thì ấn nút thanks hoặc nút Fthích để ủng hộ mình nha.Nếu dc nhiều thì mình sẽ tặng chap cho nha.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Chúng ta không thua?

Mạc Từ Hiên nhàn nhạt nói, "Không có gì, chỉ là cái nhấc tay thôi."

Chỉ là cái nhấc tay thôi? Trong đám đông ở đại sảnh tất phụ nữ hai cái,mà bảo chỉ là cái nhấc tay a! Trong lòng Vũ Vi thật sự cực kỳ cảm kích Mạc Từ Hiên, cô lễ phép hướng Mạc Từ Hiên cười cười, "Nhân tình này tôi nhớ kỹ, một ngày nào đó tôi sẽ trả, hẹn gặp lại." Nói xong, cô vượt qua Mạc Từ Hiên đi về phía trước.

Mạc Từ Hiên lại đứng ở tại chỗ nhìn bóng lưng Đồng Vũ Vi rời đi, ý cười bên khóe miệng càng thêm đậm, cô gái này cùng những cô gái kia khác nhau, biết rõ thân phận của hắn cũng không quân hần, lại tận lực cùng hắn duy trì một khoảng cách nhất định.

Hắn có chút hoài nghi, cô gái này nhất định là do Giang Dĩ Đồng chọn, hơn nữa có khả năng bọn họ đã đánh cuộc trước rồi.

Mẽ Tiểu Đồng đi đến trước mặt Mạc Từ Hiên, trên mặt treo một nụ cười đắc ý nhìn Mạc Từ Hiên, cô một tay ôm ngực, một tay vươn đến trước mặt Mạc Từ Hiên," Mạc thiếu, chịu thua đi." Cô gái kia hoàn toàn không để ý tới Mạc Từ Hiên , lần này Mạc Từ Hiên thua.

"Cô gái kia, hắn là đi cùng các cô có phải không?" Mạc Từ Hiên thu hồi tầm mắt lại nhìn Mẽ Tiểu Đồng nói.

Sắc mặt Mẽ Tiểu Đồng lập tức không vui, " Mạc thiếu, anh hoài nghi chúng tôi sợ thua một triệu sao?"

Mạc Từ Hiên hơi sưng sờ, đích thực, với thực lực của Lạc Từ Ngôn cùng Lãnh Ngôn, một triệu quả thực chỉ là con số nhỏ, các cô không cần thiết thông đồng. Hắn ấy náy hướng tới Mẽ Tiểu Đồng cười, "Thực xin lỗi." Trước kia, hắn bị những cô gái bám vấy riết quen,nay lại không có, làm cho hắn có chút không quen. Sau đó, hắn từ trong túi áo lấy ra tám chi phiếu đưa tới trước mặt Mẽ Tiểu Đồng,"Tôi chịu thua."

Hai mắt Mẽ Tiểu Đồng nhú lại liền muốn tiếp nhận tám chi phiếu, lại bị thanh âm Giang Dĩ Đồng ngắt lời, "Tiểu Đồng, không thể nhận tiền của hắn." Khi nói chuyện, Giang Dĩ Đồng đã chạy tới trước mặt bọn họ.

"Tại sao?" Mẽ Tiểu Đồng có chút khó hiểu nhìn Giang Dĩ Đồng, rõ ràng là mọi người đều thấy cô gái kia không để ý tới Mạc Từ Hiên, nên đích thực là Mạc Từ Hiên thua a!

Giang Dĩ Đồng không khỏi giương mắt nhìn bóng dáng Vũ Vi rời đi, " Cô gái này, không phải là nhân viên của công ty callme chúng ta, cô ấy chỉ thay thế

bằng hữu đi làm. Cho nên, Mạc thiếu không có thua. Chúng ta cũng không có thua."

Mạc Từ Hiền không khỏi ngẩn người, hẳn thật sự không ngờ cô gái kia lại không phải là nhân viên công ty callme.

Mề Tiểu Đồng bĩu môi, lại liếc mắt nhìn tấm chi phiếu trong tay Mạc Từ Hiền, "Mạc thiếu, chúng ta tuy nhiên không thắng, nhưng ít ra anh cũng thấy rồi, không phải tất cả cô gái đều vì tiền bạc, không phải tất cả cô gái nhìn thấy soái ca liền như ruồi bọ một dạng kẻ cận đối phương không buông tay."

Tầm mắt Mạc Từ Hiền không khỏi một lần nữa rơi vào trên người Đồng Vũ Vi vừa mới rời đi. . .

Rời khỏi Đế Hào Tửu, Vũ Vi tiện nhìn đến chiếc xe sang trọng đưa cô tới Đế Hào Tửu, đứng ở cửa khách sạn. Tài xế đứng ở trước cửa xe, mở cửa xe cho Vũ Vi.

Lên xe, Vũ Vi tiện đem trang sức tháo xuống, bỏ vào bên trong hộp trang sức, đưa cho tài xế, hơn nữa nói với tài xế, "Tiên sinh nhà tôi còn có việc về chuyện quần áo, ngày mai tôi sẽ đưa đến callme." Nói xong, cô định mở cửa xe xuống xe.

"Quản lý tôi nói, bộ này quần áo cực kỳ thích hợp với cô, nên tặng cho cô." Tài xế xuyên thấu qua tấm kính nhìn Vũ Vi nói, dừng một chút hẳn lại nói, "Theo quy định của công ty callme là phải đưa nhân viên an toàn về tận nhà." Nói xong, tài xế nổ máy xe, không cho Vũ Vi cơ hội cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Không có tâm tình yêu đương

Về đến nhà việc đầu tiên Vũ Vi làm là thay đổi quần áo trên người và dọn dẹp trong nhà, lại làm một chút món ăn nhẹ bỏ vào cà mền giữ ấm đem đến bệnh viện.

Thời điểm đến phòng bệnh, mẹ Đồng đang dựa vào gối mềm, uống nước ấm cùng Trác Nhất Phi ngồi ở bên cạnh giường bệnh đang nói chuyện phiếm rất vui vẻ, không biết Trác Nhất Phi nói gì đó, làm cho mẹ Đồng cười đến cực kỳ vui vẻ, thậm chí còn ho nhẹ vài tiếng.

Nhìn thấy Trác Nhất Phi ở trong phòng bệnh, Vũ Vi cực kỳ bất ngờ, cô thật không ngờ Trác Nhất Phi lại ở chỗ này, còn làm cho mẹ vui vẻ đến như vậy.

Nhìn sắc mặt mẹ so với lúc trước tốt hơn rất nhiều, lại vui vẻ như thế, trong lòng Vũ Vi cũng vui vẻ, từ khi mẹ sinh bệnh, đây là lần đầu tiên mẹ cười vui vẻ đến như vậy a. Cô lễ phép hướng Trác Nhất Phi cười cười, mang theo cà mền giữ ấm đi đến trước giường bệnh, đem đồ ăn chỉnh tề bày ra trước mặt mẹ, "Mẹ đói bụng không?"

"Mẹ no rồi, một chút cũng không đói." Mẹ Đồng đặt chén sang một bên nhìn Vũ Vi nói.

A?

Vũ Vi sừng sốt bình thường đều là chạng vạng năm sáu giờ mẹ đã ăn cơm, hiện tại đã tám giờ tối rồi mà mẹ lại không đói bụng?

"Di Đồng không đói bụng, nhưng mình rất đói bụng." Nói vừa dứt, Trác Nhất Phi liền đem đồ ăn trước mặt mẹ Đồng đến trước mặt mình, cầm lấy đôi đũa từng ngậm từng ngậm bắt đầu ăn.

Mẹ Đồng nhìn thấy bộ dáng ăn như hổ đói của Trác Nhất Phi, đột nhiên bà nhớ, bà ngẩng đầu nhìn Vũ Vi nói, "Nhất Phi vừa mới ra ngoài mua đồ ăn cho mẹ, nhưng lại quên mua đồ ăn cho chính mình, cho nên bây giờ mới đói bụng." Nói xong mẹ Đồng rót một ly nước đưa tới trước mặt Trác Nhất Phi, "Ăn từ từ thôi coi chừng bị mắc nghẹn bây giờ."

Vũ Vi yên lặng nghe mẹ Đồng nói nhưng lại nổi lên một tia gọn sóng, cô thật không ngờ Trác Nhất Phi lại chiều cổ mẹ như vậy, trong lòng không khỏi có chút cảm kích Trác Nhất Phi. Ngay cả Lục Hàng cũng không có sẵn sóc chiều cổ mẹ cô như vậy.

Ăn xong cơm tối, Trác Nhất Phi dùng khăn tay lau khóe miệng dính vết bẩn, một đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Vũ Vi, thỏa mãn cảm thán nói, "Thơm quá! Đây là bữa ăn tối mà mình ăn ngon nhất."

Xuất phát từ lễ phép Vũ Vi đi ra tiễn Trác Nhất Phi, đi ra khỏi cửa bệnh viện, Vũ Vi tiện dừng lại cước bộ, về mặt cảm kích nhìn Trác Nhất Phi bên cạnh, "Cảm ơn cậu đã chiều cổ mẹ giúp mình."

Trác Nhất Phi vươn tay ra cầm tay Vũ Vi, đôi mắt hẳn ôn nhu nhìn Vũ Vi hỏi, "Vũ Vi, làm bạn gái của mình không tốt sao?" Nói xong, về mặt hẳn chờ mong nhìn Vũ Vi, hy vọng Vũ Vi có thể làm bạn gái của hắn.

Bàn tay Trác Nhất Phi cực kỳ ấm áp, cũng làm cho Vũ Vi có cảm giác an toàn, cũng không biết tại sao Vũ Vi có chút không thích ứng khi bị Trác Nhất Phi nắm tay, cô liền rút tay mình về, ngẩng đầu quay lại nhìn Trác Nhất Phi, "Nhất Phi, mình biết cậu tốt với mình, nhưng thật xin lỗi, hiện tại mình không có tâm tình yêu đương."

Sắc mặt Trác Nhất Phi nhất thời trở nên có chút khó coi, nhưng rất nhanh bị hấn che dấu đi, hấn miễn cưỡng hướng Vũ Vi lộ ra tươi cười, "Là mình suy xét quá ít, cậu mới cùng Lục Hàng chia tay làm sao có thể nhanh như vậy liền chấp nhận mình?"

Vũ Vi có chút áy náy nhìn Trác Nhất Phi, cho tới nay Trác Nhất Phi đối với cô rất tốt, nhưng cái gì cô cũng không có làm cho Trác Nhất Phi, trong lòng cảm thấy có chút thẹn với Trác Nhất Phi, "Thực xin lỗi, Nhất Phi, không phải cậu không tốt, mà là mình thật sự không có tâm tình để yêu đương." Gần đây phát sinh nhiều chuyện như vậy, cô làm sao có tâm tình yêu đương a!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chúng ta

Trác Nhất Phi biết gần đây Vũ Vi đã xảy ra rất nhiều chuyện, tâm tình mệt mỏi, thân thể cũng mệt mỏi, hấn thâm sâu nhìn Vũ Vi, hai tay nhẹ để trên bờ vai cô, lời thề son sắt nói, "Vũ Vi, mình sẽ chờ cậu chờ đến khi cậu muốn yêu đương, muốn chấp nhận mình mới thôi, cho dù là mười năm, hai mươi năm, chỉ cần mình còn sống, mình nhất định sẽ chờ cậu."

"Nhất Phi, cậu hà tất phải làm vậy? Mình không đáng. . ." Tâm tình Vũ Vi phức tạp nhìn Trác Nhất Phi, đối với tình cảm của Trác Nhất Phi, cô thật sự không biết nên làm như thế nào cho tốt.

"Cậu đáng!" Về mặt Trác Nhất Phi kiên định nhìn Vũ Vi nói.

Vũ Vi nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt, cô muốn nói với Trác Nhất Phi không cần đợi cô, cả đời này, cô không thể yêu hấn, nhưng là cô không đành lòng, Trác Nhất Phi yêu cô nhiều năm như vậy, lại đối xử với cô rất tốt thật sự cô không đành lòng tổn thương Trác Nhất Phi, chỉ đứng ở tại chỗ ngẩn ra nhìn Trác Nhất Phi.

Nhìn thấy bộ dáng ngẩn ra của Vũ Vi, Trác Nhất Phi nhin không được hé miệng cười, hai tay hấn để trên bả vai Vũ Vi xoay cô về phía sau, để cho Vũ Vi đối diện với cửa bệnh viện, "Bên ngoài rất lạnh, cậu trở về nghỉ ngơi đi." Nói xong, hấn buông bả vai Vũ Vi ra.

Khi Vũ Vi cảm giác được hai cánh tay Trác Nhất đã buông bờ vai cô ra, cô cũng không quay đầu lại mà bước đi thẳng về phía trước.

Trác Nhất Phi vẫn đứng tại chỗ trên mặt mang theo vẻ chờ mong nhìn bóng lưng Vũ Vi, hấn hy vọng Vũ Vi có thể quay đầu lại nhìn hấn một cái, nhưng là hấn thất vọng, Đồng Vũ Vi một cái cũng không có nhìn lại.

Đi vào cửa bệnh viện, Vũ Vi đi thẳng về phía trước, đi đến chỗ rẽ ngoặt, cô thở ra một hơi tựa như là mới gỡ được gánh nặng vậy, cô biết khi cô đi về phía trước, Trác Nhất Phi vẫn đứng ở phía sau cô, cô sợ dĩ không quay đầu lại nhìn Trác Nhất Phi là vì cô muốn để cho Trác Nhất Phi biết giữa bọn họ là không thể.

Sáng sớm, Vũ Vi nhận được tin nhắn từ ngân hàng báo trong tài khoản của cô có hơn một vạn.

Nhìn tin nhắn, Vũ Vi bị mê hoặc, người nào đột nhiên lại cho cô một vạn a!

Không bao lâu, điện thoại của cô vang lên, là Lạc Ngưng Nhi.

"Có phải có một số tiền kỳ lạ từ trên trời rơi xuống trúng vào đầu cậu rồi hả?" Lạc Ngưng Nhi dựa vào sofa, chân trần, vừa ăn đồ ăn vặt, một bên gọi điện thoại cho Vũ Vi.

"Cậu cho mình sao?" Vũ Vi mơ hồ cảm giác được khoản tiền này cùng Lạc Ngưng Nhi có quan hệ, nếu không thì làm sao tin nhắn mới đến Lạc Ngưng Nhi liền biết.

"Mình nào có hào phóng như vậy, mà cho tiền cậu nha!" Lạc Ngưng Nhi nhin không được cười lên một tiếng.

".?"

"Là công ty Callme đưa cho cậu, đó là tiền thù lao ngày hôm qua cậu thay thế mình đi làm việc." Lạc Ngưng Nhi ngồi thẳng người giải thích cho Vũ Vi nghe.

"Nhiều như vậy sao?" Vũ Vi giật mình, cô chỉ là cùng Mạc Tử Hiền tham gia yến hội mà thôi, lại được trả thù lao là một vạn?

"Như thế nào? Nhìn mấy đồng bạc đó có hứng thú làm tại công ty Callme hay không?" Lạc Ngưng Nhi hỏi Vũ Vi.

Không đợi Vũ Vi trả lời, Lạc Ngưng Nhi lại mở miệng nói, "Kỳ thật mình cảm thấy công việc tại Callme rất thích hợp với cậu,thời gian làm việc hầu như là buổi tối, lại không cần đến công ty báo cáo, có công việc thì làm, không có công việc,thì cậu có thể chăm sóc đi Đồng, ban ngày còn có thể tìm công việc khác làm, mà thù lao lại còn rất cao. Nhất cử tam đắc."

Điều kiện quả thực cực kỳ mê người, mà còn cực kỳ thích hợp với cô, Vũ Vi đối với điện thoại thân nhiên nói, " Để mình suy nghĩ."

Cúp điện thoại, Vũ Vi liền lên mạng tìm thông tin liên quan đến công ty Callme, sau khi tìm xong, cô cảm thấy được chính mình cũng cực kỳ thích hợp làm việc tại Callme.

Công ty Callme là một công ty vô cùng nề nếp, cực kỳ chú trọng sự an toàn của nhân viên, nhân viên ra ngoài làm việc, đều có vệ sĩ theo bên người để bảo vệ, trả thù lao cao, nhưng quan trọng, đi làm việc đại đa số đều là ban đêm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Tìm việc làm

Mấy điều kiện này cực kỳ thích hợp cô, với lại Jane Eyre cùng Lạc Ngưng Nhi cũng làm việc tại đó, nên là không có vấn đề gì.

Rửa mặt chải đầu một chút, Vũ Vi chọn một bộ áo sơ mi cùng quần bò, đôi giày bằng vải bố*, mang theo túi xách đến công ty Callme.

Diện tích công ty Callme không lớn,nhân viên bên trong toàn bộ đều là nữ, công ty cực kỳ sạch sẽ, khiến cho người bước vào sẽ cảm thấy cực kỳ ấm áp cực kỳ thoải mái.

Jane Eyre đang ở bàn làm việc xem xét tư liệu nhìn thấy Vũ Vi tới Callme cảm thấy cực kỳ bất ngờ, cô từ trên ghế đứng lên, đi đến trước mặt Vũ Vi, trừng lớn hai mắt nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi tỷ?Chị làm sao lại tới nơi này?"

Vũ Vi hướng Jane Eyre cười, trong tay cầm túi áo gió lên, "Chị đem y phục đến."

Jane Eyre nhìn đến túi áo liền biết bên trong là trang phục riêng của công ty Callme, cô không khỏi nghi hoặc nhìn Vũ Vi, "Chị. . . ?"Nói chung nhân viên Callme đều sử dụng thương hiệu này.

"Chị chỉ thay bằng hữu đi thôi." Vũ Vi giải thích cho Jane Eyre.

Tay Jane Eyre chỉ chỉ vào văn phòng quản lý, "Dĩ Đồng tỷ ở bên trong, chị đưa cho cô ấy là tốt."

Vũ Vi nhẹ nhàng gõ gõ vào cửa văn phòng

"Tiến vào." Một thanh âm trầm thấp của người phụ nữ trẻ truyền vào trong lỗ tai Vũ Vi.

Vũ Vi đẩy cửa vào, chiếu vào đôi mắt cô đích thị là một phụ nữ còn trẻ đang ngồi trên bàn xem tài liệu trong tay.

Giang Dĩ Đồng nghe được tiếng mở cửa tiện ngẩng đầu nhìn cửa văn phòng, thời điểm cô nhìn túi áo trong tay Đồng Vũ Vi, trên mặt không có lộ ra biểu tình sai biệt, mà là hé miệng cười,cô quả nhiên không có nhìn lầm người, Đồng Vũ Vi đem quần áo trả lại.

Vũ Vi một bên đi về phía trước, một bên đánh giá người phụ nữ trẻ tuổi này, tóc cô ngắn tinh tế, bộ dáng cô không phải là rất đẹp, nhưng rất thanh tú.

Đi đến bàn làm việc, Vũ Vi hướng tới Giang Dĩ Đồng lễ phép cười, sau đó cầm túi áo trong tay đặt ở trên bàn làm việc, "Giang tiểu thư,xin chào, tôi là Đồng Vũ Vi, đêm qua thay thế Lạc Ngưng Nhi đi làm. Đây là y phục của công ty Callme xin trả lại cho cô."

Giang Dĩ Đồng không nói gì, chỉ là khẽ gật đầu.

Vũ Vi vốn muốn nói chuyện cùng Giang Dĩ Đồng một chút,xin làm việc ở nơi này, nhưng nhìn thấy Giang Dĩ Đồng tựa hồ bề bộn nhiều việc, cô lễ phép hướng Giang Dĩ Đồng nói, "Cám ơn. Tạm biệt." Nói xong cô xoay người rời khỏi văn phòng.

Giang Dĩ Đồng nhìn y phục trên mặt bàn, lại nhìn bóng lưng Đồng Vũ Vi rời đi, hé miệng cười, cô dựa vào ghế đệm, chậm rãi mở miệng nói, "Đồng tiểu thư, tôi cảm thấy cô rất thích hợp làm việc tại Callme, cô có hứng thú tới Callme làm việc hay không?"

Vũ Vi thật không ngờ Giang Dĩ Đồng cư nhiên lại chủ động đề xuất muốn cô làm tại callme, cô cước bộ về phía trước bỗng dừng lại, xoay người nhìn

Giang Dĩ Đồng, thoáng suy nghĩ một chút, sau đó trả lời nói, "Tốt."

"Cám ơn." Vũ Vi bắt tay cùng Giang Dĩ Đồng.

Giang Dĩ Đồng cầm tư liệu trong tay đưa tới trước người Vũ Vi, bắt đầu hướng dẫn Vũ Vi một chút về chế độ công ty cùng phương thức làm việc, "Làm tại công ty Callme, cô không cần mỗi ngày đều đến công ty báo danh, chỉ cần ở trong nhà liên hảo, một khi có việc, nhân viên văn phòng sẽ gọi điện thoại cho cô, cần cô giả dạng thành nhân vật, cố chủ là ai, sẽ nói rõ ràng cho cô, cô có quyền lợi quyết định đi hoặc là không đi, mỗi một lần trả thù lao, công ty sẽ gửi vào ngân hàng của cô, cho nên, làm tại công ty Callme rất nhẹ nhàng, không có bất kì áp lực, với lại làm việc đại đa số đều là vào buổi tối. Đây là bản tư liệu những người đàn ông nổi tiếng cũng là khách hàng chính của Callme chúng ta."

*Giày bằng vải bố(canvas shoes)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Phát tiết

Vũ Vi tiếp nhận tư liệu từ trong tay Giang Dĩ Đồng.

Giang Dĩ Đồng lại nói cho Vũ Vi rất nhiều công tác nữ tại callme đều là kiêm chức.

"Như thế nào? Có thể làm được không?" Hai tay Giang Dĩ Đồng ôm ngực mặt mỉm cười nhìn Vũ Vi hỏi.

"Có thể." Vũ Vi cười nhẹ, cực kỳ khẳng định trả lời, vì tiền bạc, cô có cái gì không thể không làm?

Giang Dĩ Đồng hài lòng gật đầu, "Công tác tại Callme, chỉ có một yêu cầu là giữ mình trong sạch, không thể cùng khách hàng phát sinh quan hệ."

Vũ Vi mỉm cười, cái khác cô không dám bảo đảm, nhưng là điểm này cô tuyệt đối có thể bảo đảm. Về đến trong nhà Vũ Vi khuấy một ly sữa, sau đó cầm tư liệu đến cạnh giường, một bên uống sữa một bên nhìn tư liệu Giang Dĩ Đồng đưa cho cô, bên trong tư liệu đều là những người đàn ông nổi tiếng, trong đó còn có Trác Nhất Phi.

Tư liệu của Trác Nhất Phi cực kỳ đầy đủ, bao quát cả màu sắc quần áo hần thích, còn có loại giấy cùng nước hoa, nhà hàng thường xuyên đi, thành viên gia đình, cùng với tài sản cá nhân. Thậm chí còn có tình sử (tình yêu+ lịch sử) của hắn.

Khi cô xem đến hai chữ tình sử, không khỏi cười, Trác Nhất Phi là đàn ông thanh thuần, theo cô biết về Trác Nhất Phi nhiều năm qua như vậy, cô chưa bao giờ thấy hắn yêu đương, ở đâu ra tình sử a!

Nhưng khi cô nhìn đến mấy chục tên phụ nữ trong tình sử, cô hơi run sợ một chút, sau đó cô tươi cười càng thêm đậm hơn một chút, hóa ra Callme cũng có khi điều tra sai lệch thời điểm a!

--Diễn đàn Lê Quý Đôn--

Bang bang bộp bộp, từng tiếng đồ sứ ngã trên mặt đất thanh âm từ trong phòng Sở Xa truyền khắp tất cả biệt thự Sở gia. Ngay sau đó liền là một trận thanh âm khóc thương tâm.

Nghe tiếng khóc thương tâm của Sở Xa, tâm tình Xa Lan gắt gao khởi lại, bà ta đứng ở trước cửa phòng ngủ Sở Xa, mặt hiện vẻ lo lắng gõ cửa phòng, "Xa xa, nói cho mẹ nghe con làm sao vậy? Người nào chọc giận con rồi hả? Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì rồi hả? Nói đi, mẹ làm chủ cho con!" Bà ta vừa mới từ bên ngoài trở về, liền nghe trong phòng Sở Xa truyền ra thanh âm dùng lực đồ ngã đồ trên mặt đất, bà ta lo lắng không thôi. Bảo bối của bà ta từ nhỏ đến lớn chưa từng có tức giận quá như vậy, không ngừng đem tất cả đồ sứ trong phòng đều quăng phá ngã, còn lớn tiếng khóc thương tâm, nhất định là ở bên ngoài bị ủy khuất. Nhưng là mặc cho Xa Lan kêu như thế nào, Sở Xa ở trong phòng cũng không mở cửa, trừ bỏ đem tất cả đồ trong phòng quăng phá ngã, cũng là lớn tiếng khóc ở trong phòng. . . .

"Bộp." Một tiếng Sở Xa đem một cái đồ sứ trong phòng dùng lực quăng trên mặt đất, cùng phát tiết phần nộ trong lòng mình.

Cô ta như thế nào cũng không nghĩ tới chính mình khiêu khích Đồng Vũ Vi lại bị Đồng Vũ Vi vũ nhục, lại còn ở trước mặt bao người bị Mạc Tử Hiền tát hai cái. Cô làm sao còn mặt mũi đây? Làm sao còn dám đặt chân vào giới thượng lưu? Về sau cô làm sao dám tham gia yến hội của giới thượng lưu?

Nếu như thua ở trong tay những người khác, có lẽ cô ta hẳn không phần nộ như vậy, nhưng là cô cứ nhiên thua ở trong tay con tiện chủng Đồng Vũ Vi kia, làm sao cô có thể chịu nổi?

Lúc này, trong lòng cô ta vô cùng phẫn nộ, nhớ tới lúc mình bị sỉ nhục, cô liền hận không thể xé rách mặt Đồng Vũ Vi, uống cạn máu Đồng Vũ Vi, sau đó sẽ khiến mười tên đàn ông làm nhục Đồng Vũ Vi trước mặt cô ta! Để cho cô ta tận mắt thấy bộ dáng thống khổ của Đồng Vũ Vi, mới có thể tiêu trừ mối hận trong lòng cô ta!

Hai tay Lục Hàng ôm ngực dựa vào cửa phòng, lẳng lặng nhìn Sở Xa phát tiết phẫn nộ trong lòng, hẳn biết lúc này vô luận nói cái gì, Sở Xa đều sẽ không nghe. (Sherry: Đồ tồi ta khinh)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Cảm động

Sở Xa vừa sinh ra liền là một công chúa kiêu ngạo, luôn được những người trong nhà cưng chiều từ nhỏ, chưa từng chịu bất kỳ ủy khuất nào, nhưng bây giờ lại bị Đồng Vũ Vi lăng nhục cùng thương tổn, về mặt thể xác cũng như tinh thần đều đã chịu thương tổn nghiêm trọng. Cô chỉ có thể đem tức giận trong lòng tất cả đều phát tiết, thì mới có thể dễ chịu hơn.

Ngoài cửa Xa Lan tràn ngập lo lắng thanh âm lại một lần nữa truyền vào trong lỗ tai Sở Xa, "Xa Xa con ra đây có được hay không? Con như vậy làm mẹ rất lo lắng, nói cho mẹ nghe đã xảy ra chuyện gì đi mẹ sẽ làm chủ cho con."

Thanh âm Xa Lan truyền vào trong lỗ tai Sở Xa cực kì chói tai, cô tức giận đối với Xa Lan nói, "Không cần mẹ lo!" Sau đó leo lên giường chính mình, dùng chăn che đầy chính mình, một mình trốn ở trong chăn.

Nhưng Xa Lan lại càng không ngừng gõ cửa phòng ngủ, trên mặt hiện vẻ lo lắng, sợ Sở Xa ở trong phòng có cái gì đó không may xảy ra.

Lục Hàng xoay người, mở cửa phòng, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Xa Lan, hẳn khổ chờ dài một cái, "Bác gái, Sở Xa ở bên ngoài bị ủy khuất, trong lòng có chút khó chịu, nhưng đã phát tiết xong rồi, có con ở đây người cứ yên tâm đi."

Nhìn thấy Lục Hàng cũng ở trong phòng, tâm tình Xa Lan đang lo lắng, mới từ từ dễ xuống, bà hướng Lục Hàng cảm kích cười, "Lục Hàng, có con ở đây là ta an tâm rồi."

Lục Hàng đóng cửa phòng xong, đi đến trước giường, ngồi xuống cạnh Sở Xa, hần nhẹ nhàng vỗ vỗ Sở Xa, "Xa xa, phát tiết đủ rồi nên rời giường đi, đừng làm cho bác gái lo lắng cho em nữa."

Sở Xa đem chăn xốc lên, hai tay gắt gao ôm vòng eo Lục Hàng, đầu gắt gao dán trong ngực Lục Hàng, cô dùng lực hít hít cái mũi, ngẩng đầu nhìn Lục Hàng, "Hàng, em muốn trả thù Đồng Vũ Vi, em muốn Đồng Vũ Vi so với em hiện tại còn thống khổ hơn gấp trăm lần nghìn lần! Em không tin Mạc Tử Hiền sẽ để ý tới con khốn Đồng Vũ Vi kia, nhất định là Đồng Vũ Vi câu dẫn Mạc Tử Hiền. Ngày mai em sẽ bắt đầu phải thám tử 24/24 giờ theo dõi Đồng Vũ Vi, em muốn tìm chứng cứ Đồng Vũ Vi câu dẫn Mạc Tử Hiền, đến lúc đó. . . Em sẽ làm cho Đồng Vũ Vi sống không bằng chết." Nói xong, một trong đôi mắt đẹp lộ ra một tia u ám, khóe miệng hiện ra nụ cười nhàn nhạt xấu xa.

Lục Hàng dùng lực ôm lại Sở Xa, đôi mắt thấp kém, hung hăng hôn lên cánh môi của Sở Xa, trầm giọng nói, "Yên tâm, anh sẽ để cho Đồng Vũ Vi bởi vì làm thương tổn em mà phải trả giá đắt." Hẳn không thể chịu đựng được Sở Xa bị thương tổn, đặc biệt là bị đồ đệ tiện như Đồng Vũ Vi thương tổn.

Sở Xa ngẩng đầu nhìn Lục Hàng, "Em biết, anh đối xử với em là tốt nhất." Nói xong cô hôn trả Lục Hàng, hai người không kiêng nể gì mãnh liệt, thân thể cao lớn của Lục Hàng đè trên thân thể mềm mại nhỏ gầy của Sở Xa, tầm mắt Sở Xa nhìn về phía Lục Hàng, Đồng Vũ Vi cô hãy chờ xem tôi sẽ cho cô nếm mùi vị sống không bằng chết!

Không bao lâu, trong phòng đầy rẫy hương vị thoát nát cùng hơi thở kiều diễm. . .

Bên trong cánh xuân vô hạn cùng một mảnh bura bãi trên mặt đất, tạo thành một điểm tương phản rõ rệt. Buổi tối, Vũ Vi đến bệnh viện sớm để chăm sóc mẹ, thời điểm cô đến bệnh viện, mẹ đang dựa vào đầu giường cùng Trác Nhất Phi nói chuyện phiếm rất vui vẻ.

Khi nhìn thấy Trác Nhất Phi, trong lòng Vũ Vi cảm thấy ấm áp.

Trác Nhất Phi thân là tổng giám đốc Trác thị, nhưng mỗi ngày sau khi làm việc, lại đến bệnh viện làm bạn với mẹ, không ngừng cẩn thận chiều cố mẹ, lại còn làm cho mẹ thật vui vẻ.

Cô không thể không thừa nhận chính mình bị Trác Nhất Phi làm cảm động rồi.

Chương 35: Đóng giả làm tình nhân

Trác Nhất Phi nhìn thấy Vũ Vi nhú hai mắt lại, một bộ dạng cực kỳ vui vẻ, hần từ trên ghế đứng lên, trên mặt treo một mỉm cười nhàn nhạt nhìn Vũ Vi, cực kỳ tự nhiên nói, "Đến đây." Như vậy giống như giường bệnh đích thị của hần, tựa như là Vũ Vi tới thăm bệnh.

Vũ Vi nhìn không được cười lên một tiếng, "Đến đây." Nói xong, cô đi đến trước giường bệnh, đem gối mềm đặt ngang giường bệnh, "Mẹ, ngày mai là phẫu thuật rồi, hôm nay mẹ nên nghỉ ngơi nhiều một chút đi."

Mẹ Đồng cười ha ha, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Vũ Vi, sau đó nằm ở trên giường bệnh, đóng lại hai mắt, "Mẹ sẽ nghỉ ngơi thật tốt. Con yên tâm đi."

Vũ Vi lại ngồi ở bên cạnh giường bệnh, lẳng lặng nhìn mẹ, mãi đến khi mẹ đã ngủ say, cô mới đứng dậy đưa Trác Nhất Phi rời phòng bệnh.

Rời khỏi phòng bệnh, Vũ Vi cùng Trác Nhất Phi đi song song, cô quay đầu nhìn Trác Nhất Phi, mở miệng nói, "Nhất Phi, cảm ơn cậu."

Hai tay Trác Nhất Phi lại đút vào túi, có chút hờn giận nghiêng người nhìn Vũ Vi một cái, "Nếu như lần sau mà còn khách khí như vậy, mình sẽ tức giận a!"

Vũ Vi cười nhẹ, sau đó nói sang chuyện khác, "Mình đã tìm được công việc tại Callme."

"Callme?" Trác Nhất Phi đi về phía trước thoáng dừng lại một chút, hần biết bản chất của Callme, từ cao quý chính là thiên kim tiểu thư, cho tới tệ tiện là quán bar, làm việc tại đó nữ sầm vai sinh hoạt cùng các loại nhân vật, theo suy nghĩ hần Vũ Vi là cô gái cao ngạo tự ái, thật không ngờ Vũ Vi sẽ làm việc ở nơi đó.

Vũ Vi biết Trác Nhất Phi đang nghĩ gì, cô liền hé miệng cười, "Làm việc tại callme tốt hơn quán bar."

Trác Nhất Phi thâm sâu nhìn Vũ Vi một cái, thật sự, làm việc tại Callme tốt hơn so với quán bar, tối thiểu tại callme có thể lựa chọn khách nhân, mà ở quán bar không có quyền lựa chọn.

Vũ Vi đưa Trác Nhất Phi đến cửa bệnh viện, Trác Nhất Phi trước khi rời đi tự nhiên lại không có yêu cầu Vũ Vi làm bạn gái của hần. Điều đó làm cho Vũ Vi cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn.

"Nhất Phi đã về?" Vũ Vi mới vừa tiến vào phòng bệnh thì mẹ Đồng mở hai mắt nhìn Vũ Vi.

Nhất Phi!

Vũ Vi im lặng, tự nhiên mấy ngày nay mẹ lại thân thiết kêu Trác Nhất Phi như vậy, xem ra mẹ bị Trác Nhất Phi lấy lòng rồi.

"Dạ." Cô chỉ là nhàn nhạt lên tiếng.

Mẹ Đồng nhìn ánh mắt lấp lánh của Vũ Vi, một đôi bảo kính phong sương trong đôi mắt tràn ngập chờ mong, tựa như hần không thể làm cho Vũ Vi cùng Trác Nhất Phi yêu nhau, "Vũ Vi, mẹ thấy Nhất Phi là đứa không tệ, có thể là một người đàn ông tốt, thân là tổng giám đốc Trác thị có tài cũng không có vẻ kiêu ngạo, nhất định là người đàn ông tốt." Mấy ngày này, Trác Nhất Phi vẫn chăm sóc bên cạnh bà, bất kể là Vũ Vi có ở đây hay không, hần đều dốc lòng chăm sóc bà, lại làm cho bà vui vẻ, đàn ông như vậy, rất khó tìm (bảo kính phong sương: dải gió dầm mưa)

"Mẹ, con biết Nhất Phi tốt, chỉ là... bây giờ con không muốn yêu đương." Cô mới vừa bị Lục Hàng làm tổn thương, mẹ lại nằm tại giường bệnh, nào có tâm tư yêu đương a!

Mẹ Đồng thâm sâu thở dài, "Mẹ biết, đây chỉ là ý kiến của mẹ thôi nhưng thời điểm con muốn yêu đương, có thể suy nghĩ về Nhất Phi đầu tiên được không."

Vũ Vi hé miệng cười, gật gật đầu, sau đó ngồi ở ghế tựa cùng mẹ nói chuyện phiếm.

Ngày hôm sau là ngày mẹ Đồng phẫu thuật, Lạc Ngưng Nhi cùng Trác Nhất Phi đã đến bệnh viện sớm để có thể an ủi một chút tâm tình bất an của Vũ Vi.

Mẹ Đồng phẫu thuật cực kỳ thành công, hai giờ sau khi phẫu thuật liền tỉnh lại.

Tâm tình đang dâng cao cũng được cởi bỏ. Tiếp theo nước mắt hạnh phúc chảy xuống khuôn mặt, cả ngày cô bồi ở bên cạnh mẹ... Chăm sóc chế độ ăn uống hàng ngày của mẹ..

Mãi đến năm ngày sau, Callme gọi điện thoại tới,cô mới rời khỏi mẹ đi ra ngoài làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tôi làm

Buổi tối tám giờ.

Vũ Vi mặc bộ quần áo rất ngắn màu đen, bộ đồ bó sát thân hình bé nhỏ cô, chân mang một đôi giày cao gót màu xanh đậm cùng một túi xách nhỏ màu đen,đem dáng người đầy đặn kêu gọi tất cả đều bày ra, cô chậm rãi đi vào một nhà hàng nổi tiếng.

Hôm nay, cô đóng giả làm tình nhân với một giám đốc điều hành. Thay thế tình nhân của hần tham gia liên hoan cùng bạn bè, bởi vì tình nhân hần đang mang thai, không thích hợp uống rượu khi liên hoan.

Vũ Vi cảm thấy những kẻ có tiền thật sự cực kỳ sỉ diện, tình nhân đang mang thai, không đến tham gia yến hội,liền tìm người khác đóng giả làm tình nhân! Tựa như là sợ người khác không biết hần ở bên ngoài nuôi dưỡng Tiểu Lão Bà.

Vừa mới đi vào nhà hàng, Vũ Vi tiện nhìn đến một người đàn ông trung niên bụng phệ đứng ở quầy bar cách đó không xa, nhìn chỗ cổng nhà hàng.

Người đàn ông này chính là khách hàng hôm nay của cô, một ông tổng xí nghiệp Trần Hòa.

Vũ Vi chậm rãi đi đến trước người Trần Hòa, mỉm cười nhìn Trần Hòa, lễ phép vươn tay phải ra, "Trần tiên sinh,xin chào, tôi là Đồng Vũ Vi."

Trần Hòa đánh giá Vũ Vi vài lần sau đó cực kỳ mãn ý gật gật đầu, hần vươn hai tay ra nắm lấy tay trắng nõn của Vũ Vi, " Xin chào xin chào."

Trần Hòa dùng sức nắm tay Vũ Vi, khiến cho Vũ Vi có chút không vui, cô từ trong tay Trần Hòa rút tay mình về, trên mặt mỉm cười từ từ biến mất, thanh âm có chút băng lãnh đối với Trần Hòa nói, "Trần tiên sinh, tôi là tới làm việc."

Sắc mặt Trần Hòa cứng đờ, lập tức khôi phục vẻ mặt bình thường "Ừ, Đồng tiểu thư,xin mời bên này." Nói xong, hần xoay người hướng phòng nhà hàng mà đi, tựa như không có chuyện gì xảy ra.

Trần Hòa cực kỳ thân sĩ mở cửa phòng cho Vũ Vi, "Đồng tiểu thư, xin mời."

Vũ Vi cho rằng bên trong phòng có rất nhiều người, nhưng là cô sai lầm rồi, trong phòng to lớn không có một bóng người.

Vũ Vi lập tức cảnh giác, cô đứng ở cửa phòng về mặt cảnh giác nhìn Trần Hòa.

"Không phải có liên hoan sao? Vì sao một người cũng không có?"

Nhìn về mặt cảnh giác của Vũ Vi, Trần Hòa biết người phụ nữ trước mặt này hiểu lầm hần, hần hướng tới Vũ Vi cười nhẹ, giải thích nói, "Đồng tiểu thư, là như vậy kỳ thật hôm nay cũng không có liên hoan gì, tôi muốn cô tới là muốn cô ép vợ tôi cùng tôi ly hôn."

Vũ Vi khinh thường nhìn Trần Hòa, theo cô biết Trần Hòa chỉ là một sinh viên dựa vào mẹ vợ mà phát lên, hiện tại có tiền bạc liền muốn vứt bỏ vợ, tận đáy lòng cô chán ghét người như Trần Hòa.

Cô không cần suy nghĩ liền muốn cự tuyệt Trần Hòa, "Thực xin lỗi Trần tiên sinh, tôi nghĩ tôi không thể giúp ông." Nói xong cô liền muốn rời khỏi phòng.

Đang lúc tay cô nắm tay cầm cửa, điện thoại của cô vang lên.

Vũ Vi vừa lấy điện thoại ra, không khỏi giật mình, cư nhiên là Giang Dĩ đồng.

Tiếp nhận điện thoại, cô dẫn đầu mở miệng nói, "Dĩ Đồng tỷ."

"Đồng Vũ Vi,em phải nhớ kỹ mục tiêu của Callme là thỏa mãn các yêu cầu của khách hàng." Giang Dĩ Đồng dựa vào ghế đệm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ chậm rãi mở miệng nói. Cô biết Đồng Vũ Vi là một cô gái ngay thẳng, nếu Trần Hòa đề cho cô ấy biết làm việc như vậy,cô ấy nhất định sẽ cự tuyệt, cho nên vào thời điểm mấu chốt này cô nhắc nhở Vũ Vi."Em phải nhớ kỹ, mỗi người làm việc đều vì tiền bạc." Nói xong, Giang Dĩ Đồng cúp điện thoại.

Bên kia Trần Hòa thấy Vũ Vi thu hồi điện thoại, liền mở miệng nói, "Đồng tiểu thư, cô nên biết nếu cô không giúp tôi,tổ nhân viên phụ nữ tại callme cũng sẽ trợ giúp tôi."

Cô đem lửa giận áp trụ xuống đáy lòng, nghiêm mặt nhìn Trần Hòa, "Được, tôi làm." Cô biết cho dù cô có cự tuyệt công việc này thì các cô gái khác tại callme cũng sẽ tiếp công việc này. Đưa cho người khác không bằng chính mình kiếm khoản tiền này.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Tôi đang mang thai

Trần Hòa nghe được Vũ Vi đáp ứng, trên mặt lộ ra tươi cười chói mắt, "Đồng tiểu thư, nếu bà ấy đồng ý cùng tôi ly hôn, tôi sẽ trả cho cô gấp đôi tiền lương."

Trong đại sảnh nhà hàng, Vũ Vi chờ Trần Hòa nói chuyện điện thoại cùng vợ hán xong tiện ngồi cạnh cửa sổ, chờ đợi vợ Trần Hòa đến. Cô cố ý chọn thức ăn ngon đặc tiền cùng rượu đỏ, một bữa cơm mây vạn khối. Cô hạ quyết tâm muốn hung hăng tiêu diệt Trần Hòa. Cô muốn trả thù cho vợ Trần Hòa. Dù biết chút nữa các cô sẽ là tình địch, nhưng là sâu trong đáy lòng cô vẫn đồng tình với vợ Trần Hòa, cư nhiên lại gả cho một kẻ bạc tình.

Mưa Vi một bên nhắm nháp thức ăn ngon, một bên tao nhã nhắm nháp rượu đỏ, đồng thời khéo mắt nhìn Trần Hòa đang đứng, thấy trên mặt Trần Hòa lộ ra đau lòng, Vũ Vi nhìn không được cười lên một tiếng.

Thời điểm cô đang cúi đầu cắt miếng thịt bò, "Đồ dê tiện, cư nhiên dám câu dẫn chồng tao?!" Một người phụ nữ trung niên phần nộ nhưng lúc thanh âm hạ xuống là lúc Vũ Vi cảm giác được trên mặt mình đã bị một cái tát mạnh, ngay sau đó trên đầu cô chợt lạnh rượu đỏ sênh sịch dọc theo gương mặt cô chậm rãi chảy xuống ở trên mặt bàn, một giọt lại một giọt nhỏ tạo thành một đóa hoa đẹp trên mặt bàn.

Động tác cắt miếng thịt bò của Vũ Vi dừng một chút, sau đó đem nĩa đặt bên trong cái đĩa, lấy khăn tay lau hai má mình, cô ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trung niên đứng ở đối diện mình, về mặt người phụ nữ này phần nộ nhìn cô, dáng người người phụ nữ nhỏ gầy, bộ dáng cực kỳ tuổi trẻ, mặc dù là gần năm mươi tuổi, nhưng là nhìn sơ qua chỉ có hơn bốn mươi tuổi mà thôi. Bà tóc ngắn, liếc mắt một cái liền biết đây là một người phụ nữ mạnh mẽ cùng cao ngạo.

Trên mặt Vũ Vi treo một nụ cười thân thiện, đối với chuyện vừa mới phát sinh, bày ra một bộ dáng không chút để ý. "Trần phu nhân, mời ngồi." Câu dẫn chồng người khác là phải trả một cái giá đắt không phải sao?

Trần phu nhân giật mình, bà đã từng bắt gặp qua ở bên ngoài Trần Hòa nuôi dưỡng hơn 20 người phụ nữ, mỗi một lần đều là vung tay, không thì cũng sẽ nhục mạ đối phương, bây giờ đối phương lại mỉm cười nhìn bà, một chút bộ dáng Tiểu Tam hung hãn đều không có!

Bà tao nhã ngồi xuống ghế tựa, nghiêm mặt nhìn Đồng Vũ Vi, trong lòng đã có chút mừng thầm, bởi vì một dạng đánh không đánh trả mắng không mắng trả, lại theo Trần Hòa không lấy được tiền bạc, mới có thể tìm tới bà, miệng bà thoáng vênh vênh lên, chậm rãi mở miệng nói, "Nói đi, bảo tôi tới có chuyện gì?" Về mặt kia giống như nữ vương cao cao tại thượng một dạng.

Nhưng bà đâu biết rằng Vũ Vi không đánh trả là bởi vì cô vốn khinh thường đánh trả.

Một đôi mắt trong suốt của Vũ Vi nhìn chằm chằm Trứ Trần phu nhân, nhẹ nhàng mà phun ra một câu, "Trần phu nhân, tôi đang mang thai, các người nên ly hôn."

Trần phu nhân biến sắc từ trên ghế đứng lên, một bộ dạng không tin nhìn Vũ Vi, "Cô nói cái gì?" Bà cùng Trần Hòa kết hôn hai mươi mấy năm qua, vẫn không có con, mà Trần Hòa tìm phụ nữ ở bên ngoài cũng chưa từng để họ mang thai, này cũng là nguyên nhân bà vẫn không có cùng Trần Hòa ly hôn. Đàn ông mà, ở bên ngoài phóng đảng như thế nào cũng không có lưu lại hạt giống, như vậy chứng tỏ trong lòng hán vẫn có bà. Nhưng là bây giờ đối phương cư nhiên lại mang thai, còn tìm tới cửa muốn bà ly hôn, nói cách khác trong lòng Trần Hòa vị trí của bà đã không còn nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Các người Ly hôn đi

"Các người ly hôn đi." Vũ Vi phun ra năm chữ cực kỳ rõ ràng.

"Tôi sẽ không ly hôn." Sắc mặt Trần phu nhân trở nên cực khó coi, "Đừng tưởng rằng cô mang thai thì có thể trở thành Trần phu nhân? Đừng vọng tưởng, tôi cùng Trần Hòa kết hôn hơn hai mươi mấy năm, ông ta được như ngày hôm nay toàn bộ đều là tôi cho, không có tôi, ông ta sẽ chỉ là hai bàn tay trắng, cô cho là ông ta sẽ vứt bỏ giàu sang để cùng cô ở một chỗ sao? Nói đi, cô muốn bao nhiêu tiền, tôi cho! Chỉ cần cô rời khỏi Trần Hòa bao nhiêu tiền tôi cũng cho cô!"

Khóe miệng Vũ Vi không khỏi hơi nhếch lên, cô tao nhã nâng ly rượu lên nhẹ nhàng uống rượu đỏ, sau đó giương mắt hơi khó hiểu nhìn Trần phu nhân, "Trần phu nhân, tôi thật không hiểu bà, người thông minh lanh lợi có khả năng, lại có thực lực, là người phụ nữ nổi bật, tại sao muốn dùng tiền để mua tình yêu? Theo như bà nói nếu Trần Hòa rời khỏi bà thì ông ta chỉ còn hai bàn tay trắng. Nhưng ông vẫn muốn vứt bỏ bà để kết hôn với Tiểu Tam, như vậy ông ta đáng được bà tiếp tục đem tình yêu lãng phí đặt trên người ông ta sao?"

Sắc mặt Trần phu nhân từ cực kì khó coi trở nên kinh ngạc, bà không khỏi thâm sâu nhìn dung mạo thanh tú của cô gái trước mắt này, nhưng cô gái trước kia đều bức bà ly hôn, đều nói rằng bà hoa tàn ít bướm, Trần Hòa đã không còn yêu bà, tại bà sao vẫn còn dựa vào Trần Hòa không chịu buông tha. Còn nói bà cả đời không sinh con được, chặt đứt huyết thống của Trần gia, tại sao vẫn còn muốn ở bên Trần Hòa.

Nhưng cô gái này khác, một câu hạ thấp bà cũng không có, ngược lại lại nói Trần Hòa không xứng với bà, muốn bà buông tay.

Trước kia nói cho đối phương biết, cho dù chết, bà cũng bảo vệ hôn nhân chính mình, nguyện ý mà nói cả đời cứ làm Tiểu Tam đi.

Nhưng là bây giờ, bà trầm mặc, cũng trầm tư, bà cẩn thận suy nghĩ những lời nói của cô gái này.

Vũ Vi thấy Trần phu nhân bắt đầu trầm tư, hé miệng cười, cô đưa tay vào trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp đưa tới trước người Trần phu nhân, "Trần phu nhân, đây là danh thiếp của tôi."

Trần phu nhân cầm lấy danh thiếp trên mặt bàn, sắc mặt lại biến đổi, "Cô không phải tình nhân thật của Trần Hòa?"

"Có khác nhau sao?" Vũ Vi suy nghĩ lại hỏi ngược lại Trần phu nhân.

Trần phu nhân không nói gì, thật sự cũng không khác gì, bởi vì đối diện với bà bất luận là người nào thì mục đích đối phương chỉ có một, đó chính là muốn bà cùng Trần Hòa ly hôn.

Vũ Vi thờ ra một hơi, từ trên ghế đứng lên, "Trần phu nhân, tôi còn có việc nên phải đi, người tự mình suy nghĩ cẩn thận đi loại người có trăng quên đèn như Trần Hòa lại tuyệt tình đáng để người tiếp tục yêu sao?" Nói xong, cô thâm sâu nhìn Trần phu nhân một cái, rồi khỏi chỗ ngồi, hướng cửa nhà hàng đi đến. Lối nên nói cô cũng đã nói rồi nếu như Trần phu nhân vẫn cố giữ lấy Trần Hòa thì cô cũng không có biện pháp. "Đồng tiểu thư." Khi Vũ Vi bước được hai bước thì Trần phu nhân gọi lại.

Khóe miệng Vũ Vi vểnh lên, xem ra Trần phu nhân đã nghĩ thông suốt rồi. Về mặt cô bình tĩnh xoay người nhìn Trần phu nhân.

Trần phu nhân bước vài bước đến trước người Vũ Vi, hướng cô áy náy cười, "Cô nói rất đúng, đàn ông như vậy không đáng để tôi yêu, nói dùm tôi với Trần Hòa tôi đồng ý ly hôn. Còn có mới vừa rồi tôi ra tay đánh cô, thực xin lỗi."

Vũ Vi hé miệng cười, trên mặt không có một điểm trách cứ Trần phu nhân, "Không sao, tôi cũng không uống công, tôi sẽ đòi tiền Trần Hòa."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Nhìn thấy hấn, cư nhiên vẫn lạnh lùng?

Trần phu nhân không khỏi cười, sau đó đi qua Vũ Vi rời khỏi nhà ăn.

Trần phu nhân vừa mới đi ra cửa nhà hàng, Trần Hòa liền lập tức chạy đến trước người Vũ Vi, về mặt hơi khẩn trương nhìn Vũ Vi, "Như thế nào? Bà ta có đồng ý ly hôn hay không hả?"

Về mặt Vũ Vi khinh miệt nhìn Trần Hòa, chậm rãi mở miệng nói, "Bà đồng ý ly hôn rồi."

"Cám ơn cô! Rất cảm ơn cô!" Về mặt Trần Hòa cảm kích nhìn Vũ Vi.

Nhìn về mặt vui vẻ của Trần Hòa, Vũ Vi càng thêm khinh bỉ Trần Hòa, cô lạnh lùng đối với Trần Hòa nói, "Đây là công việc của tôi, người không cần nói

lời cảm tạ." Nói xong cô lấy ra một tờ giấy, ở mặt trên viết xuống một vài chữ, đưa cho Trần Hòa, "Đây là những thứ cần trả ngoài tiền thù lao, phiền toái người thực hiện rồi."

"Đó là điều đương nhiên." Trần Hòa vui vẻ tiếp nhận tờ giấy nhìn chữ viết xinh đẹp, chỉ nhìn đến, bị Trần phu nhân nhục mạ, một vạn nguyên, bị Trần phu nhân quăng một cái tát mạnh hai vạn nguyên. Thuận lợi hoàn thành công tác, trả tiền thù lao gấp đôi.

Trên mặt Trần Hòa vẫn cười như hoa như cũ, hấn ngẩng đầu nhìn Vũ Vi, "Yên tâm, số tiền này tôi sẽ chuyển vào tài khoản của cô." Có thể thành công cùng Trần phu nhân ly hôn, chút tiền ấy đối với hấn mà nói quá nhỏ rồi.

Vũ Vi khinh thường nhìn Trần Hòa, sau đó đi qua Trần Hòa rời khỏi nhà hàng, thời điểm cô cùng Trần Hòa đi thoáng qua, lạnh lùng ném một câu cho Trần Hòa, "Trần tiên sinh, mất đi Trần phu nhân cả đời này người tổn thất rất lớn." Không có Trần phu nhân, Trần Hòa là cái gì?

Sắc mặt Trần Hòa lập tức tối sầm xuống, không vui nhìn bóng lưng Vũ Vi rời đi. Rời khỏi hoa tàn ít bướm như Trần phu nhân mới là lựa chọn sáng suốt của hấn!

Vốn đây chỉ là một phần công việc của Vũ Vi thôi, nhưng cô không nghĩ đến vì công việc này mà cô đã mất đi tình cảm chân thành! Đương nhiên những thứ này đều là sau này hãy nói rồi.

Rời khỏi nhà hàng, gió lạnh nghênh diện thổi tới, vừa mới bị Trần phu nhân tát, đôi má lập tức cảm giác được một trận nóng rất đau đớn, Vũ Vi nhìn không được bưng kín mặt trái chính mình.

"Tôi cũng cực kỳ thích tiền bạc, nhưng là tôi hấn không vì kiếm tiền mà. . ." Theo một âm thanh dễ nghe, trước mặt Vũ Vi xuất hiện một cái túi nhựa nhỏ, trong túi có một khối đá to.

Vũ Vi theo âm thanh dễ nghe nhìn lại, chỉ nhìn đến toàn thân Mạc Tử Hiên mặc tây trang màu đen đứng ở bên cạnh cô trên mặt treo một ý cười như có như không nhìn cô.

Vũ Vi nhìn Mạc Tử Hiên cười chưa sót, hỏi lại hấn, "Vì kiếm tiền mà không cần tự tôn?"

Mạc Tử Hiên chỉ cười không nói, đem khối đá đưa tới trước người Vũ Vi, "Đắp lên mặt một chút đi." Thời điểm vừa mới ăn cơm tại nhà hàng, hấn thấy được toàn bộ chuyện vừa mới phát sinh, nhìn thấy bóng dáng Đồng Vũ Vi chật vật đi ra nhà hàng, tâm tình của hấn tựa hồ có một cỡ cảm giác khác thường chậm rãi xẹt qua trái tim, thuận tay cầm khối đá đi ra nhà hàng.

Thấy biểu tình của Mạc Tử Hiên, Vũ Vi liền ngầm thừa nhận Mạc Tử Hiên, cô vươn tay tiếp nhận khối băng Mạc Tử Hiên đưa cho cô, đắp trên mặt mình quả nhiên từng đợt lạnh lẽo để cho cô cảm giác gương mặt đau đớn giảm bớt rất nhiều, cũng để cho cô thoải mái hơn, cô cảm kích nhìn Mạc Tử Hiên nói, "Cảm ơn anh." Nói xong, cô chậm rãi đi xuống bậc thang. Thời điểm cô đi xuống hết bậc thang, cô xoay người nhìn Mạc Tử Hiên vẫn như cũ đứng ở trên bậc thềm, chậm rãi mở miệng nói, "Anh không phải là tôi, anh hấn sẽ không biết thiếu tiền bạc là loại bất đắc dĩ. Với lại, đây là công việc của tôi."

Vũ Vi khiến Mạc Tử Hiên không khỏi nhìn Vũ Vi vài lần, một cô gái thiếu tiền như vậy, cô gái này chỉ vì kiếm tiền mà cả tự ái của mình cũng không cần, nhìn thấy hấn giàu có anh tuấn như vậy nhưng cư nhiên vẫn lạnh lùng?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 40: Những thứ này còn chưa đủ

vợ hưng: sr nàng tại năm nay ta học trúng ông thầy hắc ám ông cho ta Nhìn bóng lưng Vũ Vi dần dần xa, bên cạnh khóe miệng Mạc Tử Hiên không khỏi hiện ra nụ cười thần nhiên.

Mạc Tử Phàm vừa mới đi ra nhà hàng, tiện nhìn đến bên cạnh khóe miệng Mạc Tử Hiên treo một nụ cười thần nhiên nhìn bóng lưng cô gái trẻ tuổi rời đi, hấn không khỏi tò mò hỏi Mạc Tử Hiên, "Em thích cô ấy?"

Mạc Tử Hiên liếc mắt nhìn bóng dáng Vũ Vi một cái, sau đó thu hồi tầm mắt nhìn Mạc Tử Phàm, âm thanh lạnh lùng nói, "Em hấn sẽ không thích bất kỳ cô gái nào nữa, bất quá đối với cô gái này chỉ có chút thú vị mà thôi." Nói xong, hấn tiến vào nhà hàng, chuẩn bị tiếp tục hưởng dụng bữa tối.

Mạc Tử Phàm không khỏi thâm sâu nhìn bóng dáng Vũ Vi, thất vọng nói, "Nếu như em thích cô ấy thì thật là tốt !"

Biệt thự Sở gia.

Trong đại sảnh, Sở Xa dựa vào sô pha, trong tay cô cầm một cái máy ghi âm cùng một vài tấm ảnh, trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười vô cùng sáng lạn.

Lục Hàng đi đến trước sofa, ngồi bên cạnh Sở Xa, một tay khoát lên trên vai Sở Xa, nhìn Sở Xa vui vẻ như thể trong lòng của hắn cũng cực kỳ vui vẻ, "Chuyện gì mà làm em cao hứng như vậy?"

Sở Xa đem máy ghi âm cùng ảnh chụp tất cả đều đặt ở trước mặt Lục Hàng " Anh nhìn xem cái gì đi."

Tầm mắt Lục Hàng không khỏi rơi vào trên ảnh chụp, chỉ nhìn thấy Đồng Vũ Vi đang ngồi bên cạnh một người đàn ông trung niên, cực kỳ thân mật, hơn nữa trên mặt Vũ Vi lại treo một nụ cười vui vẻ.

Tiếp theo tấm hình người phụ nữ trung niên quăng cái tát mạnh vào mặt Đồng Vũ Vi.

Lúc này, Sở Xa đem máy ghi âm mở ra, bên trong truyền tới một thanh âm của người phụ nữ trung niên nói, "Đồ dê tiện, cư nhiên dám câu dẫn chồng tao?!"

Lục Hàng ngây ngẩn cả người, không biết tại sao, thời điểm khi hắn nhìn đến Đồng Vũ Vi cùng một người đàn ông trung niên cùng một chỗ, trong lòng của hắn như có điểm không thoải mái, khi hắn nghe được Đồng Vũ Vi câu dẫn chồng người ta, khí lực hắn nắm ảnh chụp không khỏi lớn lên, hắn giương mắt nghi hoặc nhìn Sở Xa, "Những thứ này. . . ?"

Tươi cười trên mặt Sở Xa càng thêm sáng lạn, về mặt cô đặc ý giơ giơ máy ghi âm trong tay lên, một đôi mắt đẹp hiện vẻ lạnh lùng chớp lóe rồi biến mất, "Những thứ này cũng có thể làm cho Đồng Vũ Vi không có mặt mũi sống trên cõi đời này, cũng có thể là bằng chứng để cho Đồng Vũ Vi xấu hổ!"

"Hiện tại chúng ta sẽ đem một vài ảnh chụp công khai, để cho anh có thể rời khỏi hơi thở đó!" Lục Hàng tức giận từ trên ghế sofa đứng lên muốn đi ra biệt thự, lại bị Sở Xa túm chặt cổ tay hắn.

Về mặt Lục Hàng khó hiểu nhìn Sở Xa, Sở Xa có bao nhiêu hận Đồng Vũ Vi hắn so với bất luận kẻ nào đều rõ ràng nhất, hiện tại đem những ảnh chụp này công khai mà nói, Đồng Vũ Vi sẽ không còn mặt mũi mà sống tiếp tục tại tòa thành thị này, cũng sẽ bị ngàn người vạn người nguyền rủa, "Tại sao phải đem những ảnh chụp này công khai?"

Sở Xa lạnh lùng cười, "Em muốn Đồng Vũ Vi bị ngàn người vạn người nguyền rủa, em muốn Đồng Vũ Vi sống không bằng chết!" Nói xong cô chỉ ảnh chụp trong tay Lục Hàng, "Chỉ những thứ này em vẫn còn cảm thấy chưa đủ đâu!"

Một tháng sau, Đồng Kỳ xuất viện.

Trong một tháng này, Trác Nhất Phi cơ hồ mỗi ngày đều tới bệnh viện đốc lòng chiếu cố Đồng Kỳ lại còn cùng bà nói chuyện phiếm. Đồng Kỳ càng ngày càng thích Trác Nhất Phi rồi. Thái độ của Vũ Vi đối với Trác Nhất Phi cũng cải biến rất nhiều. Loại trừ bài xích tiếp xúc cùng Trác Nhất Phi, vẫn thường thường cùng Trác Nhất Phi nói chuyện phiếm.

Vi đáp tạ Trác Nhất Phi cùng Lạc Ngưng Nhi đã chiếu cố mẹ, mẹ Đồng xuất viện một tháng, Vũ Vi liền đặc biệt mời Trác Nhất Phi cùng Lạc Ngưng Nhi ăn cơm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cho hắn một cái cơ hội

Nhà hàng.

Vũ Vi ngồi bên cạnh cửa sổ, một bên thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ một bên đợi Lạc Ngưng Nhi cùng Trác Nhất Phi.

Không bao lâu, Lạc Ngưng Nhi đi tới nhà hàng.

Vũ Vi nhìn thoáng qua phía sau của Lạc Ngưng Nhi, thời điểm cô không nhìn thấy bóng dáng của Trác Nhất Phi, trong lòng của cô không khỏi có chút mất mát nhỏ.

Lạc Ngưng Nhi nhìn thấy biểu tình của Vũ Vi, không khỏi cười, "Đừng nhìn, Trác Nhất Phi hắn không đến đây."

Vũ Vi nhất thời sững sờ, "Ách? Tại sao?" Đã hứa rồi mà, tại sao Trác Nhất Phi lại thất hứa?

Nhìn biểu tình hơi thất vọng của Vũ Vi, Lạc Ngưng Nhi hé miệng cười, cô liếc mắt nhìn Vũ Vi một cái, "Như thế nào thất vọng rồi sao?"

Vũ Vi sững sốt cúi đầu nhìn thực đơn không để cho Lạc Ngưng Nhi nhìn thấy biểu tình của cô, "Nào có?"

Lạc Ngưng Nhi cũng không vạch trần Vũ Vi, chỉ là Vũ Vi, "Tại thời điểm đó cậu không biết quý trọng nhân gia, hiện tại nhân gia thất hứa, cậu lại thất vọng." Nói xong cô lại thờ dài một hơi, "Mọi người thường nói lòng phụ nữ như kim dưới đáy biển, mình thấy xem ra đúng rồi."

Vũ Vi không để ý lời nói châm chọc khiêu khích của Lạc Ngưng Nhi, cúi đầu gọi món ăn.

Lạc Ngưng Nhi cũng không có ý định buông tha Vũ Vi, một bàn tay cô cầm tách cà phê khuấy đảo, chậm rãi mở miệng nói, "Kỳ thật, Trác Nhất Phi đối với cậu thật sự rất tốt, cả ngày bồi bên cạnh đi đồng cần thận chiều cổ người, liền là cậu, Trác Nhất Phi chiều cổ đi Đồng một thời gian dài a."

"Minh biết." Vũ Vi nhẹ giọng nói, sau đó cô ngẩng đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Nhưng là mình không thể bởi vì chuyện này mà liền yêu đương cùng Trác Nhất Phi?" Người nào đối tốt với cô, không lẽ cô liền phải yêu đương cùng đối phương sao? Lúc trước Lục Hằng cũng đối tốt với cô, nhưng cũng vẫn phản bội cô đó sao!

Lạc Ngưng Nhi nhất thời nghẹn lời, cô biết chính mình chạm đến chỗ thương tâm của Vũ Vi, giọng điệu tiện dụ đi, "Mình không có ý đó, mình chỉ hy vọng cậu không nên bỏ lỡ một nhân duyên tốt, phải biết rằng Trác Nhất Phi đối với cậu rất là tốt, ngay cả 20 vạn tiền phẫu thuật kia cho đi Đồng, đều là hẳn muốn mình đưa cho cậu mượn, hẳn biết nếu tự mình đưa cho cậu cậu nhất định sẽ không nhận lại sợ trì hoãn thời gian phẫu thuật cho đi Đồng, cho nên mới nhờ mình chuyển cho cậu. Hẳn đối tốt với cậu, mình liền không nói nhưng trong lòng cậu hẳn biết. Hẳn là một tổng giám đốc cao cao tại thượng có thể đối đãi cậu cùng đi Đồng như vậy, mình thật sự là không rõ, cậu còn muốn do dự cái gì nữa a?" Nói xong, vẻ mặt Lạc Ngưng Nhi khó hiểu nhìn Vũ Vi.

Nghe được tiền phẫu thuật cho mẹ là của Trác Nhất Phi, Vũ Vi không khỏi giật mình đồng thời trong lòng một cổ dòng nước ấm chậm rãi xẹt qua trái tim. Háo cảm trong lòng cô đối với Trác Nhất Phi lại gia tăng thêm.

Thấy Vũ Vi không nói lời nào, Lạc Ngưng Nhi không khỏi nghiêng người về phía trước nhìn chằm chằm đôi má có chút phớt ửng của Vũ Vi, "Chẳng lẽ cậu vẫn còn thích Lục Hằng?"

"Phốc." Vũ Vi vừa mới hớp cà phê trong miệng suýt nữa phun trên mặt Lạc Ngưng Nhi, may mắn cô đúng lúc che miệng mình, nhưng cô vẫn là bị sặc, nhẹn không được ho khan vài tiếng.

"Khụ khụ khụ." Vũ Vi nhẹn không được liếc mắt Lạc Ngưng Nhi một cái, "Mình có ti tiện như thế sao, giống cái loại ti tiện cao cấp mình còn khinh thường liếc hẳn một cái, cậu nghĩ mình sẽ thích hẳn sao?"

Nghe được Vũ Vi không thích Lục Hằng, Lạc Ngưng Nhi mới yên lòng, cô thăm dò nhìn Vũ Vi, "Như vậy Trác Nhất Phi thế nào? Hẳn đối với cậu tốt như vậy, trong lòng cậu có phải đối với hẳn có một chút cảm tình hay không?"

Vũ Vi chỉ là nhàn nhạt cười, không có trả lời Lạc Ngưng Nhi, nhưng là trong lòng của cô đã quyết định cho Trác Nhất Phi một cái cơ hội.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Xem phim

Bởi vì nhớ đến mẹ Đồng, Lạc Ngưng Nhi cùng Vũ Vi vội vàng ăn cơm xong rồi ai về nhà nấy.

Thời điểm Vũ Vi tiến vào phòng, nhìn thấy mẹ đang ngồi ở trên sofa xem tivi.

Vũ Vi lo lắng đi đến trước người mẹ, vẻ mặt không vui nhìn mẹ Đồng mẫu, "Mẹ, người mới vừa làm phẫu thuật xong nên nghỉ ngơi cho tốt đi."

Về mặt Đồng Kỳ lại tỏ vẻ không cần, "Yên tâm đi, thân thể mẹ biết mà rất tốt." Nói xong trên mặt bà treo một mím cười đặc biệt nhìn Vũ Vi, "Như thế nào? Con có thấy Trác Nhất Phi không?"

Vũ Vi ngậm liếc mắt, ở bên ngoài Lạc Ngưng Nhi nói giúp Trác Nhất Phi, trong nhà mẹ cũng không thể tách rời Trác Nhất Phi, xem ra Trác Nhất Phi đã đem hai người quan trọng nhất của cô lấy lòng rồi.

"Không có, hẳn đi công tác rồi." Vũ Vi đỡ mẹ đi vào phòng ngủ.

Nghe được Trác Nhất Phi không có tới nhà hàng, trong lòng mẹ Đồng không khỏi một trận thờ dài, bà nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay Vũ Vi, "Vũ Vi nha. Kỳ thật Nhất Phi hẳn thật sự rất tốt con suy xét cân nhắc hẳn đi không cần giống như mẹ thủ Phụ Tâm Hán quá cả đời. Lãng phí thời gian cùng thanh xuân,

không đáng."

(Thủ Phụ Tâm Hán: Trông chờ kẻ phụ tình)

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, "Mẹ, người nghĩ ở đâu ra cái lí luận đó vậy? Con đối với Lục Hàng đã sớm không còn cảm giác nữa rồi, bây giờ con chỉ không muốn tiếp nhận tình cảm khác mà thôi."

Mẹ Đồng nhìn Vũ Vi nói đến Lục Hàng, trên mặt không có điểm thay đổi nào, biết Vũ Vi đã quên Lục Hàng triệt để, bà cảm giác cực kỳ vui mừng, bà chậm rãi ngồi ở mép giường, nhìn Vũ Vi đem gối mềm mại đỡ dưới lưng bà, "Vũ Vi, mẹ chỉ là không muốn con bỏ qua một nhân duyên tốt thôi."

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, "Mẹ, người cứ yên tâm đi, trong lòng con biết mà."

Buổi tối ngày hôm sau, Lạc Ngưng Nhi gọi điện thoại hẹn Vũ Vi đi xem phim.

Vũ Vi không cần suy nghĩ liền cự tuyệt, cô muốn ở nhà chăm sóc mẹ.

Nhưng Lạc Ngưng Nhi quăn quít làm phiền, Vũ Vi không đáp ứng cô cô liền trực tiếp gọi điện thoại cho mẹ Đồng.

Bất đắc dĩ bị ép, Vũ Vi đành phải đáp ứng cùng Lạc Ngưng Nhi đi xem phim.

Cô chỉ mặc đơn giản, quần jean cùng áo sơ mi màu trắng thêm một đôi giày vải bố.

Thời điểm Vũ Vi đến cửa rạp chiếu phim, phim đã sắp mở màn rồi.

Cô nhìn thoáng qua khắp nơi, khi vào bên trong không thấy bóng dáng Lạc Ngưng Nhi, cô chuẩn bị gọi điện thoại cho Lạc Ngưng Nhi.

"Đến đây." Nghe được thanh âm quen thuộc của Trác Nhất Phi làm cho Vũ Vi hơi run sợ một phen, đồng thời cắt đứt điện thoại vừa mới thông qua Lạc Ngưng Nhi. Cô xoay người vừa thấy toàn thân Trác Nhất Phi mặc tây trang hàng hiệu, trong ngực ôm hai thùng Popcorn, trên mặt treo một vẻ tươi cười nhìn cô. Nhìn thấy Trác Nhất Phi xuất hiện tại nơi này, trong lòng Vũ Vi ngẫm nghĩ Lạc Ngưng Nhi, cư nhiên bán đứng cô.

Lúc này bộ dáng Trác Nhất Phi đáng yêu cùng quần áo hần mặc rất không tương xứng, làm cho Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng.

Trên mặt hần vui vẻ tươi cười lại làm cho trong lòng Vũ Vi một mặt âm áp, cô khẽ gật đầu, "Ừa, đến đây."

Trác Nhất Phi đem một thùng Popcorn trong ngực đưa cho Vũ Vi, "Thân thể đi Đồng có khỏe không?"

Trong lòng Vũ Vi lại một cỗ âm áp, Trác Nhất Phi thật sự cực kỳ quan tâm mẹ cô, cô gật gật đầu, "Ừa, rất tốt, cậu trở về khi nào?"

"Vừa mới." Trác Nhất Phi cùng Vũ Vi một bên nói chuyện phiếm vừa đi tiến vào rạp chiếu phim.

Phim rất buồn cười, Vũ Vi cực kỳ vui vẻ, rời khỏi rạp chiếu phim trên mặt hần vẫn như cũ treo một vẻ tươi cười.

"Mình còn chưa có ăn cơm chiều, cậu đi ăn với mình có được hay không?" Vẻ mặt Trác Nhất Phi chờ mong nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi vốn muốn cự tuyệt Trác Nhất Phi về nhà chăm sóc mẹ, nhưng nghĩ đến Trác Nhất Phi ngồi mấy giờ trên máy bay, vừa mới trở lại liền cùng cô đi xem phim, đến bây giờ còn không có ăn cơm chiều, cô không đành lòng cự tuyệt Trác Nhất Phi, "Được."

Trác Nhất Phi vừa nghe được Vũ Vi đồng ý trong lòng hưng phấn không thôi, lái xe hướng nhà hàng lớn nhất mà đi.

Mới vừa tiến vào nhà hàng tầm mắt Vũ Vi liền bị một thân thể quần áo phụ nữ màu đỏ gọi cảm cùng đối diện cô ta là người đàn ông sắc mặt lạnh lùng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thân ái, chờ lâu không

Vẻ mặt người phụ nữ lấy lòng, nhưng bên trong hai tròng mắt người đàn ông hiện vẻ khinh thường cùng thần sắc chán ghét, hần thậm chí không xoay tầm mắt liếc người phụ nữ một cái.

Vũ Vi không khỏi cười, cái người đàn ông lạnh lùng này không phải là Mạc Từ Hiên thì còn có thể là ai?

Người phụ nữ kia lắc lắc vòng eo mảnh khảnh ngồi đối diện người đàn ông anh tuấn, trên mặt treo một nụ cười quyến rũ, hơn nữa đem ngực mình đưa tới mặt bàn, người đàn ông đối diện có thể nhìn đến ngực như ẩn như hiện, một bàn tay cô ta nâng má, khoe miệng treo một nụ cười thần nhiên nhìn người đàn ông đối diện, ái muội cực kỳ, âm thanh làm nũng. "Có thể mời tôi một ly rượu không?"

Mạc Từ Hiên chán ghét trừng mắt người phụ nữ đối diện một cái, muốn mở miệng cự tuyệt người phụ nữ này, nhưng đây là nơi đông người đối phương lại là thiên kim tiểu thư, cự tuyệt như vậy mà nói thật làm mất mặt đối phương.

Hắn nâng ly rượu đỏ thẳng uống một ngụm, động tác vô thanh cự tuyệt người phụ nữ. (Vô thanh :không tiếng)

Hắn cho rằng người phụ nữ sẽ hiểu mà rời đi, nhưng không có nghĩ đến người phụ nữ này lại vươn tay cướp đi ly rượu trong tay hắn, tự mình rót một ly rượu, ngửa đầu một ngụm uống hết, sau đó đem ly rượu đưa tới trước người Mạc Từ Hiên ôn nhu nói, "Có thể cho tôi một ly rượu nữa không?"

Mạc Từ Hiên lạnh lùng trừng mắt nhìn người phụ nữ một cái, vừa muốn rời đi chợt phía đối diện hắn truyền đến một âm thanh dễ nghe của cô gái, "Thân ái, chờ lâu không?"

Trong lòng Mạc Từ Hiên phần nộ không thôi, hôm nay là ngày gì vậy? Cự nhiên lại gặp được hai con ruồi bọ, tính nhẫn nại của hắn đã đến cực hạn, trong giây lát hắn ngẩng đầu nhìn đối phương, muốn mắng đối phương. Nhưng khoảnh khắc nhìn thấy dung mạo đối phương, hắn hơi ngẩn ra. . .

Đồng Vũ Vi nhìn thấy vẻ mặt Mạc Từ Hiên không kiên nhẫn được nữa cùng thần sắc chán ghét, cô nhìn không được cười lên một tiếng, không thể tưởng được một người lạnh lùng dứt khoát như Mạc Từ Hiên cũng có khi sẽ gặp chuyện không thể giải quyết được.

Vốn cô không nghĩ đến sẽ giúp Mạc Từ Hiên, nhưng nhớ tới trước kia Mạc Từ Hiên đã từng giúp cô thì cô thay đổi chủ ý, cô không thích thiếu ân tình người khác, lại càng không thích thiếu ân tình người lạ, vừa vặn mượn cơ hội này trả lại ân tình cho Mạc Từ Hiên.

Cô nhìn người phụ nữ đưa lưng về phía mình một cái, khoe môi phấn hồng hướng về phía trước nhếch lên, một đôi con ngươi đẹp quét xuống tình quang chớp lóe rồi biến mất.

Cô nhẹ giọng đối với Trác Nhất Phi nói, "Mình gặp được một bằng hữu ,mình đi chào hỏi một chút." Nói xong cô đi đến trước bàn Mạc Từ Hiên.

Cô đi vài bước đến bên cạnh người phụ nữ gọi cảm ngồi xuống, nhìn Mạc Từ Hiên, một bàn tay cô chống cằm, một đôi con ngươi giống như ngôi sao một loại sáng ngời về mặt mặt ái mộ, ôn nhu đối diện khuôn mặt lạnh nghiêm của Mạc Từ Hiên nói, "Thân ái, chờ lâu không?"

Một người phụ nữ hắn còn chưa giải quyết xong, lại tới một người phụ nữ nữa, trong lúc đó lửa giận trong lòng Mạc Từ Hiên đột nhiên thăng đến đỉnh cao nhất, đột nhiên hắn ngẩng đầu, vừa vặn nhìn thấy Đồng Vũ Vi hướng tới hắn nháy mắt, khoảng khắc kia, hắn giật mình. Đồng thời cũng hiểu, lúc này Đồng Vũ Vi giúp hắn giải quyết người phụ nữ đối diện người làm hắn cảm thấy phiền chán.

Trong đôi mắt hắn quét xuống thần sắc kinh thường chớp lóe rồi biến mất, Đồng Vũ Vi thật rất biết lợi dụng cơ hội kiếm tiền nên trong lòng hắn có chút chán ghét Vũ Vi.

Nhưng là đối mặt với Đồng Vũ Vi so với đối mặt cái hoa si nữ này tốt hơn một chút.

Mạc Từ Hiên giả bộ về mặt ôn nhu nhìn Vũ Vi, "Em cũng biết anh đợi đã lâu ah?" Nói lời trách cứ, nhưng người ngoài nghe vào trong lỗ tai như là sùng nịnh.

"Em xin lỗi mà." Vũ Vi làm nũng đối với Mạc Từ Hiên nói.

Trong lòng Mạc Từ Hiên áp trụ vẻ không vui, vươn ngón tay mảnh khảnh ra sùng nịnh điểm điểm cái mũi nhỏ của Vũ Vi, "Lần này anh tha thứ, nhưng không có lần sau đâu nha."

Nghe được Mạc Từ Hiên nói những buồn nôn đó, Vũ Vi nhìn không được ngằm trọn trừng mắt, làm gì mà có lần sau a!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Xấu hổ rời đi

Ads Cô gái váy đỏ ngồi ở bên cạnh Vũ Vi nhìn thấy bộ dáng thân thiết của Mạc Từ Hiên và cô gái bên cạnh, trên mặt cô ta không nén được giận, cô ta vốn là thiên kim tiểu thư nổi tiếng, có thân phận có địa vị có thể diện. Mới vừa thấy Mạc Từ Hiên vốn là hoàng tử độc thân có giá trị nhất dùng cơm ở chỗ này, cô không nhìn được muốn quyến rũ người đàn ông đẹp trai lại nhiều tiền này, nếu đoạt được người đàn ông này tới tay, vậy kiếp sau của cô, thậm chí kiếp sau sau nữa cũng không buồn lo lắng.

Cô ta ra sức quyến rũ người đàn ông đối diện, mặc dù người đàn ông này đối với cô lạnh lùng như băng, cô nàng vẫn xuất tất cả vốn liếng, không để ý mất mặt trước mọi người, muốn đoạt người đàn ông này tới tay, sau này hưởng thụ vinh hoa phú quý vô tận .

Thế nhưng, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cô gái khác, hơn nữa nhìn dáng vẻ hai người còn có quan hệ tình nhân ân ái.

Vậy cô làm sao đây?

Trước mặt mọi người lại quyến rũ Mạc Từ Hiên của người ta. Loại người này không biết xấu hổ tốt nhất nên bị người người phi nhổ và khinh bỉ.

Cô nàng nhìn xung quanh không để lại dấu vết, chỉ thấy tất cả mọi người chung quanh đều dùng thần sắc khác thường đang nhìn cô. Hai gò má trắng nõn của cô thoáng đỏ, thậm chí còn đỏ hơn con cua chín mấy phần. Cô dù gì cũng là thiên kim tiểu thư có mặt mũi, mà lại mất hết mặt mũi trước mặt mọi người. Lúc này cô thật rất muốn tìm một cái lỗ chui vào, nhưng cô rất rõ ràng, nơi này đúng nói có cái lỗ nào, đến hang chuột cũng không có !

Cô ta bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc nhìn Mạc Từ Hiên, "Mạc thiếu gia, bạn anh đã tới, vậy hôm nào chúng ta tán gẫu." Nói xong, cô ta rời khỏi chỗ ngồi vội vã đi ra cửa nhà hàng.

Vũ Vi âm thầm hừ lạnh, cô gái này thật vô cùng thông minh, một câu chúng ta hôm nào tán gẫu, liền che đậy ý đồ quyến rũ Mạc Từ Hiên mới vừa rồi.

Nhìn bóng lưng cô gái kia vội vàng rời đi, trên mặt Vũ Vi lộ ra một nụ cười đẹp mắt, cô khẽ hỏi, "Lúc này mới đi hả? Ngồi xuống uống ly rượu lại đi thì thật là tốt!" Dứt lời cô nhìn thấy bước chân của cô gái đi về phía trước hơi dừng một chút, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

"Đây là thù lao của cô." Mạc Từ Hiên dùng giọng nói dễ nghe kéo tầm mắt Vũ Vi về, cô quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên, chỉ thấy Mạc Từ Hiên lấy ra một tờ chi phiếu từ trong túi áo, lấy bút viết xuống một hàng số, rồi sau đó đưa chi phiếu tới trước người của Vũ Vi, bên khóe miệng vẫn treo nụ cười thần nhiên như có như không.

Vũ Vi khẽ nhủ mày, cô ghét nhất là loại người cho tiền là vạn năng kia, mà trước người cô, Mạc Từ Hiên chính là loại người này. Cô lạnh nhạt nhìn Mạc Từ Hiên một cái, sau đó đứng lên, trên cao nhìn xuống Mạc Từ Hiên, "Mạc tiên sinh, lý do tôi giúp ngài, không phải là vì kiếm tiền, mà là trả ơn ngài ngày hôm đó cho tôi khối đá kia. Kể từ nay tôi không hề nợ ngài ân tình nào nữa." Lạnh lùng quăng một câu nói, cô rời khỏi chỗ ngồi đi đến chỗ Trác Nhất Phi.

Mạc Từ Hiên nhìn chi phiếu trong tay một chút, lại nhìn bóng dáng Vũ Vi rời đi một chút, Đồng Vũ Vi cần tiền như vậy, vừa rồi giúp hắn, cư nhiên không phải là vì tiền?

Hắn không tin!

Vũ Vi ưu nhã bước tới ngồi lên ghế đối diện Trác Nhất Phi, chỉ thấy trên mặt bàn đều bày đầy thức ăn ngon, cô biết Trác Nhất Phi hẳn là rất đói.

Cô cầm chai rượu đỏ bên cạnh lên, rót cho mình và Trác Nhất Phi một ly, rồi sau đó nâng ly lên, cảm kích nhìn Trác Nhất Phi, "Nhất Phi, cảm ơn cậu đã cho mình mượn tiền."

Trác Nhất Phi nhin không được cười một tiếng, "Lạc Ngưng Nhi cuối cùng cũng bán đứng mình." Nói xong hắn ngửa đầu bụng ly rượu trước mặt, uống hết một ngụm, rồi sau đó nhìn Vũ Vi thật sâu, "Chút chuyện này không tính, có thể trợ giúp cậu mới là quan trọng nhất."

p/s: lần đầu đăng có gì sai sót xin chỉ bảo...đừng ném đá ta a a....

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Đau lòng

Trác Nhất Phi thâm tình nói, lại khiến lòng Vũ Vi ám áp lần nữa.

Vũ Vi và Trác Nhất Phi vừa trò chuyện vừa ăn tối, hai người nói chuyện rất vui vẻ.

Mạc Từ Hiên ăn bữa tối một mình, vị trí của hắn vừa khéo có thể thấy vẻ mặt Đồng Vũ Vi ngồi xéo đối diện hắn, khi hắn thấy Đồng Vũ Vi và người đàn ông đối diện trò chuyện rất vui vẻ, mới bừng tỉnh hiểu ra, thì ra sở dĩ Đồng Vũ Vi không lấy tiền của hắn, là bởi vì cô đã câu được một tên giàu có đẹp trai rồi !

Hắn vội vã ăn xong bữa tối, đi tính tiền, thời điểm khi hắn lướt qua Đồng Vũ Vi, không biết vì cái gì hắn cố tình thả chậm bước chân, khóe mắt nhìn chằm chằm về mặt Đồng Vũ Vi trước mặt, hắn thấy rất rõ ràng Đồng Vũ Vi chưa từng nhìn hắn một cái.

Lòng hán không khỏi trầm xuống, Đồng Vũ Vi vậy mà lại không thấy hán? Hay là giả vờ không nhìn thấy ? !

Cho dù như thế nào đi nữa, cũng làm lòng tự ái Mạc Từ Hiên bị đả kích nghiêm trọng, cũng làm trong lòng của hán vô cùng không thoải mái.

Phải biết hán bây giờ dù đi đến đâu cũng là người có quyền có thế*, mới vừa rồi còn có một người phụ nữ muốn quyến rũ hán ở trước mặt mọi người ! Thế nhưng, Đồng Vũ Vi lại không nhìn hán cái nào.

*người có quyền có thế:Nguyên văn là “Chích thủ khả nhiệt”, là một câu thành ngữ Trung Quốc. Câu này gần giống câu phương ngôn: “Đặt lửa lửa đỏ, đặt cô cô cháy” của ta. Nghĩa đen là sờ vào thì nóng bỏng cả tay, dùng để hình dung người có quyền có thế, kiêu ngạo khiến người khác không dám tiếp cận.

Cảm giác bị loại người này xem nhẹ, thật không tốt.

Hán lạnh lùng nhìn Vũ Vi một cái, rồi sau đó rời khỏi nhà hàng, thời điểm khi hán ra khỏi nhà hàng, điện thoại của hán vang lên, sau khi hán nghe điện thoại, sắc mặt vốn có chút khó coi của hán bỗng hiện lên nét lo lắng sợ hãi, hán nhanh chóng chạy đến trước xe, lái xe nhanh chóng rời đi. . .

Bệnh viện.

Mạc Từ Hiên vội vã chạy đến bệnh viện, thay quần áo vô trùng đi vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Hán khẽ đẩy cửa phòng, chỉ thấy bà lão luôn luôn khỏe mạnh, lúc này đang mang mặt nạ dưỡng khí, sắc mặt tái nhợt thiếu sức sống nằm trên giường bệnh.

Mạc Từ Phàm luôn luôn trầm ổn lại đang nhíu mày, vẻ mặt lo lắng ngồi cạnh giường bệnh, đôi tay gất gao nắm tay bà cụ.

Lòng của Mạc Từ Hiên, không khỏi trầm xuống, từng bước một đi tới trước giường bà cụ, cúi mắt nhìn xuống mái tóc đã hơi bạc của bà cụ.

Bà cụ tuy không phải là bà ruột của bọn họ, nhưng lại còn tốt hơn bà nội ruột, sau khi cha mẹ của bọn họ qua đời trong tai nạn ô tô, người thân của họ cướp đi tất cả tài sản của bọn họ, còn bỏ rơi hai anh em bọn họ, là một mình bà cụ nuôi nấng hai anh em họ lớn lên, chăm sóc và quan tâm chu đáo cho bọn họ. Đồng thời còn sáng lập Mạc thị, quản lý Mạc thị rất tốt, làm cho Mạc thị trở thành một công ty nổi tiếng trên thế giới, còn không nghĩ gì giao Mạc thị cho hán quản lý. Tuy nói bà cụ là một nữ cường nhân* mạnh mẽ vang dội giới kinh doanh. Nhưng lại là một người có số khổ. Bà cụ khi còn trẻ, là một người phụ nữ nổi tiếng, nhưng vì một sai lầm, bước vào lao tù, ngay trong ngày hôm ấy, chồng trước của bà cụ liền cùng người tình mang theo tất cả tài sản của bà bỏ trốn, mà con gái duy nhất của bà cũng không chịu đựng được đả kích này, cắt cổ tay tự sát .

*Nữ cường nhân cụm từ mà người Trung Quốc dùng để chỉ những phụ nữ mạnh mẽ, giới giang.

Hán vẫn cho là thân thể bà cụ mạnh khỏe, có thể sống lâu trăm tuổi, nhưng bây giờ thấy bà cụ cứ nằm thẳng trên giường bệnh như vậy, hán thấy sợ, sợ lại mất đi người thân một lần nữa. Hai tay của hán nắm thành quyền thật chặt giữa hai lòng mày lộ vẻ lo lắng cùng vẻ mặt hối hận.

Hán hối hận bình thường không dành nhiều thời gian cho bà cụ, cũng hối hận thường xuyên chộc bà cụ tức giận.

Lúc này Viện Trưởng Trần ở bệnh viện mặc quần áo vô trùng đi vào phòng.

Mạc Từ Phàm nhanh chóng để tay bà cụ vào lại trong chăn, đứng dậy nhìn Viện Trưởng Trần đang đi tới trước giường bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Hi vọng các cháu kết hôn

Mạc Từ Hiên đi vài bước đến trước người Trần viện trưởng, túm tay áo của ông, "Trần thúc thúc, bệnh tình của bà cháu có phải rất nghiêm trọng hay không?" Lúc hán hỏi trong đôi mắt trong suốt kia tràn ngập sợ hãi.

Trần viện trưởng nhìn dáng vẻ Mạc Từ Hiên lo lắng, lại nhìn vẻ mặt xanh xao của bà cụ, nhìn không được thở dài, "Bà cụ bệnh rất nghiêm trọng, chỉ sợ các cháu lo lắng nên đã lên gạt các cháu. Vốn thân thể của bà còn có thể kiên trì năm sáu năm nhưng là gần đây thời tiết không tốt, lại thêm tuổi tác bà cụ đã cao, hiện tại tối đa bà chỉ có thể kiên trì một năm, các cháu nên chuẩn bị tâm lý."

Tâm tình Mạc Từ Hiên nhất thời rơi xuống thấp, hán gất gao túm lấy tay bác sĩ Trư Trần, vô lực rũ xuống. . . Hán đi vài bước đến phía trước cửa sổ, hai chân mềm nhũn, quỳ gối bên giường, nhìn khuôn mặt bà cụ ‘ ngủ say ’, tâm của hán như bị người ta dùng dao đâm một cái đau đớn không thôi. Nước mắt hán chậm rãi chảy xuống.

Trần viện trưởng rời đi, Mạc Từ Phàm đi đến trước giường bệnh, gất gao nắm lấy đôi tay nhăn nheo của bà cụ, hai tròng mắt gất gao nhìn chăm chăm

đôi gò má *bão kinh phong sưng kia của bà cụ, thậm chí không dám nháy mắt, hấn sợ, sợ bà cụ bất cứ lúc nào cũng sẽ rời khỏi hấn.(bão kinh phong sưng :đãi gió dầm mưa)

"Các cháu. . . Đến đây." Nằm trên giường bệnh bà cụ chậm rãi mở hai mắt, nhìn thấy hai anh em hấn ở bên cạnh giường bệnh, bà lộ ra vui mừng tươi cười, bà cuối cùng cũng không uống công yêu thương hai đứa cháu trai này, ít nhất thời điểm bà sinh bệnh, hai đứa cháu bà đều đã ở trước giường.

"Bà nội, người đã tỉnh." Nước mắt trên mặt Mạc Tử Hiên biến mất, sau đó mỉm cười nhìn bà cụ.

"Bà nội." Mạc Tử Phàm nhìn thấy lão thái thái tỉnh lại,tâm tình như lửa đốt cũng để xuống.

Trên mặt bà cụ vui mừng tươi cười dần dần biến mất, sau đó treo lên thất vọng tươi cười, nhìn hai cháu trai anh tuấn,bà thâm sâu thở dài, "Haizz,bà đã già rồi sợ sẽ không chống đỡ được lâu nữa."

Mạc Tử Hiên miễn cưỡng nặn ra một cái mỉm cười nhìn bà cụ, an ủi bà, "Bà nội, bà không nên nói như vậy thân thể bà luôn luôn khoẻ mạnh nhất định sẽ sống đến trăm tuổi."

Bà cụ chưa sót cười, "Không cần an ủi bà thân thể bà, bà biết mà, bà làm lụng vất vả hơn nửa đời người, mệt chết đi, đã đến lúc nên nghỉ ngơi rồi. Chết là xong hết mọi chuyện, chỉ có một việc đáng tiếc là không thể nhìn thấy các cháu lấy vợ sinh con thôi."

Lời nói bà cụ thê lương tựa như là cây búa từng chữ từng chữ đóng trên ngực Mạc Tử Hiên cùng Mạc Tử Phàm.

Mạc Tử Phàm hướng tới bà cụ mỉm cười, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay bà cụ, "Bà nội, kỳ thật con đã sớm yêu một cô gái, chỉ cần người xuất viện thân thể tốt lên thì con sẽ lập tức kết hôn." Cho dù là gì thì hấn cũng sẽ không để cho Lão thái thái nuôi tiếc khi rời khỏi trên đời này.

Mạc Tử Hiên liếc mắt nhìn Mạc Tử Phàm một cái, sau đó nhìn bà cụ, chậm rãi mở miệng nói, "Bà nội,con cũng thích một cô gái, chừng nào nội xuất viện, chỉ cần thân thể người tốt,ngày đó con và anh sẽ kết hôn."

"Thật vậy chăng?" Về mặt bà cụ hưng phấn nhìn hai cháu trai.

Mạc Tử Hiên và Mạc Tử Phàm liếc nhìn nhau, sau đó hướng bà cụ gật gật đầu, "Đương nhiên là sự thật."

Trên mặt bà cụ hiện vẻ hưng phấn càng đậm thêm một chút, " Bà sẽ xuất viện trong thời gian sớm nhất,trước khi chết bà muốn nhìn thấy hai con cưới vợ. Nếu không khi bà xuống đất sẽ không thể nào mà nói chuyện với cha mẹ các cháu nha!"

Tâm tình Mạc Tử Hiên cùng Mạc Tử Phàm đồng thời trầm xuống. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Hi vọng cậu nói YES

Bà cụ vừa mới tỉnh lại, thân thể có phần suy yếu, hai anh em cùng lão thái thái nói chuyện một hồi, liền rời đi phòng bệnh.

Bà cụ thấy Mạc Tử Hiên cùng Mạc Tử Phàm rời khỏi phòng bệnh, liền đem đồ chụp dưỡng khí lấy xuống ném sang một bên.

Lúc này, Trần viện trưởng đẩy cửa phòng tiến vào phòng bệnh, khi ông nhìn thấy bà cụ đem đồ chụp dưỡng khí lấy xuống, lo lắng đi đến trước giường bệnh, đem đồ chụp dưỡng khí nhặt lên, đưa tới trước người bà cụ, " Bà cụ, bọn họ chỉ mới rời đi, người không sợ bị bọn hấn phát hiện người là giả bộ bệnh sao?" Nếu bị hai thiếu gia Mạc gia phát hiện ông liên hợp với bà cụ cùng lừa gạt bọn hấn chỉ sợ bọn họ sẽ đem bệnh viện tại tòa thành thị này biến mất.

Nhưng bà cụ lại vầy vầy, "Yên tâm đi, bọn nó hiện tại đang sốt ruột đi tìm vợ để kết hôn vào cuối tháng này làm sao còn có thời giờ để ý tới lão thái thái này nha!" Dừng một chút bà phân phó Trần viện trưởng "Ta đói bụng rồi, kêu căn tin chuẩn bị *cháo cá muối cho ta."

Rời khỏi cửa bệnh viện , Mạc Tử Hiên cùng Mạc Tử Phàm đứng ở trên bậc thềm nhìn đám mây trắng phía xa.

Mạc Tử Hiên dẫn đầu mở miệng hỏi Mạc Tử Phàm, "Anh có bạn gái rồi hả?"

Mạc Tử Phàm không đáp mà hỏi lại, "Em có yêu một cô gái rồi hả?"

Hai người nhìn nhau cười, Mạc Tử Hiên thâm sâu nhìn mặt trời gay gắt trên bầu trời , chậm rãi mở miệng nói, "Mặc kệ có hay không, em cuối tháng sẽ kết hôn , em không thể để cho lão thái thái mang theo tiếc nuối rời khỏi trên đời này."

Dùng xong bữa tối, Trác Nhất Phi đưa Vũ Vi về nhà.

Xuống xe, Trác Nhất Phi chạy tới bên cửa ghế phụ mở cửa xe cho Vũ Vi.

Vũ Vi hướng tới Trác Nhất Phi cười, "Cám ơn cậu." Sau đó đi qua Trác Nhất Phi hướng nhà trọ đi đến.

Trác Nhất Phi lại vươn tay tóm chặt cánh tay Vũ Vi, vẻ mặt thâm tình lại chờ mong nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, làm bạn gái của mình không tốt sao?"

Vũ Vi dừng bước quay đầu lại nhìn Trác Nhất Phi, nhìn thấy trong mắt hắn hiện vẻ chờ mong, lòng của cô không khỏi khẽ run lên.

"Vũ Vi?" Khí lực Trác Nhất Phi nắm cánh tay Vũ Vi không khỏi gia tăng một chút, vẻ mặt chờ mong cùng chờ đợi đáp án của Vũ Vi.

Vũ Vi nấp máy miệng cúi đầu nghĩ một chút, sau đó nhẹ nhàng mà tránh thoát tay Trác Nhất Phi.

Sắc mặt Trác Nhất Phi ngẩn ra, tâm tình trầm xuống, bỏ tay xuống gắt gao nắm thành quả đấm, hắn thật không ngờ đến bây giờ mà Vũ Vi vẫn còn cự tuyệt hắn.

Hắn miễn cưỡng hướng tới Vũ Vi cười, che khuất vẻ thất vọng cùng cô đơn trên mặt hắn, "Minh đi đây." Nói xong hắn hướng vị trí lái xe mà đi.

Nhìn bóng dáng Trác Nhất Phi cô đơn, trong lòng Vũ Vi có chút áy náy, cô không khỏi mở miệng gọi Trác Nhất Phi, "Nhất Phi, mình còn chưa chuẩn bị tốt để tiếp nhận tình cảm cậu, cậu. . . Cậu có thể đợi mình suy xét một chút không?"

Suy xét một chút?

Nói đúng là hắn có cơ hội rồi!

Tay Trác Nhất Phi đặt ở cửa xe đột nhiên dừng lại, xoay người về mặt hưng phấn nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, cậu nói thật sao?"

Vũ Vi thấy trên mặt Trác Nhất Phi lộ ra hưng phấn tươi cười giống như con nít một dạng, nhin không được cười lên một tiếng, cô gật gật đầu, "Ừa." Trác Nhất Phi đối tốt với cô cùng mẹ như vậy, lại là một người đàn ông tốt, cô cảm thấy mình nên cho Trác Nhất Phi cùng chính mình một cơ hội.

Trác Nhất Phi đi đến trước người Vũ Vi, nhẹ nhàng mà ôm cô, "Vũ Vi, ngày mai mình phải đi công tác khoảng một tuần sau mới trở về, khi mình trở về mình hi vọng có thể nghe được cậu nói với mình, Yes."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Muốn mua hôn nhân của cô?

Trác Nhất Phi cảm thấy ôm Vũ Vi cực kỳ ấm áp, cô khẽ gật đầu, ngẩng đầu nhìn Trác Nhất Phi, "Được, khi cậu đi công tác trở về mình sẽ cho cậu câu trả lời chính xác."

Trác Nhất Phi ôm lấy Vũ Vi không nỡ buông ra, vẻ mặt Vũ Vi không khỏi đỏ lên, cô không có thói quen cùng Trác Nhất Phi tiếp xúc thân mật như vậy, cô nhẹ nhàng tránh thoát cái ôm của Trác Nhất Phi, hướng hắn mỉm cười, "Ngày mai cậu còn đi công tác nên sớm một chút trở về đi."

Trác Nhất Phi cúi đầu muốn hôn đôi má Vũ Vi, rồi đi.

Vũ Vi cảm giác hơi thờ ơ ấm áp của Trác Nhất Phi rất gần, theo bản năng quay đầu né tránh nụ hôn Trác Nhất Phi.

Trác Nhất Phi hơi sững sờ một phen, sau đó nhin không được cười lên một tiếng. Đồng Vũ Vi vẫn là đơn thuần như vậy, mà hắn lại thích sự đơn thuần này của cô.

Cánh tay hắn ấm áp sùng nịch nheo nheo đôi má Vũ Vi, ôn nhu nói, "Tạm biệt." Nói xong, hắn đi đến xe leo lên xe khởi động chạy đi, tốc độ chạy rất chậm, tựa như là không nỡ rời khỏi Vũ Vi.

Vũ Vi vẫn nhìn theo xe Trác Nhất Phi rồi đi, mãi đến khi không thấy nữa, cô mới xoay người hướng nhà trọ đi đến.

"Đồng Vũ Vi." Mạc Tử Hiên đi vài bước đến trước người Vũ Vi, ngăn trở cước bộ của cô.

Vũ Vi ngẩng đầu cực kỳ kinh ngạc nhìn Mạc Tử Hiên chặn trước người cô, vừa mới tại nhà hàng cô không có chú ý tới Mạc Tử Hiên, hiện tại vừa thấy,

Mạc Từ Hiền toàn thân tây trang màu lam, áo somi trắng, làm tăng vẻ cao quý cùng tao nhã của hân, rất tuấn tú. Trong tay của hân lại cầm điều thuốc, miệng nhẹ nhàng mà phun ra vòng khói tới, tựa như lưu manh. Mà trên thân thể hân vẫn mang theo hơi thở lạnh lùng nhàn nhạt, làm cô không khỏi đánh giá Mạc Từ Hiền vài lần.

Thời điểm Vũ Vi đang đánh giá Mạc Từ Hiền, thì Mạc Từ Hiền cũng đang đánh giá cô, đáng đáp cô gái này rất cao, cô không phải là rất đẹp, nhiều lắm cũng được gọi là thanh tú, quần áo cô mặc đơn giản, vừa thấy liền biết sinh trưởng trong một gia đình bình thường. Nhưng trên người cô mang một loại hơi thở làm người ta khó mà bỏ qua.

Hai người như vậy mặt đối mặt, không ai mở miệng nói chuyện.

Vũ Vi nhìn không được mở miệng hỏi Mạc Từ Hiền, "Anh làm sao lại tới nơi này?"

Mạc Từ Hiền hung hăng hít một hơi khói, sau đó đem tàn thuốc còn thừa ném sang một bên, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Vũ Vi, môi mỏng khẽ gọi nhẹ nhàng mà phun ra mấy chữ, "Chúng ta kết hôn đi."

Trên mặt Mạc Từ Hiền treo một nụ cười thần nhiên mà nói, Vũ Vi cho rằng hân đang nói đùa, nhưng vẻ mặt Mạc Từ Hiền lại nghiêm túc nhìn cô.

Cô biết, Mạc Từ Hiền nói thật.

Phốc!

Vũ Vi nhìn không được muốn học máu, cô không biết mình chọc tới sự chú ý nào của Mạc Từ Hiền, cứ nhiên để cho Mạc Từ Hiền có ý nghĩ cùng cô kết hôn. Về mặt cô nghiêm túc nhìn Mạc Từ Hiền, gần từng chữ cực kỳ rõ ràng mở miệng đối hân nói, "Mạc Thiếu, nếu như anh muốn kết hôn chỉ cần mở miệng, sẽ có đủ loại phụ nữ tranh giành làm Mạc phu nhân nên anh không cần tìm tôi. Tôi đối với thân phận Mạc phu nhân không có hứng thú."

Đôi mắt Mạc Từ Hiền nhìn chăm chăm Vũ Vi, cũng cực kỳ rõ ràng nói cho Vũ Vi, "Nhưng vợ tôi nhất định phải là cô." Hân sợ đi lựa chọn Đồng Vũ Vi, là vì Đồng Vũ Vi cần tiền bạc, lại không thích hân, đến khi lão thái thái rời khỏi trên đời này hân có thể thực nhẹ nhàng cùng Đồng Vũ Vi ly hôn.

Vũ Vi không vui trừng mắt nhìn Mạc Từ Hiền lạnh lùng ném cho Mạc Từ Hiền một câu, "Tôi không có hứng thú." Nói xong, cô đi qua Mạc Từ Hiền hướng nhà trọ đi đến.

Mạc Từ Hiền quay đầu thâm sâu nhìn bóng lưng Vũ Vi rời đi, khóe miệng không khỏi hiện ra mỉm cười, Đồng Vũ Vi càng cự tuyệt, hân lại càng lựa chọn Đồng Vũ Vi. Bởi vì tương lai có thể thoát khỏi một cách dễ dàng.

"Đồng Vũ Vi, chỉ cần cô ra giá, tôi sẽ cho cô, chỉ cần không vượt qua một triệu, tôi đều có thể cho cô." Mạc Từ Hiền nhìn bóng lưng Vũ Vi chậm rãi mở miệng nói.

Hân đây là muốn mua hôn nhân của cô?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Biến, đừng để cho tôi nhìn thấy mặt anh

Cho dù tính tình Vũ Vi có tốt đến đâu thì cũng phải nổi giận.

Vốn là cô đã bước vào cửa nhà trọ, chợt nghe Mạc Từ Hiền nói vậy cô nhất thời dừng lại cước bộ, quay đầu về mặt phản nộ nhìn Mạc Từ Hiền, "Mạc Từ Hiền, Đồng Vũ Vi tôi là cực kỳ thiếu tiền nhưng là còn không đến mức muốn bán đi hôn nhân chính mình. Biến, tốt nhất đừng để cho tôi nhìn thấy mặt anh!" Hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Từ Hiền, sau đó cô mới tiến vào nhà trọ.

Mạc Từ Hiền không thèm quan tâm ác ngôn của Vũ Vi, khóe miệng hân thoáng nhếch lên, đối với Đồng Vũ Vi hân cũng là bị tình thế bắt buộc. (ác ngôn: lời nói hung dữ)

Về đến nhà, mẹ đã ngủ thiếp đi, Vũ Vi thay mẹ đắp chăn xong, mới trở lại phòng ngủ, nàng nằm trên giường vô thanh thở dài, vốn tâm tình của cô đang tốt lại bị Mạc Từ Hiền kia phá hủy!

Trong lúc cô đang nửa ngủ nửa tỉnh thì điện thoại vang lên.

Vũ Vi mơ mơ màng màng cầm lấy điện thoại, "Vũ Vi, có một tiểu bằng hữu bởi vì không có mẹ, ở trường học thường xuyên bị người khinh bỉ, hân muốn thuê một người mẹ, nhưng là trả thù lao không nhiều, ngày mai chị có thời gian không?"

Trong điện thoại truyền đến thanh âm dễ nghe của nhân viên công tác tại Callme .

Vũ Vi không hề nghĩ ngợi liền đáp ứng "Có thời gian." Cô cũng là một cô gái lớn lên thiếu tình thương, cô biết được mùi vị bị khinh bỉ là như thế nào cho nên cô liền đáp ứng nhưng nếu không có trả thù lao thì cô cũng đáp ứng.

Đầu bên kia điện thoại nhân viên công tác tựa hồ thật không ngờ Vũ Vi lại nhanh chóng đáp ứng như vậy, hơi sững sốt một phen lại hướng tới Vũ Vi nói, "Một hồi em sẽ đem tài liệu cậu bé chuyển cho chị,tạm biệt."

Ngày hôm sau, Vũ Vi đặc biệt mặc một bộ tây trang màu xám lại đeo thêm đôi mắt kính, cầm theo túi đồ chơi mà Callme đưa cho, đi tới trường học tư nhân nổi tiếng.

Vừa mới xuống xe cô nhìn đến cửa trường học thì thấy một cậu bé trên lưng mang cái cặp, bị một đám nhỏ vây quanh, những đám nhỏ cười nhạo cùng châm chọc cậu bé, "Người không có mẹ, người là cô nhi!"

"Hắn không phải không có mẹ. Hắn là bị mẹ từ bỏ, nghe nói mẹ hắn cùng kẻ có tiền trốn chạy, không cần hắn rồi."

"Người là một sao chổi nên mẹ người mới không cần người!" Một cô gái chỉ vào chóp mũi cậu bé nói.

.....

Còn có mấy đứa trẻ hư cầm đồ vứt đi quăng vào mặt cậu bé.

Mà cậu bé kia lại cúi đầu nhìn dưới mặt đất, một bộ mặt như đã sớm quen với các học sinh đối đãi với hắn như vậy.

Vũ Vi liếc mắt thấy cậu bé đứng ở giữa đám nhóc, đó là khách hàng của cô Khương Thành Hạo.

Cô bước vài bước vọt vào trong đám nhỏ, một tay ôm cậu bé sắp khóc vào lòng, cô đau lòng cúi đầu nhìn cậu bé, "Mệnh môn không khóc, mẹ đến đây."

Vũ Vi nói vừa mới vừa dứt, bọn nhỏ vừa mới khi dễ cậu bé, tất cả đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác đứng ở tại chỗ nhìn Vũ Vi, tựa hồ thật không ngờ Mệnh Môn có mẹ, lại càng không ngờ mẹ Mệnh Môn lại xuất hiện ở cửa trường học.

Mệnh Môn nhìn thấy ‘ mẹ ’ đột nhiên xuất hiện, không khỏi cảm thấy cực kỳ ủy khuất, ‘ oa ’ một tiếng bắt đầu khóc. Hai tay của hắn gấu gao ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của Vũ Vi, ngẩng đầu nhìn Vũ Vi, lớn tiếng kêu, "Mẹ, mẹ, người rốt cục cũng đến gặp Mệnh Môn , hu hu hu."

Vũ Vi nhẹ nhàng mà vỗ bả vai Mệnh Môn, "Thực xin lỗi, mẹ đã tới chậm."

Cái bạn học nhìn thấy mẹ Mệnh Môn đến đây, liếc nhìn nhau trong đó có một cô bé lớn tuổi nhất chỉ vào Vũ Vi nói, "Cô không phải là mẹ Mệnh Môn, mẹ Mệnh Môn đã sớm bỏ trốn, không cần hắn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Là mẹ của cháu

Vũ Vi lạnh lùng trợn mắt nhìn cô nhóc một cái, sau đó cúi đầu nhìn Hạo Hạo, một tay nhẹ nhàng vuốt ve cái trán nhỏ của Hạo Hạo "Hạo Hạo thích ăn nhất KFC, thích mặc quần áo hiệu Mitch, thần tượng là Cổ Thiên Lạc, thích xem hoạt hình rồng Tạt Tạt giáp cứng (phim hoạt hình hài của TQ, nói về cuộc phiêu lưu của 1 cậu bé và rồng Tạt Tạt), thích nhất màu đỏ, thích nghe nhất là nhạc của nhóm DBSK . . ." Dứt lời, cô khiêu khích nhìn cô nhóc "Cô không phải mẹ Hạo Hạo, chẳng lẽ là mẹ của cháu?"

Cô nhóc nhất thời cứng họng, cúi đầu nhìn mặt đất.

Vũ Vi từ trong túi lấy ra một con rồng Tạt Tạt đưa cho Hạo Hạo, mỉm cười "Hạo Hạo, cái này vốn là muốn đợi con về nhà mới đưa, nhưng hiện tại tạm con tránh cho có người nào đó hoài nghi mẹ không phải mẹ con."

Hạo Hạo ngược đầu kinh ngạc nhìn Vũ Vi, cậu thật không ngờ người tự xưng là ‘ mẹ ’ này lại còn chuẩn bị quà tặng cậu, cậu muốn thò tay lấy món đồ chơi, nhưng lại cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Vũ Vi thấy thế, nhét món đồ chơi cầm trong tay vào tay cậu bé "Thích không?"

Hạo Hạo chớp chớp đôi mắt trong suốt, sau đó vui vẻ cười một tiếng, vươn tay nhận lấy rồng Tạt Tạt, dùng sức gật đầu "Thích, rất thích."

Mười đứa bé nhìn thấy Vũ Vi hiểu rõ Hạo Hạo như vậy, còn cho Hạo Hạo một con rồng Lạp Lạp lớn, tất cả liên tin người phụ nữ này chính là mẹ của Hạo Hạo.

Bọn nhỏ liếc nhìn nhau, sau đó tất cả đều chạy đi, mới vừa rồi bọn họ đang bắt nạt Hạo Hạo, giờ mẹ người ta tới, tất nhiên cô ấy sẽ trút giận giùm Hạo Hạo rồi.

Nhưng bọn chúng không chạy được bao xa liền bị Vũ Vi lạnh giọng gọi lại, "Tất cả đứng lại cho cô!"

Mười đứa bé đều giống như bị đóng đinh đinh trên mặt đất, đứng tại chỗ một cử động cũng không dám, cúi đầu nhìn mặt đất, bộ dạng làm chuyện xấu bị phát hiện.

Vũ Vi kéo tay Hạo Hạo đi tới trước bọn nhóc, sắc mặt lạnh lẽo nhìn một đám con nít, lạnh lùng lên tiếng "Hạo Hạo vốn là một đứa bé ngoan, một học sinh ưu tú, nhưng bởi vì các cháu thường khi dễ bạn ấy, khiến cho thành tích học tập của bạn ấy bị giảm xuống, trong lòng phải chịu áp lực rất lớn, cô muốn các cháu phải xin lỗi Hạo Hạo, còn phải đảm bảo từ nay về sau không khi dễ bạn ấy, nếu không, cô sẽ tìm cha mẹ các cháu, hỏi bọn họ đã giáo dục các cháu như thế nào, để các cháu thành như vậy? Sau đó báo cho hiệu trưởng, để trường học xử phạt các cháu"

Đám nhỏ bị sắc mặt lạnh lẽo uy hiếp của Vũ Vi dọa sợ, càng thêm sợ cô sẽ mét chuyện này lại cho người lớn và hiệu trưởng biết. Bọn chúng lập tức xin lỗi Hạo Hạo, còn bảo đảm sau này sẽ không khi dễ Hạo Hạo nữa.

Thấy các bạn học đi xa, Hạo Hạo ngược đầu nhìn Vũ Vi, mặt đầy cảm kích "Cô, cảm ơn cô." Cậu lấy trong cặp ra một tờ 20 đồng, đưa cho Vũ Vi "Cô, con chỉ có bấy nhiêu, phần còn lại, mỗi ngày con trả cô 20 đồng, cho đến khi trả hết" cậu biết thuê người là phải trả tiền

Nhìn tiền trong tay cậu nhóc, hốc mắt Vũ Vi ươn ướt, nén xúc động để không rơi nước mắt, đứa bé này phải chịu khổ sở và cảm thấy mình vô dụng thế nào mới có thể nhờ người khác đóng giả mẹ của mình. Cô hít mũi một cái, ngồi xổm người xuống bên cạnh Hạo Hạo khẽ mỉm cười, hai tay nắm tay nhỏ bé nấp nấp của Hạo Hạo nhét tiền ngược lại vào trong tay cậu nhóc "Hạo Hạo, mẹ là mẹ của con, sao có thể nhận tiền của con chứ?"

"Cô, cô nguyện ý làm mẹ của con? Còn không thu tiền?" Hạo Hạo tròn to cặp nhìn Vũ Vi, vẻ mặt không tin, tựa hồ không tin người phụ nữ xinh đẹp trước mặt, không những không thu tiền, còn tiếp tục làm mẹ của cậu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: mua thuốc

"Hạo Hạo đáng yêu như thế, cô dĩ nhiên muốn làm mẹ của con rồi, mà Hạo Hạo thật sự muốn cô làm mẹ của con sao?" Vũ Vi hỏi.

Hạo Hạo dùng sức gật đầu "Muốn, muốn, rất muốn." Nói xong Hạo Hạo nhào vào trong lòng của cô, nhẹ nhàng kêu một tiếng, "Mẹ"

Vũ Vi ôm Hạo Hạo trong ngực nhẹ giọng nói "Hạo Hạo, về sau có ai dám cười nhạo con không có mẹ, con liền lớn tiếng nói với bọn họ, con có mẹ, mẹ của con tên Đồng Vũ Vi."

Hạo Hạo gật đầu một cái cười vui vẻ, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt.

Vũ Vi đưa số điện thoại của mình cho Hạo Hạo, còn cùng Hạo Hạo hứa hẹn mỗi ngày bọn họ đều sẽ gọi tin nhắn, cuối mỗi tuần sẽ gặp mặt.

Nhìn Hạo Hạo vui vẻ đi vào trường, Vũ Vi mới xoay người chuẩn bị rời khỏi trường học.

Vũ Vi mới vừa xoay người liền thấy phía trước có người đàn ông khoảng 30 tuổi. Người đàn ông này hào hoa phong độ, nhìn qua là biết đây là một người uyên bác, và tài ba

Người đàn ông mỉm cười nhìn Vũ Vi, chủ động lên tiếng trước "Xin chào"

Theo lễ phép, Vũ Vi mỉm cười trả lời lại "Xin chào"

Người đàn ông lấy trong túi ra một tờ chi phiếu đưa cho Vũ Vi "Tôi là ba của Hạo Hạo tên Khương Dĩ Hằng, đây là công cô đã giúp thằng bé"

Sắc mặt Vũ Vi lạnh lẽo, không ngờ người đàn ông như vậy lại chỉ biết dùng tiền để giải quyết mọi chuyện

Cô nhìn cũng không thèm nhìn tờ chi phiếu trong tay anh, lạnh giọng nói "Là tôi tự nguyện giúp Hạo Hạo, không phải là vì tiền." Nếu vì tiền, cô căn bản cũng sẽ không cần đến nơi này. Nói xong, cô lướt qua người anh đi về phía trước.

Cầm tờ chi phiếu trong tay dừng tại giữa không trung, mắt anh nhìn chăm chăm Vũ Vi bỏ đi một cách dứt khoát, cũng không quay đầu lại một lần, Anh

hướng về phía bóng lưng của Vũ Vi nói to "Tôi là bác sĩ trưởng khoa bệnh viện phụ sản XX, nếu như tương lai có gì cần tôi giúp xin đừng ngại, tôi không thích thiếu ân tình của người khác"

Nghe lời của Khương Dĩ Hằng, tức giận trong lòng Vũ Vi biến mất không ít, thì ra là người đàn ông này không phải chỉ biết dùng tiền để giải quyết vấn đề, mà bởi vì anh ta không muốn thiếu ân tình của người khác, điểm này bọn họ thật ra vô cùng giống nhau.

Bước chân đang đi của Vũ Vi không khỏi dừng lại, xoay người nhìn anh "Được. Nếu như tương lai có gì cần anh giúp, tôi nhất định sẽ nói" Vốn đây chỉ là Vũ Vi không muốn Khương Dĩ Hằng cảm thấy anh thiếu cô ân tình, cô chỉ cho là thuận miệng qua loa nhưng không ngờ tới tương lai Khương Dĩ Hằng lại giúp cô một ân tình lớn như thế, có thể nói nếu như lần đó không có anh cô có thể đã mất mạng.

Mẹ cô đã uống hết thuốc, nhưng vẫn gát cô, cho đến khi cô phát hiện sắc mặt của mẹ không tốt, sau nhiều lần dò hỏi, mới biết thuốc đã hết. Vũ Vi vừa tức vừa cam chịu, cũng rất đau lòng. Mẹ cô vốn là nghĩ cho cô, chưa bao giờ vì mình mà nghĩ. Chẳng lẽ bà không biết tiền đối với cô mà nói một chút cũng không quan trọng, quan trọng nhất là việc Bà vẫn còn ở bên cạnh cô sao? Vì phòng ngừa mẹ lại gát cô, sáng sớm Vũ Vi liền đến bệnh viện mua gần nửa năm thuốc cho bà. Tiền đã tốn, chẳng lẽ bà lại không chịu uống, dù sao thuốc đã mua bệnh viện cũng không cho trả lại.

Về đến nhà, Vũ Vi rót một ly nước lọc, cầm thuốc đi vào phòng ngủ.

Lúc này, mẹ cô đang ngủ, nhìn mẹ ngủ say Vũ Vi không nhẫn tâm đánh thức bà, nhưng mà không uống thuốc không được ah..., sức khỏe quan trọng hơn.

Cô đặt cái ly ở trên tủ đầu giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai bà, nhỏ giọng gọi "Mẹ, tới giờ uống thuốc rồi."

Bà chậm rãi mở hai mắt ra nhìn thấy Vũ Vi trong tay cầm nước và thuốc, sắc mặt của bà trầm xuống, "Vũ Vi, mẹ không phải đã nói rồi sao, thân thể của mẹ đã khỏe rồi, không cần uống thuốc." Vì phí phẫu thuật của bà, Vũ Vi đã nợ rất nhiều tiền rồi, bà làm sao có thể tiếp tục để cho cô tốn tiền nữa

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Là Anh ta?

Tâm ý của mẹ, Vũ Vi lẽ nào không hiểu? Cô mỉm cười với bà "Mẹ, chuyện tiền nong mẹ không phải lo, con đã có công việc, tiền lương rất cao, nên chuyện nợ nần con sẽ nhanh trả hết thôi, mẹ cứ yên tâm uống thuốc. Con đã nói với mẹ nhiều lần rồi, tiền không phải quan trọng nhất, với con mẹ mới là quan trọng nhất."

Món nợ rất nhanh là có thể trả hết?

Đồng Kỳ nghi ngờ nhìn Vũ Vi "Công việc gì?" Có thể trong thời gian ngắn kiếm được nhiều tiền như vậy?

Vũ Vi mỉm cười vừa định mở miệng giải thích cho mẹ thì điện thoại ở phòng khách vang lên.

Cô cầm lấy thuốc đưa tới tay của bà "Mẹ cứ uống thuốc trước."

Đồng Kỳ nhìn Vũ Vi một cái, hé miệng cho thuốc vào nuốt xuống.

Nhìn mẹ đã uống thuốc, Vũ Vi mới đứng dậy đến phòng khách nghe điện thoại, là Callme (trung tâm mua giới) gọi tới.

"Vũ Vi có chuyện tốt, nửa tiếng sau có một hợp đồng đóng giả bạn gái của công tử nhà giàu tiền công rất cao" đầu dây bên kia nhân viên Callme (trung tâm mua giới) ngọt ngào nói với Vũ Vi.

Nghe được tiền công cao, nhưng cô không lập tức đồng ý, mà hỏi lại "Đối phương là người thế nào?"

"Anh ta tên Mạc Từ Hiên."

"Là anh ta?" sắc mặt Vũ Vi hơi trầm xuống, nhớ tới lần gặp trước anh ta dùng tiền đòi đổi lấy cuộc hôn nhân với cô, cô liền có ác cảm với anh ta.

Tựa hồ nghe thấy thái độ không tình nguyện của cô, đối phương hỏi ngược lại "Thế nào? Cô không nhận công việc này sao?"

Vũ Vi hít sâu vào thở ra một hơi, chậm rãi mở miệng nói "Tôi nhận." Cô là một người công tư rõ ràng, mặc dù cô không muốn gặp lại anh ta, thậm chí có chút ghét hấn, nhưng vì mong có thể sớm ngày trả hết nợ, và cũng vì công việc của cô, suy đi nghĩ lại cô cũng miễn cưỡng nhận phần công việc này.

Cúp điện thoại xong, Vũ Vi đi vào phòng ngủ, thấy mẹ đã nhắm mắt nghỉ ngơi, cô khẽ mỉm cười, kể từ sau khi phẫu thuật về, bà thích ngủ hơn trước kia. Cô đi tới trước giường, kéo lại cái chăn, kéo rèm cửa sổ lại, ngăn không cho ánh sáng chói mắt để bà có thể thoải mái ngủ.

Đồng Kỳ mở hai mắt ra nhìn cô "Vũ Vi, Con đi đâu vậy?" Vũ Vi có một thói quen, mỗi lần muốn ra ngoài đều phải đến phòng nhìn bà một cái mới đi.

"Con đi ra ngoài làm việc, có thể trễ một chút mới về, mẹ cứ nghỉ sớm đừng chờ con" nói rồi cười với bà một tiếng.

Đồng Kỳ vén chăn lên vội vàng ngồi dậy "cũng đã giữa trưa rồi, để mẹ làm cơm, con ăn chút rồi hãy đi"

"Mẹ, sức khỏe của mẹ không tốt, mẹ cứ nằm nghỉ, không cần phải nấu cơm cho con, ngộ nhờ mẹ lại mệt nữa thì làm thế nào?" Nghe được bà định làm cơm trưa cho mình cô khẽ cau mày, cô không thích mẹ phải vất vả vì mình.

"Nhưng, đã trưa rồi con còn chưa ăn, con không thấy đói bụng sao?" Bà đau lòng nhìn cô, kể từ khi bà bị bệnh đều là cô chăm sóc bà, mới một thời gian mà Vũ Vi vừa đen vừa gầy, bà nhìn thấy mà đau lòng

"Mẹ, mẹ cứ nằm nghỉ, con đi một chút rồi về, mẹ không cần chờ con, cũng không cần làm cơm, khi nào về con sẽ mua đồ ăn, để hai mẹ con mình cùng ăn." Vũ Vi kéo bà trở lại giường bắt bà nằm xuống, không yên lòng lập lại "Mẹ nhớ không được nấu cơm."

Đồng Kỳ nhìn không được cười lên một tiếng "Nhớ rồi"

Vũ Vi nhìn bà một cái, rồi mới đi.

Tại biệt thự nhà họ Sở.

Sở Diêu vừa lấy tài liệu bỏ vào trong túi da, thay bộ quần áo màu trắng, chân mang đôi giày đỏ cao gót, rồi nhìn mình trong gương.

Lục Hàng từ phía sau ôm lấy vòng eo của Sở Diêu, môi anh ta ấn một nụ hôn lên bờ vai đang để trần của cô, sau đó ngẩng đầu nhìn người trong gương, phản chiếu trong gương lúc này là gương mặt cực kỳ vui vẻ và hưng phấn, hẳn không khỏi có chút tò mò, Sở Diêu đã thật lâu không có vui vẻ như vậy "Em chuẩn bị đi đâu vậy?"

"Đến nhà của Đồng Vũ Vi" Sở Diêu mắt đẹp cùng khoe miệng nhếch lên.

Nhà của Đồng Vũ Vi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Chiêu đãi khách như vậy?

Tim của Lục Hàng không khỏi đập vài tiếng, cho đến lúc nghe được ba chữ Đồng Vũ Vi này, tim của hắn lại không khỏi đập nhanh.

Sắc mặt của hắn thoáng đổi, ngay sau đó khôi phục lại thần sắc bình thường.

Về mặt Lục Hàng đều được Sở Diêu nhìn vào trong mắt, trong lòng của cô ta không khỏi dâng lên một sự ghen tuông, trên mặt lại treo nụ cười đẹp nhất nhìn Lục Hàng trong gương, "Thế nào, không muốn em đến đó?"

Cánh tay Lục Hàng đang ôm hông của Sở Diêu không khỏi hơi tăng chút lực, cánh môi khẽ gọi khẽ cắn tai và môi Sở Diêu, dịu dàng nói, "Làm sao lại như vậy được? Chỉ cần em vui vẻ, đi đến đâu anh cũng ủng hộ em."

"Thật không?" Bên khoe miệng Sở Diêu vẫn treo nụ cười thản nhiên, về mặt cô không tin tưởng nhìn Lục Hàng.

"Dĩ nhiên, anh không ngừng ủng hộ em, còn có thể đi cùng với em." Đôi mắt xinh đẹp của Lục Hàng nhìn chằm chằm Sở Diêu.

Nụ cười bên khoe miệng Sở Diêu càng thêm mở rộng, "Được đó." Nói xong đôi môi phấn hồng của cô hôn thật sâu lên cánh môi khẽ gọi của Lục Hàng, bên trong phòng một cảnh xuân tốt đẹp vô hạn!

Nhà họ Đồng.

Sau khi Vũ Vi rời đi, Đồng Kỳ có chút tâm phiền ý loạn, nằm ở trên giường lăn qua lộn lại thế nào đều ngủ không được, tựa như cảm giác có chuyện gì xảy ra, bất đắc dĩ, bà dứt khoát từ giường đứng lên, đi tới nhà bếp bắt đầu chuẩn bị bữa tối.

Lúc bà đang chuẩn bị xào rau, chuông cửa vang lên. Bà hé miệng cười cười, chắc là Vũ Vi đã về.

Bà xoa xoa tay, tắt bếp gas, đi tới cửa phòng, mở cửa ra, còn chưa xem người đến là người nào, bà liền mở miệng nói, "Tại sao lại không mang theo chìa khóa hả!"

"Không có chìa khóa, làm sao mang theo hả!" Một giọng nói xa lạ vang vào trong tai Đồng Kỳ.

Giọng nói xa lạ khiến Đồng Kỳ ngẩn ra, bà ngừng đầu nhìn đối phương, chỉ thấy Lục Hàng và Sở Diêu mặc đồ khêu gọi đứng ở cửa, bà làm sao cũng không ngờ bọn tiểu nhân hèn hạ Lục Hàng và Sở Diêu này lại dám đến nhà của bà, trong chốc lát bà ngây ngẩn cả người, sau đó tức giận không thôi, lạnh giọng chất vấn Lục Hàng, "Các người tới nơi này làm gì? Cút ra ngoài! Nơi này không hoan nghênh các người!" Nói xong bà dùng sức đóng cửa phòng lại, thấy Lục Hàng và Sở Diêu bà liền tức, tim cũng đau.

Thế nhưng, cửa chỉ đóng vào được một nửa, liền bị Sở Diêu chặn lại.

Trên mặt Sở Diêu treo nụ cười đẹp mắt nhìn Đồng Kỳ, "Di Đồng ơi, chúng con là nghe nói đi giải phẫu tim, đặc biệt chạy đến thăm đi, đi chiều đãi khách ‘quan tâm’ đi như vậy sao?" Cô ta cố ý nhấn mạnh hai chữ quan tâm.

Quan tâm?

Mặt Đồng Kỳ chăm chọc nhìn Sở Diêu và Lục Hàng, trên đời này người nào quan tâm bà, bà đều sẽ tin tưởng, duy chỉ có hai kẻ tiện nhân hèn hạ trước người này là bà sẽ không tin tưởng, bà vĩnh viễn không quên được lúc trước Lục Hàng và Sở Diêu ở nhà họ Sở đối đãi bà và Vũ Vi như thế nào.

Đồng Kỳ không nhận được hừ lạnh, "Tôi không cần các người giả bộ quan tâm, đi ra ngoài." Nếu không phải vì Sở Diêu bà căn bản sẽ không bị nhồi máu cơ tim, Vũ Vi cũng không thiếu nợ nhiều như vậy.

Sở Diêu thấy Đồng Kỳ chưa cho cô sắc mặt tốt, nụ cười trên mặt cô ta liền biến mất, từ trong túi xách lấy ra một xấp tư liệu thật dày ném lên sàn nhà phòng khách, lạnh lùng nói với Đồng Kỳ, "Bà vô tình vô nghĩa không muốn gặp chúng tôi, chúng tôi có thể đi, nhưng mà tôi sẽ không vô tình vô nghĩa đối đãi bà, đây là quà chúng tôi đưa cho bà, bà giữ lại từ từ mà thưởng thức đi." Nói xong, cô ta kéo cánh tay Lục Hàng, khốc mắt quay nhìn Đồng Kỳ, không vui nói, "Người ta không hoan nghênh chúng mình, tội mình đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Trò giỏi hơn thầy

Đồng Kỳ khom người đem tư liệu trên mặt đất nhặt lên đưa tới trước người Sở Xa cùng Lục Hàng. "Chờ một chút, đem những thứ này đi đi ta không cần lễ vật của các người!" Bà không tin hai người kia đến đây có điều gì tốt.

"Không cần? Bên trong đó đều là những ảnh chụp con gái bảo bối của bà, bà thật không cần sao? Khóe miệng Sở Xa nhếch lên khinh miệt nhìn Đồng Kỳ.

Đồng Kỳ không khỏi ngăn người cúi đầu nhìn tư liệu trong tay chỉ nhìn thấy Vũ Vi cùng một người đàn ông trung niên bên trong phòng ăn, tay người đàn ông trung niên nhẹ ôm lấy vòng eo Vũ Vi, trên mặt Vũ Vi lại treo nụ cười vui vẻ nhìn người đàn ông trung niên, vẻ mặt người đàn ông trung niên lại càng nhu tình nhìn Vũ Vi như vậy cực kỳ ái muội.

Tâm tình Đồng Kỳ trầm xuống tay cầm tư liệu không khỏi gia tăng khí lực. Sở Xa thấy sắc mặt Đồng Kỳ có chút khó coi, cười đắc ý, cô đưa tay vào bên trong tư liệu lấy đưa Đồng Kỳ, đem những tấm hình bên trong từng tấm từng tấm lấy ra trước mắt Đồng Kỳ, "Những tấm này là của con gái bảo bối bà cùng các loại đàn ông khác nhau cùng một chỗ chụp được. Con gái của bà thật có năng lực a bên này cùng Trác Nhất Phi yêu đương, bên kia lại câu dẫn đủ loại đàn ông." Nói xong, cô giương mắt có dụng ý khác nhìn Đồng Kỳ một cái chậm rãi mở miệng nói, "Trung Quốc có câu tục ngữ thật đúng, thanh xuất vu lam thắng vu lam. Bà năm đó chỉ câu dẫn một người đàn ông là ba tôi, còn con gái bà a. . . ?" (Thanh xuất vu lam thắng vu lam: trò giỏi hơn thầy; hậu sinh khả ỷ)

Lục Hàng đứng bên cạnh Sở Xa nhìn những tấm hình trong tay Sở Xa, tức giận, nghe đến Sở Xa nói Vũ Vi như vậy, hấn càng thêm nổi giận, nhìn không được mở miệng, "Đây cũng là lý do tôi bỏ Đồng Vũ Vi, bởi vì trong lòng cô ta là con đàn bà đê tiện! Kỳ thật cô ta sớm đã không còn là xử nữ rồi. Chắc đã bị không ít đàn ông chơi đùa qua rồi!"

Tầm mắt Đồng Kỳ vừa vịn rơi vào tấm hình trong tay sở xa, nhìn đến Vũ Vi cùng các loại đàn ông khác nhau ở chung một chỗ tay bà gất gao nắm thành quả đấm. Nghe được Vũ Vi câu dẫn các loại đàn ông khác nhau lại là đàn bà đê tiện, trong lòng bà tức giận đột nhiên lên đến đỉnh cao nhất, tim của bà cũng bắt đầu từng đợt đau đớn bà chịu đựng đau áp trụ tức giận xuống đáy lòng ngừng đầu thờ ơ nhìn Sở Xa cùng Lục Hàng. "Con gái tôi Vũ Vi là dạng cực kì hiểu rõ những tấm ảnh này là ảnh ghép tôi đã sớm biết rồi cái người không cần ở đây mà nói xấu nó nếu không tôi sẽ gọi cảnh sát! Các người đi ra khỏi nhà tôi!" Nói xong, bà tiến lên dùng lực kéo Sở Xa cùng Lục Hàng hi vọng đem hai người kia đuổi đi.

Hai tay mẹ Đồng dính dầu dính đến quần áo màu trắng của Sở Xa, trên quần áo trắng của Sở Xa liền dính một vết bẩn, cô nhìn không được nhú mày, một tay đẩy mẹ Đồng ra, "Lấy tay bẩn thỉu của bà ra!"

Bất thành linh mẹ Đồng bị Sở Xa đẩy ra thân thể ngã ra sau cô theo bản năng túm chặt quần áo Sở Xa, nhưng bà chỉ túm được một cúc áo của Sở Xa

mà thôi, cúc áo căn bản không chịu được sức lực của Đồng Kỳ liền bị đứt ra mẹ Đồng liền chặt vật té trên mặt đất.

Lục Hàng nhìn thấy mẹ Đồng té trên mặt đất chỉ lạnh lùng quăng cho mẹ Đồng một cái liếc mắt, sau đó dời tầm mắt nhìn về phía nơi khác. Theo ý hấn, đây là đáng đời mẹ Đồng, ai bảo bà dạy dỗ con gái thấp hèn như thế!

Sở Xa thấy trên người mình có vết bẩn không khỏi tức giận vô cùng, bộ quần áo nàng do cô đặt tại Paris!

Sắc mặt cô hơi đỏ không thể tưởng được nhìn đến những tấm ảnh này mà Đồng Kỳ cư nhiên vẫn tin tưởng Vũ Vi, cô nhin không được hừ lạnh cô từ trong túi tư liệu lấy ra máy ghi âm, cô muốn coi Đồng Kỳ có thể còn tiếp tục tin tưởng Vũ Vi được nữa hay không, bên khóe miệng cô treo một nụ cười lạnh nhìn Đồng Kỳ, bấm nút phát.

"Đồ đê tiện, cư nhiên dám câu dẫn chồng tao?!"

"Bà Trần, tôi mang thai các người ly hôn đi."

"Mệnh Mông, về sau người nào còn dám cười nhạo con không có mẹ con liền lớn tiếng đối bọn hấn nói tôi có mẹ, mẹ tôi là Đồng Vũ Vi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Cút ra ngoài

"Nhất Phi, tôi còn chưa chuẩn bị tốt để nhận một phần cảm tình khác, anh... Để cho tôi suy nghĩ thêm một thời gian được không?"

Nghe được nội dung bên trong máy ghi âm, Đồng Kỳ té xuống mặt đất sắc mặt ngày càng tái nhợt, nếu như nói ảnh chụp có thể ghép, như vậy thanh âm Vũ Vi trong máy ghi âm làm sao làm giả?

Sắc mặt của bà càng ngày càng khó coi, trái tim, càng thêm đau đớn, bà càng không ngừng trách cứ chính mình ở trong lòng, Vũ Vi biến thành như vậy, tất cả đều bởi vì bà, nếu không phải bà cản tiền làm giải phẫu, Vũ Vi làm sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?

Giọng nói giễu cợt của Sở Diêu chậm rãi truyền vào lỗ tai Đồng Kỳ, "Có nghe hay không, con gái của bà là một cao thủ trong cao thủ, bên này muốn cự tuyệt lại còn mời chào Trác Nhất Phi, bên kia mang thai đứa bé của Trần tiên sinh, không chỉ như vậy, còn cam nguyện làm một mẹ kế trẻ, có một con gái "tài giỏi" như vậy, về sau bà cơm áo không lo". Nói xong ả nhin không được cười ra tiếng, Đồng Kỳ, tôi muốn xem bà còn tin tưởng Đồng Vũ Vi hay không.

Sắc mặt Đồng Kỳ trắng bệch, lồng ngực đau khiến bà cơ hồ nói không ra lời, bà biết Sở Diêu là cố ý chọc giận bà, bà càng tức giận khó chịu, Sở Diêu lại càng vui vẻ. Mà bà sẽ không để cho Sở Diêu thấy bộ dáng nhếch nhác khổ sở của bà.

Bà cường ép ngăn chặn cơn giận dữ, lạnh giọng đuổi Sở Diêu và Lục Hàng: "Cút, lập tức cút ra ngoài, bằng không tôi báo cảnh sát!". Nói xong bà đứng lên từ mặt đất.

Sở Diêu thấy trên trán Đồng Kỳ chảy mồ hôi lạnh, cười hả hê, mục đích của ả đã đạt được, ả bỏ tư liệu và tiền vào bên trong phong bì rồi bỏ vào túi, lạnh lùng nhìn Đồng Kỳ: "Chúng tôi tốt bụng tới thăm bà, bà cư nhiên không cảm kích? Thật là không có tính người". Nói xong ả nắm tay Lục Hàng, dịu dàng nói: "Chúng ta đi".

Lục Hàng nhìn Đồng Kỳ một cái thật sâu, rồi nghênh ngang rời đi với Sở Diêu.

Lời nói của Sở Diêu làm Đồng Kỳ tức giận không thôi, lớn tiếng la Sở Diêu và Lục Hàng: "Cút, cút!". Nói xong bà dùng sức ném cái nút áo trong tay về phía Sở Diêu, nhưng nút áo căn bản không có đụng tới Sở Diêu, mà là đụng vào trên cánh cửa, vừa vặn cửa phòng đóng lại, nút áo rơi vào phía bên trong giá giày.

Cả phòng chỉ còn lại một mình bà Đồng, trong đầu bà không ngừng nhớ lại những tấm hình Sở Diêu đưa trước mặt bà, ảnh chụp Vũ Vi và những người đàn ông khác nhau không chỉ làm mất bà tổn thương mà còn làm bà đau lòng, nội dung bên trong máy ghi âm lại làm bà đau lòng không thôi, làm hồ hạp của bà càng ngày càng khó khăn, ngực càng lúc càng đau, bà đưa tay ôm chặt lấy ngực, muốn đứng lên từ dưới đất, bà muốn gọi điện thoại cho Vũ Vi, bà muốn nghe Vũ Vi giải thích...

Nhưng, ngực đang đau đớn làm bà căn bản không thể đứng lên được, bà chỉ có thể bò về phía bàn trà từng chút từng chút, nhưng mỗi khi di chuyển ngực của bà lại đau như bị dao cắt, bà đau té xuống đất thở hổn hển.

Sở Diêu và Lục Hàng rất nhanh phóng khoáng ra khỏi nhà trọ, ra khỏi nhà trọ, mặt trời liền chiếu rọi lên quần áo thời thượng của Sở Diêu, làm cô cảm thấy thoải mái cực kì, cô cúi mắt nhìn thoáng qua, nhìn thấy trên quần áo trắng của mình dính dầu mỡ không khỏi có chút tức giận, "Đều do bà Đồng Kỳ,

dùng tay bản chạm vào quần áo của em! Muốn em như thế nào mặc quần áo bản đi gặp người khác”. Cô vuron tay vỗ vỗ vết bản trên người, muốn tẩy sạch vết bản, khi tay cô đụng phải một hàng nút áo trên ngực, thực rõ ràng cảm thấy dường như thiếu cái gì đó, cô dừng lại cúi đầu nhìn, quả nhiên một hàng nút áo trước ngực đã thiếu một cái. Trong giây lát cô nhớ tới Đồng Kì đã túm lấy quần áo cô, nút áo nhất định là bị Đồng Kì túm rớt tại thời điểm đó. Cô xoay người đi về phía nhà trọ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Người chết, là bị báo ứng

“Làm sao vậy?” Lục Hàng thấy Sở Diêu đột nhiên xoay người đi về phía nhà trọ liền hỏi.

“Thiếu một nút áo. Chắc là bị Đồng Kì túm rớt”. Sở Diêu tăng nhanh bước chân đi về phía nhà trọ.

Lục Hàng ngẩn người, mới vừa rồi sắc mặt Đồng Kì vô cùng khó coi, chỉ sợ là bệnh tim tái phát, nếu bà có chuyện gì, bọn họ cần phải gánh trách nhiệm, hần lo lắng đi sau Sở Diêu về phía nhà trọ. Hần không muốn bởi vì Đồng Kì mà liên lụy mình. Lúc này hần đã sớm quên, mẹ Đồng từng đối đãi hần như con.

Sở Diêu đi đến cửa, vừa muốn ấn chuông, lại phát hiện cửa mở.

Cô thoáng nhú mào, nhẹ nhàng mở cửa phòng, chỉ thấy Đồng Kì ngã trên đất thờ hồn hên.

Sở Diêu bị sắc mặt tái nhợt thờ không nổi của Đồng Kì hù dọa, cô nhin không được kêu một tiếng “A!”. Rồi sau đó theo bản năng lùi về sau từng bước.

“Làm sao vậy?” Lục Hàng bước đến bên người Sở Diêu, đỡ Sở Diêu ra sau mình.

Sở Diêu thở ra một hơi, sau đó bắt đầu đi vào phòng tìm nút áo của cô. Căn bản không quan tâm sống chết của Đồng Kì đang ngã trên đất.

Lục Hàng đứng tại chỗ nhìn Đồng Kì ngã trên đất, nhìn Đồng Kì cuộn tròn người, một tay bà ôm chặt lồng ngực.

Lục Hàng biến sắc, hần biết bệnh tim của Đồng Kì tái phát, hần không muốn bị Đồng Kì liên lụy, hần hất mặt nhìn cũng không nhìn Đồng Kì một cái.

Lúc này, chỗ ngực đau đớn làm Đồng Kì sắp ngất đi, bà tựa hồ nghe có người đi vào phòng, bà cố hết sức mở mắt, vừa vận nhìn thấy Lục Hàng ở cửa, về mặt bà cầu xin nhìn Lục Hàng, giọng nói đứt quãng: “Cứu, cứu...tôi”.

Lục Hàng nhìn thấy sắc mặt Đồng Kì trở nên xanh mét, thoáng do dự một chút, lấy điện thoại ra chuẩn bị gọi 120.

Sở Diêu tìm khắp phòng khách một lần, cũng không tìm được nút áo, không khỏi có chút tức giận, cô nhìn thấy Lục Hàng đứng ở cửa “Anh đang làm gì đó? Mau giúp em tìm nút áo!”.

“Điện 120 cứu bà ta” Lục Hàng vừa trả lời Sở Diêu vừa bấm số điện thoại.

Sở Diêu không khỏi nhìn thoáng qua Đồng Kì trên mặt đất, sau đó từ dưới đất đứng lên đi đến chỗ cửa, đoạt lấy điện thoại trong tay Lục Hàng, giọng lạnh lùng nói: “Không cho phép điện!”. Lục Hàng sững sờ, về mặt khó hiểu nhìn Sở Diêu “Vì sao? Nếu không gọi điện thoại bà ấy có thể sẽ chết. Nếu bà ta chết ắt sẽ liên lụy chúng ta”. Ngụ ý hần không quan tâm Đồng Kì sống chết, chỉ sợ Đồng Kì liên lụy đến hần.

Sở Diêu cười lạnh lùng, cúi đầu nhìn Đồng Kì: “Sẽ không, bà ta sống chết không quan hệ chúng ta, bởi thời điểm chúng ta đi bà ta còn sống.” Nói xong, cô bước vài bước đến trước người Đồng Kì, ngồi xổm người xuống, khoe miệng lộ ra ý cười lạnh lẽo nhìn Đồng Kì, khẽ mở đôi môi đỏ thắm: “Cho dù bà chết, cũng là do bà quyến rũ chồng người khác nên bị báo ứng!”.

Tim Đồng Kì đau đến mức sắp không thở nổi, nghe Sở Diêu nói như vậy, ngực bà càng thêm đau đớn, bà đau ngay cả thở cũng cảm thấy phải cố hết sức.

Nhìn thấy dáng vẻ Đồng Kì hấp hối, Sở Diêu thỏa mãn cười, cô muốn kết quả là như vậy, cô đứng lên, ra khỏi phòng liếc mắt nhìn Đồng Kì một cái thật sâu, dùng sức đóng cửa phòng lại, sau đó mỉm cười nắm tay Lục Hàng, dịu dàng nói: “Chúng ta đi”.

Khoảnh khắc Sở Diêu đóng cửa phòng, Đồng Kì không thở được, đã ngất xỉu.

Lục Hàng ban đầu muốn điện cho 120 tới cứu Đồng Kì, sau nghe Sở Diêu nói như vậy, hần cũng cảm thấy có lý, lúc bọn họ còn ở trong Đồng Kì còn

sống tốt mà, cho dù Đồng Kỳ có chết, cũng không liên quan bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Cảm giác khác thường

Hắn nhìn Sở Diêu mỉm cười, hai người sóng vai nhau rời khỏi nhà trọ.

“Đói bụng không?” khỏe miệng Sở Diêu lộ ra nụ cười thần nhiên hỏi Lục Hàng, lúc này tâm tình của cô rất tốt, nghĩ đến Đồng Vũ Vi nhìn thấy dáng vẻ mẹ mình hấp hối ngã trên đất, cô vô cùng cao hứng, Đồng Vũ Vi, đây là kết cục của cô vì đắc tội bọn tiểu thư.

“Có chút” thấy trên mặt Sở Diêu lộ ra nụ cười vui vẻ, trong lòng Lục Hàng cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

“Ăn cơm Tây? Hay là cơm Trung?”.

“Tùy ý, em muốn ăn gì anh liền ăn với em.”

Hai người vừa nói chuyện phiếm vừa đi về phía trước, trên mặt họ lộ ra tươi cười vui vẻ.

Vũ Vi ăn mặc đơn giản, một cái quần jean bầy phân, một áo tay vừa màu đen, chân đi một đôi giày du lịch màu đen, lưng đeo một cái túi đơn giản đứng trước cửa hàng thời trang Lãnh thị đội Mạc Tử Hiên.

Không bao lâu, một chiếc xe thể thao màu bạc chậm rãi dừng lại trước người cô.

Mạc Tử Hiên đeo kính râm, mặc áo T-shirt màu trắng nhìn Vũ Vi mỉm cười, một tay khoác lên cửa xe, tay kia thì ngoắc ngoắc Vũ Vi “Lên xe”.

Vũ Vi không vui liếc Mạc Tử Hiên một cái, nếu không phải vì tiền cô sẽ mặc kệ hắn.

Cô thở ra một hơi rồi đi đến trước cửa xe, mở cửa xe, ngồi ở ghế sau.

Mạc Tử Hiên biết Đồng Vũ Vi là có ý giữ khoảng cách với hắn. Khỏe miệng hắn không tự giác nhếch lên, lái xe về phía bệnh viện.

Ngày hôm qua hắn nói muốn dẫn theo bạn gái gặp bà nội, bà vui vẻ không thôi, giục hắn mau dẫn bạn gái về cho bà xem.

Dọc theo đường đi Vũ Vi đều quay đầu thưởng thức cảnh đẹp lướt qua nhanh chóng trước mắt, nhìn cũng chưa từng nhìn Mạc Tử Hiên một cái.

Cô không thể không thừa nhận, kỹ thuật lái xe của Mạc Tử Hiên rất tốt, vừa nhanh chóng lại nhẹ nhàng vượt qua xe phía trước.

Quả nhiên là xe thể thao tốt. Ngồi trong xe không hề có một chút cảm giác xóc nảy, thậm chí ngay cả lúc xe vượt xe khác cũng không cảm thấy hoảng, gió lạnh thổi vào mặt thoải mái cực kỳ.

Mạc Tử Hiên vừa lái xe vừa xuyên qua kính xe nhìn Đồng Vũ Vi ngồi ở sau, hắn biết tầm mắt của Vũ Vi không một lần dừng trên người hắn. Cho dù có, cũng là trong lúc vô tình dừng trên người hắn, nhưng rất nhanh tầm mắt cô liền dừng ở nơi khác, giống như nhìn hắn một cái sẽ làm bản hai mắt cô.

Mạc Tử Hiên là một người đàn ông xuất sắc, lần đầu tiên có chút nổi giận, Mạc Tử Hiên hắn thực sự kém vậy sao? Khiến cho Đồng Vũ Vi lười liếc hắn một cái.

Hắn xuyên qua kính xe lạnh lùng nhìn Vũ Vi một cái, chậm rãi mở miệng nói “Bà nội không được khỏe, bác sĩ nói chỉ còn sống một hai năm, nguyện vọng duy nhất của bà là thấy tôi lập gia đình, cho nên...”

Vũ Vi quay đầu nhìn Mạc Tử Hiên một cái, lạnh gọng cắt đứt lời nói Mạc Tử Hiên: “Yên tâm, tôi biết nên làm thế nào, tuyệt đối sẽ không làm cho bà cụ nhìn ra manh mối”. Nói xong tầm mắt cô lại dừng ở cửa sổ xe thưởng thức cảnh đẹp thành phố. Cảm giác dành cho Mạc Tử Hiên có một chút biến hóa, Mạc Tử Hiên thật là dễ tiện, nhưng hắn cũng là một đứa cháu hiếu thuận.

Mạc Tử Hiên còn muốn nói gì, nhưng thấy Vũ Vi đã dời tầm mắt hắn liền không nói nữa tiếp tục lái xe về trước.

Xuống xe, Vũ Vi tự mở cửa xe, không cần Mạc Tử Hiên mở miệng, cô chủ động đi đến bên người Mạc Tử Hiên, khoác tay Mạc Tử Hiên, bộ dáng hai người rất thân mật.

Ở thời điểm Vũ Vi đến bên cạnh hắn, thân mình Mạc Tử Hiên không khỏi cứng đờ, lúc này gần Đồng Vũ Vi khiến hắn cảm giác rất khác, trên người cô

không có mùi nước hoa dày đặc như những cô gái khác, cũng không có mùi phấn son, chỉ có một mùi thơm thuần khiết của cơ thể chậm rãi truyền vào mũi hân, mùi vị thuần khiết tự nhiên làm trái tim lạnh lẽo của hân khẽ run lên.

Cũng khiến bụng hân đúng lúc có một cảm giác chậm rãi dâng lên, nhưng rất nhanh bị hân ép xuống. Hân ho nhẹ một tiếng cùng Vũ Vi sóng vai đi vào bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 58: Tôi nhận tiền

Trong phòng bệnh đặc biệt.

Mạc lão phu nhân đang ngồi trên giường bệnh vừa ăn cháo bảo ngư, vừa xem TV rất miễn nguyện. Trên mặt đất còn có vỏ hạt dưa và vỏ hoa quả mà lúc trước bà vứt.

“Lão phu nhân, Mạc thiếu dẫn theo một cô gái trẻ tuổi đi vào cửa chính bệnh viện”. Viện trưởng Trần dẫn theo vài hộ sĩ vội vã tiến vào phòng bệnh nói với lão phu nhân.

Mạc lão phu nhân không khỏi vui vẻ, xem ra Từ Hiên dẫn bạn gái đến đây, nhớ tới ngày hôm qua Mạc Từ Phàm dẫn đến một gái đáng yêu, bà càng thêm vui vẻ, không biết Mạc Từ Hiên sẽ dẫn đến một cô gái dạng gì đây? Bà nôn nóng làm đổ cả cháo bảo ngư, phân phó viện trưởng Trần “Mau gọi hộ sĩ mang đi” Sau đó bà tắt TV đi, đeo ống thở o-xy bị bà quăng một bên lên mặt mình, đang hoang nằm trên giường bệnh “nhắm mắt dưỡng thần”.

Bên kia động tác của hộ sĩ rất nhanh, không bao lâu đã quét tước sạch sẽ đem phòng bệnh bừa bộn không chịu nổi.

Lúc Vũ Vi và Mạc Từ Hiên bước vào phòng bệnh, thì nhìn thấy hình ảnh, một bà lão lớn tuổi đang thở o-xy sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh.

Nhìn bộ dáng này của Mạc lão phu nhân làm Vũ Vi nghĩ tới mẹ mình mới xuất viện.

Cô nhìn thấy tay Mạc lão phu nhân đặt ở bên ngoài chăn thì liền buông tay Mạc Từ Hiên, đi đến trước giường bệnh cầm tay bà lão nhẹ nhàng đặt vào bên trong chăn.

Mạc lão phu nhân tuy nhắm hai mắt nhưng bà vẫn cảm giác được rõ ràng có người tới gần bà, hơn nữa còn đem tay bà chưa kịp bỏ vào chăn, nhẹ nhàng mà đặt vào bên trong, lòng bà không khỏi ấm áp, bà biết người này không phải Mạc Từ Hiên.

Tuy rằng không nhìn thấy hình dáng cô gái này, nhưng cảm giác đầu tiên của bà dành cho cô gái này rất tốt.

Mạc Từ Hiên nhìn động tác nhỏ này của Vũ Vi, nếu Vũ Vi thích hân, hoặc là nịnh bợ hân, hân sẽ cho rằng Vũ Vi đang diễn trò cho hân xem, nhưng mà, hân biết trong mắt Đồng Vũ Vi căn bản không có hân.

Đồng Vũ Vi đặt tay bà lão vào bên trong, là xuất phát từ lòng quan tâm thân thể bà nội, trong lòng đối với Vũ Vi thoáng nổi lên một chút biến hóa.

Hân cất bước đi đến trước giường bệnh, cẩn thận vỗ vai bà nội, nhẹ giọng nói: “Bà nội, con dẫn bạn gái đến, bà mở mắt nhìn xem”.

Trên giường bệnh, lão phu nhân tựa nghe giọng Mạc Từ Hiên, chậm rãi mở mắt, bà nhìn trước tiên không phải là Mạc Từ Hiên mà là Đồng Vũ Vi đứng đối diện Mạc Từ Hiên.

“Bà nội, chào bà, con tên là Đồng Vũ Vi, là bạn gái Mạc Từ Hiên” Đồng Vũ Vi cúi đầu mỉm cười nhẹ giọng nói với Mạc lão phu nhân. Mạc lão phu nhân nhìn thấy dung mạo thanh tú lại hiểu lễ phép của Vũ Vi, vui vẻ không thôi, bà âm thầm cho Vũ Vi 90 điểm ở trong lòng.

Vũ Vi quỳ gối trước giường bệnh trò chuyện cùng Mạc lão phu nhân, mặc dù đều là cô mở miệng nói chuyện, nhưng cô nhìn được, lão phu nhân rất vui vẻ. Cho nên, cô vẫn nói chuyện phiếm với lão phu nhân.

“Cảm ơn cô kiên nhẫn nói chuyện phiếm với bà nội”. Ra cửa bệnh viện Mạc Từ Hiên liền nói cảm ơn Vũ Vi. Vũ Vi hé miệng cười, mắt liếc Mạc Từ Hiên một cái, mở miệng nói: “Tôi nhận tiền”.

Một câu cực kỳ đơn giản, làm cho một chút hảo cảm Mạc Từ Hiên vừa dành cho Đồng Vũ Vi liền biến mất không chút tăm hơi.

Hân liếc mắt lạnh lùng nhìn Vũ Vi một cái: “Không thành vấn đề, tôi không thiếu nhất là tiền, tôi sẽ gửi vào trong tài khoản”.

Đến trước xe, Vũ Vi tự động mở cửa xe phía sau, ngay lúc cô vừa mới nhấc chân muốn ngồi xuống, ngực bỗng chốc đau như dao cắt, đau đớn không

thời. Đau đớn làm hai chân cô mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào xuống đất, may mắn tay cô đang vịn cửa xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Quá muộn

Tim Vũ Vi không khỏi cả kinh, cô vẫn còn nhớ rõ lần trước lúc ngực thoáng đau, là năm đó mẹ phát hiện bệnh tim, năm ấy bệnh tim mẹ nguy cấp té xỉu ở trên đường, nếu không có người hảo tâm đưa mẹ đến bệnh viện, chỉ sợ cô đã sớm trở thành trẻ mồ côi. Lúc này, ngực cô lại chợt đau nhói, cô sợ mẹ mình có chuyện.

Một tay cô đỡ cửa xe để tránh cho mình té xuống đất, tay kia thì lấy điện thoại di động ra điện về nhà.

Nhưng, điện thoại reo, nhưng mà không có người nghe máy.

Tim Vũ Vi không khỏi dâng lên bồi hồi, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh, từ nhỏ đến lớn cái gì cô cũng không sợ riêng chỉ sợ mất đi mẹ mình.

Mạc Từ Hiên ngồi ở vị trí lái xe nhìn thấy Vũ Vi khác thường, hần xuống xe đi tới chỗ Vũ Vi quan tâm hỏi, “Xảy ra chuyện gì?”. Khi hần nhìn thấy nước mắt Vũ Vi sắp chảy ra, tim, không ngờ lại đau một chút.

Vũ Vi dùng sức hít hít mũi, nuốt nước mắt trở lại trong bụng, quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên, “Mạc thiếu, đưa tôi về nhà nhanh lên”. Không phải giọng điệu cầu xin mà là giọng điệu ra lệnh. Nói xong, Vũ Vi ngồi vào trong xe, gương mặt thanh tú đã tràn ngập lo lắng.

Mạc Từ Hiên sững sờ một chút, đây là lần đầu tiên hần bị người khác ra lệnh. Hần nhìn thật sâu Vũ Vi một cái, sau đó đi tới vị trí lái xe, nhanh chóng lái xe chạy tới nhà trọ Vũ Vi.

Dọc đường đi, Vũ Vi không ngừng gọi điện thoại, nhưng là, nhưng vẫn không có người nghe, cô cũng điện vào điện thoại di động của mẹ, nhưng lại ở trong tình trạng tắt máy.

Đây là chuyện chưa từng xảy ra, trong lòng Vũ Vi càng ngày càng lo lắng, trên mặt lộ vẻ sợ hãi.

Mạc Từ Hiên xuyên qua kính xe nhìn về mặt sốt ruột cùng vẻ lo lắng của Đồng Vũ Vi thì không khỏi tăng ga, một chiếc xe màu bạc chạy nhanh như bay trên đường, cứ hướng về một phía mà chạy vượt qua nhiều xe ở sau.

Rất nhanh xe chạy tới nhà trọ Vũ Vi, xe còn chưa kịp dừng hẳn, Vũ Vi liền mở cửa xe nhanh chóng chạy vào nhà trọ. Mạc Từ Hiên xuống xe gắt gao theo sát Vũ Vi.

Mở cửa phòng Vũ Vi liền thấy mẹ hôn mê té trên đất. cô lập tức chạy tới bên người mẹ mình, đem mẹ bất tỉnh ôm vào trong lòng, bàn tay run rẩy đặt trước mũi mẹ mình, lúc cảm giác được mẹ vẫn còn thở yếu ớt, cô nhanh chóng giúp mẹ đứng lên, còn mình thì đứng trước người mẹ mình, hai tay nắm lấy hai tay mẹ mình, chuẩn bị đem mẹ đặt ở trên lưng.

Nhưng hai chân cô không còn chút khí lực do thấy mẹ mình bất tỉnh, thử vài lần cô cũng chưa công mẹ lên được. Đang lúc cô sốt ruột không biết làm sao, giọng đàn ông dễ nghe truyền vào tai, “Tôi tới”. Lời nói vừa dứt, Vũ Vi cảm giác được ở sau lưng mình, mẹ đã bị Mạc Từ Hiên công sau lưng.

Vũ Vi giật mình một cái, không nghĩ tới Mạc Từ Hiên lại đi sau lưng cô.

“Gọi điện thoại cho bệnh viện, kêu họ chuẩn bị phòng phẫu thuật. Nói là tôi muốn họ chuẩn bị”. Mạc Từ Hiên đem điện thoại của mình quăng vào tay Vũ Vi, còn mình công mẹ Đồng ra khỏi phòng. Vũ Vi vừa kiểm số điện thoại của bệnh viện, vừa theo sau Mạc Từ Hiên chạy ra khỏi phòng.

Mạc Từ Hiên cẩn thận đặt mẹ Đồng ngồi ở sau xe, còn mình ngồi vào vị trí lái xe, nhanh chóng lái xe chạy tới bệnh viện.

Dọc theo đường đi Vũ Vi gắt gao nắm chặt tay mẹ mình, lòng không ngừng cầu nguyện ông trời, không nên mang mẹ cô đi.

Nhưng lời cầu nguyện thành kính trên đường của cô cũng không thấu được ông trời. Mẹ Đồng vừa mới được đưa vào phòng phẫu thuật không lâu, đèn phòng phẫu thuật đã tắt.

Vũ Vi lo lắng chạy đến trước người bác sĩ trưởng, hai tay gắt gao túm lấy tay áo bác sĩ trưởng, “Bác sĩ, mẹ tôi bà thể nào”.

Bác sĩ trưởng liếc mắt nhìn Mạc Từ Hiên đứng ở bên cạnh, được Mạc Từ Hiên cho phép, về mặt thương tiếc nhìn Vũ Vi, thành thật nói, “Quá muộn, mẹ cô bệnh tim bộc phát, đã qua đời”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Tôi không tin!

Vũ Vi kinh ngạc nhìn bác sĩ, sau đó liều mạng lắc đầu, “Ông nói láo, trên đường đến bệnh viện rõ ràng mẹ vẫn còn thở làm sao chết? Bà làm sao có thể đã chết?”

Bác sĩ cực kỳ đồng cảm nhìn Vũ Vi, “Thật xin lỗi, lời tôi nói là sự thật”.

Vũ Vi liền tức giận không thôi, cô dùng sức đẩy người bác sĩ, “Tôi không tin!”. Nói xong, cô vượt qua mấy người bác sĩ chạy vào phòng phẫu thuật.

Mạc Từ Hiên nhìn thấy Vũ Vi chạy vào phòng phẫu thuật, lo lắng đi theo.

Lúc Vũ Vi nhìn thấy thi thể nằm trên bàn mổ bị vải trắng che, nước mắt trong hốc mắt chậm rãi chảy xuống mặt, cô đi từng bước từng bước tới trước bàn mổ, hai tay run rẩy đưa ra, nhẹ nhàng vén vải trắng lên, khi cô nhìn thấy sắc mặt tái nhợt không có chút sự sống nào của mẹ, thân thể cô thẳng tắp cứng lại, nước mắt nóng bỏng từng giọt từng giọt rơi xuống mặt mẹ cô, mặt mẹ, vẫn hiền lành như trước, bên khóe miệng còn nở nụ cười cung chiêu, thấy thế nào cũng không giống một người chết, cô vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má mẹ, trong lòng vẫn ôm một tia ảo tưởng, mẹ còn sống.

Nhưng, lúc tay cô chạm đến gương mặt lạnh như băng của mẹ, trong nháy mắt đó cô cảm thấy cả thế giới như sụp đổ, trước mắt tối sầm, ngất xỉu.

Trước khi cô hôn mê, cô cảm giác mình ngã vào một lòng ngực ấm áp, một đôi tay mạnh mẽ ôm lấy cơ thể suy yếu của cô.

Mạc Từ Hiên vẫn đứng sau lưng Vũ Vi, lúc hần nhìn thấy Vũ Vi ngất xỉu, không chút chậm trễ tiến lên ôm lấy cơ thể mảnh mai của Vũ Vi, hần ôm Vũ Vi chạy ra khỏi phòng phẫu thuật, vừa chạy vừa phân phó y tá đứng ở hành lang, “Nhanh gọi viện trưởng tới”.

Y tá nhìn thấy dáng vẻ nóng nảy của Mạc thiếu, sững sờ một cái rồi mới lấy lại tinh thần, cô vừa chạy về phía phòng làm việc của viện trưởng, vừa ngoảnh đầu lại về mặt đỏ kị nhìn Vũ Vi trong lòng Mạc thiếu.

Cô thích Mạc Từ Hiên, đã từng cố gắng tiếp cận Mạc Từ Hiên, nhưng mà bị vẻ mặt lạnh lùng của Mạc Từ Hiên dọa cho sợ đến rút lui. Cô không dám lộ liễu thích Mạc Từ Hiên, chẳng qua là vẫn len lén ở trong lòng thích Mạc Từ Hiên.

Cô cho là Mạc thiếu đối với bất luận người nào cũng đều là đáng sợ lạnh lùng, nhưng không nghĩ tới Mạc thiếu sẽ vì cô gái hôn mê trong ngực hần mà lộ vẻ lo lắng, cô thật đổ kị với cô gái kia, nếu sớm biết ngất xỉu mới khiến Mạc thiếu lộ vẻ khẩn trương, cô cũng ngất xỉu rồi, chẳng qua là tất cả đã chậm.

Viện trưởng Trần rất nhanh đi tới phòng bệnh, làm vài kiểm tra đơn giản cho Vũ Vi.

“Viện trưởng, cô ấy thế nào?” Mạc Từ Hiên lộ vẻ khẩn trương hiếm thấy.

Viện trưởng Trần nhìn Mạc Từ Hiên quan tâm cô gái kia, trong lòng có chút vui vẻ, xem ra lão phu nhân không phí công khi giả bộ bệnh, tối thiểu Mạc thiếu cũng tìm được cô gái mình mến.

Ông liếc mắt thật sâu nhìn Vũ Vi nằm trên giường bệnh, giọng điệu than nhỏ, xoay lại nhìn Mạc Từ Hiên, “Cô ấy là không chịu nổi đau kích quá lớn, đau lòng quá mức mới có thể ngất xỉu, chỉ cần nghỉ ngơi tốt sẽ không có chuyện gì, đừng lo lắng”. Vừa nói, viện trưởng Trần như một trường bối, nhẹ nhàng vỗ bả vai Mạc Từ Hiên, “Chăm sóc cô ấy thật tốt”. Nói xong ông xoay người rời khỏi phòng bệnh.

Sau khi viện trưởng Trần đi khỏi phòng bệnh, Mạc Từ Hiên đi tới trước giường bệnh ngồi bên cạnh Vũ Vi, đau lòng nhìn sắc mặt tái nhợt của Vũ Vi, hần từng trải qua nỗi đau khổ mất đi người thân, giống như thân thể bị khoét đi đau đớn, lại cảm thấy rất bất lực rất cô độc, giống như mất đi cả thế giới. Nhưng khi đó hần còn có anh trai bên cạnh, hai anh em cùng nhau vượt qua khoảng thời gian thống khổ đó.

Nhưng Vũ Vi thì khác, cô phải một mình đối mặt với nỗi đau mất đi người thân duy nhất, đối với cô mà nói có hơi tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Cẩn thận chăm sóc

Lúc này trong cơn hôn mê Vũ Vi mơ thấy người mẹ luôn thương yêu cô đang rời xa cô, cô liều mạng muốn nắm lấy tay mẹ nhưng không thể nào nắm được mẹ cô bỏ lại cô quay lưng đi về hướng khác.

Vũ Vi vô cùng sợ hãi cô không ngừng chạy về phía mẹ vẫy tay, nước mắt chảy dài trên gương mặt, không ngừng cầu xin "Không muốn, con không muốn, mẹ đừng bỏ con. . . con xin mẹ, đừng bỏ con. . . đừng bỏ con lại một mình. . ."

Mạc Từ Hiền một tay bắt lấy hai tay đang quờ lung tung của Vũ Vi, tay còn lại ôm thân hình nhỏ nhắn của Vũ Vi vào trong ngực, dịu dàng an ủi "Em đừng sợ, em còn có anh, anh sẽ luôn bên cạnh em, bảo vệ em."

Tâm tư đang hoảng hốt của Vũ Vi đột nhiên cảm thấy an toàn, tâm tình đang kích động dần dần bình tĩnh từ từ tiến vào mộng đẹp.

Cô không biết rằng khóe mắt của người đàn ông bên cạnh chậm rãi rơi nước mắt đau lòng.

Mạc Từ Hiền nhìn thấy bên khóe mắt Vũ Vi chậm rãi chảy xuống một giọt nước mắt óng ánh trong suốt, từ khóe mắt đến gò má rồi rơi xuống gò, giống như có hàng vạn cây kim đâm vào tim của hắn làm hắn đau lòng không thôi.

Tay hắn cầm hộp khăn giấy bên cạnh tủ giúp cô lau đi nước mắt, lúc này điện thoại của Vũ Vi vang lên.

Tiếng chuông điện thoại làm Mạc Từ Hiền giật mình, hắn nhìn thấy khăn giấy đang cầm trong tay không nhận được tự cười mình, Mạc Từ Hiền lại vì Đồng Vũ Vi mà lau nước mắt?

Nhìn Vũ Vi hắn nắm chặt khăn giấy trong tay, đứng lên tìm điện thoại trong túi của cô.

Nhìn chằm chằm vào tên hiện trên màn hình, là Trác Nhất Phi.

Người đàn ông này hắn biết chính là người thường xuyên đi chung với cô. Trong lòng mơ hồ có chút khó chịu, nhưng rất nhanh bị anh che giấu đi.

Bấm nút nghe thân nhiên lên tiếng "A lô, Xin chào"

Trác Nhất Phi không nghĩ tới là giọng đàn ông nghe máy có chút sùng sốt, sau đó cẩn thận xác nhận lại "Xin hỏi đây có phải là số điện thoại của Đồng Vũ Vi không?"

"Phải, đây là điện thoại của Vũ Vi. . . . mẹ cô ấy vừa qua đời, cô ấy không chịu nổi nỗi đau kích nên té xỉu, hiện đang nằm ở bệnh viện" Mạc Từ Hiền lạnh giọng trả lời.

Bác gái qua đời? Tại sao lại như vậy?

Trác Nhất Phi nhất thời sùng sốt, rồi hỏi "Bệnh viện nào?"

"Bệnh viện XX. . . ." Không đợi Mạc Từ Hiền dứt lời, đầu dây bên kia đã cúp máy.

Mạc Từ Hiền nhìn điện thoại bị cắt, lại nhìn người đang ngủ mê man, sau đó đem khăn giấy cầm trong tay vứt đi.

Lúc này, nằm trên giường bệnh Vũ Vi vẫn nhủ chặt chân mày, giọng thiếu thào "Nước, nước, nước. . . ." Thanh âm của cô rất nhỏ, không chú tâm sẽ có ai nghe được cô đang nói gì không.

Mạc Từ Hiền để điện thoại bên cạnh nhìn hai cánh môi khô nứt nẻ của cô, thở dài rồi xoay người ra khỏi phòng bệnh.

Không bao lâu, anh bưng một ly nước nóng trở lại bên cạnh giường.

Anh để ly nước trên tủ giường bệnh định để cho nguội bớt. Nhưng Vũ Vi tựa hồ rất khát, thỉnh thoảng nhủ chặt mày, còn không ngừng kêu, "Nước, nước, nước. . . ."

Mạc Từ Hiền bưng ly nước, muốn cho Vũ Vi uống..., nhưng là sợ sẽ làm bỏng cô bất đắc dĩ anh ngồi xuống bên cạnh để người đang ngủ mê man dựa vào trong ngực, rồi dùng cái muỗng múc từng muỗng nhẹ nhàng thổi cho đến nước nguội mới cho Vũ Vi uống..., lặp lại mấy lần, cho đến môi cô không còn khô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Ôm lấy cô

Mạc Tử Hiền đem người trong ngực đặt nhẹ nhàng xuống giường, nhưng đôi tay nhỏ bé lại gắt gao nắm chặt áo anh không chịu buông, trên mặt còn mang nét hoảng sợ "Mẹ, đừng bỏ con, cầu xin mẹ. . ."

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của Vũ Vi, Mạc Tử Hiền lập tức mềm lòng, anh không buông cô ra mà nhẹ nhàng ôm cô vào lòng. . . mãi cho đến khi trời sáng.

Cánh tay tê cứng cùng ánh mặt trời chói mắt làm Mạc Tử Hiền mở mắt, anh mới biết mình trong lúc không để ý đã ngủ thiếp đi, hơn nữa ngủ một giấc đến khi trời sáng. Anh không nhận được cười ra tiếng không nghĩ tới mình ở loại tư thế này còn có thể ngủ ngon như vậy.

Anh cúi đầu nhìn người trong ngực chỉ thấy cô đang ngủ say trên mặt không còn sợ hãi nữa thay vào đó là vẻ mặt rất an tâm. Anh đoán chừng Đồng Vũ Vi sắp tỉnh lại.

Mạc Tử Hiền lại đem Vũ Vi nhẹ nhàng đặt lại trên giường giúp cô đắp kín chăn sau đó rời khỏi phòng bệnh.

Lúc nằm ở trên giường bệnh, trong cơn mê Vũ Vi vẫn cảm thấy mình rất cô đơn, rất vô dụng.

Vừa tỉnh lại cảm giác đầu tiên là rất khác cô muốn đứng dậy uống nước nhưng không có chút sức lực nào, chỉ có thể lớn tiếng kêu "Nước, nước."

Khi cô cho là sẽ không ai để ý đến mình thì cô cảm nhận được một dòng nước ngon ngọt hơn thế cô còn cảm thấy mình được ôm vào một lòng ngực ấm áp cái ôm này làm lòng cô rất an tâm cô theo bản năng nắm chặt lấy không buông tay.

Quả nhiên, cảm giác này không rời cô làm cô rất an tâm ngủ thiếp đi.

Thời điểm khi cảm giác ấm áp rời đi trong giây lát cô liền mở mắt nhìn xung quanh phòng thấy không một bóng người, cô cười khổ một tiếng, xem ra cô đã nằm mơ thấy mẹ, trên đời này trừ mẹ ra sẽ không ai quan tâm tới cô, không ai ôm cô vào lòng?

Cái ý nghĩ này mới xuất hiện, cửa phòng bị đẩy ra.

Vũ Vi không khỏi nhìn về phía cửa, thấy Trác Nhất Phi bước vào.

Trác Nhất Phi vừa bước vào thấy thần sắc thương cảm của cô, liền đi nhanh đến bên giường đau lòng vuốt ve gương mặt của cô "Vũ Vi, cậu rốt cuộc đã tỉnh, cậu có biết mình rất sợ không!" Cậu rốt cuộc đã tỉnh, mà không phải là cậu đã tỉnh, điều này chứng tỏ hẳn biết cô hôn mê một buổi tối.

Vũ Vi sững sờ một chút rất nhanh lấy lại tinh thần xem ra tối hôm qua tất cả không phải là mơ! Là hẳn đã chăm sóc cho cô cả buổi tối. Cảm giác cô độc trong lòng đã vơi bớt không ít, cô ngược gương mặt cổ nén nước mắt nhìn hẳn "Nhất Phi, cảm ơn cậu" Tối hôm qua, nếu không có hẳn ở bên cạnh chăm sóc cô, cô tin tưởng mình không thể nào an tâm mà thiếp đi.

"Cô bé ngoan này, cậu với mình mà cần nói cảm ơn sao!" Trác Nhất Phi cưng chiều vuốt đầu Vũ Vi.

Cửa phòng mở ra lần nữa, Lạc Ngưng Nhi xông vào phòng bệnh, nhào tới trước giường bệnh đôi mắt sưng đỏ vì khóc nhiều "Vũ Vi. Tại sao có thể như vậy? Mấy ngày trước bác gái còn đang mạnh khỏe thể nào mới đổ liền, liền. . . ." chưa nói hết câu, Lạc Ngưng Nhi nghẹn ngào, đau lòng nước mắt không cầm được chảy xuống vì không để cho Vũ Vi càng thêm đau lòng cô xoay người ra chỗ khác lau nước mắt.

Vũ Vi vừa mới ngừng khóc thấy bạn mình hai mắt khóc sưng đỏ thì không cầm được nước mắt như nước vỡ đê chảy dài trên gương mặt.

Trác Nhất Phi nhẹ nhàng vỗ vai Vũ Vi an ủi tay cầm khăn giấy nhẹ nhàng giúp cô lau nước mắt

"Cô bé ngoan, ai rồi cũng có một ngày, chẳng qua là ngày đó đến sớm hay muộn mà thôi đừng quá đau lòng em còn có chúng tôi mà."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Hôm nay mình muốn nghỉ ngơi

Vũ Vi gạt đầu, cô biết mỗi người đều có ngày này.

Chỉ là mẹ là người thân duy nhất của cô ở trên đời này cả đời bà chưa được hưởng phúc ngày nào nay lại bỏ đi sớm như vậy, nên cô mới đau lòng như vậy.

Mạc Từ Hiền sau khi ra khỏi phòng bệnh trở về phòng rửa tay rửa mặt lại đến tiệm cháo mua một bát cháo mang đến cho Vũ Vi khi đến trước phòng bệnh nhìn qua khe cửa kếp hồ hấn thấy Trác Nhất Phi một tay cầm khăn giấy lau nước mắt cho Vũ Vi, một cái tay nhẹ nhàng vỗ về an ủi cô, trước cửa sổ còn có một cô gái quay đưa lưng về phía anh đang đau lòng khóc. . . .

Mạc Từ Hiền cúi đầu nhìn bát cháo trong tay sau đó cầm cháo xoay người rời đi giống như chưa từng đến.

Khóc đủ Vũ Vi cùng Trác Nhất Phi và Lạc Ngưng Nhi đi tới nhà xác, nhìn thi thể mẹ lần cuối cùng trước khi đi hỏa táng. Cô đem toàn bộ gia tài còn lại của mình mua cho mẹ một phần mộ để an táng.

Nửa tháng trôi qua nhưng Vũ Vi chưa thể vượt qua nỗi mất mát này. Trác Nhất Phi cùng Lạc Ngưng Nhi thay phiên ở bên cạnh cô.

"Vũ Vi, ăn cháo thôi" Trác Nhất Phi nấu xong cháo kêu Vũ Vi đến.

Vũ Vi nằm trên giường nhìn trần nhà trong đầu nhớ tới hình ảnh của mẹ nước mắt không chế không được chảy xuống khuôn mặt.

Trác Nhất Phi kêu liên tiếp mấy lần, Vũ Vi cũng không có phản ứng, anh thật sâu thở dài quay trở lại phòng bếp đem cháo đã để nguội bụng đến bên giường múc một muỗng cháo đút cho cô, dịu dàng nói "Vũ Vi, ngồi dậy ăn chút cháo, đây là lần đầu tiên mình nấu loại cháo rang, cậu ăn thử xem có ngon hay không?"

Vũ Vi chỉ nhàn nhạt nhìn Trác Nhất Phi một cái, sau đó quay đầu nhìn về nơi khác, lạnh lùng lên tiếng "Cậu bụng ra đi, mình không đói bụng."

Trác Nhất Phi cũng không nổi giận chỉ mỉm cười nhìn cô "Đừng như vậy, cậu phải chịu khó ăn chút gì đó, nếu không thân thể của cậu sẽ không chịu nổi."

Vũ Vi ở trong lòng rất phiền muộn vươn tay hất chén cháo trong tay Trác Nhất Phi "Mình nói rồi mình không ăn!"

Chén cháo bộp một tiếng rơi xuống đất, khắp người Trác Nhất Phi đều là cháo.

Vũ Vi ngây ngẩn cả người, Trác Nhất Phi cũng vậy.

Về mặt cô áy náy nhìn Trác Nhất Phi, cô muốn mở miệng xin lỗi hấn, nhưng làm thế nào cũng không thể mở lời.

"Đồng Vũ Vi!" Mới vừa bước vào phòng Lạc Ngưng Nhi nhìn thấy một màn như vậy trong lòng tức giận không thôi cô đi tới trước cửa sổ hung hăng tát Vũ Vi một bạt tai "Đồng Vũ Vi, trên đời này không phải chỉ có mình cậu đáng thương, mất đi người thân không chỉ có một mình cậu. Bác gái chết, chúng mình cũng rất khổ sở, nhưng chúng ta còn phải sống tiếp không phải sao? Người đã chết rồi, chẳng lẽ cậu không thể vì sự quan tâm của mình và Trác Nhất Phi với cậu mà sống tốt hơn sao?"

"Ngưng Nhi, không nên tổn thương Vũ Vi. Trong lòng cô ấy đã rất khó chịu rồi." Trác Nhất Phi ngăn Lạc Ngưng Nhi ở phía trước, không để cô ấy chỉ trích Vũ Vi.

Môi Lạc Ngưng Nhi mấp máy, nén nước mắt ra khỏi phòng ngủ.

Trác Nhất Phi xoay người đặt bàn tay lên trên mặt đang đỏ bừng của Vũ Vi "Ngưng Nhi cũng vì lo lắng cậu nên mới như vậy, cậu đừng trách cô ấy"

Nước mắt Vũ Vi không ngừng chảy xuống khuôn mặt, cô đưa tay ôm eo Trác Nhất Phi úp mặt vào bụng anh một lúc sau ngước đầu lên áy náy nhìn hấn "Thật xin lỗi, là mình không tốt, mình không nên có thái độ như vậy đối với hai người, là mình không tốt, ô ô ô." Trác Nhất Phi đối với cô tốt như vậy, cô đã không cảm kích còn làm thương tổn hấn, rõ là. . . .

"Không sao, cậu đừng bận tâm" Trác Nhất Phi nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Vũ Vi.

Sau khi khóc xong, Vũ Vi cảm giác mình tốt hơn nhiều, "Nhất Phi, cậu cứ đi làm đi, mình đã không sao rồi. Ngưng Nhi nói rất đúng, mình còn phải tiếp tục sống."

Trác Nhất Phi lại thuận thế ngồi ở bên cạnh "Hôm nay mình muốn nghỉ ngơi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Phát hiện nút áo

Vũ Vi nhìn không được cười lên một tiếng. "Minh thật sự không sao, hơn nữa còn có Lạc Ngưng Nhi ở nhà mà, cậu yên tâm đi làm đi." Cô biết mấy ngày nay Trác Nhất Phi vì chăm sóc cô hầu như không đi làm, cô không thể ích kỷ khiến Trác Nhất Phi ở lại với cô như vậy nữa.

Trác Nhất Phi thấy Vũ Vi vẫn có thể cười, liền hiểu Vũ Vi thực sự không sao, anh mới yên tâm rời đi.

Sau khi Trác Nhất Phi đi, Vũ Vi từ giường đứng lên, đi tới nhà bếp bắt đầu ăn sáng.

Phải thừa nhận rằng, cháo của Trác Nhất Phi, nấu ăn rất ngon.

"Thật xin lỗi, mới vừa rồi mình quá kích động." Lạc Ngưng Nhi dựa vào khung cửa nhà bếp về mặt áy náy nhìn Vũ Vi.

Chột ngẩng đầu lên nhìn Lạc Ngưng Nhi khẽ mỉm cười, "Mình nên cảm ơn cậu tát mình tỉnh, nếu không mình vẫn còn đắm chìm trong đau lòng cũng không thể thoát khỏi buồn đau, mà quên mất ở bên cạnh mình còn có cậu và Nhất Phi nữa đấy." Lạc Ngưng Nhi vô luận làm cái gì, đều là vì tốt cho cô, cô làm sao lại có thể trách tội Lạc Ngưng Nhi đây? !

Lạc Ngưng Nhi thấy Vũ Vi không trách cô, vui vẻ cười một tiếng, đi mấy bước tới bên cạnh Vũ Vi, "Cậu biết vậy là tốt rồi."

Vũ Vi múc thêm một chén cháo nữa cho Lạc Ngưng Nhi, "Cậu cũng chưa ăn sáng phải không? Ném thử một chút tay nghề của Trác Nhất Phi đi, thực sự rất ngon."

Lạc Ngưng Nhi ngụ ý nhìn Vũ Vi một cái, "Có phải là cảm thấy Trác Nhất Phi rất tốt không hả?"

Vũ Vi không để ý lời nói của Lạc Ngưng Nhi có dụng ý khác, sau đó cúi đầu húp chén cháo.

Ăn sáng xong, Lạc Ngưng Nhi liền đi làm.

Vũ Vi ở nhà một mình bên trong sắp xếp lại di vật của mẹ, đem tất cả đồ đạc trước đây của mẹ cất đi, để tránh mình nhìn vật nhớ người.

Lúc cô thấy trên kệ giày mẹ chỉ để có hai đôi giày, trong lòng một hồi khó chịu, mẹ cả đời sống đạm bạc, ngay cả giày cũng không nỡ mua một đôi, cô nén nước mắt đem giày của mẹ đặt ở trong hộp đựng giày. Rồi sau đó đem lấy giày của mình đặt trên kệ giày.

Cô bung hộp giày đi tới phòng ngủ, chuẩn bị đem giày đặt vào trong tủ quần áo, ngay lúc cô đi được vài bước, tựa như nghe thấy trong hộp giày có cái gì dường như chuyển động qua lại.

Cô lắc lắc hộp giày, quả nhiên nghe được âm thanh kỳ lạ, cô cầm lấy hộp giày mở ra, tìm được một hột nút áo từ bên trong một đôi giày.

Nút áo kia rất tinh xảo, cũng rất đẹp mắt, chắc là khuy áo trên một chiếc váy cao cấp, nhưng mà quần áo của cô và mẹ hầu như đều là áo thun hiếm có một cái áo sơ mi, cô có thể rất khẳng định mình chưa từng thấy qua nút áo nào như vậy.

Cô cầm nút áo ngồi ở trên ghế sofa, đắm chiêu nhìn hột nút áo này, mẹ của cô là một người vô cùng sạch sẽ, mỗi một ngày đều quét dọn phòng sạch sẽ, thậm chí ngay cả bên trong giày cũng sẽ lau vô cùng sạch sẽ, cô nhớ rất rõ ràng, mẹ qua đời vào buổi sáng hôm đó, còn lau qua giày của mình, có nghĩa là, hột nút này về sau mới rơi vào bên trong giày của bà.

Cô hé miệng mà cười cười, Lạc Ngưng Nhi này nha, làm rớt nút áo mà cũng không biết, cầm lấy nút áo của cô ấy đặt lên bàn trà, cầm giày đi vào phòng ngủ, đem giày đặt vào trong tủ quần áo.

Gần tối, Trác Nhất Phi cùng Lạc Ngưng Nhi cơ hồ là cùng nhau đến nhà Vũ Vi.

Vũ Vi đã chuẩn bị xong bữa tối, ngồi ở trên ghế dài vừa xem tivi, vừa chờ đợi hai người.

"Mệt quá." Lạc Ngưng Nhi vừa tiến vào gian phòng liền ném mình lên trên ghế dài.

"Đi rửa tay, cơm nước xong còn nghỉ ngơi nữa." Vũ Vi đẩy Lạc Ngưng Nhi một cái.

Lạc Ngưng Nhi vô cùng không tình nguyện dựa bàn trà đứng lên, bàn tay của cô giống như là bị cái gì tách ra, rất đau.

Cô lấy tay ra nhìn, một hột nút áo sang trọng lặng lẽ nằm trên bàn trà.

Lạc Ngưng Nhi đem nút áo cầm ở trong lòng bàn tay, cẩn thận nhìn một chút, sau đó nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, cậu mua quần áo đắt tiền khi nào vậy?"

Vũ Vi đang xem phim Hàn Quốc, nghe được lời của Lạc Ngưng Nhi, không khỏi quay đầu bối rối nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Cậu cảm thấy mình có thể mua được quần áo đắt tiền sao?"

Không phải mua?

Chương 65: Chủ nhân của nút áo là ai?

Cặp mắt Lạc Ngưng Nhi nhú lại, ánh mắt khác thường nhìn Vũ Vi từ trên xuống dưới, "Chẳng lẽ là Trác Nhất Phi sau lưng mình tặng quần áo cho cậu à?"

"Hi hi." Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, "Trác Nhất Phi chưa từng tặng quần áo cho mình có được hay không?"

"Vậy cái này ở đâu ra?" Lạc Ngưng Nhi mở bàn tay ra, khiến Vũ Vi có thể thấy rất rõ trong tay cô ấy hột nút áo rất đặc biệt kia.

"Cái này không phải ở trên quần áo cậu rút xuống hả?" Nụ cười trên mặt Vũ Vi liền biến mất nhìn Lạc Ngưng Nhi hỏi.

"Đương nhiên là không phải của mình, cậu có biết chiếc váy này rất đắt không? Ít nhất phải hơn hàng chục ngàn nhân dân tệ, mình làm sao có đủ khả năng mặc được quần áo đắt tiền như vậy chứ!" Lạc Ngưng Nhi ngồi lại trên ghế sofa nhìn Vũ Vi nói.

"Hột nút áo này cũng không phải là của mình." Vũ Vi nhìn Lạc Ngưng Nhi nói, bỗng dưng, sắc mặt cô cứng đờ, trong nháy mắt trong đầu thoáng qua một ý nghĩ, hột nút áo này không phải của cô và Lạc Ngưng Nhi, dĩ nhiên cũng không thể là Trác Nhất Phi được, hơn nữa hột nút này còn đắt tiền như vậy, chủ yếu chính là, hột nút áo này là rơi vào ở bên trong đôi giày ngày mẹ cô mất, là ngẫu nhiên sao?

"Sao vậy?" Lạc Ngưng Nhi nhìn sắc mặt khó coi của Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi ngẩng đầu lên nhìn Lạc Ngưng Nhi, chậm rãi mở miệng nói, "Mình nghi ngờ có thể chủ nhân của nút áo này cùng cái chết của mẹ mình có liên quan, cho dù cô ta cùng cái chết của mẹ mình không có quan hệ, cô ta cũng có thể thấy mẹ cô bị đau tim mà không đưa mẹ mình đến bệnh viện."

"Nói cách khác thấy chết mà không cứu hả? ." Ngữ điệu Lạc Ngưng Nhi không khỏi đề cao rất nhiều.

Trác Nhất Phi mới vừa rửa tay xong liền nghe thấy giọng nói của Lạc Ngưng Nhi, anh đi tới trước sofa nhìn Vũ Vi và Lạc Ngưng Nhi, "Sao vậy?"

Lạc Ngưng Nhi đưa một vật cầm trong tay trước mặt Trác Nhất Phi, "Vũ Vi nghi ngờ chủ nhân của nút áo này có liên quan đến cái chết của di Đồng, nếu không cũng là nhìn thấy di Đồng đau tim mà không đưa di Đồng đến bệnh viện."

Trác Nhất Phi từ trong tay Lạc Ngưng Nhi nhận lấy nút áo, cẩn thận xem một chút, lại nhìn sắc mặt trắng bệch Vũ Vi một chút, anh ngồi ở bên cạnh Vũ Vi, một tay đặt ở trên bả vai của Vũ Vi, nhẹ nhàng vỗ vai cô, "Mình có bạn công tác ở cục cảnh sát, ngày mai mình sẽ đem nút áo này giao cho anh ta, để cho anh ấy giúp kiểm tra một chút. Cậu cũng đừng buồn nữa, cũng đừng suy nghĩ nhiều, di Đồng qua đời, hẳn là ngoài ý muốn, con người bà ấy tốt như vậy, căn bản không có đắc tội với ai, không thể nào bị người ta hại chết. Nếu di Đồng thật sự chết vì lời nói của ai đó, nhất định có thể đem hung thủ cho pháp luật trừng trị."

Vũ Vi nhìn Trác Nhất Phi khẽ mỉm cười, "Yên tâm, mình không sao." Trác Nhất Phi nói rất đúng, khi còn sống mẹ không có lỗi với bất kỳ ai, người nào sẽ hại bà ấy đây? Có lẽ là cô đa tâm.

Vì để cho Vũ Vi an tâm, buổi tối hôm đó, Trác Nhất Phi liền cầm nút áo rời khỏi nhà Vũ Vi. Lạc Ngưng Nhi ở lại cùng với Vũ Vi.

Cả đêm Vũ Vi ngủ không ngon, mãi cho đến lúc trời gần sáng, cô mới mê man ngủ thiếp đi.

Giữa lúc cô đang nửa mê nửa tỉnh, điện thoại reo lên.

Vũ Vi bị tiếng chuông điện thoại đánh thức, mở hai mắt ra vừa nhìn, trời đã mờ sáng rồi. Ánh mặt trời chói mắt, khiến hai mắt cô lập tức nhắm lại, cô theo chuông điện thoại sờ tới điện thoại, cô cũng không tên người gọi đến, liền nghe điện thoại. "A lô?"

"Vũ Vi, là mình." Bên đầu điện thoại kia truyền đến giọng nói nặng nề của Trác Nhất Phi.

Vũ Vi bỗng nhiên từ ghế sofa ngồi dậy, không biết vì sao, giọng nói của Trác Nhất Phi cho nàng một dự cảm không tốt, cô ngăn chặn lo lắng trong lòng, nhẹ giọng hỏi, "Nhất Phi, sao rồi?"

"Tìm được chủ nhân của hột nút áo kia rồi." Trác Nhất Phi giống như là thở một hơi thật sâu nói với Vũ Vi.

Hai mắt Vũ Vi trong nháy mắt tròn to, "Chủ nhân của nút áo là ai vậy?"

Chương 66: Cảnh sát tới cửa

Biệt thự nhà họ Sở.

Vào một buổi sáng sớm, chuông cửa vang lên không ngừng.

Sở Xa đang ngủ mê bị từng tiếng chuông cửa đánh thức.

Cô ta từ giường đứng dậy, đi mấy bước ra phòng ngủ, hướng về phía nữ giúp việc đang xuống lầu không vui lớn tiếng hét, "Các người đang làm cái gì? Có người nhấn chuông cũng không biết mở cửa à."

Nữ giúp việc nhanh chóng dừng bước nhìn Sở Xa xin lỗi, "Thật xin lỗi tiểu thư, tôi sẽ đi mở cửa."

Sở Xa lạnh lùng trừng mắt liếc nữ giúp việc hèn mọn, "Bản tiểu thư đi ngủ mà ồn ào lần nữa, cô liền cuộn gói về nhà đi." Dứt lời, cô ta hung hăng trừng mắt nhìn nữ giúp việc một cái, mới trở lại phòng ngủ của mình, sau đó tiếp tục ngủ.

Lúc cô mới vừa rơi vào giấc ngủ sâu, thì cửa phòng bị người ở bên ngoài gõ.

Sở Xa lập tức tức giận, cô ta bước xuống giường, đi mấy bước tới cửa, dùng sức mở cửa phòng, thậm chí không xem đối phương là người nào liền lớn tiếng nói, "Không biết bản tiểu thư lúc ngủ, không thích nhất là bị người khác làm phiền hay sao hả?" Lời vừa ra khỏi miệng, cô ta mới chú ý tới đứng ở trước mặt nữ giúp việc của mình còn có hai người đàn ông lạ trẻ tuổi, Sở Xa không khỏi sùng sốt một chút, mới sáng sớm, hai người đàn ông này tới nhà họ Sở làm cái gì?

Một trong những người đàn ông nhìn thấy dáng vẻ Sở Xa lớn lối như vậy, không nhịn được nhún mày một cái, hần lạnh lùng mở miệng nói, "Sở Xa đúng không, chúng tôi là cảnh sát, tôi tên là Trình Vĩ Hào, chúng tôi nghi ngờ cái chết của Đồng Kỳ ở trong nhà nửa tháng trước có liên quan tới cô, mời cô theo chúng tôi tới đồn cảnh sát giúp chúng tôi điều tra."

Sở Xa không khỏi trừng lớn cặp mắt nhìn trước người Trình Vĩ Hào, "Đồng Kỳ chết rồi?"

"Hai tuần trước đã qua đời." Cặp mắt Trình Vĩ Hào lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Xa.

Vậy là chết thật rồi!

Sở Xa âm thầm hừ lạnh, thật là yếu đuối, đã kích nhỏ như vậy mà cũng khiến bà ta mất mạng, Đồng Kỳ thật đúng là bạc mệnh!

Cô ta rất nhanh khôi phục lại thần sắc bình thường, hai tay vòng ngực, mặt bình tĩnh nhìn Trình Vĩ Hào, "Bà ta chết có quan hệ gì đến tôi? Cũng không phải là tôi hại chết bà ta."

"Có quan hệ hay không trong lòng cô hẳn là biết rõ. Xin mời, Sở tiểu thư." Trình Vĩ Hào rất lịch sự làm một động tác mời.

Sở Xa tức giận trừng mắt nhìn Trình Vĩ Hào một cái, "Tôi thay quần áo rồi sẽ đi theo anh." Nói xong cô dùng sức đóng cửa phòng.

Sau khi đóng cửa phòng, cô ta gọi điện cho Lục Hàng đầu tiên.

Điện thoại mới vừa được nói, Sở Xa dặn dò Lục Hàng "Đồng Kỳ chết rồi, cảnh sát đang ở nhà em, muốn dẫn em đi đến cục cảnh sát hỗ trợ điều tra, anh phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, cảnh sát có thể sẽ tìm anh đó."

Thời điểm nghe điện thoại Lục Hàng đang ngồi ở trước bàn làm việc xem tài liệu, khi nghe được Sở Xa nói Đồng Kỳ đã chết, tim của hắn không khỏi lộp bộp vài tiếng, hắn không nghĩ Đồng Kỳ lại dễ chết như vậy. Hắn khẽ nhún mày, hắn không ngờ chuyện không muốn xảy ra lại xảy ra, Đồng Kỳ chết đi, chung quy theo chân bọn họ còn có liên quan. Hắn nhún mày, thở một hơi sâu ra, sau đó chậm rãi mở miệng nói, "Đừng sợ, cái chết của Đồng Kỳ không chút quan hệ đến chúng mình, cảnh sát cho dù điều tra tra cũng sẽ không tra được điều gì đâu. Bây giờ anh liền lái xe đi tới đồn cảnh sát."

"Dạ." Sở Xa cười vui vẻ, có Lục Hàng ở bên cạnh, cái gì cô cũng không sợ, vả lại, lời của Lục Hàng rất đúng, cái chết của Đồng Kỳ không có một chút quan hệ với bọn họ, tất cả đều do bà ta gieo gió gặt bão.

Cô ta đặc biệt thay một chiếc váy sáng màu, mới bước ra khỏi phòng ngủ.

Mới vừa mở cửa phòng liền thấy mẹ Xa Lan đáng vẻ cao cao tại thượng ngửa đầu đứng ở trước cửa Trình Vĩ Hào, trên mặt mang vẻ không vui nhìn hắn, đáng vẻ kia giống như một nàng công chúa cao ngạo, "Các người là ai? Tới nhà của chúng tôi làm gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 67: Chủ nhân của nút áo là cô ta?

Trình Vĩ Hào ghét nhất chính là loại bà chủ nhà giàu mắt chó coi thường người khác này, hẳn dường như không vui quay lại nhìn Xa Lan, lạnh giọng trả lời, "Cảnh sát tới nhà các người ngoại trừ phá án còn có thể làm gì? Dù cho có chơi mạt chược cũng không tìm loại trạch bà này sao?" Dừng một chút bên khố miệng hẳn treo nụ cười nhàn nhạt lưu manh nói, "Trạch bà là cái gì bà hẳn biết chứ gì? Chính là so trạch nữ còn là một bà già." Dứt lời, hẳn lạnh lùng nhìn Sở Xa đứng ở cửa phòng ngủ, miễn cưỡng nói, "Đi thôi, Sở đại tiểu thư."

Sao có thể đem bà ví thành trạch bà?

Xa Lan tức giận, sắc mặt trắng bệch nhìn Trình Vĩ Hào, "Anh!"

Nhưng Trình Vĩ Hào cũng không nhìn bà ta một cái, đi về phía cầu thang.

Xa Lan thấy Sở Xa muốn cùng cảnh sát rời đi, nhất thời nóng nảy, bà ta tiến lên vài bước níu cánh tay Sở Xa lại, mặt khẩn trương nhìn Sở Xa, "Xa Xa, chuyện gì xảy ra vậy con? Tại sao con lại đi cùng cảnh sát?"

Trình Vĩ Hào đang đi về phía trước nhìn thấy Xa Lan lôi cánh tay của Sở Xa, không khỏi dừng bước, xoay người, lôi cánh tay Xa Lan đang nắm tay Sở Xa, lạnh lùng nói, "Đồng Kỳ đã chết, mà con gái bảo bối của bà xuất hiện ở nhà của bà ấy ngay ngày bà ấy chết, chúng tôi nghi ngờ con gái bảo bối của bà có liên quan đến cái chết của Đồng Kỳ, cho nên mang cô ta trở về hỗ trợ điều tra." Dứt lời, hẳn dùng lực vung, đem cánh tay Xa Lan hất ra. Đồng kỳ chết rồi? !

Sắc mặt Xa Lan của liền trắng bệch một mảnh, bà thật không ngờ là Đồng Kỳ thực sự đã chết, càng thêm không nghĩ tới cái chết của Đồng Kỳ lại liên quan đến Sở Xa, nhất thời bà ta sững sờ tại chỗ.

Sở Xa thấy sắc mặt của mẹ trắng bệch một mảnh, không khỏi lạnh mặt trợn mắt nhìn Trình Vĩ Hào một cái, "Mẹ, mẹ yên tâm, di Đồng chết không liên quan chút nào với con. Cảnh sát chỉ là tìm con để biết rõ tình huống mà thôi, con sẽ nhanh trở lại thôi, đừng lo lắng."

Tuy nhiên, Xa Lan lúc này chỉ ngây người tại chỗ, tựa như không nghe được lời nói của Sở Xa.

—— tuyến phân cách ——

Vũ Vĩ nhanh chóng mặc quần áo tử tế. Đi xuống lầu liền thấy Trác Nhất Phi ở trong xe chờ cô, cô chạy vài bước đến trước xe, lướt qua cánh cửa xe mở, lắc lắc cánh tay Trác Nhất Phi ngồi ở chỗ lái, "Nhất Phi, cậu nói cho mình biết chủ nhân của hột nút áo kia đến tột cùng là ai vậy?" Mới vừa rồi ở trong điện thoại cô đã hỏi vô số lần, chủ nhân của hột nút áo đến tột cùng là người nào, nhưng mà Trác Nhất Phi vẫn không chịu nói cho cô biết.

Nhìn thần sắc Vũ Vĩ lo lắng, trong lòng của Trác Nhất Phi rất khó chịu, nhưng mà chẳng lẽ đối với Vũ Vĩ nói, chủ nhân của viên nút áo kia là chị cùng cha khác mẹ của cô ấy? Mẹ cậu chết đi rất có thể có liên quan tới cô ta? Anh không thể mở miệng nói ra, "Vũ Vĩ, chủ nhân nút áo là ai, mình cũng không biết, đồn cảnh sát có quy định, không thể tiết lộ cơ mật ra ngoài, cậu lên xe trước đi, đến đồn cảnh sát sẽ biết."

Vũ Vĩ cảm thấy lời nói của Trác Nhất Phi có lý, liền lên xe.

Trác Nhất Phi lái xe nhanh chóng chạy đến đồn cảnh sát .

Xe mới vừa đến đồn cảnh sát, Vũ Vĩ vội vã xuống xe, hướng cửa chính đồn cảnh sát chạy đến, lúc này, Sở Xa kéo cánh tay Lục Hàng hai người vừa đi vừa cười nói ra khỏi đồn cảnh sát.

Bước chân của Vũ Vĩ chạy về phía trước liền dừng lại, đứng tại chỗ mắt nhìn chăm chăm Sở Xa và Lục Hàng, sau khi gặp bọn họ trong buổi tiệc xảy ra tranh chấp lần trước thì đây là lần đầu tiên gặp lại, không ngờ lại gặp nhau ở đồn cảnh sát, đợi chút, bọn họ tới đây làm gì? Chẳng lẽ. . . hột nút áo kia là của Sở Xa?

Vũ Vĩ nhìn Sở Xa và Lục Hàng từ từ đến gần cô, hai trông mắt của cô không khỏi trợn to, tựa hồ muốn từ trên mặt hai người kia nhìn ra cái gì đó, nhưng cô thất vọng, Lục Hàng chỉ là nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó quay đầu tiếp tục cười nói với Sở Xa bên cạnh, như chưa từng quen biết cô. Mà thoáng qua bên khố miệng Sở Xa treo nụ cười nhạt mĩa mai với cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Không có liên quan gì

Nhưng cô không biết là thời điểm Sở Xa nghiêng mặt nhìn bên má cô trắng bệch bộ dáng gầy yếu thì trong lòng vô cùng hưng phấn nhảy nhót, trong lòng hừ lạnh Đồng Vũ Vi cô rút cuộc cũng có ngày hôm nay!

Trên mặt bọn họ biểu tình tự nhiên, Vũ Vi căn bản không nhìn ra bọn họ cùng cúc áo kia có quan hệ hay không.

"Vũ Vi. Đây là bạn thân mình, Trình Vĩ Hào." Trác Nhất Phiến cạnh Vũ Vi nhẹ giọng nói với cô.

Thanh âm của Trác Nhất Phiến cho Vũ Vi lấy tinh thần lại, cô hướng tới Trình Vĩ Hào đã sớm đứng trước người cô lễ phép cười, "Chào anh."

Trình Vĩ Hào cũng mỉm cười.

Trác Nhất Phiến nhìn thoáng qua mọi nơi, thấy xung quanh không có ai, giả bộ không biết chủ nhân của cúc áo là ai, mở miệng hỏi Trình Vĩ Hào, "Chủ nhân của cúc áo kia là ai?"

"Sở Xa." Đôi mắt Trình Vĩ Hào đánh giá trên dưới Đồng Vũ Vi vài lần, sau đó dùng ánh mắt hỏi Trác Nhất Phi. Đây chính cô gái mà cậu yêu nhiều năm?

Ánh mắt Trác Nhất Phi nhìn Trình Vĩ Hào, hỏi ngược lại, như thế nào? Không được?

Trình Vĩ Hào mỉm cười nhìn Trác Nhất Phi, không thể tưởng được cậu ấy cư nhiên thích sân bay! (Sân bay: có nghĩa là ngực nhỏ)

Trác Nhất Phi lạnh lùng trừng mắt nhìn Trình Vĩ Hào một cái, nếu không phải Vũ Vi đứng bên cạnh hắn thì hắn sớm đã vung quyền đánh Trình Vĩ Hào rồi!

Vũ Vi nghe được hai chữ Sở Xa, sau một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, cô tiến lên một bước trừng lớn hai mắt nhìn Trình Vĩ Hào, "Anh nói cái gì? Cái cúc áo kia là của Sở Xa?" Nếu như cái cúc áo kia là của người khác có lẽ là trong lúc vô tình rơi xuống trong nhà cô, nhưng cúc áo kia là của Sở Xa lại là chuyện khác lần trước cô cùng mẹ bị Sở Xa vô tình hãm hại đuổi ra khỏi nhà cảnh tượng hiện giờ vẫn rành rành trước mắt.

Trình Vĩ Hào thu hồi ánh mắt nói đùa cùng Trác Nhất Phi, thần sắc ngược lại nghiêm túc nhìn Vũ Vi, "Cúc áo kia là hàng từ nước ngoài làm. Bởi vì có các tiệm thương hiệu này trong thành phố. Chúng tôi đã liên hệ với nhau, trong thành phố năm nay chỉ có mấy người là có loại quần áo đó mà cúc áo bộ quần áo kia rơi xuống nhà cô cùng cúc áo của Sở Xa giống như đúc."

Hai tay Vũ Vi gắt gao nắm thành quả đấm, cô lạnh giọng, "Nói cách khác, trước thời gian mẹ tôi qua đời Sở Xa đã ở đó?" Là câu hỏi khẳng định.

Trình Vĩ Hào khẽ im lặng gật đầu.

Trước mắt Vũ Vi bỗng nhiên hiện lên ảnh vừa mới gặp Sở Xa, trên mặt Sở Xa treo một bên nhàn nhạt nụ cười châm biếm, nụ cười kia tràn ngập đắc ý, cô xoay người liền hướng cửa chạy tới, cô muốn hỏi Sở Xa ngày mẹ cô chết tại sao cô ta lại ở đó.

Ngay lúc Vũ Vi xoay người Trác Nhất Phi lại vươn tay tóm chặt cổ tay Vũ Vi. "Vũ Vi, đừng kích động."

"Buông ra, mình muốn tìm Sở Xa." Vũ Vi dùng lực gạt bỏ tay Trác Nhất Phi, trực giác nói cho cô biết cái chết của mẹ có liên quan rất lớn tới Sở Xa cùng Lục Hàng.

Trác Nhất Phi chẳng những không buông Vũ Vi ra, ngược lại càng thêm dùng lực nắm cổ tay Vũ Vi, hắn một tay nắm lấy Vũ Vi đến trước người của hắn, khuyên cô, "Vũ Vi cậu bình tĩnh đi nếu Sở Xa cùng Lục Hàng có tội cục cảnh sát sẽ bỏ qua cho bọn họ sao?"

"Hắn không, cái chết mẹ mình nhất định có liên quan rất lớn tới Sở Xa cùng Lục Hàng!" Vũ Vi không cần suy nghĩ liền phản bác Trác Nhất Phi, đồng thời dùng lực bỏ tay Trác Nhất Phi đang nắm cô. Cô không tin Sở Xa cùng Lục Hàng không có liên quan tới cái chết của mẹ.

Về mặt Trác Nhất Phi bắt đắc dĩ nhìn Vũ Vi, khuyên cô, "Vũ Vi, cậu đừng như vậy, nếu như không có chứng cứ về Sở Xa cùng Lục Hàng, liền chứng minh bọn họ cùng cái chết của di Đồng không có quan hệ!"

"Buông tay ra!" Vũ Vi lạnh lùng ra lệnh Trác Nhất Phi, nếu Trác Nhất Phi không buông tay ra, cô sẽ rất tức giận.

"Đồng tiểu thư, chúng tôi đã điều tra cái chết của mẹ cô không liên quan đến Sở Xa và Lục Hàng." Trình Vĩ Hào đứng ở một bên đối với vẻ mặt kích động Vũ Vi nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Không có chứng cứ

"Làm sao có thể?" Vũ Vi dừng lại động tác vùng vẫy về mặt không tin nhìn Trình Vi Hào.

Trình Vi Hào thờ dãi một hơi, vốn những thứ này đều là cơ mật của cục cảnh sát không thể tùy tiện nói cho người ngoài, nhưng nhìn thấy Đồng Vũ Vi kích động như vậy, hấn sợ Đồng Vũ Vi sẽ tìm Sở Xa cùng Lục Hàng, vạn nhất gặp phải chuyện gì thì rất phiền toái rồi.

"Chúng tôi đã điều tra cameras ở nhà trọ Đồng Kỳ, nhìn thấy Lục Hàng cùng Sở Xa tiến vào nhà trọ, với lại tôi đã hỏi Sở Xa cùng Lục Hàng, bọn họ thừa nhận ngày Đồng Kỳ chết họ có đi qua nhà Đồng Kỳ, bọn họ nghe nói Đồng Kỳ phẫu thuật tim nên chỉ đến thăm mà thôi, thời điểm bọn họ rời đi Đồng kỳ vẫn chưa chết. Chúng tôi đã tra xét báo cáo thi thể tại bệnh viện, xác định thời gian Đồng Kỳ phát bệnh tim hấn là xế chiều, mà thời gian Lục Hàng cùng Sở Xa rời nhà trọ là giữa trưa 12 giờ. Có nữa giờ thời gian khác biệt cho nên chúng tôi có thể cực kỳ khẳng định cái chết của bà Đồng Kỳ cùng Sở Xa, Lục Hàng không có liên quan." Tựa hồ sợ Vũ Vi không tin lời của hấn, dừng một chút, hấn lại nói, "Cúc áo kia chỉ là trong lúc Sở Xa vô tình rơi xuống nhà cô."

Nghe Trình Vi Hào nói, sắc mặt Vũ Vi càng ngày càng trở nên khó coi, cô hơi hơi lắc đầu, "Không có khả năng! Làm sao có thể? Nhất định là các anh điều tra lầm rồi, các anh điều tra lại một lần nữa đi, Sở Xa hận mẹ tôi như thế làm sao cô ta có thể đến thăm viếng mẹ tôi?" Đi hại bà còn có thể lắm!

Trình Vi Hào lại một lần nữa nghiêm túc đối với Vũ Vi nói, "Chúng tôi đã điều tra cực kỳ rõ ràng, cái chết của bà Đồng thực sự không liên quan tới Sở Xa cùng Lục Hàng. Với lại chúng tôi đã kết thúc vụ án rồi." Hấn đã nói rất rõ ràng, nếu Đồng Vũ Vi không tin thì hấn cũng không còn biện pháp.

Vũ Vi rũ mắt cũng không nói thêm gì, trong lòng cô có chút không cam lòng, cô không tin cái chết của mẹ cùng Sở Xa và Lục Hàng không có một điểm liên quan. Nhưng công an đều đã kết thúc vụ án, cô nói cái gì nữa cũng vô dụng huống hồ cô không có chứng cứ Sở Xa cùng Lục Hàng hại mẹ cô.

Trác Nhất Phithấy Vũ Vi không còn gạt tay hấn ra nữa hấn biết Vũ Vi đã tỉnh táo lại hấn buông cổ tay Vũ Vi, hướng tới Vi Hào cười, "Minh còn có việc hôm nào rảnh sẽ mời cậu ăn cơm." Nói xong, một bàn tay hấn nhẹ ôm lấy bà vai Vũ Vi, "Chúng ta đi thôi."

Trong xe, về mặt Vũ Vi chăm chú nhìn ngoài cửa sổ xe, trong đầu vẫn đang suy nghĩ biểu hiện thoáng qua khi cô gặp Sở Xa tại cục cảnh sát, biểu hiện kia có chút rõ ràng trào phúng cùng đắc ý, chỉ bằng cái biểu hiện kia cô liền cảm thấy được cái chết của mẹ cùng Sở Xa không thể không liên quan, nhưng chỉ bằng một viên cúc áo căn bản không chứng minh được cái chết của mẹ cùng Sở Xa có quan hệ.

Khỏe mắt Trác Nhất Phinhìn đến vị trí lái phụ, Vũ Vi đang ngăn người nhìn ngoài cửa sổ xe, hấn vươn tay cầm lấy tay bé nhỏ của Vũ Vi đặt trên đùi.

Vũ Vi đang ngăn người bỗng nhiên cảm giác được một cổ ấm áp từ tay cô truyền khắp người cô, cô quay đầu nhìn thấy bàn tay lớn của Trác Nhất Phidang bao bọc tay bé nhỏ cô.

Tay Trác Nhất Phicực kỳ ấm áp, nhưng Vũ Vi có chút không quen bị Trác Nhất Phinắm tay như vậy. Cô liền muốn tránh thoát tay Trác Nhất Phi.

Trác Nhất Phitựa hồ cảm giác được cô muốn rút tay, đột nhiên gia tăng khí lực nắm tay cô để cho cô không thể tránh thoát.

Trác Nhất Phidùng lực nắm tay bé nhỏ của Vũ Vi, hấn biết Vũ Vi vẫn không tin Sở Xa cùng Lục Hàng không liên quan đến cái chết của mẹ Đồng, hấn nhỏ giọng quay đầu nhìn Vũ Vi nói, "Vũ Vi, đừng suy nghĩ nhiều quá, cục cảnh sát đã điều tra qua cái chết của bà Đồng không liên quan đến Sở Xa cùng Lục Hàng vậy thì cậu cứ coi như cúc áo của Sở Xa cho tới bây giờ chưa có rơi xuống nhà cậu đi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thản nhiên thừa nhận

Vũ Vi nấp mấy miệng, hướng Trác Nhất Phigật gật đầu, "Yên tâm, mình đã không suy nghĩ nữa rồi." Sau đó cô quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, Trác Nhất Phinoi rất đúng, nếu như không có chứng cứ như vậy Sở Xa cùng Lục Hàng cùng cái chết của mẹ không có quan hệ, có lẽ là cô quá nhạy cảm.

Trác Nhất Phinhệ nhàng vỗ bàn tay nhỏ Vũ Vi, mặt mỉm cười nhìn Vũ Vi, "Cậu muốn đi đâu?"

"Về nhà." Vũ Vi cũng không quay đầu lại nhàn nhạt trả lời.

Trên mặt Trác Nhất Phithoáng mang theo vẻ thất vọng, hấn cho rằng Vũ Vi sẽ cùng hấn một chỗ, nhưng không nghĩ đến Vũ Vi chỉ nghĩ muốn về nhà.

"Chúng ta lâu rồi không có đi cùng nhau, cậu có thể đi ăn trưa với mình được không?" Trong khoảng thời gian này, Vũ Vi chỉ nhốt mình trong phòng, lần này rất khó mới ra ngoài một chuyến, hẳn cũng sẽ không dễ dàng đưa Vũ Vi về nhà.

Vũ Vi vốn muốn cự tuyệt Trác Nhất Phi, nhưng suy nghĩ đến trong khoảng thời gian này Trác Nhất Phicùng cô trải qua những ngày thống khổ nhất, cô có chút không đành lòng cự tuyệt Trác Nhất Phidành phải miễn cưỡng gật đầu, "Được a, đúng lúc mình cũng có chút đói bụng."

Trác Nhất Phivui vẻ không thôi, lái xe thẳng đến nhà hàng nổi tiếng nhất mà đi. Hắn hưng phấn dọc theo đường đi không ngừng ngâm nga ca hát.

Đang nghe đến Trác Nhất Phihát có chút sai lời, Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng tâm tình phiền muộn chỉ một thoáng đã tốt rất nhiều.

Xuống xe, Vũ Vi cảm thấy bao tử mình có chút khó chịu, cô ngẫm tính toán biết được hôm nay đến ngày đi cả, cô hướng Trác Nhất Phicười, "Mình đi toilet một chút." Nói xong, một đường chạy chậm tới toilet sợ dính vết máu trên quần đến lúc đó sẽ dọa người rồi.

May mắn, đi cả mới vừa tới chỉ dính vào quần lót của cô, cô từ trong túi xách lấy ra miếng băng vệ sinh lần trước còn chưa xài lót vào, mới vừa tháo mái một chút, thời điểm cô đang chuẩn bị đẩy ra cửa toilet một cái thanh âm quen thuộc truyền vào trong tai cô.

"Mẹ, chuyện gì?" Sở Xa có chút không vui hỏi Xa Lan bên đầu điện thoại kia.

Là Sở Xa!

Tâm tình Vũ Vi tức giận đột nhiên trong lúc đó dâng lên cô không cần suy nghĩ đẩy cửa toilet ra, cô muốn hỏi Sở Xa tại sao ngày đó muốn đến nhà cô, đừng nói cô ta cùng Lục Hằng đi thăm bệnh người khác có thể tin họ nhưng cô thì không.

Nhưng khi cô vừa mới đẩy cửa toilet ra thì dừng lại bởi vì cô nghe được một chuyện khiến cô càng tức giận.

Xa Lan ở trong phòng Sở Xa nhìn những tấm ảnh Đồng Vũ Vi cùng người đàn ông, đồng thời mở ra máy ghi âm "Xa Xa con nói thật cho mẹ có phải con liên quan đến cái chết của Đồng Kỳ phải không?"

"Mẹ, người nói cái gì a? Cái chết của Đồng Kỳ làm sao liên quan đến con?" Bộ dáng Sở Xa không biết hỏi lại Xa Lan.

Lúc này âm thanh máy ghi âm truyền qua điện thoại truyền vào trong lỗ tai Sở Xa. Ngay sau đó âm thanh Xa Lan chất vấn truyền vào trong lỗ tai Sở Xa, "Như vậy còn nói cái chết của Đồng Kỳ cùng con không liên quan sao?"

Sở Xa lập tức giống như bong bóng xì hơi, ừ ừ, cô thừa nhận, "Cùng con có liên quan." Việc đã đến nước này nếu cô không thừa nhận thì mẹ cũng không tin tưởng chỉ bằng nói thật ra.

Nghe được Sở Xa thừa nhận sắc mặt Xa Lan nhất thời tái mét một mảnh đồng thời tức giận đến rơi nước mắt, bà lạnh giọng chỉ trích Sở Xa, "Con làm sao lại lớn mật như vậy cư nhiên hại chết người? !" Bà chỉ có Sở Xa là bảo bối, nếu Sở Xa xảy chuyện gì bà phải làm sao bây giờ!

Xa Lan tức giận chỉ trích Sở Xa, cô tức giận nói, "Con làm sao biết Đồng Kỳ dễ dàng chết như vậy, con chỉ tùy tiện đưa cho bà ta tấm hình Vũ Vi cùng người đàn ông khác thân mật với nghe đoạn nói chuyện của Vũ Vi mà thôi ai có ngờ Đồng Kỳ yếu như vậy cư nhiên lại chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Dùng băng vệ sinh chặn miệng cô ta

"Con! Con còn lý luận?" Xa Lan tức giận nhìn những tấm ảnh này.

"Mẹ, Đồng Kỳ đã chết rồi có cái gì chẳng qua, hơn nữa, mẹ không phải mong bà ta chết sớm một chút sao? Hiện tại trong lòng cha chỉ có một mình mẹ, người có thể vô tư rồi !" Nhớ tới Đồng Kỳ nhanh như vậy đã chết, trên mặt Sở Xa lộ ra một cảm giác thành tựu.

Sở Xa nói trúng tâm Xa Lan. Thật sự bà so với bất kì kẻ nào đều hi vọng Đồng Kỳ chết sớm một chút, nhưng khi nghe tin Đồng Kỳ chết bà kinh ngạc, nhưng khi kinh ngạc qua đi đó là hưng phấn cùng vui vẻ. Bình phục cảm xúc chính mình một chút Xa Lan lo lắng hỏi Sở Xa, "Công an không điều tra được gì chứ?"

"Ha ha ha ha." Nghe được thanh âm mẹ lo lắng, Sở Xa nhin không được nhẹ cười vài tiếng, "Mẹ, người cứ yên tâm đi, công an cái gì cũng không điều tra được, thời gian chúng con đi vào Đồng gia và khi chúng con đi ra thì Đồng Kỳ vẫn còn sống cho nên bà ta chết không liên quan đến con."

Nghe được Sở Xa nói như vậy, tâm tình Xa Lan mới thư giãn một hồi, nhưng trong tay cầm ảnh chụp cùng máy ghi âm vẫn làm cho bà có chút lo lắng, "Mẹ muốn đem những tấm ảnh cùng máy ghi âm tất cả đều thiêu hủy? Những thứ này đều là chứng cứ a, may mắn bị mẹ phát hiện, nếu như bị cảnh sát tìm được rất có thể phiền toái rồi."

Vì để cho mẹ an tâm, Sở Xa rất nhanh hạ quyết định, "Mẹ đem những thứ kia thiêu hủy đi, giảm bớt lo lắng của mẹ." Trong lòng có chút không nỡ đem những ảnh chụp cùng máy ghi âm thiêu đốt, phải biết rằng mấy thứ kia có thể làm cho Đồng Kỳ bỏ đi mạng nhỏ. Mỗi lần nhìn đến những tấm ảnh kia cô liền có cảm giác thỏa mãn mà trước giờ vẫn chưa có.

Cô nhỏ giọng nói sau đó cười đắc ý, cô cảm giác được mẹ có phần buồn vô cớ, cô đem điện thoại đặt ở bên tai, nghiêng đầu để bả vai áp trụ điện thoại vào lỗ tai, đồng thời mở vòi nước rửa tay, phải biết rằng cô tiến vào đã lâu nếu không ra ngoài thì Lục Hằng sẽ sốt ruột, "Đừng nói cảnh sát không tìm được chứng cứ mà phải nói họ không có năng lực tìm chứng cứ? Pháp luật có quy định làm người khác tức giận là phạm pháp sao? Pháp luật có quy định thấy chết mà không cứu cũng phạm pháp à? Mẹ nha để lại 100 trái tim đi." Nói xong cô cúp điện thoại.

Tất cả những lời Sở Xa nói Vũ Vi đều nghe được, lời của cô ta vừa mới dứt, Đồng Vũ Vi một cước đá văng cửa toilet, bước đi đến phía sau Sở Xa túm chặt mái tóc dài nhuộm vàng hơi xoăn của Sở Xa, dùng lực đem Sở Xa ngã trên mặt đất.

Sở Xa trừng lớn hai mắt há to mồm, nhìn Vũ Vi, cô thật không ngờ Đồng Vũ Vi cư nhiên ở trong toilet.

Thừa dịp Sở Xa há to mồm hết sức, Vũ Vi lấy tay từ trong quần lót của mình đem miếng băng vệ sinh dính vết máu vò thành cục nhét vào miệng sở xa, sau đó cô túm tóc Sở Xa, kéo thân thể của cô ta hướng cửa toilet đánh tới, "Tội phạm giết người, cô đi chết đi!" Cô biết cái chết của mẹ có liên quan đến Sở Xa!

Toàn bộ phát sinh quá đột nhiên, Sở Xa chỉ cảm thấy tóc mình bị người dùng lực túm chặt, sau đó thân thể của cô không thể thăng bằng té trên mặt đất, sau đó liền bị hung hăng túm tại cửa toilet, từng phát từng phát đau đớn không thôi. Ngay sau đó truyền đến thanh âm Đồng Vũ Vi tựa như muốn giết người, sợ tới mức cô muốn lớn tiếng hô cứu mạng, nhưng miệng của cô đã bị Vũ Vi dùng băng vệ sinh ngăn chặn, căn bản kêu không được, chỉ có thể sợ hãi nhìn Vũ Vi liều mạng lắc đầu, trong lòng cầu nguyện Đồng Vũ Vi không đem cô giết chết.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Một màn này

"Tiện nhân, đồ dê tiện, hỗn đản! Cư nhiên hại chết mẹ tao!" Vũ Vi dùng hết sức lực hung hăng quăng cho Sở Xa hai cái tát mạnh, sau đó lại giẫm bụng nhỏ Sở Xa. Đôi má Sở Xa sưng đỏ một mảnh, thân mình Sở Xa cuộn tròn ôm bụng nhỏ, lúc này Sở Xa căn bản không năng lực phản kháng, duy nhất có thể làm là che chở thân thể chính mình, không để cho Vũ Vi đánh chết.

Kỳ thật vóc dáng Sở Xa so với Vũ Vi cao hơn, sức lực cũng mạnh hơn Vũ Vi, nhưng tại thời điểm Vũ Vi cực kỳ phẫn nộ toàn bộ sức lực trong cơ thể liền bộc phát ra bất luận kẻ nào cũng vô pháp ngăn cản, đặc biệt Sở Xa lại chợt dạ đuối lý, cô càng thêm không hoàn thù chi lực rồi.

Vũ Vi điên cuồng đánh Sở Xa, không chừa bất cứ nơi nào, tóm lại mặc kệ là nơi nào chỉ cần có thể đánh là được! Chỉ cần có thể đánh chết Sở Xa là được!

Hôm nay là ngày bà cụ xuất viện, Mạc Tử Hiên cùng Mạc Tử Phàm cùng bà cụ đến nhà hàng nổi tiếng ăn cơm trưa.

Trong lúc bà cụ thì thầm muốn thấy bạn gái bọn họ, rơi vào đường cùng, Mạc Tử Phàm đem bạn gái chính mình gọi tới.

Bà cụ nhìn thấy cô gái kia vui vẻ không thôi, sau đó liền nhìn Mạc Tử Hiên.

Mạc Tử Hiên biết, bà cụ muốn thấy ‘bạn gái’ hán Đồng Vi Vi. Hần ngần thờ dài, hẳn biết mẹ Vũ Vi vừa mới qua đời không lâu, cô cần nghỉ ngơi, không thể công tác, đành phải tìm viện có đi toilet, tránh cho bà cụ thì thầm.

Lục Hằng là cùng Sở Xa tới nhà ăn dùng cơm hán cực kỳ vui vẻ, Sở Xa nói rất đúng cái chết của Đồng Kỳ không liên quan tới bọn họ. Hần thậm chí ở trong lòng hừ lạnh bà già dê tiện quả nhiên sinh mệnh cũng thấp cư nhiên dễ dàng như vậy liền chết. Lúc này hẳn đã sớm quên chính mình là dựa vào tiện nhân Đồng Kỳ kia mới có thể có ngày hôm nay.

Vừa đến nhà hàng Sở Xa liền đi toilet, hần lưu lại gọi món ăn.

Nhưng đồ ăn đều đã tới rồi nhưng Sở Xa vẫn chưa trở lại, hần không khỏi có chút lo lắng, đi đến người phục vụ chỗ quầy bar, lễ phép đối với nhân viên pha chế cười, "Phiền toái cô giúp tôi một chút đi vào toilet nữ xem bạn gái tôi đi vào đã lâu còn chưa có trở lại tôi sợ cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn."

Cô phục vụ nhìn thấy Lục Hàng trẻ tuổi cùng tuấn tú như vậy lại để ý bạn gái mình, trong lòng cô đối với Lục Hàng có vài phần hảo cảm, cô mỉm cười, buông công việc trong tay ra, hướng toilet, Lục Hàng lại đi phía sau cô phục vụ.

Nhưng cô phục vụ không biết là kỳ thật Lục Hàng là một con sói đội lốt cừu hơn nữa còn là một con sói dê tiện vô sỉ!

Tại thời điểm Mạc Từ Hiền đi đến toilet, tựa hồ nghe được trong toilet nữ truyền tới thanh âm bốp bốp của đánh nhau. Hắn khẽ lắc đầu sau đó âm thầm cười loại tiết mục này hắn thấy rất nhiều, rất nhiều cô gái vì cướp đoạt một người đàn ông mà vùng tay, mà các cô lại không muốn để cho người đàn ông mình yêu thấy cảnh này, cho nên phần lớn các cô động thủ thường ở trong toilet, hiện tại trong toilet nữ cực kỳ có thể đang trình diễn một màn này.

Thời điểm hắn mở cửa toilet nam ra, khoe mắt vừa vận nhìn thấy cô phục vụ cùng Lục Hàng hướng toilet nữ đi đến, hắn cảm thấy được Lục Hàng có chút quen, nhưng lại không nhớ ra đã gặp nơi nào.

Thời điểm cô phục vụ đi đến cửa toilet cực kỳ rõ ràng nghe được trong toilet thanh âm đánh nhau, sắc mặt của cô biến đổi lập tức mở cửa toilet ra chỉ nhìn thấy một thân váy ngắn của cô gái té trên mặt đất, bị một cô gái mặc jean đánh, cô gái té trên mặt đất căn bản không động dậy!

Cô theo bản năng kêu lên, "A, đánh người."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Bảo vệ cô

Lục Hàng lấy tay đẩy người phục vụ chắn trước người hắn, vọt vào toilet nữ, lúc hắn nhìn thấy Đồng Vũ Vi đánh Sở Xa, nhất thời tức giận không thôi, “Đồng Vũ Vi, cô dám đánh Sở Xa”. Nói xong hắn xông lên phía trước giờ nắm đấm về phía thái dương Vũ Vi.

Khi Sở Xa đang bị Vũ Vi đánh nghe được thanh âm của Lục Hàng, nhất thời hưng phấn không thôi, cô vội vàng nhìn Lục Hàng xin Lục Hàng giúp đỡ, miệng bị bịt “Ừ ừ”. Kêu, ý rất rõ muốn Lục Hàng cứu cô.

Mà lúc này Đồng Vũ Vi sớm đã mất đi lý trí, trong đầu cô chỉ có ý nghĩ duy nhất là đánh chết người hại chết mẹ cô. Lúc cô nghe được giọng tức giận của Lục Hàng, mới xoay người nhìn về phía cửa toilet, chỉ thấy Lục Hàng đi về phía cô hơn nữa còn giờ nắm đấm về phía thái dương của cô, tốc độ nhanh, khoảng cách gần, khiến cô căn bản không cách nào tránh né, chỉ có thể đứng tại chỗ về mặt lạnh lùng nhìn Lục Hàng giờ nắm đấm về phía cô. Ánh mắt kia lạnh như băng, như một lưỡi dao sắc bén hung hăng xuyên vào mắt Lục Hàng, hận không thể đem Lục Hàng từng dao từng dao lẳng tri hắn cho tới chết.

Cô nắm chặt tay, đồng thời ở trong lòng thề, nếu như cô chết, cho dù thành quỷ, cô cũng sẽ không bỏ qua cho Lục Hàng và Sở Xa!

Lục Hàng thấy Đồng Vũ Vi quay lại nhìn hắn, ánh mắt kia bên trong lại mang theo hận ý nồng nặc?

Lục Hàng trong lòng tức giận tới cực điểm, tại sao Đồng Vũ Vi đánh Sở Xa một chút hối hận cũng không có? Ngược lại còn mang theo hận ý nồng nặc! Hắn không khỏi gia tăng nắm đấm về phía Vũ Vi, “Đi chết đi!”. Lại dám tôn thương Sở Xa? Hắn sẽ cho cô nếm thử một chút mùi vị đau khổ!

Lúc nắm đấm của hắn sắp đánh vào Vũ Vi, một bóng người xuất hiện trước người hắn, người nọ một tay bắt lấy cánh tay hắn đánh về phía Vũ Vi, một tay giờ nắm đấm mạnh mẽ đánh lên trên gò má của hắn.

Lục Hàng chỉ cảm thấy trên mặt mình truyền đến một trận đau nhói, sau đó trên mặt hắn xuất hiện một mảnh bầm tím.

Lục Hàng nổi giận hắn chẳng những không đánh được Đồng Vũ Vi ngược lại còn bị đánh một quyền, hắn không khỏi mặt lạnh nhìn người đàn ông trẻ tuổi đứng trước hắn, hắn nhận ra người đàn ông này chính là người ở trước mặt mọi người vì Đồng Vũ Vi đánh Sở Xa hai bạt tay, nếu như hắn nhớ không lầm, người đàn ông này gọi là Mạc Từ Hiền.

“Mạc Từ Hiền, anh dám đánh tôi?” Mạc gia cho dù có tiền đi chăng nữa cũng không thể tùy tiện đánh người? Hơn nữa, Sở gia ở thành phố này cũng có chút mặt mũi, Mạc Từ Hiền dựa vào cái gì đánh người?

Mạc Từ Hiền không chút lo lắng dựa vào cửa toilet, thoải mái nắm tay có chút đau của mình, khoe miệng hướng nhú về phía trước, hừ lạnh cười một tiếng, sau đó nâng tròng mắt liếc nhìn Lục Hàng một cái, mở miệng chậm rãi nói, “Anh dám đánh người phụ nữ của tôi, tôi tại sao không dám đánh anh?”. Nói xong, sắc mặt hắn lập tức lạnh xuống, “Một quyền là còn ít!”.

“Anh!” Lục Hàng tức giận không thôi, rất muốn tiến lên đánh Mạc Từ Hiền mấy quyền, nhưng đau đớn trên mặt nhắc cho hắn biết hắn không phải là đối thủ của Mạc Từ Hiền. Nhưng cho dù hắn không phải là đối thủ của Mạc Từ Hiền hắn cũng muốn đánh, cũng không thể bị Mạc Từ Hiền đánh một quyền liền bị hắn dọa sợ?

Nhưng khi hắn nhìn thấy Sở Xa ngã trên đất chặt vật không thể tả, đau lòng không dứt, hắn hung hãn trợn mắt nhìn Mạc Tử Hiên một cái, nắm chặt nắm tay kêu khanh khách, cái này hắn nhớ kỹ, sớm muộn cũng sẽ trả lại cho Mạc Tử Hiên, hiện tại Sở Xa là quan trọng nhất, đau lòng đem Sở Xa ôm vào trong ngực, nghiêng răng nghiêng lợi chặt vắn Mạc Tử Hiên, “Chẳng lẽ anh không thấy người phụ nữ của anh đánh người phụ nữ của tôi thành bộ dạng này sao?”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Khổ nhục kếp!

Mà lúc này Sở Xa nhân cơ hội này lấy miếng băng vệ sinh vắn nhét trong miệng mình ra, cô nôn khan mấy tiếng.

Mạc Tử Hiên chỉ là nhân nhạ liếc Sở Xa một cái, khi hắn thấy miếng nhét trong miệng Sở Xa là băng vệ sinh, hắn không thể không bội phục nhìn Đồng Vũ Vi một cái, thực sự sáng tạo, người khác đều dùng vớ, bao tay để nhét, nhưng cô nhét băng băng vệ sinh, hơn nữa là đã dùng qua.

Lúc này hắn không khỏi nghĩ đến lần trước khi Sở Xa làm khó Đồng Vũ Vi, trực giác hắn, cho dù lần trước hắn không giúp Đồng Vũ Vi, sợ rằng Đồng Vũ Vi cũng sẽ không bỏ qua cho Sở Xa!

Hắn nhìn Vũ Vi, nhưng lại nói với Lục Hàng, “Người phụ nữ của tôi ra tay đánh người, nhất định là có lý do của cô ấy”.

Sở Xa nôn khan mấy cái lại dùng ánh mắt như muốn giết người hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Vi một cái, mối thù ngày hôm nay, sớm muộn cô sẽ trả lại trên người Đồng Vũ Vi gấp bội. Trong mắt cô hàm chứa ủy khuất, kéo ống tay áo Lục Hàng, “Lục Hàng, báo cảnh sát, báo cảnh sát! Để cho cảnh sát bắt người phụ nữ điên này lại! Em muốn kiện cô ta, kiện cho tới khi cô ta ngồi tù mới thôi!”. Đồng Vũ Vi lại dám ra tay đánh cô? Cô sẽ làm cho Đồng Vũ Vi ngồi tù! Hơn nữa còn muốn Đồng Vũ Vi cả đời ở trong đó.

Nghe được giọng nói Sở Xa, Vũ Vi vẫn người giờ mới lấy lại tinh thần, cô cúi tròng mắt xuống lạnh lùng âm hiểm nhìn Sở Xa, giễu cợt nói, “Báo cảnh sát? Tốt, tôi sẽ nhìn xem cảnh sát là bắt cô hay là bắt tôi!” Nói xong, cô giờ chân lên hung hăng đạp về phía Sở Xa. Cô biết rõ mình không phải là đối thủ của Sở Xa và Lục Hàng, nhưng mà đánh không lại cũng muốn đánh, cho dù là liều cái mạng này, cô cũng không sao cả, cô sẽ không để cho hai người kia sống dễ chịu, cô nên vì mẹ chết thảm mà báo thù!

Mạc Tử Hiên không nghĩ tới Đồng Vũ Vi dưới con mắt trừng trừng của mọi người còn có thể ra tay đối với Sở Xa, vốn là hắn muốn đứng một bên xem náo nhiệt, nhưng là khéo mắt hắn dư quang vừa lúc liếc qua mấy cảnh sát đang hướng toilet đi tới, còn có nhiều người phụ nữ vây quanh cửa toilet xem náo nhiệt, hắn không cần suy nghĩ đem Vũ Vi đang nổi giận tùm vào trong ngực mình ôm chặt cô, đồng thời ở bên tai cô nhẹ giọng nói, “Đừng kích động. Nếu là ở trước mặt mọi người ra tay với Sở Xa, nói không chừng cô sẽ bị kiện có thể còn ngồi tù”. Nhìn ra được Đồng Vũ Vi ra tay với Sở Xa không phải là ghen tuông, bởi vì trong mắt Đồng Vũ Vi nhìn Lục Hàng rõ ràng tràn đầy tức giận cùng cừ hận, mà ánh mắt nhìn Sở Xa, vẻ như đem cô giết chết cũng không giải hận.

Nhưng mà lúc này Vũ Vi không nghe lọt bất kỳ lời nói nào, trong đầu cô chỉ có suy nghĩ chính là về mặt của Sở Xa cùng Lục Hàng lúc rời khỏi cục cảnh sát, tự nhiên như thế hả hê như thế, lửa giận trong lòng chỉ chốc lát truyền khắp người cô, tại sao? Tại sao sau khi hại chết mẹ của cô hai người kia một chút áy náy cũng không có, ngược lại là một bộ dạng đắc ý như chúng tôi không có làm sai bất cứ chuyện gì?

Cô dùng sức thoát khỏi Mạc Tử Hiên kèm hai bên, còn muốn đánh Sở Xa cùng Lục Hàng, không đem hai người cận kề này chôn theo mẹ cô, cô sẽ không bỏ qua!

Lúc này Sở Xa cũng thấy mấy cảnh sát đang đi về phía phòng toilet, sau đó trên mặt cô lộ vẻ mỉm cười đắc ý, mặt khiêu khích nhìn Đồng Vũ Vi, bảo vệ tới, cô còn dám ra tay với tôi, chờ ngồi tù đi!

Khi mặt sung đỏ không thể tả của cô lộ ra nụ cười đắc ý, bộ dáng kia làm cho mọi người nhìn không cách nào hình dung được, rất tức cười, lại rất... Làm mọi người khó hiểu, bị người ta đánh cho bán thân bất toại, còn có thể lộ ra nụ cười đắc ý?

Sở Xa có ý đem gương mặt hướng về phía Vũ Vi. Mục đích là muốn cho Đồng Vũ Vi ở trước mặt mọi người đánh cô, mà những người vây quanh ngoài cửa toilet tất cả đều là nhân chứng, dĩ nhiên nhân chứng còn bao gồm những người bên trong, cô muốn Đồng Vũ Vi cả đời ngồi tù!

Đây chính là cái gọi là khổ nhục kếp!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Chơi xấu!

Như thế cô mới không bị uống phí khi bị Đồng Vũ Vi đánh!

Khi Vũ Vi nhìn thấy Sở Xa giương ra gương mặt đắc ý, càng thêm tức giận tới cực điểm, cô dùng sức thoát khỏi Mạc Từ Hiên, nhưng là Mạc Từ Hiên sức lực rất lớn, cô căn bản thoát không ra, cũng không với tới được Sở Xa, chỉ có thể dùng vẻ mặt âm lãnh nhìn chằm chằm Sở Xa, nhưng lúc này Sở Xa cứ nhiên đem mặt tới trước người của cô cách đó không xa, Vũ Vi giờ chân lên không chút do dự hung hăng đá tới khuôn mặt đắc ý của Sở Xa!

Mạc Từ Hiên thấy mình không ngăn được Vũ Vi, lập tức xoay người, dùng thân thể của mình chặn lại tầm mắt mọi người, khiến cho những người đứng xem cuộc vui ở cửa toleít căn bản không thấy được bên trong xảy ra chuyện gì.

Sở Xa chỉ cảm thấy gò má của mình bị Đồng Vũ Vi hung hăng đá một cước, sau đó một trận đau đớn truyền khắp cơ thể cô, đau cơ thể cô cuộn tròn lại, không nhìn được sợ run cả người, ngay sau đó kêu thành tiếng, “A!”. Cô lấy tay che miệng mình, cô rất rõ ràng cảm thấy trong miệng có cái gì đó lung lay, sau đó rớt xuống, cô hé miệng đem vật bên trong phun ra, giữa lòng bàn tay cô rõ ràng có một cái răng mang theo máu đỏ tươi, cô nhất thời trợn to mắt, Đồng Vũ Vi cứ nhiên làm rụng răng cô!

Một cái răng đối với Sở Xa rất nặng, nhưng trong mắt Vũ Vi còn chưa hả giận, cô còn phải tiến lên đạp Sở Xa, lại bị Mạc Từ Hiên gắt gao ôm lấy, nhìn tâm tình kích động của Đồng Vũ Vi, Mạc Từ Hiên lớn tiếng quát lên, “Đủ rồi, Đồng Vũ Vi! Chẳng lẽ cô vì hai người cận bả này lại phá hủy cuộc sống của mình sao? Đáng giá không?” Sở Xa ở trước mặt mọi người sỉ nhục Vũ Vi, hấn tận mắt nhìn thấy, loại phụ nữ này nhất định không có gì tốt đẹp, mà Lục Hàng vừa mới muốn động thủ đánh Vũ Vi, trong mắt hấn, hễ là đàn ông mà đánh phụ nữ thì đều không phải là đàn ông tốt.

Không phải là người tốt chính là người cận bả!

Tâm tình kích động của Vũ Vi bởi vì Mạc Từ Hiên quát lạnh một tiếng mà ngưng, lúc này, mấy cảnh sát đã đi vào phòng toleít, một khác kia, tâm tình kích động của Vũ Vi hoàn toàn tỉnh táo lại, lời của Mạc Từ Hiên, không sai, vì hai người cận bả kia mà mình ngồi tù, đúng là không đáng giá. Thật ra thì, cho dù là ngồi tù cô cũng không sợ, chẳng qua là hai người kia chưa bị trừng phạt, cô tuyệt đối không thể để cho mình ngồi tù.

Sở Xa nhìn thấy cảnh sát đi tới, ngo ngoay từ dưới đất đứng lên, đi tới mấy bước trước người cảnh sát, chìa ra cái tay bị đánh bầm xanh bầm tím, chỉ vào Đồng Vũ Vi nói, “Cảnh sát, là cô ta đánh tôi, các người mau đem cô ta bắt lại, tôi muốn kiện cô ta!”

Cảnh sát nhìn thấy Sở Xa xinh đẹp bị đánh thành ra bộ dáng này, có chút không đành lòng, lập tức lạnh giọng chất vấn Vũ Vi, “Là cô đem cô ấy đánh thành như vậy?”

Cảnh sát lạnh giọng chất vấn, làm tâm Vũ Vi không khỏi hồi hộp, Vũ Vi không khỏi khẩn trương nắm chặt tay, nếu như Sở Xa kiện cô, cô vô cùng có khả năng sẽ ngồi tù.

Mạc Từ Hiên thấy bộ dáng khẩn trương của Vũ Vi, hấn ở bên tai Vũ Vi dùng âm thanh chỉ có hai người nghe được nói, “Cái gì cũng không thừa nhận, dù sao vừa rồi khi cô đánh cô ta cũng không có ai nhìn thấy, hơn nữa trong phòng toleít nữ cũng không có camera”.

Đang lúc Vũ Vi không biết làm sao bây giờ, sau khi nghe được lời của Mạc Từ Hiên, lập tức hiểu dụng ý của hấn, Mạc Từ Hiên là muốn cô chơi xấu, cô âm thầm thở ra một hơi, sau đó ngẩng đầu lên vẻ mặt bình tĩnh nhìn cảnh sát, “Không có, tôi không có đánh cô ấy. Khi tôi đi vào phòng toleít, cô ấy đã như vậy”. Chơi xấu sao, không chỉ Sở Xa biết, cô cũng biết!

Lục Hàng thấy Vũ Vi không thừa nhận nhất thời tức giận không thôi, hấn tiến lên khê ôm lấy Sở Xa vào trong ngực, nhìn cảnh sát nói, “Cảnh sát tiền sinh, cô ta nói láo, tôi tận mắt thấy cô ta vừa mới đánh Sở Xa”. Nói xong, hấn vươn tay chỉ vào nhân viên phục vụ nhà hàng đứng ở một bên nói, “Hon nữa cô ấy cũng nhìn thấy”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 76: Cùng nhau vào đồn cảnh sát

Người phục vụ hướng cảnh sát gật đầu một cái, vươn tay chỉ vào Vũ Vi, rồi chỉ chỉ người bị đánh, “Đúng vậy, tôi vừa mới thấy rất rõ cô gái này đánh cô ấy”.

Cảnh sát mặt tức giận nhìn Vũ Vi, còn chưa gặp qua phụ nữ nào ra tay ác như vậy, lại có thể đem một người khỏe mạnh đánh thành bộ dáng này.

Mạc Tử Hiền đứng ở bên cạnh Vũ Vi lập tức mở miệng nói, “Tôi và các người cùng nhau tiến vào toilet, tôi như thế nào không thấy cô ấy đánh người?”.

Cảnh sát lập tức hiểu, đứng ở trước bọn họ chính là hai nhóm người, một nhóm bị đánh, một nhóm nói không có đánh người. Bọn họ nhìn về mặt hai nhóm người, cô gái bị đánh về mặt thương tâm, còn cô gái bị nói là đánh người lại có vẻ mặt ủy khuất, về mặt cả hai người đều phát ra từ nội tâm, bọn họ có chút phân biệt không được rốt cuộc ai là người nói thật.

Lục Hằng tức giận trợn mắt nhìn Mạc Tử Hiền một cái, “Người nào đang nói dối, sẽ biết”. Nói xong hắn từ trong túi áo móc ra danh thiếp đưa tới trước người cảnh sát, “Tôi là Tổng giám đốc Tập đoàn Sở thị Lục Hằng, cô gái này là thiên kim Tổng giám đốc Sở thị Sở Xa”.

Mạc Tử Hiền không khỏi khinh bỉ Lục Hằng, cư nhiên lại lấy thân phận áp người.

Hắn từ trong túi áo móc ra danh thiếp đưa tới trước người cảnh sát, “Tôi là Tổng giám đốc Mạc thị, Mạc Tử Hiền”. Vừa nói hắn vừa vươn tay choàng lên bả vai Vũ Vi, nói từng chữ rất rõ ràng, “Đây là hôn thê của tôi Đồng Vũ Vi”. Sau đó hắn lạnh nhạt quan sát nhìn Lục Hằng, Sở thị cùng Mạc thị so sánh, Sở thị xá là gì?

Lục Hằng tức giận không thôi, lại không nói gì, chẳng qua là giễu cợt nhìn Mạc Tử Hiền, Mạc Tử Hiền cho là hắn lấy Mạc thị cùng Sở thị so sánh sao?

Khi Mạc Tử Hiền nhìn thấy ánh mắt giễu cợt của Lục Hằng, lập tức cảm giác được mình có phần hơi xem thường người đàn ông bị ối trước mặt.

Cảnh sát nhìn Lục Hằng một chút lại nhìn Mạc Tử Hiền một chút, hai người ai cũng đều có lai lịch lớn, đắc tội với ai cũng không tốt. Nhưng là hắn vẫn là chọn dẫn Đồng Vũ Vi đi, bởi vì người khác không biết, nhưng mà hắn biết trưởng cục công an thành phố, hắn biết bác cả của Sở Xa là trưởng cục công an của thành phố này, đương cô là thính trưởng công an tỉnh.

Hắn nháy mắt với hai cảnh sát sau lưng.

Hai cảnh sát lập tức hiểu ý, tiến lên nắm lấy cánh tay Vũ Vi, “Đi thôi”.

Vũ Vi thấy cảnh sát bắt cô đi, không khỏi sửng sốt, cô quay đầu nhìn Sở Xa, vừa lúc nhìn thấy vẻ đắc ý trên mặt Sở Xa, sắc mặt Vũ Vi trầm xuống, chậm rãi mở miệng nói với cảnh sát trước mặt, “Ngài cảnh sát, tôi muốn báo án, hai người kia cùng với cái chết của bà Đồng Kỳ ở tiểu khu XX nửa tháng trước có liên quan, bọn họ cầm hình con gái Đồng Kỳ trong lúc làm việc cùng ghi âm cho bà Đồng Kỳ nghe, khiến cho bà Đồng Kỳ bệnh tim tái phát, chữa trị vô hiệu chết đi”. Tại sao vào đồn cảnh sát chỉ có một mình cô? Cho dù cô vào đồn cảnh sát cũng muốn kéo Sở Xa cùng vào.

Mạc Tử Hiền không khỏi kinh ngạc nhìn Vũ Vi, hắn không nghĩ tới cái chết của mẹ Đồng Vũ Vi cư nhiên cùng hai người kia có liên quan, hắn cảm thấy Đồng Vũ Vi ra tay với Sở Xa còn có chút nhẹ, nên độc ác thêm một chút nữa mới đúng!

Người đứng đầu cảnh sát hơi do dự một chút, nếu như bên cạnh không có bất kì người nào nói, hắn sẽ lấy lý do đã thương người dẫn Đồng Vũ Vi đi, nhưng mà Đồng Vũ Vi cư nhiên lại báo án, hơn nữa còn là án mạng, nếu chỉ dẫn Đồng Vũ Vi đi, ắt sẽ khiến cho người dân bất mãn đối với cảnh sát, hơi do dự một chút, hắn lạnh giọng phân phó mấy cảnh sát, “Đem cả hai mang về đồn cảnh sát để thẩm vấn”. Người có quyền tất nhiên quan trọng, nhưng hình tượng cảnh sát cũng rất quan trọng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Giúp cô ấy

Sở Xa cười hà hà đi đến đồn cảnh sát như đến nhà mình bởi vì bác cô là cấp trên của công an, nên cô biết ông chắc chắn sẽ không ngược đãi cô, nói không chừng còn được ưu đãi. Huống chi công an căn bản không tìm được chứng cứ cô hại chết Đồng Kỳ. Đến đồn cảnh sát, bị ngồi tù chỉ có Đồng Vũ Vi mà thôi.

Nghĩ tới đây khóe miệng nâng cao, ý cười càng hà hà "Không cần, công an cục trưởng, em so với anh quen thuộc nơi này hơn" Gặp công an lúc này cũng tốt dù sau hai người cũng tốt hơn một mình đi đến đồn cảnh sát báo án.

Vũ Vi lạnh giọng đối với công an "Tôi không phạm pháp, các người sao bắt tôi? Buông tay, tôi sẽ tự đi, nếu không tôi sẽ kiện các người tội quấy nhiễu tình dục!"

Mặt công an tối sầm, lập tức buông tay cô ra.

Trong lúc Vũ Vi cùng cảnh sát rời đi từ nhà vệ sinh nữ.

Mà Sở Xa lúc này rúc vào ngực Lục Hằng, càng vui mặt vào sâu trong ngực hắn, tránh cho người khác thấy bộ dạng chật vật của cô.

Mạc Từ Hiền nhìn chăm chăm bóng lưng của Vũ Vi đang càng lúc càng xa, sau đó lấy điện thoại di động ra, trầm giọng nói với đầu dây bên kia "Có chuyện cần anh giúp một tay."

Mạc Từ Phàm đang cùng bà nội ăn cơm, nhận được điện thoại của Mạc Từ Hiền thấy rất ngạc nhiên "Muốn anh giúp gì?" Phải biết tuy là anh em nhưng Mạc Từ Hiền rất ít mở miệng nhờ đến ai, đây là lần đầu tiên Mạc Từ Hiền mở miệng nhờ giúp, ngoài ngạc nhiên còn cảm thấy có chút tò mò, buông chiếc đũa trong tay xuống thông dong dựa vào cái ghế "Giá cao đấy?" Anh không dễ gì mà giúp người khác muốn anh giúp sẽ phải trả giá cao, dù là anh em cũng không ngoại lệ.

Mạc Từ Hiền không cần suy nghĩ nói "Anh muốn sau tùy anh, nếu muốn cả Mạc Thị đều là của anh"

Sắc mặt Mạc Từ Phàm trầm xuống, Mạc Từ Hiền quan tâm nhất là Mạc Thị, anh chỉ là thuận miệng nói như vậy, Mạc Từ Hiền lại dễ dàng quyết định giao Mạc Thị cho anh? Mặc dù anh không thích kinh doanh, cũng không muốn Mạc Thị, nhưng nghe Mạc Từ Hiền nói vậy làm anh rất bất ngờ, rất nhanh từ ghế đứng lên "Anh lập tức đến ngay." Cúp điện thoại, anh nhìn cô gái bên cạnh chỉ lo cắm cúi ăn cơm, bên khốe miệng có dính thức ăn cũng không biết, khốe miệng của anh không tự chủ nhếch lên, sau đó gờ tay lên vì cô lau vết bẩn, lại nhìn bà cụ ngồi đối diện áy náy cười một tiếng "Bà nội, con có việc gấp cần xử lý, Ngưng Nhi sẽ ăn cơm cùng nội."

Bà cụ căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn Mạc Từ Phàm, đôi mắt dày dặn phong sương luôn luôn nhìn vào cô bé đối diện, lúc này trong mắt của bà chỉ có cô cháu dâu tương lai, cháu trai đứng sang bên, muốn đi đâu thì đi, bà phát phát tay với Mạc Từ Phàm "Đi đi."

Lạc Ngưng Nhi cảm thấy gò má của mình bị Mạc Từ Phàm đụng một cái, liền tức giận, cô ngẩng đầu nhìn người đang đứng bên cạnh, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm anh ta, tên Mạc Từ Phàm khôn kiếp này, cư nhiên thừa cơ hội chiếm tiện nghi của cô?!

Nhưng Mạc Từ Phàm căn bản không quan tâm ánh mắt căm hận của cô, còn đối với cô lộ ra nụ cười mê người, sau đó mới xoa người rồi đi, Lạc Ngưng Nhi tức giận không thôi, muốn chạy lên cho Mạc Từ Phàm một quyền, cô hiện chỉ là tạm thời giả làm bạn gái của anh ta mà thôi, không phải là bản mình, vậy mà anh ta dám chiếm tiện nghi của cô? Nhưng khi cô thấy tâm mắt của bà cụ đối diện nhìn mình cô lập tức che giấu đi vẻ mặt tức giận, thay vào đó là một nụ cười cực kỳ sáng lạng, còn gấp thức ăn đặt vào chén của bà ngọt ngào nói "Bà nội, bà ăn đi, thức ăn rất ngon, nếu không một hồi nguội sẽ hết ngon" Dưới mặt bàn tay cô lại nắm chặt thành nắm đấm, nợ này, cô nhớ kỹ, sớm muộn gì cũng phải đòi lại hết!

Hừ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Tôi sẽ kiện cho cô ngồi tù

Tại đồn cảnh sát.

Vũ Vi cùng Sở Xa sòng vai ngồi trước bàn làm việc của công an, Trình Vi Hào ngồi đối diện với các cô.

Trình Vi Hào nhìn mặt Sở Xa một cục tím tím xanh xanh, không nhận được khẽ nhủ lòng mày, sau đó nhìn Vũ Vi, không cần hỏi cũng biết vết thương trên người Sở Xa là do Vũ Vi đánh!

Trình Vi Hào mặt lạnh nhìn Vũ Vi, mặc dù không thích Sở Xa một người luôn cho mình là thiên kim tiểu thư luôn đứng trên người khác không coi ai ra gì, nhưng hần cũng không thích hành động tùy ý đánh người của Vũ Vi "Tại sao lại đánh người?" Thật ra thì hần biết rõ Vũ Vi đánh Sở Xa vì cô hoài nghi cái chết của mẹ cô với Sở Xa có liên quan, cũng bởi vì biết nguyên nhân nên hần càng thêm tức giận, bởi vì hần đã điều tra rất rõ ràng, Sở Xa cùng cái chết của Bà Đồng không có liên quan, hơn nữa án đã kết thúc, hiện tại Vũ Vi lại vì nguyên nhân này ra tay đánh Sở Xa, chính là gián tiếp chỉ trích bản án của hần sai. Đây là thời điểm hần được xét thăng chức, nếu như cấp trên biết chuyện này, sẽ ảnh hưởng đến tương lai của hần.

Sở Xa thấy Trình Vi Hào mặt lạnh nhìn Vũ Vi, trong lòng càng thêm vui vẻ, Đồng Vũ Vi, tôi xem cô chết như thế nào!

Nhưng Vũ Vi *đúng lý hợp tình nhìn thẳng Trình Vi Hào, lạnh giọng trả lời "Sở Xa thừa nhận cô ta cảm ảnh chụp cùng máy ghi âm đưa cho mẹ tôi, làm hại bà bệnh tim tái phát không kịp thời cấp cứu nên mới chết, cô ta là hung thủ hại chết mẹ tôi, tôi đánh cô ta là có lỗi sao?"(đúng lý hợp tình :cây ngay không sợ chết đứng)

Trình Vi Hào dè nén lại cơn tức giận trong lòng, lạnh lùng nói "Tôi đã nói rồi, vụ án bà Đồng chết đã kết án, cái chết của bà cùng Sở Xa không liên quan, cô lại vẫn đánh cô ấy?"

Vũ Vi cứ nghĩ Trình Vi Hào là bạn bè của Trác Nhất Phi, thì sẽ đối với cô tốt hơn, không ngờ trong câu nói của hần ta phảng phất mang theo tức giận, cô biết Trình Vi Hào không đứng về phía bên cô. Bất quá cô cũng hiểu, vụ án này là hần ta phụ trách, hơn nữa đã kết án, cô lúc này lại làm thế thì đối

với hắn ta hoàn toàn không tốt."Chính tôi ở trong nhà vệ sinh nghe được cô ta thừa nhận là cô ta cố ý chọc giận mẹ tôi, Anh Trình, xin anh giúp tôi lần nữa tra lại vụ án này có được không? Nhất định có thể tìm được chứng cứ phạm tội của Sở Xa cùng Lục Hằng. Dem bọn họ trừng trị trước pháp luật"

Sở Xa nghe được lời nói của Vũ Vi, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ uất ức, hốc mắt đầy nước, một bộ mặt tức giận đến nỗi điên nhin Vũ Vi "Đồng Vũ Vi, tôi tốt bụng đi thăm mẹ cô, lại bị cô nói thành hung thủ hại chết mẹ cô, không chỉ như vậy, cô còn ra tay đánh tôi! Tôi nhất định sẽ kiện cô, kiện cô không lý do gây tổn thương tinh thần và thân thể tôi, tôi sẽ kiện cho tới khi cô ngồi tù mới thôi!" Dứt lời cô xoay mặt nghiêm nghị nhìn Trình Vĩ Hào "Trình cảnh sát, anh cứ tùy ý điều tra, tôi không làm điều xấu nên không sợ!" Trong lòng lại hừ lạnh, dù sao chứng cứ đã bị mẹ cô thiêu hủy hết, coi như Trình Vĩ Hào có điều tra lại cũng tra không được gì.

Lời nói của Vũ Vi làm lòng tin Trình Vĩ Hào dao động, có lẽ anh thật sự đã sai, khóe mắt liếc nhìn về phía Sở Xa đang ngồi, chỉ thấy trên mặt Sở Xa trừ vẻ uất ức chính là tức giận, còn chuẩn bị kiện ngược lại Vũ Vi, trong ánh mắt không có một chút thần sắc sợ hãi, còn muốn hắn lần nữa tra lại án.

Không có kẻ giết người nào lại tự nguyện cho công an lần nữa tra án, chỉ bằng điểm này hắn liền tin Sở Xa cùng cái chết của bà Đồng tuyệt đối không có một chút liên quan.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Người này là cha cô sao

Hắn ho nhẹ một tiếng, sau đó lạnh giọng đối với Vũ Vi "Mẹ cô đã chết, chúng tôi cũng đã tra rất rõ ràng, xác thực cùng Sở Xa không có một chút quan hệ. Hơn nữa án đã kết, nếu như cô cứ tiếp tục nói như vậy, chúng tôi sẽ khởi tố cô tội bôi nhọ hình tượng cảnh sát!"

Cái tên Trình Vĩ Hào này là một kẻ ích kỷ, vì bảo vệ chính mình cùng hình tượng của cảnh sát, mà không đi tra rõ chân tướng, Vũ Vi bỗng nhiên từ trên ghế đứng bật dậy, mặt vô cùng tức giận nhìn Trình Vĩ Hào, nói rõ ràng từng chữ "Anh căn bản không xứng làm một cảnh sát của nhân dân!"

Sắc mặt Trình Vĩ Hào lập tức trở nên xanh mét, đôi tay ở dưới bàn làm việc đã sớm nắm thành nắm đấm, Đồng Vũ Vi nếu không phải là người Trác Nhất Phi thích, hắn sẽ không chút do dự cho cô một bạt tai, để cho cô biết, cảnh sát nhân dân là không thể tùy tiện sỉ nhục!

Ngồi ở một bên Sở Xa nhìn có chút hả hê, Đồng Vũ Vi là cô ngu ngốc, tự nhiên vào lúc này chọc giận hắn ta, chỉ là càng chọc giận hắn ta, hắn ta sẽ càng không lật lại bản án, điều này đối với cô vô cùng tốt!

Vũ Vi đối với sự kìm nén tức giận của Trình Vĩ Hào coi như không thấy.

Trình Vĩ Hào không nghĩ tới Đồng Vũ Vi lại bài ra vẻ mặt bàng quang, hắn thật sâu thở ra một hơi, sau đó từ trên ghế đứng dậy "Đồng Vũ Vi, cô là nghi phạm đánh cô Sở Xa, hiện tại cô ấy muốn tố cáo cô cố ý gây thương tích, chúng tôi theo qui định tạm giam cô trong vòng 24 giờ để điều tra sự việc, lại làm"

"Xa Xa!" Trình Vĩ Hào chưa nói hết liền thấy cửa bị Xa Lan mở ra nên dừng lại.

Xa Lan từ xa đã thấy trên mặt Sở Xa đầy vết thương, bà chạy nhanh đến trước người của Sở Xa, đau lòng nhìn mặt Sở Xa "Xa Xa, tại sao con lại bị như vậy?"

Sở Xa thấy mẹ của mình đến, trong lòng cảm thấy uất ức vô cùng, cô vươn đôi tay vòng quanh hông của Xa Lan, mặt úp vào ngực bà, một tay chỉ vào Vũ Vi nước mắt là tả rơi "Mẹ, là cô ta đánh con"

Xa Lan thấy Vũ Vi thì tức giận cực điểm, bà vung tay lên hung hăng cho Vũ Vi một bạt tai "Khốn kiếp, cô dám đánh con gái bảo bối của tôi!"

Vũ Vi lạnh lùng quay lại nhìn Xa Lan, nơi này là đồn cảnh sát, Xa Lan lại dám đánh cô, cô sẽ lập tức kiện bà ta tội hành hung!

"Bốp bốp " Gò má của Vũ Vi lại bị hai bạt tai, gương mặt của cô lập tức sưng đỏ .

Vũ Vi nhất thời sững sốt, Xa Lan cùng Sở Xa cũng ngăn người, họ đồng thời nhìn về phía người tát bạt tai kia, thấy Sở Quốc Vĩ mặt âm trầm đứng ở bên cạnh Vũ Vi "Đồng Vũ Vi, ai cho phép cô đánh con gái tôi?"

Hai tay Vũ Vi nắm chặt, lạnh lùng quay lại nhìn người đàn ông mới đến, người này vừa đến liền cho cô hai bạt tai, thậm chí không hỏi lý do.

"Chẳng lẽ ông không biết mẹ tôi là do con gái bảo bối của ông hại chết sao?" Vũ Vi cắn răng nghiêng lợi chất vấn Sở Quốc Vĩ.

Sở Quốc Vĩ thân hình hơi cương cứng, sau đó cặp mắt nhú lại, che giấu ánh mắt của ông, trầm giọng hỏi Vũ Vi "Cô nói cái gì?"

Nhìn nét mặt Sở Quốc Vĩ, Vũ Vi trong lòng âm thầm thay người mẹ đã qua đời cảm thấy bi ai, bà lúc nào cũng tâm tâm niệm niệm yêu người đàn ông này, vậy mà khi nghe bà chết trên mặt ông ta lại không có một chút đau lòng. Vũ Vi không nhận được hừ lạnh, quay mặt đi không nhìn Sở Quốc Vĩ "Tôi nói, con gái bảo bối của ông hại mẹ tôi tức chết!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thật là nực cười

"Không thể nào!" Sở Quốc Vĩ không cần suy nghĩ mà phản bác Vũ Vi, ngay sau đó mặt tức giận nhìn Vũ Vi, "Sở Xa luôn là một đứa bé rất ngoan, con bé làm sao có thể sẽ làm Đồng Kỳ tức chết được? Muốn chọc giận, cũng là mày chọc cho chết!" Nói xong, ông ta đến một bước gần Vũ Vi dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được nói với cô, "Đừng tưởng rằng cô làm mấy cái chuyện hạ lưu kia thì không ai biết, Xa Lan nói với tôi, Đồng Kỳ chết đi là do cô, là cô làm bà ta tức chết, những hình ảnh cùng ghi âm kia của cô tôi thấy tất cả rồi, vốn là xem cô là cốt nhục phân thượng của tôi tôi không cho truy cứu nguyên nhân cái chết của mẹ cô. Ai biết cô lại chẳng biết xấu hổ như vậy, Sở Xa chẳng qua là tốt bụng đi thăm Đồng Kỳ, cô lại lấy oán trả ơn đem cái chết của Đồng Kỳ đẩy lên người Sở Xa, không chỉ như vậy mà còn động thủ đánh con bé, lần này, tôi nói cái gì cũng sẽ không bỏ qua cho cô!" Dứt lời, ông ta chán ghét nhìn Vũ Vi một cái, lui về phía sau một bước giữ vững khoảng cách nhất định với Vũ Vi, giống như gần Vũ Vi sẽ dơ bẩn hai mắt của ông ta.

Lòng của Vũ Vi không khỏi cả kinh, vô thức nhìn Sở Xa và Xa Lan, chỉ thấy trên mặt mẹ con kia treo nụ cười như ý, còn mặt Sở Xa thì khiêu khích nhìn Vũ Vi, Đồng Vũ Vi, đầu với tôi, cô còn non lắm! Hiện tại cha cũng đứng ở phía cô, không tin lời nói của Đồng Vũ Vi, Đồng Vũ Vi lại khiến cha nóng thành như vậy, xem ra cô ta không thể không bay ngay vào tù, nghĩ tới đây khóe miệng Sở Xa nhếch lên, Đồng Vũ Vi, tất cả đều là cô tự chuốc lấy phiền phức, cũng phải trả giá do cô đánh bản tiểu thư!

Cô ta xoay mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Vũ Vi, nhớ tới lúc Đồng Vũ Vi đem băng vệ sinh đã dùng qua nhét vào trong miệng cô, tư vị cái mùi ghê tởm kia, khiến cô ta khó quên đến bây giờ, tay của cô ta không khỏi nắm thành quả đấm thật chặt, lực móng tay đâm mạnh thật sâu vào trong thịt cô ta cũng không hay. Đồng Vũ Vi, chờ lúc cô vào nhà giam, tôi muốn cô mỗi ngày đều thương thức loại tư vị này!

Sở Quốc Vĩ đau lòng không chịu nổi nhìn gò má của sung đỏ Sở Xa, sau đó nhìn Trình Vĩ Hào, lạnh giọng ra lệnh, "Trung sĩ, chứng cứ Đồng Vũ Vi đánh con gái của tôi vô cùng chính xác, tôi muốn các người tạm giam cô ta mười lăm ngày." Sau đó ông ta lạnh mặt nhìn Vũ Vi, "Sau đó, tôi muốn mời luật sư nổi tiếng nhất kiện cho cô ngồi tù mới thôi! Để cho cô trả giá lớn vì hành động của mình!"

Ha ha, ha ha ha! Ha ha ha a!

Lúc này ngoài cười ra, Vũ Vi không biết mình còn có thể làm phản ứng được gì nữa.

Mặt cô giấu cợt nhìn cha ruột mình, rõ ràng là không hỏi phải trái đúng sai mà kiện cô, mà còn để cô ngồi tù!

Thật là buồn cười, nực cười đến tột cùng!

Trình Vĩ Hào từ trước bàn làm việc đi tới trước người của Vũ Vi lạnh giọng ra lệnh, "Đi thôi."

Trong lòng của Vũ Vi rất tức giận, nhưng là vừa có thể như thế nào? Nơi này là đồn cảnh sát, cô ngoài khuất phục còn có thể làm cái gì?

Sở Xa rúc vào trong ngực Lục Hàng, trên mặt đều là thâm tình hả hê, bỗng dưng, sắc mặt cô ta chợt lạnh, lạnh lùng nhìn Đồng Vũ Vi, không tiếng động nói, Đồng Vũ Vi vận xui của cô bắt đầu từ bây giờ rồi!

Vũ Vi cô ác độc tron mắt nhìn Sở Xa một cái, rồi sau đó vô cùng miễn cưỡng đi theo sau lưng Sở Quốc Vĩ đi tới phòng tạm giam.

Lúc lướt qua Sở Xa, cô thấy rất rõ ràng nụ cười hả hê trên mặt Sở Xa càng thêm nồng đậm một chút.

"Đồng Vũ Vi đánh con gái của ông tôi không thấy, tôi lại thấy được vợ chồng hai người mới vừa ở đồn cảnh sát đánh Đồng Vũ Vi, hơn nữa hiện tại trên mặt của cô ấy còn có dấu nắm ngón tay rất rõ ràng!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Cả đồn cảnh sát đều là nhân chứng

Kèm theo một giọng nói lười biếng cùng lạnh lùng xuyên qua không khí trong lành chậm rãi truyền vào trong lỗ tai của mọi người, một người đàn ông trẻ tuổi mặc tây trang đen hạng sang màu da trắng đẹp trai bên khỏe miệng lộ nụ cười nhạt đi tới trước người của Sở Quốc Vĩ, ngũ quan của anh ta đẹp như được điêu khắc, vóc người thon dài, thậm chí so với Sở Quốc Vĩ còn cao hơn một cái đầu, hần thấp trông mắt nhìn Sở Quốc Vĩ, một đôi mắt đẹp mắt giống như ánh trăng lóe thần sắc giáo hoạt, "Sở tiên sinh, tôi là luật sư của Đồng Vũ Vi, hiện tại tôi đại diện cho Đồng Vũ Vi chính thức khởi tố vợ chồng hai người vừa rồi ở đồn cảnh sát đánh Đồng Vũ Vi. Tôi không chỉ muốn kiện các người đánh Đồng Vũ Vi, còn kiện các người quản đầu(hội đồng ý mã) cô ấy. Hơn nữa, tôi sẽ kiện các người ngồi tù mới thôi, không cần lo lắng vấn đề nhân chứng, bởi vì, tất cả mọi người trong căn phòng này có thể vì tôi làm nhân chứng." Dứt lời, hần duỗi ra ngón tay chỉ chỉ bốn góc camera trong phòng nói, "Trong đây cũng có chứng cứ các người mới đánh cô ấy hỏi này" Rồi sau đó trên mặt hần mỉm cười thân thiện nhìn Trình Vĩ Hào, "Trung sĩ, làm phiền anh đồng thời tạm giam Đồng Vũ Vi, cũng đưa vợ chồng bọn họ tạm giam luôn, nếu không, tôi sẽ kiện đồn cảnh sát các anh thiên vị tổng giám đốc Sở." Dứt lời, sắc mặt của hần lạnh xuống, cứ đứng tại chỗ như vậy lạnh lùng nhìn Trình Vĩ Hào.

Một loạt lời nói của người đàn ông trẻ tuổi bên trong mang theo mùi vị uy hiếp rõ ràng, tất cả mọi người có mặt đều ngây người, đặc biệt là Trình Vĩ Hào, sắc mặt của hần thay đổi có chút khó coi, người đàn ông trẻ tuổi này hần rất quen thuộc, anh ta chính là luật sư nổi tiếng nhất, cũng là anh trai Mạc Từ Phàm của tổng giám đốc Mạc thị Mạc Từ Hiên, nghe nói, anh ta kiện tụng chưa từng thua.

Lúc trước anh ta cùng Mạc Từ Phàm đã đối đầu nhau mấy lần, tất cả đều thất bại, lần này lại là như vậy, Mạc Từ Phàm đẩy hần đến một tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, nếu hần không tạm giam Sở Quốc Vĩ và Xa Lan, Mạc Từ Phàm sẽ kiện hần vì tình riêng mà làm trái pháp luật, thiên vị tổng giám đốc Sở thị, như vậy, công việc cảnh sát của hần cũng đi tong.

Nếu hần vì lời nói của Sở Quốc Vĩ và Xa Lan mà giam lại, vừa không có đầy đủ lý do, phải biết rằng Sở Quốc Vĩ và Xa Lan mới vừa chỉ là tát Đồng Vũ Vi một bạt tai mạnh mà thôi, chẳng lẽ bỏ rơi người bạt tai liền bị tạm giam sao?

Trình Vĩ Hào tức giận không dứt, nhưng không có cách nào phản bác lại lời nói của Mạc Từ Phàm, lại càng không dám mở miệng bác bỏ, hần sợ vừa mở miệng lại bị Mạc Từ Phàm nắm được sơ hở của hần, đến lúc đó, e rằng ngay cả hần Mạc Từ Phàm cũng kiện ra tòa. Hần đã có thể chịu không nổi rồi.

Vũ Vi không khỏi rất kinh ngạc mà nhìn xem người của cô chợt xuất hiện tại đồn cảnh sát trợ giúp, cô cho là mình khi còn sống, cứ khai báo như vậy, bị kiện, sau đó ngồi tù. Nhưng không có nghĩ đến, đột nhiên xuất hiện một cứu tinh. Cô cảm kích nhìn Mạc Từ Phàm một cái, sau đó một tay che đầu của mình, một tay đỡ một bên bàn, bộ dạng mình như sắp ngã nhào, "Luật sư, tôi cảm thấy đầu của tôi rất choáng rất đau, nhất định là do Sở Quốc Vĩ và Xa Lan đánh, tôi muốn xin đến bệnh viện làm kiểm tra kỹ càng, sau đó kiện bọn họ có ý đánh tôi." Cô không có thời gian để ý tới mục đích của đối phương là gì mà trợ giúp cô, bây giờ đối với cô mà nói, quan trọng nhất là rời khỏi đồn cảnh sát, như vậy cô mới có thể trả thù Sở Xa và Lục Hằng.

Mạc Từ Phàm nhìn thấy dáng vẻ Vũ Vi giả bộ nhức đầu, âm thầm cười một tiếng, cô gái này lại phản ứng thật nhanh."Trung sĩ, trong đầu Đồng Vũ Vi có chút choáng váng tôi muốn mang cô ấy đến bệnh viện làm kiểm tra cẩn thận, mời các người thả người, bằng không trì hoãn thời gian cô ấy khám bệnh, nếu ảnh hưởng đến thân thể khỏe mạnh của cô ấy, tôi sẽ kiện đồn cảnh sát của các người ngược đãi cô ấy!" Dừng một chút, hần nhìn Sở Quốc Vĩ cười hả hê.

Sắc mặt của Sở Quốc Vĩ ngay lập tức lạnh hần, ông ta không khỏi nhìn Mạc Từ Phàm đứng đối diện ông ta thật sâu, trong ánh mắt của người đàn ông này tràn ngập đầy thần sắc kiên định, nhìn như muốn kiện hần, kì thực là buộc ông buông tha khỏi tố Đồng Vũ Vi. Bằng không người đàn ông này sẽ cùng ông đấu đến cùng, nếu anh ta kiện theo lời nói của Đồng Vũ Vi, đối phương sẽ kiện ông và Xa Lan. Hơn nữa sẽ kiện ông đến khi ngồi tù mới thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 82: Hung thủ nhất định là cô ta!

Sở Xa thông minh cũng nhìn thấu ý đồ của Mạc Từ Phàm, cô ta vội vàng che đầu của mình, cũng muốn giống Vũ Vi, đến bệnh viện kiểm tra thân thể, chỉ là cô ta còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, liền bị Mạc Từ Phàm dội một chậu nước lạnh, "Sở tiểu thư, bây giờ cô mới giả bộ nhức đầu muốn đến bệnh viện nghiệm thương(kiểm tra thương tích), không cảm thấy hơi trễ sao? Huống chi trong toilet nữ không có camera, căn bản không có người nào biết bên trong xảy ra chuyện gì, tôi hoàn toàn có thể kiện cô tội vu oan Đồng Vũ Vi đánh cô."

"Sở tiên sinh, Đồng Vũ Vi chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt, kiện tụng, đối với cô ấy không có gì tổn thất, nhưng đối với ngài lại khác, vợ chồng hai người ở đồn cảnh sát đánh người, tin tức này nếu được truyền đi, không ngừng đối với ngài, còn có anh trai ngài, vốn là cục trưởng công an. Anh rể ngài, Thống trưởng công an tỉnh cũng sẽ ảnh hưởng rất lớn, tối thiểu người ta sẽ cho rằng các người có rất cường ngạnh khai sơm(dựa nui) mới có thể ở đồn cảnh sát lớn lối như vậy đây!" Mạc Từ Phàm nhàn nhạt nhìn Sở Quốc Vĩ lạnh lùng nói, "À, tôi quên mất, chủ yếu nhất vẫn là sẽ ảnh hưởng đến cổ phiếu Sở thị của các người." Dứt lời, hai tay hần ôm ngực, ngồi ở trước bàn làm việc cảnh sát, bên khỏe miệng mỉm cười thân thiện chờ đợi Sở Quốc Vĩ trả lời, anh tin tưởng Sở Quốc Vĩ không phải người ngu biết rõ nên làm như thế nào.

Vũ Vi không ngờ người này nói chuyện lại sắc bén như vậy, nói mấy câu lại khiến sắc mặt của người nhà Sở Quốc Vĩ cực kỳ khó coi, cô có chút khẩn trương nhìn chằm chằm Sở Quốc Vĩ, hi vọng Sở Quốc Vĩ từ bỏ khỏi tố cô.

Sắc mặt của Sở Quốc Vĩ càng ngày càng trầm, không thể không nói, trước lời nói của người người đàn ông này đều là những câu trọng điểm, đừng nói ông đánh người rồi, dù cho ông ta không có đánh người, nếu thật phải kiện tụng, đối với ông ta không có lợi chỉ có hại, hơn nữa chỗ hại còn rất nhiều!

Thần sắc Sở Quốc Vĩ nặng nề đứng tại chỗ, do dự liên tục, mới chậm rãi mở miệng nói với Trình Vĩ Hào, "Chúng ta hủy bỏ khiếu nại Đồng Vũ Vi."

Hồ!

Nghe được câu này, Vũ Vi yên tâm thở ra một hơi.

Mạc Từ Phàm là từ trên mặt bàn đứng lên, hướng Vũ Vi thân nhiên nói, "Chúng ta có thể đi rồi."

Vũ Vi hướng anh cười cười, đi theo sau anh ấy đi đến cửa đồn cảnh sát.

"Cha!" Sở Xa nghe Sở Quốc Vĩ nói như vậy, nhất thời từ trên ghế đứng lên, thần sắc không tin tưởng trên mặt nhìn ông, Đồng Vũ Vi đánh cô thành như vậy, sao lại dễ dàng bỏ qua cô ta như vậy hả?

Sở Quốc Vĩ nháy mắt nhìn Sở Xa, ý bảo Sở Xa không nên kích động, lấy thực lực nhà họ Sở bọn họ, muốn trừng phạt một Đồng Vũ Vi dễ như một bữa ăn sáng, cần gì nhất thời nóng nảy chứ?

Sở Xa vờ như không thấy Sở Quốc Vĩ đưa mắt nhìn cô, lạnh lùng nói, "Không được, tôi mới là người bị ấu dâm, tôi sẽ không hủy rút đơn kiện đối với Đồng Vũ Vi đâu! Tôi muốn kiện cô ta ngồi tù chung thân!" Cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Đồng Vũ Vi như vậy được!

Bước chân Vũ Vi tới cửa nhất thời dừng lại, đôi tay nhỏ bé khẩn trương nắm chặt thành nắm đấm, trái tim không được khống chế nhanh chóng đập loạn, nếu như, Sở Xa thật sự khởi tố theo lời của cô ta. . . .

Trái lại gương mặt Mạc Từ Phàm lại rất bình tĩnh, anh cũng không nhìn Sở Xa một cái, chậm rãi nói với tất cả cảnh sát trong phòng mở miệng, "Các vị cảnh sát đều được chứng kiến, Sở đại tiểu thư đối với Đồng Vũ Vi có thái độ thù địch rất nồng đậm, nếu như Đồng Vũ Vi rời khỏi đây về sau xảy ra điều gì ngoài ý muốn, hung thủ nhất định là cô ta!"

"Sở Xa!" Lời nói của Mạc Từ Phàm khiến sắc mặt của Sở Quốc Vĩ lạnh hẳn, ông ta nhìn chăm chăm Sở Xa, đứa con gái này cái gì cũng tốt, nhưng ngay cả suy nghĩ vì đại cục mà cũng không hiểu được. Còn bị người đàn ông kia nắm được sơ hở, sau này cho dù muốn trả thù Đồng Vũ Vi cũng có chút đắn đo.

Lục Hàng thấy sắc mặt của Sở Quốc Vĩ trở nên cực kỳ khó coi, nhanh chóng ôm Sở Xa vào trong lòng, nhẹ giọng nói với cô ta, "Sở Xa, không nên kích động, ba làm như vậy, tất nhiên ông ấy có lý do, trừng phạt Đồng Vũ Vi có rất nhiều phương pháp, cách thức. Không nhất định nhất định để cho cô ta ngồi tù."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Muốn tôi chết kiếp sau đi

Nghe Lục Hàng nói như vậy, tâm tình kích động của Sở Xa mới chậm rãi bình tĩnh lại, vẻ mặt cô ta không cam lòng.

Nhìn Vũ Vi, cắn răng nghiền lợi nói từng chữ, "Tôi quyết định từ bỏ khiếu nại Đồng Vũ Vi." Dứt lời, cô ta hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Vi một cái, ánh mắt kia như nói với Đồng Vũ Vi, coi như không khởi tố cô, tôi cũng sẽ không bỏ qua cho cô! Chỉ là, cô ta thế nào cũng không nghĩ tới, chuyện cô ta sai lầm nhất cuộc đời này là bỏ qua cho Đồng Vũ Vi.

Vũ Vi quay lại lạnh lùng liếc Sở Xa một cái, sau đó cùng Mạc Từ Phàm đi ra khỏi đồn cảnh sát.

Đi tới cửa chính đồn cảnh sát, Mạc Từ Phàm lên một chiếc xe thể thao cao cấp, anh ta ngồi ở bên trong, mặt mỉm cười nhìn Vũ Vi, "Lên xe, tôi đưa cô về." Coi cô gái này là người trong lòng Mạc Từ Hiên, anh ta mới đưa cô về.

Vũ Vi lại nhìn anh lắc đầu một cái, "Không, bạn tôi sẽ trở lại đón tôi. Chuyện ngày hôm nay, cảm ơn anh." Trác Nhất Phi vừa gọi điện tới cho cô, anh ấy không biết cô bị cảnh sát đưa đi, căng thẳng không thôi, lập tức tới ngay đồn cảnh sát đón cô.

"Không cần cảm ơn, tôi thu lệ phí." Mạc Từ Phàm nhìn Vũ Vi nói.

Vũ Vi sững sờ một chút, khẩu khí người này nói chuyện thật ra vô cùng giống cô, từ trong túi cô lấy ra tất cả tiền cùng danh thiếp của mình để vào chỗ ngồi kế bên tài xế, "Trước mắt tôi chỉ có một ít này thôi, nếu không đủ, gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ từ từ đem lệ phí còn lại trả lại cho anh."

Mạc Từ Phàm cũng không nhìn chỗ tiền bên ghế, liền lái xe ô tô rời đi, lúc rời đi, hần ném lại một câu, "Nhiều đây là đủ rồi."

Vũ Vi đắm chiều nhìn bóng dáng Mạc Tử Phàm rồi đi, cô không hiểu tại sao người đàn ông xa lạ kia lại giúp cô?

"Đồng Vũ Vi, đừng tưởng rằng cô không phải người tù, tôi sẽ bỏ qua cho cô, sự kiện cô đánh tôi, tôi sẽ không dễ quên như vậy đâu." Sở Xa cực kỳ không cam lòng mang theo giọng nói tức giận truyền vào trong lỗ tai Vũ Vi.

Vũ Vi không khỏi xoay người, chỉ thấy đôi tay Sở Xa ôm ngực, đứng ở trước người của cô cách đó không xa, vẻ mặt phẫn hận (phẫn nộ + căm hận) nhìn cô, lúc này Sở Quốc Vĩ và Xa Lan cùng với Lục Hàng đi tới bên người Sở Xa, bốn người đứng thành một hàng, trên mặt tất cả đều lộ vẻ tức giận nồng đậm nhìn cô, dáng vẻ kia như hận không thể giết chết cô cũng không hà giận được!

Vũ Vi không nhìn được khinh thường bốn người trước mặt, bọn họ còn không biết xấu hổ với người khác sao? Hại chết mẹ của cô không nói, còn muốn trả thù cô?

Ánh mắt Vũ Vi âm lãnh (âm u + lạnh lẽo) quét qua từng người một trước người cô, từng chữ một nói rất rõ ràng, "Các người hại chết mẹ tôi, tôi sẽ không dễ quên như vậy đâu, coi như ngọc nát đá tan (tốt hay xấu rồi cũng bị tiêu hủy), tôi cũng để các người trả giá tương ứng cho cái chết của mẹ tôi!"

Không biết vì sao khi ánh mắt Vũ Vi âm lãnh của quét qua cô, từ đáy lòng Sở Xa chậm rãi thấy lạnh cả người, một khắc kia, ánh mắt của Đồng Vũ Vi giống như là hai thanh kiếm sắc bén đâm vào nơi ngực của cô ta thật sâu, khiến chỗ sâu trong đáy lòng cô ta dâng lên một nỗi sợ hãi.

Thế nhưng rất nhanh cô ta đem nỗi sợ hãi này chặn lại, Đồng Vũ Vi, muốn tiền không có tiền, muốn thế lực không có thế lực, lấy cái gì cùng cô đấu? Dựa vào cái gì mà cùng cô đấu? Cô ta hừ lạnh cười một tiếng, đi mấy bước tới trước người của Vũ Vi, hả hê nói, "Đồng Vũ Vi, coi như cô biết cái chết của mẹ cô có liên quan đến tôi thì như thế nào? Muốn định tội danh cho tôi, muốn tôi trả giá thật lớn, muốn tôi chết. . . . Kiếp sau đi." Dứt lời, cô ta nhìn Đồng Vũ Vi càng thêm hả hê, mục đích của cô rất đơn giản chính là muốn chọc giận Đồng Vũ Vi, chỉ cần Đồng Vũ Vi ra tay đánh cô, như vậy thì cô có biện pháp khiến Đồng Vũ Vi ở trong tù cả đời!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Tôi muốn các người sống không bằng chết!

Nhìn ánh mắt Sở Xa đắc ý làm cho con tức giận tận đáy lòng của Vũ Vi bùng nổ cô hận lúc này không thể tiến tới nắm chặt mái tóc dài của Sở Xa, đem tóc của cô ta kéo xuống để cho cô ta biến thành người đầu hói! Sau đó đem cô ta bóp chết rồi cho chó ăn!

Nhưng là cô không làm như vậy, theo lý trí cô đem đáy lòng tức giận áp trụ, bởi vì cô biết nếu là ở trong này động thủ, như thế nửa đời sau của cô liền bị nán lại, cô không sợ ngồi tù, cô sợ không trả thù được Sở Xa mà phải an vị trong tù.

Trong lòng Vũ Vi tức giận đến nổi điên, nhưng trên mặt cô lại treo một mỉm cười đẹp, cô khẽ mở cánh môi, chậm rãi mở miệng nói, "Sở Xa cô sai lầm rồi, cô chết như vậy thì quá dễ dàng cho nên tôi hẳn không muốn các người chết tôi muốn các người sống không bằng chết!"

Sở Xa không khỏi đánh giá Đồng Vũ Vi một cái, vốn cô cho rằng Đồng Vũ Vi sẽ động thủ đánh cô, nhưng không nghĩ đến Đồng Vũ Vi chẳng những không có động thủ lại mỉm cười nhìn cô. Cô ngẫm nghĩ chặt quả đầu, giờ khắc này, cô cảm giác được sau này Đồng Vũ Vi sẽ là kẻ địch mạnh mẽ.

Một trong những cách đánh kẻ địch là áp đảo tinh thần của họ, trên mặt cô treo một mỉm cười nhàn nhạt vẻ mặt khinh thường nhìn Vũ Vi, "Muốn tôi sống không bằng chết? Đồng Vũ Vi cô có khả năng đó sao?"

Lúc này, tài xế Sở gia đã đem xe chậm rãi chạy đến bên cạnh người Sở Xa, Lục Hàng thật cẩn thận đỡ Sở Xa lên xe. Sở Quốc Vĩ cùng Xa Lan trước sau cũng lên xe.

Khóe mắt Vũ Vi nhìn thấy xe Trác Nhất Phi đã tiến vào cục cảnh sát, khóe miệng đẹp khẽ nhếch lên, khiêu khích liếc Sở Xa vừa mới ngồi vào trong xe một cái, "Có khả năng hay không từ từ cô sẽ biết." Nói xong, cô xoay người hướng xe Trác Nhất Phi đi đến, trước khi rời đi cô lạnh lùng để lại cho Sở Xa một câu, "Nếu như tôi không có khả năng thì tôi cũng sẽ cùng các người *đồng quy vu tận! Tóm lại, tôi sẽ không bỏ qua cho các người bất luận là cái gì!" (đồng quy vu tận: cùng đến chỗ chết)

Sở Xa tức giận không thôi, muốn xuống xe tìm Vũ Vi tính sổ, Đồng Vũ Vi cái gì cũng không có dựa vào cái gì lại kiêu ngạo như vậy?

Lục Hàng lại dùng lực ôm lấy eo thon của Sở Xa, ôn nhu nói, "Thôi, cần gì phải chấp nhất với cô ta? Hiện tại quan trọng là điều trị vết thương em trước đã."

Sở Xa tức giận trừng mắt nhìn bóng lưng Đồng Vũ Vi một cái, sau đó ra lệnh cho tài xế, "Lái xe."

"Vũ Vi, đã xảy ra chuyện gì? Cậu như thế nào lại đến chỗ này hả?" Trác Nhất Phi vừa mới xuống xe liền chạy đến trước mặt Vũ Vi, nhìn Vũ Vi từ trên xuống dưới, thấy trên mặt Vũ Vi in rõ năm dấu tay, sắc mặt của hắn trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói, "Ai đánh?"

Vũ Vi lại không chút để ý hé miệng cười, "Không có việc gì, đã không đau rồi." Nói xong, cô chủ động kéo cánh tay Trác Nhất Phi, kéo Trác Nhất Phi hướng tới xe của hắn đi đến.

Trác Nhất Phi lại dừng lại cước bộ, thần sắc nghiêm túc nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, mình không thích cậu gạt mình bất cứ chuyện gì, nói cho mình biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Vũ Vi thâm sâu thở ra một hơi, cô biết nếu cô không nói thì Trác Nhất Phi nhất định sẽ không từ bỏ ý định.

Cô kéo Trác Nhất Phi đi tới xe, "Vừa đi vừa nói chuyện."

"Không đi chào hỏi cô ấy sao? Làm chuyện tốt, nên là lưu lại danh tính mới đúng, như vậy mới có thể làm cô ấy cảm kích em a! Có lẽ cô ấy sẽ bởi vì em trợ giúp mà yêu em cũng không chừng a!" Mạc Tử Phàm nhìn Đồng Vũ Vi cùng người đàn ông kia lên xe, liền mỉm cười nhìn Mạc Tử Hiên đang ngồi ở bên tay lái phụ.

Mạc Tử Hiên nhin không được cười lên một tiếng, hỏi lại Mạc Tử Phàm, "Anh cảm thấy em giúp cô ấy là vì để cho cô ấy yêu em sao?"

"Chứ không phải sao?" Mạc Tử Phàm không khỏi nghi hoặc nhìn Mạc Tử Hiên, không phải làm cho cô ấy yêu, vậy giúp cô ấy làm gì a?

Mạc Tử Hiên thâm sâu nhìn một người nào đó, cực kỳ khẳng định trả lời Mạc Tử Phàm, "Không phải." nếu hỏi tại sao hắn giúp Đồng Vũ Vi, thì chỉ có thể nói nhất thời tốt bụng, hoặc là không quen nhìn kẻ mạnh bắt nạt kẻ yếu.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Đồng ý

"Két—." Một chiếc xe cao cấp đang chạy trên đường đột nhiên ngừng lại, làm hại xe phía sau suýt nữa đã tông vào đuôi xe.

"Cậu nói cái gì? Cái chết của di Đồng cùng Lục Hàng cùng Sở Xa có quan hệ?" Về mặt Trác Nhất Phi không tin nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi khẽ gật đầu.

Trác Nhất Phi đau lòng đem Vũ Vi ôm vào trong lòng, "Mình biết trong lòng cậu khó chịu, muốn khóc thì hãy khóc đi."

Mũi Vũ Vi cay cay, ngã vào lòng Trác Nhất Phi nhin không được bắt đầu khóc. . . . Trong lòng cô thật sự rất khó chịu, cô biết mẹ là bị Sở Xa cùng Lục Hàng hại chết, nhưng không có khả năng báo thù cho mẹ, chỉ có thể tro mắt nhìn Sở Xa cùng Lục Hàng ung dung ngoài vòng pháp luật, cô hận chính mình vì sao lại yếu đuối như vậy?

Cả đời mẹ cô chưa bao giờ hại người, chưa bao giờ có một ngày sung sướng, tại sao Sở Xa cùng Lục Hàng lại nhẫn tâm hại chết mẹ cô như thế? Tại sao?

Vũ Vi khóc ở trong lòng Trác Nhất Phi đến thương tâm.

Đồng thời ở trong lòng thê, mặc kệ Sở Xa cùng Lục Hàng bởi vì nguyên nhân gì hại chết mẹ cô, cô nhất định làm cho bọn họ trả giá thật đắt! Nhất định!

.

Sáng sớm, ánh nắng chiếu rọi trên người Vũ Vi, làm cho Vũ Vi chậm rãi mở hai mắt, khi thấy chính mình nằm trên giường, cô nhớ lại toàn bộ những chuyện phát sinh ngày hôm qua.

Hai tay cô gắt gao nắm chặt thành quả đấm, trong lòng thê, nhất định phải làm cho gia đình Sở Xa nợ máu trả bằng máu!

Cô lắc lắc đầu có chút đau từ trên giường bò xuống, hướng phòng bếp mà đi chuẩn bị làm điểm tâm sáng cho chính mình.

Thời điểm cô mở cửa phòng ngủ ra, cư nhiên lại nhìn thấy áo khoác nam ở trên ghế sofa, không nói cũng biết áo khoác này là của Trác Nhất Phi. Ngày hôm qua thời điểm cô khóc thương tâm, Trác Nhất Phi vẫn bồi bên cạnh cô, chiều cổ cô an ủi cô, trong lòng lập tức cảm thấy ấm áp, từ khi mẹ cô mất, Trác Nhất Phi luôn quan tâm cô, để ý cô, để cho cô không có cảm giác bị thương cùng cô độc.

Chắc là đi quá vội, cho nên đã quên áo khoác ở đây.

Cô đi đến trước sofa, đem áo khoác Trác Nhất Phi ôm vào ngực thật chặt.

Dùng qua bữa sáng, cô gọi điện thoại cho Trác Nhất Phi, "Nhất Phi cậu đang ở đâu vậy?" Kỳ thật, cô muốn tìm một cơ hội cùng Trác Nhất Phi gặp mặt, không thể phủ nhận, Trác Nhất Phi đã chậm rãi mở lòng của cô ra, để cho cô dần dần tiếp nhận hẳn.

"Như thế nào nhanh như vậy đã nhớ đến mình rồi hả?" Trong điện thoại truyền đến thanh âm vui vẻ cùng hưng phấn của Trác Nhất Phi.

Ha ha.

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, lập tức phủ nhận, "Mới không có, Áo khoác của cậu để quên ở nhà mình, mình chỉ là muốn. Muốn đem áo khoác trả lại cho cậu mà thôi."

"Haizz!" Trác Nhất Phi không khỏi thất vọng thở dài, "Vốn cho là cậu nhớ mình mà điện cho mình ai ngờ không nghĩ đến cậu. . . ." Dùng một chút hân nã đùa nói, " Thật hiếm khi cậu muốn gặp mình, nhưng là mình đang đi công tác tại Hongkong. Nếu không,mình hiện tại sẽ lập tức bay trở về gặp cậu?"

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, đồng thời trong lòng ảm áp, cô nói, "Cậu nha, an tâm mà đi công tác đi, về sau chúng ta còn nhiều cơ hội gặp mặt mà. . . ."

"Vũ Vi, ý của cậu là. . Cậu đồng ý cùng mình kết giao rồi hả?" Bên trong hai tròng mắt Trác Nhất Phi tản ra hưng phấn, ý tứ trong lời nói Vũ Vi rất rõ ràng.

Vũ Vi khẽ cười, một lời hai nghĩa mà nói , "Mình chờ cậu trở về."

Cúp điện thoại, Vũ Vi đem tất cả tư liệu mà Giang Dĩ Đồng tại Callme đưa cho cô đem ra, lật xem. Quả nhiên, bên trong có tư liệu của Sở Quốc Vĩ, còn có tư liệu Sở Xa cùng Xa Lan , còn có cả Lục Hằng, cô so với bất luận kẻ nào đều biết.

Nhìn tư liệu người của Sở gia, trong đầu Vũ Vi hiện ra một kế hoạch trả thù hoàn mỹ, bỗng dưng, tầm mắt cô lạnh lùng, Sở Xa, Lục Hằng, các người chờ đó!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Cùng cậu không quan hệ

Sở Xa, thiên kim kiều ngạo, gia cảnh tốt, bằng cấp cao, bộ dáng xinh đẹp, chưa từng chịu bất kì thất bại nào, kể cả tình yêu.

Sở Quốc Vĩ, thương nhân thành công, có vợ và con gái, tính tình ngay thẳng, coi sự nghiệp như sinh mệnh.

Xa Lan, điển hình vợ hiền mẹ tốt, yêu thích duy nhất là thích châu báu trang sức, đặc biệt thích nhà Thiết Kế Sư TT thiết kế trang sức kim cương tại Mĩ, theo như phỏng đoán, bà ít nhất cất giữ kim cương giá trị hai ba cái triệu.

Nhìn tài liệu trong tay, Vũ Vi mỉm cười, lúc trước cô không có cẩn thận lật xem những thứ tư liệu này, hiện tại vừa thấy, trong lòng không khỏi nhìn Giang Dĩ Đồng bằng cặp mắt khác xưa, thật sự rất lợi hại, không chỉ có tư liệu về Sở Quốc Vĩ,mà còn có tư liệu Sở Xa cùng Xa Lan đều đầy đủ hết như vậy.

Sở Xa,thiên kim kiều ngạo sao?Chưa từng thất bại sao? Như thế cô sẽ khiến cho cô ta nếm thử tư vị gặp khó khăn!

Sở Quốc Vĩ,coi sự nghiệp như sinh mệnh sao? Như thế cô sẽ làm cho ông ta mất đi sự nghiệp!

Còn Xa Lan, rất dễ đối phó!

Còn có Lục Hằng, thích tiền bạc sao? Thích cậy quyền giàu sang sao?

Như thế cô khiến cho hán bá rất cao, sau đó để cho hán ngã thật nặng, tốt nhất ngã cho hán bệnh liệt nửa người!

Chỉ cần dựa vào yêu thích cá nhân của bọn họ, làm cho bọn họ mất đi sự chống chọi,cô tin tưởng, mỗi người bọn họ sẽ sống không bằng chết!

Chỉ là toàn bộ sự trả thù này, đều cần thế lực cùng tiền tài, nhưng cô cái gì cũng không có!

Bất quá, cho dù cái gì cũng không có cô cũng sẽ không buông tha trả thù Sở gia!

Leng keng, leng keng.

Lúc này, chuông cửa vang.

Vũ Vi đem tất cả tư liệu thu vào, mở cửa phòng.

Cửa vừa mới mở ra, Lạc Ngưng Nhi liền bỏ nhào vào trong ngực Vũ Vi gắt gao ôm cô, đau lòng kêu của tên cô, "Vũ Vi-."

"Làm sao vậy?" Vũ Vi nhẹ nhàng mà vỗ bả vai Lạc Ngưng Nhi, nhìn thấy Lạc Ngưng Nhi thương tâm rơi lệ, mũi cô đau xót suýt nữa rút nước mắt xuống.

Lạc Ngưng Nhi rời khỏi trong lòng Vũ Vi, lau đi nước mắt, dùng lực hít hít cái mũi, sắc mặt lạnh lùng nhìn một chỗ nào đó, một đôi con ngươi đẹp hiện về lạnh lùng, "Sở Xa, Lạc Hằng kia thật hỗn đản dám hại chết đi Đồng, mình nhất định sẽ không bỏ qua bọn họ !" Mặc kệ dùng phương pháp gì, phương thức, cô sẽ báo thù cho đi Đồng, những lời này, là cô ở trong lòng nói.

Vũ Vi vừa nghe, liền biết Trác Nhất Phi đã đem toàn bộ nói cho Lạc Ngưng Nhi, hai tay cô nắm chặt hai tay Lạc Ngưng Nhi, "Ngưng Nhi, mình biết trong lòng cậu khổ sở, tự trách, cho rằng toàn bộ đều này là cậu tạo thành, nhưng cậu phải nhớ kỹ, mình chưa từng trách cậu, chuyện này cùng cậu không quan hệ, cái chết của mẹ, mình sẽ báo thù, cậu không cần nhúng tay!" Cô biết Lạc Ngưng Nhi nhất định cho rằng năm đó chính mình tác hợp cô cùng Lạc Hằng mới có thể phát sinh nhiều sự tình như vậy, cô không hy vọng Lạc Ngưng Nhi tự trách.

Vũ Vi nói như vậy, trong lòng Lạc Ngưng Nhi càng thêm khổ sở, áy náy, nước mắt dùng không được chảy xuống khuôn mặt, cô làm sao có thể không tự trách? Nếu không phải năm đó cô cực lực tác hợp Vũ Vi cùng Lạc Hằng, thì đã không xảy ra chuyện như vậy rồi.

"Ngưng Nhi, mình cùng Lạc Hằng cùng một chỗ là do mình thích hấn, thương hấn, với cậu không có một điểm quan hệ, cho nên không cần tự trách, khổ sở, biết không?" Vũ Vi đem Lạc Ngưng Nhi ôm vào trong lòng, cô biết lúc này trong lòng Lạc Ngưng Nhi rất khổ sở, không thua gì cô.

"Oa!" Lạc Ngưng Nhi nhẹn không được bắt đầu lớn tiếng khóc, Vũ Vi càng không trách cô, trong lòng của cô càng khổ sở, hai tay cô ôm Vũ Vi, "Nếu cậu chưa cùng Lạc Hằng cùng một chỗ, ít nhất, ít nhất đi Đồng sẽ không chết a." Mà Vũ Vi cùng Lạc Hằng cùng một chỗ, tất cả đều do cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chủ động tới cửa

Vũ Vi đỡ Lạc Ngưng Nhi đến phòng ngủ, hai người thoải mái dựa vào đầu giường, đắp chăn.

Khí lực Vũ Vi có tốt như thế nào cũng không ngăn được Lạc Ngưng Nhi thương tâm khóc.

Sau cùng, cô chỉ nói một câu, thanh âm Lạc Ngưng Nhi đang thương tâm khóc bỗng im bặt.

"Cậu phải biết rằng, nếu như cậu thương tâm khổ sở, mẹ mình cũng không có khả năng sống lại." Vũ Vi lạnh lùng nhìn Lạc Ngưng Nhi nói, kỳ thật cô cũng rất muốn khóc, chỉ là cô đã đem nước mắt hóa thành động lực, động lực trả thù.

"Vũ Vi, kỳ thật mình là tội an ủi cậu, nhưng không nghĩ đến trái lại để cậu an ủi." Giọt nước mắt trên mặt Lạc Ngưng Nhi đầm lệ biến mất, trên mặt treo một bên mỉm cười tự giễu. Vũ Vi nói rất đúng, nếu như cô thương tâm khổ sở, thì đi Đồng cũng sẽ không sống lại, khóc không giải quyết được bất kì vấn đề gì.

Vũ Vi khẽ cười, nhìn Lạc Ngưng Nhi chậm rãi mở miệng nói, "Trác Nhất Phi muốn cậu tới đây?" Là câu hỏi nhưng cũng là câu khẳng định.

Hai tay Lạc Ngưng Nhi gắt gao nắm hai tay Vũ Vi, nước mắt vẫn còn đọng trên lông mi, chớp chớp, về mặt kỳ vọng nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, Trác Nhất Phi thật là người đàn ông tốt, cậu không cần nhớ tới chuyện báo thù, thật tốt quý trọng Trác Nhất Phi, hấn yêu cậu như thế như, theo đuổi cậu nhiều như vậy năm, cậu phải nắm chắc thật tốt nha!"

Ở trong lòng cô vẫn như cũ hi vọng Vũ Vi có thể hạnh phúc, mà Vũ Vi hạnh phúc, chỉ có Trác Nhất Phi mới có thể cho cô.

Nghe được tên Trác Nhất Phi, Vũ Vi nhớ tới cái ôm ấm áp ở trong bệnh viện, trong lòng một dòng nước ấm chậm rãi xẹt qua trái tim, cô chỉ cười không nói, kỳ thật trong lòng đã chấp nhận Trác Nhất Phi rồi.

Lạc Ngưng Nhi bởi Vũ Vi liên tiếp vài ngày, thấy Vũ Vi đã ổn lên, mới thả lỏng rời đi.

Ánh nắng tươi sáng, dùng qua cơn mưa, Vũ Vi dựa vào sofa xem phim, phim Hàn, phim ma, trong phim truyền hình cô cực kì thích diễn viên *So Ji

Sub. Tuy không phải rất tuần tú, nhưng là thành thực ỏn trọng, làm cho người ta cảm giác an toàn.

Lúc này điện thoại vang lên.

Chuông điện thoại quen thuộc, Vũ Vi vừa nghe, liền biết là Lạc Ngưng Nhi, "Có việc?"

"Đừng trách mình không nói cho cậu a, Trác Nhất Phi trở lại, vừa mới xuống máy bay, hiện tại có lẽ đang ở nhà, cậu nha, nếu có ý với cậu ta nên tích cực, Trác Nhất Phi theo đuổi cậu nhiều năm như vậy, cậu cũng nên chủ động một chút a, mình sẽ gửi địa chỉ nhà cậu ấy cho cậu, có đi hay không chính cậu suy nghĩ đi." Nói xong Lạc Ngưng Nhi liền cúp điện thoại.

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, cái nha đầu Lạc Ngưng Nhi này nha, làm gì cũng hấp tấp, cứ như sợ Trác Nhất Phi chạy đi mất không bằng.

Muốn muốn gặp Trác Nhất Phi, cũng nên có lý do nha?

Đang nghĩ ngợi, tầm mắt của cô, vừa vịn rơi vào áo khoác của Trác Nhất Phi đang lẳng lẳng nằm ở trên sofa, cô hé miệng cười, cô nghĩ cô có lý do gặp Trác Nhất Phi rồi.

Cô đặc biệt thay bộ quần áo màu hồng cánh sen, chân mang một đôi giày cao gót, mang theo một túi xách màu đen, rời khỏi nhà.

Dựa theo địa chỉ Lạc Ngưng Nhi gửi cho cô mà đi, cô rất nhanh tìm đến nhà Trác Nhất Phi.

Khi đi đến nhìn thấy xe Trác Nhất Phi, Vũ Vi càng thêm xác định cô không có tìm sai địa chỉ.

Lên thang máy, đi tới tầng năm. Đứng ở trước cửa phòng 503, Vũ Vi đặc biệt chỉnh quần áo chỉnh mình một chút, sau đó giơ tay lên nhẹ nhàng mà gõ gõ cửa, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến nhà đàn ông, có chút xấu hổ, cho nên khí lực gõ cửa cũng nhẹ, vừa nhỏ, thậm chí người trong cũng không có nghe được tiếng cô gõ cửa.

Thật lâu sau, không thấy ai ra mở cửa, cô tiện gia tăng khí lực gõ cửa, nhưng là, khi tay cô vừa đụng tới cửa thì cô phát hiện cửa tự nhiên chỉ khép hờ.

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, Trác Nhất Phi tự nhiên hờ hợt như vậy quên cả đóng cửa rồi.

Cũng được, cô sẽ dọa hấn một chút.

Cô nhẹ nhàng mở cửa, yên lặng không một tiếng động tiến vào nhà, một chân của cô vừa mới bước vào cửa phòng, một cổ hương vị đậm đặc thoắt nát truyền vào trong mũi cô, dù chưa trải qua đời, nhưng không có nghĩa là cô không biết hương vị thoắt nát này đại biểu cái gì.

Lòng của cô không khỏi hồi hộp một phen!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Vô tình phản bội

Cô theo bản năng muốn thu hồi chân, rời khỏi nhà Trác Nhất Phi, nhưng hai chân cô tựa như bị dính đóng trên mặt đất, như thể nào cũng hoạt động không được.

Cô ngằm bình phục trái tim đang đập nhanh của chính mình, thâm sâu thở ra một hơi, sau đó, tự giễu cười, Đồng Vũ Vi này đang suy nghĩ cái gì vậy?

Trác Nhất Phi yêu mày như vậy, làm sao có thể ở sau lưng mày cùng phụ nữ khác cùng một chỗ a?

Nhưng tầm mắt của cô rơi vào một đôi giày cao gót màu hồng đang lẳng lẳng nằm ở trên mặt đất, tự tin trong lòng cô, âm sập đổ.

Cô theo giày cao gót nhìn về phía trước, chỉ thấy trên sàn nhà bằng phẳng hỗn độn không thôi, nơi nơi đều là y phục, đàn ông phụ nữ, đàn vào cùng một chỗ, thậm chí có một cái áo ngực màu hồng treo trên tay vịn sofa, có thể thấy được hai người kia có bao nhiêu khẩn cấp mong kết hợp cùng một chỗ.

Đậm đặc hương vị thoắt nát, giày cao gót màu hồng, còn có áo ngực màu hồng, toàn bộ, cho dù là kẻ ngốc cũng biết lúc này, trong phòng ngủ chính đang trình diễn một màn gì rồi.

Tâm tình cô như bị người dùng cây búa hung hăng đập một phen đau đớn không thôi.

Cô đau đớn, bưng kín ngực chính mình.

Lúc này cô nhớ tới, tư liệu tại Callme nhìn đến tình sử của Trác Nhất Phi, ước chừng mấy chục phụ nữ, thời điểm kia, cô còn chưa tin, hiện tại sự thật đặt tại trước mắt, cô không thể không tin.

Cô chưa sót cười, chậm rãi xoay người chuẩn bị rời gian phòng.

Lúc này, trong phòng truyền ra âm thanh nói chuyện của một người phụ nữ trẻ, " Ừm ~ Trác thiếu, anh không phải thích nhất Đồng Vũ Vi sao?"

Tiếng người phụ nữ rên rỉ, đánh vào lòng Vũ Vi, lại một lần nữa đau xót, nếu nói Lục Hàng phản bội cô trắng trợn thì Trác Nhất Phi không chỉ phản bội cô mà còn đã kích cô.

Vốn cô muốn rời khỏi nơi này nhưng khi cô nghe được tên mình trong đó bước chân đã gẫn ra khỏi phòng bỗng dừng lại.

"Đồng Vũ Vi? Ha ha, " Trác Nhất Phi trào phúng cười, "Biết anh tại sao theo đuổi Đồng Vũ VI không? Là vì trong lòng không phục, cái gì Lục Hàng cũng kém hơn anh nhưng Vũ Vi lại không thích anh mà thích Lục Hàng ,anh không cam lòng cho nên quyết định nhất định phải theo đuổi Vũ Vi." Nói xong, hần ừm một tiếng, tựa hồ tiến vào người phụ nữ nhanh hơn , làm cho người phụ nữ liên tục thở gấp.

Mà thân thể Đồng Vũ Vi đứng tại nơi cửa cứng đờ lại. Cô cho rằng ít nhất Trác Nhất Phi đối cô vẫn có một phần cảm tình , nhưng không có nghĩ đến Trác Nhất Phi theo đuổi chỉ vì không phục, không cam lòng!

Trác Nhất Phi kỹ xảo diễn xuất của cậu rất tốt!

Thật lâu sau, trong phòng ngủ một mảnh yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng thở gấp nặng nề của Trác Nhất Phi cùng phụ nữ.

Người phụ nữ cùng Trác Nhất Phi nằm thẳng trên giường lớn thân thể không ngừng toát ra mồ hôi.

Người phụ nữ xoay người đem Trác Nhất Phi đặt ở dưới thân, môi son phấn hồng trên bộ ngực to lớn của Trác Nhất Phi, nhẹ nhàng mà hôn, sau đó về mặt trên tức nhìn Trác Nhất Phi, "Anh theo đuổi Đồng Vũ Vi nhiều năm như vậy chỉ vì không phục sao? Không cam lòng? Không có gì khác sao?"

Trác Nhất Phi hừ lạnh cười, hai tay nắm lấy vòng eo mảnh khảnh của người phụ nữ, xoay người đem người phụ nữ đặt ở dưới thân thể của hần, "Đương nhiên còn có một chuyện quan trọng là Vũ Vi vẫn là xử nữ!" Nói xong, trong giây lát hần tiến vào bên trong cơ thể người phụ nữ, cùng người phụ nữ quan hệ thân mật.

Đồng Vũ Vi đứng ngay cửa khóc không ra nước mắt, tâm sớm đã bị Trác Nhất Phi đã kích, cô đau khổ cười, dùng lực chớp chớp hai mắt, để tránh cho nước mắt trong hốc mắt chậm rãi lưu lại, cô lặng yên không một tiếng động rời khỏi nhà Trác Nhất Phi, giống như chưa từng tới một dạng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Về đến nhà, Vũ Vi liền thay quần áo, mặc vào một cái quần jean cùng cái áo màu trắng, ngồi trên sàn nhà lạnh cứng dựa vào ghế sa-lon.

Nước mắt, không chút kiêng kỵ chảy xuống khuôn mặt, Trác Nhất Phi, thật là ác độc, đem những kỳ vọng về tình yêu cùng những ước mơ của cô đánh nát. Từ nay về sau cô sẽ không tin tưởng tình yêu nữa.

Nhưng mà còn khá tốt, cô đối với Trác Nhất Phi chẳng qua là có chút cảm tình, còn chưa có yêu hần, cô rất may mắn, thấy được bộ mặt thực của hần.

Biệt thự Mạc gia.

Mạc lão phu nhân kể từ khi trở về biệt thự tới nay, mỗi ngày ngoại trừ xem tivi, chính là giải sầu, cuộc sống thật ra rất yên bình.

Lúc này làm Mạc Tử Phàm cùng Mạc Tử Hiến yên tâm không ít.

Hôm nay, Mạc Tử Phàm dẫn Lạc Ngưng Nhi thăm lão phu nhân.

Lão thái phu nhân vui vẻ không thôi, thân thiết lôi kéo tay Lạc Ngưng Nhi cùng bà nói chuyện phiếm.

Buổi trưa còn giữ Lạc Ngưng Nhi ở lại ăn cơm trưa.

“Tử Phàm, con cùng Ngưng Nhi đi vào phòng bếp trước đi, bà sẽ qua sau” Mạc lão phu nhân dặn dò Mạc Tử Phàm đang ngồi bên cạnh Lạc Ngưng

Nhi.

Mạc Từ Phàm nắm tay Lạc Ngưng Nhi rời phòng khách, đi tới phòng bếp.

Mạc lão phu nhân nhanh chóng gọi điện thoại cho Mạc Từ Hiên, lạnh giọng ra lệnh, “Từ Phàm dẫn bạn gái về cùng bà ăn cơm trưa, kêu bạn gái con cũng tới, bà muốn thấy tiểu nha đầu kia”. Nói xong, không chờ Mạc Từ Hiên đáp ứng, bà liền cúp điện thoại. Rồi sau đó đặc ý đi về phía phòng bếp.

Nhìn điện thoại trong tay, Mạc Từ Hiên bất đắc dĩ thở dài, xem ra bà nội thực sự rất thích Đồng Vũ Vi.

Nhớ tới Đồng Vũ Vi, tìm Mạc Từ Hiên, không khỏi căng thẳng, cô gái kia, gương mặt gầy, thân hình mảnh mai, vừa nghĩ tới đáng về thương tâm của cô, tim của hắn, liền không khỏi đau đớn một hồi.

Hắn bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, thuận tay cầm áo khoác đi ra phòng làm việc.

Từng trận chuông chói tai đánh thức Vũ Vi.

Mở hai mắt ra Vũ Vi mới phát hiện, mình lại có thể ngồi trên đất, dựa vào ghế sa-lon ngủ thiếp đi.

Cô cúi đầu thất vọng một cái, từ dưới đất đứng lên, đi tới trước cửa, thậm chí không có nhìn ngoài cửa là ai, liền mở cửa phòng.

“Vũ Vi, mình rất nhớ cậu nha!” Mới vừa mở cửa phòng ra, Trác Nhất Phi liền bước vào phòng, không nói lời gì, một tay túm lấy Vũ Vi ôm vào trong ngực, ôm thật chặt.

Bị Trác Nhất Phi ôm vào trong ngực làm Vũ Vi cảm thấy ghê tởm, cô dùng sức đẩy Trác Nhất Phi ra, lực đạo lớn, làm chính cô lui về phía sau mấy bước mới đứng vững người.

Trác Nhất Phi thấy trong ngực trống rỗng, không khỏi sùng sốt, hắn ngẩng đầu lên kinh ngạc nhìn Vũ Vi, “Làm sao vậy?” Khi hắn ở Hongkong, rõ ràng cảm giác được Vũ Vi đã đáp ứng cùng hắn ở một chỗ, tại sao Vũ Vi còn đẩy hắn ra?

Vũ Vi quay đầu, không nhìn Trác Nhất Phi, bởi vì nhìn Trác Nhất Phi, chỉ khiến làm bản hai mắt cô, “Không có gì, chẳng qua là không quen”. Vũ Vi nhàn nhạt trả lời.

Trác Nhất Phi cười cười xin lỗi, bước tới trước người Vũ Vi, “Thật xin lỗi, tớ là quá nhớ cậu, tớ mới có thể làm ra hành động như vậy, lần sau, tớ nhất định sẽ hỏi trước cậu”.

Vũ Vi theo bản năng lui về sau từng bước, cùng Trác Nhất Phi giữ khoảng cách nhất định, lúc này, trong lòng của cô cực kì chán ghét Trác Nhất Phi đến gần, cô ngẩng đầu mặt không cảm xúc nhìn Trác Nhất Phi, lạnh lùng nói, “Sẽ không có lần sau”. Mới vừa cùng cô gái khác ở cùng một chỗ, bây giờ lại tới gặp cô, cô cảm thấy Trác Nhất Phi, thật bản.

Trác Nhất Phi tâm không khỏi hồi hộp, sắc mặt trong giây lát thay đổi, hắn kích động tiến lên nắm tay Vũ Vi, “Cậu nói cái gì?” Sẽ không có lần sau là có ý gì?

Vũ Vi dùng sức thoát khỏi tay Trác Nhất Phi, ngửa đầu, trả lời từng chữ rất rõ ràng, “Tôi nói sẽ không có lần sau”.

Trác Nhất Phi níu lại tay Vũ Vi, về mặt kích động nhìn cô, “Tại sao? Không phải cậu đã nói, chúng ta gặp nhau còn nhiều mà, tại sao...Bỗng nhiên thay đổi chủ ý?”.

[/size]

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Tại sao?

Vũ Vi nhẹ nhàng thoát khỏi tay Trác Nhất Phi, nhưng mà tay Trác Nhất Phi giống như là gọng sắt, trong lúc nhất thời, cô thoát không ra.

“Buông tay” Vũ Vi nhìn Trác Nhất Phi lạnh lùng nói.

Trác Nhất Phi chẳng những không có buông Vũ Vi ra, ngược lại còn dùng sức lôi cánh tay Vũ Vi, hai tròng mắt hắn nhìn chăm chăm Vũ Vi, trên mặt đều là vẻ bi thương, “Nói cho tớ biết, tại sao đột nhiên lại đối xử lạnh lùng với tớ như vậy? Lúc trước cậu rõ ràng quyết định làm bạn gái của tớ, tại sao? Tại sao lúc tới gặp cậu lòng tớ tràn đầy vui mừng, cậu lại cự tuyệt tớ nghìn dặm”.

Khi nhìn thấy vẻ bi thương trên mặt Trác Nhất Phi, Vũ Vi không nhịn được càng thêm khinh bỉ Trác Nhất Phi!

Mới vừa rồi cùng cô gái khác ở trên giường hết sức triền miên, bây giờ, bây giờ đến trước mặt cô làm vẻ thương tâm tới cực điểm?

Thật là cực kì dối trá, quá dối trá, làm cô cảm thấy ghê tởm, thậm chí còn có cảm giác muốn nôn mửa.

Cô âm thầm hít một hơi đem cảm giác vọt tới cổ họng mạnh mẽ nuốt trở lại trong bụng, sau đó dùng sức hất tay Trác Nhất Phi đang lôi cánh tay cô, lui về phía sau từng bước xa, mặt lạnh như băng nhìn Trác Nhất Phi, “Khi đó tôi mới vừa biết mẹ mình bị người khác hại chết nên đau lòng quá mức, không biết mình nói những gì, hiện tại tôi tỉnh táo, tôi có thể rất rõ ràng nói cho cậu biết, tôi, không muốn yêu”.

Không muốn yêu?

Một câu nói của Đồng Vũ Vi, hoàn toàn chọc giận Trác Nhất Phi, hần cực khổ theo đuổi cô nhiều năm như vậy, thậm chí ngay cả lúc cô cùng Lục Hàng yêu nhau đều chưa từng buông tha, vui vẻ đi phía sau cô, tựa như đó là một chuyện hiển nhiên, làm cho cô cùng mẹ Đồng vui vẻ. Tốt lắm, cuối cùng chờ được mây tan thấy được trăng sáng, Đồng Vũ Vi muốn cùng hần nói chuyện yêu đương, hần còn chưa kịp hưng phấn, bây giờ Đồng Vũ Vi nói cho hần biết, không muốn yêu?

Chủ yếu nhất là ánh mắt Đồng Vũ Vi nhìn hần không che dấu được vẻ chán ghét.

Cái này làm hần càng thêm tức giận!

Hần bước lên, đưa hai tay dùng sức nắm bả vai Đồng Vũ Vi, rũ mắt xuống nhìn khuôn mặt không biểu tình của Đồng Vũ Vi, tức giận trong lòng càng thêm tăng lên, hần không khỏi lớn tiếng hướng Vũ Vi quát, “Đồng Vũ Vi, cậu có ý gì? Làm như tớ là người ngu để đùa bỡn vậy? Tớ yêu cậu nhiều năm như vậy, cực khổ theo đuổi cậu nhiều năm như vậy, cậu một câu không muốn yêu, liền đem tớ đuổi đi? Sớm biết như vậy, mấy ngày trước tại sao lại đáp ứng làm bạn gái của tớ?”.

Đau đớn trên bả vai, làm Vũ Vi hơi nhíu mày một cái, nhưng mà cô không có phản kháng, cũng không có tức giận, mà là ngược đầu bình tĩnh nhìn về tức giận của Trác Nhất Phi, chậm rãi mở miệng nói, “Bởi vì tôi biết, cậu theo đuổi tôi, không phải bởi vì cậu yêu tôi, mà là bởi vì cậu, không cam lòng, là bởi vì cậu không phục, là bởi vì tôi là xù nữ!”. Vốn là, những lời này, cô không muốn nói với Trác Nhất Phi, chẳng qua là, Trác Nhất Phi gây sự, cô không thể không nói ra.

Trác Nhất Phi nhất thời ngây ngẩn cả người, thân hình to lớn thẳng tắp cứng tại chỗ, hai tay đang nắm bả vai Vũ Vi không tự chủ rũ xuống, hần tròn to mắt nhìn Vũ Vi, những lời này, hần mới vừa nói, Đồng Vũ Vi làm sao biết?.

Vũ Vi thở ra một hơi, chỉ vào quần áo trên ghế sa-lon, “Mới vừa rồi đưa quần áo cho cậu, cửa phòng nhà cậu mở”.

Thì ra Đồng Vũ Vi nghe được lời hần nói trước đó không lâu!

Thân hình Trác Nhất Phi không tự chủ lui về sau mấy bước, mới đứng vững thân mình, hần lẩm bẩm miệng mở to, muốn mở miệng giải thích, rồi lại không biết nên giải thích thế nào, chẳng qua là đứng một chỗ kinh ngạc nhìn Vũ Vi.

Bỗng dưng, hần siết chặt hai tay, cho dù hần nói qua những lời đó thì sao? Hần theo đuổi Đồng Vũ Vi nhiều năm như vậy, bỏ ra nhiều như vậy, tại sao, cô nói cái gì chính là cái đó? Hần tiến lên từng bước một tay túm lấy Đồng Vũ Vi đến trước người của mình, cúi đầu...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Người so với Lục Hàng còn vô sỉ hơn!

Trác Nhất Phi hơi cúi đầu cầu xin nhìn Vũ Vi, “Vũ Vi, những lời đó, đều không phải phát ra từ nội tâm của tớ, cậu không cần để trong lòng, bắt kể tớ với ai cùng ở chung một chỗ, cậu cũng phải biết, trong lòng tớ thích nhất là cậu! Vũ Vi, làm người phụ nữ của tớ đi, tớ bảo đảm sau này sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với cậu!”.

Vũ Vi không khỏi càng thêm khinh bỉ Trác Nhất Phi, đến bây giờ hần còn nói yêu cô? Còn để cho cô làm người phụ nữ của hần?

Cô không nhịn được cười châm chọc một tiếng, cô liếc trông mắt khiêu khích nhìn Trác Nhất Phi, khóe miệng hướng về phía trước nhếch lên, “Trác Nhất Phi, cậu là yêu tăng lá mỏng kia của tôi sao? Bất quá thật xin lỗi, cậu thật bẩn!”.

Về mặt Trác Nhất Phi trong nháy mắt xanh mét, hần cũng đã nhiều lần khẩn cầu cùng cầu xin Đồng Vũ Vi, cô cư nhiên không cho mặt mũi, không cảm kích?

Bàn tay hần siết chặt cánh tay Vũ Vi, gương mặt xinh đẹp cơ hồ dán trên mặt Vũ Vi, hần phun nhiệt khí lên gương mặt trắng mịn của Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, hôm nay cậu phải làm người phụ nữ của tôi, không làm, cũng phải làm”. Nói xong hần cúi đầu khinh bạc mở đôi môi, hôn lên trên đôi môi phấn hồng của Vũ Vi.

Vũ Vi không nghĩ tới Trác Nhất Phi cư nhiên cường hôn cô, cô hást mặt, vừa né tránh Trác Nhất Phi hôn vừa dùng sức tránh thoát Trác Nhất Phi.

Trác Nhất Phi thấy mình hôn thất bại, liền có chút tức giận, hần càng thêm dùng sức kéo cánh tay Vũ Vi, một cánh tay khác nắm vòng eo mảnh khảnh của Vũ Vi, hé miệng, hôn xuống cổ Vũ Vi.

Vũ Vi liều mạng dùng khí lực toàn thân tránh thoát Trác Nhất Phi, nhưng mà cô căn bản không phải là đối thủ của Trác Nhất Phi, mắt thấy môi Trác Nhất Phi sẽ hôn xuống cổ cô, cô không muốn như vậy bị Trác Nhất Phi đoạt lấy, cô đang nóng nảy hoảng hốt hết sức, trong giây lát cô thấy được cửa phòng, lại mở ra, cô tránh về phía bên phải, may mắn tránh được Trác Nhất Phi hôn, cô lạnh giọng ra lệnh Trác nhất Phi, “Trác Nhất Phi, buông tay! Cửa phòng còn mở đây, nếu mà cậu không buông tay, tôi liền lớn tiếng kêu cường gian, đến lúc đó, tổng giám đốc Trác thị sẽ bị lên báo vì cường gian chưa đạt!”.

Trác Nhất Phi chẳng những không có buông Vũ Vi ra, ngược lại càng thêm dùng sức ôm Vũ Vi, hần lạnh lùng cười một tiếng, “Đồng Vũ Vi, cô sẽ không kêu, đừng quên, cô còn thiếu tôi hai mươi vạn! Hoặc là làm người phụ nữ của tôi, hoặc là, trả tiền lại!”. Nói xong, hần cười đắc ý, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Vũ Vi, Đồng Vũ Vi, lần này cô còn thể cự tuyệt tôi sao?

Hai mươi vạn?

Vũ Vi ngây ngẩn cả người, choáng váng, cô thế nào cũng không nghĩ tới Trác Nhất Phi cư nhiên lúc này lại đòi tiền cô!

Hơn nữa nếu không trả tiền cô phải làm người phụ nữ của hần!

Lòng của cô một lần nữa bị lời của Trác Nhất Phi hung hăng làm tổn thương!

Trác Nhất Phi thấy Vũ Vi ngây ngẩn cả người, càng thêm đắc ý không dứt, hần cúi đầu hôn xuống đôi môi mê người của Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, hai mươi vạn, tôi không cần, tôi chỉ muốn cô là người phụ nữ của tôi, hơn nữa chỉ một lần này! Một lần hai mươi vạn, Đồng Vũ Vi, chỉ sợ cô là người phụ nữ có giá cao nhất ở thành phố này!”.

Gương mặt đẹp trai của Trác Nhất Phi dần dần phóng đại trước mặt Vũ Vi, lúc hơi thở nóng rực của Trác Nhất Phi phun trên mặt Vũ Vi, thần trí Vũ Vi lập tức trở về, cô dùng hết sức lực đem Trác Nhất Phi đẩy ra, hung hăng đánh một bàn tay lên mặt Trác Nhất Phi, “Trác Nhất Phi, ngươi so với Lục Hằng còn vô sỉ hơn!”

Trên mặt Trác Nhất Phi lập tức xuất hiện năm dấu ngón tay cực kỳ rõ ràng, hần nhất thời tức giận không thôi, “Đồng Vũ Vi, rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt!” Nói xong hần dùng sức túm Đồng Vũ Vi đến trước người của mình, một bàn tay khác cởi áo Vũ Vi ra!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 92: Vật trong túi!

Vũ Vi chợt lạnh trên người, lộ ra một tầng lớn da thịt trắng như tuyết, hai vú như ản như hiện trước mắt Trác Nhất Phi.

Trác Nhất Phi nhìn thấy vóc người khêu gợi của Vũ Vi, hạ thân lập tức nổi lên phản ứng, hần không nhịn được nuốt nước bọt, “Đồng Vũ Vi, cô thật đẹp!”. Nói xong hần vươn tay hướng về phía cao ngất của Vũ Vi.

Vũ Vi tức giận, giò chân lên hung hăng đập xuống giữa đáy quần Trác Nhất Phi, hạ thân Trác Nhất Phi đau xót, cúi người xuống, hai tay che phần tượng trưng phái nam đang đau đớn không dứt, nhưng rất nhanh, hần liền đứng thẳng người.

Vũ Vi lấy lại tự do, lập tức lấy tay che xuân quang trước người, lui về sau mấy bước xa, mặt cảnh giác nhìn Trác Nhất Phi đang dần dần tiến tới gần cô, “Trác Nhất Phi, không được tới gần tôi, cẩn thận tôi kiện anh tội cường gian! Cẩn thận ngày mai anh vì cường gian mà lên báo! Chỉ cần tôi kêu một tiếng, anh sẽ thân bại danh liệt! Chẳng lẽ anh không sợ sao?”

Trác Nhất Phi đến gần Vũ Vi, trên mặt nở nụ cười âm hiểm đắc ý, “Đồng Vũ Vi, cô kiện tôi cường gian chưa đạt, tôi sẽ tuyên bố với mọi người bởi vì cô còn nợ tiền tôi, ý đồ câu dẫn tôi, cô nói, các nhà báo cùng tòa án, thậm chí hàng xóm của cô, sẽ tin tưởng ai?”

Sắc mặt Vũ Vi nhất thời trắng bệch một mảnh, cô cùng Trác Nhất Phi thân phận địa vị thế lực cách xa, đối lại là ai cũng sẽ tin tưởng Trác Nhất Phi mà không tin tưởng cô!

Vũ Vi tức giận siết chặt hai tay, vẻ mặt lạnh như băng nhìn Trác Nhất Phi, cô thế nào cũng không nghĩ tới Trác Nhất Phi cư nhiên hèn hạ như vậy! Vô sỉ như vậy!

Trác Nhất Phi nhìn vẻ mặt trắng bệch của Vũ Vi, càng thêm đắc ý, hần tiến lên một bước, vươn tay lôi cánh tay Vũ Vi.

Vũ Vi trong lòng sợ hãi, hai tròng mắt gắt gao nhìn chăm chăm hai cánh tay Trác Nhất Phi, mắt thấy hai tay Trác Nhất Phi túm về phía tay của cô, cô lắc mình né tránh, chạy về phía phòng ngủ bên phải, chỉ cần đem mình nhốt vào trong phòng ngủ, khóa cửa, thì Trác Nhất Phi không thể làm gì cô!

Há biết, Trác Nhất Phi sớm đã nhìn thấu ý đồ của cô, cô vừa mới chạy tới cửa phòng ngủ, thân hình Trác Nhất Phi liền ngăn ở cửa, mặt đắc ý nhìn chăm chăm cô, ánh mắt giống như hần đã nắm được con mồi trong tay, chẳng qua là như người chết giữa giữa.

Thân hình Vũ Vi không nhìn được lui về phía sau từng bước, cô biết mình căn bản trốn không được ma chướng của Trác Nhất Phi, cô hé miệng lớn tiếng kêu, “Cứu...ô ô ô”. Ai biết cô mới vừa hô lên một chữ, miệng của cô bị Trác Nhất Phi trong lúc bất chợt đến trước người cô gắt gao che lại, căn bản không phát ra được một chút âm thanh.

Một tay lớn của Trác Nhất Phi che miệng Vũ Vi, một tay đem hai tay Vũ Vi đưa sau lưng, dùng sức nắm eo Vũ Vi, từng bước từng bước đi về phía trước, cho đến trước ghế sa-lon, Vũ Vi ngã ngồi trên ghế sa-lon mềm mại.

Thân thể cao lớn của Trác Nhất Phi vừa lúc đè trên cơ thể mảnh mai của Vũ Vi.

Trác Nhất Phi nhảy qua ngồi trên người Vũ Vi, hai chân đang kẹp tay Vũ Vi, phòng ngừa cô tránh khỏi, hần kèm hai bên, lấy tay ra, cởi áo sơ mi của hần, lại đem áo Vũ Vi tháo ra, cầm áo Vũ Vi, nhét vào tận cùng bên trong Vũ Vi, dùng chính áo sơ mi của hần trói hai tay Vũ Vi thật chặt.

Mắt thấy Vũ Vi thành vật trong túi hần, hần lạnh lùng cười một tiếng, xuống ghế sa-lon, đứng trước người Vũ Vi, một tay cởi ra thắt lưng của hần, đẩy quần ngoài xuống. Rồi sau đó ngồi xổm người xuống, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve da thịt trắng nõn của Vũ Vi, bỗng dưng, hần đặt bàn tay trên vật tròn của Vũ Vi, một bàn tay khác đặt trên thắt lưng Vũ Vi, Trác Nhất Phi dùng sức thắt lưng của Vũ Vi liền bị thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Là bạn gái của Mạc Tử Hiên tôi, cô ấy sẽ vì tiền mà quyền rũ người sao?

Vũ Vi cố dùng sức trốn thoát khỏi hai tay Trác Nhất Phi kèm hai bên nhưng cô làm sao cũng không thể thoát ra, cô nhìn Trác Nhất Phi không ngừng lắc đầu, ở trong lòng thầm cầu xin cho hần ta không đụng vào cô, ngàn vạn lần không được đụng vào cô, nhưng cho dù cô cầu xin thế nào cũng không đổi lấy sự mềm lòng hay thương hại, mà hần còn dùng sức cởi bỏ thắt lưng của cô, từng chút từng chút rút đi quần jean của cô.

Vũ Vi cảm thấy quần của mình bị Trác Nhất Phi cởi ra, lòng đau xót cực hạn, đôi mắt đầy cảm hận nhìn chăm chăm hần, nếu như nói cô hận nhất là người nhà họ Sở cùng Lục Hàng, thì hiện tại người trước mắt này là kẻ cô hận gấp ngàn lần!

Trác Nhất Phi nhìn xuống, vừa lúc thấy ánh mắt của cô nhìn mình, ánh mắt ấy giống như là hai cây kiếm hung hăng đâm vào mắt hần, sau đó đem hần xé thành hàng trăm mảnh!

Khóe miệng nhếch lên, đem tay che cặp mắt Vũ Vi lại, đẩy cô ngã trên ghế sa lon, thân thể cao lớn đè Vũ Vi ở dưới, cúi đầu, hôn cánh môi của cô.

Vũ Vi cảm giác được hơi thở nóng rực của Trác Nhất Phi phả trên mặt mình, lòng cô càng trầm xuống, nước mắt tuyệt vọng thi nhau chảy, cô thể với lòng nếu Trác Nhất Phi dám tổn hại cô, tương lai cô nhất định sẽ khiến hần sống không bằng chết!

Nước mắt nóng bỏng của Vũ Vi chảy xuống ướt hai tay của Trác Nhất Phi nhất thời làm tim của hần trầm xuống, hần nghĩ cô có thể trở thành người con gái của hần, là phúc mấy đời của cô, nhưng hiện tại cô lại khóc đau lòng như thế? Sắc mặt lạnh lẽo, hần cúi xuống gần xác mặt cô thì dừng lại.

" Vũ Vi, chỉ cần em thành người của anh, hai mươi vạn anh sẽ xóa bỏ cho em, không phải em là người có lợi nhất sao! Cần gì phải giả mù sa mưa như thế?" Nói xong hần hôn lên đôi môi mà mình khát vọng đã lâu.

Vũ Vi tuyệt vọng.

Vậy mà trước lúc Trác Nhất Phi hôn được cô, cô nghe được cửa gian phòng được ai đó một cước đá văng ra, lập tức sức nặng trên người giảm đi, trước mắt sáng chum, truyền vào tai cô là tiếng

"Phịch", cô quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trác Nhất Phi mặc quần cụt, người nhếch nhác té trên mặt đất, đứng bên cạnh là Mạc Từ Hiên đang giơ chân hung hăng đạp vào bụng hắn.

"Mạc Từ Hiên, ngươi dám đánh ta?" Trác Nhất Phi tức giận ngược đầu nhìn Mạc Từ Hiên.

"Đây là do ngươi tự gây nên! Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, đồ cận bả!" Mạc Từ Hiên giơ chân lên hung hăng đá vào bụng Trác Nhất Phi, nhớ tới hình ảnh mới vừa rồi tên khốn này đè trên người Vũ Vi, tức giận trong lòng anh không ngưng bùng phát, điên cuồng dùng sức đạp đạp.

Trác Nhất Phi bị Mạc Từ Hiên đánh căn bản không có sức phản kháng, đem hai tay che đầu, cuộn tròn thân mình lại.

"Tôi không có lợi dụng lúc cô ấy lúc gặp khó khăn, là cô ta tự nguyện, cô ta thiếu tiền tôi, nên chủ động quyến rũ tôi!"

Mạc Từ Hiên dừng lại xoay người nhìn người nằm trên ghế sa lon, chỉ thấy hai tay Đồng Vũ Vi bị trói, trong miệng còn bị nhét vải, hai mắt sưng đỏ nước mắt không ngừng chảy, đây là bộ dạng muốn quyến rũ người sao?

Vũ Vi nghe Trác Nhất Phi nói vậy lòng không khỏi chua xót nước mắt không ngừng rơi, cô theo bản năng nhìn về phía Mạc Từ Hiên, mặc dù cô và hắn không quen thân nhau, nhưng cô không hy vọng mình ở trong lòng hắn là một cô gái vì tiền mà đi quyến rũ đàn ông.

Nghĩ đến đây, cô cười một cách khổ sở, lúc này đây sợ rằng Mạc Từ Hiên đã không còn tin tưởng cô rồi?

Vì hắn biết cô cần rất nhiều tiền!

Nhìn đến bộ dạng thê thảm của Vũ Vi làm Mạc Từ Hiên càng thêm tức giận, hắn ngồi xổm xuống, hung hăng đâm vào mặt của Trác Nhất Phi.

"Đồ nói láo, Đồng Vũ Vi là bạn gái của Mạc Từ Hiên tôi, cô ấy sẽ vì tiền mà quyến rũ người sao?!"

Mạc Từ Hiên vừa thốt ra, Đồng Vũ Vi lại một lần nữa ngậy ngán cả người, cô không thể tin nhìn Mạc Từ Hiên, anh không tin lời của Trác Nhất Phi? !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Coi như là lợi nhuận

Mạc Từ Hiên một đám đánh vào mặt Trác Nhất Phi, sức lực mạnh làm máu từ khóe miệng của hắn chậm rãi chảy xuống.

Mạc Từ Hiên hung hăng trợn mắt nhìn Trác Nhất Phi rồi đứng lên đi tới bên cạnh Vũ Vi cởi áo của mình xuống, khoác lên người cô, đem miếng vải trong miệng cô bỏ đi, sau đó cởi trói cho cô.

Hai tay vừa được tự do Vũ Vi lập tức đem áo Mạc Từ Hiên túm chặt lại, ngăn không cho da thịt trước ngực mình lộ ra, sau đó đứng lên thân nhiên nhìn Mạc Từ Hiên, xoay người đi vào phòng ngủ.

Mạc Từ Hiên chứng kiến hành động xoay người trong nháy mắt đó của cô, hắn biết cô đã thay đổi. Lòng hắn như bị ai đó bóp chặt, rất đau.

Vũ Vi từng bước từng bước đi vào phòng ngủ, phịch một tiếng, dùng sức đóng cửa phòng lại.

Mạc Từ Hiên vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn bóng lưng cô đơn của Vũ Vi đi vào phòng, làm lòng hắn vốn đau đớn càng thêm đau đớn.

Bước vào phòng ngủ, Vũ Vi nhốt mình ở trong phòng, mặc quần áo tử tế, rồi đi đến cửa sổ, ngửa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, trên mặt cô không biểu cảm, cũng không khóc, chỉ là, lặng lẽ nhìn. . . .

Nhìn cửa phòng đóng chặt, lửa giận trong lòng Mạc Từ Hiên càng tăng thêm anh đi tới bên người Trác Nhất Phi, hung hăng đâm đá

"Khốn kiếp, cô ấy là một cô gái hiền lành như vậy, làm sao ngươi lại nhẫn tâm xuống tay với cô ấy, lại đối với cô ấy làm ra chuyện như vậy. Ngươi có biết hay không, ngươi chút nữa đã phá hủy cuộc đời của cô ấy? Ngươi còn ngại cô ấy chưa đủ thảm sao?" Càng nghĩ càng giận, càng tức, anh xuống tay lại càng mạnh.

Trác Nhất Phi vốn cho là Mạc Từ Hiên đánh vài cái coi như xong, nhưng là hắn không nghĩ đến Mạc Từ Hiên không chịu buông tha cho mình, còn không ngừng đánh hắn, hắn không có khả năng chống cự, nên chỉ có thể cuộn tròn thân mình dùng tay bảo vệ đầu.

Hồi lâu, Mạc Từ Hiên mới dừng tay.

Anh đi tới trước sô pha, đem quần áo của Trác Nhất Phi vứt xuống bên người hắn, lạnh giọng ra lệnh

"Mặc vào, cút ra ngoài!" Sau đó, Mạc Từ Hiên chính mình ngồi ở trên ghế sa lon, trầm ngâm hút thuốc.

Trác Nhất Phi cố nén đau đớn trên người, từ dưới đất đứng lên, mặc quần áo vào tử tế, hắn lạnh lùng trừng mắt nhìn Mạc Từ Hiên, cắn răng nghiến lợi nói

"Mạc Từ Hiên, ngươi hãy nhớ lấy, ta sẽ không bỏ qua ngươi!"

Mạc Từ Hiên không nhận được hừ lạnh, đem nửa liều thuốc trong tay vứt bỏ, một đôi mắt như chim Ưng lạnh lùng nhìn chằm chằm Trác Nhất Phi.

"Sẽ không bỏ qua cho ta? Ngươi nghĩ mình có năng lực đó sao?" Mạc Từ Hiên là ai chứ? Là người đứng đầu Mạc thị, tiền tại địa vị không ai sánh bằng, còn có một anh là luật sư nổi tiếng, thử hỏi Trác Nhất Phi có năng lực gì mà đòi không buông tha cho anh?

Trác Nhất Phi máu đỏ từ khóe miệng chảy xuống, mặt khiêu khích nhìn Mạc Từ Hiên "Ngươi hãy chờ xem." Dứt lời, hắn trợn mắt nhìn Mạc Từ Hiên, rồi xoay người đi ra cửa.

"Đứng lại." Mạc Từ Hiên từ trên ghế salon đứng lên lạnh lùng gọi Trác Nhất Phi lại.

Trác Nhất Phi thân hình không khỏi cứng đờ, chỉ sợ Mạc Từ Hiên lại thi hành bạo lực, nhưng mà hắn cách cửa còn rất xa, muốn chạy trốn, là không thể nào, chỉ có thể đứng tại chỗ chờ Mạc Từ Hiên đến.

Mạc Từ Hiên đi tới trước người của Trác Nhất Phi, lạnh lùng nhìn Trác Nhất Phi một cái, sau đó từ trong túi móc ra một tờ chi phiếu ở phía trên đã ký tên, nhét vào tay Trác Nhất Phi trên mặt ý cười nhàn nhạt mang theo vẻ khinh miệt "Đồng Vũ Vi cô ấy nợ ngươi 20 vạn, ta thay cô ấy trả, chỗ này là 30 vạn, còn dư lại 10 vạn coi như là lợi nhuận"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Tôi không sao

Trác Nhất Phi sắc mặt của lập tức trở nên khó coi, hắn xoay người hướng cửa đi tới.

Mạc Từ Hiên mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Trác Nhất Phi lạnh lùng nói "Trác Nhất Phi, bắt đầu từ bây giờ, Đồng Vũ Vi là bạn gái của ta, ngươi còn dám động đến cô ấy dù là một sợi lông, ta bảo đảm sẽ làm ngươi không tiếng động biến mất trên cõi đời này!"

Lời nói của Mạc Từ Hiên lạnh lẽo giống như một thanh lợi kiếm thẳng tắp đâm vào ngực Trác

Nhất Phi, dường như nếu hắn dám đã thương Đồng Vũ Vi thì thanh kiếm kia sẽ không do dự đâm vào lồng ngực của hắn. Trác Nhất Phi không tự chủ được rung mình một cái, bước chân đi về cửa hơi dừng một chút, sau đó chặt vật kéo thân đau đớn vội vàng rời khỏi nhà Vũ Vi.

Trong phòng, lập tức yên tĩnh trở lại.

Mạc Từ Hiên cho là mình sẽ nghe được tiếng khóc đau lòng của cô, nhưng không có, bên trong phòng ngủ rất yên tĩnh, một sự yên tĩnh đáng sợ.

Nhìn cửa phòng ngủ khép chặt, Mạc Từ Hiên trong đầu thoáng qua một ý nghĩ đáng sợ, anh bước vội tới trước phòng ngủ, dùng thân mình tông vào cửa phòng.

"Phanh." một tiếng, cửa phòng ngủ bị Mạc Từ Hiên dùng sức đập vào bị bật ra.

Lúc này, Vũ Vi vẫn đứng cạnh cửa sổ thấy Trác Nhất Phi chặt vật chạy khỏi nhà cô, nhìn đáng vẻ nhếch nhác của hắn Vũ Vi lập tức thu hồi ánh mắt, cô không nhìn đến hắn dù chỉ một giây như sợ sẽ làm dơ bẩn mắt mình.

Cô hít sâu thở ra một hơi, định ra phòng khách, cô định nói cảm ơn anh.

Đang đi đến cửa, đột nhiên cánh cửa bị sức mạnh đập vào bụng ra, tiếp theo một thân thể to lớn bỏ nhào về phía cô, cô không tránh kịp lập tức thân thể thẳng tắp ngã về phía sau.

Mạc Từ Hiên cũng không ngờ đến cửa phòng đột nhiên lại mở, anh nghĩ muốn thu sức lực nhưng đã không kịp, lỡ đà thân thể anh bỏ nhào về phía

trước, vừa lúc đụng vào Đồng Vũ Vi đang đi ra, cả hai đối mặt cùng ngã xuống nền nhà lạnh băng.

Vừa nhìn đến ánh mắt của cô lúc này ánh mắt không chút tình cảm cùng nét mặt vô hồn làm tim anh có chút rung động, không kịp suy nghĩ hai tay anh ôm lấy eo cô lật người cô lại thay cô ngã xuống "Đồng." Một âm thanh vang lên.

Vũ Vi vốn cho là mình sẽ bị ngã không tránh khỏi đau đớn, nhưng như thế thì có làm sao, lòng cô đã bị thương, thì chút đau thân thể thì có là gì?

Chỉ là, cô thật không ngờ trong tình cảnh như vậy Mạc Từ Hiên lại hành động như thế, dùng thân mình đỡ thay cô, nằm trên mặt đất, mà cô nằm ở trên người anh một chút đau đớn cũng không có.

Vũ Vi lập tức lật người, từ trên người Mạc Từ Hiên lăn xuống đất, vội vàng đứng bật dậy.

Sau lưng Mạc Từ Hiên truyền đến từng trận đau đớn, anh nằm trên mặt đất hít sâu thở ra, một lúc lâu mới từ sàn nhà đứng dậy, nắm chặt lấy bả vai của Vũ Vi, lo lắng nhìn cô.

"Vũ Vi, em có sao không? Có bị thương chỗ nào không?"

Trong lòng Vũ Vi run lên, anh té ngã đau như vậy, thậm chí vì đau đớn mà anh nhúu chặt chân mày, nhưng vừa dậy anh thế nhưng lo lắng cô có bị thương không?

Vũ Vi không vết tích lui về phía sau một bước, cùng anh giữ khoảng cách nhàn nhạt trả lời "Tôi không sao."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96: Sẽ không tin tưởng bất kì người đàn ông nào nữa

Cô ấy ổn sao?

Cô ấy sao lại không sao?

Mới vừa bị người mình tin tưởng nhất suýt nữa cưỡng bức, cô ấy sẽ không có chuyện gì chứ?

Mạc Từ Hiên đau lòng nhìn sắc mặt bình tĩnh của Vũ Vi, hẳn biết, trong lòng Đồng Vũ Vi thật ra lại rất khổ sở, rất đau lòng, chỉ là, cô ấy cố ý nguy trang, không cho hẳn biết trong lòng mình đau xót.

Tim của hắn, lại một lần nữa vì đồng Vũ Vi mà buốt giá.

Hắn không nhận được tiến lên một bước, thấp tròng mắt đau lòng nhìn Vũ Vi, chậm rãi mở miệng nói, "Vũ Vi, nếu trong lòng em khó chịu, bả vai của tôi, có thể cho em mượn."

Sâu trong nội tâm Vũ Vi bị những lời này của Mạc Từ Hiên, rung động rồi, nếu cô buồn, có thể tựa vào bả vai của hắn!

Trong lòng của cô, thật rất buồn, rất đau đớn,

Cô yêu mẹ mình như thế, nhưng là mẹ cô lại bị người ta hại chết, cô tin tưởng Trác Nhất Phi như vậy, thậm chí thiếu chút nữa yêu hắn, nhưng những gì về Trác Nhất Phi? Không chỉ phản bội cô, còn cưỡng bức cô, cô sao lại không khó chịu? Làm sao sẽ không đau lòng?

Nhưng là, cô sẽ không tựa vào bả vai của Mạc Từ Hiên mà đau lòng khóc thút thít, bởi vì, từ nay về sau, cô sẽ không tin tưởng bất kỳ lời ngon tiếng ngọt của đàn ông nào nữa rồi, trải qua hai lần thất bại tình cảm, còn có mình cha ruột lạnh lùng vô tình kia, trên đời này cô sẽ không tin tưởng bất kỳ người đàn ông nào nữa!

Vũ Vi ngược đầu nhìn Mạc Từ Hiên khẽ mỉm cười, "Tôi không cảm thấy khó chịu." Cho dù khó chịu, cô cũng sẽ chịu đựng một thân một mình, sẽ không dựa bất kỳ người đàn ông nào.

Mặc dù trên mặt Vũ Vi vẫn là nụ cười vui vẻ, nhưng Mạc Từ Hiên biết, không biết vì sao cứ cho rằng trong lòng Vũ Vi rất khó chịu.

Hắn nghĩ muốn mở miệng an ủi Vũ Vi, rồi lại không biết nên mở miệng như thế nào, chỉ là đứng lảng lảng tại chỗ nhìn trên mặt Vũ Vi giả tạo mỉm cười mà đau lòng.

Vũ Vi nở nụ cười nhìn Mạc Từ Hiên, Mạc Từ Hiên đứng tại chỗ đau lòng nhìn Vũ Vi, trong lúc nhất thời, trong phòng yên tĩnh trở lại, thậm chí yên tĩnh đến nỗi hai người nghe được tiếng hít thở của nhau.

Thật lâu sau, Vũ Vi chậm rãi thở ra một hơi, trên mặt cô mỉm cười thản nhiên như cũ nhìn Mạc Từ Hiên, nhẹ nhàng mở miệng, "Cám ơn anh mới vừa giúp tôi, nợ anh 30 vạn, tôi sẽ nhanh trả hết nợ." Dứt lời, cô xoay người rời phòng.

Mạc Từ Hiên nhìn thấy Vũ Vi xoay người rời đi, không cần suy nghĩ vơ tay, nắm cổ tay Vũ Vi lại, thốt ra, "Đồng Vũ Vi, nếu muốn cám ơn tôi, gả cho tôi đi!" Thật ra thì hẳn muốn nói rằng, Đồng Vũ Vi gả cho anh, hãy để cho anh bảo vệ em được không?

Vũ Vi không khỏi xoay người nhìn Mạc Từ Hiên, mặt buồn cười nhìn Mạc Từ Hiên, "Gả cho anh? Anh cho là tôi có tâm tư gả cho anh sao? Anh cho là tôi sẽ gả cho bất kì ai sao?" Dứt lời, giãy tay khỏi Mạc Từ Hiên, ra khỏi phòng.

Mạc Từ Hiên liền giật mình, hẳn không nghĩ mình sẽ làm ra chuyện như vậy, hẳn lại thật sự muốn cưới Đồng Vũ Vi? Hơn nữa không phải là lấy lệ với bà nội, mà là phát ra từ nội tâm muốn cưới cô ấy.

Bên trong phòng khách, một mình Vũ Vi lẳng lặng dọn dẹp đồ đạc, hồi nãy phản kháng Trác Nhất Phi, tất cả đồ trên bàn đều rơi trên mặt đất.

Mạc Từ Hiên nhìn thấy Đồng Vũ Vi đang dọn dẹp mảnh kiếng vỡ, lập tức đi tới bên người Vũ Vi, khom người quỳ gối trên mặt đất túm cánh tay Vũ Vi, "Miếng thủy tinh rất nguy hiểm, để tôi." Nói xong hẳn ngồi xổm người xuống, dọn dẹp miếng thủy tinh trên sàn nhà.

Tuy nhiên, lúc hẳn ngồi xổm người xuống, chỗ sau lưng và bả vai truyền đến một cơn đau, đau đến nỗi hẳn khẽ nhíu mày.

Vũ Vi xoay người đi vào phòng ngủ, cầm hòm thuốc trở lại bên người Mạc Từ Hiên, thản sắc bình tĩnh nói với Mạc Từ Hiên, "Anh bị thương rồi, để tôi bôi thuốc cho anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Tôi muốn gặp anh

Mạc Từ Hiên sừng sốt, cắn răng đem một miếng thủy tinh cuối cùng thu vào, mới đứng lên đi tới trước xô pha, ngồi ở phía trên.

Vũ Vi đứng ở sau lưng Mạc Từ Hiên, vén áo sơ mi màu đen của hẳn lên, dùng bông y tế bôi lên chỗ bị thương phía sau lưng hẳn. . . .

Chỗ đau sau lưng rất bỏng rát, về sau bị bông y tế bôi lên, giảm không ít đau đớn.

Lúc này, điện thoại của Mạc Từ Hiên vang lên.

"Từ Hiên, con đem cháu dâu của bà đi đâu rồi? Tôi giờ chưa trở về nữa." Điện thoại mới vừa nghe liền truyền đến giọng nói cực kỳ không vui của bà nội Mạc.

"Bà nội, trong nhà Vũ Vi xảy ra một chút chuyện, cô ấy có thể không đi được rồi, hôm nào con lại đưa cô ấy đến thăm. . . ." Lời của Mạc Từ Hiên mới nói được một nửa liền bị Vũ Vi cướp đến tay, về mặt cô thật bình tĩnh, giọng cũng rất ngọt ngào, "Bà nội, con sẽ cùng Từ Hiên đi đến chỗ bà."

Mặt Mạc Từ Hiên khó hiểu nhìn Vũ Vi, lúc này, cô có tâm tình đi tới nhà hẳn?

"Vũ Vi, mau lại đây, vừa khéo cùng bạn gái Từ Phàm gặp mặt luôn." Bà nội Mạc vừa nghe Vũ Vi muốn tới, vui vẻ không thôi.

"Được ạ." Vũ Vi hé miệng cười cười, lúc lộ ra nụ cười này từ nội tâm, bởi vì cô có thể nghe giọng của bà nội Mạc ra giọng của một người mẹ.

"Đồng Vũ Vi, tại sao em. . . ?" Sau khi Vũ Vi cúp điện thoại, Mạc Từ Hiên không nhận được mở miệng hỏi, bây giờ rõ ràng trong lòng Vũ Vi rất khó chịu đau lòng, tại sao?

Vũ Vi đem điện thoại đặt lại trong tay Mạc Từ Hiên, xoay người đi vào phòng ngủ, "Bởi vì tôi không muốn nợ anh bất kể ai cũng vậy, lúc này anh giúp tôi đuổi Trác Nhất Phi đi, lần này, coi như trả anh nhân tình rồi."

Lời nói Vũ Vi lạnh nhạt, khiến lòng của Mạc Từ Hiên, trầm xuống, hẳn cảm thấy Đồng Vũ Vi thay đổi thật rồi, trở nên cự tuyệt người khác*, trở nên, hờ hững lạnh lùng.

*[(nguyên văn là ‘cự nhân vu thiên lí chi ngoại’ nhưng do VN mình không có câu thành ngữ nào tương tự nên đành dịch nghĩa ra vậy):
[http://jwkzyk.wordpress.com/2012/06/05/ ... at-chuong/](http://jwkzyk.wordpress.com/2012/06/05/...at-chuong/)]

Thay quần áo xong, Vũ Vi cùng với Mạc Tử Hiên đi tới biệt thự nhà họ Mạc.

Mạc Tử Hiên mới vừa vào cửa nhà xe biệt thự nhà họ Mạc bên kia xe Mạc Tử Phàm đang rời khỏi biệt thự.

Tay Mạc Tử Hiên mở kiếng xe xuống mặc cười cười với Tử Phàm, lái xe ô tô tiến vào đại viện biệt thự nhà họ Mạc.

Mà Lạc Ngưng Nhi ngồi ở bên cạnh Mạc Tử Phàm nhìn xuyên qua Mạc Tử Hiên thấy được Đồng Vũ Vi ngồi bên cạnh Mạc Tử Hiên.

Cô không khỏi sùng sốt, xoay người nhìn Mạc Tử Phàm, "Cô gái bên người Mạc Tử Hiên, là ai vậy?"

"Đồng Vũ Vi, đối tượng kết hôn của Mạc Tử Hiên." Mạc Tử Phàm nhìn Lạc Ngưng Nhi một cái, "Sao em biết cô ấy?"

Lạc Ngưng Nhi nhin không được cười lên một tiếng, Mạc Tử Hiên muốn kết hôn với Vũ Vi? Vậy Trác Nhất Phi làm sao đây? Sẽ không, cô gái kia sẽ không gả cho Mạc Tử Hiên. Bọn họ căn bản không phải là chung hạng người."

"Nhất định sẽ." Mạc Tử Phàm rất khẳng định nói với Lạc Ngưng Nhi, "Cho đến tận này, chỉ cần Mạc Tử Hiên muốn làm chuyện gì, còn chưa có thất bại đấy."

Bà nội Mạc nhìn thấy Vũ Vi rất vui vẻ, thân thiết lôi kéo tay nhỏ bé Vũ Vi ngồi ở trên ghế sofa, nói chuyện phiếm.

"Thật là thật là đáng tiếc, bạn gái Tử Phàm vừa mới rời đi." Trên mặt bà nội Mạc lộ thần sắc tiếc hận, bà rất hi vọng Ngưng Nhi có thể gặp Vũ Vi, bà cảm giác hai cô bé này nhất định có thể chung sống rất tốt.

Vũ Vi hé miệng cười cười, "Bà nội, không vội, chúng con còn cơ hội gặp mặt nữa mà."

Bà nội Mạc không khỏi cười một tiếng, "Đúng đúng đúng, tương lai có dịp sẽ gặp mặt."

.....

Mạc Tử Hiên vẫn đứng ở chỗ cửa lầu hai nhìn Vũ Vi cùng bà nội nói chuyện phiếm, hần phát hiện, rời nhà Đồng Vũ Vi tới đây, Vũ Vi cùng hần lúc nói chuyện trên mặt thỉnh thoảng không chút thay đổi, chính là lộ vẻ cười giả dối, thế nhưng lúc Vũ Vi đang cùng bà nội nói chuyện phiếm, trên mặt là nụ cười chân thành.

Lúc này, điện thoại của hần vang lên, hần nhìn qua màn hình hiện thị số gọi đến, là số lạ.

"Xin chào." Sau khi bắt máy, hần chào hỏi lịch sự.

"Tôi là Lạc Ngưng Nhi, bây giờ đang ở cổng biệt thự, tôi muốn gặp anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Bảo vệ cô ấy

Là giọng ra lệnh.

Mạc Tử Hiên ghét nhất chính là người khác ra lệnh với hần, "Thật xin lỗi, tôi không có thời gian gặp cô, hơn nữa giữa chúng ta không có gì để nói." Nói xong, hần liền cúp điện thoại.

"Là về chuyện của Vũ Vi." Tựa như biết hần sẽ cúp điện thoại, Lạc Ngưng Nhi vội vàng nói.

Mạc Tử Hiên liền giật mình, hần không có nghĩ đến là Lạc Ngưng Nhi lại có thể biết Vũ Vi. Hần thâm tình nhìn thoáng qua Vũ Vi đang cùng bà nội nói chuyện phiếm, sau đó xuống lầu hai, "Chờ tôi."

Cổng biệt thự.

Tay Lạc Ngưng Nhi ôm ngực lo lắng đi tới đi lui, cô không biết Vũ Vi làm sao lại quen biết với Mạc Từ Hiên, thế nhưng, cô tuyệt đối sẽ không khiến Mạc Từ Hiên chen giữa Vũ Vi và Trác Nhất Phi, hơn nữa Đồng Vũ Vi khó khăn lắm mới chấp nhận được Trác Nhất Phi!

Mạc Từ Hiên đi ra cửa chính liền thấy vẻ mặt Lạc Ngưng Nhi lo lắng, hắn đốt một điếu thuốc, đi đến trước người của Lạc Ngưng Nhi, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Lạc Ngưng Nhi lại bắt đầu lạnh giọng ra lệnh cho hắn, "Mạc Từ Hiên, cách xa Vũ Vi một chút, cô ấy không thích hợp với anh đâu, hơn nữa sẽ không gả cho anh, anh muốn kết hôn, vẫn nên chọn người khác đi."

"Vi sao tôi phải nghe lời của cô?" Mạc Từ Hiên khẽ nhủ mảy, nếu Lạc Ngưng Nhi không phải bạn gái anh trai, hắn sẽ không đứng ở chỗ này nghe cô ta nói.

"Vũ Vi đã có bạn trai, vì vậy, nếu anh muốn dùng kết hôn để an lòng bà nội, xin anh chọn người khác, Vũ Vi thật vất vả mới có được hạnh phúc, anh không được phá bọn họ." Tay Lạc Ngưng Nhi ôm ngực ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiên, cô phải bảo vệ Vũ Vi, tuyệt đối sẽ không khiến Mạc Từ Hiên phá Vũ Vi và Trác Nhất Phi, hiện tại đây là điều duy nhất cô có thể làm vì Vũ Vi.

"Bạn trai?" Mạc Từ Hiên không khỏi buồn cười nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Đồng Vũ Vi có bạn trai sao?"

"Trác Nhất Phi, bạn trai Vũ Vi là Trác Nhất Phi, vì vậy, mời anh cách xa Vũ Vi một chút." Lạc Ngưng Nhi cảm thấy Mạc Từ Hiên mỉm cười cực kỳ chói mắt, thật rất muốn đâm anh ta một phát.

Nụ cười trên mặt Mạc Từ Hiên nhất thời cứng đờ, hai mắt hắn nhíu lại, tầm mắt nhìn Lạc Ngưng Nhi không tự giác mà lạnh giá, bạn trai Đồng Vũ Vi là tên bại hoại Trác Nhất Phi đó?

Thấy Mạc Từ Hiên im lặng không lên tiếng, Lạc Ngưng Nhi nói thẳng, "Vũ Vi là người mệnh khổ, thật vất vả mới cùng một chỗ với Trác Nhất Phi, tôi hi vọng cô ấy hạnh phúc, cho nên anh, không cần chen giữa bọn họ nữa, nếu anh muốn kết hôn, tôi sẽ giới thiệu cô gái tốt hơn cho anh. Còn nữa, bà nội. . ."

"Trác Nhất Phi cận kề kia căn bản không xứng với Vũ Vi." Mạc Từ Hiên lạnh giọng cắt đứt lời của Lạc Ngưng Nhi.

Trong lòng Lạc Ngưng Nhi vốn rất tức giận vì Mạc Từ Hiên chen giữa Vũ Vi và Trác Nhất Phi, bây giờ nghe Mạc Từ Hiên nói Trác Nhất Phi như vậy, trong lòng tức giận không thôi, cô lạnh giọng nói với Mạc Từ Hiên, "Tôi không cho anh nói Trác Nhất Phi như vậy, nếu Trác Nhất Phi không tốt, cũng tốt hơn anh! Tôi khuyên anh, cách Vũ Vi xa một chút, nếu không, tôi liền đem chuyện hai anh em các người giả vờ kết hôn này nói cho bà nội."

"Cô dám? !" Mạc Từ Hiên tiến lên một bước cặp mắt nhíu lại, gần như nguy hiểm nhìn Lạc Ngưng Nhi, toàn thân hắn tản ra hơi thở âm lãnh bức người, "Cô mà tiết lộ với bà nội một chữ, tôi bảo đảm sẽ làm cho cô lạnh lẽo biến mất không tiếng động khỏi cuộc đời này." Không có ai, có thể làm tổn thương người thân của hắn.

Lạc Ngưng Nhi không thèm quan tâm trên người Mạc Từ Hiên tản ra hơi thở lạnh lẽo, cô không sợ hãi quay lại nhìn Mạc Từ Hiên, chậm rãi mở miệng nói, "Vi Vũ Vi, chuyện gì tôi cũng làm được, chết, tôi cũng không sợ!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Tâm, vì cô ấy mà đau

Mạc Từ Hiên không nghĩ đến Lạc Ngưng Nhi lại có thể không chút sợ hãi quay lại nhìn hắn, trong hai tròng mắt còn tản ra thần sắc kiên định, giống như lúc này hắn mà giết cô, cô cũng tựa như không quan tâm.

Một khắc kia, hắn hiểu được, Lạc Ngưng Nhi thật sự quan tâm Vũ Vi.

Vốn là trong lòng hắn có mấy phần chán ghét với Lạc Ngưng Nhi, sao lại đem Vũ Vi giao cho Trác Nhất Phi khốn kiếp như vậy, nhưng khi hắn nhìn thấy Lạc Ngưng Nhi ngay cả chết cũng không sợ, tức giận trong lòng hắn đối với Lạc Ngưng Nhi giảm xuống rất nhiều. Ít nhất, Lạc Ngưng Nhi là quan tâm Vũ Vi, phát ra từ nội tâm quan tâm Vũ Vi.

"Cô có biết Trác Nhất Phi đã làm gì với Vũ Vi không?" Hắn thu lại hơi thở lạnh lẽo trên người về mặt bình thản nhìn Lạc Ngưng Nhi hỏi.

Nhìn sắc mặt bình tĩnh của Mạc Từ Hiên, Lạc Ngưng Nhi lúc đó chợt có loại dự cảm xấu, sắc mặt của cô không khỏi biến đổi, tự ngăn chặn hoảng loạn trong lòng, "Trác Nhất Phi đã làm gì với Vũ Vi vậy?"

"Cô nói cho tôi biết trước, Vũ Vi trước kia đã xảy ra chuyện gì." Mạc Từ Hiên hỏi ngược lại Lạc Ngưng Nhi, trong thời gian ngắn tại sao một người có thể, trở nên lạnh lùng, hắn tin tưởng Đồng Vũ Vi trải qua không chỉ là chuyện suýt nữa bị Trác Nhất Phi cưỡng bức này, theo suy nghĩ của hắn Đồng Vũ

Vì không giống như là một người có năng lực tâm lý kém như vậy.

"Vũ Vi trước kia đã xảy ra chuyện gì, không liên quan đến anh, anh chỉ cần nói cho tôi biết Trác Nhất Phi đã làm gì với Đồng Vũ Vi là được rồi." Lạc Ngưng Nhi lạnh mặt nhìn Mạc Từ Hiên nói.

"Cô cũng biết, tôi muốn tra quá khứ của Đồng Vũ Vi, không cần tốn nhiều sức đâu, nhưng mà nếu cô muốn biết Trác Nhất Phi đã làm gì với Đồng Vũ Vi, chỉ có thể hỏi tôi thôi." Ít nhất, Trác Nhất Phi sẽ không nói ra hành động bí ối kia, mà Đồng Vũ Vi, lại sẽ không nói cho Lạc Ngưng Nhi, không biết vì sao hần lại khẳng định rằng, Vũ Vi sẽ không nói cho Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi không nhìn được hừ lạnh, "Giữa tôi và Vũ Vi, không có bí mật." Dứt lời, cô lấy điện thoại ra gọi điện cho Vũ Vi, điện thoại mới vừa thông, khuôn mặt cô tràn đầy hạnh phúc lập tức nở nụ cười, "Vũ Vi, đã gặp Nhất Phi chưa? Hai người có tiến triển gì không?"

"Ngưng Nhi, về sau ở trước mặt mình không được nói về anh ta, bây giờ mình đang có chút việc, cúp máy đây." Lời nói Đồng Vũ Vi lãnh đạm, làm thân hình Lạc Ngưng Nhi cứng tại chỗ, cô mơ hồ cảm thấy Vũ Vi xảy ra chuyện lớn mà cô không biết được.

Cô lập tức gọi điện thoại cho Trác Nhất Phi, nhưng, Trác Nhất Phi cũng không nghe điện thoại của cô, sau đó dứt khoát tắt máy.

Lạc Ngưng Nhi choáng váng, buổi sáng còn tốt lành như thế, sao lại đột nhiên thay đổi vậy?

Cô cầm điện thoại thật chặt trong tay, "Mạc Từ Hiên, Trác Nhất Phi và . . ."

"Nói cho tôi biết quá khứ của Vũ Vi đi, coi như điều kiện trao đổi." Mạc Từ Hiên không chút do dự cắt ngang lời nói của Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi lạnh lùng cười một tiếng, cô biết nếu cô không nói ra quá khứ của Vũ Vi, Mạc Từ Hiên chắc chắn sẽ không nói cho cô biết chuyện giữa Vũ Vi và Trác Nhất Phi.

Nhớ tới quá khứ của Vũ Vi, lỗ mũi Lạc Ngưng Nhi đau xót suýt nữa rơi nước mắt xuống, cô dùng sức hít mũi một cái, đưa lưng về phía Mạc Từ Hiên, "Vi anh muốn biết như vậy, được, tôi liền nói cho anh biết. Vũ Vi là một đứa con gái riêng, là con gái riêng của tổng giám đốc Sở thị Sở Quốc Vĩ. Thế nhưng, Vũ Vi còn chưa ra đời đã bị Sở Quốc Vĩ bỏ rơi. . . . Sở Xa, cướp bạn trai đầu Lục Hàng của Vũ Vi, bọn họ lại còn cùng nhau hại chết mẹ của Vũ Vi. . . ."

Lòng của Mạc Từ Hiên dần dần trầm xuống, đôi tay không tự chủ nắm thành quả đấm thật chặt, hần thể nào cũng không nghĩ tới Sở Quốc Vĩ lại là cha ruột của Vũ Vi, cũng không có nghĩ đến Lục Hàng lại là bạn trai cũ của Vũ Vi, lại không nghĩ tới, mẹ của cô ấy bị chị cùng cha khác mẹ và bạn trai cũ hại chết, tâm, lần đầu vì Đồng Vũ Vi mà đau đớn không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Tôi muốn kết hôn với anh

"Quá khứ Vũ Vi chính là như vậy, hiện tại nên đến phiên anh rồi." Lạc Ngưng Nhi xoay người nhìn Mạc Từ Hiên, cô đem nước mắt ngay hốc mắt sắp chảy ra tất cả đều nuốt trở lại bụng, lạnh lạnh nhìn Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên ngậm đem phần nộ trong lòng áp trụ, về mặt bình tĩnh quay lại nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Vừa mới, Trác Nhất Phi có ý đồ cường bạo Vũ Vi."

Sắc mặt Lạc Ngưng Nhi nhất thời tái mét một mảnh, thanh âm gần như run rẩy hỏi, "Anh, anh nói cái gì?" Trác Nhất Phi cường bạo Vũ Vi? Làm sao có thể? Làm sao có thể?

Thấy bộ dáng không tin của Lạc Ngưng Nhi, Mạc Từ Hiên nhìn không được trào phúng cười, "Không tin? Tôi tận mắt thấy, may mắn đúng lúc tôi tìm Vũ Vi nên cô ấy mới không có bị vũ nhục, nhưng trong lòng cô ấy nhất định rất khổ sở."

Lạc Ngưng Nhi từng bước một lui về phía sau, một bên lắc đầu, trên mặt không có chút huyết sắc nào trên mặt mang vẻ không tin, "Sẽ không, sẽ không. Trác Nhất Phi thích Vũ Vi như thế, khổ sở theo đuổi Vũ Vi nhiều năm như vậy, cậu ấy hẳn sẽ không đối xử với Vũ Vi như vậy, tuyệt đối không."

Lạc Ngưng Nhi bộ dáng không tin, tất cả Mạc Từ Hiên đều thấy, hần nhìn không được châm chọc cười, "Cô biết Trác Nhất Phi nói cái gì không? Hần nói, Vũ Vi thiếu hẳn 20 vạn, còn là Vũ Vi câu dẫn hẳn!"

Thiếu cậu ấy 20 vạn? !

Tại sao có thể như vậy? Dù là cô không muốn tin tưởng, nhưng chuyện 20 vạn nguyên kia, chỉ có cô cùng Vũ Vi cùng với Trác Nhất Phi biết.

Như vậy Mạc Từ Hiên nói là thật.

Cô cuốc bộ lui về phía sau nhất thời dừng lại, hai chân mềm nhũn, ngồi phịch ờ trên mặt đất, nước mắt chậm rãi chảy xuống khuôn mặt. . .

Mạc Từ Hiên không nghĩ Lạc Ngưng Nhi phản ứng mạnh như vậy, hấn tiến lên một bước vươn tay kéo Lạc Ngưng Nhi lên, Lạc Ngưng Nhi lau nước mắt trên mặt đi, từ trên mặt đất đứng lên, "Tôi không sao, chuyện này không cần nói cho Vũ Vi." Nói xong, cô đi qua Mạc Từ Hiên dọc theo đại lộ mà đi.

Mạc Từ Hiên đứng ở tại chỗ nhìn bóng dáng Lạc Ngưng Nhi rời đi, không biết tại sao khi Lạc Ngưng Nhi đi qua hấn, hấn cảm giác được Lạc Ngưng Nhi cũng thay đổi. . . .

Đi ra không xa, Lạc Ngưng Nhi liền cầm điện thoại ra gọi cho Mạc Từ Phàm, "Tôi muốn kết hôn với anh nhưng anh cần phải đáp ứng với tôi một điều kiện."

Bên kia điện thoại Mạc Từ Phàm nghe được Lạc Ngưng Nhi đáp ứng kết hôn với anh, không khỏi cực kỳ ngạc nhiên, anh đã liên tiếp cầu xin Lạc Ngưng Nhi vài ngày, quần quít làm phiền, liều mạng cầu xin, thậm chí lấy tiền ra để lấy lòng cô, nhưng Lạc Ngưng Nhi vẫn không chịu gả cho anh, đột nhiên lúc này cô lại muốn kết hôn với anh?

Cô gái Lạc Ngưng Nhi này càng ngày càng thú vị a, khỏe miệng anh nhếch lên, "Tôi muốn biết điều kiện của em là cái gì, mới suy xét một chút, muốn hay không cưới em." Hiện tại tình hình đảo ngược, không phải hấn cầu Lạc Ngưng Nhi, mà là Lạc Ngưng Nhi cầu hấn.

"Điều kiện là 20 vạn nguyên." Lạc Ngưng Nhi lạnh lùng mở miệng nói, cô nên vì Vũ Vi trả nợ, dù cho đem chính mình bán đi, dù cho chỉ bán 20 vạn, cô muốn Vũ Vi cùng Trác Nhất Phi một điểm quan hệ cũng không có.

20 vạn?

Mạc Từ Phàm sững sốt, phải biết rằng lúc trước anh ra giá một triệu, Lạc Ngưng Nhi cũng không chịu gả cho anh, hiện tại vì 20 vạn, cô lại gả cho anh? !

Biệt thự Mạc gia.

Vũ Vi cùng bà cụ Mạc ở trong hoa viên chơi cờ, cờ vua, tuy nhiên hai người cũng không là cao thủ, nhưng là chém giết cực kỳ kịch liệt, trong lúc này khó phân thắng bại.

Mạc Từ Hiên điều chỉnh tâm tình của bản thân một chút, đi vào cửa biệt thự, từ xa đã nhìn thấy Vũ Vi cùng bà nội chơi cờ, nhìn thấy trên mặt Vũ Vi mỉm cười vui vẻ, tâm của hấn lại tê rần, lúc này hấn hận không thể đem Vũ Vi ôm vào lòng, không cho bất kì kẻ nào khi dễ cô.

Thời điểm hứng thú, bà cụ Mạc ngừng đầu mỉm cười nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, cháu chuẩn bị khi nào gả cho Từ Hiên a?!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Đòi lại gấp mười lần

Vũ Vi đang suy nghĩ như thế nào đi nước cờ lại bị bà cụ Mạc nói mà hoảng sợ, cô muốn nói, cô sẽ không gả cho Mạc Từ Hiên, nhưng nhìn về mặt bà cụ mong chờ, nghĩ đến thân thể bà cụ Mạc, cô hướng bà cụ Mạc mỉm cười, cực kỳ tự nhiên nói sang chuyện khác, "Bà nội, tôi người đi rồi."

Mạc Từ Hiên đi tới bên cạnh Vũ Vi cùng bà cụ Mạc, nhìn thấy trên mặt Đồng Vũ Vi mỉm cười, tâm hấn đau xót, hiện tại trong lòng Đồng Vũ Vi có bao nhiêu khổ sở cùng chua xót đấy!

Nhưng cô lại vì bà nội mà mỉm cười vui vẻ hấn theo bản năng thấy chính mình không nên đem Vũ Vi đến nơi này.

Hấn tiến lên một bước nắm cánh tay Vũ Vi kéo đi.

"Anh làm gì vậy?" Vũ Vi bị Mạc Từ Hiên thỉnh linh kéo đi hoảng sợ không thôi, cô nhủ mảy đi theo Mạc Từ Hiên.

"Từ Hiên, cháu mang Vũ Vi đi đâu vậy? Chúng ta còn chưa đánh cờ xong mà!" Về mặt Bà cụ Mạc khó hiểu nhìn Mạc Từ Hiên.

"Bà nội, Vũ Vi còn có việc, chúng con đi trước." Mạc Từ Hiên cũng không quay đầu lại đối với bà cụ Mạc nói.

Nhưng bà cụ Mạc lại hé miệng cười, bắt đầu cân nhắc quân cờ bên trong "Tử Hiền cháu đó nha, cháu sợ bà cụ này khi dễ Vũ Vi à."

"Mạc Tử Hiền, anh phát thần kinh gì vậy? Buông tay tôi ra!" Vừa mới đi ra cửa biệt thự, Vũ Vi liền thoát khỏi cánh tay Mạc Tử Hiền nắm tay cô.

Nhưng Mạc Tử Hiền lại xoay người nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, tôi đưa em về nhà."

Lúc này, hần tình nguyện để cho Vũ Vi trốn đi mà khóc, cũng không nguyện ý nhìn Vũ Vi miễn cưỡng cười vui, che dấu cảm xúc chân thật của chính mình.

"Còn bà nội thì sao?" Về mặt Vũ Vi cực kỳ bình tĩnh nhìn Mạc Tử Hiền hỏi.

"Bà nội mệt rồi nên cần nghỉ ngơi."

Phù, Vũ Vi thở ra một hơi, gương mặt nhìn Mạc Tử Hiền, "Anh giúp tôi đuổi Trác Nhất Phi đi, tôi giúp anh làm bà nội vui vẻ, như vậy giữ chúng ta huê nhau, không thiếu nợ lẫn nhau, tôi nợ anh 30 vạn, tôi sẽ mau chóng trả lại cho anh." Nói xong, cô đi qua Mạc Tử Hiền đi về phía trước.

"Tôi lái xe đưa em trở về." Mạc Tử Hiền xoay người đi vào nhà xe.

Nhưng một chiếc taxi đúng lúc chạy tới Vũ Vi, cô vẫy xe taxi, rời đi. Lúc rời đi cô không có nhìn lại Biệt thự Mạc gia một cái.

Khóc mất Mạc Tử Hiền nhìn thấy Vũ Vi lên xe, tâm không khỏi trầm xuống, đây là Đồng Vũ Vi không nói gì liền cự tuyệt hẳn.

Vũ Vi không có trực tiếp về nhà, mà là ở trung tâm thành phố xuống xe, ở trên đường cái mà đi, kỳ thật, trong lòng của cô rất khó chịu rất muốn khóc, nhưng là không biết tại sao nước mắt vẫn không chảy ra.

Thời điểm cô đi về phía trước, bên cạnh truyền đến một tiếng, "Ồi trời." Sau đó 'bốp' một tiếng, thanh âm một cái hộp rơi xuống mặt đất.

Vũ Vi không khỏi dừng lại cước bộ, vừa mới quay đầu, trên mặt của cô lại bị trúng một cái tát mạnh.

Xa Lan một bàn tay chỉ vào hộp trang sức trên mặt đất, "Đồng Vũ Vi, cô bị mù à! Cự nhiên đánh rơi trang sức tôi vừa mới mua. Cô biết cái này giá trị bao nhiêu tiền không? Cô bồi thường nổi sao?" Nói xong, trên mặt bà treo một nụ cười đắc ý xấu xa nhìn Đồng Vũ Vi. Thời điểm bà vừa mới đi ra tiệm trang sức vừa vặn nhìn thấy Đồng Vũ Vi đi qua bà, một kế hoạch này ra trong đầu bà, bà cố ý đi đến bên cạnh Đồng Vũ Vi cố ý đụng vào người Đồng Vũ Vi, sau đó hung hăng quăng cho Đồng Vũ Vi một cái tát mạnh!

Đôi mắt bà lạnh lùng trừng mắt nhìn Vũ Vi, Đồng Vũ Vi, cô dám đánh Sở Xa?

Nếu tôi không đòi lại gấp mười lần, tôi liền không mang họ Xa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Bà là đồ ngốc

Vũ Vi không phải đũa ngọc, không nhìn ra vẻ đắc ý của Xa Lan, cô liền biết Xa Lan là cố ý đụng vào cô.

Cô ngậm cười lạnh, Xa Lan, tôi còn chưa tìm bà trả thù vậy mà bà lại dẫn đầu khiêu khích tôi? Được lắm, nếu bà đã đưa đến cửa, thì tôi sẽ thật tốt mà trả thù bà! Để cho bà biết tôi đây không phải là quả hồng mềm mà để cho bà tùy ý nhào nặn!

Cô liền dương tay lên hung hăng đánh trả lại, môi mòng thoáng nhú lại, một đôi mắt phượng dương ra từng điểm sắc bén, "Xa Lan, bà nghĩ rằng tôi sẽ như mẹ tôi mà để cho bà tùy ý khi dễ sao?"

Xa Lan đang đắc ý, bà vì Sở Xa mà trả thù, bà đang định lấy điện thoại ra báo cảnh sát, để cho Đồng Vũ Vi ngồi tù, hơn nữa còn đòi Đồng Vũ Vi bồi thường cho bà nhưng đầu gối bên má bà lại trúng một cái tát mạnh!

Một bàn tay bà bung kín đôi má, hai mắt trừng lớn nhìn Đồng Vũ Vi, "Cô dám đánh tôi?"

Vũ Vi hừ lạnh, hay tay khoanh trước ngực, không chút sợ hãi quay lại nhìn Xa Lan, giọng điệu cực kỳ nhẹ, "Đúng, tôi dám đánh bà đó thì sao!" Muốn hãm hại tôi? Bà vẫn còn non nớt lắm!

"Tôi sẽ báo cảnh sát đến lúc đó cô sẽ ngồi tù!" Xa Lan tức giận bấm 110, bà không tin chính mình không thể trừng trị Đồng Vũ Vi!

"Được a, bà báo cảnh sát đi." Tay Vũ Vi chỉ chỉ về phía dưới bảng hiệu đá quý, hướng tới Xa Lan lộ ra một nụ cười cực kỳ rực rỡ, "Nơi này có camera, vừa mới là ai cố ý đụng vào tôi, là ai dẫn đầu đánh người trước, nơi đó đều đã ghi lại cực kỳ rõ ràng. Báo cảnh sát đi đúng lúc thay tôi giảm bớt tiền điện thoại."

Xa Lan đã bấm 110, nhưng thời điểm bà nghe được Vũ Vi nói như vậy sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi, bà theo hướng tay Vũ Vi chỉ nhìn lại chỉ thấy dưới bảng hiệu tiệm đá quý có hai cái cameras. Bà ngẫm trách chính mình quá sốt ruột trả thù Đồng Vũ Vi, cư nhiên quên cả nhìn đến cameras, nếu có băng theo dõi làm chứng có liên tính đến chỗ cực cảnh sát mặt mặt cũng chỉ là bà mà thôi!

"Alo, người khỏe, nơi này là trung tâm cảnh sát 110, xin hỏi chúng tôi có thể giúp gì cho bà?" Trong điện thoại truyền ra âm thanh dễ nghe của người phụ nữ.

"Thật ngại ,tôi gọi nhầm số." Trên mặt Xa Lan gượng ép mỉm cười cúp điện thoại, bà thờ ơ nhìn Vũ Vi , "Đồng Vũ Vi cô đánh Sở Xa, tôi nhất định sẽ báo thù, lần này cô thắng coi như cô may mắn, nhưng lần sau tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!"

Cô chỉ là đánh Sở Xa, Xa Lan ngay tại trên đường cái quang minh chính đại hãm hại cô?

Còn mẹ cô thì sao? Mẹ cô bị Sở Xa hại chết, Xa Lan lại không nói, tựa như làm sai là cô cùng mẹ! Và Sở Xa là chịu ủy khuất nhất!

Vũ Vi dương tay lên dùng hết khí lực tát lên mặt Xa Lan một cái, "Xa Lan, tôi rất cuộc cũng biết cái tính vô liêm sỉ của Sở Xa là được truyền từ bà ! Bà nhớ cho kĩ không phải bà sẽ tìm tôi báo thù mà chính là tôi sẽ tìm bà trả thù, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến cho tất cả người Sở gia các người vì những chuyện này mà trả giá đắt!" Nói xong, cô đi qua Xa Lan đi về phía trước.

"Bốp." một tiếng, vón má Xa Lan đã đỏ bừng, lúc này lại càng thêm sưng đỏ, bà đau đớn không thôi bùng đôi má nhìn Vũ Vi , "Cô còn dám đánh tôi? Tôi sẽ báo cảnh sát!"

Vũ Vi cũng không quay đầu lại để cho bà ta tùy tiện la, tiếp tục đi về phía trước.

Xa Lan tức giận, "Đồng Vũ Vi, nơi này có cameras, tôi nhất định sẽ báo cảnh sát cho đến khi cô ngồi tù mới thôi!" Nói xong bà xoay người hướng hiệu đá quý đi đến.

"Cô nói cái gì?" Xa Lan trừng hai mắt nhìn người phục vụ hỏi.

"Máy cameras của chúng tôi đã hư vào ngày hôm qua hiện tại vẫn chưa sửa lại." Người phục vụ lễ phép đối với Xa Lan nói.

Xa Lan tức giận lập tức vọt tới đầu, để cho đại não của bà tăng thêm khó chịu, Đồng Vũ Vi cư nhiên đùa giỡn với bà! Làm bà bị trúng hai cái tát mạnh!

Vũ Vi đã đi rất xa, nhìn không được cười lạnh, Xa Lan , bà là đồ ngốc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Thuê cô

Hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của Giang Di Đồng cùng Lãnh Ngôn, bọn họ mời những người bạn thân còn có những danh nhân nổi tiếng đến tham gia yến hội.

Mạc Từ Hiên là bạn thân của Lãnh Ngôn nên cũng được mời.

Cầm thiệp mời màu hồng, trên mặt hấn treo một nụ cười hưng phấn mà lâu rồi chưa thấy, tươi cười kia, thật giống như mới gặp mối tình đầu một dạng, trong hưng phấn mang theo một chút ngại ngùng. Hấn cầm điện thoại ra gọi cho Callme, "Tôi muốn Đồng Vũ Vi làm bạn nhảy của tôi."

Nhưng đối phương lại nói cho hấn, đã có khách thuê Đồng Vũ Vi rồi, hỏi hấn có thể thay đổi người hay không.

Khoảng khắc kia, trên mặt Mạc Từ Hiên tươi cười nhất thời cứng đờ, hấn vậy mà chậm một bước! Trong lòng cảm giác có chút mất mát.

Mạc Từ Phàm đi đến bên cạnh Mạc Từ Hiên, vỗ vỗ bả vai Mạc Từ Hiên, vừa mới đứng ở một bên, anh thấy tất cả biểu tình trên mặt Mạc Từ Hiên, "Làm sao vậy? Nhìn sắc mặt em so với thất tình còn khó coi hơn."

"Không có gì." Mạc Từ Hiên thở ra một hơi, cầm áo khoác đi ra cửa.

Nhưng trên mặt Mạc Từ Phàm lại hiện vẻ mỉm cười nhàn nhạt nhìn bóng lưng hấn rời đi. . . .

Vũ Vi trang điểm, mặc một bộ lễ phục màu trắng thấp ngực, từ trong Callme đi ra, thời điểm cô lên xe, một thanh âm non nớt gọi cô lại, "Mẹ Vũ Vi."

Giọng nói quen thuộc này làm cho tâm Vũ Vi run lên, quay đầu hướng tới nơi phát ra âm thanh ấy, cư nhiên là Hạo Hạo

Trên mặt Vũ Vi lộ ra vui vẻ tươi cười, từ lần trước đáp ứng làm mẹ Hạo Hạo tới nay, bọn họ vẫn thường xuyên nói chuyện phiếm, đã trở thành bằng hữu tốt, thậm chí còn vượt qua bằng hữu, như là người thân một dạng, cô đã lâu không có nhìn thấy Hạo Hạo rồi.

Cô ngồi xổm xuống vươn hai tay ra, "Hạo Hạo, tới đây để cho mẹ ôm con một cái nào."

Hạo Hạo vui vẻ chạy đến trong ngực Vũ Vi, hai tay gắt gao ôm cổ Vũ Vi, "Mẹ Vũ Vi, con rất nhớ mẹ nha!"

Vũ Vi ôm lấy Hạo Hạo, một bàn tay vuốt ve mái tóc ngắn mềm mại của Hạo Hạo, "Mẹ cũng rất nhớ Hạo Hạo nha!"

"Mẹ Vũ Vi, bởi Hạo Hạo đi chơi một ngày có được hay không?" Hạo Hạo mở to đôi mắt đen về mặt chờ mong nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi hơi áy náy nhìn Hạo Hạo, "Thực xin lỗi Hạo Hạo, mẹ Vũ Vi hôm nay có công tác phải làm, như vậy đi, công tác vừa kết thúc, mẹ tìm con đi chơi, có được hay không?"

Khuôn mặt Hạo Hạo đáng yêu đang tươi cười bỗng mang vẻ thất vọng, bất quá cậu hiểu được gật gật đầu, "Được, mẹ Vũ Vi kết thúc công tác liền đến tìm Hạo Hạo nha."

"Hạo Hạo thực ngoan." Vũ Vi sùng nịch sờ sờ tóc Hạo Hạo. "Hạo Hạo, đi thôi con." Khương Dĩ Hằng đứng ở trước mặt Vũ Vi cùng Hạo Hạo mỉm cười nhìn họ.

"Mẹ Vũ Vi tạm biệt." Hạo Hạo cực kỳ không muốn nói lời tạm biệt cùng Vũ Vi.

"Hạo Hạo, tạm biệt. Phải nghe lời ba ba biết không?" Vũ Vi nhẹ giọng dặn dò Hạo Hạo.

"Đồng tiểu thư, lên xe đi." Một bàn tay Khương Dĩ Hằng nắm tay nhỏ Hạo Hạo, đối với Vũ Vi lễ phép nói.

Vũ Vi khẽ cười, lời nói dịu dàng cự tuyệt, "Không cần, chúng ta không tiện đường."

Nhưng khi Khương Dĩ Hằng nghe lời nói Vũ Vi tựa như cự tuyệt, thẳng mở cửa xe, "Lên xe đi, khách hàng hôm nay của cô là tôi."

Vũ Vi ngăn ra, liếc mắt nhìn Khương Dĩ Hằng một cái, sau đó nhìn nhìn Hạo Hạo, chỉ một thoáng, cô biết, Khương Dĩ Hằng muốn cô cùng Hạo Hạo một chỗ, cư nhiên thuê cô làm bạn gái của hắn.

Cô hé miệng cười, đi đến trước mặt Hạo Hạo, "Hạo Hạo, ba con cực kỳ yêu thương con nha."

"Mẹ Vũ Vi, mẹ muốn cùng Hạo Hạo cùng một chỗ sao?" Hạo Hạo nhìn Vũ Vi hỏi.

"Ừ." Vũ Vi gật gật đầu, lên xe, hơn nữa còn đem Hạo Hạo ôm vào lòng.

"Ba ba, ba thật sự không có gạt con, hôm nay mẹ Vũ Vi thật sự cùng con một chỗ, ba ba, đây là quà sinh nhật tốt nhất của con a." Hạo Hạo cực kỳ hưng phấn ôm cổ Khương Dĩ Hằng hôn vài cái.

"Hạo Hạo nguyện vọng sinh nhật của con là cùng mẹ một chỗ một ngày sao?" Vũ Vi hơi kinh ngạc nhìn Hạo Hạo hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Làm cho cô đau lòng

"Dạ." Hạo Hạo vui vẻ gật gật đầu.

Vũ Vi thương tiếc bé đôi má ửng ửng của Hạo Hạo, cậu bé này nguyện vọng luôn luôn đơn giản như vậy, "Khương tiên sinh, tôi không muốn đi tham gia yến hội, tôi muốn cùng Hạo Hạo đi chơi."

"Cái này không cần, Lãnh Ngôn cùng Giang Dĩ Đồng cũng là bằng hữu của tôi, ngày kỉ niệm kết hôn của họ tôi như thế nào lại có thể vắng mặt được chứ, điều quan trọng là Hạo Hạo cũng rất nhớ Dĩ Đồng." Khương Dĩ Hằng một bên lái xe vừa hướng tới Vũ Vi nói.

"Đúng a..., con cũng nhớ cô Dĩ Đồng cùng chú Lãnh Ngôn a." Hạo Hạo quay đầu nhìn Vũ Vi nói.

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, "Được, chúng ta liền đi yến hội, đến chỗ yến hội, mẹ Vũ Vi sẽ bồi con đi chơi có được hay không?"

Xuống xe, Vũ Vi cùng Khương Dĩ Hằng nắm lấy tay Hạo Hạo, hướng yến hội đi đến.

Hôm nay bạn gái Mạc Tử Hiền cũng là nhân viên công tác tại Callme, bất quá, khi bắt đầu tiến vào yến hội kia, Mạc Tử Hiền tiện ném cô ở một bên, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào cửa yến hội.

Thời điểm Vũ Vi cùng Khương Dĩ Hằng dắt Hạo Hạo tiến vào yến hội, cô cảm giác được một tầm mắt nóng bỏng gắt gao nhìn chăm chăm cô, cô theo tầm mắt đó nhìn lại, chỉ nhìn đến vẻ mặt Mạc Tử Hiền tức giận nhìn cô.

Vũ Vi hơi nhú mày, cô nhớ là cô đâu có chỗ nào đắc tội với Mạc Tử Hiền a!

Cô thu hồi tầm mắt nhìn về phía khác, chỉ nhìn thấy Sở Xa mặc váy màu đen, một bàn tay bụng sẫm banh, bên trong hai tròng mắt như phun lửa nhìn cô. Ánh mắt kia, tựa như hận không thể đem cô lột sống cho giải hận.

Vũ Vi cười lạnh, Sở Xa định lực quá kém, cô chỉ là quăng cho Xa Lan hai cái tát mà thôi, cô ta liền biến ra cái dạng này rồi hả? Như thế khi cô chân chính bắt đầu thời điểm trả thù của cô, Sở Xa chẳng phải là bị cô tức chết sao?

Cô hướng Sở Xa mỉm cười, sau đó thu hồi tầm mắt, kéo Hạo Hạo chạy đến một bên chơi đùa.

Sở Xa không nghĩ tới Đồng Vũ Vi đánh mẹ cô, cư nhiên còn mặt mũi hướng tới cô mỉm cười, nhất thời tức giận, không cần suy nghĩ hướng tới Đồng Vũ Vi đi, hôm nay cô nhất định phải giáo huấn Đồng Vũ Vi thật tốt một phen, nếu không, khó tiêu mối hận trong lòng cô!

"Sở Xa, không cần." Lục Hằng vươn tay túm chặt cánh tay Sở Xa, hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của Giang Dĩ Đồng cùng Lãnh Ngôn, Giang Dĩ Đồng là chủ Callme, mà Đồng Vũ Vi lại là nhân viên công tác tại Callme, nếu Sở Xa cùng Đồng Vũ Vi nổi lên xung đột, thì người chịu thiệt nhất định là Sở Xa.

"Buông." Vẻ mặt Sở Xa phẫn nộ trừng mắt Lục Hằng, lạnh giọng ra lệnh, hôm nay cô nhất định phải giáo huấn Đồng Vũ Vi thật tốt.

"Sở Xa ~." Lục Hằng dùng lực đem Sở Xa kéo vào trong ngực, cánh môi khẽ gọi dán ở bên tai Sở Xa, nhẹ giọng nói, "Đừng quên, hôm nay là ngày kỷ niệm kết hôn của Giang Dĩ Đồng cùng Lãnh Ngôn."

Sở Xa thông minh lập tức trấn tĩnh lại tinh thần, cô hướng Lục Hằng cười, kiễng chân lên bên má Lục Hằng mà hôn, "Cũng là anh trầm ổn." Nếu ở trong này cùng Đồng Vũ Vi soi đôi mà nói, chịu thiệt nhất định là cô. Mà còn, muốn trả thù Đồng Vũ Vi, không đơn giản quăng phát cho cô ta hai cái tát, cô muốn Đồng Vũ Vi tâm đau đớn!

Vũ Vi vẫn cùng Hạo Hạo đi chơi, Hạo Hạo thật đáng yêu cực kỳ hồn nhiên, đặc biệt rất thích Vũ Vi. Vũ Vi cũng cực kỳ thích Hạo Hạo.

Hai người ở trong đại sảnh chơi trốn tìm.

Vũ Vi trốn sau một cây cột to lớn trong yến hội, "Mẹ trốn xong rồi."

"Con muốn bắt đầu tìm." Hạo Hạo lấy hai tay che mắt ra, bắt đầu tìm Vũ Vi.

Vũ Vi đứng ở phía sau cây cột nhìn bóng dáng Hạo Hạo, thời điểm mắt thấy Hạo Hạo đưa lưng về phía cô hướng chỗ khác đi tìm, cô nhin không được cười lên một tiếng, nhưng là, ngay lúc này đột nhiên xoay người lại, Vũ Vi cả kinh, trốn ở phía sau cây cột, nhưng cô bị trượt chân, thân thể của cô thẳng tắp ngã xuống đất. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Mẹ người như thế nào bị ta tức chết!

Vũ Vi nhất thời cả kinh, theo bản năng vươn tay muốn níu cái cột để ổn định lại thân thể của mình, nhưng là, cái cột là hình tròn, tay của cô vừa trượt, cái gì cũng không bắt được, thân thể không khống chế được té xuống.

Vũ Vi nhắm chặt mắt chờ đợi đau đớn đến, nhưng đau đớn chờ đợi cũng không có đến, cô rơi vào trong một lồng ngực ấm áp.

Vũ Vi mở hai mắt ra nhìn, mình cứ nhiên bị Mạc Tử Hiên ôm chặt trong ngực, cô không cần suy nghĩ thoát khỏi ngực Mạc Tử Hiên, thậm chí cũng không có nhìn Mạc Tử Hiên một cái, chẳng qua là thần nhiên nói một câu, “Cảm ơn”. Sau đó lướt qua Mạc Tử Hiên đi về phía trước.

Mới vừa rồi tầm mắt Mạc Tử Hiên vẫn rơi trên người Vũ Vi, lúc Vũ Vi lộ ra nụ cười vui vẻ, trên mặt của hắn cũng không tự chủ lộ ra vẻ mỉm cười vui vẻ, nhìn Vũ Vi nhẩn mày cười một tiếng, trong lòng hắn cũng cảm thấy rất hạnh phúc.

Lúc hắn nhìn thấy Vũ Vi sắp ngã xuống, hắn không cần suy nghĩ đem Vũ Vi ôm vào trong ngực, lúc hai tay hắn chạm vào thân thể mảnh mai mềm mại của Vũ Vi, tim của hắn không khống chế được đập nhanh lên, lúc mũi thơm nhàn nhạt trên người Vũ Vi truyền vào mũi hắn, bên trong thân thể hắn phần nguyên thủy nhất hoàn toàn bị Đồng Vũ Vi dẫn ra ngoài.

Cảm giác được Đồng Vũ Vi rời khỏi ngực hắn, tim của hắn không khỏi trầm xuống, lúc Đồng Vũ Vi hướng hắn nói câu cảm ơn xong liền lướt qua người hắn, trong lòng của hắn trống rỗng tựa như thiếu thứ gì đó, hắn không cần suy nghĩ vươn tay nắm lại cổ tay Đồng Vũ Vi, mặt thâm tình nhìn Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, gả cho anh, anh là thật lòng muốn cưới em”. Hắn không phải là lần đầu tiên biết yêu, hắn biết giờ phút này hắn đối với Đồng Vũ Vi có phản ứng, là bởi vì hắn yêu Đồng Vũ Vi.

“Mạc Tử Hiên, buông tay”. Vũ Vi cũng không quay đầu lại lạnh giọng ra lệnh Mạc Tử Hiên, “Ba mươi vạn, tôi sẽ sớm trả lại cho anh”. Đồng Vũ Vi cô dù thiếu tiền thế nào, cũng sẽ không vì ba mươi vạn liền đem hôn nhân của mình bán đi!

Lời của Vũ Vi, giống như là một cây kim hung hăng đâm vào tim Mạc Tử Hiên một cái, làm hắn đau lòng không thôi, hắn dùng sức kéo Vũ Vi đến trước người mình, cúi đầu, hai tròng mắt thật sâu nhìn Vũ Vi, rất rõ ràng từng chữ một nói với Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi em nghe rõ cho anh, Mạc Tử Hiên anh là bởi vì thích em nên mới cưới em, không phải bởi vì em thiếu anh tiền”. Vốn là hắn có rất nhiều thời gian theo đuổi Đồng Vũ Vi, làm cho Vũ Vi mở rộng lòng đối với hắn, nhưng mà, hiện tại không được, bà nội bệnh rất nghiêm trọng, hắn hi vọng trước khi bà nội rời đi nhân thế có thể thấy hắn và Vũ Vi kết hôn.

“Mạc Tử Hiên, tôi nhớ tôi đã nói rất rõ ràng với anh, tôi sẽ không gả cho anh, muốn làm Mạc tổng phu nhân có rất nhiều người, van cầu anh, không nên quẩn tôi không tha, tôi không có thời gian chơi với anh”. Vũ Vi dùng cùi chỏ hung hăng đụng vào ngực Mạc Tử Hiên, ngực Mạc Tử Hiên đau đớn, liền buông Vũ Vi ra.

Vũ Vi lạnh lùng trợn mắt nhìn Mạc Tử Hiên một cái, liền đi về phía Hạo Hạo. Lúc này, Hạo Hạo đang cùng Giang Dĩ Đồng chơi vui vẻ.

“Đồng Vũ Vi, quả thực là muốn làm Mạc tổng phu nhân có rất nhiều người, nhưng mà anh chỉ thích em, anh chờ em tùy thời thay đổi chủ ý” Mạc Tử Hiên nhìn thật sâu bóng lưng Vũ Vi nói.

Vũ Vi bước đi về phía trước bước chân hơi dừng một cái, hừ lạnh cười một tiếng, tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước cách đó không xa, Sở Xa đi tới trước mặt, tim Vũ Vi trầm xuống, mặt lạnh đi về phía trước, lúc lướt qua Sở Xa, cô rừ tròng mắt cảnh giác nhìn hai chân Sở Xa, ai biết Sở Xa có hay không hèn hạ làm cô vấp té.

Sở Xa nhìn thấy vẻ mặt cảnh giác của Vũ Vi, nhin không được cười một tiếng, lúc cô lướt qua Đồng Vũ Vi, dùng âm thanh chỉ có hai người nghe, đối với Vũ Vi nói, “Đồng Vũ Vi, muốn biết mẹ của cô như thế nào bị tôi tức chết không?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 106: Giết chết tôi, vì mẹ cô báo thù

Muốn biết mẹ cô như thế nào bị tôi tức chết không?

Những lời này của Sở Xa, như lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào ngực Vũ Vi, làm lòng cô đau đớn khó nhịn.

Sắc mặt của cô trong nháy mắt trắng bệch một mảnh, bước chân đi về phía trước lập tức dừng lại, hai tay cô gắt gao nắm lại, xoay người dùng ánh mắt như giết người nhìn bóng lưng Sở Xa.

Mà Sở Xa lúc này, xoay người lộ ra nụ cười châm chọc cực kỳ rục rịch.

Vũ Vi không cần suy nghĩ xoay người đi theo sau lưng Sở Xa.

Khóe mắt Sở Xa liếc thấy Đồng Vũ Vi đi theo phía sau cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên, cô quẹo trái quẹo phải, tiến vào phòng toilet nữ.

Lúc Vũ Vi đẩy cửa phòng toilet, thanh âm từ cuối phòng toilet truyền ra.

“Tiện nhân, lại dám câu dẫn chồng tôi?”

“Trần phu nhân, tôi mang thai, các người ly hôn đi”.

“Hạo Hạo, sau này nếu có người cười nhạo con không có mẹ, con liền lớn tiếng nói với bọn họ, tôi có mẹ, mẹ của tôi gọi là Đồng Vũ Vi”.

“Nhất Phi, tôi còn chưa chuẩn bị tốt để nhận một phần tình cảm khác, anh... Để cho tôi suy nghĩ thêm một thời gian được không?”

Thân hình Vũ Vi nhất thời đứng tại chỗ, cô cứ nghĩ là mẹ mình không chịu được Sở Xa trách bà câu dẫn Sở Quốc Vi nên mới bị Sở Xa tức chết. Cũng có nghĩ tới, mẹ mình nhìn thấy Lục Hằng cùng Sở Xa vui vẻ ở chung một chỗ, nhất thời không chịu được đả kích mới đột phát bệnh tim tử vong.

Làm thế nào cũng không nghĩ tới, mẹ mình lại bị phản ghì âm của cô tức chết!

Tay đã sớm nắm chặt thành quyền, cô từng bước từng bước đi đến cuối phòng toilet, mỗi bước đi, lòng của cô đau đớn không dứt, thay vì nói mẹ mình bị Sở Xa tức chết, không bằng nói là cô gián tiếp hại chết mẹ mình, nếu như là cô sớm nói cho mẹ biết công việc ở Callme của cô, mẹ có lẽ sẽ không phải chết?

Thương tâm cùng hối hận nước mắt không kiềm được chảy xuống khuôn mặt...

Cô cuối cùng cũng đứng trước cửa phòng toilet, cũng không có sức đẩy cánh cửa kia.

Sở Xa từ cửa phòng toilet thứ hai đi ra, cô không lo lắng dựa vào cửa phòng toilet, hai tay đặt trước ngực đặc ý nhìn Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, cô nghe được, mẹ cô là bị cô tức chết, cùng tôi một chút cũng không có quan hệ”.

“Sở Xa!” Vũ Vi bỗng nhiên xoay người mấy bước đi tới trước người Sở Xa, vươn tay nắm lấy bả vai Sở Xa, “Có tin hay không tôi hiện tại liền giết cô!”

Bả vai Sở Xa bị Đồng Vũ Vi nắm làm đau, bất quá, cô một chút cũng không quan tâm, cô vươn tay nhẹ nhàng vỗ tay một cái, từ mấy cửa phòng toilet khác đi ra mấy cô gái trẻ, tất cả các cô đều mặc quần áo sang trọng, có mấy người giống như Vũ Vi đã từng quen biết.

Mấy cô gái trẻ tuổi chậm rãi đi tới trước bồn rửa tay, rửa tay, xuyên qua gương khinh bỉ nhìn Đồng Vũ Vi.

Sở Xa hướng Vũ Vi nhẹ mỉm cười, nhẹ giọng nói, “Đồng Vũ Vi, có bản lĩnh cô liền giết tôi. Ngay bây giờ!”

Sở Xa là cô ý hãm hại cô!

Hai tròng mắt Vũ Vi tràn ngập vẻ căm hận gắt gao nhìn chăm chăm Sở Xa, cô dùng hết khí lực toàn thân nắm bả vai Sở Xa, lực đạo to lớn hận không thể đem bả vai Sở Xa nắm nát! Càng thêm hận không thể đem Sở Xa bóp chết!

Sở Xa âm thầm đặc ý, chỉ cần Đồng Vũ Vi lại dùng thêm sức, hoặc là bóp cổ cô, cô sẽ ngã trên đất ngất đi, trong đại sảnh toilet này có camera, đến lúc đó, cô nhất định sẽ cho Đồng Vũ Vi ngồi tù!

Vốn là cô không có tính toán để cho Đồng Vũ Vi đau lòng, nhưng mà cô đột nhiên thay đổi chủ ý, cô không chỉ muốn Đồng Vũ Vi đau lòng mà còn muốn Đồng Vũ Vi bị đau đớn về thể xác, cô muốn Đồng Vũ Vi cả đời ngồi tù!

“Đồng Vũ Vi, bộ đáng chết thảm của mẹ cô cô quên sao? Bóp chết tôi báo thù cho mẹ cô!” Hai mắt Sở Xa chợt lóe lên một tia âm lãnh rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Tôi hiện tại liền bóp chết cô

Vũ Vi biết, Sở Xa đây là đang cố ý kích cô, chỉ cần cô làm tổn thương Sở Xa, như vậy từ hôm nay trở đi, nhà tù chính là nhà của cô!

Trong lòng cô tức giận không thôi, thật sự rất muốn giết chết Sở Xa, nhưng mà lý trí nói cho cô biết, không thể làm như vậy!

Hai tay cô gia tăng sức bóp bả vai Sở Xa, móng tay cô đâm thật sâu vào thịt Sở Xa, sau đó, trong giây lát cô buông Sở Xa ra, “Sở Xa tôi sẽ không giết chết cô! Tôi sẽ không để cho cô chết thoải mái như vậy, hơn nữa sẽ không vì giết chết cô mà ở trong tù ngày ngò cả đời! Bởi vì cô, không xứng!”

Sở Xa không nghĩ tới Đồng Vũ Vi đột nhiên buông cô ra, còn tuyên bố sẽ không giết chết cô, về đặc ý trên mặt cô dần dần cứng đờ.

“Sở Xa, báo cảnh sát, trực tiếp đưa cô ta đến đồn cảnh sát không phải tốt hơn sao, chúng ta có nhiều người làm chứng, ít nhất làm cho cô ta ở trong tù mấy năm”. Một cô gái trẻ tuổi lạnh lùng liếc Vũ Vi một cái, sau đó đứng trước gương trang điểm.

“Đúng vậy” một cô gái khác nói tiếp.

Sở Xa thấy tính toán của mình cứ nhiên tan vỡ, trong lòng vô cùng không có cảm giác, cô tức giận nhìn chằm chằm Vũ Vi, đối với mấy bạn mình lạnh lùng nói, “Các cậu biết cái gì, chỉ làm cho cô ta ở trong tù mấy năm căn bản khó tiêu mỗi hận trong lòng tôi! Các cậu đi ra ngoài trước đi, tôi có lời riêng nói với cô ta” Hiện tại báo cảnh sát đúng là có thể làm cho Đồng Vũ Vi ngồi tù, nhưng nhiều nhất là năm năm, ít thì mấy tháng, dù sao Đồng Vũ Vi chỉ là nắm bả vai cô mà thôi, cô muốn là cả đời Đồng Vũ Vi sống trong phòng giam.

Mấy cô gái nhìn Sở Xa một cái, lại khinh bỉ nhìn Vũ Vi một cái, lần lượt rời đi phòng toilet.

“Sở Xa, cô đừng quá đắc ý, sớm muộn có một ngày, tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết!” Vũ Vi cố nén tức giận trong lòng nói với Sở Xa.

Sở Xa khinh miệt nhìn Vũ Vi, “Chỉ bằng cô, Sở gia chúng tôi ở thành phố này là danh môn vọng tộc, gia đình có thế lực, tôi có người thân ở cục công an, chỉ cần một câu nói của tôi, tùy thời có thể đem cô đưa vào đại lao. Thậm chí có năng lực làm cho cô biến mất khỏi thành phố này! Còn cô? Cô có cái gì? Tiền? Thế lực? Quyền lực?”

Muốn đánh đổ tôi, đầu tiên so với tôi có quyền, có tiền, có thực lực, cô không có gì cả, xin hỏi cô lấy cái gì báo thù? Đồng Vũ Vi, muốn trả thù tôi, tìm người có quyền có tiền có thực lực mà gả, có lẽ cô còn có tư cách cùng tôi đấu một trận” Dừng một chút cô quan sát Vũ Vi từ trên xuống dưới mấy lần, “Bất quá, chỉ bằng cô, muốn đáng người không có đáng người, muốn diện mạo không có diện mạo, cho dù kẻ có tiền muốn tiêu tam người ta cũng sẽ nhất định không chọn cô! Khuyến cô nên chết tâm đi” Nói xong, cô thở một hơi thật sâu, mặt chăm chọc nhìn Vũ Vi, “Hô! Kiếp sau đi, đầu thai vào nhà tốt hơn, có lẽ cô còn có cơ hội báo thù!”. Nói xong, trên mặt cô nở nụ cười châm chọc đắc ý nhìn Vũ Vi, cô chính là cố ý kích Vũ Vi, mục đích chính là muốn Vũ Vi giận đến nổi điên, sau đó muốn giết chết cô, chỉ cần Đồng Vũ Vi dám động vào cô, cô sẽ có biện pháp để cho Đồng Vũ Vi ở tù! Nơi này không phải có camera sao?

Lời của Sở Xa, quả thật kích thích Đồng Vũ Vi, hai tay cô gắt gao nắm chặt lại, hai mắt âm lãnh nhìn Sở Xa, bỗng nhiên, cô một bước tiến lên, hai tay hướng về phía cổ mảnh khảnh của Sở Xa, “Sở Xa, tôi hiện tại liền bóp chết cô!”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 108: Chiếm tiện nghi

Sở Xa thấy Vũ Vi nổi giận, hai tay hướng về phía cổ cô, khoe miệng của cô hiện ra nụ cười đắc ý khó che dấu, Đồng Vũ Vi, bóp tôi, chỉ cần cô đụng tôi, tôi sẽ để cho cô sống không bằng chết.

Thế nhưng làm cô thất vọng, hai tay Đồng Vũ Vi đưa đến không trung liền dừng lại, sau đó chậm rãi rũ xuống.

Mặt Sở Xa liền biến sắc, ghé tòm, cũng chỉ kém một chút xiu, Đồng Vũ Vi cứ nhiên lại dừng tay, cô tức giận, không nhịn được mở miệng nói, “Đồng Vũ Vi, cô không phải là muốn giết chết tôi sao? Tại sao không động thủ?”

Vũ Vi lạnh lùng cười một tiếng, “Sở Xa, thu hồi trò hề của cô đi, tôi sẽ không mắc mưu, nơi này có nhiều máy camera như vậy, chỉ cần hai tay của tôi đụng cô, cô sẽ nhân cơ hội vu oan tôi mưu sát cô, có phải hay không?”. Mới vừa rồi quả thực cô rất muốn bóp chết Sở Xa, xong hết mọi chuyện, nhưng khi hai tay cô sắp đụng cổ Sở Xa, cô thấy rất rõ ràng bên khoe miệng Sở Xa nở nụ cười đắc ý, trong nháy mắt đó cô liền hiểu được, Sở Xa thiết kế hãm hại cô, liếc mắt nhìn quanh, quả nhiên bốn góc toilet trang bị camera.

Sở Xa tức giận không thôi, không nghĩ tới kế hoạch của mình cứ nhiên bị Đồng Vũ Vi đoán được!

Cô hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Vi một cái, “Đồng Vũ Vi, coi như cô có chút thông minh thì như thế nào? Còn không phải là không có cách nào vì mẹ cô báo thù?” Nói xong, cô cười đắc ý, xoay người rời khỏi phòng toilet.

Còn lại một mình Vũ Vi đứng tại chỗ lạnh lùng nhìn bóng lưng cô rời đi.

Nhìn Sở Xa đi giày cao gót từng bước từng bước rời khỏi phòng toilet, Vũ Vi không khỏi cắn chặt hai hàm răng, hai tay gắt gao nắm thành quả đấm, Sở Xa!

Thật lâu sau, cô mới chậm rãi buông nắm tay ra, vẻ tức giận trên mặt dần dần chuyển thành vẻ bình tĩnh, cô lấy điện thoại di động ra gọi cho Mạc Từ Hiên, “Mạc Từ Hiên, tôi đồng ý gả cho anh, nhưng mà tôi có điều kiện”. Mới vừa rồi lời của Sở Xa đúng là đã kích thích cô, nhưng đồng thời cũng nhắc nhở cô, cô không có gì cả căn bản không cách nào trả thù Sở Xa, chứ nói chi là Sở Quốc Vĩ cùng Xa Lan cùng Lục Hằng! Muốn trả thù họ, sẽ phải so

với họ mạnh hơn mới được, nếu không cô đến vật áo của người Sở gia cũng không đựng được liền bị Sở gia hại ngồi tù, thậm chí còn có thể mất mạng!

Muốn so với họ mạnh hơn đường tắt nhanh nhất trở thành người có tiền có quyền có thực lực, gả cho Mạc Từ Hiên chính là đường tắt nhanh nhất!

Khi Mạc Từ Hiên nghe Đồng Vũ Vi nguyên ý gả cho hắn, ước chừng sững sốt một lúc lâu, hắn thế nào cũng không nghĩ tới Đồng Vũ Vi nhanh như vậy liền thay đổi chủ ý đồng ý gả cho hắn.

“Thế nào, không muốn?” Không nghe được Mạc Từ Hiên trả lời, Vũ Vi không khỏi hỏi.

“Không, anh nguyên ý, vô luận em có điều kiện gì, anh cũng sẽ đáp ứng em, chỉ cần em chịu gả cho anh”. Mạc Từ Hiên nghiêm túc trả lời Vũ Vi.

Vũ Vi hé miệng cười một tiếng, “Chúng ta gặp mặt nói”. Cúp điện thoại, cô đi ra phòng toilet, đến đại sảnh, liền chạy thẳng tới hướng Mạc Từ Hiên, mắt thấy mình từng bước tới gần Mạc Từ Hiên, trong lòng cô chậm rãi xẹt qua một tia chua xót, cô đã từng rất khinh bỉ các cuộc hôn nhân mua bán, nhưng mà, hiện tại cô lại làm chuyện mình khinh bỉ nhất.

Bất quá, không sao cả, thật sự không sao cả, hôn nhân đối với cô mà nói, quá xa vời, cô không tin tưởng tình yêu nữa, cũng sẽ không tin tưởng hôn nhân.

Tia chua xót trong lòng rất nhanh bị cô gạt ra, vì trả thù Sở gia, chuyện gì cô cũng làm được, cho dù gả cho một lão già cô cũng nguyện ý!

Bỗng dưng, cô cười nhạt một tiếng, gả cho Mạc Từ Hiên một nam nhân vừa đẹp trai lại giàu có, cô còn chiếm được đại tiện nghi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Tôi không tin vào tình yêu

Một phòng ăn tao nhã.

Về mặt Vũ Vi lãnh đạm ngồi cạnh cửa sổ vừa quẩy cà phê vừa thưởng thức cảnh đẹp ngoài.

Mạc Từ Hiên ngồi đối diện Vũ Vi, vừa uống cà phê vừa đau lòng nhìn cô, mới vừa rời phòng khách cô còn cố cười nói vui vẻ, làm anh đau lòng, Vũ Vi luôn là cô bé luôn mang vui vẻ đến cho người khác, đem bi thương để lại cho mình.

Cô nhẹ nhàng hóp một hóp cà phê quay đầu lại đối diện với Mạc Từ Hiên về mặt nghiêm túc nhìn anh, cô hơi nghiêng người về phía trước, khẽ nói "Điều kiện của tôi là . . anh ngoài tiền và quyền lực sẽ cho tôi, có thể giúp tôi chóng lại Sở thị, tôi muốn Sở thị biến mất ở thành phố này, anh có thể làm được không?" Chỉ cần có tiền thì cô có biện pháp trả thù Sở Xa, Xa Lan cùng với Lục Hằng, nhưng nhiều đó cô không thể đánh bại Sở thị, cho nên cô chỉ có thể dựa vào Mạc Từ Hiên để báo thù.

Tay Mạc Từ Hiên bùng tách cà phê ở giữa không trung dừng lại một chút, gương mặt anh tuấn có một chút ngoài ý muốn, tựa hồ đã sớm nghĩ đến cô vì điều này mới đồng ý gả cho hắn. Hắn chăm chú nhìn cô thật lâu, chậm rãi nói "Tôi có thể làm được, nhưng . . tôi muốn em biết, tôi cưới em là bởi vì tôi thích em, yêu em, tuyệt đối không phải vì nguyện vọng của bà nội mà cưới em"

Mạc Từ Hiên nói lời này làm Vũ Vi không nhìn được bật cười, thiếu chút nữa đem cà phê vừa mới uống phun ra, cô cố nín cười nhìn Mạc Từ Hiên "Anh yêu tôi? Anh khi nào thì thành yêu tôi rồi? Tôi đáng để anh yêu sao?"

Mạc Từ Hiên cũng cười, nhưng ánh mắt thâm tình nhìn Vũ Vi "Đúng vậy, tôi cũng không biết là từ lúc nào mình đã yêu em? Tôi chỉ biết mình bị em hấp dẫn, càng này càng để ý đến em không cách nào ngăn được, lòng của tôi cũng vì vui buồn của em mà vui vẻ hay bi thương. Về phần em có đáng để tôi yêu hay không thời gian sẽ nói cho em biết toàn bộ." Tình yêu chính là như vậy đến một cách đột ngột, hắn còn chưa có chuẩn bị tốt để đón nhận tình cảm mới thì cô cứ như vậy không báo trước mà cứ xông vào trong lòng của hắn, để cho hắn đối với cô muốn không quan tâm cũng không được, luôn muốn đứng bên cạnh cô, trân trọng cô, che chở bảo vệ cô.

Lời Mạc Từ Hiên đối với Vũ Vi chính là một chuyện cười. Lục Hằng năm đó cũng nói yêu cô, cũng nói nếu không phải là cô sẽ không cưới ai khác, lời thề son sắt có trời đất chứng giám bộ dạng thâm tình, lúc đó cô đã giao cả trái tim mình cho hắn, nhưng đến cùng thì sau vì leo lên phú quý hắn ta không chút lưu luyến vứt bỏ cô!

Trác Nhất Phi, ước chừng cũng tốn mấy năm ròng theo đuổi cô, thậm chí trong thời điểm mẹ cô bệnh nặng luôn sát cũng và giúp đỡ cô, nhưng đến cuối cùng cũng bởi vì không phục, không cam lòng, mà muốn làm nhục cô!

Còn có người cô gọi là cha, cũng từng thể thốt yêu mẹ cô, nhưng rồi cũng nhẫn tâm vứt bỏ bà, làm bà đau khổ mà qua đời.

Ba ví dụ sống sờ sờ ở trước mắt, muốn cô tin tưởng vào tình yêu, trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây.

Cô từ trên ghế đứng lên, nhìn Mạc Tử Hiên trầm giọng nói "Mạc Tử Hiên, giữa chúng ta chỉ có giao dịch mà thôi, tôi sẽ không yêu bất kì kẻ nào, bao gồm cả anh! Nếu anh đồng ý, chúng ta tiếp tục giao dịch, ngoài ra sẽ không còn gì khác, nếu không muốn chúng ta sẽ chấm dứt tại đây."

Mạc Tử Hiên cũng đứng lên, vươn tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô dịu dàng nói "Vũ Vi, tôi biết hiện tại em sẽ không tin tưởng vào tình yêu, nhưng tôi sẽ làm cho em một lần nữa tin tưởng vào tình yêu, tôi sẽ làm cho em biết trên đời này còn có tôi quý trọng em, thương em, lo lắng bảo vệ cho em, tôi sẽ luôn luôn ở bên cạnh em đến suốt đời này."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Tôi sẽ kiến em tin tưởng vào tình yêu

Bàn tay Mạc Tử Hiên mang đến ấm áp cho Vũ Vi, loại ấm áp này đi thẳng vào lòng cô, nhưng cô dùng sức hất bàn tay ấm áp này ra, bởi vì trong quá khứ những người đàn ông cho cô loại ấm áp này tất cả đều vô tình gây tổn thương cho cô, nếu cô lại tin tưởng lời nói láo này thì người bị tổn thương chỉ có cô, cô không muốn bị thương nữa, cô phải bảo vệ tốt cho mình, muốn bảo vệ mình tốt nhất cô không cần bất kỳ tình cảm nào.

"Mạc Tử Hiên, anh có yêu tôi hay không, tôi không xen vào, nhưng tôi cho anh biết tôi không thương anh! Hơn nữa đời này cũng sẽ không yêu anh, anh nên nhớ hôn nhân của chúng ta chỉ là giao dịch không hơn." Dứt lời, cô xoay người rời khỏi phòng ăn.

Mạc Tử Hiên đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn Vũ Vi rời đi, trên mặt của hắn không có bị thương hay tức giận, mà là lộ ra nụ cười thản nhiên "Đồng Vũ Vi, tôi sẽ khiến em tin tưởng vào tình yêu."

Giọng điệu của anh rất nhẹ rất nhạt, nhưng lại rất kiên định.

Vũ Vi đi về phía trước bước chân chỉ hơi dừng một chút, cũng không quay đầu lại cất bước rời đi.

Hai vị thiếu gia Mạc gia muốn kết hôn, hơn nữa không đính hôn mà trực tiếp cử hành hôn lễ. Hai cô dâu cũng rất thần bí, trừ hai vị thiếu gia cùng bà cụ Mạc ra ai cũng không biết hai cô dâu sắp gả vào Hào Môn (nhà giàu có) là ai. Tin tức này làm các cô gái trẻ của thành phố này rất thương tâm và ganh tỵ, phải biết hai vị thiếu gia của Mạc gia đều là hai người đàn ông được tất cả các cô gái đều ao ước.

Đồng thời, họ cũng rất hâm mộ hai vị cô dâu thần bí này, trở thành Mạc phu nhân ít nhất cơm áo không cần phải lo.

Vũ Vi không giống các cô gái khác sắp trở thành cô dâu trước hôn lễ bận tới tấp tới tấp, điều duy nhất cô làm chính là cùng với Mạc Tử Hiên chụp ảnh cưới cùng mặc thử áo cưới. Những cái khác tất cả đều do Mạc Tử Hiên một tay tổ chức.

Trước Hôn lễ một ngày, mười giờ sáng Vũ Vi còn nằm ở trên giường ngủ.

Nói là ngủ, nhưng thật ra là nghỉ ngơi dưỡng sức, cô phải chuẩn bị tinh thần, khi gả cho Mạc Tử Hiên rồi cô sẽ bắt đầu kế hoạch trả thù Sở gia. Đến lúc đó, cô nhất định phải bắt người Sở gia cùng Lục Hàng quý gởi trước mộ mẹ cô đập đầu nhận lỗi!

Đỉnh linh, đỉnh linh.

Chuông cửa vang lên.

Vũ Vi miễn cưỡng từ trên giường bò dậy, trước cửa có người, nhìn kỹ người đó lại là Lạc Ngưng Nhi.

Vũ Vi vui vẻ cười một tiếng, cô đã rất lâu không gặp Lạc Ngưng Nhi. Hiện tại bên cạnh cô người thân duy nhất chỉ còn Lạc Ngưng Nhi thôi.

"Minh đã gọi điện thoại cho cậu. Cậu đã đi đâu" Vũ Vi mở cửa cho Lạc Ngưng Nhi vào, liền đi tới trước sofa ngồi ở trên ghế.

Lạc Ngưng Nhi đi vào phòng ngồi bên cạnh Vũ Vi "Thật xin lỗi Vũ Vi, trong khoảng thời gian này mình hơi bận nên không có thời gian tới thăm cậu." Lúc cô nói chuyện vẫn nhìn chằm chằm vào chân mình cô không dám nhìn Vũ Vi, không phải cô không muốn nhìn Vũ Vi mà là cô không dám nhìn cô ấy, cô sợ chính mình sẽ không kìm lòng được mà khóc thút thít.

"Đứa ngốc này, có chút chuyện này mà phải xin lỗi mình sao?" Vũ Vi đứng dậy đi tới phòng bếp lấy cho Lạc Ngưng Nhi ly cà phê.

Lạc Ngưng Nhi thừa dịp Vũ Vi đi vào phòng bếp, nhanh tay lau nước mắt sắp tràn ra trong khóe mắt, sau đó dùng sức hít mũi, ngồi ngay ngắn ở trên

ghế sa lon, không để cho Vũ Vi nhìn thấy cô khóc.

Vũ Vi đem cà phê đưa cho Lạc Ngưng Nhi, trong tay là ly cà phê của mình "Rất lâu rồi cậu không có uống cà phê do mình pha nhỉ?"

Lạc Ngưng Nhi hé môi cười cười, vươn tay nhận lấy cà phê trong tay Vũ Vi, uống một hớp, sau đó đem ly đặt lại trên bàn "Cà phê cậu pha là ngon nhất thế giới." Nói xong, cô từ túi lấy ra một tờ chi phiếu đưa cho Vũ Vi "Đây là chi phiếu 30 vạn, cậu cầm lấy đem trả cho tên Trác Nhất Phi đó."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Trước lúc cưới

Vũ Vi nhìn cũng chưa từng nhìn tờ chi phiếu chỉ nhìn chăm chăm Lạc Ngưng Nhi "Tiền ở đâu cậu có?"

Lạc Ngưng Nhi đem chi phiếu nhét vào tay Vũ Vi "Mình nói có người cho mình, cậu sẽ không tin đúng không, nhưng mà sự thật là thế, cậu cứ yên tâm tiền này tuyệt đối sạch sẽ, cậu cứ cầm đi đem trả lại cho hắn ta." Trác Nhất Phi tên khốn kia lại dám đối với Vũ Vi như vậy, vì 20 vạn này mà muốn làm nhục cô ấy, đây tất cả đều là lỗi của cô, nếu không phải vì cô Vũ Vi sẽ không mượn tiền của tên đó cho nên cô muốn đền bù.

"Mình không cần tiền. Hơn nữa tiền của hắn ta mình đã trả hết rồi." Vũ Vi đem tiền đẩy trở lại trong tay Lạc Ngưng Nhi.

"Cậu lấy tiền ở đâu? Coi như trả lại cho hắn ta rồi, cậu cũng là nợ người khác, mình không muốn cậu thiếu nợ bất kỳ kẻ nào. Cậu cứ cầm đi." Câu sau là ra lệnh.

Vũ Vi nhìn chi phiếu đang để trên bàn trà, cười nhạt đem chi phiếu bỏ vào túi, bởi vì cô biết nếu không nhận lấy Lạc Ngưng Nhi nhất định sẽ tìm mọi biện pháp để lại chi phiếu, nếu như vậy không bằng cô trước nhận lấy, đợi đến khi cô cùng Mạc Từ Hiên kết hôn cô sẽ đem chi phiếu trả lại cho Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi nhìn thấy Vũ Vi nhận chi phiếu rất vui vẻ "Ăn cơm trưa chưa?"

Lạc Ngưng Nhi khẽ lắc đầu một cái "Chưa "

"Chúng ta cùng nhau nấu cơm thôi." Nói xong, Lạc Ngưng Nhi vui vẻ từ trên ghế salon đứng dậy vừa đi vừa kéo tay Vũ Vi đi vào bếp.

Vũ Vi mỉm cười đi theo Lạc Ngưng Nhi vào bếp.

Hai người ở chung một chỗ cả ngày mà không biết chán, ngay cả khi ngủ cũng là ngủ chung một giường.

Sáng sớm, Lạc Ngưng Nhi từ trên giường bò dậy, lặng lẽ mặc quần áo từ tế vào đứng ở bên giường nhìn Vũ Vi thật lâu rồi mới rời đi.

Lạc Ngưng Nhi vừa mới đi, Vũ Vi liền trên giường cũng mở mắt, nhìn chăm chăm trần nhà. Mặc dù cô biết là kết hôn giả, cô không quan tâm cuộc hôn nhân này, nhưng cũng không biết tại sao chính là không ngủ được.

Đến sáng Vũ Vi mới từ giường bò dậy từ nhà trọ đi ra liền nhìn thấy một chiếc xe cao cấp dừng ở cách đó không xa.

Trong xe Mạc Từ Hiên nhìn thấy Vũ Vi đi ra, lập tức xuống xe chạy mấy bước liền đến bên cạnh Vũ Vi "Lên xe."

Vũ Vi rất ngạc nhiên, hôm nay là ngày anh kết hôn không phải anh nên rất bận sao? Làm sao lại tự mình đến nơi này đón cô? Nhưng là cô không hỏi ra miệng, bởi vì Mạc Từ Hiên vô luận làm cái gì đều không có liên quan đến cô.

"Anh sợ em đổi ý. Cho nên mới đích thân đến đây." Giống như biết Vũ Vi đang suy nghĩ cái gì nên Mạc Từ Hiên cho cô đáp án.

Bước chân đang đi của Vũ Vi hơi dừng một chút, trong lòng cười lạnh "Đổi ý?" Cô sẽ không làm vậy!

Cô còn phải dựa vào Mạc Từ Hiên để báo thù cho mẹ, cô làm sao có thể sẽ đổi ý!

Địa điểm tổ chức hôn lễ là vùng ngoại ô là nơi có phong cảnh tươi đẹp.

Áo cưới Vũ Vi chọn là một bộ áo cưới cực kỳ sang trọng.

Cô được thợ trang điểm trang điểm rất xinh đẹp, vừa tôn nên nét cao quý, hào phóng, tóm lại làm cho ai nhìn vào đều thấy hòa quang bắn ra bốn phía.

Đứng ở trước gương, nhìn người xa lạ trong gương, khóe miệng Vũ Vi hơi nhếch lên, người trong gương một đôi mắt phượng long lanh, cặp mày lá liễu,

lông mi thật dài và cong, sống mũi cao và thẳng, đôi môi đỏ mọng, mặc dù không là Đại mỹ nhân, nhưng càng nhìn càng thấy đẹp một vẻ đẹp khó diễn đạt thành lời, hơn nữa mặc trên người cô là bộ áo cưới sang trọng, làm người trong gương thật giống như một cô công chúa cao quý.

Vũ Vi rất hài lòng cười, bỗng dung, nụ cười trên mặt cô vụt tắt thay vào đó là gương mặt lạnh lẽo, Sở Xa không biết khi thấy được cô như vậy sẽ có phản ứng gì đây

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Hứa ra là cô aasy

Bởi vì hai vị thiếu gia nhà họ Mạc đồng thời kết hôn, cho nên khách mời đến tham gia hôn lễ, đông hơn bình thường, doanh nhân, chính trị gia nổi tiếng hầu như tất cả đều có mặt.

Toàn bộ địa điểm tổ chức đám cưới được bố trí như trong chuyện cổ tích công chúa kết hôn với hoàng tử, xa hoa, lại tràn đầy ấm áp.

Hai bên con đường nơi tổ chức hôn lễ của cô dâu đều được phủ kín hoa tươi, chính giữa con đường còn có thảm đỏ trải dài cho đến trước người chủ trì, chỗ giữa khách mời có một nghệ sĩ piano, nghe nói là nghệ sĩ piano nổi tiếng này đặc biệt vì bọn họ đàn một khúc nhạc hôn lễ.

"Thật hâm mộ, nghe nói, tất cả đồ trang sức của cô dâu đều do TT tự mình thiết kế." Xa Lan nhìn địa điểm đám cưới xa xỉ này không ngừng hâm mộ, thực lực nhà họ Sở cũng không nhỏ, nhưng có muốn làm một cái đám cưới như vậy có chút khó khăn, chỉ riêng TT tự mình thiết kế đồ trang sức đã là vô giá, còn đắt giá hơn cả áo cưới và lễ phục, cùng với hoa tươi được chuyên chở bằng hàng không từ nước ngoài đến, nhà họ Sở của bà cũng không sánh nổi với những điều này.

"Hâm mộ cái gì! Đợi đến lúc con với Lục Hằng kết hôn, không lâu nữa mạng dây chuyền quý giá của mẹ cho con đeo là được chứ gì." Sở Xa ngồi bên cạnh không nhịn được mở miệng nói, ngoài miệng là đáng vẻ không hề để ý, thật ra thì trong lòng của cô ta có chút hâm mộ cô dâu của Mạc Tử Hiên, hôn lễ xa hoa long trọng là mơ ước của mọi cô gái, cô ta cũng không ngoại lệ, chỉ là cô không đồ kị, bởi vì cô muốn gả cho Lục Hằng mình yêu nhất, cho dù hôn lễ không được long trọng như vậy, trong lòng cô vẫn vui vẻ.

"Cô dâu, đến rồi kia." Không biết là ai nói một câu, tất cả mọi người đều nhìn về phía trên con đường phủ kín hoa tươi, chỉ thấy trên đường có hai người, hai cô gái trẻ tuổi mặc áo cưới, chậm rãi cùng tiểu hoa đồng (các bé gái hoặc bé trai cầm giỏ rải hoa) đi về phía hôn lễ. Chiếc áo cưới trắng nõn, đồ trang sức đắt tiền, thật là rực rỡ.

Cô dâu từng bước một đến gần, khách khứa tại chỗ phấn khích không thôi, tất cả đều vì bọn cô vỗ tay, chúc phúc.

Sở Xa hậm hực vỗ tay lấy lệ, liền rũ tay xuống.

Trong tay Vũ Vi cầm hoa tươi từng bước từng bước đi tới hôn lễ, trước người của cô cách đó không xa, chính là Mạc Tử Hiên người mặc lễ phục màu trắng, không thể phủ nhận, Mạc Tử Hiên thật khí độ tuấn tú (phong độ như khí độ), ánh mặt trời, xa xa, thậm chí cô có thể nhìn thấy nụ cười vui vẻ hạnh phúc trên mặt Mạc Tử Hiên.

Nhìn Vũ Vi từng bước từng bước đến gần hân, trong lòng của Mạc Tử Hiên cực kỳ hưng phấn, hân đứng tại chỗ lẳng lặng nhìn Vũ Vi, lúc này, hân cảm thấy Vũ Vi là cô dâu đẹp nhất thế gian này.

Hai cô dâu đồng thời đi về phía giàn hoa, sau đó đứng ở trước giàn hoa chậm rãi đi đến bên chú rể.

Vũ Vi mang giày cao gót thận trọng đi về phía giàn hoa, cô đã quen đi giày đế bằng, luôn lo lắng mình sẽ ngã, khi cô sắp đi tới giàn hoa, thì rõ ràng cảm thấy trước người ánh mắt nhìn chăm chăm vào người cô.

Cô không khỏi ngẩng đầu lên nhìn về phía trước, nhất thời sững sốt, cô dâu của Mạc Tử Phàm mặc áo cưới màu trắng cách cô hai bước không phải là Lạc Ngưng Nhi còn có thể là ai?

Lạc Ngưng Nhi ngược lại không kinh ngạc như vậy, chỉ là đáng vẻ có chút không hiểu nhìn Vũ Vi, Vũ Vi trải qua nhiều chuyện như vậy, tại sao có thể còn có tâm tình kết hôn? Trực giác nói cho cô biết, chuyện kết hôn của Vũ Vi và Mạc Tử Hiên, không đơn giản.

Vũ Vi dường như khiếp sợ, Lạc Ngưng Nhi sao lại gả cho Mạc Tử Phàm?

Họ nhìn nhau từng bước từng bước đi về phía trước, cho đến hai người gặp nhau, Lạc Ngưng Nhi cầm tay nhỏ bé của Vũ Vi, cùng cô ấy sóng vai đi tới trước giàn hoa, đứng thẳng.

Trên mặt Vũ Vi lộ nụ cười hạnh phúc nhàn nhạt, tầm mắt chậm rãi rơi vào khách mời dự hôn lễ trước mặt, lúc cô thấy bóng dáng quen thuộc của Sở Xa,

cô hé miệng cười cười, tưởng chừng ánh mắt nhu hòa nhưng chỉ một thoáng trở nên sắc bén, Sở Xa, không biết cô nhìn thấy tôi ở đây sẽ cảm thấy cái gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Xem cô có thể cười được bao lâu

Lúc này, Sở Xa đang nhìn về phía khác, cô ta rõ ràng cảm thấy hai ánh mắt lạnh lẽo rơi vào trên người cô ta, cô ta không khỏi quay đầu nhìn theo hai ánh mắt này, bỗng dưng, cô ta trừng lớn cặp mắt, thốt ra, "Sao lại là cô ta?"

"Sao vậy em?" Nghe được giọng nói kinh ngạc của Sở Xa, Xa Lan và Lục Hàng không khỏi đồng thời nhìn Sở Xa.

Lục Hàng nhìn thấy dáng vẻ hoảng hốt của Sở Xa, liền đưa tay ra, đem tay Sở Xa nắm trong tay của mình.

Sở Xa ngây ngẩn cả người, bối rối.

Mạc Tử Hiên vốn là người đàn ông trẻ tuổi có thực lực nhất sao lại cưới một cô gái như Đồng Vũ Vi?

Sao lại như vậy? Làm sao có thể?

Nhưng là sự thật đặt ở trước mắt cô không tin cũng phải tin, áo cưới trắng nõn, cô nằm mơ cũng muốn xé toang gò má của của Đồng Vũ Vi, mà người đó lại đang ở trước mắt của cô.

Lục Hàng nhìn thấy dáng vẻ khấn trương của Sở Xa, không khỏi nhìn theo tầm mắt Sở Xa, khi hắn thấy hai cô dâu lại là Lạc Ngưng Nhi và Đồng Vũ Vi, dường như sững sốt, đặc biệt là khi hắn thấy người Vũ Vi mặc áo cưới trắng nõn, tâm, tựa như là bị người ta dùng kiếm hung hăng chém một nhát, rất đau, đau đến sắc mặt hắn có chút trắng bệch.

Hắn vô thức nắm tay Sở Xa tăng lực lên rất nhiều.

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của Sở Xa, trên mặt Vũ Vi mỉm cười càng thêm nồng đậm một chút, mặt cô khiêu khích nhìn Sở Xa, Sở Xa, những ngày an nhàn của cô sẽ phải kết thúc, tôi nhất định sẽ làm cho cô trả giá vì cái chết của mẹ tôi!

Lúc Sở Xa chứng kiến ánh mắt khiêu khích của Vũ Vi, chỉ một thoáng hiểu được, Đồng Vũ Vi gả cho Mạc Tử Hiên, là vì báo thù!

Trên mặt Đồng Vũ Vi mỉm cười rõ ràng đẹp như thế, rực rỡ như vậy, nhưng lại cho cô ta một loại cảm giác rợn cả tóc gáy, từng cơn lạnh lẽo, chậm rãi từ lòng bàn chân của cô dâng lên.

Thân hình của cô ta nhất thời cứng ở tại chỗ, không nhúc nhích.

Nếu như nói, lúc trước cô muốn giết chết Đồng Vũ Vi dễ dàng như nghiền nát một con kiến, nhưng hiện tại, có Mạc Tử Hiên là chỗ dựa cho Đồng Vũ Vi, sợ rằng cô ta cũng không thể đụng đến được một sợi lông của Đồng Vũ Vi.

Lúc này, cô ta hối hận, hoàn toàn hối hận, sớm biết có thể như vậy, ngày đó cô nên ở trong phòng rửa tay báo cảnh sát, khiến Đồng Vũ Vi ngồi tù.

Chỉ là, cô rất rõ ràng, cũng rất hiểu, trên đời này duy nhất không có chính là thuốc hối hận!

Chỉ là, cô ta rất nhanh ngăn chặn e ngại tự sâu trong đáy lòng mình lại, ngược lại mỉm cười cực kỳ đẹp mắt, quay lại nhìn Vũ Vi, sản nghiệp nhà cô lớn, thế lực cũng lớn, coi như Đồng Vũ Vi có chỗ dựa là Mạc Tử Hiên thì có thể như thế nào? Sở cảnh sát, cục cảnh sát đều có người của cô ta, Đồng Vũ Vi có thể làm gì cô?

Cô ta không chút sợ hãi quay lại giễu cợt nhìn Vũ Vi, ánh mắt kia tựa hồ ở chằm chọc Vũ Vi, coi như cô gả cho Mạc Tử Hiên cũng không làm gì được tôi!

Vũ Vi là cười nhạt. Sở Xa, ngược lại tôi lại muốn nhìn cô còn có thể cười được bao lâu!

Cô thu hồi tầm mắt từ trên mặt Sở Xa, nhìn về phía trước người, giống như loại đàn bà giống như Sở Xa kia, nhìn nhiều, sẽ làm dơ bẩn hai mắt của cô.

Khi cô chạm đến tầm mắt dịu dàng của Mạc Tử Hiên, nhất thời sững sốt, lúc này, gương mặt Mạc Tử Hiên đang dịu dàng nhìn cô, trong đôi mắt xinh đẹp kia tràn đầy nồng thơ tình tình(cái nhìn tràn đầy tình cảm cùng ý vị thơ ca), trên mặt của hắn liền còn treo nụ cười hạnh phúc nồng đậm, tựa hồ lúc này, tựa như trên đời này hắn là người đàn ông hạnh phúc nhất.

Giờ khắc này, Vũ Vi rất rõ ràng cảm thấy tình yêu Mạc Tử Hiên dành cho cô, là thật sự.

Chỉ là, vậy thì có thể như thế nào?

Lục Hàng đối với cô cũng là thật.

Trác Nhất Phi đối với cô cũng có chân tình.

Bọn họ đến cuối cùng, không tất cả cũng phản bội cô sao?

Thiên hạ ô nha nhất bản hắc(Thiên hạ quạ đen một loại hắc: tangthuvien; theo mình hiểu thì VV qua màn sương đen thì mới nhận ra một điều; bạn nào biết ý nghĩa thì nói cho mình nghe), đàn ông trong thiên hạ cũng một dạng, cô tin tưởng, Mạc Tử Hiên, sẽ giống bọn họ phản bội cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 114: Anh ấy yêu mình

Đồng Vũ Vi không phải đẹp nhất, có rất nhiều cô gái tham gia yến tiệc phía trước so với cô còn đẹp hơn, nhưng mà trong mắt cùng trong lòng Mạc Tử Hiên, Đồng Vũ Vi là đẹp nhất, từ lúc Vũ Vi ra khỏi phòng, tầm mắt của anh vẫn luôn ở trên người của Đồng Vũ Vi, lúc anh nhìn thấy Vũ Vi nhìn về phía anh, trong lòng vô cùng vui vẻ, cực kỳ hưng phấn, Vũ Vi có thể nhìn anh, đã nói lên, anh ở trong lòng Vũ Vi vẫn có vị trí nhất định .

Cũng không bao lâu Vũ Vi liền thu hồi tầm mắt, nhìn về phía khác. Một khắc kia, trong lòng của anh có chút mất mát nho nhỏ, chỉ là, chút mất mát này rất nhanh bị anh che giấu, bởi vì, anh có lòng tin tưởng lại sau này anh sẽ làm Đồng Vũ Vi yêu anh, anh sẽ khiến trong hai mắt Đồng Vũ Vi chỉ có một mình anh mà thôi!

Người điều khiển chương trình tuyên bố, hôn lễ bắt đầu, xin hai cô dâu đi tới chỗ chú rể.

Lạc Ngưng Nhi dắt tay Vũ Vi, hai người sóng vai đi về phía trượng phu của mình.

"Đồng Vũ Vi, tại sao cậu lại muốn gả cho Mạc Tử Hiên?" Lạc Ngưng Nhi căn bản nhìn cũng chưa từng nhìn Mạc Tử Phàm một cái, rừ mắt nhìn dưới mặt đất lạnh giọng hỏi Vũ Vi.

"Cậu thì sao? Tại sao gả cho Mạc Tử Phàm?" Vũ Vi không trả lời mà hỏi ngược lại, đặc biệt là, tầm mắt của cô nhìn trên người của các tân khách phía trước, đặc biệt là trên người nhà họ Sở.

Cô và Lạc Ngưng Nhi chậm rãi lướt qua Sở Xa và Xa Lan, cô thấy rất rõ khiếp sợ trong mắt Xa Lan, Vũ Vi không nhìn được cười lạnh, Xa Lan, chuyện để cho bà khiếp sợ, vẫn còn ở phía sau!

Khi cô lướt qua Lục Hàng vô tình chạm đến ánh mắt của Lục Hàng, cô thấy rõ hai tròng mắt Lục Hàng có đau lòng cùng khổ sở. Dáng vẻ kia tựa như là hấn mất đi người hấn yêu mến. Mà Lục Hàng chính là ngọn nguồn làm cô đau lòng, bởi vì lúc Lục Hàng nhìn thấy cô, theo bản năng xoay tầm mắt, che giấu tình cảm chân thật trong hai tròng mắt mình.

Vũ Vi không khỏi cười châm chọc một tiếng, Lục Hàng, xem tôi kết hôn anh lại đau lòng cùng khổ sở? Anh không phải cảm thấy, anh quá dễ tiện hay sao?

Lạc Ngưng Nhi hơi suy nghĩ một chút, sau đó nói, "Mình yêu anh ấy, cho nên gả cho anh ấy."

Yêu anh ta?

Lạc Ngưng Nhi cậu học được nói dối rồi, lúc cậu từ giàn hoa đi về phía Mạc Tử Phàm, mí mắt cũng không mở lên, nhìn cũng chưa từng nhìn Mạc Tử Phàm một cái, trên mặt không có dáng vẻ hạnh phúc gả cho người đàn ông mình yêu, như vậy mà cũng nói với mình cậu yêu Mạc Tử Phàm được à? Những lời này, nói ra chỉ sợ ngay cả chính cậu cũng sẽ không tin phải không?

Chỉ là, cô sẽ không vạch trần Lạc Ngưng Nhi, bởi vì đây là lựa chọn của mình Lạc Ngưng Nhi, hơn nữa ở bên trong hôn lễ đang tiến hành, coi như cô có vạch trần Lạc Ngưng Nhi đi nữa, ừm cũng thế thay đổi bất cứ chuyện gì.

Cô chỉ là nhân nhạ nói một câu, "Chỉ mong cậu sẽ không hối hận."

"Cậu thì sao? Còn không nói cho mình biết tại sao cậu lại gả cho Mạc Tử Hiên?" Lạc Ngưng Nhi nắm thật chặt tay của Vũ Vi.

Vũ Vi không khỏi ngẩng đầu nhìn Mạc Tử Hiên đứng ở trước người cô cách đó không xa, càng đến gần Mạc Tử Hiên càng cảm giác anh ấy thật khí độ tuấn tú, giống như hoàng tử Bạch Tuyết quỳn rũ, "Bởi vì anh ấy yêu mình."

Lạc Ngưng Nhi không khỏi ngẩn ra, theo bản năng nhìn về phía trước người Mạc Tử Hiên, chỉ thấy trong hai tròng mắt Mạc Tử Hiên nhìn Vũ Vi tràn đầy nồng tình.

Mạc Tử Phàm đứng sóng vai cùng Mạc Tử Hiên tầm mắt vẫn rơi vào trên người của Lạc Ngưng Nhi, chỉ là, Lạc Ngưng Nhi từ cuối đến cuối vẫn không liếc hẳn một cái, làm trong lòng hắn có chút mất mát, rốt cuộc, Lạc Ngưng Nhi ngẩng đầu lên nhìn về người phía trước, lòng của Mạc Tử Phàm không khỏi liền nhảy lên mấy cái, trên mặt cũng lộ ra nụ cười vui vẻ hồi lâu chưa xuất hiện, nhưng mà, khi hắn thấy tầm mắt Lạc Ngưng Nhi lại nhìn về người Mạc Tử Hiên, nụ cười trên mặt hắn nhất thời cứng đờ, đôi bàn tay nắm chặt thành nắm đấm, đôi tròng mắt xinh đẹp bắn ra từng ánh mắt tựa như muốn giết người nhìn chằm chằm Lạc Ngưng Nhi, Lạc Ngưng Nhi, người đàn ông em nhìn lần đầu sao không phải là anh? !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Anh muốn bảo vệ em

Mặt Lạc Ngưng Nhi không hiểu nhìn Mạc Tử Hiên, từ lúc nào, Mạc Tử Hiên lại thích Đồng Vũ Vi rồi? Cô có chút không tin nổi, cô đi từng bước về phía trước, tầm mắt vẫn khóa trên người Mạc Tử Hiên, tựa hồ muốn từ trên mặt Mạc Tử Hiên tìm ra một tia sơ hở, nhưng cô thất vọng, ánh mắt Mạc Tử Hiên nhìn Vũ Vi vẫn tràn đầy nồng tình cùng cưng chiều, tựa như Vũ Vi là trân bảo trong tay anh ta.

Cô quay lại chủ đề lúc nãy nhìn xung quanh Vũ Vi, chỉ thấy nụ cười trên mặt Vũ Vi như tràn đầy hạnh phúc, thế nhưng cô lại nhìn ra được, nụ cười hạnh phúc trên mặt Đồng Vũ Vi, rất giả dối.

"Nhưng, cậu lại không yêu anh ta." Lạc Ngưng Nhi không khỏi thốt ra.

"Có đôi khi, gả cho một người yêu mình sẽ được hạnh phúc hơn, ít nhất, mình sẽ không bị tổn thương nữa." Vũ Vi lạnh giọng nói với Lạc Ngưng Nhi.

Ít nhất mình sẽ không bị tổn thương!

Những lời này của Vũ Vi, nặng nề đánh vào người Lạc Ngưng Nhi, bởi vì Vũ Vi liên tục bị thương tổn, đều là bởi vì cô! Áy náy, chiếm trọn tim cô.

Bước chân của cô đi về phía trước nhất thời dừng lại, sửng sờ đứng tại chỗ.

Vũ Vi cảm thấy bước chân Lạc Ngưng Nhi dừng lại, không khỏi quay đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi, lúc nhìn thấy trong ánh mắt của Lạc Ngưng Nhi là đau lòng cùng áy náy, cô ý thức được mình vừa nói sai.

Vũ Vi lập tức nắm chặt tay của Lạc Ngưng Nhi, "Ngưng Nhi, không cần tự trách, mình chưa từng trách cậu."

Lạc Ngưng Nhi lấy lại tinh thần hé miệng cười cười, "Mình hiểu mà." Chính là Vũ Vi không trách cô, cô mới càng thêm đau lòng đáy.

Cô dùng sức nắm tay nhỏ bé của Vũ Vi, đi đến đứng trước người trụ cột của mình.

Lúc Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi đi tới trước người của Mạc Tử Hiên cùng Mạc Tử Phàm, hai người vẫn không buông tay, Mạc Tử Hiên tiến lên một bước, đem tay nhỏ của Vũ Vi ầm vào trong lòng bàn tay to của mình, anh hi vọng bàn tay to của mình có thể cho Vũ Vi cảm giác an toàn, càng hy vọng cầm tay Vũ Vi hạnh phúc qua cả đời.

Người điều khiển chương trình, đọc đồng điều về tình yêu vợ chồng, những từ như đồng cam cộng khổ hoạn nạn, một câu cuối cùng, "Cô dâu Đồng Vũ Vi, cô dâu Lạc Ngưng Nhi, hai người có thể làm được không?"

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi liếc nhìn nhau, ngay sau đó cười một tiếng, trăm miệng một lời, "Có thể." Bất kể họ có thể làm được hay không, cũng nên nể mặt tất cả mọi người có mặt tại đây không phải sao?

"Chú rể Mạc Tử Hiên, chú rể Mạc Tử Phàm, hai anh có thể không vứt bỏ vợ của mình được hay không, cùng cô ấy sống đến già, vĩnh viễn không chia cách?"

"Tôi nguyện ý." Mạc Tử Hiên thâm tình nhìn Vũ Vi chậm rãi mở miệng nói.

Hai mắt Mạc Tử Phàm nhìn chằm chằm Lạc Ngưng Nhi, cắn răng nghiêng lợi trả lời, "Tôi nguyện ý."

"Trao nhẫn."

Bé con bên cạnh, lập tức đem chiếc nhẫn đưa tới trước người của Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi, từ bên trong hộp nhẫn chúng lấy ra chiếc nhẫn, đeo vào ngón tay Mạc Tử Hiên và Mạc Tử Phàm.

Mạc Từ Phàm cầm chiếc nhẫn, đeo vào trên tay Lạc Ngưng Nhi, rồi rút hai tay lại.

"Oa, chiếc nhẫn thật to nha! Đây là trứng bồ câu trong truyền thuyết đây sao?" Nhìn chiếc nhẫn trên ngón tay tỏa sáng lấp lánh, cặp mắt Lạc Ngưng Nhi tròn to, "Nhẫn này không biết nhiều tiền nữa!"

"Đắt giá hơn em." Mạc Từ Phàm đứng ở đối diện cô lạnh lùng mở miệng nói.

Đắt giá hơn cô?

Cô vì 30 vạn gả cho Mạc Từ Phàm, đắt giá hơn cô, nói vậy chiếc nhẫn hơn 30 vạn rồi?

Lạc Ngưng Nhi không khỏi há to mồm nhìn chiếc nhẫn.

Kẻ có tiền đúng là xa xỉ mà!

Mạc Từ Hiên thận trọng cầm chiếc nhẫn đeo vào trên ngón tay Vũ Vi.

Chiếc nhẫn mới vừa đeo vào trên tay Vũ Vi, Vũ Vi liền muốn thu hồi tay của mình, Mạc Từ Hiên lại nhanh chóng cầm tay Vũ Vi lại, đôi mắt anh như đầm nước sâu thăm ngấm nhìn đôi mắt Vũ Vi thật sâu, "Vũ Vi, em nên nhớ, sau khi chúng ta đeo nhẫn này đã là vợ chồng, về sau vô luận xảy ra chuyện gì, đều có anh cạnh bên em bảo vệ em."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 116: Sẽ không lưu lại bất kì hồi ức không vui nào

Mạc Từ Hiên không làm cho cảm động Vũ Vi, ngược lại làm cho cô cảm thấy buồn cười, "Nói, đừng nói sớm như vậy." Lập tức, cô dùng sức rút tay mình từ trong tay Mạc Từ Hiên về.

Tâm tình Mạc Từ Hiên bởi vì lời nói vô tình của Vũ Vi mà vẻ mặt hiện vẻ bi thương bất quá rất nhanh bị hấn che đi kín.

Hắn tiến lên đứng sòng vai cùng Vũ Vi, tay lớn của hắn một lần nữa nắm lấy tay nhỏ Vũ Vi, đôi môi mông kêu gọi kẻ bên tai Vũ Vi nhẹ giọng nói, "Những lời tôi nói có hiệu lực cả đời."

Vũ Vi cười nhạt không nói, hiện tại bất cứ lời ngon tiếng ngọt gì đối với cô mà nói đều là một trận gió nhẹ, thổi một cái liền biến mất, không hơn.

Hôn lễ kết thúc mỹ mãn, Mạc Từ Hiên cùng Mạc Từ Phàm chuẩn bị mang Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi đi du lịch.

Trong xe.

Mạc Từ Hiên cùng Vũ Vi đã đem áo cưới cùng lễ phục thay đổi, cô mặc bộ trang phục do đích thân bà cụ Mạc đặc biệt chuẩn bị cho.

"Tôi không muốn đi du lịch." Vũ Vi nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ xe lạnh lùng đối với Mạc Từ Hiên nói.

Mạc Từ Hiên quay đầu nhìn Vũ Vi nói, "Du lịch có thể làm cho chúng ta mở rộng tầm mắt, cũng có thể làm cho chúng ta thả lỏng tâm tình a." Hắn thật sự hi vọng Vũ Vi có thể thả lỏng tâm tình, ngoài mặt Vũ Vi không có gì, nhưng hắn biết miệng vết thương trong lòng Vũ Vi vẫn chưa khép lại. "Tôi hi vọng em có thể cùng tôi đi du lịch đem những chuyện không vui quên hết chỉ để lại những hồi ức đẹp."

Đem những chuyện không vui quên hết? Chỉ để lại những hồi ức đẹp?

Vũ Vi tức giận quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên, "Mạc Từ Hiên, anh không nên luôn tự cho mình là đúng, anh dựa vào cái gì mà cho rằng trong lòng tôi có chuyện không vui về? Anh dựa vào cái gì cho rằng anh có thể đem lại cho tôi khí ức đẹp? Anh đừng quên giữ chúng ta chỉ có giao dịch, tôi sẽ không đối với anh có nửa điểm tình cảm nào!"

Giao dịch!

Hai chữ làm cho Mạc Từ Hiên đau đớn không thôi.

Hắn đột nhiên đạp thắng lại, xe đang chạy nhanh bỗng chốc dừng lại, trên người hắn phát ra một cỗ khí tức giận, hai tay hắn dùng lực nắm tay lái, từng ngụm từng ngụm thở, đem tức giận của chính mình tất cả đều đè ép xuống.

Vũ Vi căn bản không quan tâm bộ dáng Mạc Từ Hiên tức giận, quay đầu nhìn cảnh đẹp ngoài cửa sổ xe, tựa hồ, Mạc Từ Hiên tức giận cùng cô một

điểm cũng không liên quan.

Trong xe, chỉ còn lại thanh âm hơi thở của Mạc Từ Hiên, bỗng dung hần mở cửa xe, dựa vào xe đốt một điếu thuốc hút.

Thật lâu sau, Mạc Từ Hiên trở lại trong xe, quay mặt nhìn Vũ Vi, chậm rãi mở miệng nói, "Tôi có lẽ không thể lưu cho em hồi ức vui vẻ, nhưng ít ra tôi sẽ không lưu lại cho em hồi ức không vui nào!"

Tâm Vũ Vi không khỏi run lên, nhưng là cô vẫn như cũ không hề thay đổi sắc mặt, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ xe.

"Đồng Vũ Vi, tôi sẽ làm cho em mở lòng mình ra." Nói xong câu đó, Mạc Từ Hiên lái xe nhanh như bay về phía trước.

Biệt thự Mạc gia.

Hôm nay là ngày vui nhất của bà cụ Mạc, vì hai đứa cháu của bà cùng kết hôn một ngày, bà cực kỳ hưng phấn, như vậy mưu kế của bà thành công rồi. Hưng phấn rất nhiều nhưng trong lòng bà cảm thấy có chút trống trải.

Bà ngồi ở trên sofa to, một bên thưởng thức trà một bên thành thoi xem tv.

Thật lâu sau, bà thở dài một hơi, "Haizzz!"

"Bà cụ, tại sao thở dài?" Người giúp việc đứng ở một bên có chút khó hiểu nhìn bà cụ, "Đại thiếu gia cùng nhị thiếu gia đã kết hôn, người phải nên vui vẻ mới đúng chứ!"

Nhìn căn biệt thự to trống trải như vậy, bà cụ Mạc lớn tiếng nói, "Vui vẻ, vui vẻ, đương nhiên vui vẻ rồi !" Không ai có thể nghe được trong giọng nói bà có chút buồn.

"Bà nội, chúng cháu đã trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Yêu nó là đủ rồi

Bà cụ Mạc cùng nữ giúp việc đồng thời nhìn ra cửa, chỉ nhìn thấy Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên sóng vai đi vào đại sảnh biệt thự, trong tay bọn họ cầm hành lý.

Bà cụ Mạc không khỏi từ trên ghế sofa đứng lên, chỉ vào hành lý trong tay Vũ Vi, "Cháu. . Làm cái gì vậy?" Bọn chúng không phải đã đi du lịch rồi sao?

Vũ Vi hé miệng cười, đem hành lý đưa cho người giúp việc, nhẹ giọng phản phó nói, "Chị đem hành lý của em cùng Từ Hiên đặt ở lầu hai gùm em nha." Ý tứ của cô cực kỳ rõ ràng muốn ở nơi này.

Người giúp việc vui vẻ nhận hành lý nói, "Vâng, nhị thiếu phu nhân." Sờ đi bà cụ có chút mất mát, đó là bởi vì hai vị thiếu gia khi kết hôn liền muốn ra bên ngoài sinh hoạt, làm bà cụ cảm giác cô đơn, hiện tại nhị thiếu phu nhân cùng Nhị thiếu gia trở về ở, tin tưởng trong lòng bà cụ nhất định sẽ rất vui vẻ.

Vũ Vi vài bước đi đến trước sofa, hai tay đỡ bà cụ, ngồi ở trên sofa, trên mặt treo một bên mỉm cười vui vẻ, "Bà nội, chúng cháu sẽ không đi du lịch, sẽ ở nhà chăm sóc bà nội nha?"

"Như vậy sao được? Tuần trăng mật nhất định phải đi nha." Tuy nhiên trong lòng bà cụ Mạc cực kỳ vui vẻ khi Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên có thể ở lại cạnh bà, ngoài miệng vẫn là muốn Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên đi hưởng tuần trăng mật.

"Bà nội kết hôn thật là mệt a, cháu cảm thấy mệt nên muốn nghỉ ngơi một chút, khi cháu nghỉ ngơi đủ sẽ cùng Từ Hiên dẫn bà nội đi du lịch cùng chúng con nha." Vũ Vi tựa đầu vào vai bà cụ, làm nũng nói, bà cụ làm cho cô cảm giác như ở gần mẹ mình, dựa vào bà cụ lòng cô cảm thấy cực kỳ ấm áp, cực kỳ kiên định, rất có cảm giác an toàn.

"Nha đầu ngọc." Bà cụ vui vẻ cười, bà biết Vũ Vi không đi du lịch là muốn bồi bên cạnh bà, trong lòng bà đối với Vũ Vi cưng chiều cùng yêu thích, càng ngày càng tăng.

"Bà nội, chúng cháu cũng đã trở về." Lạc Ngưng Nhi cùng Mạc Từ Phàm xuất hiện tại cửa đại sảnh, trong tay cũng mang theo hành lý.

Bà cụ Mạc cực kì giật mình, bà thật không ngờ Lạc Ngưng Nhi cùng Mạc Từ Phàm cũng không có đi du lịch, lại trở về ở.

Lạc Ngưng Nhi chạy đến trước sofa, ngồi bên cạnh bà cụ kéo cánh tay bà.

Bà cụ nhìn Vũ Vi lại nhìn Lạc Ngưng Nhi, thỏa mãn nở nụ cười, "Hai cháu của bà, cưới được hai cô cháu dâu hiền a!"

Trên mặt Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi đồng thời hiện vẻ áy náy, các cô biết bà cụ cực kỳ thích các cô, nếu bà cụ biết hôn nhân của các cô cùng bọn hấn đều là giả, nhất định cực kỳ thương tâm

Màn đêm buông xuống.

Mạc Tử Phàm một mình đứng bên cạnh hồ bơi, hai tay bỏ vào túi.

Vũ Vi vài bước đi đến phía sau Mạc Tử Phàm, "Cám ơn anh lần trước đã giúp tôi thoát khỏi người Sờ gia."

"Cô không cần nói cảm ơn tôi, tôi không có giúp cô, là Tử Hiền giúp cô." Mạc Tử Phàm cũng không quay đầu lại đối với Vũ Vi nói.

Vũ Vi giật mình, cô thật không ngờ cư nhiên là Mạc Tử Hiền muốn Mạc Tử Phàm trợ giúp cô.

Mạc Tử Phàm chậm rãi xoay người nhìn Vũ Vi, "Từ nhỏ đến lớn cho dù phát sinh chuyện gì, Tử Hiền đều tự mình ứng phó, cho tới bây giờ nó đều không có yêu cầu tôi, vì cô, nó lần đầu tiên cầu tôi."

Vũ Vi chớp chớp hai mắt, Mạc Tử Phàm nói là tại cô, Mạc Tử Hiền cực kỳ để ý cô. Chỉ là hấn đã chậm một bước khi trái tim cô đã không còn tin tưởng vào người ông nào nữa, lại càng không yêu bất người nào. Cô rũ mắt, không cho Mạc Tử Phàm nhìn đến ánh mắt của cô.

"Thật sao? Vậy tôi đây muốn thật tốt cảm ơn Tử Hiền." Vũ Vi cố tình thoải mái nói.

"Cô không cần cảm kích nó, chỉ cần cô yêu nó là đủ rồi." Hai tròng mắt Mạc Tử Phàm thẳng tắp nhìn Vũ Vi trầm giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 118: Không cần tốt với tôi

Khóe miệng Vũ Vi hướng về phía trước nhếch lên, giương mắt nhìn Mạc Tử Phàm một cái, lại nhìn về phía ánh nắng chiều nơi chân trời, "Những lời này nên để tôi nói mới đúng Tôi hi vọng anh có thể yêu Ngưng Nhi thật tốt." Hiện tại cô chỉ còn Ngưng Nhi là người thân duy nhất, mặc kệ xuất phát từ nguyên nhân vì mà Ngưng Nhi gả cho Mạc Tử Phàm, cô hi vọng Mạc Tử Phàm có thể chăm sóc Lạc Ngưng Nhi thật tốt.

Mạc Tử Phàm nhàn nhạt liếc nhìn Vũ Vi một cái, "Vốn, cô đã sớm nhận thức."

Bên kia.

Một bàn tay Mạc Tử Hiền bung rượu đỏ, một bàn tay bỏ vào túi, đứng ở trên ban công lầu hai, từ trên cao nhìn xuống Vũ Vi cùng Mạc Tử Phàm.

Lạc Ngưng Nhi bung nước lọc, hướng lầu hai đi đến, khi đi qua cửa phòng Mạc Tử Hiền, cô dừng lại cước bộ, chậm rãi đi vào phòng, đứng ở phía sau Mạc Tử Hiền, "Mạc Tử Hiền, Vũ Vi trải qua quá nhiều đau khổ, tôi hi vọng anh đừng làm cô ấy thương tổn lần nữa."

"Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ làm tổn thương cô ấy." Mạc Tử Hiền cũng không quay đầu lại đối với Lạc Ngưng Nhi nói.

Lạc Ngưng Nhi nhin không được cười lạnh, "Anh vì bà nội mới cưới Vũ Vi như vậy vẫn còn chưa tính là thương tổn cô ấy sao?" Mạc Tử Phàm cùng một dạng với Mạc Tử Hiền, đều vì sợ khi bà nội chết mà vẫn còn nuôi tiếc trong lòng nên mới kết hôn, điểm đó Mạc Tử Phàm đã sớm nói với cô rồi.

Mạc Tử Hiền xoay người, về mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Cô sai lầm rồi! Tôi cưới Vũ Vi là vì tôi yêu cô ấy." Dừng một chút, hấn thở ra một hơi, nâng ly rượu đỏ lên một hơi uống hết, "Đúng là lúc đầu tôi vì bà nội mà cưới Vũ Vi ,nhưng khi tiếng xúc với Vũ Vi thì tôi phát hiện mình đã yêu cô ấy yêu thật sâu đậm. Vì cô ấy cái gì tôi cũng làm, dù biết Vũ Vi đồng ý gả cho tôi chỉ vì trả thù."

Lúc trước cô vẫn hoài nghi Mạc Tử Hiền cưới Vũ Vi là vì bà nội, nhưng khi nghe Mạc Tử Hiền nói xong, cô liền tin tưởng, Mạc Tử Hiền yêu Vũ Vi. Bởi vì không có người đàn ông nào chịu kết hôn với một người phụ nữ chỉ mong họ giúp trả thù ,vậy mà hấn vẫn cam tâm tình nguyện mà cưới cô ấy.

Ở trong lòng cô cảm thấy cao hứng thay cho Vũ Vi, rốt cục cũng có người hiểu được Vũ Vi, yêu Vũ Vi rồi.

Vui vẻ rất nhiều cô lại có chút lo lắng nhìn Mạc Tử Hiền, "Anh nên biết Vũ Vi sẽ không dễ dàng mà yêu bất cứ người nào nữa."

Mạc Tử Hiền không chút để ý mỉm cười, "Yên tâm, tôi sẽ khiến cho Vũ Vi yêu tôi, vì trên trái đất này không ai yêu cô ấy như tôi."

Nghe được lời chắc chắn của Mạc Tử Hiên, Lạc Ngưng Nhi cũng yên tâm

Mạc Tử Phàm chỉ ở hồ bơi một chút rồi cũng rời đi, Vũ Vi một mình đứng ở tại chỗ thưởng thức cảnh đẹp mặt trời chiều ngã về tây.

Bỗng dưng, một trận gió lạnh quét qua, hai tay Vũ Vi nhịn không được ôm ngực run lên.

"Thời tiết lạnh như vậy em nên chú trọng sức khỏe một chút." Mạc Tử Hiên đem áo khoác của mình choàng lên trên người Vũ Vi.

Vũ Vi nhàn nhạt nhìn Mạc Tử Hiên một cái, sau đó liền đem áo khoác trên vai kéo xuống, cô không muốn để cho Mạc Tử Hiên bất kì hi vọng gì. Nhưng Mạc Tử Hiên đề tay cô lại, "Bà nội đang nhìn chúng ta đó."

Vũ Vi không khỏi xoay người, quả nhiên, bà nội đang đứng ngay cửa sổ trên mặt treo một nụ cười vui vẻ nhìn bọn họ.

Cánh tay Vũ Vi đặt trên áo khoác dần buông lỏng, cô có thể đối với Mạc Tử Hiên lạnh lùng vô tình, nhưng không cách nào đối với bà nội lạnh lùng.

Cô hướng đến biệt thự mà đi, thời điểm đi qua Mạc Tử Hiên, nhẹ giọng nói, "Tử Hiên, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở anh, lần sau không cần làm chuyện như vậy, cho dù anh có tốt với tôi thế nào thì tôi cũng sẽ không yêu anh."

"Nếu như em không yêu tôi thì tôi vẫn sẽ đối tốt với em. Bởi vì tôi. . . không cách nào ngừng yêu em!" Hai tròng mắt Mạc Tử Hiên nhìn mặt nước hồ bơi trong suốt trầm giọng nói với Vũ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Mạc Tử Hiên, đủ rồi!

Vũ Vi đi về phía trước thoáng dừng một chút, "Tùy anh." Nếu như Mạc Tử Hiên có ý đối tốt với cô, cô cũng không có biện pháp ngăn cản. Điều cô có thể làm là bảo vệ trái tim mình, không hơn.

Ăn xong cơm chiều, một nhà năm miệng ngồi ở trên sofa cùng bà cụ xem tivi.

Vừa mới hơn 7 giờ, bà cụ tiện duỗi thắt lưng, nói mình mệt, nên đi vào phòng ngủ đi ngủ, đem không gian đại sảnh lưu cho hai đôi vợ chồng mới.

Lạc Ngưng Nhi thấy bà cụ đã đi liền cố ý duỗi thắt lưng, "Buồn ngủ quá, Tôi muốn đi ngủ trước ." Nói xong, cô đứng dậy đi lên lầu hai.

Vũ Vi nhịn không được cười lên một tiếng, cô biết động tác đó của Lạc Ngưng Nhi là giả!

Cô nâng tách trà lên nhẹ nhàng hớp một ngụm, rồi sau đó tao nhã đem cái tách đặt lại bàn, đứng dậy đi lên lầu hai.

Tiến vào phòng ngủ, cô thay một áo ngủ hình hoạt hình, tắm rửa một cái, nằm ở trên giường, ngửa đầu nhìn trần nhà đếm cừu.

Không bao lâu, cửa phòng bị người đẩy ra, Mạc Tử Hiên rón ra rón rén tiến vào phòng ngủ, nhìn đến trăng tròn sáng ngời chiếu trên người Vũ Vi, hần đem bức màn kéo lại, để tránh cho ánh trăng sáng ngời chiếu vào làm Vũ Vi ngủ không yên. Trong bóng tối, hần đứng bên giường nhìn đôi má Vũ Vi, thật lâu sau, hần ngồi ở đầu giường, vươn tay ra nhẹ nhàng mà vuốt ve hai gò má trắng nõn của Vũ Vi, khi tay hần chạm đến da thịt non mịn của Vũ Vi hần cảm giác được một chỗ nào đó trên thân thể mình bắt đầu lớn lên.

Hần lập tức thu tay mình về, đi đến ngăn tủ lấy áo ngủ, đi tới phòng tắm, vừa mới đi đến cửa phòng tắm thì nghe được Vũ Vi nằm trên giường lạnh lùng mở miệng nói, "Anh chiếm tiện nghi tôi, ngày mai đưa tôi 30 vạn." Vừa mới cô đang suy nghĩ bước đầu tiên trả thù Sở gia là gì, cô quyết định trước hết trả thù Lục Hằng, nhưng trả thù Lục Hằng thì phải có tiền, cô đang không biết nên mở miệng như thế nào với Mạc Tử Hiên, nhưng cư nhiên Mạc Tử Hiên vuốt ve gương mặt cô, cô ngậm cười, cơ hội tới rồi.

Hai chân Mạc Tử Hiên đang đi gần đến cửa phòng tắm nhất thời dừng lại, hần vừa mới kim lòng không đậu, lại bị Đồng Vũ Vi lợi dụng, nói hần chiếm tiện nghi liền muốn hần đưa tiền, như Vũ Vi đã nói cô có hai điều kiện, thứ nhất là giữa bọn họ chỉ là giao dịch, thứ hai là nếu chiếm tiện nghi cô thì phải trả giá tương ứng với nó.

Hần biết Vũ Vi đã trở nên lạnh lùng vô tình, cũng biết đó chính là phương thức để Vũ Vi bảo vệ chính mình, dù biết như vậy nhưng hần vẫn cảm thấy bị ai đó đâm mà bị thương.

Hần áp trụ trong lòng đau xót, đưa lưng về phía Vũ Vi lạnh lùng chất vấn, "Chỉ là vuốt ve gương mặt em, liền muốn 30 vạn, như thế muốn nụ hôn của em

thì sao? Bao nhiêu tiền?"

"Một ngàn vạn." Vũ Vi không cần suy nghĩ trả lời.

"Thành giao!" Mạc Từ Hiên vứt bỏ áo ngủ trong tay, đi vài bước đến trước giường, cúi người, môi mỏng kêu gọi hung hăng hôn lên cánh môi Vũ Vi, lưỡi của hắn cạy mở hàm răng Vũ Vi ra, trượt vào trong miệng Vũ Vi cùng lưỡi của cô găt gao dây dưa một chỗ.

Vũ Vi trừng lớn hai mắt nhìn Mạc Từ Hiên cô thật không ngờ Mạc Từ Hiên cư nhiên hôn cô, cô rất muốn dơ tay hung hăng quăng Mạc Từ Hiên một cái tát, phải biết rằng đây chính là nụ hôn đầu tiên đầu của cô a!

Nhưng cô không có làm như vậy, bởi vì cô biết, cô cần một ngàn vạn kia.

Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi không có phản kháng, bắt đầu càng lớn mật hơn, tay của hắn di chuyển trên cơ thể cô, sau đó đặt tay lên bộ ngực cao ngất của cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve . . .

Vũ Vi thấy Mạc Từ Hiên được voi đòi tiên, xoay mặt né tránh nụ hôn của Mạc Từ Hiên, tức giận nhìn Mạc Từ Hiên, quát, "Mạc Từ Hiên, đủ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 120: Chỉ vì một mình em mà đề tiện

Mạc Từ Hiên lại cười xấu xa, môi mỏng kêu gọi dán bên tai Vũ Vi nhẹ giọng , "Đồng Vũ Vi, 30 vạn vuốt ve em, một ngàn vạn, hôn môi em. Tôi cho em 1300 vạn,thời gian phải nhiều hơn. . . ." Nói xong, hắn tiếp tục cạy mở cánh môi Vũ Vi ra tiếp tục hôn cô,tay nhẹ nhàng mà vuốt ve bộ ngực cao ngất của Vũ Vi. . . .

"Mạc Từ Hiên, anh thực đề tiện!" Hai tay Vũ Vi dùng lực đẩy Mạc Từ Hiên đang ở trên người cô ra,nhưng khí lực cô quá nhỏ căn bản không thể đẩy hắn ra được. Chỉ có thể để Mạc Từ Hiên tùy ý hôn môi cô, vuốt ve cô.

Mạc Từ Hiên dùng lực mút cái lưỡi thơm tho của Vũ Vi, sau đó rời đi môi son phấn hồng của cô, "Đồng Vũ Vi,Mạc Từ Hiên tôi chỉ vì một mình em mà đề tiện."

"Anh!" Vũ Vi khó thở, vừa mới muốn mở miệng, môi cô đã sớm đã sưng đỏ lại một lần nữa bị Mạc Từ Hiên giữ lấy.

Lưỡi Mạc Từ Hiên xâm nhập vào trong miệng Vũ Vi cùng cái lưỡi của cô dây dưa một chỗ. . .

Thật lâu sau, Vũ Vi cảm giác được toàn thân mình khô nóng cực kỳ, đặc biệt bụng dưới cô có nhiệt đang tản ra,tựa như là có một cái con kiến nhỏ chập rỏi bò qua người cô, để cho thân thể ngứa ngáy.

Cô không biết mình bị gì, chỉ là cảm giác được chính mình tựa hồ không thể ngăn được nụ hôn của Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên đắm chìm bên trong vòng xoáy hạnh phúc cảm giác được thân thể Vũ Vi biến hóa , hắn vui mừng cười, ít nhất thân thể Đồng Vũ Vi không chống cự hắn!

Bỗng dưng, trong giây lát rời cánh môi Vũ Vi, xuống giường, ném một câu nói cho Vũ Vi, đi tới phòng tắm, "Hôm nay chỉ tới đây thôi."

Lúc này Vũ Vi đã bị Mạc Từ Hiên đắc ý loạn tình mê, mãi đến khi Mạc Từ Hiên dùng lực đóng cửa phòng tắm, cô mới lấy lại tinh thần, cô tức giận cắn cánh môi chính mình, cô cư nhiên đối với nụ hôn của Mạc Từ Hiên mà nổi lên phản ứng!

Trong phòng tắm, Mạc Từ Hiên dùng nước lạnh, hắn dùng nước lạnh để dập tắt ngọn lửa dục vọng đang thiêu đốt trong cơ thể.

Kỳ thật, vừa mới hắn có cơ hội giữ lấy Vũ Vi, nhưng là hắn không thể làm như vậy, hắn có thể đề tiện cướp đi nụ hôn đầu tiên của Vũ Vi, cũng không thể đề tiện cướp đi thân thể cô, bởi vì hắn biết bây giờ đối với Vũ Vi mà nói,điều quan trọng nhất là trinh tiết.

Hắn phải chờ tới ngày nào đó Vũ Vi nguyện ý giao mình cho hắn mới được.

Tắm xong, hắn mặc áo ngủ kêu gọi vào, đi ra phòng tắm

Vũ Vi nghe được tiếng phòng tắm mở cửa, hai tay không tự chủ được liền khăn trương nắm thành quả đấm. Trong lòng cô có chút sợ hãi, sợ Mạc Từ Hiên lại một lần nữa hôn môi cô, đến lúc đó, cô nên làm cái gì bây giờ?

Mượn ánh trăng mỏng manh Mạc Từ Hiên từ xa nhìn thấy Vũ Vi khấn trương tay nắm hai đấm, hấn cầm khăn mặt lau tóc dài ướt sũng, đi đến trước sofa, đem chính mình nằm trên sofa, đối với cô trên chộc nói, "Yên tâm đi ngủ đi, tôi còn không đến mức đói khát đến nửa đêm bỏ lên giường em đâu."

Phốc, Vũ Vi muốn học máu, vừa mới cường hôn cô, hiện tại còn nói chính mình không đói khát? Người nào tin tưởng a!

Cô dựng thẳng hai tai lên lắng nghe động tĩnh trên sofa, mãi đến khi nghe được tiếng hít thở ổn định của Mạc Từ Hiên, cô mới yên tâm mà ngủ.

Sáng sớm, ánh mặt trời ảm áp chiếu rọi trên thân thể Vũ Vi. Làm cho Vũ Vi chậm rãi mở hai mắt, cô duỗi cái lưng mỏi một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía sofa, chỉ nhìn thấy sofa trống tuếch, sớm đã không thấy bóng dáng của Mạc Từ Hiên nữa rồi.

Thu hồi tầm mắt, cô lăng lạng thấy trên bàn trà có một tấm chỉ phiếu cùng một tờ giấy trắng.

Vũ Vi xuống giường, đi đến bàn trà, đem chỉ phiếu cùng trang giấy cầm ở trong tay mặt, chỉ nhìn đến trên tờ giấy trắng viết mấy cái chữ to, "Trong thẻ có 1300 vạn, nếu em muốn thêm. . . Em biết nên làm như thế nào rồi đó!" Chữ viết xinh đẹp, lại mang theo một hương vị ái muội.

"Đê tiện!" Vũ Vi tức giận đem giấy trắng xé thành mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Tôi sẽ không nhớ anh

Vũ Vi thay xong áo khoác rồi xuống lầu một, nhìn lướt qua một lượt, nhưng không nhìn thấy bóng dáng Mạc Từ Hiên, Vũ Vi âm thầm hừ lạnh, Mạc Từ Hiên xem như anh chạy trốn mau!

Mạc Từ Hiên vừa mới chạy bộ xong, lúc đi vào phòng khách, liền thấy Vũ Vi nhìn khắp nơi, trên mặt của cô còn có vẻ tức giận nhàn nhạt, không nghĩ cũng biết chắc Vũ Vi nhìn thấy tờ giấy hấn lưu lại nên mới tức giận, bất quá, Vũ Vi lộ vẻ tức giận, rất khả ái. Anh hé miệng cười một tiếng, hai tay vòng trước ngực dựa vào cửa phòng khách, trong đôi mắt đẹp thoáng qua tia giảo hoạt, "Thế nào nhanh như vậy liền muốn anh?"

Vũ Vi nhìn theo nơi phát ra âm thanh, Mạc Từ Hiên dựa vào cửa phòng khách, người mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, khoác trên cổ một cái khăn lông màu trắng, mồ hôi trên trán chậm rãi chảy xuống, chảy tới phần ngực màu đồng lộ ra bên ngoài, Vũ Vi âm thầm cười lạnh, quả nhiên người không thể xem về bề ngoài, cô vẫn cho là Mạc Từ Hiên là thiếu gia nhà giàu, mặt trắng nhỏ, chỉ biết ăn uống vui đùa, nhưng không có nghĩ đến, dưới gương mặt trắng nõn lại là nước da màu đồng, hơn nữa trước ngực bắp thịt còn rắn chắc, tràn đầy tính đàn ông. Mạc Từ Hiên tràn đầy mị lực phái nam, nhưng mà, không hấp dẫn được cô, cô lập tức thu hồi tầm mắt, nhìn về nơi khác, lạnh lùng nói, "Mạc Từ Hiên, đừng quá tự luyện, tôi sẽ không nhớ anh". Nói xong cô hung hăng tròn mắt nhìn Mạc Từ Hiên một cái, xoay người đi tới nhà bếp. Đối với người như thế, chỉ có kính trọng nhưng không gần gũi.

Mạc Từ Hiên nhếch miệng đi sau lưng Vũ Vi tiến vào phòng bếp.

Khi bọn họ tiến vào phòng bếp, Mạc Từ Phàm cùng Lạc Ngưng Nhi cùng với lão phu nhân đã ngồi xuống vây quanh bàn ăn, lão phu nhân ngồi ở vị trí chủ vị, nhìn thấy Vũ Vi đi vào phòng bếp, vô cùng vui vẻ, thân thiết gọi Vũ Vi, "Vũ Vi, mau tới ăn điểm tâm".

Vũ Vi thuận thế ngồi phía dưới lão phu nhân, đối diện Lạc Ngưng Nhi.

Mạc Từ Hiên theo sát Vũ Vi ngồi xuống.

Vũ Vi ở phía dưới mặt bàn hung hăng đập Mạc Từ Hiên một cước, sau đó trên mặt mỉm cười cực kì rục rỏ nhìn lão phu nhân, ngọt ngào nói, "Bà nội ăn cơm".

Ăn xong điểm tâm, Mạc Từ Hiên cùng Mạc Từ Phàm rời đi biệt thự, làm công việc của mỗi người.

Mà Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi cùng lão phu nhân nói chuyện phiếm, xem tivi, tán bộ.

Lão phu nhân ngồi ở giữa, Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi chia ra ngồi ở bên cạnh bà, vừa thưởng thức trà vừa xem tivi.

Hồi lâu, lão phu nhân duỗi lưng một cái, như có như không quan sát từ trên xuống dưới Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi mấy lần, chậm rãi nói, "Vũ Vi, Ngưng Nhi, các con à, không cần có ý ở đây phụng bồi bà nội, đi ra ngoài dạo một chút mua một chút quần áo, mặc dù bà không quan tâm các con mặc gì, nhưng mà Mạc gia chúng ta là một đại gia tộc, các con lại là hai thiếu phu nhân của Mạc gia, mỗi tiếng nói cử động của các con thậm chí quần áo, cũng đại biểu Mạc gia chúng ta, cho nên quần áo nhất định phải cẩn thận".

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi liếc nhìn nhau, ngay sau đó hiểu dụng ý của lão phu nhân, đúng là Mạc gia là nhà giàu có, chú trọng nhất chính là mặt mũi, thiếu phu nhân các nhà giàu có, cơ hồ một ngày là một bộ quần áo hàng hiệu, chưa từng có trùng lại kiểu dáng, mà cái cô mặc là quần short jean, áo T-shirt màu lam đậm, Lạc Ngưng Nhi là tùy ý mặc một bộ quần áo liền thân giá rẻ, hai người các cô thấy thế nào cũng cùng nhà giàu không có quan hệ.

Vũ Vi ngược nhìn lão phu nhân, “Bà nội, chờ bà ngủ trưa chúng con liền đi dạo phố”. Mặc dù hôn nhân của cô cùng Mạc Tử Hiên là giao dịch, nhưng là việc nên làm cô sẽ làm, tối thiểu sẽ không để Mạc Tử Hiên vì cô mà mất thể diện.

“Hiện tại bà liền muốn ngủ trưa, hai người các con đi ra ngoài đi, thuận tiện tán gẫu giải sầu, người trẻ tuổi luôn buồn bực ở bên trong biệt thự sẽ rất nhàm chán”. Nói xong, lão phu nhân hướng phòng ngủ của mình đi tới.

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi như là cười một tiếng, bà nội luôn là ở thời điểm thích hợp làm chuyện tình thích hợp, cũng chịu các cô, lại không trói buộc các cô, đây chính là nguyên nhân các cô thích bà nội.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 122: Muốn cho người câu dẫn một người

Trên đường phố lớn.

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi sóng vai đi về phía cửa hàng sang trọng, hễ là kiểu dáng quần áo cô thích cũng sẽ không chút do dự mua, nhưng Lạc Ngưng Nhi chẳng qua là xem một chút mà thôi, không có mua bất kì món gì.

Vũ Vi nhìn ở trong mắt, nhưng không có nói gì. Hai người đi dạo một, liền đi đến quán ven đường mỗi người ăn một chén hoành thánh.

“A, ăn no quá!” Lạc Ngưng Nhi vỗ vỗ cái bụng phình.

Vũ Vi đứng dậy chặn lại một chiếc taxi, Lạc Ngưng Nhi trước tiên lên xe, Vũ Vi đem đồ cầm trong tay túi giấy cùng túi quần áo tất cả đều nhét vào chỗ ngồi phía sau, “Ngưng Nhi, tớ còn có một số chuyện quan trọng cần làm, những quần áo này cùng giấy, chia làm hai phần, chúng ta mỗi người một nửa”. Nói xong, không đợi Lạc Ngưng Nhi nói chuyện, cô dùng sức đóng cửa xe.

Callme

Giang Dĩ Đồng có chút kinh ngạc nhìn Vũ Vi ngồi đối diện cô, nửa đùa nói, “Vũ Vi, em không phải là muốn trở lại Callme làm việc đi?”

Vũ Vi không khỏi cười một tiếng, hai tay rất tự nhiên đặt trên mặt bàn làm việc của Giang Dĩ Đồng, nâng tròng mắt nhìn Dĩ Đồng, “Chị Dĩ Đồng, em muốn tài liệu cùng ghi chép đi làm của tất cả các nhân viên Callme, em xem được không?”

“Không thành vấn đề” Giang Dĩ Đồng đem tất cả tài liệu đựng trong Usb, đưa cho Vũ Vi.

Vũ Vi không ngờ Giang Dĩ Đồng cư nhiên sáng khoái như vậy, nhận lấy Usb hướng Dĩ Đồng cười cảm kích một cái, “Chị Dĩ Đồng, cảm ơn chị”

Giang Dĩ Đồng mỉm cười, dựa vào ghế, “Không cần, Mạc thiếu trước đã thông báo, vô luận vợ anh ta có yêu cầu gì chúng tôi đều vô điều kiện thỏa mãn”

Vũ Vi kinh ngạc, cô không nghĩ tới Mạc Tử Hiên cư nhiên báo cho Giang Dĩ Đồng.

“Vũ Vi, quý trọng Tử Hiên thật tốt, thật ra thì, hắn không giống vẻ ngoài kiên cường như vậy!” Giang Dĩ Đồng trên mặt lộ nụ cười vui mừng, Mạc Tử Hiên có thể từ bóng ma Tề Mi Linh đi raa, cô rất vui vẻ, hi vọng Vũ Vi có thể yêu Mạc Tử Hiên giống như Mạc Tử Hiên yêu cô ấy vậy.

Vũ Vi cười gượng một tiếng, “Em sẽ”.

Trở lại biệt thự, Vũ Vi đem mình nhốt vào trong phòng, nghiên cứu tài liệu làm việc của tất cả nhân viên Callme, bỗng dưng, tầm mắt của cô rơi vào bản giới thiệu văn tắt của Jane Eyre.

Jane Eyre, từ lúc tới cái thành phố này tới nay, chỉ làm việc một lần, có rất ít người biết cô, hơn nữa diện mạo cô thanh tú, lại tự nhiên hào phóng, cực kỳ giống thiên kim tiểu thư nhà giàu có.

Dùng cô làm mẫu dụ, vừa thích hợp, chẳng qua là, không biết Jane Eyre có chịu giúp cô chuyện này hay không.

Một nhà hàng thanh nhã.

Khi Vũ Vi tiến vào phòng ăn, Jane Eyre đã đến, cô ngồi ở một góc khuất, uống nước trà, tầm mắt cô rơi vào một nơi thật lâu chưa rời đi, một dáng vẻ tâm sự nặng nề.

Thậm chí khi Vũ Vi đi tới cạnh cô, cô cũng hoàn toàn không hay.

“Jane Eyre, có tâm sự?” Vũ Vi ngồi đối diện Jane Eyre.

Jane Eyre lấy lại tinh thần, nhìn Vũ Vi cười một tiếng, “Chị Vũ Vi, chị đã đến rồi” Một câu nói cực kì đơn giản biểu lộ cô không muốn nói chuyện của mình.

Nếu Jane Eyre không muốn nói, cô cũng không tiện miễn cưỡng, Vũ Vi cảm ly cà phê, nhẹ nhàng quấy, muốn mở miệng nhờ Jane Eyre giúp một tay, rồi lại không biết nên mở miệng thế nào.

Thông minh như Jane Eyre đã sớm nhìn ra Vũ Vi có lời muốn nói với cô, cô để chén trà trong tay xuống, “Chị Vũ Vi, có chuyện gì, cứ nói. Chỉ cần em có thể giúp được việc, em nhất định sẽ giúp”.

Vũ Vi do dự, cô vốn không muốn tìm Jane Eyre giúp một tay, nhưng mà, cả Callme không có ai thích hợp hơn so với Jane Eyre. Cô nắm chặt ly cà phê trên tay, liên tục do dự, ngân đầu nhìn Jane Eyre, “Chị muốn để cho em câu dẫn một người!”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 123: Câu dẫn đàn ông?

Hả?

Câu dẫn đàn ông?

Miệng Jane Eyre mở thành chữ O, cô nghĩ Vũ Vi có chuyện muốn cô giúp một tay, nhưng mà không có nghĩ đến Vũ Vi lại muốn cô làm chuyện như vậy.

Vũ Vi thấy đáng vẻ kinh ngạc của Jane Eyre, biết mình hù dọa Jane Eyre, cô biết Jane Eyre luôn giữ mình trong sạch và là một cô gái bảo thủ, bỗng nhiên muốn Jane Eyre giúp chuyện như vậy, nhất định là Jane Eyre bị dọa sợ.

Cho nên lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận, cô hé miệng, nâng tròng mắt nhìn chằm chằm Jane Eyre, “Chị biết muốn em làm chuyện như vậy, là làm khó em, xem như là chị chưa nói gì”. Nói xong, cô nhìn Jane Eyre khẽ mỉm cười, “Muốn ăn cái gì cứ việc gọi, chị mời”.

Jane Eyre lại rũ tròng mắt xuống, làm cô không nhìn được vẻ mặt lúc này của Jane Eyre.

Tìm Vũ Vi, không khỏi trầm xuống, xem ra cô muốn mất đi người bạn Jane Eyre này rồi.

Hồi lâu, Jane Eyre ngẩng đầu nhìn Vũ Vi, “Chị Vũ Vi, em muốn biết tại sao chị lại muốn em làm chuyện như vậy?”.

Sắc mặt Jane Eyre rất bình tĩnh, một chút cũng không có vẻ tức giận, tìm Vũ Vi đang treo thật cao cũng hơi dễ xuống, hoàn hảo, Jane Eyre không có cùng cô tuyệt giao, nếu không, cô sẽ hối hận đến chết.

Cô khẽ sở cười một tiếng, quay đầu nhìn về phía mọi người đang đi trên đường lớn, đè nén khổ sở trong lòng, chậm rãi kể cho Jane Eyre chuyện đã xảy ra.

Lúc Vũ Vi rời khỏi nhà hàng, đã là xế chiều, nhớ tới buổi sáng Lạc Ngưng Nhi một bộ quần áo cũng không mua, cô lần nữa trở lại trung tâm mua sắm bắt đầu đi dạo cửa hàng.

Chẳng qua là đi dạo thật lâu cũng không thấy quần áo thích hợp với Lạc Ngưng Nhi.

Bỗng dưng, một cái áo sơ mi trắng cùng váy ngắn màu đen hấp dẫn tầm mắt của cô, thân hình Lạc Ngưng Nhi tương đối mảnh khảnh, da trắng, thích hợp với quần áo có màu sắc, nhưng hết lần này tới lần khác cô lại thích mặc quần áo tối màu.

Bộ quần áo kia vừa lúc thích hợp với Ngưng Nhi, Vũ Vi hé miệng cười một tiếng, đi tới trước giá quần áo, tay của cô vừa mới chạm vào bộ quần áo kia, bộ quần áo kia lại bị người khác lấy đi.

Vũ Vi không khỏi ngẩng đầu nhìn người trước mặt, chỉ thấy Sở Xa đứng trước người cô trong tay cầm bộ quần áo kia, sau đó ngẩng đầu lên về mặt mỉm cười vui vẻ hỏi Lạc Hàng đứng bên cạnh cô, “Hàng, bộ quần áo này đẹp không?”.

Về mặt Sở Xa cực kì tự nhiên giống như căn bản không có nhìn thấy Vũ Vi vậy.

Nhưng mà Vũ Vi biết, Sở Xa là cố ý giành bộ quần áo đó với cô.

Lục Hàng chợt giật mình, hần không hiểu tại sao Sở Xa lại chọn bộ quần áo có kiểu dáng và màu sắc mà mình không thích, khi hần nhìn thấy Vũ Vi ở sau lưng Sở Xa cách đó không xa, hần lập tức sáng tỏ. Hần cố ý quan sát Sở Xa cùng bộ quần áo kia mấy lần, sau đó hài lòng gật đầu một cái, “Không tệ, nhìn rất được”.

Nụ cười đắc ý trên mặt Sở Xa càng thêm đậm, mới vừa rồi cô cùng Lục Hàng đi dạo, trong lúc vô tình thấy Đồng Vũ Vi mua quần áo, tâm tình của cô đang tốt nhìn thấy Vũ Vi đều biến mất, cô cố ý trước mặt Vũ Vi đem bộ quần áo cướp vào trong tay, hơn nữa cố ý đưa cho Lục Hàng nhìn, quả nhiên Lục Hàng cùng cô tâm ý tương thông, cô thậm chí cũng không có mặc thử, liền đem quần áo cho người bán hàng, “Nhân viên phục vụ, bộ quần áo này, tôi mua”.

Nhân viên phục vụ nhìn kích thích quần áo, lại nhìn Sở Xa một chút, hảo tâm nhắc nhở Sở Xa, “Tiểu thư, cô vẫn là mặc thử một chút đi, bộ quần áo này dường như không thích hợp với cô”.

“Không cần thử, kiểu dáng bộ quần áo này tôi rất thích, cho dù tôi mặc không được, tôi cũng sẽ mua về nhà treo ở trong tủ quần áo”. Sở Xa lạnh giọng cắt đứt lời của nhân viên phục vụ, thật ra lời này là cô nói với Đồng Vũ Vi, chỉ cần Đồng Vũ Vi thích Sở Xa cô cũng sẽ cướp được, coi như vứt xuống thùng rác, cô cũng sẽ không để cho Đồng Vũ Vi lấy được bộ quần áo này!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Sẽ không theo chó đâu

Lời của Sở Xa, Vũ Vi chẳng qua là cười trừ, cô xoay người rời khỏi cửa hàng sang trọng.

Thấy bóng lưng Vũ Vi rời đi, Sở Xa đắc ý không thôi. Không đợi nhân viên phục vụ đóng gói quần áo, Sở Xa liền không thể chờ đợi đi theo sau lưng Vũ Vi rời khỏi cửa hàng.

Cả buổi chiều, Vũ Vi đều ở đây dạo phố, Sở Xa đứng là âm hồn bất tán đi theo sau lưng cô, chỉ cần tầm mắt của cô rơi vào bộ quần áo nào, Sở Xa nhất định đem bộ quần áo đó mua lại.

Gần tới lúc trời tối, một bộ quần áo Vũ Vi cũng không mua được, mà Sở Xa lại mang theo một đống quần áo, thậm chí trong tay Lục Hàng cũng đều là quần áo, trong xe bọn họ đều tràn đầy quần áo thượng hạng.

Lúc mới bắt đầu Vũ Vi còn muốn mua mấy bộ quần áo cho Lạc Ngưng Nhi, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ cuồng vọng của Sở Xa, cô dứt khoát không mua, Sở Xa không phải là có tiền sao? Như vậy sẽ dễ cho Sở Xa mua!

Cô đặc biệt chọn quần áo quý giá hơn nữa còn là quần áo có số nhỏ nhất, đặc biệt là quần áo không thể đổi hoặc trả lại hàng, quả nhiên Sở Xa đều không do dự mua tất cả.

Lục Hàng rất nhanh nhìn ra ý đồ Vũ Vi, hần mấy lần khuyên Sở Xa không nên mù quáng mua quần áo, nhưng là căn bản Sở Xa không nghe lời của Lục Hàng, cô ý mua tất cả quần áo Vũ Vi nhìn trúng, theo ý cô, tiền không là vấn đề, chủ yếu nhất là có thể đánh bại Đồng Vũ Vi, chỉ cần thấy Đồng Vũ Vi thương tâm khổ sở, trong lòng cô liền vô cùng sáng khoái.

Cuối cùng đi tới một cửa hàng, Vũ Vi trước tiên cởi giày ra vuốt vuốt hai chân, đi dạo phố thật là mệt mỏi, hai chân cô có chút đau xót.

Mất thấy Sở Xa tiến vào cửa hàng, Vũ Vi từ trên ghế mềm đứng lên, đi tới mấy món kiểu dáng sa hoa, quần áo đắt tiền trước, mới vừa muốn cầm quần áo xuống, lại bị Sở Xa giành trước.

“Nhân viên phục vụ, đem bộ quần áo này gói lại” Sở Xa cầm bộ quần áo thậm chí không nhìn màu sắc cùng kiểu dáng, trực tiếp đưa tới tay nhân viên phục vụ.

Liên tiếp mấy lần đều như vậy, mất thấy tất cả quần áo của cửa hàng đều bị Sở Xa mua, Vũ Vi ngồi ở trên ghế mềm, xoa cổ chân ê ẩm.

Sở Xa tính tiền, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Vi có chút tái nhợt, trong lòng vui mừng, cô đắc ý đứng trước người Vũ Vi, nhũ nhũ chân mày, “Đồng Vũ Vi, muốn cùng tôi đấu, cô còn rất non!”.

Vũ Vi không nhịn được bật cười, đem giấy cầm trên tay vứt trên mặt đất, mang xong, nhìn cũng lười nhìn Sở Xa một cái, “Sở Xa, cô quá đề cao chính mình, tôi cũng không có tâm tình cùng một con chó cao quý, đấu!”. Nói xong cô ngẩng đầu tựa tiểu phi tiểu phi nhìn túi quần áo trong tay Sở Xa, “Không sai, những quần áo này rất là sang trọng, nhưng là không có một món mà tôi thích” Nói xong, cô ưu nhã xoay người lại, đi giày cao gót, cộc cộc cộc rời đi.(tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười).

Sở Xa nắm chặt hai tay thành nắm đấm, đứng tại chỗ hai tròng mắt tràn đầy vẻ tức giận nhìn bóng lưng Đồng Vũ Vi rời đi, Đồng Vũ Vi, cứ nhiên đem cô ví thành con chó cao quý! Cái này chưa tính, Đồng Vũ Vi còn nói những thứ quần áo kia cô một chút đều không thích!

Thật là tức chết cô!

Cô tốn mấy trăm vạn lại không mua được gì cả!

Càng nghĩ càng giận, lửa giận trong lòng, cũng không có nơi phát!

“Xa Xa, quên đi, vì Đồng Vũ Vi tức giận không đáng, đừng nóng giận, trời tối, chúng ta tìm một chỗ ăn tối đi”. Lục Hàng thấy toàn thân Sở Xa tản ra khí tức phẫn nộ, liền tiến lên dỗ Sở Xa.

Ai biết Sở Xa lại đem túi quần áo cầm trong tay đều nhét vào người Lục Hàng, “Cút ngay, chuyện của em không cần anh lo!”.

Từng món quần áo của phụ nữ đều nhét trên người Lục Hàng, thậm chí trên bả vai của hắn cũng treo quần áo phụ nữ, sắc mặt Lục Hàng trong thoáng chốc trở nên khó coi cực kì.

Ngay cả nhân viên phục vụ đứng một bên, cũng bị vẻ cau kinh của Sở Xa làm sợ hết hồn.

Sở Xa đang tức giận, nhìn thấy sắc mặt khó coi của Lục Hàng lập tức ý thức được mình sai lầm rồi, cô vội vàng cầm cánh tay Lục Hàng, mặt áy náy nhìn Lục Hàng, nhẹ giọng nói, “Hàng, thật xin lỗi, mới vừa rồi là em quá tức giận mới có thể đối với anh phát giận, anh chớ có trách em được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Kịch hay vẫn còn ở phía sau đây

Cặp mắt Lục Hàng lóe sáng nhưng rất nhanh trở lại bình thường ngay cả khi Sở Xa ở ngay trước mắt hắn cũng không nhận ra.

Hắn nhẹ nhàng vỗ nhẹ lên cánh tay mịn màng của Sở Xa mỉm cười an ủi "Em yên tâm,hắn không tức giận,hắn làm sao có thể giận em?" Nói xong đem quần áo giặt trên vai xuống xếp ngay ngắn bỏ vào bên trong túi.

Sở Xa vẫn như cũ làm nũng ôm cánh tay Lục Hàng "Hàng em biết ngay,hắn sẽ không giận em,hắn đối với em là tốt nhất." Thật ra thì nếu là bình thường cô nhất định sẽ không ở trước công chúng nổi giận đối với Lục Hàng tất cả đều là do Đồng Vũ Vi kia mà ra!

Sở Xa hận ý trong lòng đối với Vũ Vi lại tăng thêm mấy phần!

Đứng ở ngoài cửa sổ Vũ Vi đem toàn bộ hành động bên trong thu vào trong mắt, nhìn bộ dạng Lục Hàng khúm núm Vũ Vi không khỏi hừ lạnh, Lục Hàng người hiện tại đã biết muốn leo lên Phú Quý phải trả giá gì rồi chứ?

Lúc này Sở Xa xuyên qua cửa sổ nhìn về phía Vũ Vi, Vũ Vi cũng nhìn Sở Xa, ánh mắt của hai người xuyên thấu qua thủy tinh đan vào ở chung một chỗ.

Sở Xa nắm chặt nắm tay gương mặt tuyệt mỹ đều là đáng về dữ tợn "Đồng Vũ Vi, người đừng quá hả hê, sớm muộn gì ta sẽ khiến người sống không bằng chết!"

Vũ Vi hé môi cười cười, Sở Xa đây chỉ mới bắt đầu thôi, kịch hay. . . vẫn còn ở phía sau đây.

Vũ Vi kéo thân thể mệt mỏi về đến nhà , cô trực tiếp nằm dài trên giường không nhúc nhích, có lẽ là quá mệt nên vừa lên giường không bao lâu cô đã ngủ thiếp đi.

Đêm khuya Mạc Tử Hiền nhẹ đẩy cửa bước vào liền nhìn thấy Vũ Vi nằm ở trên giường ngủ giống như trẻ con điềm tỉnh đáng yêu,hắn hé miệng cười cười không tiếng động đi tới bên cạnh Vũ Vi cúi người hôn nhẹ lên trán cô, sau đó đem rèm cửa sổ kéo lại như sợ ánh trăng sáng sẽ đánh thức cô dậy.

Anh đứng ở bên giường bàn tay to nhẹ nhàng vuốt ve lên làn da mịn màng của cô, đôi mắt thật sâu ngắm nhìn cô, lúc nàyhắn thật rất muốn, rất muốn hôn lên cánh môi ướt át của cô nhưnganh lại hết sức kìm chế mình,hắn biết một khi đụng vào côhắn sẽ không khống chế được mà đem cô biến thành người phụ nữ của mình.

Hồi lâuhắn mới xoay người đi tới phòng tắm, nhưng vừa mới đi vài bước liền nghe được âm thanh ùng ục, ùng ục từ trong bụng Vũ Vi phát ra.

Bước chân đang đi nhất thời dừng lại, sắc mặt trầm xuống, Đồng Vũ Vi lại không tự chăm sóc mình đến cơm tối cũng không ăn!

Vũ Vi đang ngủ say cảm thấy bụng mình trống không có chút khó chịu, bên tai tựa hồ tràn đầy thanh âm ùng ục, ùng ục không ngừng kêu khiến cô mở hai mắt ra.

Cô từ trên giường bò dậy, mở đèn bàn xuống giường chuẩn bị đến phòng bếp tìm chút gì đó để lấp đầy bụng, mũi lại ngửi thấy mùi thơm ngào ngạt nhìn theo hướng mùi hương thấy trên tủ đầu giường một chén cháo nóng còn nghi ngút khói.

Cô hé môi cười cười chắc là Lạc Ngưng Nhi quan tâm cô, biết cô buổi tối sẽ đói, đặc biệt vì cô chuẩn bị cháo.

Cô bung lên chén cháo, nhẹ nhàng hóp một ngụm rất hài lòng gật đầu một cái không lạnh không nóng, nhiệt độ vừa vặn, hàng lá cùng tiêu làm cho chén cháo càng thêm thơm. Lạc Ngưng Nhi từ khi nào thì tay nghề lại cao như vậy.

Cô từng miếng từng miếng ăn hết không bao lâu một bát cháo chỉ còn lại một nửa.

Lúc này Mạc Từ Hiên trong tay bung khay đi vào phòng, hần thấy chén cháo trong tay Vũ Vi chỉ còn lại một nửa vui vẻ cười một tiếng "Như thế nào bà xã, ông xã em tay nghề không tệ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 126: Không cần cự tuyệt tôi

Ông xã ?

Vũ Vi trong miệng đầy cháo sứt nửa phun ra.

Cô cố gắng đem cháo trong miệng nuốt hết vào trong bụng. Sau đó sắc mặt lạnh lùng nhìn Mạc Từ Hiên muốn mở miệng nói đừng lãng phí thời gian với cô, cô vĩnh viễn sẽ không yêu hần, nhưng là lời nói đến khóe miệng lại bị cô nuốt trở vào. Cô cảm thấy những lời này đã nói qua N lần nhưng vẫn không có tác dụng đối với hần, cô chỉ là đem nửa chén cháo cầm trong tay đặt trở lại đầu giường nằm xuống đắp chăn tiếp tục ngủ.

Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi đem cháo để lại trên tủ đầu giường cũng hiểu đây là hành động cô đang cự tuyệt hần, trong lòng có chút bị thương, xem như không có việc gì hần bung khay đi tới trước người cô gương mặt mỉm cười với cô "Nếu ăn no rồi nên uống nước rồi hãy ngủ."

Vũ Vi nhắm chặt mắt giả vờ ngủ nhìn cũng chưa từng nhìn hần.

Mạc Từ Hiên vẫn đứng ở bên giường thật lâu nhìn cô, nhưng là cô một mực không để ý đến hần.

Nhìn Vũ Vi nằm đó trong lòng hần có chút tức giận "Đồng Vũ Vi em có thể không cần yêu tôi, nhưng không cần phải cự tuyệt tâm ý của tôi có được không?" Hần thật rất muốn che chở cho cô, đáng tiếc Vũ Vi chưa bao giờ cho hần cơ hội.

Lời nói Mạc Từ Hiên làm lòng cô xúc động thật ra thì hần đối tốt với cô, cô biết nhưng là cô không tin hần là thật tâm với cô. Mở hai mắt thần sắc bình tĩnh Vũ Vi nhìn Mạc Từ Hiên "Mạc Từ Hiên, anh không cần đem thời gian cùng tâm tư lãng phí trên một người vĩnh viễn sẽ không yêu anh, anh cần gì cố chấp như vậy?"

" Vũ Vi, nếu như em thật lòng yêu một người nào đó, thì em sẽ biết những gì tôi đang làm vì em đều là hạnh phúc"

Lòng của Vũ Vi trầm xuống, nhìn vào cặp mắt hần sẽ thấy được sự chấp nhất, cặp mắt kia tựa hồ nói với cô, vô luận cô cự tuyệt thế nào thì hần cũng sẽ không buông tay.

Cô lập tức quay đầu đi không nhìn hần, lạnh giọng nói "Những lời này tôi sẽ không nói thêm lần nữa, anh muốn đối tốt với tôi tùy anh, nhưng tôi cho anh biết, vô luận anh đối với tôi tốt thế nào đều vô dụng, tôi sẽ không yêu anh." Dứt lời cô hai mắt nhắm nghiền không để ý tới hần nữa.

Mạc Từ Hiên âm thầm thở sâu thở một hơi, để cái khay ở trên bàn trà đem đèn tắt rồi đem chính mình nhét vào ghế sa lon.

Trong đêm tối Vũ Vi mở cặp mắt nhìn trần nhà khẽ mỉm cười, từ nay về sau Mạc Từ Hiên sẽ không nữa đối tốt với cô nữa.

Lúc này bên ngoài mưa to, từng trận gió thổi qua cửa sổ đang mở, thổi vào phòng ngủ, gió lớn làm Vũ Vi run lập cập, cô mới vừa định ngồi dậy lấy thêm chăn thì đã có một bóng người rất nhanh đến bên cô, đem chăn dưới cái chân đắp lên người cô, hần còn nhanh hơn cô.

Một khắc kia, ảm áp Mạc Từ Hiên mang đến không chỉ là thân thể mà còn có lòng của cô. Chỉ là, loại cảm giác này bị cô cố ý xem nhẹ.

Mạc Từ Hiên đem cửa sổ đóng lại, lại trở về bên giường ngồi xuống cạnh cô, môi nóng ảm hôn lên trán cô bàn tay ảm áp nhẹ nhàng vuốt ve hai gò má, sóng mũi dọc dừa, sau đó đến đôi môi đỏ mọng, hồi lâu. . . . Bàn tay to của hắn mới lưu luyến rời khỏi khuôn mặt của cô, nhưng không ngờ bàn tay lại bị Vũ Vi nắm lại.

Vũ Vi mở mắt, trong bóng đêm nhìn chăm chăm vào Mạc Từ Hiên "Mạc Từ Hiên,anh muốn nhiều hơn không ?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Biểu hiện của em không tệ

Vũ Vi mở mắt, trong bóng đêm nhìn chăm chăm vào Mạc Từ Hiên "Mạc Từ Hiên,anh muốn nhiều hơn không ?" Vì kế hoạch tiếp theo cô cần thêm tiền.

Bàn tay ảm áp của Vũ Vi gọi lên cảm xúc nguyên thủy nhất trong thân thể Mạc Từ Hiên, nhưng lời nói lạnh lẽo của cô như một chậu nước lạnh tạt thẳng vào hắn, nhất thời trong lòng Mạc Từ Hiên không khỏi có chút tức giận,hắn nắm chặt tay cô nói " Vũ Vi, giữa chúng ta có thể không nói đến giao dịch hay không?"

Nơi bàn tay truyền đến từng trận đau đớn cô biết mình đã thực chọc giận hắn, nhưng Vũ Vi không chút quan tâm cô tiếp tục khiêu khích miệng khẽ cười nụ cười châm chọc "Mạc Từ Hiên giữa chúng ta chỉ có giao dịch."

Mạc Từ Hiên tức giận hất mạnh tay Vũ Vi ra xoay người đi về ghế sa lon "Đồng Vũ Vi,tôi sẽ làm cho em biết rằng giữa chúng ta không chỉ là giao dịch!"

Vũ Vi lại níu lại bàn tay hắn trầm giọng nói "Mạc Từ Hiên, nếu anh nhất định không muốn cùng tôi giao dịch, tôi sẽ tìm người khác!"

Mấy lời nhàn nhạt này đã làm con giận của hắn hoàn toàn vượt qua giới hạn,hắn vốn nghĩ là sẽ chờ tới khi cô yêu hắn cam tâm tình nguyện giao mình cho hắn, nên hắn mới cố gắng kìm chế chính mình, nhưng nếu cô đã nói vậy thì hắn sẽ không cần phải nhẫn nhịn nữa,hắn không muốn bất kỳ người đàn ông nào khác ngoài hắn chạm vào cô!

Đồng Vũ Vi chỉ có thể là của hắn!

Hắn xoay người leo lên giường thân thể cao lớn đè thân thể mảnh mai Vũ Vi ở dưới, môi mỏng kề sát bên tai Vũ Vi nhẹ giọng mà hỏi "Đồng Vũ Vi đêm đầu tiên của em sẽ đáng giá bao nhiêu đây ?"

Vũ Vi hé miệng cười cười chậm rãi nói "Năm ngàn vạn."

Lời của cô vừa dứt áo ngủ trên người đã bị Mạc Từ Hiên cởi ra, bàn tay hắn trực tiếp thoa lên đôi vùng núi mềm mại vuốt ve, cánh môi khiêu gọi hôn lên cánh môi Vũ Vi lưỡi hắn cạy ra hàm răng của cô, xâm nhập vào khoang miệng cùng lưỡi cô dây dưa quấn chặt lấy, trong lòng Vũ Vi uất ức vô cùng, cô không muốn giao mình cho người mà mình không yêu, nhưng vì báo thù cô không thể làm khác, cô nên kích động muốn đem Mạc Từ Hiên đẩy ra, nhưng lại đem tay vòng quanh trêncổ hắn không chút lưu loát đáp lại hắn.

Thấy Vũ Vi đáp lại Mạc Từ Hiên càng thêm hưng phấn hắn rút đi tất cả trói buộc trên người mình, cánh môi hôn dọc từ cổ dần dần xuống dưới mãi cho đến giải đất thần bí của cô, Vũ Vi theo bản năng kẹp chặt hai chân lại bị hắn dùng sức đẩy ra, ngón tay lưu loát tiến vào vùng đất chưa từng có ai khai phá, tiến vào trong cơ thể cô "Úm ~" Vũ Vi không nhịn được rên rỉ ra tiếng.

Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi đã chuẩn bị xong, động thân tiến vào trong cơ thể cô, mang theo cô cùng nhau vào thế giới thần tiên.

Bên trong phòng cánh xuân vô hạn

Khi Vũ Vi tỉnh lại, đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Cô lập tức từ trên giường bò dậy nhưng hạ thân chưa xót đau đớn làm cô nằm lại trên giường

Trong lòng một hồi chưa xót cô cho là sự việc phát sinh tối hôm qua là một giấc mộng, nhưng hạthân chưa xót đau đớn như nhắc cô những gì tối ngày hôm qua phát sinh tất cả đều là thật.

Nước mắt sắp tràn ra trong hốc mắt lại bị cô cố ngăn lại, cô cười cười ở trong lòng tự an ủi mình, Đồng Vũ Vi, đêm đầu tiên năm ngàn vạn là đáng giá!

Cô quay đầu nhìn về phía khay trà, quả nhiên phía trên có tờ chi phiếu cùng một tờ giấy tin nhắn.

Vũ Vi xuống giường chậm rãi đi tới trước khay trà đem tờ giấy cầm trong tay chỉ thấy phía trên viết "Đồng Vũ Vi, ngày hôm qua biểu hiện của em không tệ!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Bọn họ muốn kết hôn

Vũ Vi tức giận, không cần suy nghĩ xé tờ giấy thành mảnh nhỏ, ném vào trong thùng rác.

Cô thay quần áo xong rời khỏi phòng ngủ, lúc xuống lầu lại thấy Lạc Ngưng Nhi đang ngồi ở trên ghế sofa, thưởng thức trà nóng, bên cạnh cô ấy còn có một túi hành lý.

Vũ Vi đi mấy bước xuống lầu, đến trước người Lạc Ngưng Nhi, chỉ vào túi hành lý chất vấn Lạc Ngưng Nhi, "Cái này là sao?"

Lạc Ngưng Nhi đem ly trà kê đặt lên khay trà, giương mắt nhìn Vũ Vi, "Bà nội đặt ra tiêu chuẩn thấy y học quốc nội quá kém, đi Mỹ dưỡng bệnh rồi. Mà tui mình cũng muốn sống riêng, cho nên, liền quyết định dọn ra ngoài."

Nếu như Lạc Ngưng Nhi lấy lý do khác lúc này rời khỏi nơi này cô còn có thể giữ lại, nhưng người ta muốn thế giới hai người, cô làm sao mà giữ lại đây? Cô lúi cánh tay Lạc Ngưng Nhi, nhẹ nhàng lắc lắc, "Vậy khi nào cậu mới tới thăm mình?"

Lạc Ngưng Nhi nhin không được cười lên một tiếng, "Lúc cậu nhớ mình, mình sẽ đến."

"Mà mình ngày nào cũng sẽ nhớ cậu, làm sao đây?"

"Vậy xem ra ngày nào mình cũng phải đến thăm cậu rồi." Lạc Ngưng Nhi có chút buồn cười nhìn Vũ Vi.

Lúc này. Mạc Tử Phàm cầm hành lý lên, chậm rãi đi từ lầu hai xuống lầu một.

Lạc Ngưng Nhi vỗ vỗ mu bàn tay Vũ Vi, "Minh đi đây, chăm sóc bản thân thật tốt nha."

Vũ Vi gật đầu một cái với Lạc Ngưng Nhi, "Yên tâm đi mà."

Lạc Ngưng Nhi xách hành lý đi phía sau Mạc Tử Phàm rời khỏi đại sảnh biệt thự, khi lúc cô ấy sắp ra khỏi đại sảnh, dừng lại, xoay người nhìn Vũ Vi, muốn nói với Vũ Vi, "Vũ Vi, Mạc Tử Hiên là thật lòng tốt với cậu, cậu phải quý trọng." Nhưng mà, vừa nghĩ tới Lục Hằng và Trác Nhất Phi trước kia, lời đến khóe miệng bị cô cứng rắn nuốt lại trong bụng, đối với đời sống tình cảm của Vũ Vi, cô là người không có quyền phát ngôn nhất.

Cô nhìn Vũ Vi thật sâu, hi vọng Vũ Vi có thể sớm tìm được hạnh phúc của mình, sẽ nhanh thấy Mạc Tử Hiên đối với cô ấy là thật lòng.

Sau khi Lạc Ngưng Nhi và bà nội đi, trong nhà trống vắng hẳn, ngoài người giúp việc ra cũng không có người nào nữa.

Ăn trưa xong, Vũ Vi ngồi ở trên ghế sofa xem ti vi, cứ tưởng là bác giúp việc, đi tới bên cạnh cô, cầm tờ báo đưa tới trong tay Vũ Vi, "Thiếu phu nhân, đây là báo ngày hôm nay."

Vũ Vi nhận lấy tờ báo từ trong tay nữ giúp việc, mở ra vừa nhìn, ánh cười của Sở Xa và Lục Hằng, gần như chiếm cứ nguyên cả tờ báo, Lục Hằng mặc lễ phục màu đen, gương mặt đẹp trai khoa trương, lộ nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời, mà trên mặt Sở Xa là nụ cười tràn đầy hạnh phúc, hai người giống như xứng đôi vừa lứa hạnh phúc như vậy.

Tiêu đề giữa ảnh cười lại càng nổi bật, hoàng tử Hắc Mã cùng công chúa Bạch Tuyết cuối cùng cũng kết thúc ba năm yêu nhau, hai người sẽ cử hành hôn lễ vào ngày hai mươi tháng bảy, kể từ đó, họ sẽ hạnh phúc mãi mãi.

Vũ Vi âm thầm hừ lạnh, khóe miệng đẹp mắt không khỏi nhếch lên, thuận tay đem tờ báo nhét vào một bên, cô rũ mắt nhìn gương mặt hạnh phúc của Sở Xa, nụ cười thân nhiên trên mặt lập tức biến mất không thấy gì nữa, trong tròng mắt của đôi mắt xinh đẹp kia bắn ra từng tia lạnh lẽo, Sở Xa, Lục Hằng, ngày hai mươi tháng bảy không phải là các người bắt đầu hạnh phúc, mà là kết thúc cuộc sống hạnh phúc của các người! Chờ xem, tôi sẽ tự tay đưa các người vào địa ngục!

Chỉ là, có chút đáng tiếc, là cô không thấy được vẻ mặt của Sở Xa khi từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

"Thiếu phu nhân, đây là thiệp mời của cô." Nữ giúp việc đưa thiệp hồng đưa đến trước người Vũ Vi.

Vũ Vi vươn tay cầm lấy thiệp mời, vừa mở mắt ra nhìn, lại là thiệp mời kết hôn của Lục Hằng và Sở Xa, cô nhin không được cười lên một tiếng, Sở Xa, cảm ơn!

Chương 129: Có chuyện tìm anh

Ngày kia, là ngày nhà thiết kế trang sức người Mỹ TT sẽ mở triển lãm tại thành phố.

TT là một nhà thiết kế trang sức vô cùng tài hoa, tác phẩm của cô ấy có rất được các thiên kim tiểu thư cùng các phú bà ưa thích.

Lần này, là lần đầu tiên cô ấy mở triển lãm, có vẻ thậm chí bán được hàng chục ngàn đô la cho đến một trăm ngàn đô la, cho dù như vậy vẫn như cũ hấp dẫn rất nhiều người đến đây xem triển lãm, thậm chí một số phú bà ở nước ngoài, cũng đều chạy tới tham gia triển lãm. Vé vào cửa bán hết rất nhanh.

Biệt thự nhà họ Mạc.

Vũ Vi vất đuôi phải lên chân trái, nhìn tờ báo trong tay, bỗng dưng, tầm mắt của cô rơi vào một mẫu tin tức, ngày kia là ngày nhà thiết kế trang sức người Mỹ TT sẽ mở triển lãm.

Vũ Vi lập tức gọi điện định mua vé vào cửa, nhưng đối phương lại nói cho cô biết, vé vào cửa đã được bán hết.

Lòng của Vũ Vi trầm xuống, "Cuộc triển lãm tiếp theo khi nào mở lại vậy?"

"Thật xin lỗi tiểu thư, TT chỉ mở triển lãm một lần duy nhất mà thôi." Đối phương trả lời rất lịch sự.

Vũ Vi chưa từ bỏ ý định hỏi thêm một lần nữa, "Có thể tìm cách lấy vé cho tôi được hay không? Bao nhiêu tiền cũng được."

"Thật xin lỗi, triển lãm của TT, rất khó khăn để lấy được vé, tôi không thể giúp cô được." Dứt lời đối phương cúp điện thoại.

Vũ Vi dựa vào ghế sofa, tay ôm ngực, gương mặt nhìn thẳng vào một chỗ, Xa Lan thích nhất là tác phẩm của TT, nghe nói, bà ta sưu tầm rất nhiều trang sức thiết kế của TT, lần này, TT sẽ mở triển lãm, Xa Lan nhất định sẽ đi.

Cô cũng muốn đi, bởi vì, đây là một cơ hội tốt nhất để đả kích Xa Lan, đáng tiếc, vé vào cửa đã bán hết. Cô âm thầm than thở trong lòng, xem ra cô sẽ bỏ lỡ một cơ hội tốt như vậy rồi.

Bỗng dưng, tầm mắt của cô rơi vào hình của TT trên báo, khuôn mặt dễ nhìn gò má cô ấy tựa như đã gặp qua ở nơi nào, cẩn thận suy nghĩ một chút, cô từ trên ghế sofa đứng lên, cầm tờ báo đi lên lầu hai.

Bước vào phòng ngủ từ trong tủ đầu giường của Mạc Tử Hiền lấy album hình cưới ra, quả nhiên, bên trong có hình của TT.

Cô lập tức mở tin nhắn trong điện thoại di động ra, kể từ ngày bọn họ xảy ra quan hệ kia, Mạc Tử Hiền sẽ không xuất hiện ở trước mặt cô, chỉ là gửi tin nhắn cùng gọi điện thoại cho cô, chỉ là cô đều không để ý.

Cô mở tin nhắn ra, liền thấy, "Bà xã, tổng công ty bên Mỹ xảy ra chút chuyện, cần anh xử lý, anh chỉ đi ba ngày mà thôi, đừng nhớ anh nha." Thôi đi, Vũ Vi không nhịn được cười lạnh, ai mà nhớ anh!

Cô lấy điện thoại di động vứt qua một bên, nếu Mạc Tử Hiền không có ở đây, tìm anh ta cũng vô dụng.

Lúc này, điện thoại di động lại tới một tin nhắn, "Bà xã, anh đã trở về."

Lần này Vũ Vi không có đem điện thoại di động vứt qua một bên mà nắm thật chặt trong tay.

Cao ốc Mạc thị.

Vũ Vi đứng ở cửa cao ốc Mạc thị, ngược đầu nhìn cao ốc đứng sừng sững ở trước người. Hồi lâu hít một hơi sâu rồi thở ra, cô bước vào cao ốc Mạc thị.

Cô chỉ là nói tên mình cho lễ tân, nhân viên phục vụ rất nhiệt tình, tự mình đưa cô lên tầng 35 bằng thang máy chuyên dụng cho tổng giám đốc.

Mạc Tử Hiền đang xem tài liệu trên bàn làm việc, khi anh nhận được điện thoại của thư ký, lúc nói Đồng Vũ Vi tới đây tìm anh, trên gương mặt mệt mỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

Thì ra là ở bên trong lòng của Đồng Vũ Vi vẫn có anh, nếu không cũng sẽ không chạy đến đây thăm anh.

Anh đem tất cả tài liệu để đặt một bên, chấp tay trước ngực để lên bàn nhìn chăm chăm về phía cửa.

Vũ Vi nhẹ nhàng đẩy cửa vào, lúc vào phòng làm việc, cô liền cảm thấy ánh mắt nóng bỏng rơi vào trên người của cô, cô còn chưa kịp đóng cửa, người liền rơi vào trong một lồng ngực ấm áp.

Mạc Từ Hiên ở trên gương mặt của cô, nhẹ nhàng hôn một cái, "Bà xã à, có nhớ anh không?"

Vũ Vi dùng sức đẩy Mạc Từ Hiên ra, lạnh mặt nhìn anh, "Tôi có việc tìm anh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Anh rất bận

Nhiệt huyết tràn đầy của Mạc Từ Hiên đang sôi trào, bị Vũ Vi lạnh lùng dập tắt.

Anh cho là Vũ Vi nhìn thấy anh ít nhất biết dối lòng cười một cái, nhưng không có nghĩ đến, Vũ Vi trên mặt ngoài lạnh lùng, vẫn là lạnh lùng.

Tim của anh trầm xuống, đến nay, trái tim của Đồng Vũ Vi, vẫn không có anh.

Hai tay anh nắm chặt, xoay người đi tới trước bàn làm việc mình, hạ mí mắt, không nhìn Vũ Vi, nhàn nhạt mở miệng mà nói, "Chuyện gì?"

Vũ Vi biết mình lạnh lùng làm tổn thương Mạc Từ Hiên, nhưng trách ai được đây? Cô đã sớm nói qua, giữa bọn họ chỉ có giao dịch, không có tình cảm. Căn bản cô không quan tâm đến cảm giác và tâm tình Mạc Từ Hiên, nói thẳng, "Tôi biết anh có quen TT, có thể kiểm vé triển lãm của cô ấy cho tôi được không?"

Mạc Từ Hiên bỗng nhiên ngẩng đầu lên hơi tức giận nhìn Vũ Vi, bọn họ vài ngày đã không thấy nhau, anh gọi tin nhắn cô ấy không trả lời, anh gọi điện thoại, cô ấy lại không nhận, anh mỗi ngày đều rất muốn cô, nhớ đến nỗi sắp phát điên, anh bỏ công việc trong tay lại, chạy về nước trước tiên, bởi vì nhìn thấy cô sớm một chút, nhưng cô làm gì vậy? Tối đây thăm anh, chỉ vì muốn anh kiểm một cái vé. "Đúng vậy, anh có quen cô ấy, còn rất quen thuộc, nhưng, vé vào triển lãm của cô ấy đã bán hết, anh không thể giúp em được rồi."

Tay Vũ Vi không khỏi đặt lên nắm tay của Mạc Từ Hiên, "Từ Hiên, giúp tôi một chút được không? Vé vào triển lãm của TT đối với tôi mà nói rất quan trọng." Mất đi cơ hội lần này, cô không biết lúc nào mới có thể trả thù cùng đã kích Xa Lan được nữa.

Mạc Từ Hiên lạnh lùng rút tay của mình về, cúi đầu tiếp tục xem tài liệu trong tay. "Anh rất bận."

Lòng của Vũ Vi chìm đến đáy cốc, cô biết, Mạc Từ Hiên sẽ không giúp cô.

Cô từ trên ghế đứng dậy, chậm rãi rời khỏi phòng làm việc.

Tầm mắt Mạc Từ Hiên mặc dù vẫn nhìn vào trong tài liệu, nhưng là dư quang khóe mắt của anh vẫn liếc nhìn Vũ Vi, khi anh thấy bóng lưng mảnh mai của Vũ Vi, tâm, không được khống chế liền đau nhói. Lúc Vũ Vi rời khỏi phòng làm việc, anh đem tài liệu trong tay ném sang một bên, vuốt vuốt mi tâm, cầm điện thoại di động lên gọi cho Thước Tiểu Đồng.

Về đến trong nhà, Vũ Vi nhót mình ở bên trong phòng ngủ, cảm thiệp cười của Sở Xa và Lục Hàng nhìn.

Tạm thời không cách nào trả thù Xa Lan, trong lòng của cô xác thực có chút mất mát, nhưng mà, chỉ năm ngày nữa thôi là có thể thấy bi kịch của Sở Xa và Lục Hàng, trong lòng cô hơi thoải mái lại một chút.

Lúc Mạc Từ Hiên bước vào phòng ngủ, liền thấy Đồng Vũ Vi dựa vào đầu giường mà ngủ thiếp đi.

Anh âm thầm lắc đầu, đến bây giờ mà Đồng Vũ Vi còn chưa biết chăm sóc mình.

Anh đi tới bên giường, đôi tay nâng đầu Vũ Vi, nhẹ nhàng đặt lên gối mềm, lại thay cô đắp chăn. Rồi sau đó, ngồi ở trên ghế sofa, lấy túi tài liệu trước mặt, lật xem. . .

Khi Vũ Vi tỉnh lại, trời đã tối rồi, trong lòng cô có chút kinh ngạc, mình lại ngủ thiếp đi, hơn nữa còn ngủ lâu như vậy, phải biết rằng, cô luôn luôn ngủ không thành thật, luôn đập chăn, cho nên, mỗi một lần ngủ trưa, hầu như đều là bị lạnh mà tỉnh lại, nhưng mà, lần này cô lại ngủ cả một buổi chiều!

"Đây rồi à." Giọng nói dễ nghe của Mạc Từ Hiên truyền vào trong lỗ tai Vũ Vi.

Vũ Vi quay đầu liếc mắt nhìn, lúc này Mạc Từ Hiên đang đứng ở bên giường, trên mặt mang vẻ cung chiều mỉm cười nhìn cô.

Nụ cười Mạc Từ Hiên y hệt như ánh mặt trời, nước hồ thu bình tĩnh trong lòng cô lại gợn lên từng đợt sóng, cô biết, là Mạc Từ Hiên ở bên cạnh chăm sóc cô, cô mới có thể ngủ được như vậy, ngon như vậy .

Song, cô sẽ không nói cảm ơn, bởi vì này tất cả đều do Mạc Từ Hiên tự nguyện.

Bàn tay Mạc Từ Hiên ở trước mắt Vũ Vi mở ra, "Xem đây là cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 131: Không cần em báo đáp

Tầm mắt Vũ Vi nhìn vào trong bàn tay Mạc Từ Hiên, chỉ thấy hai vé xem triển lãm của TT, lẳng lặng nằm trong bàn tay rộng mở của Mạc Từ Hiên.

Cô hơi choáng váng, sau đó trong lòng kích động một lúc, bỗng nhiên từ trên giường ngồi dậy, cô cầm hai chiếc vé từ trong tay Mạc Từ Hiên, có này hai tấm vé vào cửa, cô lại có cơ hội đối phó Xa Lan rồi!

Nhìn thấy Vũ Vi vui vẻ như vậy, Mạc Từ Hiên vui vẻ cười một tiếng, xoay người đem từ tủ nhỏ bên cạnh giường bưng bữa ăn tối đến trước mặt Vũ Vi, "Đói bụng không? Ăn chút cơm đi, tránh cho buổi tối đói mà tỉnh lại nữa."

Trong lòng Vũ Vi không khỏi cả kinh, cô cũng không nghĩ đến, Mạc Từ Hiên vì cô mà lại sẵn sàng như vậy làm xong bữa ăn tối, nhưng, cô sẽ không tiếp nhận lòng tốt của Mạc Từ Hiên. Cô nhìn cũng không nhìn thức ăn ngon trong tay Mạc Từ Hiên, liền lạnh giọng cự tuyệt. "Không cần."

Vũ Vi lạnh lùng, làm tổn thương Mạc Từ Hiên, phải biết bữa ăn tối này, chính là anh vì Vũ Vi mà tự mình đặc biệt xuống bếp làm, nhưng cô chỉ là nhân nhạ nói một câu không cần, anh mạnh mẽ ngăn chặn đau khổ trong lòng, trên mặt nhân nhạ mỉm cười lấy lòng nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, ăn chút đi, nếu không buổi tối em sẽ đói đó." Nhớ tới lần trước lúc Vũ Vi đang ngủ, bụng vẫn đánh lô to, anh liền không nhịn được buồn cười, anh cảm thấy khi đó Đồng Vũ Vi thật đáng yêu.

Vũ Vi đặt vé ở đầu giường, vén chăn lên từ trên giường đứng dậy, lướt qua Mạc Từ Hiên đi ra phòng ngủ, trước khi rời khỏi phòng, cô lạnh lùng ném một câu cho Mạc Từ Hiên, "Tự tôi biết làm cơm." Ý của cô rất rõ ràng, chính là Mạc Từ Hiên làm cơm, cô không ăn!

Mạc Từ Hiên vẫn về khay thức ăn trong tay, sau đó chậm rãi đem khay đặt lại trên mặt tủ.

Cơm tối của Vũ Vi rất đơn giản, hai gói mì ăn cộng thêm một cây xúc xích Marco Polo cùng một trái trứng gà, kể từ lần trước nửa đêm tỉnh lại vì đói, cô liền mua rất nhiều mì ăn liền đặt ở trong nhà bếp.

Ăn xong mì, Vũ Vi trở lại phòng ngủ, vừa lúc thấy bộ dạng Mạc Từ Hiên mới vừa tắm xong, thân thể hần mặc áo ngủ to bành, cầm khăn lông trắng lau mái tóc ướt của mình.

Vũ Vi chậm rãi đi tới trước người của Mạc Từ Hiên, đôi tay vòng quanh trên cổ hần, nhón chân lên, đem lấy cánh môi phần hồng của mình đưa lên cánh môi kêu gọi của Mạc Từ Hiên, lúc môi của nàng sắp chạm được cánh môi của mạc Từ Hiên , trong giây lát Mạc Từ Hiên, đẩy Vũ Vi ra, hơi tức giận nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, em làm cái gì vậy?" Mới vừa lạnh lùng cự tuyệt bữa ăn tối của anh, bây giờ lại chạy tới quyến rũ anh? Anh rất muốn hiểu rõ trong đầu Đồng Vũ Vi đang suy nghĩ gì?

Vũ Vi giận quá hóa cười, đi mấy bước đến bên người Mạc Từ Hiên, đôi tay vòng quanh cổ của Mạc Từ Hiên, nhón chân lên, đôi môi phần hồng dính vào bên tai Mạc Từ Hiên nhẹ giọng nói, "Báo đáp anh đã cho tôi hai vé xem triển lãm." Cô không muốn thiếu Mạc Từ Hiên bất kỳ thứ gì, kể cả nhân tình, cho nên cô muốn dùng loại phương thức này để hồi báo Mạc Từ Hiên. Như vậy, giữa bọn họ liền huê nhau không phải sao?

Mạc Từ Hiên tức giận, không nghĩ tới đồng Vũ Vi lại dùng cái này loại phương thức báo đáp anh!

Anh dùng lực đẩy Đồng Vũ Vi ra, mặt tức giận nhìn chăm chăm Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, anh không muốn em báo đáp, anh giúp em là bởi vì anh yêu em! Anh mong đợi sẽ một ngày em có thể cảm nhận được tình yêu anh dành cho em, chân tình của em, từ đó yêu anh, em có hiểu hay không?"

Vũ Vi lại không nhịn được châm chọc cười một tiếng, hỏi ngược lại Mạc Từ Hiên, "Mạc Từ Hiên, anh cho là tôi sẽ yêu anh sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 132: Thành toàn cho em

Nói xong, Vũ Vi tiến lên một bước, đôi tay nhỏ lần vào trong áo ngủ Mạc Từ Hiên tùy ý vuốt ve cơ ngực to lớn của Mạc Từ Hiên.

Hai tay Mạc Từ Hiên gắt gao nắm thành quả đấm, trong đôi mắt đẹp kia hiện vẻ bi thương, hấn cho rằng chỉ cần hấn yên lặng yêu Vũ Vi, là có thể làm cho trái tim nguội lạnh của Vũ Vi tan chảy, hấn vẫn luôn tin tưởng với chính mình, tin tưởng chắc chắn một ngày nào đó, Đồng Vũ Vi sẽ quên đi những chuyện đau buồn mà yêu hấn!

Nhưng khi hấn nhìn thấy nụ cười châm chọc trên mặt cô, khi hấn nghe được Đồng Vũ Vi hỏi lại hấn, anh cho rằng tôi sẽ yêu anh sao? Thời điểm hấn nhìn thấy Đồng Vũ Vi vì báo đáp hấn mà không tiếc câu dẫn hấn, hấn biết, trái tim nguội lạnh của Đồng Vũ Vi, không có khả năng nào bị hấn làm cho tan chảy! Đồng Vũ Vi không có khả năng yêu hấn!

Tức giận áp trụ trong lòng đã lâu thì trong giây phút này liền bộc phát, hấn dùng lực đem Vũ Vi kéo vào trong ngực của mình, một bàn tay nâng Vũ Vi lên, khiến cho Vũ Vi nhìn thẳng hấn, đôi mắt hấn giống như một cái hồ sâu gút gao nhìn chăm chăm Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, em không thể nào tin tưởng tôi một lần được sao? Trái tim tôi đối với em, là thật, tôi yêu em, cũng là thật sự, tôi tuyệt đối sẽ không giống như Lục Hằng cùng Trác Nhất Phi thương tổn của em, tại sao? Tại sao em vẫn luôn không cho tôi cơ hội vậy hả?"

Tuyệt đối không thương tổn cô?

Vũ Vi ngẫm cười lạnh, tại thời điểm hấn mở miệng mua hôn nhân của cô thì hấn đã thương tổn cô rồi.

Tin tưởng hấn?

Cô nên tin tưởng một người chỉ vì nguyện vọng của bà nội mà cưới cô sao?

Đáp án là sẽ không.

Cô cố ý xem nhẹ ánh mắt hiện vẻ đau thương của Mạc Từ Hiên, gằn từng chữ cực kỳ rõ ràng đối Mạc Từ Hiên nói, "Trái tim tôi đã chết từ lâu rồi, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng vào bất cứ người đàn ông nào nữa!"

Nghe Vũ Vi nói vậy, thẳng thừ chọc giận Mạc Từ Hiên cũng làm hấn mất đi tia lý trí cuối cùng, hấn cúi đầu hung hăng hôn lên cánh môi Vũ Vi, sức lực quá lớn như muốn cắn nát cánh môi Vũ Vi, hai tay của hấn theo vòng eo mảnh khảnh của Vũ Vi mà trượt xuống dưới, mãi cho đến cặp mông của cô, hai tay dùng lực, đem Vũ Vi nâng lên, làm cho hai chân của Vũ Vi vòng qua eo hấn, hấn một bên gặm cắn càn cổ trắng nõn của Vũ Vi, một bên nghiêng răng nghiêng lợi nói, "Đồng Vũ Vi, nếu đây là em muốn, như vậy tôi sẽ thành toàn cho em!" Nếu không chiếm được trái tim Đồng Vũ Vi, như vậy hấn phải có được thân thể Đồng Vũ Vi!

Động tác Mạc Từ Hiên thô lỗ, như cuồng phong một dạng tình cảm mãnh liệt, làm cho Vũ Vi đau, hốc mắt cô có chút ẩm ướt, cô vẫn như cũ động tác không lưu loát đáp lại Mạc Từ Hiên, bởi vì không có Mạc Từ Hiên cô không làm được cái gì.

.....

Vũ Vi bị từng đợt tiếng đập cửa đánh thức.

Cô mở mắt, xoa xoa cái đầu có chút choáng váng, trong lòng không ngừng mắng Mạc Từ Hiên, đêm qua hấn cơ hồ giãy vò cô đến nửa đêm mới bằng lòng buông tha cô, làm hại cô ngủ không đủ, đầu choáng váng, đến bây giờ giữa hai chân vẫn còn có chút đau.

Cô nhìn xuống cơ thể mình, quả nhiên, ngực cùng bả vai, tất cả đều bị Mạc Từ Hiên lưu lại ấn ký hồng.

"Thiếu phu nhân, người đã thức dậy rồi chưa?" Nữ giúp việc đứng ngay cửa nhẹ giọng hỏi Vũ Vi.

"Có chuyện gì không?" Vũ Vi một bên rời giường mặc quần áo, một bên hỏi nữ giúp việc.

"Thiếu phu nhân, trước khi Mạc thiếu rời đi, đặc biệt căn dặn nói cô sáng 9 giờ rưỡi phải ăn điểm tâm. Là Mạc thiếu tự tay làm bữa sáng cho người." Nữ giúp việc đứng ngay cửa trả lời Vũ Vi. Vẫn không quên thêm một câu nữa, là Mạc thiếu tự tay làm bữa sáng, theo ý cô, Đồng Vũ Vi chính là Cô bé lọ lem, quả thực cực kỳ may mắn, nhất là Mạc thiếu cực kỳ yêu cô ấy, sủng cô ấy, thậm chí tự mình làm bữa sáng cho Đồng Vũ Vi.

"Tôi không đói bụng." Nghe được là Mạc Từ Hiên làm bữa sáng, Vũ Vi không cần suy nghĩ lạnh giọng cự tuyệt. Cô cũng không muốn khiếm Mạc Từ Hiên làm bất cứ cái gì, bao gồm cả bữa ăn sáng.

Nhưng khi nghe được nữ giúp việc nói câu kế tiếp thì cô lại thay đổi ý định.

Chương 133: Mãi đến khi hài lòng mới thôi

"Thiếu gia còn nói, ngày hôm qua thiếu phu nhân làm không phải là tốt, nếu như không ăn bữa sáng mà nói, cậu chủ sẽ lập tức từ công ty trở về, ép người ăn cho đến khi hài lòng mới thôi."

Cái gì?

Vũ Vi tức giận ngay cả sắc mặt cũng đỏ lên, Mạc Từ Hiên cái tên tiểu nhân đê tiện này tối ngày hôm qua hành hạ cô lâu như vậy, lại còn nói cô làm không tốt?

Không chỉ như vậy, lại còn lợi dụng chuyện đó mà, uy hiếp cô?!

"Thiếu phu nhân? Thiếu phu nhân? Người có muốn dùng bữa sáng không? Điện thoại Mạc thiếu vẫn còn chưa có cúp a." Nữ giúp việc đứng ở ngoài cửa không nghe Vũ Vi trả lời, nhin không được mở miệng hỏi Vũ Vi.

Vũ Vi thâm sâu thở ra một hơi, miễn cưỡng áp trụ tức giận trong lòng, lạnh giọng phân phó nữ giúp việc, "Đem bữa sáng vào đi." Lúc này cô trừ bỏ thỏa hiệp, còn có lựa chọn khác sao?

"Mạc thiếu, thiếu phu nhân đã đem bữa sáng người làm tất cả đều ăn sạch rồi." Nữ giúp việc tận mắt thấy Vũ Vi đem tất cả bữa sáng ăn sạch, liền hướng tới Mạc Từ Hiên bẩm báo.

Mạc Từ Hiên miễn cưỡng dựa vào ghế đệm, một bàn tay cầm điện thoại, khóe miệng bên cạnh lộ ra cười xấu xa nhàn nhạt, Đồng Vũ Vi, tôi rất cục cũng có biện pháp làm cho em thỏa hiệp rồi.

Bất quá, nếu như bây giờ em không thỏa hiệp, thì sau đó em cũng phải thỏa hiệp thôi!

Dùng qua bữa sáng Vũ Vi ngồi trên sofa tại đại sảnh, nghiên cứu các tác phẩm thiết kế của TT, trong đầu tìm cách nào để lợi dụng tác phẩm của TT đã kích cùng đối phó với Xa Lan.

Lúc này, Mạc Từ Hiên gọi điện thoại tới.

Vũ Vi nhìn thoáng qua tên hiện trên màn hình, liền đem điện thoại để qua một bên, không hề để ý tới, cô không nhận bởi vì cô không có chuyện gì nói với Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên rất có tính nhẫn nại càng không ngừng gọi điện thoại cho Vũ Vi. Khóe miệng của hắn thùy chung treo một bên mỉm cười nhàn nhạt.

Rất cục, Đồng Vũ Vi cũng bị hắn ám ĩ làm phiền, không thể không nghe điện thoại của hắn.

"Chuyện gì?" Vũ Vi lạnh lùng hỏi.

"Đồng Vũ Vi, em chuẩn bị khi nào thì đối phó Sở Xa cùng Lục Hàng?" Mạc Từ Hiên một bên chơi đùa bút bi trên mặt bàn, một bên hỏi Vũ Vi.

Sắc mặt Vũ Vi trầm xuống, âm thanh lạnh lùng nói, "Chuyện của tôi cùng anh không liên quan. Chuyện anh cần làm là giúp tôi phần kinh tế, tôi sẽ dùng cách của mình mà trả thù họ."

"Em cho rằng một hai triệu, là có thể đánh ngã Sở thị sao? Sở thị bị đánh ngã, em cho rằng em có thể đánh bại Sở Xa cùng Lục Hàng cùng với Xa Lan sao?" Tay Mạc Từ Hiên đang chơi đùa bút bi đột nhiên dừng lại, hỏi lại Vũ Vi.

Vũ Vi trầm mặc không nói, thật sự, tài sản Sở gia gần trăm triệu, còn cô chỉ có mấy ngàn vạn của Mạc Từ Hiên đưa, dựa chút tiền ấy căn bản không có khả năng đánh bại Sở thị. Sở thị đánh bại, Sở Xa liền không bại, như thế Xa Lan cùng Sở Quốc Vĩ lại càng không có bị đánh bại.

"Anh có cách đánh bại Sở thị sao?" Vũ Vi trầm giọng hỏi Mạc Từ Hiên, vốn kế hoạch của cô là đánh bại Sở Xa cùng Lục Hàng trước, tiếp theo là Xa Lan cùng Sở Quốc Vĩ, nhưng khi nghe Mạc Từ Hiên nói câu đó, nhắc nhở cô, muốn đánh bại một ai đó đầu tiên phải đánh bại người đứng đầu liền là Sở Quốc Vĩ cùng Sở thị của ông ta. Chẳng qua cô căn bản không có năng lực đánh bại Sở thị, nhưng nếu không thì cô cũng sẽ không gả cho Mạc Từ Hiên rồi.

"Em định báo đáp tôi như thế nào?" Trên mặt Mạc Từ Hiên tươi cười càng thêm đậm hơn một chút rồi.

"Mạc Từ Hiên, anh đừng quên, điều kiện tôi gả cho anh là muốn anh trợ giúp tôi đánh bại Sở thị." Vũ Vi lạnh lùng đối với Mạc Từ Hiên nói.

Mạc Từ Hiên vui vẻ cười, "Đồng Vũ Vi, những điều chúng ta nói em đều nhớ thật rõ nha!" Bỗng dưng, tươi cười trên mặt hắt cứa đờ, bỗng chốc trên mặt treo một tầng hàn băng, một đôi mắt đẹp hiện từng trận lạnh lẽo tới, "Yên tâm, trong vòng hai ngày, tôi sẽ làm cho Sở thị biến mất trên đời này, ba ngày sau, em sẽ thấy được tin tức Sở Quốc Vĩ nhảy lầu tự tử."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 134: Tôi muốn ở bên cạnh em

"Không, hai ngày quá nhanh năm ngày đi, năm ngày sau, làm cho Sở Quốc Vĩ nhảy lầu! Bất quá, anh không cần để cho Sở thị biến mất, chỉ cần đè ép về mặt kinh tế củ họ, còn lại, tôi sẽ tự mình làm." Vũ Vi ngăn cản Mạc Từ Hiên, cô không muốn để cho Sở Quốc Vĩ nhanh như vậy mà nhảy lầu tự sát, cô muốn cho Sở quốc vĩ nhắm nháp mùi vị nhà tan nát cửa mà tự sát, như vậy ông ta mới có thể hiểu mối hận trong lòng cô.

Điện thoại bên kia Mạc Từ Hiên thoáng trầm mặc một hồi, sau đó đáp ứng Vũ Vi, "Được, nhưng là thời điểm em trả thù người Sở gia, tôi muốn lúc đó tôi ở bên cạnh em."

Vũ Vi biết, đi một vòng lớn, kỳ thật người luôn bên cạnh cô là Mạc Từ Hiên.

Cô lạnh lùng cười, "Được." Có người cùng cô chứng kiến kết cục nghèo túng của người Sở gia càng tốt.

Hôm nay là hội triển lãm trang sức thiết kế của TT, các phu nhân cùng thiên kim tiểu thư kể cả những người nước ngoài cùng với những bà cụ giàu có tất đều tới tham gia hội triển lãm lần này.

Địa điểm hội triển lãm lần này tại lầu hai của Kim Phúc Châu Bảo Hành, trong đại sảnh sáng rực, cách vài bước là có bảo vệ canh gác, hai bên đại sảnh là tủ thủy tinh triển lãm, giữa còn có một cái tủ thủy tinh khiết triển lãm, khiến người nhìn sơ qua một cái là có thể thấy được bên trong đó là những đồ trang sức đắt tiền.

Sáng sớm, Mạc Từ Hiên đã kêu người trang điểm đến Mạc gia, trang điểm cho Vũ Vi.

Vũ Vi lẳng lặng ngồi ở trước bàn trang điểm, khẽ nhắm hai mắt, tùy ý để nhà tạo tóc cùng người trang điểm làm cho cô, còn Mạc Từ Hiên lẳng lặng ngồi ở trong xe đợi Vũ Vi.

Thật lâu sau, người trang điểm cùng người tạo kiểu tóc dẫn đầu đi ra biệt thự.

Mạc Từ Hiên để một cánh tay lên cửa kính xe, một cánh tay kia cầm điều thuốc, khước mắt hắt vô ý nhìn về hướng cửa biệt thự, khi hắt nhìn thấy Đồng Vũ Vi từ trong biệt thự đi ra, tim của hắt nhất thời như ngừng đập, hôm nay Đồng Vũ Vi mặc váy màu tím nhạt, đem thân hình quyến rũ của cô tất cả đều bày ra hết, tóc dài mềm mại được búi cao lên, được một cây trâm gài tóc kim lại, lông mi cô dài, lấp lánh, mũi nhỏ xinh dọc dừa, môi son phấn hồng, mỉm cười, hai bên má còn có thêm hai lúm đồng tiền.

Lúc này Đồng Vũ Vi thật giống như một đóa hoa mẫu đơn nở rộ, xinh đẹp long lay. Lại giống như hoa bách hợp, điềm tĩnh tao nhã. Nếu không phải trên người cô có hơi lạnh lùng kia, Đồng Vũ Vi, sẽ là người phụ nữ đẹp nhất.

Vừa mới mở cửa xe, một mùi hơi khói truyền vào trong lỗ mũi Vũ Vi, làm cho cô nhin không được ho khan vài tiếng, "Khụ khụ khụ."

Mạc Từ Hiên lập tức đem điều thuốc trong tay vứt bỏ, xuống xe. Đi đến vị trí bên cạnh tài xế, hướng Vũ Vi nói, "Xuống xe."

Vũ Vi chớp chớp hai mắt, "Tại sao?" Cô mới vừa ngồi vào xe, Mạc Từ Hiên liền muốn cô xuống xe?

Mạc Từ Hiên không có trả lời Vũ Vi mà vươn tay nắm cánh tay Vũ Vi, hướng ga ra tại biệt thự hướng đi đến.

Vũ Vi biết Mạc gia có tiền, rất nhiều tiền, khi cô đến garage thì thấy bên trong có hơn mười chiếc xe thể thao cao cấp mới tinh cùng mấy chiếc xe hàng hiệu có rèm che, cô nhin không được thần phục, Mạc gia, thật sự rất nhiều tiền!

Mạc Từ Hiến chọn một chiếc xe thể thao màu đỏ, chở Vũ Vi đến Kim Phúc Châu Bảo Hành.

Thời điểm đôi kim đồng ngọc nữ xuất hiện trong hội trường triển lãm làm hấp dẫn ánh mắt của mọi người ở đây.

Trên mặt Vũ Vi treo một nụ cười đẹp khoác cánh tay Mạc Từ Hiến cùng hân hoan đi vào hội trường triển lãm.

Tất cả mọi người trong hội trường đều dùng ánh mắt hâm mộ có ghen ghét có nhìn Vũ Vi, đặc biệt là những ánh mắt của những thiên kim tiểu thư lại càng hận không thể đem Vũ Vi xé thành từng mảnh nhỏ.

Bất quá, ánh mắt các cô độc ác như thế nào cũng không bằng ánh mắt rét lạnh của Xa Lan như muốn đem Vũ Vi ăn tươi sống nuốt sống một dạng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 135: Tôi không ngại

Khóe miệng Vũ Vi treo một nụ cười thản nhiên không chút sợ hãi nào mà còn quay lại khiêu khích nhìn Xa Lan, một điểm cũng không sợ ánh mắt Xa Lan.

Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Vũ Vi, Xa Lan tức giận đến muốn chết, nhớ tới lần trước chính mình bị Đồng Vũ Vi đùa giỡn, lại còn bị trúng hai cái tát, lửa giận trong lòng bà thẳng tắp bay lên, mấy ngày hôm trước Sở Xa lại bị Đồng Vũ Vi đùa giỡn xoay quanh, mua về nhà một đồng quần áo đắt tiền, làm hại Sở Xa uổng phí tổn gần trăm vạn nguyên, nghĩ tới đây, lửa giận trong lòng của bà càng thêm đặc hơn, nhưng là bà rất nhanh đem lửa giận đè ép xuống, bà đi qua người phục vụ đang bung mâm rượu đỏ lấy một ly, trên mặt mang theo nụ cười cực kỳ rực rỡ hướng tới phía sau Vũ Vi mà đi đến quý phu nhân, thời điểm bà đi qua Vũ Vi, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, trào phúng nói, "Cười đi, thừa dịp có thể cười cứ cười cho đã đi." Nói xong, sắc mặt bà lạnh lùng, hung hăng trừng mắt nhìn Vũ Vi một cái, nghiêng răng nghiêng lợi, "Rồi một hồi cô sẽ khóc thôi!" Nói xong, trên mặt bà treo một bên nụ cười thẳng lợi, thẳng sống lưng, oai phong hùng dũng khí phách hiên đi qua Vũ Vi, cực kỳ giống như gà mái đầu thẳng.

Vũ Vi nhìn không được lạnh lùng cười, nói khẽ, "Như vậy để tôi coi ai là người sẽ khóc a." Thanh âm của cô không lớn không nhỏ, vừa đủ để Xa Lan có thể nghe được.

Thân hình Xa Lan thoáng cứng đờ nhưng sau đó vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Thấy Xa Lan đã không còn đặc ý nữa, Vũ Vi hé miệng cười. Cô thấy người phục vụ bung một cái mâm bên trong có một đĩa táo, cô nhẹ nhàng bóc lấy mà ăn, quả nhiên, hôm nay quả táo đặc biệt ngọt.

Lúc này, cô cảm giác trên người Mạc Từ Hiến tản ra khí tức rét lạnh, cô không khỏi quay đầu nhìn lại, chỉ nhìn thấy rất nhiều thiên kim tiểu thư vây quanh bên cạnh Mạc Từ Hiến, trong đó có mấy cô gái có dáng người xinh đẹp, lại bung ly rượu, trên mặt treo một nụ cười quyến rũ, nhìn Mạc Từ Hiến.

Nhưng sắc mặt Mạc Từ Hiến lạnh lùng nhìn những mỹ nữ bên cạnh, trong con ngươi hiện vẻ chán ghét.

Thấy một màn như vậy, Vũ Vi cười lạnh, quả nhiên, trên đời này phụ nữ đều điên cuồng như vậy, đều là thích tiền tài, biết rõ Mạc Từ Hiến đã kết hôn, lại chẳng biết xấu hổ kẻ sát hân. Nhưng không phải là trong túi hân có tiền bạc sao?

Lại lạnh lùng nhìn Mạc Từ Hiến, cô có chút khó hiểu, theo lý thuyết Mạc Từ Hiến hẳn là người đàn ông cực kỳ đòi khát mới đúng, nếu không thì đêm qua cũng sẽ không điên cuồng tìm cô, nhưng là toàn thân hân toả ra một hơi lạnh lùng, trong hai mắt tất cả đều là thần sắc chán ghét nhìn mỹ nữ bên cạnh a? Phải biết rằng, những người phụ nữ này đều là Kim Chi Ngọc Diệp nha*!

(*) Cảnh vàng lá ngọc; tiểu thư cảnh vàng lá ngọc

Vũ Vi tốt bụng kiễng chân lên bên tai Mạc Từ Hiến nhẹ giọng nhắc nhở hân, "Những mỹ nữ rất tốt, nếu thích, anh nên nắm bắt lấy đi, tôi không ngại đâu. Dù sao sớm hay muộn chúng ta đều phải tách ra." Vốn là cô tốt bụng nhắc nhở Mạc Từ Hiến, nhưng không biết tại sao khi nói xong những lời này trong lòng cô có chút đau, không hiểu vì (Kyo: yêu ời >=)

Nghe được Vũ Vi nói vậy, làm cho Mạc Từ Hiến tức giận không thôi, hân thật không ngờ Đồng Vũ Vi cư nhiên lại đẩy hân cho người khác, lại còn nói hân, bọn họ sớm hay muộn đều phải tách ra!

Sắc mặt lạnh lùng, trên gương mặt anh tuấn trải một hàn băng thật dày, hân quay đầu trừng mắt Vũ Vi, cắn răng, từng chữ từng chữ, "Đồng Vũ Vi, em không ngại nhưng tôi ngại! Tôi là người không phải đồ vật. Em không thích tôi, thì cũng không cần tùy ý đem tôi đưa cho người khác, đời này tôi chỉ muốn em!" Nói xong, hân tức giận bỏ cánh tay Vũ Vi ra, đẩy những người phụ nữ vây quanh hân ra, đi thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 136: Không có liếc nhìn cô một cái

Vũ Vi thấy cánh tay mình bị bỏ ra, trong lòng tựa hồ cảm giác có chút mất mát xẹt qua trái tim cô, bất quá, cô rất nhanh đem loại cảm giác này áp trụ, ngược lại thưởng những trang sức đắt tiền bên trong triển lãm.

Nói thật cô có chút tò mò, tại sao tác phẩm của TT được hoan nghênh như vậy, chỉ là vé vào cửa cũng quý như vậy, đừng nói chỉ là những trang sức đắt tiền này. Bất quá không bao lâu cô liền biết nguyên nhân của nó, người thiết kế TT là một người có tài, mỗi một bộ tác phẩm của cô ấy đều rất độc đáo, đẹp tinh xảo. Điều quan trọng nhất là mỗi một sản phẩm đều là độc nhất vô nhị, những tác phẩm của cô ấy hấp dẫn như vậy thử hỏi trên đời này ai mà không muốn có thứ độc nhất vô nhị a?

Kỳ thật, cô không thích trang sức, hầu như chưa bao giờ mua trang sức mang, nhưng là cô lại bị thiết kế TT hấp dẫn, cô cảm giác được bên trong mỗi một bộ tác phẩm TT đều có cảm tình của mình ở bên trong, đặc biệt sợi dây chuyền kim cương kia hình trái tim kia, chỉ liếc mắt một cái, Vũ Vi liền thích dây chuyền kia, kỳ thật sợi dây chuyền kia thiết kế rất đơn giản, viên kim cương hình trái tim nằm ở giữa được cẩn thận bao bọc bởi những viên kim cương nhỏ đầy màu sắc lộng lẫy. Giống như là một đứa bé lẳng lặng rúc vào trong lòng mẹ, hưởng thụ sự ấm áp của người mẹ.

Sợi dây chuyền này làm cho cô nhớ đến mẹ đã chết của mình, thời điểm kia, cô cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, cô thường xuyên rúc vào trong lòng ấm áp của mẹ. . . .

Nhưng là hiện tại, mẹ đã qua đời, ấm áp cũng rời bỏ cô.

Bởi vì thích, cô nhìn bộ trang sức kia vài lần, nhưng cô không biết động tác này của cô rất được nhiều người để trong mắt.

Mọi người chung quanh lẳng lặng đi thưởng thức tác phẩm TT trong triển lãm, không bao lâu, một thanh âm dễ nghe truyền vào trong lỗ tai mọi người, "Mọi người tốt, tôi là nhà Thiết Kế TT."

Trong lúc này tất cả mọi người theo nơi phát ra thanh âm nhìn lại, chỉ nhìn đến đại sảnh, một cô gái trẻ tuổi mặc một bộ váy màu trắng, trên mặt mỉm cười nhìn những khách hàng tham gia hội triển lãm. Vũ Vi có chút giật mình, cô thật không ngờ TT là người Trung Quốc, càng không ngờ TT cư nhiên trẻ tuổi như vậy, nhìn qua không tới ba mươi tuổi.

Trên bục, Mễ Tiểu Đồng mỉm cười nói, "Thật vui khi mọi người có thể tới tham gia hội triển lãm của tôi, vốn những tác phẩm này của tôi không bán ra ngoài, tất cả phải đưa đến các thể giới nơi Châu Bảo Hành. Nhưng hôm nay mọi người đến đây nhiều như vậy làm cho tôi cực kỳ vui vẻ, cũng cực kỳ hưng phấn. Cho nên, tôi quyết định tất cả những trang sức này sẽ bán ra ngoài." (Kyo: Mọi người có ai còn nhớ Mễ Tiểu Đồng là ai không ta ?)

"Như thế nếu hai người đồng thời muốn mua cùng một bộ trang sức thì làm như thế nào?" Đứng ở trong đám người trước nhất Xa Lan mở miệng hỏi Mễ Tiểu Đồng.

Tiểu Đồng chớp chớp mắt rõ ràng to, từ từ mở miệng, "Người trả giá cao thì được, nếu dư tiền thì chúng tôi sẽ quyên tặng hội người nghèo khó vùng núi."

Xa Lan hai tay ôm ngực, nhìn về phía Vũ Vi, cười đắc ý. Tươi cười kia, tràn ngập khiêu khích.

Nhưng Vũ Vi lại không quan tâm mà vẫn mỉm cười.

Kế tiếp, TT kết thúc, nhân viên Châu Bảo Hành mời các khách hàng tiến đến tham gia hội triển lãm, tất cả đều mời đến đại sảnh lầu ba.

Lầu ba, là một đại sảnh rộng mở, đại sảnh thiết kế giống như hội đấu giá một dạng.

Các khách hàng đều vào chỗ.

Vũ Vi chọn một vị trí gần sát đó chậm rãi ngồi xuống.

Cô mới vừa ngồi vào chỗ ngồi, một hương thơm quen thuộc chậm rãi truyền vào trong mũi cô, cô quay đầu vừa thấy, cư nhiên là Mạc Từ Hiên.

Lúc này, Mạc Từ Hiên đã sớm hết tức giận rồi, bất quá hấn tựa hồ còn đang giận, bởi vì từ đầu đến cuối, hấn đều không có liếc mắt nhìn Vũ Vi một cái nào.

Chương 137: Đồ ngốc

Mạc Tử Hiền lạnh nhạt, làm Vũ Vi có chút không thích ứng, dù sao, trong khoảng thời gian này, Mạc Tử Hiền đều xoay quanh bên người cô, chuyện gì cũng lấy cô làm chủ, chưa từng lạnh nhạt như vậy, xem ra, mới vừa rồi cô thực sự chọc giận Mạc Tử Hiền.

Bất quá, cô không quan tâm, cũng không nói, bởi vì giữa cô cùng Mạc Tử Hiền bất quá chỉ là quan hệ giao dịch mà thôi.

Trên sân khấu, hai nhân viên phục vụ đang bưng bộ trang sức kim cương tỏa sáng lấp lánh, đi tới giữa sân khấu, để cho tất cả mọi người có thể nhìn thấy rõ bộ trang sức kim cương, người nữ chủ trì trẻ tuổi, trên mặt mỉm cười chuyên nghiệp, đôi mắt long lanh nhìn mỗi vị tân khách, “Bộ trang sức này, được tạo thành từ một trăm lẻ tám viên kim cương, là tác phẩm TT thứ 108, gọi là Tinh Quang Thôi Xán, khởi đầu là một trăm vạn”.

“Một trăm mười vạn” Người chủ trì vừa mới dứt lời, một quý phu nhân trung niên không thể chờ đợi mở miệng nói.

“Một trăm năm mươi vạn” Một cô gái trẻ tuổi khác chậm rãi mở miệng nói.

Sau khi cô gái này ra giá, liền không người nào mở miệng.

Người chủ trì khẽ mỉm cười, “Một trăm năm mươi vạn lần thứ nhất, một trăm năm mươi vạn lần thứ hai, một trăm năm mươi vạn lần thứ ba”. Nói xong, cô giơ tiểu chùy dùng sức nện lên mặt bàn một cái, “Một trăm năm mươi vạn, thành giao”.

Nhân cơ hội, nhân viên phục vụ cũng lấy ra bộ trang sức thứ hai, khởi điểm là một trăm năm mươi vạn.

“Hai trăm vạn”. Lời người chủ trì vừa dứt, Vũ Vi liền ra giá.

Vũ Vi vừa mới ra giá, Xa Lan liền không thể chờ đợi nói tiếp, “Hai trăm lẻ một vạn”. Nói xong, bà đặc ý nhìn Vũ Vi, bộ dáng kia giống như đang nói, tôi liền so với cô nhiều hơn một vạn!

Vũ Vi âm thầm cười lạnh, chậm rãi mở miệng nói, “Hai trăm mười vạn”.

“Hai trăm mười một vạn” Xa Lan lạnh giọng nói tiếp.

“Hai trăm hai mươi vạn” Vũ Vi một lần ra giá.

“Hai trăm hai mươi một vạn” Xa Lan đem từng chữ nói rất rõ ràng, mục đích chính là muốn cho tất cả mọi người biết, cô so với Đồng Vũ Vi chỉ nhiều hơn một vạn.

Vũ Vi thấy thời cơ đã đến, liền mở miệng nói, “Hai trăm bốn mươi chín vạn”. Nói xong, cô cố ý khiêu khích nhìn Xa Lan.

Quả nhiên, Xa Lan không thể chờ đợi mở miệng nói, “Hai trăm năm mươi vạn”

Ha Ha Ha Ha! (P/s: mn cười do hai trăm năm mươi vạn phát âm giống với đồ ngốc mười vạn)

Các tân khách nghe thấy con số, tất cả đều không nhịn được cười ra tiếng.

Vũ Vi nhìn không được bật cười, giễu cợt nhìn sắc mặt đỏ bừng của Xa Lan, hé miệng không tiếng động nói Xa Lan rất đúng, ngu ngốc.

Xa Lan vừa thốt lên xong, mới ý thức được mình bị Đồng Vũ Vi đùa bỡn, nhưng lời nói ra không thu lại được, mắt thấy tất cả mọi người đang cười nhạo bà, bà tức giận không thôi, rồi lại không thể làm gì Vũ Vi, chẳng qua là hung hăng trợn mắt nhìn Vũ Vi một cái, sau đó cúi đầu, chịu đựng tất cả mọi người cười nhạo bà.

“Hai trăm năm mươi vạn lần thứ nhất, hai trăm năm mươi vạn lần thứ hai, hai trăm năm mươi vạn lần thứ ba, thành giao”. Người chủ trì giơ tiểu chùy lên dùng sức nện mặt bàn một cái.

Kế tiếp, Vũ Vi lại ra giá mấy lần muốn mua đồ trang sức, tất cả đều bị Xa Lan mua.

Giống như là cùng cô giận dữ, mỗi một lần Xa Lan đều so với Vũ Vi nhiều hơn một hai vạn mà thôi. Mỗi một lần, đem đồ trang sức tới tay, Xa Lan cũng sẽ đặc ý liếc nhìn Vũ Vi một cái.

Mà Vũ Vi toàn bộ đều không thấy.

Lúc này, trên sân khấu biểu diễn chính là bộ vòng cổ song tâm kim cương, thời điểm nhìn thấy bộ trang sức này, hai tròng mắt Vũ Vi phát ra những tia sáng hưng phấn, trên mặt lộ vẻ vui vẻ, hai tròng mắt gấu gao nhìn chăm chăm bộ trang sức kia, đáng vẻ yêu thích không buông.

“Bộ dây chuyền song tâm này, khởi điểm hai trăm vạn” Người chủ trì chậm rãi mở miệng nói.

“Năm trăm vạn” Vũ Vi không cần suy nghĩ mở miệng nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về Vũ Vi, tựa hồ không hiểu, tại sao cô vừa mở miệng chính là năm trăm vạn, đây không phải là phung phí tiền của sao?

Mà Vũ Vi không chút nào thêm đề ý ánh mắt của người khác chẳng qua là nhìn chăm chăm bộ trang sức kim cương kia, bộ đáng dù ra giá cao cũng muốn đem bộ trang sức kia mua vào tay.

Người chủ trì cực kì hưng phấn, hai tròng mắt cô vẫn nhìn mọi một vị tân khách, chậm rãi mở miệng nói, “Năm trăm vạn lần thứ nhất”.

“Năm trăm vạn lần thứ hai”

“Năm trăm vạn...”

Người chủ trì đã giờ tiểu chùy lên, ở thời điểm cô sắp mở miệng kêu hai chữ thành giao, lời của cô bị cắt đứt, “Sáu trăm vạn”.

Đồng Vũ Vi giật mình, nhìn noi phát ra âm thanh, chỉ thấy...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 138: Cùng tôi đấu?

Xa Lan hai tay khoanh trước ngực, từ từ mở miệng, trên mặt lộ ý cười như có như không, khiêu khích nhìn Vũ Vi. Một dáng vẻ tình thế bất buộc. Bà cố ý đợi đến khi người chủ trì kêu thành giao, mới mở miệng, mục đích chính là muốn cho Đồng Vũ Vi uống công hưng phấn!

Mới vừa rồi bà thấy rất rõ tầm mắt của Đồng Vũ Vi rơi vào bộ dây chuyền kim cương này, bà biết Đồng Vũ Vi thật sự rất thích bộ dây chuyền kim cương này.

Tất cả mọi người đều tròn to mắt nhìn Xa Lan, phải biết bộ trang sức này giá cao nhất cũng liền năm trăm vạn, nhưng mà Xa Lan lại ra giá sáu trăm vạn? Rõ ràng là một người phung phí tiền của!

Vũ Vi hướng Xa Lan cười nhạt, thông thả mở miệng, “Bảy trăm vạn”.

“Một trăm ngàn” Xa Lan không cần suy nghĩ tăng giá. Nếu bà lại lấy được bộ trang sức này, là có thể hưng hăng áp chế nhuệ khí của Đồng Vũ Vi rồi.

“Một ngàn năm trăm vạn” Vũ Vi lại một lần mở miệng.

“Hai ngàn vạn” Xa Lan không chút nào yếu thế hô.

“Ba trăm ngàn” Vũ Vi nhàn nhạt mở miệng.

“Bốn trăm ngàn” tiếng Xa Lan vang dội, Sở gia bọn họ là có tiền, không quan tâm tám trăm ngàn vạn. Huống chi bây giờ là đấu mặt mũi. Bà càng không thể thua.

“Năm trăm ngàn” trên mặt Vũ Vi như cũ vẫn nở nụ cười rực rỡ, kì thực trong lòng có chút khẩn trương, tay nhỏ bé của cô khẩn trương nắm thành quyền, phải biết tất cả tiền tài của cô tăng lên cũng chỉ sáu ngàn đến bảy ngàn vạn, nhiều hơn nữa, cô không thể lấy ra nữa.

“Sáu trăm ngàn” Khóe miệng Xa Lan nhếch lên, trầm giọng nói.

Vũ Vi càng thêm dùng sức nắm chặt tay, cô không thể đưa ra nhiều tiền hơn, suy nghĩ một chút, cô mở miệng nói, “Sáu ngàn năm trăm...”

Xa Lan suýt nữa bật cười, mới vừa rồi Đồng Vũ Vi mỗi lần còn thêm một trăm ngàn, hiện tại lại thêm năm trăm vạn, xem ra cô không có tiền.

“Bảy trăm ngàn” Xa Lan không thể chờ đợi giọng Vũ Vi dứt mở miệng nói.

Vũ Vi nhìn thật sâu bộ trang sức trên sân khấu sớm bị che lại, rũ cặp mắt xuống, nhìn giày mình, cô không có nhiều tiền hơn nữa.

Vấn này, cô “thua”.

Thấy Đồng Vũ Vi không lên tiếng nữa, Xa Lan cực kỳ đắc ý! Đang lúc bà đắc ý vênh váo, ngồi ở bên cạnh Vũ Vi một mực yên lặng không lên tiếng Mạc Tử Hiên đột nhiên mở miệng, “Một tỷ”.

Vũ Vi không có quay đầu nhìn Mạc Tử Hiên, anh ta cho một tỷ?

“Oa” Toàn trường xôn xao. Tất cả đều tròn to mắt nhìn Mạc Tử Hiên, một tỷ nha! Coi như tất cả ở đây đều là nhà giàu, cũng đều có chút kinh ngạc, tổng giám đốc Mạc thị cư nhiên bỏ ra một tỷ mua bộ trang sức, hơn nữa còn tham dự trận đấu ngầm mãnh liệt của phụ nữ, có thể thấy được, Mạc Tử Hiên rất thương vợ hân.

Xa Lan tức giận tròn mắt nhìn Mạc Tử Hiên một cái, vốn bộ trang sức đã tới tay, cư nhiên lại bị Mạc Tử Hiên ra giá cao.

Vốn là có thể đã kích Đồng Vũ Vi, hiện tại, đã kích không được!

Hơi do dự một chút, Xa Lan vẫn là mở miệng nói, “Một tỷ một trăm ngàn”. Sau đó bà mắt lạnh nhìn Mạc Tử Hiên cùng Đồng Vũ Vi, đúng lúc, lần này ngay cả Mạc thị đều bị kéo xuống!

“Một tỷ năm trăm ngàn” Mạc Tử Hiên không thèm để ý chút nào chậm rãi mở miệng nói.

Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Mạc Tử Hiên cô không hiểu, Mạc Tử Hiên tại sao ra giá cao như vậy mua bộ trang sức này, rõ ràng không đáng giá a!

“Một tỷ sáu trăm ngàn” Xa Lan không chút nào yếu thế.

Trên sân khấu nhân viên phục vụ đến trước người Mạc Tử Hiên cùng Xa Lan, nhận lấy chi phiếu từ tay hai người.

Hồi lâu, nhân viên phục vụ cầm chi phiếu trở lại.

Một nhân viên phục vụ ngay trước mặt mọi người nhìn Xa Lan nói, “Xa phu nhân, trong thẻ của ngài không vượt qua một tỷ, ngài không có tư cách tăng giá. Nếu như ngài lấy ra không vượt qua một tỷ, như vậy bộ trang sức này, chúng tôi đành bán cho Mạc tiên sinh một tỷ”.

Khóe miệng Mạc Tử Hiên nhếch lên, châm chọc nhìn Xa Lan một cái, tựa hồ đang cười nhạo Xa Lan, cùng tôi đấu?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Dùng nộ hôn chặn lại miệng anh ta

Xa Lan tức giận, Sở gia các bà là đại gia tộc, cư nhiên bởi vì một tỷ mà lại mất thể diện trước mặt nhiều người, muốn bà sau này như thế nào ra ngoài gặp người khác?

Bà hơi suy nghĩ một chút, sau đó từ bên trong túi lấy ra một sấp tài liệu, đưa tới tay nhân viên phục vụ, “Những cái này là cổ phần của tôi ở Sở thị trị giá mười tỷ!”. Nói xong, bà nâng trông mắt nhìn nhân viên phục vụ, “Như vậy được chưa?”

Nhân viên phục vụ nhận lấy tài liệu, lễ phép trả lời, “Chúng tôi cần giám định một cái”.

Xa Lan dựa vào ghế mềm, hai chân chéo nguẩy, “Tùy tiện”.

Không bao lâu, nhân viên phục vụ trở lại, ngay trước mặt mọi người giơ tài liệu trong tay lên, “Phần tài liệu này là thật, trị giá mười tỷ”.

Trên mặt Xa Lan lập tức lộ nụ cười đắc ý, “Tôi ra giá một tỷ tám trăm ngàn”.

“Hai tỷ” Mạc Tử Hiên không cần suy nghĩ mở miệng, tựa hồ căn bản không đem hai tỷ để trong mắt vừa tựa hồ bộ trang sức kia giá trị đã vượt qua hai tỷ.

“Hai tỷ năm trăm ngàn” Xa Lan nắm nắm quả đấm, thật ra thì bà cũng biết giá tiền bộ trang sức này cũng cũng không đáng giá, nhưng vì mặt mũi, bà không thể không cạnh tranh nữa, thế nào cũng không thể để cho Đồng Vũ Vi đắc ý!

“Hai tỷ tám trăm ngàn” Mạc Từ Hiên mặt không đổi sắc mở miệng nói.

Lần này Xa Lan không lập tức tăng giá, mà là hai tay khoanh trước ngực sắc mặt âm trầm nhìn Mạc Từ Hiên, bà không muốn tăng giá, dùng hai tỷ tám trăm ngàn mua bộ trang sức, Mạc Từ Hiên chính là một kẻ đại ngu!

Vũ Vi không nhịn được nữa kéo vạt áo Mạc Từ Hiên, hường hấn lắc đầu một cái, ý bảo hấn không muốn cạnh tranh nữa.

Nhưng Mạc Từ Hiên lại quay đầu mặt thâm tình nhìn Vũ Vi nói, “Em thích, cho dù táng gia bại sản, anh đều phải mua”. Giọng của hấn không lớn vừa lúc toàn trường mọi người có thể nghe được rất rõ ràng.

“Ba tỷ” Lòi Mạc Từ Hiên mới vừa dứt, Xa Lan liền không thể chờ đợi mở miệng.

Mạc Từ Hiên hé miệng cười một tiếng, khề mở môi, trước mắt hấn bóng người thoáng một cái, môi liền bị đôi môi mềm mại của Vũ Vi hôn thật sâu, Mạc Từ Hiên ngẩn ra, sau đó liền từ bị động thành chủ động, hôn trả Đồng Vũ Vi, “.....”

Vũ Vi nhìn thấy Mạc Từ Hiên muốn mở miệng tăng giá, không cần suy nghĩ hôn lên môi Mạc Từ Hiên, cô biết mình mở miệng không ngăn được Mạc Từ Hiên, chỉ có thể dùng phương thức này ngăn cản Mạc Từ Hiên.

Mọi người ở đây ngây ngẩn cả người, đặc biệt là Xa Lan, phải biết bà ra giá ba tỷ là để cho Mạc Từ Hiên tăng giá, ngay mới vừa rồi, bà trong giây lát tỉnh ngộ, người trả giá cao được, tính toán gấp mười lần mấy trăm lần giá tiền, mua bộ trang sức kia, mới thật sự là mất mặt mũi, cho nên, bà kêu giá ba tỷ, là vì để cho Mạc Từ Hiên tăng giá, ai biết, lúc này, Đồng Vũ Vi cư nhiên lại chặn miệng Mạc Từ Hiên.

Như vậy chẳng phải muốn bà bỏ ra ba tỷ, mua một bộ trang sức trị giá không tới ba trăm vạn sao?

Như vậy chân chính mất mặt mũi, thực sự trở thành kẻ ngu, không phải là bà sao?

Vũ Vi bị Mạc Từ Hiên hôn, hô hấp có chút dồn dập, mục đích của cô đã đạt được, thành công làm cho Mạc Từ Hiên ngậm miệng lại, cô muốn kết thúc nộ hôn này, nhưng Mạc Từ Hiên lại không chịu buông tha cô, còn tăng thêm nộ hôn.

Vũ Vi tức giận, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Mạc Từ Hiên, nhưng Mạc Từ Hiên giống như là không nhìn thấy ánh mắt tức giận của Vũ Vi, tận tình thưởng thức ngọt ngào trong miệng Vũ Vi.

Trên sân khấu người chủ trì sừng sột một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói, “Ba tỷ lần thứ nhất”.

“Ba tỷ lần thứ hai”.

“Ba tỷ lần thứ ba...” Cô nhìn chung quanh một cái, tầm mắt rơi trên người Mạc Từ Hiên cùng Vũ Vi, dừng lại mấy giây, thấy Mạc Từ Hiên không có ý từ tăng giá, cô giọng nhỏ nhẹ thật cao, dùng sức nện một cái, “Ba tỷ thành giao”.

Lúc này Mạc Từ Hiên đẩy Đồng Vũ Vi ra, từ trên ghế đứng lên, giơ hai tay lên vỗ tay, “Chúc mừng Xa phu nhân, dùng ba tỷ mua một bộ trang sức trị giá mấy trăm vạn”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 140: Đừng quá đắc ý

Nghe những lời này của Mạc Từ Hiên, Vũ Vi hiểu, Mạc Từ Hiên tính toán Xa Lan. Cô âm thầm trách cứ mình mới vừa rồi mình quá vọng động rồi, cư nhiên ở trước mặt mọi người hôn Mạc Từ Hiên, thật ra thì cho dù cô không chặn miệng Mạc Từ Hiên, Mạc Từ Hiên cũng sẽ không tăng giá.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Vi lập tức đỏ bừng một mảnh cúi đầu nhìn giày mình.

Lời của Mạc Từ Hiên vừa rơi xuống, Xa Lan liền biết mình bị mắc lừa. Bà âm thầm hối tiếc, cũng đã muộn.

Tất cả mọi người đều nhìn Xa Lan, mặc dù không có biểu hiện ra, nhưng trên mặt bọn họ tất cả đều lộ vẻ giễu cợt nhàn nhạt.

Xa Lan càng thêm tức giận, rồi lại không thể phát tác, chỉ có thể một mình khó chịu, bà lại một lần nữa tròn mắt âm lãnh nhìn Mạc Từ Hiên cùng Vũ Vi một cái, âm thầm trách mình quá sơ suất, cư nhiên lại bị tính toán!

Lúc này TT trở lại sân khấu, cô nhẹ nhàng vỗ tay, mặt cảm kích nhìn Xa Lan, “Cảm tạ Xa phu nhân vì vùng cao nghèo khó quyên tặng nhiều tiền như vậy”.

Lời của Mễ Tiểu Đồng, làm sắc mặt Xa Lan thêm khó coi...

Lúc này toàn trường tất cả mọi người đều vỗ tay...

Ra khỏi Châu Bảo Hành, tâm tình Vũ Vi cực kì tốt, mới vừa rồi cô thấy sắc mặt Xa Lan trở nên xám ngắt, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Xa Lan tức giận đi đến trước người Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, đừng quá đắc ý! Sớm muộn, tôi sẽ đánh bại cô!” Nhớ tới Mạc Tử Hiên cùng Đồng Vũ Vi liên thủ đùa bỡn lừa gạt trong lòng bà liền xông thẳng lên ót, suýt nữa đã hôn mê.

Vũ Vi mỉm cười nhàn nhạt nhìn bà, chậm rãi mở miệng nói, “Tôi sợ bà còn chưa đánh bại tôi, liền bị tức chết”.

“Tiện nhân” Xa Lan bị lời của Vũ Vi, hoàn toàn chọc giận, giờ tay hung hăng đánh một bàn tay vào mặt Vũ Vi.

“Ba” một tiếng, trên gò má trắng nõn của Vũ Vi xuất hiện năm dấu ngón tay rõ ràng.

Vũ Vi không giận trái lại còn cười, ánh mắt tựa hồ nói với Xa Lan, “Tôi muốn chính là hiệu quả này” Cô không lo lắng lấy điện thoại ra, điện 110, “Uy, chào anh, nơi này có người ra tay đánh tôi, xin các anh lập tức phái người tới đây, chậm một chút tôi sợ bà ta sẽ giết tôi”. Giọng nói Vũ Vi lộ vẻ sợ hãi.

Xa Lan ngẩn ra, lập tức ý thức được mình bị Vũ Vi tính toán.

Trong lòng bà tức giận không thôi, âm thầm ảo não hôm nay mình quá không lý trí, cư nhiên liên tiếp bị Đồng Vũ Vi thiết kế bẫy bên trong.

Thật ra thì nếu như là Xa Lan lúc bình thường, sẽ không ngu như vậy, sẽ không mất lý trí như vậy, chỉ là nhìn thấy Đồng Vũ Vi bà không cách nào bình tĩnh, bởi vì Đồng Vũ Vi là con gái riêng của Sở Quốc Vĩ, Đồng Vũ Vi chính là bằng chứng Sở Quốc Vĩ phản bội bà, chỉ cần Đồng Vũ Vi xuất hiện trước mặt bà, vết sẹo trong lòng bà liền bị mở ra, cảm giác một cổ khuất nhục cứ vây quanh bên người bà, cho nên bà mới có thể liều lĩnh mất đi lý trí đã kích Vũ Vi, nhưng không có nghĩ đến ăn trộm gà bắt thành mà còn mất nắm gạo, ngược lại đem mình vào.

Không bao lâu, cảnh sát tới, đem Xa Lan đi.

Xa Lan tức giận, hất hai cảnh sát ra, đắc ý nhìn Vũ Vi một cái, lấy điện thoại di động ra điện, phải biết thân thích nhà bà đều là cảnh sát, muốn bà vào đồn cảnh sát, đơn giản chính là si tâm vọng tưởng!

Vũ Vi âm thầm cười lạnh, hai tay khoanh trước ngực, lạnh lùng nhìn Xa Lan.

Điện thoại mới vừa thông, sắc mặt Xa Lan liền tối xuống, nhẹ buông tay, điện thoại rơi trên mặt đất.

Vũ Vi cười lạnh, ngu ngốc.

Ngay từ lúc đầu, cô đã an bài người viết thư nặc danh tố cáo Sở gia bao che người thân, hiện tại hai chỗ dựa vững chắc của Sở gia sợ rằng đang bị cách ly thẩm tra?

Xa Lan hiện tại gọi điện thoại cho bọn họ, đơn giản chính là muốn chết.

Hai cảnh sát dắt Xa Lan lên xe cảnh sát.

“Đồng Vũ Vi, lần sau, không nên để cho mình bị thương” Mạc Tử Hiên đứng trước người Vũ Vi, cầm khăn ướt xoa mặt Vũ Vi.

Một khắc kia, Vũ Vi cảm giác rõ ràng, nhịp tim của mình gia tốc.

“Tôi tự mình làm” cô từ cầm lấy khăn ướt từ tay Mạc Tử Hiên, lên thẳng xe.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 141: không thấy phu nhân Xa Lan

Về đến nhà, Vũ Vi liền đem mình nhét vào trên giường, không biết vì sao sao gần đây cô luôn rất thích ngủ, vừa về tới nhà liền muốn ngủ hơn nửa hơi dính đến giường thì cũng rất mau ngủ.

Lúc cô tỉnh lại đã là chàng vạng tối.

Từ trên giường lồm khồm bò dậy đầu có chút choáng váng, thấy có chân đắp trên người cô đem hai tay rút vào chăn kéo phủ cả bả vai mà không để ý thấy Mạc Tử Hiên vẫn ở bên giường của mình.

Cảm xúc trong lòng được cô cố che đi, thuận tay cầm di động bắt đầu gọi điện thoại "Ngày kia chính là ngày hôn lễ của Sở Xa và Lục Hằng, người đã chuẩn bị như thế nào rồi?"

"Yên tâm" Đối phương thanh âm ngọt ngào tràn đầy tự tin.

Vũ Vi yên tâm cười một tiếng, sau đó cúp điện thoại.

Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, Mạc Tử Hiên bụng khay đi vào phòng thấy Vũ Vi đã tỉnh vui vẻ lên tiếng "Bà xã ăn cơm"

Vũ Vi không cần suy nghĩ lạnh giọng từ chối "Tôi không đói."

Mạc Tử Hiên tựa hồ sớm đoán được Vũ Vi sẽ từ chối như vậy nên không có thái độ gì cả, chỉ mấy bước là tới bên giường nhìn Vũ Vi "Đồng Vũ Vi, Em đừng quên ngày đó biểu hiện của Em thật không tốt, nếu em nghĩ muốn đền bù như lời hứa, anh sẽ không từ chối."

Vũ Vi tức giận ngẩng đầu hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Tử Hiên một cái "Hèn hạ!" lại dám đem ngày đó ra uy hiếp cô.

Mạc Tử Hiên chỉ cười cười, đem cái khay để trước người cô "Ăn cơm."

Vũ Vi cảm muốn từng miếng từng miếng đem thức ăn nhét vào trong miệng, không thể phủ nhận tay nghề Mạc Tử Hiên rất cao cô gần như đem tất cả thức ăn tiêu diệt sạch.

Mạc Tử Hiên bụng khay ra khỏi phòng, đưa cho người làm rồi trở vào phòng, vừa đi về phía giường lớn vừa cởi áo sơ mi của mình ra.

Vũ Vi không khỏi nhủ chặt chân mày không dám nhìn dáng người to lớn của Mạc Tử Hiên, mặc dù bọn họ từng có quan hệ thân mật nhưng cô không có thói quen nhìn Mạc Tử Hiên trần truồng "Mạc Tử Hiên, anh muốn thay quần áo làm phiền vào phòng tắm."

Mạc Tử Hiên đem áo sơ mi cầm trong tay vứt qua một bên, lại cởi xuống quần dài leo lên giường, đem Vũ Vi đè xuống giường "Đồng Vũ Vi, hôm nay anh đã giúp em khiến Xa Lan tổn gần hai tỷ để mua đồ trang sức, chẳng lẽ em không phải nên cảm ơn anh sao?"

Vũ Vi mới vừa muốn phản kháng nhưng nghe lời nói của anh xong cô không những không phản kháng mà còn chủ động ôm anh đưa lên đôi môi của mình lên.

Trong mắt Mạc Tử Hiên thoáng qua thần sắc bị thương, Đồng Vũ Vi chỉ có dùng loại phương thức này em mới bằng lòng cùng anh xảy ra quan hệ sao?

Hôm nay, là ngày cử hành hôn lễ của thiên kim Sở gia Sở Xa cùng vị hôn phu Lục Hằng.

Toàn bộ danh nhân thành phố đều tụ tập nơi đây, hôn lễ Thiên kim duy nhất của Sở gia được tổ chức rất long trọng chưa từng có trước nay, nghe nói cô dâu phải dùng máy bay trực thăng tới hôn lễ, còn trang sức thì do nhà thiết kế TT thiết kế riêng, áo cưới thì do chuyên gia thiết kế áo cưới nổi tiếng của Italy thực hiện, hiện trường hôn lễ càng thêm xa hoa làm khách tham dự trợn mắt nhác nhìn.

Tất cả mọi người cho là Sở Quốc Vĩ rất thương đứa con gái duy nhất này nên mới có thể tổ chức phô trương như vậy, chỉ có Đồng Vũ Vi là biết rõ Sở gia sở dĩ tổ chức hôn lễ long trọng như vậy đơn giản vì muốn cho người ta thấy hôn lễ của thiên kim tiểu thư chính hiệu của Sở gia không thể thua hôn lễ của đứa con gái riêng như cô!

Đây gọi là mặt mũi của bọn nhà giàu.

Hôn lễ tất cả đã được chuẩn bị sẵn sàng, Sở Xa trên người mặc áo cưới hàng hiệu vòng qua cánh tay Sở Quốc Vĩ đứng ở gần hoa cưới, mặt mỉm cười nhìn Lục Hằng đứng ở cạnh người chủ trì hôn lễ, nhưng lại không thấy mẹ của cô dâu phu nhân Xa Lan.

"Có nghe nói hay không, phu nhân Xa Lan bây giờ đang ở đồn cảnh sát sợ rằng không cách nào tham gia hôn lễ của con gái." Trong đám tân khách không biết là người nào mở miệng nói như vậy

Những lời này làm tất cả tân khách bao gồm toàn bộ người Sở gia sứt mặt đều thay đổi duy chỉ có Vũ Vi trên mặt vẫn mỉm cười thản nhiên nhìn Sở Xa, kịch hay sắp bắt đầu. . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Một hồi sẽ có người khóc!

Sở Xa vô cùng tức giận cô biết mẹ là bị Đồng Vũ Vi gài bẫy lúc này cô hận không được lập tức đem nụ cười trên mặt Đồng Vũ Vi xé rách!

Chỉ là cô rất nhanh đem lửa giận trong lòng đè xuống, cô không thể nổi giận càng tức giận thì ả ta lại càng vui vẻ, cho nên cô không thể nổi giận, cô sẽ không để cho Đồng Vũ Vi đắc ý.

Lúc này, một chiếc xe hơi cao cấp chậm rãi dừng cách hôn lễ không xa. Xa Lan một bộ dạ hội cao quý đeo trang sức nổi tiếng trên mặt là nụ cười rực rỡ chậm rãi đi về phía nơi làm lễ.

Các tân khách còn đang xôn xao bàn tán việc của Xa Lan liền thức thời ngậm miệng lại. Xa Lan xuất hiện long trọng như vậy thì việc cô ở đồn cảnh sát chỉ là lời đồn mà thôi.

Vũ Vi cười lạnh, người Sở gia thật đúng là những diễn viên tài ba! Nhìn xem Xa Lan trên mặt nụ cười rực rỡ cỡ nào!

Chỉ là, không biết đợi một lát Xa Lan còn có thể cười được không.

Sở Xa nhìn thấy mẹ xuất hiện, nụ cười trên mặt lập tức rực rỡ, cô cực kỳ hả hê nhìn Vũ Vi, Đồng Vũ Vi âm mưu của người đã thất bại rồi, muốn ngăn cản mẹ ta tham gia hôn lễ của ta ư? Người có bản lĩnh đó sao?

Vũ Vi hừ lạnh, đồ ngu là ta cố ý để Xa Lan ra ngoài!

Xa Lan lạnh lùng nhìn Vũ Vi một cái, sau đó ưu nhã ngồi về ghế dành cho mình, mặt mỉm cười cùng khách bên cạnh chào hỏi.

Vũ Vi ý vị sâu xa nhìn Xa Lan đang cười cười nói nói, khóe miệng cô nhếch lên nụ cười nhạt như có như không, hiện tại người rảnh mà cười đi một lúc nữa thôi sẽ có người khóc!

Hôn lễ rất nhanh bắt đầu, mọi chú ý đều tập trung vào cô dâu chú rể trên lễ đường.

Tầm mắt Vũ Vi nhìn chăm chăm vào Lục Hàng hôm nay anh ta cực kỳ đẹp trai, chú rể một thân lễ phục màu đen đứng ở dưới ánh mặt trời, trên mặt đều là nụ cười hạnh phúc nhìn cô dâu cách đó không xa đang từng bước từng bước tới gần hắn.

Khi Sở Xa đến bên cạnh Lục Hàng, hắn đưa tay phải ra dịu dàng nắm bàn tay nhỏ bé của Sở Xa, hai người cùng sáng vai đứng trước người chủ trì hôn lễ chờ đợi nhận tuyên thệ.

Tất cả mọi người đều hâm mộ nhìn cặp trai tài gái sắc.

Xa Lan trên mặt càng thêm hài lòng nếu như nói nhìn thấy Đồng Vũ Vi trong lòng của bà sẽ cực kỳ khó chịu, thì Đồng Vũ Vi nhìn thấy Lục Hàng như vậy chắc sẽ rất đau khổ, dù sao trước đó Đồng Vũ Vi rất yêu Lục Hàng, nghĩ tới đây bà hả hê nhìn Đồng Vũ Vi, Đồng Vũ Vi người đàn ông người yêu mến lại kết hôn với người khác trong lòng người nhất định thật không dễ chịu phải không?

Bà cho là có thể thấy được thần sắc đau lòng từ Vũ Vi nhưng là bà sai lầm rồi, trên mặt cô là bộ dạng chẳng hề mảy mai để ý giống như đây là hôn lễ của hai người xa lạ cùng cô không có chút quan hệ nào.

Xa Lan bĩu môi, Đồng Vũ Vi thế nhưng một chút phản ứng cũng không có! Xem ra bà vui hơi sớm rồi, bà đang nghĩ nên làm thế nào để kích thích Đồng Vũ Vi đấy.

Bà làm sao biết lúc này Lục hàng ở trong lòng Vũ Vi là một tên hèn hạ vô sỉ lại dễ tiện hạ lưu, nhìn hắn ta sẽ làm bản cặp mắt của mình.

Đồng Vũ Vi cảm thấy Xa Lan đang nhìn mình, cô không khỏi xoay người quay lại nhìn Xa Lan khẽ mỉm cười, sau đó thu hồi tầm mắt trên mặt là nụ cười ấm áp tiếp tục thưởng thức buổi lễ long trọng.

Nhìn nụ cười ấm áp của Vũ Vi không biết tại sao làm Xa Lan có cảm giác rợn cả tóc gáy, đặc biệt là ánh mắt nhìn Sở Xa và Lục Hàng càng làm bà lạnh cả người . .

Bà có cảm giác không tốt giống như sắp xảy ra chuyện rất xấu, hơn nữa chuyện này với Đồng Vũ Vi có liên quan nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 143: Đê tiện

"Sở Xa cô có nguyện ý gả cho anh Lục hàng không? Vô luận tật bệnh, khổ sở, nghèo khó hoặc là. . . ." Người chủ trì hôn lễ theo trình tự đọc lời thề.

Sở xa nắm tay Lục Hàng đứng trước người chủ trì hôn lễ lắng lắng nghe đọc lời thề, khi người chủ trì hỏi cô có nguyện ý không? Thời điểm đó Sở Xa cảm thấy rất hạnh phúc nhìn Lục Hàng không cần suy nghĩ trả lời “Tôi nguyện ý”.

Người chủ trì lại đọc lời thề rồi sau đó nhìn Lục Hàng hỏi "Anh có nguyện ý cưới cô Sở Xa làm vợ không? Vô luận."

Sở Xa trên mặt đầy hạnh phúc mỉm cười nhìn Lục Hàng, một đôi đẹp mắt lòng lạnh nhìn anh cô biết anh sẽ nguyện ý.

Nhưng là đợi chừng mấy giây Lục Hàng vẫn không nói ra ba chữ “Tôi nguyện ý” Sở Xa sắc mặt từ mong đợi từ từ trở nên có chút khó coi.

Ngồi ở một bên Vũ Vi nhìn thấy Sở Xa sắc mặt khó coi nhìn không được cười lên một tiếng, lúc này mới vừa mới bắt đầu mà thôi.

Sở Xa âm thầm kéo tay áo Lục Hàng "Hàng, nhanh lên một chút trả lời!"

Mà Lục Hàng chỉ nhìn chằm chằm Sở Xa vẫn không nói.

Tân khách tham gia tiệc cưới tất cả đều nhìn Lục Hàng, bắt đầu bàn luận xôn xao.

Người chủ trì thấy thế lập tức cười một tiếng "Xem ra Lục Hàng do lần đầu tiên làm chú rể nên có chút khẩn trương a."

Hắn vừa nói như thế, các tân khách ồ cười một tiếng, xem như chuyện cười cho qua.

"Lục Hàng, anh không cần khẩn trương, chỉ cần nói ra ba chữ tôi nguyện ý là được rồi." Người chủ trì thu hồi nụ cười trên mặt nhẹ giọng nói với Lục Hàng.

Sở Xa trong lòng hốt hoảng, nắm tay Lục Hàng làm nũng "Lục hàng ~?"

Lục Hàng không trả lời Sở Xa mà quay đầu nhìn về phía giàn hoa, thấy ở đó không có ai hắn không khỏi thất vọng thu hồi tầm mắt, rồi nhìn Sở Xa mấp máy môi như muốn nói "Tôi. . . ."

Sở Xa cực kỳ hưng phấn, Lục Hàng cuối cùng nói rồi trên mặt cô lại là nụ cười hạnh phúc, chờ đợi Lục Hàng nói thêm hai chữ nguyện ý.

Lục hàng mới vừa nói ra một chữ rồi cứ ngây ngốc nhìn về người con gái mang nét thương tâm, trong không khí có tiếng nói chậm rãi truyền vào tai mọi người "Lục hàng anh thật nguyện ý cưới Sở Xa sao? Thật muốn rời khỏi em mà cưới cô ấy làm vợ sao?"

Vũ Vi hé miệng cười cười đôi tay ôm quanh ngực nhìn về nơi phát ra thanh âm, kịch hay sắp mở màn.

Tất cả mọi người đều sững sờ nhìn về nơi phát ra âm thanh, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi mặc váy ngắn màu trắng hai tròng mắt đầy nước mắt đứng ở giàn hoa, đầm đìa đáng yêu nhìn vào đôi cô dâu chú rể, nước mắt không ngừng chảy xuống khuôn mặt "Hàng, anh thật bỏ rồi đi em mà cưới cô ấy sao?"

Mặt Sở Xa nhất thời cứng đờ cô tròn to mắt nhìn người con gái mới xuất hiện sau đó quay đầu tức giận chất vấn Lục Hàng "Lục Hàng, Cô ta nói gì vậy?!"

Lục hàng nhìn Sở Xa đang tức giận rồi nhìn người con gái đang đứng đó âm thầm rơi lệ, hơi do dự một chút nhưng rất nhanh hắn hất tay Sở Xa đang nắm tay hắn đi về phía người con gái kia "Sở Xa, thật xin lỗi tôi không thể cưới cô làm vợ!"

Một câu nói cực kỳ đơn giản lại giống như là một tia sét bổ vào người Sở Xa làm cô bối rối, sững sờ, tưởng mình đang nằm mộng, trong buổi hôn lễ của mình lại bị người đàn ông mình yêu bỏ rơi? !Cô gái thấy Lục Hàng đi về phía mình trên mặt lập tức lộ ra nụ cười vui vẻ chạy nhào vào lòng Lục Hàng "Hàng, em biết ngay người anh thích nhất là em mà!"

Bên này Xa Lan cùng Sở Quốc Vi tức giận không thôi, Sở quốc vĩ lưng dựa vào ghế giận đến nói không nên lời mà Xa Lan là từ trên ghế đứng lên mấy bước liền vọt đến bên cạnh Lục Hàng cùng cô gái kia giờ tay cho cô gái kia một bạt tai "Đồ đê tiện, lại dám quyến rũ chồng của con gái của ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Vì nhà cô ấy so với nhà các người còn giàu hơn

Tay Xa Lan mới giờ được giữa chừng liền bị Lục Hàng nắm chặt lại, hấn dùng lực hất tay Xa Lan ra, lạnh mặt nhìn Xa Lan, trầm giọng uy hiếp nói, "Sở phu nhân, nếu bà dám động một sợi lông của cô ấy, tôi liền cho bà quay lại phòng tạm giam thêm lần nữa!"

Xa Lan đột nhiên bị Lục Hàng hất tay, thân hình không đứng vững được lui về phía sau mấy bước, cặp mắt bà ta tròn to đáng vẻ không thể tin được nhìn Lục Hàng, tay run rẩy chỉ vào Lục Hàng, "Anh, anh dám cư xử như vậy với tôi sao?"

"Hừ." Lục Hàng không nhin được hừ lạnh một tiếng, nhẹ ôm Jane Eyre trong ngực, thâm tình nhìn cô ấy, dịu dàng nói, "Chúng ta đi."

"Mày! Mày! Mày!" Xa lan chỉ vào bóng lưng Lục Hàng nhưng nói cũng không ra được một câu nào, nếu bà ta dám động tay động chân, rất có khả năng vào lại phòng tạm giam. Cho nên bà ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Lục Hàng ôm cô gái kia rồi đi.

Sở Xa bên kia nhìn thấy Lục Hàng ôm người phụ nữ khác rồi đi, nhất thời lấy lại tinh thần, cô ta không để ý hình tượng, đôi tay vén làn váy áo cưới, chạy xuống đài, "Lục Hàng anh đứng lại cho em!"

Vậy mà Lục Hàng không thêm để ý tới cô ta, vẫn ôm lấy cô gái trong ngực rồi đi.

"Lục Hàng, anh là một thằng đêu, anh đứng lại cho em!" Sở Xa vừa đuổi theo Lục Hàng, vừa lạnh giọng mệnh lệnh hấn.

Vũ Vi nhin không được cười lạnh, Sở Xa thật là tự đại thành quen, lúc này còn giờ tính tình đại tiểu thư ra với Lục Hàng, nếu cô ta cầu xin Lục Hàng một lần, có lẽ Lục Hàng còn có thể xoay người liếc nhìn cô ta một cái, nhưng mà cô ta lại lạnh giọng ra lệnh cho Lục Hàng, thực chất trong lòng không xem Lục Hàng ra gì!

Lục Hàng tựa như là không nghe thấy lời nói của Sở Xa, cũng không quay lại một chút, bước chân cũng chưa từng dừng lại, vẫn ôm lấy cô gái trong ngực.

Sở Xa thấy Lục Hàng tuyệt tình như vậy, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất, tê tâm liệt phế hướng Lục Hàng, hét to, "Lục Hàng, anh mà dám nữa đi về phía trước một bước nữa, tôi với anh liền tuyệt giao!"

Nhưng Lục Hàng căn bản không quan tâm đến lời nói tuyệt tình kia của Sở Xa.

"Hàng, hay là nói rõ với cô ấy một chút, lỡ sau này dây dưa không rõ." Cô gái trong ngực Lục Hàng dừng bước nhẹ giọng nói với Lục Hàng.

Lục Hàng hơi do dự một chút cảm thấy lời của cô gái kia, rất có lý, liền dừng bước xoay người, mặt không tỏ vẻ gì nhìn Sở Xa, "Tôi không còn yêu cô nữa, quan hệ giữa chúng ta đến đây là kết thúc, về sau cô, không cần tìm tôi nữa." Dứt lời, hấn xoay người tiếp tục đi về phía trước, căn bản không quan tâm đến đáng về cực kì thương tâm của Sở Xa.

Sở Xa đau lòng nhìn bóng lưng Lục Hàng rồi đi, cô sao cũng không nghĩ tới cô có thể lại bị Lục Hàng vô tình bỏ rơi, lại đang trong ngày làm hôn lễ, cao ngạo như cô, tại sao có thể thừa nhận được cái đả kích trầm trọng (đau đớn sâu sắc) này đây? Cô ôm ngực đau buốt, chảy dòng nước mắt bi thương.

Người điều khiển chương trình là thế giao (chỗ quen biết, chơi với nhau nhiều đời) với nhà họ Sở, thấy Lục Hàng bỏ rơi Sở Xa trước mặt mọi người, để giữ lại mặt mũi cho Sở gia, hấn đưa tiễn tất cả khách mời về.

Vũ Vi và Mạc Từ Hiên cũng không ngoại lệ, cô kéo cánh tay Mạc Từ Hiên, chậm rãi đi tới trước người của Sở Xa, ngồi xổm người xuống, nhìn đáng vẻ đau lòng tuyệt vọng của Sở Xa, trong lòng của cô cực sướng rồi, cô dùng âm thanh chỉ có hai người có thể nghe được nói với Sở Xa, "Cô có biết tại sao Lục Hàng bỏ rơi cô không?"

Sở Xa bỗng nhiên ngẩng đầu lên mờ tròn mắt ngập nước nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi hé miệng cười cười, từ dưới đất đứng lên, từ trên cao nhìn xuống Sở Xa, chậm rãi mở miệng nói, "Bởi vì, cô gái kia, so với nhà của cô nhiều tiền hơn."

Sở Xa liền giật mình hạ xuống, sau đó hiểu được, cô bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, gương mặt phẫn nộ nhìn Vũ Vi, đồng thời duỗi ngón tay chỉ vào chóp mũi Vũ Vi, "Là cô! Đây tất cả đều là chuyện cô làm có đúng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Tôi không yêu anh nữa

Vũ Vi khẽ nâng tay lên gạt tay Sở Xa ra, "Cô sai rồi, chẳng liên quan gì với tôi, mọi chuyện ra như vậy đều do cô có mắt không trông, nếu Lục Hàng thật sự yêu cô, cũng sẽ không vô tình vứt bỏ cô."

"Đồng Vũ Vi!" Sở Xa cắn răng nghiêng lợi kêu tên Vũ Vi, cô biết mọi chuyện đều liên quan tới Đồng Vũ Vi, nhưng, có thể như thế nào? Đồng Vũ Vi nói rất đúng, nếu Lục Hàng yêu cô..., cũng sẽ không vô tình vứt bỏ cô như vậy.

Vũ Vi hừ lạnh cười một tiếng, bước về phía trước, lúc cô lướt qua Xa Lan, ném một câu cho bà ta, "Xem ra ánh mắt nhìn đàn ông của mẹ con các người không phải là tốt bình thường! Năm đó Sở Quốc Vi bên ngoài ong bướm, bây giờ Lục Hàng lại đá Sở Xa."

Xa Lan bị những lời này của Vũ Vi giận đến nổi điên, bà ta như một bà điên chạy vội tới sau lưng Vũ Vi vờn tay phải túm tóc Vũ Vi.

Vũ Vi cảm thấy Xa Lan vọt tới cô, cô vừa quay đầu lại nhìn, Xa Lan đã đến trước người cô, lúc này cô muốn né tránh, nhưng đã quá muộn, tay Xa Lan đã chụp được gò má trắng nõn của cô.

Vừa lúc đó, cánh tay Vũ Vi, bị người dùng lực kéo, cơ thể tinh tế của cô lọt vào trong một lồng ngực ấm áp.

"Sao lại không cẩn thận như vậy? Ngộ nhờ bị con chó điên này cắn được thì làm sao đây?" Mạc Tử Hiên hơi trách cứ nhìn Vũ Vi nói.

Trong lòng Vũ Vi như có một dòng nước ấm chảy nhẹ qua tim, Mạc Tử Hiên hẳn luôn xuất hiện đúng lúc bên cạnh cô. Nhưng cô lại đem cảm giác ấm áp trong lòng biến mất rất nhanh, rời khỏi lồng ngực Mạc Tử Hiên, lạnh lùng nói, "Tôi không sao."

Trong ngực Mạc Tử Hiên trống trải, trái tim cũng trống rỗng, hắn miễn cưỡng cười một tiếng, "Không có việc gì là tốt rồi."

Vũ Vi lấy điện thoại di động ra bấm một số điện thoại, "Xin hỏi có phải Lạc tiên sinh không ạ? Tôi là Đồng Vũ Vi, là bạn của Jane Eyre, nếu như anh muốn biết Jane Eyre ở nơi nào, mời đến khách sạn XX." Dứt lời, cô cúp điện thoại, hẹn chỗ với Jane Eyre.

Vườn hoa khách sạn XX.

Mặt Lục Hàng hạnh phúc ôm lấy cô gái trong ngực, "Jane Eyre, phút giây đầu tiên nhìn thấy em, anh đã yêu em rồi."

Jane Eyre giắt mình rời khỏi người Lục Hàng, ngược lại trên mặt giáo hoạt mỉm cười nhìn Lục Hàng, "Vậy sao?"

"Dĩ nhiên." Lục Hàng tiến lên một bước đi đến trước người Jane Eyre, mặt thâm tình nhìn Jane Eyre, đôi tay khoác lên bả vai Jane Eyre, dùng sức một chút, cúi đầu hôn lên cánh môi Jane Eyre, "Cái phút giây khi mà anh nhìn thấy em, anh biết em nhất định là người con gái của đời anh, Jane Eyre, anh yêu em."

Jane Eyre lại lạnh lùng cười một tiếng, dùng sức đẩy Lục Hàng ra, đồng thời lui về phía sau một bước lớn, mặt lạnh nhìn Lục Hàng, "Nhưng làm sao bây giờ? Tôi không yêu anh nữa!"

Lúc Lục Hàng nghe Jane Eyre nói không yêu hắn, nhin không được cười lên một tiếng, "Jane Eyre, em học nói giỡn khi nào vậy?"

Mặt Jane Eyre không khỏi buồn cười nhìn lục hàng, "Lục Hàng, anh xem dáng vẻ tôi giống như đang nói đùa sao?" Dứt lời, sắc mặt cô ấy trầm xuống, thần sắc nghiêm túc nhìn Lục Hàng.

Lục Hàng vốn cho là Jane Eyre đang nói đùa, nhưng khi nhìn thấy Jane Eyre nghiêm túc, hắn lập tức ý thức được Jane Eyre là nghiêm túc thật sự!

Từng cơn lạnh lẽo từ nơi lòng bàn chân của hắn từ từ dâng lên, hai tay hắn nắm chặt thành quyền, cắn răng mò miệng từng chữ chất vấn Jane Eyre, "Tại sao? Rõ ràng em đã từng nói thích anh, mới vừa rồi còn chạy đến trong hôn lễ cướp anh từ trong tay Sở Xa, bây giờ em lại nói em không yêu anh?"

Jane Eyre chớp chớp mắt to vô tội, "Đúng là lúc trước tôi thật sự thích anh, nhưng bây giờ, tôi không yêu anh nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 146: Đồng Vũ Vi, cô đi chết đi

Lục Hàng giận đến nơi trán gân xanh nổi lên, hai mắt phun tia lửa, "Jane Eyre! Cô đùa giỡn tôi hả?" Mới vừa vẫn thích hắn, nhưng bây giờ nói không yêu hắn rồi, rõ ràng đang chơi hắn mà!

"Đùa giỡn mới là anh đó!" Một giọng nói lạnh lẽo sau lưng Lục Hàng chậm rãi truyền vào trong lỗ tai của hắn.

Lục Hàng không khỏi xoay người nhìn cô gái trước người, trong nháy mắt hai mắt tròn to, người này không phải Đồng Vũ Vi còn có thể là ai? "Là cô?"

"Chị Vũ Vi, biểu hiện của em như thế nào?" Jane Eyre như một đứa trẻ chạy đến bên cạnh Vũ Vi, rất tự nhiên khoát tay Vũ Vi.

Vũ Vi cực kỳ hài lòng gật đầu một cái, "Rất tốt." Sau đó cô quay đầu trên mặt châm chọc mỉm cười nhìn Lục Hàng, chậm rãi mở miệng, "Lục Hàng, mùi vị bị người khác vứt bỏ, dễ chịu không? Mùi vị trúc lam đã thủy (ý chỉ phí công làm việc hao tâm tổn sức mà không được gì cả) tốt không?" Không sai, chính là cô thuê Jane Eyre quyến rũ Lục Hàng. Cô muốn Jane Eyre ăn mặc như thiên kim tiểu thư, thường xuyên hữu ý vô tình xuất hiện bên cạnh Lục Hàng, còn cực kỳ dịu dàng với Lục Hàng, quả nhiên, Lục Hàng rất nhanh liền rơi vào trong cạm bẫy dịu dàng Jane Eyre, khi hắn biết được Jane Eyre là thiên kim nhà giàu, càng thêm 'thích' Jane Eyre nữa, thích đến nỗi bỏ rơi Sở Xa ở trong hôn lễ.

Lục Hàng nắm thật chặt hai tay thành quả đấm, chuyện cho tới bây giờ, hắn có ngu đi nữa cũng biết được mọi chuyện đều do Đồng Vũ Vi đã sớm sắp đặt hoàn hảo. Trong hai tròng mắt hắn hiện đầy tia máu, tiến lên một bước đi tới trước người của Vũ Vi, gần như nguy hiểm lại khinh bỉ nhìn cô, "Đồng Vũ Vi, cô thật hèn hạ!"

Ha ha ha ha!

Nhìn khi dễ ở trong mắt Lục Hàng, Vũ Vi không chỉ cười, mà cười, còn rất lâu, cô cố nén cười nhìn Lục Hàng, "Lục Hàng, trên đời này anh là người không có tư cách nói tôi hèn hạ nhất, bởi vì anh mới là người hèn hạ! Anh vì treo lên phú quý, không tiếc vứt bỏ tôi, lại để Sở Xa độc ác hại chết mẹ tôi! Sau đó, lại không hối hận chút nào, nói về hèn hạ, tôi hơn anh được sao?"

Sắc mặt của Lục Hàng lúc xanh, lúc trắng, hắn hừ lạnh cười một tiếng, "Đồng Vũ Vi, cô dùng thủ đoạn hèn hạ làm hại tôi mất đi tất cả, chẳng lẽ cô không hèn hạ sao?"

Chuyện cho tới bây giờ, Lục Hàng vẫn không thừa nhận lỗi của mình?

Công phu chẳng biết xấu hổ quả nhiên luyện thành chuyên gia luôn rồi!

Sắc mặt Vũ Vi lạnh lẽo, trầm giọng nói, "Lục Hàng, mất hết tất cả là do anh thôi, nếu như anh tham lam như vậy, cũng sẽ không mất đi tất cả."

Sắc mặt của Lục Hàng nhất thời xanh mét một mảnh, lời nói đồng Vũ Vi không sai, hắn coi trọng gia tài bạc triệu với Jane Eyre không có chút tính tình đại tiểu thư, hắn mới đã vắng Sở Xa, hắn cho là sau đó hắn sẽ có cuộc sống hạnh phúc vui vẻ suốt đời, làm con rể hào môn, lại có cô vợ Jane Eyre rung động lòng người như vậy, nhưng hắn thế nào cũng không nghĩ tới, Jane Eyre lại là người của Đồng Vũ Vi!

Bây giờ hắn trúc lam đã thủy nhất tràng không (dùng làn trúc để lấy nước, ko được gì cả; hình dung phí lực nhưng ko đem lại hiệu quả gì; mất đi Sở Xa, lại không có được Jane Eyre! Hắn âm thầm hối tiếc mới vừa không nên tuyệt tình vứt bỏ Sở Xa như vậy, giờ coi như hắn quý gồi dưới chân của Sở Xa, công chúa cao ngạo như cô ta cũng không thể tha thứ cho hắn. Hắn không bao giờ nữa có thể trở lại bên cạnh Sở Xa nữa rồi! Bởi vì không có Sở Xa, thì đồng nghĩa với không có cuộc sống hạnh phúc nữa mãi!

Nhiều năm qua tất cả cố gắng của hắn đều bị Đồng Vũ Vi phá hủy!

Con đàn bà ghê tởm này! Hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ả ta!

Đôi tay Lục Hàng nắm thành quả đấm nghe răng rắc, cặp mắt hắn nheo lại, trong giây lát bước lên trước, vươn tay bóp cổ Đồng Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, cô đi chết đi! Tôi mà khó sống, tôi cũng không để cho cô sống mạnh khỏe đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Có thể so sánh được với kẻ ăn xin

Mất thấy tay của Lục Hàng sắp bóp cổ mình, nhưng trên mặt Vũ Vi không có một chút hoang mang lo sợ nào, cô đứng yên tại chỗ, về mặt châm chọc nhìn Lục Hàng.

Vũ Vi thâm tình càng thêm kích thích Lục Hàng, ngay cả chết cũng không sợ ư?

Hắn xuống tay không khỏi tăng lực lên, song khi tay của hắn sắp chạm được cổ của Vũ Vi, Jane Eyre đứng bên cạnh Vũ Vi giơ chân lên đá tay Lục Hàng một cước, sau đó lại đạp lên ngực Lục Hàng, thân thể hắn lui về phía sau mấy bước vẫn không thể đứng vững, ngã nhào trên đất.

Jane Eyre tiến lên một bước từ trên cao khinh bỉ nhìn Lục Hàng phía dưới, "Chỉ một mình anh mà cũng muốn tổn thương chị Vũ Vi sao?"

Lục Hàng tức giận, không nghĩ tới hắn chưa đụng tới được Vũ Vi liền bị Jane Eyre đánh ngã, hắn không phục, đứng dậy, hươ quyền đánh Vũ Vi, Jane Eyre giơ chân lên hung hăng đạp hắn trở về chỗ cũ, Lục Hàng vẫn không ngừng lại, lần thứ nhất bò dậy, lại bị Jane Eyre đạp ngã, lặp lại mấy lần, cho đến khi hắn bò dậy cũng không được nữa mới thôi.

Lục Hàng ngã xuống đất, miệng thò hồn hèn, nơi ngực bị Jane Eyre đạp đau đớn không dứt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng có chút cảm thấy khó khăn.

Hắn vẫn như cũ gất gao nhìn chằm chằm Vũ Vi, cắn răng nghiến lợi, "Đồng Vũ Vi, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô!"

Vũ Vi hừ lạnh, chậm rãi ngồi xổm xuống, đôi tròng mắt trong suốt bắn ra từng tia lạnh lẽo, "Anh lại sai rồi, không phải là anh sẽ không bỏ qua cho tôi, mà là tôi sẽ không bỏ qua cho anh!" Dứt lời, cô đứng lên, mặt lạnh nhìn Lục Hàng, "Anh không phải coi chuyện hại chết mẹ tôi đến đây là kết thúc đấy chứ? Nếu luật pháp không trừng phạt được anh, như vậy tôi liền muốn dùng phương thức của mình xử anh!" Dứt lời, cô xoay người, nhìn bốn người đàn ông áo đen trước người, lạnh giọng phân phó, "Chém đứt mắt anh ta cho tôi, tôi muốn về sau anh không thể đem gương mặt này ra lừa gạt người nữa, đánh gãy chân anh ta, để cho anh ta trải qua cuộc sống què quặt bần cùng sống mà không bằng chết."

Bốn người đàn ông này Mạc Tử Hiền giao cho cô, khi cô đi tới vườn hoa khách sạn XX, Mạc Tử Hiền níu cánh tay của cô lại, "Bốn người này là bảo vệ nhà mình, bọn họ sẽ giúp em đối phó Lục Hàng."

Bốn người đàn ông liếc nhìn nhau, sau đó đi tới trước người của Lục Hàng, ba người đàn ông đè người của Lục Hàng lại, che cái miệng của hắn lại, khiến hắn không thể động dậy, lại không thể kêu ra, một người đàn ông trong đó, tay rút dao găm từ hông ra, ngồi xổm người xuống, hung hăng chém một dao vào gò má Lục Hàng, máu đỏ tươi theo gương mặt của hắn chậm rãi rơi trên mặt đất tạo thành một đóa hoa đẹp mắt.

Sau đó người đàn ông đó đứng lên, giơ chân lên hung hăng đạp vào giữa hai đùi Lục Hàng chỉ nghe rắc rắc một tiếng, chân của Lục Hàng đã bị người đàn ông kia đạp gãy.

Sau đó bốn người buông Lục Hàng đau đến sắp ngất đi ra.

Từ đầu đến cuối Vũ Vi chỉ thờ ơ và lạnh nhạt, lúc này Lục Hàng cực kỳ nhếch nhác, nửa gương mặt đẹp trai vô cùng, nửa gương mặt bên kia dữ tợn khó coi, một chân đã không có cảm giác, bộ dáng kia, so với tên ăn xin còn không bằng.

Vũ Vi bước tới trước người của Lục Hàng, "Lục Hàng, đây chính là cái giá mà anh hại chết mẹ tôi, tôi đã nói rồi, tôi sẽ không để anh chết, tôi muốn anh sống không bằng chết!" Cho đến hôm nay Vũ Vi mới phát hiện thì ra là Lục Hàng rất yêu bản thân mình, cô khiến hắn người không ra người quý không ra quý, còn tàn tật, tin rằng Lục Hàng mỗi ngày sẽ sống không bằng chết!

Vũ Vi ngửa đầu nhìn trời, ở trong lòng không tiếng động hỏi, "Mẹ, mẹ thấy được chưa? Hại chết mẹ, sẽ phải gặp báo ứng! Đừng nóng vội, còn sót lại một người cũng không chạy được! Người tiếp theo, sẽ là Sở Quốc Vi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 148: Liên tiếp gặp tai nạn

Bốn người đàn ông đem Lục Hàng nhếch nhác ném trên đường cái vùng ngoại ô, tùy hắn tự sinh tự diệt.

Mọi người tất cả đều rời đi hoa viên, chỉ còn lại Jane Eyre cùng Vũ Vi.

Jane Eyre đi đến phía sau Vũ Vi, nhìn bóng lưng Vũ Vi, cô biết trong khoảng thời gian này Vũ Vi sống một chết đi, "Chị Vũ Vi, nhìn dáng vẻ Lục Hàng thể thảm như vậy, trong lòng chị đã dễ chịu hơn chưa?"

Vũ Vi quay đầu hướng Jane Eyre cảm kích cười, "Cám ơn em, Jane Eyre, không có em, chị hẳn sẽ không nhanh như vậy mà có thể trả thù Lục Hàng."

Jane Eyre không khỏi cười, "Làm sao có thể? Chị hùy dung mạo của hắn, lại biến hắn thành tàn tật, không có em chị vẫn có thể trả thù hắn a."

Vũ Vi mỉm cười, "Trên thân thể không trọn vẹn, kỳ thật chị không tính trả thù hắn, làm hắn mất đi tài phú, với hắn mà nói mới đúng là trả thù lớn nhất." Vốn cô chỉ muốn làm cho Lục Hàng mất đi sở xa, mất đi toàn bộ tài sản, để cho hắn hối hận không kịp, nhưng Lục Hàng căn bản không biết hối cải, cho nên cô thay đổi chủ ý. Cô cảm thấy được Lục Hàng đề tiện tiểu nhân giống có chết cũng không hối cải, không xứng làm một người đầy đủ!

Jane Eyre rời đi, Vũ Vi đi một mình ra quán rượu.

Mạc Từ Hiên hai tay ôm ngực dựa vào xe, thường thức cảnh đẹp quán rượu, không thể phủ nhận nơi này là một nơi có phong cảnh duyên dáng, thậm chí sân cử hành hôn lễ còn hơn của bọn họ lúc trước, đáng tiếc a, hôn lễ chỉ tiến hành đến một nửa liền đau khổ mà kết thúc.

Vũ Vi cúi đầu chậm rãi đi ra quán rượu.

Mạc Từ Hiên nhìn thấy Vũ Vi đi tới, lập tức ân cần hỏi, "Đói bụng không? Chúng ta đi nhà hàng ăn cơm trưa nha? Trung tâm thành phố bên kia vừa mới mở một nhà hàng, mùi vị không tệ."

Vũ Vi dừng lại cước bộ ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiên, "Tôi muốn trả thù Sở Quốc Vĩ." Lục Hàng từ bỏ Sở Xa, hiện tại Sở gia đã trở thành một truyền cười lớn nhất thành phố, tin tưởng mỗi người Sở gia cũng không dễ chịu, lúc này Sở Quốc Vĩ, trong lòng nhất định cực kỳ khó chịu, cô muốn mượn cơ hội này đem Sở Quốc Vĩ đưa vào ngục giam, cho Sở gia liên tiếp gặp tai nạn!

Trong lòng Mạc Từ Hiên có chút khổ sở, Đồng Vũ Vi chỉ quan tâm có báo thù, trong lòng căn bản không có hấn. Hấn để lại dạ dày đang đói có chút đau, miễn cưỡng mỉm cười đẹp nhìn Vũ Vi, "Được, tôi cùng em."

Nhưng mà Vũ Vi căn bản không có nhìn đến động tác Mạc Từ Hiên tay ôn dạ dày của hấn, "Được, hiện tại tôi muốn nhìn thấy Sở thị đóng cửa." Nói xong, cô dẫn đầu lên xe, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Sở gia đã trở nên hỗn loạn, Sở Xa nhốt mình trong phòng khóc, cô thương tâm khóc thanh âm vang vọng cả biệt thự, mặc cho mọi người khuyên can.

Tóc Sở Quốc Vĩ đột nhiên dài ra một cọng tóc bạc, chỉ sau nửa tiếng ông, ông liền giống như già đi mười tuổi, hôm nay ông ở trước mặt mọi người bị mất mặt. Ông là người luôn luôn sĩ diện cao, cách vài phút thâm sâu thờ dài.

"Lão gia, người cục cảnh sát tới muốn gặp người." Nữ giúp việc đi đến bên cạnh Sở Quốc Vĩ nhẹ giọng nói.

Sở Quốc Vĩ cực kỳ bức mình hướng nữ giúp việc phát phát tay, "Kêu bọn họ đi, tôi không có tâm tình tiếp đãi bọn họ."

"Tôi không không phải tới làm khách, nên không cần người tiếp đãi." Một người mặc đồng phục cảnh sát đi đến trước người Sở Quốc Vĩ, trong đó một người đưa tay công hai tay Sở Quốc Vĩ.

"Các người làm gì vậy? Tại sao lại công tôi?" Về mặt Sở Quốc Vĩ phẫn nộ nhìn mấy người cảnh sát.

"Sở Quốc Vĩ, có người báo ông lợi dụng chức Đồng Sự Trưởng của Sở thị tham ô tiền Sở thị, tất cả đã được kiểm chứng, toàn bộ là thật, toàn bộ tài sản của ông, chúng tôi sẽ tịch thu toàn bộ, hiện tại chúng tôi bắt ông tội lạm dụng. Ông liền hưởng tuổi già trong tù đi!"

Đại não Sở Quốc Vĩ oanh một tiếng nổ tung, trước mắt ông trở thành màu đen, hai chân mềm nhũn, té trên mặt đất, mất đi tri giác.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Thật tốt hưởng thụ

Vũ Vi ngồi ở trong xe rất rõ ràng nhìn thấy Sở Quốc Vĩ bị người nâng lên xe cảnh sát, khóe miệng bên cạnh lộ ra mỉm cười đắc ý tới, Sở Quốc Vĩ, ông cũng có hôm nay!

Xe vừa chạy, người của toà án đều đem tất cả tài sản Sở gia niêm phong lại. Kể cả tòa biệt thự này.

Sở Xa cùng Xa Lan tất cả đều bị người của toà án đuổi ra biệt thự.

Sở Xa ngây ngốc đứng ở cửa biệt thự, lúc này cô đã sớm quên khóc, ngơ ngác đứng ở tại chỗ, trong đầu cô một mảnh hỗn loạn, đây là tình huống gì đây?

Cô ở trong hôn lễ bị Lục Hàng từ hôn không bao lâu, lại bị đuổi ra gia môn, cha còn bị cục cảnh sát mang đi, ai có thể nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì được không?

Xa Lan nhìn thoáng qua người của toà án, thấy không ai chú ý tới bà, bà thâm sâu nhìn Sở Xa một cái, sau đó lặng lẽ rời đi.

Nhìn bóng dáng Xa Lan dần dần đi xa, Vũ Vi nhìn không được cười lạnh ra tiếng, Xa Lan. . . Thật sự là một người đàn bà đề tiện lại ích kỷ, thời điểm Sở Xa thông khổ nhất, bà ta cư nhiên từ bỏ chính con gái mình!

Sở Xa vẫn đứng tại cửa biệt thự nhìn lên phòng chính mình, cô lúc này đã bị Lục Hàng vút bỏ bị thương, nhìn nhăm cửa dán giấy niêm phong, hai tay của cô không khỏi gắt gao nắm thành quả đấm, trong vòng một ngày phát sinh nhiều chuyện như vậy, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định là tiện nhân Đồng Vũ Vi gây ra!

Cô nhìn cửa biệt thự, trong giây lát xoay người, lại nhìn thấy trên mặt Đồng Vũ Vi treo một bên tươi cười đẹp đứng ở trước thân cô, nhìn thấy Đồng Vũ Vi một khắc kia, trong lòng Sở Xa phần nộ nháy mắt đạt tới điểm cao nhất, trong giây lát cô vọt tới trước người Vũ Vi, hai tay đẩy thân thể Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, cô cái đồ đề tiện! Cô đi chết đi!"

Nhưng mà, tay cô còn chưa có đụng tới Đồng Vũ Vi thời điểm, đã bị người đàn ông gắt gao cầm, Sở Xa liều mạng vùng vẫy, nhưng như thế nào cũng không tránh thoát được.

Sở Xa dùng ánh mắt giết người nhìn Vũ Vi, một bên tránh thoát khỏi người đàn ông mặc tây trang màu đen, một bên lạnh lùng ra lệnh cho hắn, "Buông tay tôi ra, buông ra!"

Người đàn ông mặc tây trang màu đen quả nhiên buông Sở Xa ra, Sở Xa chiếm được tự do đi thẳng đến Vũ Vi, ngay khi cô sắp đụng tới Vũ Vi thời điểm, người đàn ông mặc tây trang màu đen đột nhiên vươn tay kim bả vai Sở Xa, từng đợt đau đớn kịch liệt từ bả vai Sở Xa truyền khắp toàn thân của cô, chỗ trán Sở Xa ứa ra mồ hôi lạnh, cô bất đắc dĩ lui về phía sau vài bước, cùng Đồng Vũ Vi bảo trì khoảng cách nhất định, nơi bả vai mới không đau đớn nữa, cô phần hận nhìn Vũ Vi trước người cách đó không xa, "Đồng Vũ Vi, cô thực đề tiện, cư nhiên muốn đàn ông cưỡng ép tôi, nếu có bản lĩnh một mình đâu!"

Vũ Vi hé miệng cười vài bước đi đến trước mặt Sở Xa, chậm rãi mở miệng nói, "Đầu một mình với cô? Tôi sợ ô uế tay mình!" Nói xong cô thích thú nhìn thân thể mềm mại của Sở Xa từ trên xuống dưới.

Vũ Vi nhìn Sở Xa bằng ánh mắt cực kỳ ôn hòa không có nhất điểm sát khí, nhưng không biết tại sao Sở Xa cảm giác sờn gai ốc, cô theo bản năng lui về phía sau một bước, cảnh giác nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, cô, cô muốn làm gì?"

Khóe miệng Vũ Vi nhếch lên thành một độ cong thật đẹp, "Không có làm gì hết a, chỉ là muốn đề cho cô nếm thử mùi vị thấy chết mà không cứu mà thôi." Nói xong, cô đẩy Sở Xa cho một người đàn ông tuổi trẻ, "Tôi muốn trong vòng một tiếng người phụ nữ này bị mười mấy người đàn ông cưỡng gian, nhớ kỹ không cho phép cô ta có cơ hội tự sát!"

"Vâng" Người đàn ông lập tức nhận mệnh nói.

Sở Xa vừa nghe, nhất thời sợ hãi không thôi, về mặt cô phần nộ nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, Đồng Vũ Vi ngươi cái đồ đề tiện! Cô muốn làm gì? Cô cái người phụ nữ vô sỉ, cô sẽ chết không được từ tế, cô. . ." Cô càng không ngừng mắng Đồng Vũ Vi, nếu đánh không tới đồng Vũ Vi, cũng chỉ có thể mắng, phát tiết phần nộ trong lòng mình!

Nhưng Vũ Vi lại không chút để ý cười, thâm sâu liếc mắt nhìn Sở Xa một cái, nhàn nhạt bỏ lại mấy chữ, "Thật tốt hưởng thụ đi." Nói xong, cô xoay người hướng xe đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 150: Trò hay vẫn còn đang ở phía trước

Mấy chiếc xe, chậm rãi đứng ở trước cửa biệt thự Sở gia, trong đó một người người đàn ông xuống xe, đem miếng giấy niêm phong trên cửa biệt thự xé xuống, mấy chiếc xe, trước sau lái vào biệt thự.

Người đàn ông mặc đồ đen cưỡng ép Sở Xa, mạnh mẽ kéo Sở Xa tiến vào biệt thự.

Lúc này Sở Xa đang vui vẻ mắng, nhưng khi phát hiện người đàn ông túm cô tiến vào biệt thự thời điểm, lại nhìn đến mười mấy nam song song đứng ở biệt thự, lập tức nghĩ đến lời nói Vũ Vi vừa mới, muốn mười mấy người đàn ông **cô, cô vô cùng sợ hãi, không cần suy nghĩ lớn tiếng gọi, "Cứu mạng

cứu mạng a! Cứu cứu. . Hu hu hu. . ." Chỉ là, cô mới mở miệng kêu cứu, đã bị người đàn ông bên cạnh bịt miệng.

Vũ Vi ngồi ở trong xe thỏa mãn nhìn mười mấy người đàn ông tùy ý rong ruổi trên người Sở Xa, nhìn đến Sở Xa bị chà đạp, trong lòng của cô chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung, dễ chịu!

Thời điểm vừa mới bắt đầu, Sở Xa vẫn liều mạng phản kháng, nhưng người đàn ông mặc đồ đen dùng lực đè cô, cô căn bản không có năng lực phản kháng.

Phản kháng không được liền về mặt cầu xin nhìn mười mấy người đàn ông, mong bọn hắn có thể tha cho cô một lần, nhưng là bị năm sáu người đàn ông thay phiên về sau, cô tuyệt vọng, một đôi ánh mắt đẹp thẳng tắp giương mắt nhìn một chỗ gần người!

Mười mấy người đàn ông xong việc liền rời khỏi biệt thự, chỉ riêng người đàn ông vừa mới đem Sở Xa kéo vào biệt thự ở lại bên cạnh Sở Xa.

Sắc mặt Sở Xa tái mét, không có nhất điểm huyết sắc, tầm mắt thẳng tắp giương mắt nhìn một chỗ, lúc này trong lòng cô nghĩ đến cái chết nhưng cô lại không có dũng khí đó!

Khuất nhục nước mắt theo gương mặt cô không ngừng mà chảy xuống, bỗng dưng, trước mắt cô xuất hiện một đôi giày màu hồng đẹp, cô theo giày nhìn lên trên, chỉ nhìn thấy trên mặt Đồng Vũ Vi treo một bên nụ cười thân nhiên nhìn cô.

Cô muốn từ trên mặt đất đứng lên, nhưng toàn thân cô đau đớn muốn chết, cô còn chưa có từ trên mặt đất đứng lên, liền té ngã rồi.

Tay cô gắt gao nắm thành quả đấm, về mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Vũ Vi, lúc này, nếu ánh mắt có thể giết người mà nói, chỉ sợ Đồng Vũ Vi đã sớm bị cô giết chết rồi! Cô nghiêng rằng nghiêng lợi đối với Vũ Vi nói, "Đồng Vũ Vi, tôi nguyện rửa cô, chết không được từ tế!"

Vũ Vi chậm rãi ngồi xổm người xuống, cực kỳ thỏa mãn đánh giá Sở Xa từ trên xuống dưới, lúc này Sở Xa thảm hại đến tận cùng, tóc dài mềm mại sớm đã tăn ra, quần áo trên người đã bị mấy người đàn ông xé nát, da thịt trắng nõn đều có ấn ký cực xanh cực tím. Trên người đều là dấu vết hoan ái qua đi.

Vũ Vi lạnh lùng cười, đám người đàn ông kia làm việc hiệu suất rất cao, chất lượng cũng vô cùng tốt. "Sở Xa, lúc cô tuyệt vọng, bên người mười mấy người đàn ông nhưng không có một người chịu ra tay trợ giúp cô, tư vị dễ chịu không? Tôi liền là cho cô biết, tâm tình lúc đó của mẹ tôi, khi bị cô làm tức giận đến khi phát bệnh, hướng cô cầu cứu thời điểm, cô lại làm như không thấy, gián tiếp hại chết bà. Hiện tại, cô cũng nhắm nháp loại tư vị này, như thế nào? Có phải cực kỳ dễ chịu hay không nha!"

"Ta khinh miệt!" Sở Xa hướng Vũ Vi phun một bãi nước miếng, oán hận nói, "Đồng Vũ Vi, hôm nay cô sỉ nhục tôi, tôi vĩnh viễn đều sẽ không quên, một ngày nào đó, tôi sẽ trả lại gấp bội cho cô!"

Vũ Vi từ trên mặt đất đứng lên, rũ mắt liếc Sở Xa, âm thanh lạnh lùng nói, "Ngày nào đó, vĩnh viễn đều sẽ không tới, bởi vì, tôi hẳn sẽ không cho cô cái cơ hội kia! Tôi nói rồi, cô làm cho mẹ tôi chết, cô sẽ phải trả giá đắt, tôi cũng nói qua, làm cho cô sống không bằng chết! Hiện tại bất quá tiến hành đến một nửa mà thôi! Trò hay vẫn còn đang ở phía trước. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 151: Chúng ta là chị em?

Sắc mặt Sở Xa nhất thời trắng bệch một mảnh, bên trong hai tròng mắt, tràn ngập vẻ sợ hãi, cô bị mười mấy người đàn ông **, mà vẫn chỉ là tiến hành đến một nửa? cô sợ hãi, thật sự sợ hãi, vừa mới mười mấy người đàn ông vô tình chà đạp cô để cho cô thống khổ, nhưng là Đồng Vũ Vi lại nói chỉ tiến hành đến một nửa? Cô kéo thân thể đau đớn, bò đến dưới chân Vũ Vi, hai tay túm cổ chân Vũ Vi, ngửa đầu về mặt cầu xin nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, Đồng Vũ Vi, tôi biết tôi sai rồi, tôi thật sự biết sai rồi, van cầu cô, buông tha cho tôi lần này, xem như nể tình chị em cùng cha của chúng ta, buông tha tôi đi, tôi hứa sẽ không bao giờ tổn thương cô nữa!" Nhớ tới đau đớn lúc này, cô liền nhận không được rung mình một cái, cô không muốn lại trải qua thống khổ như vậy, như vậy thật sự để cho cô sống không bằng chết! Cho nên, cô vứt bỏ tự tôn, khổ sở cầu xin Đồng Vũ Vi, hi vọng Đồng Vũ Vi có thể buông tha cô.

Đồng Vũ Vi giờ chân lên không lưu tình chút nào đem khổ sở cầu xin của Sở Xa bỏ ra, "Thời điểm cô cướp đi Lục Hàng, thời điểm cô làm mẹ tôi tức chết, sao cô không nghĩ tới tình chị em cùng cha của chúng ta? Hiện tại nhớ tới chúng ta là chị em. Thì đã muộn rồi!" Nói xong, cô phân phó người đàn ông mặc đồ đen đứng ở một bên, "Dẫn cô ta đến bến tàu."

Sở Xa nghe được Vũ Vi muốn dẫn cô đi bến tàu, điều thứ nhất cô nghĩ liền là Đồng Vũ Vi muốn giết cô, cô nhận không được mở miệng hỏi, "Đồng Vũ Vi, cô muốn tôi chết?"

Vũ Vi hừ lạnh, "Cô rất xem trọng chính mình, giết chết cô, tôi sợ ô uế tay của tôi." Nhìn về Sở Xa sợ hãi, cô lạnh lùng cười, "Yên tâm, tôi bắt quá mạng cô đi gặp một người quen cũ thôi." Nói xong, cô dẫn đầu đi ra biệt thự.

Người đàn ông mặc đồ đen, khom người, một bàn tay đem Sở Xa xách rời đi, đi ra biệt thự.

Lên xe, Vũ Vi thâm sâu thở ra, sau đó trên mặt lộ ra vui vẻ tươi cười tới, nhìn thấy Sở Xa kết cục bi thảm, trong lòng của cô thật sự dễ chịu hơn.

"Lái xe đi." Cô nít chặt giây an toàn, nhẹ giọng đối Mạc Từ Hiên nói.

"Được." Thanh âm Mạc Từ Hiên gọi cảm dễ nghe nghe qua có chút suy yếu.

Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên, chỉ nhìn thấy trên trán của hắn tỏa ra từng giọt mồ hôi lạnh, cau mày, một bộ dáng rất khó chịu.

Tay Vũ Vi không khỏi đặt trên cánh tay Mạc Từ Hiên, quan tâm hỏi, "Anh làm sao vậy?" Cô vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Từ Hiên suy yếu như vậy a.

Bốn chữ cực kỳ đơn giản, nhưng làm cho lòng Mạc Từ Hiên hưng phấn không thôi, bộ phận dạ dày đau đớn lập tức giảm bớt rất nhiều, hắn cố nén đau đớn, miễn cưỡng nở một nụ cười nhìn Vũ Vi, "Tôi không sao. Đi đâu?" Nói xong, hắn liền muốn nổ máy xe.

Nhìn thấy trên mặt Mạc Từ Hiên mỉm cười, lòng Vũ Vi không khỏi đau xót, Mạc Từ Hiên, trán đều đã đổ mồ hôi lạnh, hai mắt nhắm chặt, còn nói chính mình không có việc gì?

Cô thẳng thở dài, Mạc Từ Hiên hà tất chỉ phải làm vậy a? Biết rõ cô không có khả năng hồi báo, hắn vẫn đối tốt như vậy, chính mình bệnh thành như vậy vẫn còn kiên trì cùng cô, lòng của cô, có chút đau, vì Mạc Từ Hiên mà đau lòng. Cô thở nhẹ ra một hơi, ra về thoải mái dựa chỗ ngồi, khẽ nhắm hai mắt nghỉ ngơi, "Hôm nay liền đến nơi này đi, tôi mệt mỏi, tôi muốn về nhà nghỉ ngơi."

Mạc Từ Hiên để một bàn tay gắt gao ôm bộ phận dạ dày, một bàn tay nổ máy xe, "Vũ Vi, tôi có thể, em không dễ dàng mới có thể đến hôm nay, đừng bởi vì tôi mà bỏ lỡ cơ hội này. Đi đâu? Tôi đưa em đi."

"Về nhà." Hai mắt Vũ Vi khẽ nhắm chậm rãi mở miệng nói.

"Vũ Vi, tôi không sao, tôi có thể, em không cần lo lắng cho tôi, muốn đi đâu nào? Tôi đưa em đi." Mạc Từ Hiên đem tay ôm bộ phận dạ dày ra, làm bộ như không có chuyện gì.

Vũ Vi mở hai mắt, nghiêm mặt nhìn Mạc Từ Hiên, trầm giọng nói, "Mạc Từ Hiên, anh quá tự tin tự đại rồi, tôi căn bản một điểm cũng không lo lắng cho anh, chỉ là tôi mệt mỏi muốn về nhà mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Đừng cản tôi

Nhìn ánh mắt Vũ Vi lạnh lùng, Mạc Từ Hiên không khỏi chưa sót cười, Đúng vậy a, trong lòng Đồng Vũ Vi chưa từng có hắn a? Là hắn quá tự mình đa tình rồi!

Hắn dẫn xuống chân ga, chạy nhanh hướng biệt thự Mạc gia tới.

Xe vừa mới tới biệt thự, Vũ Vi nhanh chóng mở cửa xe xuống xe, thậm chí không có liếc mắt nhìn Mạc Từ Hiên một cái.

Mạc Từ Hiên thấy cô không nhìn mình, sắc mặt cũng trầm tiếp xuống, trong lòng Đồng Vũ Vi không có hắn, trong mắt cũng không có.

Hắn thâm sâu nhìn Vũ Vi một cái, sau đó lái xe nhanh như bay rời khỏi biệt thự Mạc gia. Tốc độ cực nhanh, thậm chí thời điểm Vũ Vi tiến vào cửa biệt thự, xoay người lo lắng nhìn ánh mắt hắn.

Thấy Mạc Từ Hiên lái xe rời đi, tâm Vũ Vi khôn ngoan để xuống.

Cô cầm điện thoại ra điện cho người đàn ông mặc đồ đen cường ép Sở Xa, lạnh giọng ra lệnh, "Tôi đón tôi."

Mạc Từ Hiên lái xe nhanh như bay tới biệt thự Lạc Từ Ngôn, Lạc Từ Ngôn là một bác sĩ tay nghề rất cao, hắn cần tới nơi đó chữa bệnh.

Đến chỗ biệt thự Lạc gia, hần xuống xe, bộ phận dạ dày đau đớn làm hai chân hần mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào trên đất.

Hần một bàn tay ôm nơi đau đớn, vừa đi tiến vào biệt thự.

Mễ Tiểu Đồng đang ở trong hoa viên tưới nước, nhìn thấy Mạc Từ Hiên ôm bộ phận dạ dày đi vào biệt thự, lập tức chạy đến bên cạnh Mạc Từ Hiên, nhìn thấy bộ dáng Mạc Từ Hiên đau đớn khó nhìn, không khỏi có chút tức giận nói, "Từ Hiên, bệnh bao tử của anh lại tái phát à?"

Mạc Từ Hiên miễn cưỡng nở một nụ cười nhìn Mễ Tiểu Đồng, "Tôi không sao."

Tiểu Đồng tức giận, vươn tay muốn đánh đấm bả vai Mạc Từ Hiên, tay cô lại dừng ở giữa không trung, không có hạ xuống." Anh lớn như vậy, tại sao lại không biết chiều cô chính mình thật tốt à?" Nói xong cô nâng cánh tay Mạc Từ Hiên đỡ hần đi vào đại sảnh biệt thự, cô một chân mới bước vào đại sảnh, tiện lớn tiếng mở miệng nói, "Thu Vũ, nhanh lên khám bệnh cho Từ Hiên."

Một người đàn ông tuổi còn trẻ lập tức từ lầu hai đi xuống lầu một, Thu Vũ vài bước đi đến trước người Mạc Từ Hiên, nhìn thấy sắc mặt hần tái nhợt, không khỏi có chút tức giận, "Sao lại thế này? “ Mạc Từ Hiên khoảng chừng một năm này không có phát bệnh nay lại phát bệnh hơn nữa còn nặng hơn.

Mễ Tiểu Đồng đỡ Mạc Từ Hiên ngồi ở trên sofa, dựa sô pha, Mạc Từ Hiên mới cảm giác thoải mái .Hần hít vài ngụm khí lớn, mới nói, "Quên mang thuốc rồi."

Thu Vũ rất nhanh châm cứu, châm từng chỗ trên người Mạc Từ Hiên. Sau đó thần sắc nghiêm túc dặn hần, "Châm cứu mấy cái này trước ,tuyệt đối không thể rút châm, nếu không, bệnh càng thêm nghiêm trọng."

Mạc Từ Hiên suy yếu cười, "Tôi đều đã thành cái dạng này, còn có khí lực rút châm sao?"

Thu Vũ bắt đầu nhìn Mạc Từ Hiên một cái, xoay người đi lên lầu hai, hần còn có chuyện quan trọng cần phải làm a.

Mễ Tiểu Đồng cảm chân đạp trên người Mạc Từ Hiên, "Tôi đi nấu cơm."

"Tiểu Đồng, cảm ơn cô." Mạc Từ Hiên hướng Mễ Tiểu Đồng cảm kích cười.

Mễ Tiểu Đồng đi về phía trước thoáng dừng cước bộ lại, "Không cần cảm tạ, không có anh liền không có chồng tôi, không có chồng tôi thì tôi sẽ không hạnh phúc như hiện tại, cho nên, không cần nói lời cảm tạ, bởi vì người nên cảm tạ, là tôi mới đúng."

Mạc Từ Hiên không khỏi cười, dựa vào sô pha nghỉ ngơi . Lúc này điện thoại của hần vang, nghe điện thoại xong, hần không cần suy nghĩ liền nhỏ châm, lao ra biệt thự.

Mễ Tiểu Đồng nghe được thanh âm lập tức chạy ra phòng bếp, nhìn thấy, chỉ là bóng lưng Mạc Từ Hiên, cô tức giận nói, "Từ Hiên, anh muốn làm gì? Bệnh của anh còn chưa có tốt a!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Giúp người chuẩn bị thuyền

“Vũ Vi đang chạy tới bến tàu, tôi muốn đi bảo vệ cô ấy!” Mạc Từ Hiên mở cửa xe.

Mễ Tiểu Đồng đuổi theo ra biệt thự, đến trước xe Mạc Từ Hiên, dè lại chìa khóa xe, “Cô ấy chẳng qua là đến bến tàu mà thôi, có người bảo vệ cô ấy, sẽ không có chuyện gì, xuống, tiếp tục chăm”.

“Tiểu Đồng, đừng can tôi, tôi phải đi” Mạc Từ Hiên có chút tức giận nhìn Mễ Tiểu Đồng.

“Chẳng lẽ chuyện nhỏ của cô ấy, so với mạng anh quan trọng hơn?” Mễ Tiểu Đồng đem chìa khóa rút xuống, tức giận nói.

“Phải” về mặt Mạc Từ Hiên cực kỳ nghiêm túc, “Đưa chìa khóa cho tôi, nếu không, tôi chạy đi”.

Tiểu Đồng tức giận, dùng sức đem chìa khóa nhét lên người Mạc Từ Hiên, “Muốn đi thì đi!” Nói xong, cô tức giận đi vào biệt thự.

Mạc Từ Hiên thậm chí ngay cả dây an toàn cũng không cài, liền lái xe rời đi.

Bến tàu.

Người đàn ông áo đen ngồi ở chỗ tài xế, Vũ Vi ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Sở Xa bị người đàn ông áo đen trói vút ở chỗ phía sau.

Tầm mắt Vũ Vi gắt gao nhìn chăm chăm bến tàu mênh mông, nửa giờ đã qua, lại không thấy một bóng người, cô không khỏi có chút nóng nảy, quay đầu nhìn người đàn ông áo đen, “Anh xác định Xa Lan nhất định sẽ đến nơi này?” Cô nhận được tin tức, Xa Lan muốn đi thuyền ở bến tàu này lên qua Hongkong.

Người đàn ông áo đen gật đầu một cái, “Tin tức của tôi chưa từng sai, bà ta nhất định sẽ xuất hiện”.

“Ừm, um, um” Sở Xa ở chỗ ngồi phía sau, lúc nghe được tên Xa Lan, kích động không thôi, cô gầy gù thân thể của mình, nghĩ rằng có thể giúp cô thoát khỏi giây tròng, cô muốn gặp mẹ.

Vũ Vi xuyên qua kính xe thấy Sở Xa đang liều mạng gầy gù, không nhí được cười lạnh ra tiếng, “Sở Xa, cô cũng đừng uống phí khí lực, cô cho rằng Xa Lan sẽ mang theo cô cùng rời khỏi nơi này đến Hongkong sao?”.

Sở Xa tức giận nhìn chăm chăm Vũ Vi, ánh mắt kia tựa như đem Vũ Vi giết chết cũng không hả giận.

Vũ Vi hướng người đàn ông áo đen ánh mắt, người đàn ông áo đen lập tức hiểu ý, lấy cái gì đó đang nhét trong miệng Sở Xa ra.

“Đồng Vũ Vi, mẹ tôi tuyệt đối sẽ dẫn theo tôi cùng rời đi” miệng Sở Xa vừa lấy lại được tự do liền lạnh giọng nói với Vũ Vi.

Vũ Vi nhin không được cười lên tiếng, “Bà ta muốn dẫn theo cô cùng rời đi, cũng sẽ không đem một mình cô ở biệt thự Sở Xa”.

Sắc mặt Sở Xa lập tức trở nên khó coi, muốn mở miệng phản bác Vũ Vi, làm thế nào cũng không mở miệng được, chẳng qua là kinh ngạc ngẩn người.

Không bao lâu, Xa Lan ăn mặc cải trang xuất hiện ở bến tàu, trong ngực bà ôm một hộp tinh xảo, hướng bến tàu đi tới. Thấy bến tàu không có một bóng người, Xa Lan không khỏi có chút hốt hoảng, bà lập tức lấy điện thoại di động ra điện một cú điện thoại, “Tôi đã đến, thuyền lúc nào thì đến? Tiền không là vấn đề, chỉ cần dẫn tôi an toàn đến Hongkong, tôi sẽ cho anh một trăm vạn!”.

“Yên tâm ,tôi rất nhanh sẽ đến” Đối phương cúp điện thoại.

Nhìn thấy Xa Lan xuất hiện, Vũ Vi liền xuống xe, mấy bước đi tới sau lưng Xa Lan.

Xa Lan nghe được sau lưng có người, cho là chủ thuyền, hưng phấn xoay người lại, về hưng phấn của bà thời điểm nhìn thấy Vũ Vi lập tức cứng đờ, “Tại sao là cô?”.

Vũ Vi cười nhạt, lông mày khiêu khích nhìn Xa Lan, “Vẫn luôn là tôi”.

“Cô có ý gì?” Xa Lan tròn to cặp mắt nhìn Vũ Vi.

“Hừ” Vũ Vi hừ lạnh, tiến lên từng bước đến trước người Xa Lan, “Rất đơn giản, Lục Hàng vút bỏ Sở Xa, làm Sở gia các người mất hết mặt mũi, Sở Quốc Vĩ bị tra ra tham ô, nhà các người bị niêm phong, Sở Xa bị người **, tôi còn giúp các người chuẩn bị vượt biên, bất quá, không phải đến Hongkong, mà là đến Thái Lan, bà có biết gần đây người Thái Lan rất thích lừa”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 154: Bỏ qua cho tôi được không?

Lời của Đồng Vũ Vi nhẹ như gió, nhưng mà lại làm chỗ sâu trong lòng Xa Lan không rét mà run, sắc mặt của bà càng ngày càng trắng bệch, thân hình mảnh mai không nhịn được lui về sau mấy bước, bà nuốt nước bọt, lắp bắp hỏi Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, người, người có ý gì?”.

Vũ Vi quan sát trên dưới Xa Lan mấy lần, “Tôi nói người Thái Lan nhân yêu gần đây rất được hoan nghênh, cho nên, tôi đã tìm cho bà một bác sĩ phẫu thuật giỏi tính tốt nhất, lại rất quan tâm vì bà tìm một công việc, bà khỏi phải, sau này đến Thái Lan, không có công việc”.

“Đồng, Đồng Vũ Vi, tôi biết, quá khứ thật xin lỗi cô, tôi sai lầm rồi, cô, cô bỏ qua cho tôi được không? Hại chết mẹ cô chính là Sở Xa không phải là tôi, vút bỏ hai mẹ con các người chính là Sở Quốc Vĩ cũng không phải tôi, từ đầu tới cuối tôi cũng không có làm chuyện thật có lỗi với hai mẹ con các người,

cô có lòng từ bi bỏ qua cho tôi được không?” Vừa nói, bà đem cái hộp nhỏ ôm thật chặt trong ngực mở ra, đưa tới trước người Vũ Vi, “Nơi này đều là đồ trang sức TT thiết kế, mỗi một bộ cũng có giá trị liên thành, cô nhận lấy nó, để cho tôi một con đường sống được không?”.

Vũ Vi nhíu cặp mắt lại, như nguy hiểm nhìn Xa Lan, nhìn cũng không nhìn hộp trang sức một cái, “Bà cảm thấy tôi sẽ bỏ qua cho bà sao? Hại chết mẹ tôi, bao che Sờ Xa hung thủ giết người, bà cho rằng tôi sẽ bỏ qua cho bà?”

Xa Lan thấy hối hận không được, liền đem hộp trang sức đẩy lại, từng bước từng bước lui về phía sau, một mực thối lui đến mép bến tàu, “Đồng Vũ Vi, cô cho rằng cô có thể làm gì được tôi? Tôi bây giờ liền từ nơi này nhảy xuống, đồ trang sức trong hộp đủ tôi ăn uống cả đời” Nói xong, bà giữu cọt nhìn Vũ Vi một cái, sẽ nhảy đến trong nước.

Vũ Vi sùng sốt, không nghĩ tới Xa Lan lại dùng chiêu này, hai tay của cô không khỏi nắm chặt lại, chân mày nhăn lại, nếu Xa Lan chạy trốn, việc cô làm hết thấy uống phí!

“Nhảy đi, cho dù bà có nhảy vào nước, may mắn sống sót, kết quả của bà cũng là đến Thái Lan làm nhân yếu!” Khóe miệng Mạc Từ Hiên mỉm cười đẹp mắt, đi tới bên người Vũ Vi.

Vũ Vi không khỏi sùng sờ, quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên, anh ta tại sao lại ở chỗ này? Không phải là không thoải mái sao?

“Chớ như vậy khẳng định” Xa Lan trên mặt nở nụ cười đắc ý, “Tôi có học bơi, chỉ cần nhảy xuống, tôi có thể sống sót, sau đó cầm trang sức này đến một nơi khác một cuộc sống mới, ở chỗ này có thể là thiên hạ của các người, nhưng ở bên ngoài, các người có thể làm khó dễ được tôi?”

Khóe miệng Mạc Từ Hiên càng lộ vẻ mỉm cười đậm hơn, nâng tròng mắt chăm chọc nhìn Xa Lan, “Thế nào bà không biết đồ trang sức bên trong hộp đều là giả sao? Bao gồm bộ trang sức bà mua ba tỷ ở bên trong”.

Lần này không chỉ Xa Lan kinh ngạc, ngay cả Vũ Vi cũng rất kinh ngạc nhìn Mạc Từ Hiên, đồ trang sức tại sao có thể là giả?

Xa Lan lập tức mở hộp trang sức, đem bộ trang sức mua ba tỷ ra nhìn kỹ, kim cương được khảm ở trên dây chuyền cư nhiên lại rớt một viên.

Xa Lan nhất thời choáng váng! Tay của bà buông lỏng, “Ba”. Dây chuyền kim cương kể cả trang sức trong hộp đều rơi trên mặt đất, đồ trang sức kim cương rơi đầy trên đất.

Lúc này mấy người đàn ông lập tức tiến lên bắt Xa Lan, đại khái là bị đá kích quá mức, Xa Lan thậm chí cũng không có phản kháng, mặc cho mấy người đàn ông bắt bà.

Mạc Từ Hiên vung tay lên, ra lệnh mấy người đàn ông, “Đem bà ta tới Thái Lan, cho bà làm phẫu thuật, đem bà ta nhét vào câu lạc bộ nhân yếu nóng bỏng nhất Thái Lan. Để cho bà ta hưởng một cuộc sống lạc thú..”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Mạc Từ Hiên, người lợi hại!

Mấy người đàn ông dẫn Xa Lan rời đi, thời điểm Xa Lan lướt qua Mạc Từ Hiên, hung hăng trợn mắt nhìn Mạc Từ Hiên một cái, khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn lộ ra dáng vẻ không phục, “Mạc Từ Hiên, là tôi quá sơ suất, mới có thể thua trong tay của người, nếu những thứ đồ trang sức là thật, người căn bản không làm gì được tôi!” Nếu những thứ trang sức là thật, bà sẽ nhảy vào trong nước, đến một nơi khác làm một cuộc sống tốt.

Mạc Từ Hiên không khỏi cười nhạt, khom người đem tất cả đồ trang sức trên mặt đất nhặt lên, đặt ở bên trong hộp nhỏ, duy chỉ có bộ trang sức ba tỷ kia, cầm ở trong tay, anh dùng lực ném bộ trang sức ba tỷ kia vào bên trong biển, sau đó nhìn thật sâu mặt biển yên ả, chậm rãi mở miệng, “Thật ra thì, trừ sợi dây chuyền là ngoài ý muốn, những thứ khác đều là hàng thật” Nói xong, anh hướng Xa Lan giờ hộp trang sức trong tay lên.

Xa Lan nhất thời tức giận cực điểm, bà muốn tránh thoát mấy người đàn ông kèm hai bên, xông về Mạc Từ Hiên, lại bị mấy người đàn ông vững vàng chế ngự, bà căn bản không nhúc nhích được, “Mạc Từ Hiên, người chính là tên khôn khiếp, người lại dám lừa gạt tôi?”

Mạc Từ Hiên cũng không nhìn Xa Lan một cái, xoay người đi tới bên người Vũ Vi, “Chúng ta đi thôi”.

Vũ Vi nhấp hé miệng, muốn nói tiếng cảm ơn với Mạc Từ Hiên, nhưng vừa đến khóe miệng, lại nói không ra, cô chẳng qua là hướng Mạc Từ Hiên cười, xoay người đi về phía xe.

“Mạc Từ Hiên, Đồng Vũ Vi, tôi nguyện rửa các người chết không được từ tế” Bị mấy người đàn ông kèm hai bên Xa Lan cản rằng nghiêng lợi la lớn.

Người đàn ông áo đen xuống xe, Mạc Từ Hiên ngồi ở chỗ tài xế, Vũ Vi ngồi kế bên vị trí tài xế.

“Cô ta làm sao bây giờ?” Mạc Từ Hiên lạnh lùng liếc Sở Xa ở phía sau một cái.

Lúc này Sở Xa trong lòng cực kỳ khó chịu, cô thế nào cũng không nghĩ tới mẹ người mình yêu nhất, cứ nhiên vứt bỏ cô, muốn một mình vượt biên rồi khỏi nơi này, mặc dù không có thành công, nhưng hành động của mẹ sâu sắc làm tổn thương cô, làm lòng cô, khó chịu không thôi.

Vũ Vi lạnh lùng nhìn Sở Xa một cái, chậm rãi mở miệng nói, “Đem cô ta đưa đến hộp đêm, tôi muốn cô ta cả đời làm ***”. Sở Xa luôn giữ mình trong sạch, cao ngạo như một công chúa lòng tự ái cực mạnh, muốn Sở Xa cả đời làm ** đơn giản so với giết cô ta còn khó chịu hơn.

Về mặt phần hận Sở Xa nhìn Vũ Vi, “Cô không sợ sẽ gặp phải báo ứng sao?”

Vũ Vi không khỏi nhướn chân mày mặt buồn cười nhìn Sở Xa, “Tôi thay trời hành đạo, vì dân trừ hại, tại sao lại nói báo ứng?”

Sắc mặt Sở Xa trở nên không còn chút huyết sắc nào.

Mạc Từ Hiên kéo kiếng xe xuống lạnh giọng phân phó người đàn ông áo đen đứng bên cạnh xe, “Đem cô ta vứt vào tay mụ quản lý trông coi hộp đêm, nhớ tôi muốn cô ta mỗi ngày không ngừng tiếp khách”.

Hai tròng mắt Sở Xa trong nháy mắt tròn to, cô không nghĩ tới Mạc Từ Hiên cứ nhiên ác như vậy, đem cô vứt vào hộp đêm làm kĩ nữ, vốn là cô cho mình có thể ở hộp đêm làm tiểu thư, hoặc giả có thể câu một kẻ vừa có tiền vừa có thực lực, đến lúc đó, cô có năng lực trả thù Đồng Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên. Nhưng cô không có nghĩ đến ý nghĩ của mình vừa mới nảy sinh, liền bị Mạc Từ Hiên bóp chết!

Người đàn ông áo đen mở cửa xe lôi Sở Xa xuống, “Mạc Từ Hiên, người lợi hại!” Sở Xa đang bị người đàn ông áo đen kéo đi, lạnh lùng bỏ lại một câu.

“Về nhà, hay là ăn cơm?” Mạc Từ Hiên quay đầu dịu dàng nhìn Vũ Vi, vẻ mặt trên mặt anh tự nhiên như vậy, giống như mới vừa rồi cái gì cũng không có xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 156: Thì ra là bà giả bệnh

"Về nhà" Vũ Vi thờ dài một hơi, dựa vào ghế ngồi nghỉ ngơi, cô rất mệt rất mệt cô cần nghỉ ngơi . . .

Mạc Từ Hiên chờ Vũ Vi trở lại biệt thự, có lẽ là do quá mệt mỏi mà Vũ Vi ngủ thiếp đi ở trên xe.

Nhìn dáng vẻ ngủ say của cô Mạc Từ Hiên lộ ra nụ cười vui mừng, anh một tay nhấn vào vị trí dạ dày đang đau đớn, một bàn tay khác nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cô, hồi lâu anh mới lưu luyến thu hồi bàn tay của mình xuống xe, cô nên cảm giác đau đớn ôm Vũ Vi lên lầu hai của biệt thự, đem cô thận trọng đặt ở trên giường, lại thay cô đắp chăn mới rồi khỏi phòng.

Vũ Vi bị mùi thức ăn đánh thức, cô mở hai mắt ra thì phát hiện mình đã nằm ở trên giường, liền biết là do Mạc Từ Hiên ôm cô lên, trên tủ bên cạnh giường còn để thức ăn nóng hổi, mùi cơm chín cùng mùi tức ăn thơm ngào ngạt khắp phòng, Vũ Vi không còn lạ cảnh này cô biết là do anh làm. Một khắc kia trong lòng cô như có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua đi thẳng vào tim. Tâm bình tĩnh như nước hồ thu khẽ rung động, chỉ là cô không cho phép mình đối với anh động lòng, cô cố ngăn chặn âm áp vừa đến trong lòng mặt lạnh nhìn về phía ghế sofa lon nói "Mạc Từ Hiên, coi như anh có đối tốt với tôi hơn nữa tôi cũng không thể nào. . . ." Lời nói mới nói đến một nửa liền dừng lại, bởi vì Mạc Từ Hiên căn bản không ở trên ghế sofa.

Một khắc kia, Vũ Vi cảm thấy trong lòng trống rỗng, tựa như bị mất đi thứ gì đó quan trọng.

Cô cố xua đi cảm giác trong lòng đứng dậy chuẩn bị bụng khay thức ăn đưa đến phòng bếp, cô không muốn ăn thức ăn do Mạc Từ Hiên vì cô chuẩn bị.

Tầm mắt của cô rơi vào mảnh giấy trắng nằm trên đầu tủ để khay xuống cô rút ra tờ giấy đó ra, thì ra là mẫu tin nhắn "Đồng Vũ Vi, anh đã giúp em trả thù Xa Lan, nếu không muốn thiếu ân tình của anh thì đem thức ăn toàn bộ ăn hết, nếu không anh sẽ bắt em dùng thân thể của mình mà hồi báo anh."

Vũ Vi tức giận trong lòng không dứt thuận tay đem tờ giấy xé thành từng mảnh nhỏ, Mạc Từ Hiên lại lấy việc uy hiếp cô thành nghiệm, hờ chút là uy hiếp cô!

Cô tức giận ngồi ở bên giường từng miếng từng miếng ăn hết thức ăn trong khay.

Hôm sau. Tại nghĩa trang

Vũ Vi đem đóa hoa cúc trong tay đặt trước mộ của mẹ, tay vuốt hình mẹ trên mộ "Mẹ, những người đã hại mẹ tất cả đều bị báo ứng, mẹ có thể yên nghỉ rồi." Dứt lời nước mắt cô chậm rãi chảy bất quá đây là nước mắt vui mừng.

Sáng sớm, Vũ Vi thật sớm rời giường, đến hoa viên trong biệt thự tập thể dục đã từ rất lâu rồi từ khi mẹ cho mất cô chỉ lo nghĩ báo thù.

Từ đó tâm tình cô đã khá hơn nhiều mỗi ngày trôi qua đều rất vui vẻ.

"Vũ Vi." Lạc Ngưng Nhi đứng sau lưng Vũ Vi nhẹ giọng kêu cô.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc Vũ Vi hưng phấn không thôi, cô xoay người nhào tới ôm Lạc Ngưng Nhi vào lòng "Ngưng nhi, mình rất nhớ bạn!"

Lạc Ngưng Nhi tươi cười cũng ôm lại Vũ Vi "Mình cũng rất nhớ bạn."

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi ở trong hoa viên cùng nhau tản bộ, hai người vừa đi vừa trò chuyện "Sao hôm nay bạn có thời gian đến thăm mình vậy?"

Lạc Ngưng Nhi hơi do dự một chút rồi dừng lại bước chân, nhìn Vũ Vi "Mình là tới nói cho bạn biết, bà nội thật ra không có bệnh là bà già bộ thôi. Mục đích của bà là ép Mạc Tử Phàm cùng Mạc Tử Hiên sớm kết hôn."

Bước chân Vũ Vi đi về phía trước nhất thời dừng lại không nhịn được cười ha ha "Thì ra là bà nội già bệnh!"

"Vũ Vi, vậy bạn có dự định như thế nào?" Lạc Ngưng Nhi nhìn Vũ Vi hỏi, từ báo chí cô biết mỗi người Sở gia đều nhận kết quả bi thảm, cô biết tất cả đều là Vũ Vi làm từ đó cũng đoán được Vũ Vi gả cho Mạc Tử Hiên chính là mục đích này.

"Rời khỏi Mạc Tử Hiên." Vũ Vi không cần suy nghĩ bật thốt lên, chỉ là lời vừa ra khỏi miệng, lòng của cô tại sao có chút đau như đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chúng ta ly hôn

Lạc Ngưng Nhi nghe Vũ Vi muốn ly hôn cùng Mạc Tử Hiên nhủ mãi nắm tay Vũ Vi nói "Vũ Vi, mình cảm thấy Mạc Tử Hiên là thật lòng thích bạn. . . ." Lời chỉ nói được một nửa cô liền ngừng lại bởi vì về chuyện tình cảm người ngoài rất khó chen vào, đặc biệt là Vũ Vi cô càng không có tư cách tham dự vào. Bàn tay đang nắm tay Vũ Vi chậm rãi rũ xuống.

Vũ Vi biết cô ấy muốn nói điều gì, cũng biết cô ấy đang nghĩ gì trong lòng, cô nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Ngưng Nhi "Ngưng Nhi, mình. . . không thể yêu bất kỳ ai cả"

Lạc Ngưng Nhi chớp chớp đôi mắt đầy nước "Vũ Vi, là mình hại bạn!" Nói xong nước mắt cô rơi càng nhiều, nếu không phải tại cô Vũ Vi sẽ không yêu Lục Hàng sẽ không bị Lục Hàng phản bội, nếu không phải vì cô Vũ Vi sẽ không quen biết với Trác Nhất Phi cũng sẽ không bị Trác Nhất Phi suýt nữa làm nhục, không phải vì cô Vũ Vi sẽ không đối với tình yêu tuyệt vọng như vậy, tất cả đều là lỗi của cô!

Vũ Vi đau lòng ôm Lạc Ngưng Nhi vào lòng nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô an ủi "Ngưng Nhi, mình nói rồi, chuyện của mình cùng bạn không liên quan, là tự mình mất niềm tin vào tình yêu, không có bạn mình cũng sẽ yêu Lục Hàng, cũng sẽ quen biết Trác Nhất Phi cho nên, bạn không cần tự trách mình, nhé!"

.....

Tiền Lạc Ngưng Nhi đi rồi Vũ Vi một mình ngồi ở trong sân biệt thự, ngồi bên trong chòi nghỉ mát lẳng lặng thưởng thức trà chờ Mạc Tử Hiên về.

Kể từ đêm hôm đó cô chưa gặp lại anh, lần này nếu không phải do cô gọi hẹn gặp sợ rằng không biết đến bao giờ mới gặp anh ta.

Nước trà uống được một nửa thì Mạc Tử Hiên chậm rãi lái xe vào biệt thự.

Vũ Vi để ly trà trong tay xuống, sắc mặt bình tĩnh nhìn Mạc Tử Hiên đang đến gần.

Xuống xe, Mạc Tử Hiên nhanh chóng đi tới đình nghỉ mát ngồi đối diện Vũ Vi, trên mặt mỉm cười vui vẻ trêu cô "Sao mới đó đã nhớ anh rồi sao?"

Vũ Vi không khỏi nhìn Mạc Từ Hiên ngồi đối diện, hôm nay Mạc Từ Hiên cực kỳ đẹp trai với bộ vest màu xanh dương đậm cùng áo sơ mi đen toát lên vẻ cao quý hào phóng, ba nút ở cổ không cài làm lộ ra một vùng ngực rắn chắc hấp dẫn cực kỳ.

Anh lười biếng dựa vào ghế mắt chăm chăm nhìn Vũ Vi, tựa hồ muốn thu vào mắt mọi dáng vẻ của cô.

"Tôi có việc muốn nói với anh " Vũ Vi thanh âm bình thản nói với Mạc Từ Hiên.

Người giúp việc bưng tới một bình trà mới Mạc Từ Hiên rót một chung cho mình.

Mạc Từ Hiên thấy thần sắc Vũ Vi nghiêm túc như vậy nụ cười dần dần biến mất, mỗi một lần Vũ Vi nghiêm túc chắc chắn là có chuyện mà còn là chuyện không tốt. Anh nâng chung trà lên nhẹ nhàng thưởng thức hỏi "Chuyện gì em nói đi." Thanh âm so sánh với mới vừa rồi lạnh đi không ít.

Vũ Vi hai tay nắm chặt chung trà, ngửa đầu uống một hớp nuốt xuống bụng như tự trấn an mình rồi nhìn Mạc Từ Hiên "Tôi biết bà nội căn bản không có bệnh bà chỉ giả bộ mà thôi, còn thù của tôi thì cũng đã báo xong, cho nên."

Mạc Từ Hiên trong giây lát đó nhìn thẳng vào mắt Vũ Vi, ánh mắt lạnh lùng sau đó lạnh giọng hỏi lại cô "Cho nên cái gì?"

Vũ Vi không chút sợ hãi nhìn lại anh từ từ mở miệng "Cho nên. . . Chúng ta ly hôn đi."

Trên mặt Mạc Từ Hiên lập tức phủ lên một tầng băng lạnh toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo , tay hơi dùng lực bóp chặt chung trà trong tay, hơi hạ giọng thâm tình hỏi cô "Vũ Vi, em không thể bởi vì anh mà ở lại sao?"

Lời nói thâm tình của Mạc Từ Hiên làm Vũ Vi xúc động, nhưng cô rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng, cô cố ý rũ mắt không nhìn anh lạnh giọng cự tuyệt "Không thể."

Hai chữ cực kỳ đơn giản nhưng đem Mạc Từ Hiên đẩy vào địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 158: Rời đi

Nhưng anh không muốn bỏ cuộc anh thật sâu nhìn Vũ Vi thử thuyết phục cô "Vũ Vi, em không thể quên đi quá khứ mà ở lại bên cạnh anh anh sao? Anh sẽ dùng tánh mạng mình mà yêu em bảo vệ em! Như vậy cũng không được sao?"

Dùng tánh mạng mình yêu cô?

Vũ Vi buồn cười, một người từng dùng tiền muốn mua hôn nhân của cô, nay trước mặt cô lại nói sẽ dùng tánh mạng để yêu cô! Cô muốn cười thật to nhưng không biết tại sao cô lại không cười nổi.

Cô nhìn cũng không có nhìn Mạc Từ Hiên mà lạnh lùng trả lời "Không." Bất kể Mạc Từ Hiên có hay không có dùng tánh mạng để yêu cô, cô đều sẽ không ở lại bên anh, bởi vì cô đã không còn tin vào tình yêu, không tin vào đàn ông.

Nói xong, cô từ trên ghế đứng lên nhìn xuống Mạc Từ Hiên "Hôm nay tôi sẽ dọn đi." Dừng một chút cô tự giễu cười một tiếng "May mà anh và tôi không có giấy kết hôn cũng không phải làm thủ tục li hôn." Dứt lời cô xoay người rời đi.

Mạc Từ Hiên tầm mắt vẫn nhìn vào Vũ Vi đang dần rời xa, ánh mắt mong đợi nhìn vào bóng lưng của cô, chỉ cần cô hơi dừng bước chân chỉ cần cô quay đầu nhìn anh một cái, anh nhất định sẽ đem cô giữ lại bên cạnh mình, cho dù cô không thương anh, anh cũng đem cô nhốt bên cạnh mình.

Nhưng là anh đã thực sự thất vọng, cô cứ một mực đi thẳng về phía trước mãi cho đến biến mất khỏi tầm mắt anh mà chưa từng do dự hay quay đầu lại nhìn!

Tim của anh trong nháy mắt rút xuống đáy cốc! Nắm thật chặt chung trà trong tay "Bóp" một tiếng chung trà bị anh bóp vỡ, từng mảnh vụn thật bén đâm vào trong lòng bàn tay anh, máu đỏ tươi từ bàn tay chậm rãi chảy xuống, thế nhưng anh lại một chút cũng không cảm thấy đau đớn, thật một chút cũng không đau.

Vũ Vi đứng ở ban công lầu hai thấy rất rõ tay anh đang chảy máu. . . cô đau xót nhưng cố nén không khóc mà lại cười khổ "Mạc Từ Hiên, anh thật khờ!"

Vũ vi thu thập sơ một chút hành lý của mình liền rời đi biệt thự Mạc gia, thời điểm cô cầm hành lý rời đi theo bản năng nhìn về phía đình nghỉ mát, trong lòng đình đã sớm không còn ai, có chăng chỉ còn lại trên mặt bàn loang lổ vết máu chưa khô.

Vũ Vi xoay người, cầm hành lý rời đi Mạc gia.

Trở lại trong nhà củ trong lòng của cô có chút trống rỗng trong nhà không có người mẹ thân yêu đã không còn giống nhà nữa, bên cạnh không có mẹ cô cảm thấy rất cô đơn.

Cô ngăn chặn khổ sở trong lòng, cầm quần áo từng cái từng cái mắng vào trong tủ, tất cả đều là quần áo của chính cô những gì mua ở Mạc gia cô một cái cũng không mang đi bởi vì cô về sau không muốn cùng Mạc Tử Hiến có bất kỳ liên hệ, càng không muốn gặp lại Mạc Tử Hiến.

Nghĩ tới đây cảm giác trong lòng của cô rất khó chịu khó có thể dùng ngôn ngữ nào hình dung, loại cảm giác đó làm cô xúc xui muốn khóc.

Đơn giản quét dọn căn phòng một chút Vũ Vi liền nằm ở trên giường ngủ, tự nhiên ngủ thẳng nửa đêm

Cô bị lạnh đồng thời cũng bị đói mà tỉnh.

Mở hai mắt ra cô theo thói quen nhìn lên tủ đầu giường, khi không nhìn thấy trên đầu giường có bữa ăn nóng hổi cô liền giật mình, sau đó một cảm xúc khó có thể diễn đạt bằng ngôn ngữ lang tỏa toàn thân. . . cô ngo ngắc nhìn tủ đầu giường trống rỗng đến gần người. . . .

Hồi lâu cô mới đứng dậy đến phòng bếp làm đồ ăn lót dạ, ngay lúc này nước mắt không khống chế được đua nhau rót xuống nền nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Lòng tốt của cô lại bị xem nhẹ

Vũ Vi toàn thân cứng ngắt cô tự nhiên vì chuyện này mà không khống chế được chảy nước mắt!

Cô khổ sở cười một tiếng thì ra trong lúc vô tình Mạc Tử Hiến đã sớm chiếm một vị trí quan trọng trong lòng của cô như vậy

Nhưng là cô phải quên Mạc Tử Hiến đi bởi vì cô không tin vào tình yêu, càng thêm không tin anh là thật tâm yêu mình!

Cô từ từ đi tới ban công ngược đầu đang nhìn bầu trời đầy sao đang tỏ sáng cô hít thật sâu rồi thở ra một hơi rồi mới xoay người đi tới nhà bếp.

Sáng sớm, ánh mặt trời chói mắt làm Vũ Vi không thể không mở hai mắt ra, cô cúi lưng một cái từ trên giường ngồi dậy nhìn rèm cửa sổ mở rộng, trong lòng có chút không biết làm sau . . .

Vội vã ăn sáng xong thay quần áo sạch sẽ mang lên túi xách nhỏ cô rời nhà.

Cô ở trên đường lớn chậm rãi đi lại mỗi lần thấy thông báo tuyển dụng đều dừng bước lại xem, cô cần một công việc để nuôi sống mình.

Chỉ là tìm suốt cả một ngày cũng không có ai chịu tuyển cô, không phải là do bằng cấp cô không đạt yêu cầu mà là do cô không có kinh nghiệm làm việc. . . .

Mất thấy trời dần dần tối xuống, Vũ Vi không khỏi thở dài đầu năm nay công việc thật đúng là khó tìm nha!

Đứng ở một cửa hiệu quần áo sang trọng cô thật sâu thở ra một hơi, đây là nơi cuối cùng rồi nếu thất bại cô liền đi trở về nhà, chờ ngày mai lại tiếp tục!

Mạc Tử Hiến cùng vợ chồng Lạc Tử Ngôn và Giang Tử Đồng ngồi chung một chỗ ăn trưa.

Mùi thịt bò bít tết thơm ngào được dọn lên bàn, Lạc Tử Ngôn cắt thịt bò bít tết thành từng miếng nhỏ rồi đưa cho Tiểu Đồng, Tiểu Đồng hạnh phúc cười một tiếng thưởng thức thịt bò Lạc Tử Ngôn đã vì cô mà cắt.

Giang Tử Đồng định tự mình cắt thịt bò thì bị Lãnh Ngôn nhanh tay cướp đi "Để anh"

Giang Tử Đồng hé miệng cười cười bụng ly trà sữa trên bàn, vừa uống vừa thưởng thức cảnh đẹp trên đường.

Bọn họ ân ân ái ái làm trong lòng Mạc Tử Hiến dâng lên từng trận khổ sở, anh cũng muốn đem người con gái mình yêu mà cưng chiều, đáng tiếc cô lại

không cho anh cơ hội. . .

Mẽ Tiểu Đồng gần đầu thấy biểu tình trên mặt Mạc Từ Hiên, cô dùng cùi chỏ đụng đụng cánh tay Giang Từ Đồng ngụ ý muốn cô hỗ trợ "Dĩ đồng, mình cảm thấy cái người ở trung tâm callme tên là Jane Eyre gì đó cũng không tệ a, vừa đáng yêu lại đơn thuần còn rất tiết kiệm."

Giang Từ đồng lập tức hiểu ý tiếp lời "Đúng vậy a.Cô Jane Eyre đó là người rất tốt Lãnh Ngôn anh cũng đã gặp cô ấy rồi đúng không, anh thấy cô ấy thế nào?"

Lãnh Ngôn vừa mới đem đĩa thịt bò bít tết mình cắt xong đặt trước mặt Giang Từ Đồng "Không nhớ rõ, trong mắt của anh cùng trong lòng anh chỉ có một mình em thôi, những người phụ nữ khác hình dáng ra sau anh thật không có ấn tượng"

Giang Từ Đồng âm thầm liếc Lãnh Ngôn tên này cái gì cũng tốt, chính là không biết phối hợp. Thật là một tên ngốc tử.

Thấy Lãnh Ngôn không hiểu phối hợp với các cô, Mẽ Tiểu Đồng liền nhìn Lạc Từ Ngôn "Từ Ngôn, cô gái kia thật rất tốt đúng không lại rất đáng yêu, em rất thích cô ta hôm nào hẹn mọi người cùng nhau ra ngoài ăn bữa cơm nha!"

Mẽ Tiểu Đồng suy nghĩ gì trong lòng Lạc Từ Ngôn há có thể không biết?

Nhìn người ngồi đối diện, anh âm thầm lắc đầu chỉ sợ vợ hấn phải phí công vô ích, Mạc Từ Hiên căn bản không nghe bọn họ đang nói gì. Chỉ là, vì để vợ vui anh cũng gật đầu một cái "Tốt, hôm nào cùng nhau ăn cơm."

Mẽ Tiểu Đồng thấy Lạc Từ Ngôn tán thưởng thì vô cùng đắc ý, đúng là vợ chồng cô tâm linh tương thông, sau đó hưng phấn nhìn Mạc Từ Hiên "Từ Hiên, đến lúc đó anh cũng tới nha!"

Mạc Từ Hiên quay đầu lạnh lùng nhìn cô "Tiểu Đồng, ý tốt của cô tôi nhận nhưng tôi hi vọng đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng." Nói xong anh từ trên ghế đứng dậy chuẩn bị rời khỏi nhà hàng.

Tiểu Đồng nổi giận cô là có ý tốt vậy mà bị Mạc Từ Hiên làm xem nhẹ ?

Cô tức giận từ trên ghế đứng dậy "Mạc Từ Hiên, cô ta đã không thương anh, anh cần gì phải đem tình cảm lãng phí ở trên người của cô ta chứ? Trên cái thế giới này trừ Đồng Vũ Vi còn có rất nhiều rất nhiều cô gái tốt anh cần gì vì cô ta mà hy sinh như thế. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Muốn giúp cô ấy một chút

"Trên đời này có rất nhiều cô gái tốt, nhưng tôi chỉ thích mỗi Đồng Vũ Vi!" Mạc Từ Hiên lạnh giọng cắt đứt lời nói của Mẽ Tiểu Đồng.

"Nhưng mà người ta không yêu anh!" Mẽ Tiểu Đồng tức giận, không khỏi thốt ra.

Lời của cô vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người, kể cả Mạc Từ Hiên, con người trong đôi mắt xinh đẹp của anh lộ vẻ bị tổn thương, hai tay quán gạc nắm thành nắm đấm thật chặt, lực mạnh, máu đỏ tươi từ trong băng rĩ ra.

Mẽ Tiểu Đồng lập tức ý thức mình nói sai, cô nhanh chóng xin lỗi Mạc Từ Hiên, "Từ Hiên, thật xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi chỉ. . ."

Lạc Từ Ngôn đứng lên ôm Mẽ Tiểu Đồng, vỗ nhẹ bả vai của cô, "Tiểu Đồng, Từ Hiên biết em không phải là cố ý, anh ấy sẽ không trách em đâu."

Mạc Từ Hiên che mặt kín nỗi đau trong mắt, cười với Mẽ Tiểu Đồng một tiếng, "Tôi biết rõ cậu không phải như vậy, sẽ không trách cậu đâu."

Tiểu Đồng đầu dựa vào bả vai Lạc Từ Ngôn, "Anh nói đồng Vũ Vi sao lại ngu như vậy chứ? Sao lại không nhìn ra chân tình của Từ Hiên vậy?"

Lạc Từ Ngôn nhin không được cười lên một tiếng, "Đứa ngốc, có tình yêu nào thuận buồm xuôi gió chưa, trải qua khó khăn gian khổ mới chung đôi với nhau với lại tình yêu mới có thể càng thêm vững chắc chứ. Chúng ta, còn có Dĩ đồng cùng Lãnh Ngôn không phải cũng như vậy sao?"

Mẽ Tiểu Đồng gật đầu một cái, xác thực, tình yêu không nhất định đều là thuận buồm xuôi gió. Cô và Lạc Từ Ngôn cũng trải qua sóng gió mới có thể ở cùng một chỗ, Giang Dĩ Đồng và Lãnh Ngôn cũng như vậy.

"Chỉ hy vọng Đồng Vũ Vi sớm hiểu ra. . .". Lời nói Giang Dĩ Đồng mới nói đến một nửa liền dừng lại, cô ấy duỗi ngón tay cửa hàng quần áo Tinh Phẩm,

"Kìa không phải là Đồng Vũ Vi sao?"

Bốn người còn lại đều nhìn theo ngón tay Giang Dĩ Đồng, quả nhiên, Đồng Vũ Vi mặc chiếc sơ mi màu trắng, mặc một cái quần đen năm phần, chân mang giày Cavans, đang đi vào trong cửa hàng Tinh Phẩm.

Mạc Tử Hiên nhìn thấy bóng dáng của Vũ Vi, lập tức chạy đến cửa nhà hàng, anh rất nhớ Vũ Vi, chỉ là, anh mới chạy ra mấy bước, liền dừng bước, coi như anh có gặp được Vũ Vi có thể như thế nào? Đồng Vũ Vi sẽ vẫn như cũ lạnh nhạt đối đãi với anh, vẫn như cũ sẽ không tiếp nhận anh, nhìn thấy cô ấy, trong lòng của anh sẽ càng thêm khó chịu.

Anh chậm rãi xoay người, trở lại chỗ ngồi, ngồi xuống.

Giang Dĩ Đồng cùng Mễ Tiểu Đồng liếc nhìn nhau, ai cũng không có mở miệng nói chuyện.

"Tiểu Đồng, tôi biết rõ cửa hàng Tinh Phẩm đó do cậu mở, có thể để cho Vũ Vi làm việc ở đó được không?" Mạc Tử Hiên ngẩng đầu nhìn Mễ Tiểu Đồng hỏi, anh biết Vũ Vi tới Tinh Phẩm nhất định là để tìm việc.

Mễ Tiểu Đồng không khỏi cười một tiếng, lại thở dài, "Mạc Tử Hiên, tôi biết cái người này bao lâu, cậu xin tôi tổng cộng hai lần, tất cả đều là bởi vì Đồng Vũ Vi."

"Thật xin lỗi, chúng tôi không cần thêm nhân viên nữa." Cô gái quầy tiếp tân lễ phép nói với Vũ Vi, cô ta nói cực kỳ lễ phép, nhưng Vũ Vi thấy ánh mắt của cô ta, lại tràn đầy khinh miệt, đáng về xem thường Vũ Vi.

Chuyện như trong dự đoán, Vũ Vi lại đụng đình.(ý chỉ chuyện khó khăn, khó giải quyết)

Cô mỉm cười với cô gái lễ tân, "Thật ngại, đã làm phiền cô rồi." Nói xong, cô rời khỏi cửa cửa hàng Tinh Phẩm.

Lúc này, điện thoại của cửa hàng vang lên, cô gái quầy lễ tân nghe điện thoại, sau khi nghe được lời của đối phương, cô ta sững sờ một hồi lâu, mới bỏ lại điện thoại, chạy ra khỏi cửa hàng Tinh Phẩm, đuổi theo Vũ Vi, "Cái đó, vị tiểu thư này, trong tiệm chúng tôi mới vừa có một nhân viên từ chức không làm nữa rồi, cô có muốn làm việc ở đây không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 161: Mạc Tử Hiên phải ngồi tù

"Thật không?" Vũ Vi tròn to mắt nhìn hỏi cô gái kia, mới vừa tâm tình còn như đưa đám nhất thời đã khá lên nhiều.

Cô gái hé miệng mà cười cười, "Thật, cô rất may mắn, vừa lúc một nhân viên từ chức không làm. Sao nào? Có đồng ý làm việc ở đây không?" Cô gái nhìn Vũ Vi hỏi.

"Đồng ý." Vũ Vi không cần suy nghĩ mà nói.

Trong phòng ăn.

Lạc Tử Ngôn cầm điện thoại di động, ở bên tai Mễ Tiểu Đồng, Mễ Tiểu Đồng vừa ăn thịt bò bít tết, vừa hỏi người bên đầu điện thoại. "Cô ấy nghi ngờ không?"

"Không có, cô ấy rất vui vẻ, cho là mình rất may mắn." Đối phương nói với Tiểu Đồng.

"Vậy thì tốt." Mễ Tiểu Đồng ý bảo Lạc Tử Ngôn cúp điện thoại, sau đó cô nhìn Mạc Tử Hiên, "Ngày mai Đồng Vũ Vi mà có thể đi làm. Anh yên tâm, tôi sẽ để ý cô ấy."

Mạc Tử Hiên cảm kích nhìn Mễ Tiểu Đồng một cái.

"Mạc Tử Hiên tiên sinh đúng không. Chúng tôi là cảnh sát đồn XX. . . ."

Một tháng sau.

Đồng Vũ Vi đem những quần áo khách hàng thử mà không mua treo lại lên móc áo.

Sau khi sắp xếp quần áo gọn gàng, cô duỗi cái lưng mỏi, đi tới trước cửa sổ, nhìn người đi đường lui tới thông qua cửa kính to lớn trong suốt, mỗi một ngày, chỉ cần bận rộn qua đi, cô sẽ cảm thấy trong lòng có chút trống trải, giống như là khuyết đi thứ gì đó, mỗi lúc như vậy, cô sẽ đứng ở trước cửa sổ, nhìn trên đường cái, như vậy trong lòng của cô mới có thể lấp đầy được một chút.

"Đồng Vũ Vi?" Là câu hỏi, cũng là câu khẳng định.

Giọng nói xa lạ làm Vũ Vi có chút giật mình, nàng quay đầu nhìn không biết từ lúc nào có một cô gái đứng ở bên người cô, khi cô thấy đối phương có phần quen thuộc, không khỏi sững sốt, "TT?"

Mẽ Tiểu Đồng khẽ mỉm cười với Vũ Vi, lịch sự vươn tay, "Xin chào, tôi là Mẽ Tiểu Đồng, dĩ nhiên, cô cũng có thể gọi tôi TT, chẳng qua tôi còn có cái tên là Mẽ Tiểu Đồng."

Vũ Vi nhanh chóng vươn tay, bắt tay Mẽ Tiểu Đồng, "Cô mạnh khỏe." Dứt lời, cô có chút không hiểu nhìn Mẽ Tiểu Đồng, không hiểu tại sao Mẽ Tiểu Đồng lại tìm cô, cô với cô ấy hình như không quen nhau mà!

"Có thời gian không theo tôi uống một ly cà phê?" Trên mặt Mẽ Tiểu Đồng mỉm cười thân thiện nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi hơi suy nghĩ một chút, sau đó uyển chuyển cự tuyệt, "Thật ngại tôi không có thời gian." Cô với Mẽ Tiểu Đồng không quen thân, Mẽ Tiểu Đồng tìm cô, nhất định có liên quan đến Mạc Từ Hiên, mà cô, không muốn dây dưa đến Mạc Từ Hiên nữa.

Dường như biết Vũ Vi sẽ cự tuyệt cô, Mẽ Tiểu Đồng tay ôm ngực, khoe miệng hơi nhếch lên, một đôi mắt to ngập nước nhìn chằm chằm cặp mắt Vũ Vi, "Sao vậy, sợ tôi cùng cô nói về Mạc Từ Hiên à?"

Vũ Vi không nghĩ tới Mẽ Tiểu Đồng sẽ hỏi trực tiếp như vậy, cô hơi ngần ra, giương mắt con mắt quay lại nhìn Mẽ Tiểu Đồng, "Phải tôi không muốn liên quan đến bất kì chuyện gì của Mạc Từ Hiên nữa." Dừng một chút giống như là chứng minh mình căn bản không quan tâm đến Mạc Từ Hiên, cô còn nói, "Chuyện của anh ta không có một chút quan hệ với tôi."

Mẽ Tiểu Đồng cười nhạt, "Nhưng, làm thế nào đây? Kể từ gặp phải cô, tất cả chuyện Mạc Từ Hiên, đều liên quan tới cô, bao gồm, cũng như chuyện anh ta sắp ngồi tù nữa."

Mạc Từ Hiên sẽ ngồi tù?

Làm sao lại như vậy? Làm sao có thể?

Vũ Vi sững sốt, sắc mặt của cô nhất thời thay đổi, tâm, tựa hồ bị thứ gì hung hăng đánh một cái, có chút đau.

Cô cho là, trong thời gian 1 tháng vừa qua, mình đã không còn có một chút cảm giác gì khác với Mạc Từ Hiên, nhưng khi nghe được hán phải ngồi tù, lòng của cô cứ nhiên treo lên thật cao, cô tiến lên một bước, nín ửng tay áo Mẽ Tiểu Đồng lại, "Lời cô nói có ý gì?"

Nhìn thấy dáng vẻ khản trương của Vũ Vi, Mẽ Tiểu Đồng âm thầm vui mừng, cô quả nhiên không có uống phí một chuyến tới đây, ít nhất cô nhĩ ở bên ngoài, trong lòng Đồng Vũ Vi vẫn có Mạc Từ Hiên. Về mặt cô bình tĩnh nhìn Vũ Vi, chậm rãi mở miệng nói, "Trác Nhất Phi muốn kiện anh ấy tội đả thương người."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Đùng chà đạp tình yêu của anh ấy

Là Trác Nhất Phi? !

Vũ Vi trong giây lát nhớ tới, ngày đó Trác Nhất Phi muốn cưỡng bức cô, là Mạc Từ Hiên cứu cô, hơn nữa hung hăng dạy dỗ Trác Nhất Phi dừng lại, không nghĩ tới, Trác Nhất Phi lại hèn hạ kiện Mạc Từ Hiên.

"Mạc Từ Hiên đánh người là bởi vì cái tên tiểu nhân hèn hạ Trác Nhất Phi đó muốn. . ." Vũ Vi nhất thời tình thế cấp bách, mở miệng nói.

"Chúng tôi dĩ nhiên biết nguyên do sự việc rồi, nhưng mà Mạc Từ Hiên lại không chịu mở miệng đem chân tướng sự việc nói ra." Mẽ Tiểu Đồng lạnh giọng cắt đứt lời nói của Vũ Vi, "Biết tại sao không? Bởi vì anh ấy phải bảo vệ cô, anh ấy không muốn để cho người khác biết cô đã từng trải qua những chuyện kia, anh ấy sợ cô sẽ phải chịu tổn thương. Anh ấy không mời luật sư biện hộ cho anh ấy, đem Mạc Từ Hiên phạm chận ngoài cửa, còn không cho bất cứ người nào trong chúng tôi tới tìm cô, chính cô suy nghĩ cho kỹ, tại sao anh ấy muốn làm như vậy?"

Vũ Vi kinh hãi, bên trong đôi mắt to đều là thần sắc không thể tin được, sau đó nàng cười, chậm rãi mở miệng nói, "Không biết." Mạc Từ Hiên làm sao sẽ vì bảo vệ cô mà cam nguyện ngồi tù đây? Sẽ không, tuyệt đối sẽ không.

Thấy đáng về không tin của Vũ Vi, Mễ Tiểu Đồng không khỏi có chút tức giận, "Sẽ không? Đồng Vũ Vi, tôi không biết cô đã trải qua những chuyện gì, làm cô không cảm thấy chân tình của Mạc Từ Hiên đối với cô, cô có thể không yêu anh ấy, nhưng mà cô không thể, chà đạp tình yêu của anh ấy đối với cô! Mạc Từ Hiên đang dùng tánh mạng của mình để yêu cô, trong lòng của anh ấy, cô thậm chí còn quan trọng hơn mạng của anh ấy. Anh ấy chỉ vì cô, lần đầu tiên mở miệng xin tôi mở triển lãm trang sức kia, cô biết anh ấy tốn bao nhiêu tiền không? Mấy trăm triệu! Vì dẫn dụ Xa Lan mắc câu, anh ấy tốn mấy trăm triệu muốn tôi làm triển lãm. Còn làm một bộ đồ trang sức giả cho Xa Lan.

Anh ấy chưa bao giờ quan hệ với xã hội đen, nhưng là chỉ vì cô, hần cầu xin Lãnh Ngôn phái mấy tên thủ hạ ngày ngày 24h sát bên người bảo vệ cô: anh đau dạ dày đến chết, cũng không chú ý tánh mạng của mình nhờ hết ống tiêm chạy đến bên tàu đi bảo vệ cô! Biết rất rõ ràng có người ở chỗ tối bảo vệ cô, anh ấy còn không yên lòng chạy đi tìm cô, lúc trở lại anh ấy chỉ còn dư lại nửa cái mạng." Cặp mắt chớp chớp có chút ướt át, Mễ Tiểu Đồng nói tiếp, "Anh ấy trong lúc đang chữa bệnh mỗi đêm đều về nhà, là vì cái gì, cô nên rõ ràng hơn tôi. Đồng Vũ Vi, cô không yêu anh ấy cũng không sao, tình yêu vốn chính là bất bình đẳng, anh ấy yêu cô, không có nghĩa là cô nhất định phải yêu anh ấy, nhưng là xin cô đừng nữa chà đạp tình yêu của anh ấy đối với cô nữa! Tôi tới nơi đây, Từ Hiên cũng không biết, nếu anh ấy biết, nhất định sẽ giận tôi. Tôi cũng không có ý gì khác, chẳng qua là cảm thấy Mạc Từ Hiên ngồi tù, không thể làm không công, cho dù muốn bảo vệ cô, cũng nên để cho cô biết nguyên nhân không phải sao?"

Vũ Vi ngây ngẩn cả người, ngây dại, hốc mắt không bị khổng chế đã ươn ướt, mỗi một câu của Mễ Tiểu Đồng đều giống như cái chùy hung hăng đập vào nơi ngực cô, trong lúc nhất thời tất cả Mạc Từ Hiên đều tràn vào trong đầu của cô, cô nghĩ tới, Mạc Từ Hiên cười, Mạc Từ Hiên dịu dàng, Mạc Từ Hiên đối với cô chăm sóc tỉ mỉ chu đáo, càng nghĩ tới, Mạc Từ Hiên cố nén ôm đau bời ở bên cạnh nàng trả thù Sở Xa, Xa Lan, cũng nghĩ đến Mạc Từ Hiên vì cô mới hung hăng đánh Trác Nhất Phi.

Nước mắt không cầm được lưu lại trên gương mặt. . .

Thấy đáng về Vũ Vi đau lòng rơi lệ, tức giận trong lòng Mễ Tiểu Đồng nhất thời biến mất hơn phân nửa, cô thở dài, nhẹ giọng đối với Vũ Vi nói, "Một giờ chiều, chính thức mở phiên tòa, nếu định tội, rất có thể Mạc Từ Hiên sẽ ngồi tù nửa năm. Tôi không phải là muốn cô ra tòa làm chứng, mà chỉ là muốn cho cô nhìn anh ấy một lần, cho dù chỉ trong nháy mắt." Dứt lời, cô nhìn Vũ Vi thật sâu một cái, xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 163: Đừng có mà được voi đòi tiên

Thân hình Vũ Vi vẫn dờ ra tại chỗ, cũng chưa động đậy một lúc lâu, trong đầu của cô đều là bóng hình của Mạc Từ Hiên, mỗi lần nhớ đến Mạc Từ Hiên tốt với cô, trong lòng của cô liền khó chịu một phần, đồng thời, càng thêm yêu Mạc Từ Hiên rồi.

Cô âm thầm trách cứ mình, sao lại ngu như vậy, khi đó sao lại không cảm nhận được chân tình của Mạc Từ Hiên vậy chứ?

Làm hại Mạc Từ Hiên vì bảo vệ cô mà phải ngồi tù.

Cô nâng cánh tay lên, quệt khô nước mắt trên mặt, chào cũng không chào, liền vội vã rời khỏi Tinh Phẩm.

Cô về đến nhà liền mở máy vi tính ra, tìm được vị trí của các video giám sát, sau đó sao chép vào USB rồi đến điện thoại, sau đó vội vã rời nhà. Đi tới phòng trọ của Trác Nhất Phi.

Cô đứng trước cửa nhà Trác Nhất Phi ấn chuông cửa mấy lần, cũng không có người mở cửa cho cô, xem ra Trác Nhất Phi không ở nhà.

Cô than thầm, chậm rãi xoay người chuẩn bị rời khỏi chỗ này.

Vũ Vi mới vừa vặn đi được mấy bước, cửa phòng mở ra, một giọng nói bức mình của một người trẻ tuổi truyền vào lỗ tai cô, "Ai vậy?"

Vũ Vi không khỏi xoay người nhìn về phía cửa, chỉ thấy một cô gái tuổi còn trẻ người mặc một cái áo sơ mi lớn đủ che mông, hai nút cài ngay chỗ ngực còn mở rộng ra, lộ ra một mảng lớn da thịt trắng nõn, hai vú cao vút như ả như hiện này càng thêm làm cho người ta mộng tưởng.

Vũ Vi hừ lạnh, Trác Nhất Phi thật là một tên sói đói lột cừu, lại thêm một cô gái trẻ bị hấn lừa gạt tới tay.

Cô đi tới trước người của cô gái, nhân dịp mở miệng mà nói, "Tôi muốn gặp Trác Nhất Phi."

Cô gái tóc dài xõa nhìn lên nhìn xuống đánh giá Vũ Vi mấy lần, thấy Vũ Vi mặc đơn giản, bên trong đôi tròng mắt không khỏi hiện ra thần sắc khinh miệt, cô ta tay ôm ngực, dựa vào khung cửa, có chút không vui mở miệng nói, "Nhất Phi đang ngủ, không có thời gian gặp cô." Nói xong, cô ta không vui trợn mắt nhìn Vũ Vi một cái, liền quay lại trong phòng, thuận tay đóng cửa phòng, nhốt Vũ Vi ở ngoài cửa.

Thấy cô gái chặn cô ngoài cửa, sắc mặt của Vũ Vi trầm xuống, ở trước cửa phòng vẫn chưa đóng, lạnh lùng nói, "Nói cho Trác Nhất Phi, hủy bỏ kiện tụng với Mạc Từ Hiên, nếu không, tôi khiến người ngồi tù biến thành hán!"

Lời của cô, vừa mới nói xong, "Phanh." một tiếng, cửa phòng vừa lúc đóng.

Vũ Vi lạnh lùng nhìn cửa phòng đóng chặt một cái, xoay người rời đi.

Chỉ là, cô mới đi được mấy bước, cửa phòng bị mở ra, Trác Nhất Phi đứng ở cửa nơi cửa quan sát từ trên xuống dưới bóng lưng rồi đi chặc chặc, gần hai tháng không thấy, thân hình của Đồng Vũ Vi càng thêm đầy đặn rồi, khoe miệng đẹp mắt của hán không khỏi nhếch lên, trong đôi mắt dài nhỏ thân sắc giáo hoạt lóe lên rồi biến mất, "Đồng Vũ Vi, hay là cô theo tôi một hai đêm gì đó, . . . Có lẽ tôi sẽ suy nghĩ một chút về việc hủy bỏ tố cáo Mạc Từ Hiên!"

Hèn hạ! Vô sỉ! Đề tiện hạ lưu!

Bước chân của Vũ Vi đi về phía trước nhất thời dừng lại, sâu trong đáy lòng một cổ tức giận chậm rãi dâng lên, cô đè nén tức giận trong lòng, xoay người khinh bỉ nhìn Trác Nhất Phi, "Trác Nhất Phi, anh thật CMN không phải là người!" Đây là cô lần đầu tiên mở miệng mà mắng chửi người, lại cảm thấy mắng có chút nhẹ.

Sắc mặt Trác Nhất Phi trầm xuống, cặp mắt nhú lại gần như nguy hiểm nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, cô đừng có mà được voi đòi tiên, đừng quên, bây giờ là cô cầu xin tôi, không phải tôi cầu xin cô!" Vốn hán cho là đồng Vũ Vi tìm đến hán là tới cầu xin hán, cho nên hán mới nói muốn Vũ Vi bồi hán qua đêm, nhưng không có nghĩ đến Đồng Vũ Vi lại mở miệng mắng hán.

Vũ Vi không nhịn được cười lạnh ra tiếng, "Không biết là ai được voi đòi tiên." Dứt lời, đem USB cầm trong tay ném giữa không trung, lạnh giọng ra lệnh cho hán, "Lập tức hủy đơn tố cáo với Mạc Từ Hiên, nếu không tôi sẽ khiến anh chịu không nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 164: Không phải uy hiếp, mà là cảnh cáo

Thân hình Vũ Vi cứng tại chỗ, thật lâu vẫn chưa nhúc nhích, trong đầu cô tất cả đều là hình dáng Mạc Từ Hiên, mỗi khi nghĩ đến Mạc Từ Hiên đối tốt với cô, trong lòng cô liền khó chịu hơn, đồng thời, càng thêm yêu Mạc Từ Hiên rồi.

Trác Nhất Phi lấy cái U* trên bàn, cầm ở trong tay nhìn nhìn, sau đó vẻ mặt buồn cười nhìn Vũ Vi, "Cô lấy cái này để uy hiếp tôi?"

*USB

Vũ Vi vẫn mỉm cười, sau đó sắc mặt trầm xuống, thờ ơ nhìn Trác Nhất Phi, "Không phải uy hiếp cậu, là cảnh cáo cậu! Tôi đã quên nói cho cậu, từ khi mẹ tôi chết, tôi đã cài đặt máy theo dõi trong nhà. Bên trong này ghi lại cái gì tôi nghĩ cậu là người biết rõ nhất. Buổi sáng ngày mai nếu cậu không rút giấy kiện Mạc Từ Hiên, tôi sẽ cắt đoạn băng này đưa cậu vào tù!" Vũ Vi lạnh lùng trừng mắt nhìn Trác Nhất Phi một cái, xoay người rời đi.

Trác Nhất Phi cả kinh, cúi đầu nhìn U trong tay, hán như thế nào cũng không nghĩ tới trong nhà Đồng Vũ Vi lại có máy theo dõi! Nói cách khác, hành động ngày đó hán làm với Đồng Vũ Vi toàn bộ đều bị máy theo dõi ghi lại rồi!

Sắc mặt của hán trầm xuống, trong lòng tức giận không thôi, nếu bên trong này ghi lại như vậy toà án sẽ biết, như thế hán sẽ ngồi tù, còn có thể mất hết mặt mũi! Thậm chí ảnh hưởng đến cô phiếu Trác thị!

Tay hán gắt gao nắm U, thật sự là tức chết hán rồi!

Một chút, chỉ thiếu chút nữa hán có thể đưa Mạc Từ Hiên vào ngục giam, nhưng không nghĩ đến bị Đồng Vũ Vi phá hủy!

Trác Nhất Phi đi ra nhà trọ, Vũ Vi thâm sâu thở ra một hơi, cô tin tưởng Trác Nhất Phi không phải ngu ngốc, nên hán biết nên làm như thế nào!

Cô sợ dĩ không có đem U giao cho toà án, bởi vì cô biết Mạc Từ Hiên không hy vọng cô đem chuyện này công khai. Không hy vọng cô bị thương tổn.

Nhớ tới Mạc Từ Hiên, trong lòng của cô một tràng ầm ập, đồng thời cũng có chút áy náy cùng đau lòng, nếu cô hiện tại trở lại bên cạnh Mạc Từ Hiên mà nói, hán còn có thể chấp nhận cô sao?

Biệt thự Mạc gia.

Mạc Tử Hiên một mình dựa vào sô pha nhắm nháp rượu đỏ.

"Thiếu gia, đại thiếu gia muốn gặp cậu." Nữ giúp việc nhẹ nhàng mà gõ gõ cửa phòng.

"Tôi không muốn gặp ai bây giờ." Mạc Tử Hiên không cần suy nghĩ lạnh lùng từ chối, lúc này Mạc Tử Phàm tới nơi này đơn giản chính là muốn làm luật sư biện hộ cho hắn, mà hắn không cần.

Một khi Mạc Tử Phàm vì hắn mà biện hộ, như thế chân tướng ấu dâm của hắn cùng Trác Nhất Phi sẽ bị bày ra, mà hắn, không thể cho người ta biết chân tướng sự tình, hắn muốn dùng phương thức chính mình bảo vệ Vũ Vi, không cho cô bị thương tổn, cho dù Vũ Vi không thích hắn, cho dù, trong lòng Vũ Vi không có hắn, hắn cũng sẽ bảo vệ Vũ Vi đến cùng, bảo vệ Vũ Vi, đây cũng là tình yêu hắn dành cho Vũ Vi!

"Tử Hiên, là anh." Nơi cửa truyền đến thanh âm trầm thấp của Mạc Tử Phàm

"Anh, nếu là vì chuyện quan tòa, thì anh không cần nói, em sẽ không cho anh làm luật sư biện hộ đâu." Mạc Tử Hiên rót ly rượu đỏ, ngửa đầu một ngụm uống hết, hắn thưởng thức ly rượu trong tay, hắn lại nói với Mạc Tử Phàm ở ngoài, "Sau khi em vào tù, Mạc thị liền giao cho anh rồi."

"Anh cũng muốn làm luật sư cho em nhưng mà không được a bởi vì Trác Nhất Phi đã huỷ bỏ đơn kiện em rồi." Thanh âm Mạc Tử Phàm trầm ổn xuyên thấu qua cửa phòng truyền vào trong lỗ tai Mạc Tử Hiên.

Mạc Tử Hiên sững sốt, lập tức từ trên ghế sofa đứng lên, vài bước đi đến trước cửa, dùng lực đem cửa phòng mở ra, "Anh đang nói đùa phải không?"

"Em cảm thấy anh có thể đem chuyện em ở tù mà đem ra nói đùa được à?" Về mặt Mạc Tử Phàm cực kỳ nghiêm túc nhìn Mạc Tử Hiên, anh cực kỳ thích nói đùa, nhưng tuyệt đối không đem chuyện người thân mình ra đùa giỡn.

Nhìn thấy vẻ mặt Mạc Tử Phàm nghiêm túc, Mạc Tử Hiên biết, Tử Phàm không có nói đùa. "Tại sao lại có thể như vậy?" Hắn đáp lên hai đoạn xương sườn của Trác Nhất Phi, làm hại hắn ta ở trong bệnh viện một tháng, hắn biết Trác Nhất Phi sẽ không có tốt mà buông tha hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Em yêu anh

"Cái này chính là anh muốn hỏi em, tại sao Trác Nhất Phi lại đột nhiên muốn huỷ bỏ đơn kiện em nha?" Mạc Tử Phàm dựa vào khung cửa hỏi lại Mạc Tử Hiên.

Là Trác Nhất Phi chủ động rút đơn kiện?!

Mạc Tử Phàm cùng Lãnh Ngôn cùng với Lạc Tử Ngôn dùng hết biện pháp muốn Trác Nhất Phi rút đơn kiện, thậm chí không tiếc uy hiếp đe dọa hắn ta, nhưng Trác Nhất Phi cũng không có rút đơn kiện.

Bây giờ Trác Nhất Phi lại đột nhiên rút đơn kiện, nhất định là có chuyện gì đó xảy ra mà hắn không biết rồi.

Hắn thoáng nghĩ một chút, vốn khuôn mặt đang rạng rỡ thoáng biến đổi, sau đó hắn đẩy Mạc Tử Phàm đang che ở trước người hắn, hướng lầu một chạy tới.

"Em đi đâu vậy?" Mạc Tử Phàm nhìn bóng lưng Tử Hiên vội vàng rời đi hỏi.

"Tìm Vũ Vi." Vội vàng bỏ lại những lời này, Mạc Tử Hiên giống như gió một dạng rời đi biệt thự Mạc gia.

Về đến nhà Vũ Vi nấu gói mì ăn liền, lại thêm một cây xúc xích cùng một trứng gà, đang lúc cô ăn được một nửa, chuông cửa liền vang.

Cô đứng dậy đi tới cửa sổ nhìn xuyên thấu ra ngoài, thời điểm cô nhìn thấy Mạc Tử Hiên đứng ở cửa, mũi cô cay cay, nước mắt suýt nữa chảy xuống, lúc trước cô không nhìn thấy hắn, cô không có cảm giác mất mát gì. Nhưng lúc này Mạc Tử Hiên đứng ở trước mặt cô, cô mới cảm giác được, cô thật sự

rất nhớ hân a!

Cô hít hít mũi, đem nước mắt vui về ép về hốc mắt, thuận tay mở cửa phòng.

Cửa phòng mới vừa mở ra, bà vai Vũ Vi đã bị hai tay Mạc Từ Hiên dùng lực cầm, hân cúi đầu có chút tức giận nhìn Vũ Vi, lạnh lùng chất vấn cô, "Đồng Vũ Vi, em đã làm gì?"

Vũ Vi biết Mạc Từ Hiên đang nói về vấn đề gì, cô hé miệng cười, chỉ chỉ cameras treo tại góc tường

"Em chỉ đem đoạn quay đó bỏ vào U đưa cho Trác Nhất Phi, để cho chính hân ta nhìn mình làm mà thôi."

Mạc Từ Hiên vừa nghe, càng thêm tức giận, hai tay hân nắm bà vai Vũ Vi không khỏi tăng thêm lực rất nhiều, "Ai cho em làm như vậy hả? Vạn nhất Trác Nhất Phi cầm U đem tung ra ngoài thì làm sao? Đến lúc đó người chịu thương tổn chính là em, em có biết không hả?"

Hốc mắt Vũ Vi ẩm ướt, nước mắt suýt nữa rơi xuống, hân chính là Mạc Từ Hiên a! Trong lòng chỉ nhớ cô, đều không để ý chính hân sẽ ngồi tù hay không.

Cô hướng Mạc Từ Hiên mỉm cười, chậm rãi mở miệng nói, "Hân không, Trác Nhất Phi không phải gốc hân biết nếu đem chuyện bên trong tung ra, đối với hân ảnh hưởng rất lớn, thậm chí ảnh hưởng đến cổ phiếu cùng làm ăn của hân, hân hân không ngờ đến lấy danh dự chính mình cùng Trác thị ra đùa giỡn."

Mạc Từ Hiên tức giận, muốn phản bác Vũ Vi, mà lại vô pháp phản bác, bởi vì Vũ Vi nói rất đúng, rất có đạo lý.

Hân thở phào một hơi, hai tay hân nhẹ nhàng buông lỏng bà vai Vũ Vi nhẹ giọng nói, "Lần sau không cần làm chuyện gốc như vậy nữa nghe kh ông. Phải thật tốt quan tâm bản thân mình, Tôi . . Đi đi đây." Kỳ thật, hân rất muốn lưu lại, rất muốn chăm sóc Vũ Vi, nhưng là hân biết Vũ Vi sẽ không lưu tình mà cự tuyệt hân.

Hân thâm sâu liếc mắt nhìn Vũ Vi một cái, sau đó, xoay người rời khỏi gian phòng, nhưng khi hân mới xoay người tay của hân đã bị Đồng Vũ Vi túm chặt rồi.

"Anh đã tới rồi? Không muốn ở lại sao?" Trên mặt Vũ Vi treo một mỉm cười đẹp ngửa đầu nhìn Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên sững sờ một phen, tiếp theo trừng lớn hai mắt nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, ý của em là, em chấp nhận tình yêu của anh rồi hả?"

Vũ Vi kiễng chân lên bên má anh tuấn Mạc Từ Hiên, nhẹ nhàng ấn lên một nụ hôn, "Em không phải chấp nhận tình yêu của anh mà là yêu anh rồi á."

"Vũ Vi, em nói cái gì?" Mạc Từ Hiên nắm chặt cánh tay Vũ Vi, muốn Vũ Vi lặp lại lần nữa, hân sợ chính mình nghe lầm.

Vũ Vi hé miệng cười kiễng chân lên bên tai Mạc Từ Hiên, gần từng chữ cực kỳ rõ ràng nói, "Em nói, Em yêu anh, Mạc Từ Hiên."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chuẩn bị xong chưa?

Lần này, Mạc Từ Hiên nghe được rất rõ ràng, hân cực kỳ hưng phấn, một tay kéo Vũ Vi vào trong lòng, môi mòng khêu gọi lập tức phủ lên cánh môi phần hồng Vũ Vi.

Hai tay Vũ Vi vòng qua cổ Mạc Từ Hiên, nhiệt tình đáp lại hân, nụ hôn bá đạo cuồng mãnh.

Lưỡi Mạc Từ Hiên nhẹ nhàng mà cạy mở hàm răng Vũ Vi ra, trượt vào trong miệng cô, nhắm nháp hương vị ngày đêm nhớ mong. Tay của hân nhanh chóng lặn vào bên trong áo Vũ Vi, theo bên hông, vẫn hướng về phía trước vuốt ve, dừng lại tại trên đỉnh núi cao mềm mại của Vũ Vi, ngón tay hân nhẹ nhàng vuốt ve chỗ cao ngất của Vũ Vi.

Tay Mạc Từ Hiên ấm áp, mỗi một chỗ chạm đến, đều làm cho Vũ Vi cảm giác ấm áp, khi tay hân đặt ở chỗ cao ngất của cô, thời điểm nhẹ nhàng mà vuốt ve, một cổ cảm giác tê tê nháy mắt truyền khắp người cô, giống như một con kiến bé nhỏ chậm rãi bò qua trái tim cô, để cho cô có chút không thoải mái, lại càng muốn thêm, cô không ngừng rên rỉ ra tiếng, "Um~"

Hai mắt Mạc Từ Hiên giống như trăng rằm, cười nhạt, Vũ Vi của hân vẫn mãi cảm như vậy, chỉ đơn giản chạm đến, có thể dẫn cô tới run rẩy.

Hắn khom người đem Vũ Vi bông lên, một bên hôn sâu cô, một bên ôm cô hướng tới phòng ngủ, hai tay Vũ Vi vẫn vòng qua cổ Mạc Tử Hiên, đáp lại nụ hôn của hắn, cái lưỡi thom tho của cô găt gao dây dưa cùng lưỡi to của Mạc Tử Hiên.

Một đôi tay nhỏ lại trượt vào trong lồng ngực của hắn, vuốt ve bấp thịt to lớn hắn, một động tác nho nhỏ của Vũ Vi, khiến một chỗ nào đó của Mạc Tử Hiên nháy mắt bành trướng, hắn hút hương thơm trong miệng Vũ Vi, sau đó rời đi cánh môi của cô, một đôi mắt đẹp nhìn sô pha trước mặt, "Đồng Vũ Vi, dừng tay, nếu không anh sẽ không nhận được mà muốn em ở trong này."

Vũ Vi chẳng những không có dừng tay, ngược lại càng làm thêm, tay nhỏ nắm điểm đỏ trước ngực Mạc Tử Hiên.

Trong cơ thể Mạc Tử Hiên ** nháy mắt thiếu đốt, hạ thân sưng khó chịu, hắn cúi đầu nhìn Vũ Vi, trong hai mắt trong suốt giống như nước suối tràn ngập ham muốn chiếm hữu, thanh âm hắn khàn khà nói, "Đồng Vũ Vi, em trêu chọc anh!" Hắn vài bước đi đến trước sofa, thật cẩn thận đem Vũ Vi để đặt ở trên ghế sofa, tiếp theo thân thể cao lớn đè ở trên người Vũ Vi, một cái tay lớn, roi xuống hạ thân trối buộc của Vũ Vi, cánh môi cực nóng theo cần cổ Vũ Vi, một đường hôn xuống phía dưới, cuối cùng dừng tại nơi cao ngất của Vũ Vi, hắn hé miệng nhẹ nhàng ngậm chặt nơi cao ngất của Vũ Vi, đầu lưỡi càng không ngừng mút nụ hoa cao ngất.

Mặc dù cô đã từng trải qua, toàn thân cô bị dục hỏa găt gao vây quanh, hai chân cô vòng qua eo Mạc Tử Hiên, nhận không được rên rỉ ra tiếng, "Ừm~ Hiên, em nghĩ em muốn thêm!"

Mạc Tử Hiên hé miệng cười, cời sạch thứ trối buộc cuối cùng trên người của mình cùng Vũ Vi, để cho họ cảm giác lẫn nhau.

Vũ Vi mở hai mắt mê mang nhìn Mạc Tử Hiên trước mặt, hắn có gương mặt anh tuấn, cơ ngực to lớn, bụng bằng phẳng, còn có thứ bành trướng **, tuy cô không phải lần đầu tiên cùng Mạc Tử Hiên phát sinh quan hệ, nhưng lại là lần đầu tiên gần gũi cẩn thận thương thức đáng người to lớn của Mạc Tử Hiên, hai tay của cô vẽ một đường từ cơ ngực của Mạc Tử Hiên hướng bụng dưới, cảm hắn.

Mạc Tử Hiên cúi đầu nhẹ nhàng mà hôn Vũ Vi, "Chuẩn bị xong chưa?"

Vũ Vi gật gật đầu, "Đã sớm chuẩn bị tốt rồi."

Khỏe miệng Mạc Tử Hiên hướng về phía trước nhếch lên, hắn động thân một cái. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Em ăn no, nên đến phiên anh

Khỏe miệng Vũ Vi treo một bên mỉm cười nhàn nhạt, khẽ nhắm hai mắt chờ đợi Mạc Tử Hiên tiến vào, ai biết, Mạc Tử Hiên chẳng những không có tiến vào trong cơ thể cô, ngược lại ở bên tai cô găm thét, "Đồng Vũ Vi, em cứ như vậy mà bị đánh lừa chính mình sao?"

Vũ Vi nhất thời sững sốt, nâng hai mắt sưng mù lên khó hiểu nhìn Mạc Tử Hiên, "?"

Mạc Tử Hiên đặt Vũ Vi lại đến trên ghế sofa, hướng cô bữu bữu môi, Vũ Vi nhìn lại theo tầm mắt Mạc Tử Hiên, chỉ nhìn đến trên mặt bàn trong phòng bếp bày đặt một tô mì ăn liền cùng một túi dưa muối nhỏ.

Mạc Tử Hiên dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo, hai tay ôm ** Vũ Vi tiến vào phòng ngủ, đem cô nhẹ nhàng đặt ở trên giường, đắp chăn cho cô, ôn nhu nói, "Em trước đi ngủ đi, anh đi làm cơm chiều cho em." Nói xong hắn xoay người rời đi.

Vũ Vi lại vươn tay túm chặt cánh tay Mạc Tử Hiên, "Hiên, em. . ." Mạc Tử Hiên tại sao lúc mấu chốt cứ nhiên dừng lại, có hay không. . Có chút chán ghét cô rồi hả?

Mạc Tử Hiên kẻ sát trên mặt Vũ Vi nhẹ nhàng mà hôn một phen, hắn thâm sâu nhìn Vũ Vi, một đôi mắt đẹp, tràn ngập đậm hơn **, có trời biết lúc này hắn có bao nhiêu muốn Vũ Vi, nhưng là hắn không thể, hắn phải nhẫn nại, "Vũ Vi, anh rất muốn em, so với bất luận thời điểm nào đều muốn, nhưng là hiện tại không được, em vẫn đang đối bụng a, anh sợ em mệt chết, chờ em ăn no, anh sẽ không ngừng muốn em a." Nói xong, hắn hưng hăng hôn lên cánh môi Vũ Vi mãi cho đến cánh môi phồng hồng của cô trở nên sưng đỏ mới không chịu ngừng, bỗng dưng, hắn rời đi cánh môi Vũ Vi, ôn nhu nói, "Chờ anh."

Trong ánh mắt Mạc Tử Hiên ** Vũ Vi nhìn thấy rất rõ ràng, mà hạ thân Mạc Tử Hiên sưng to lên cô lại càng cực kỳ cảm giác được rõ ràng, cô biết Mạc Tử Hiên đây là cố nén không muốn cô, chính vì sợ cô bị đói, hóc mắt cô ẩm ướt, nước mắt suýt nữa rớt xuống, Mạc Tử Hiên thật sự cực kỳ yêu cô, thậm chí so với chính bản thân hắn còn hơn.

Cô dùng lực gật gật đầu, chậm rãi phun ra ba chữ tới, "Em chờ anh."

Mạc Từ Hiến xoay người rời đi phòng ngủ, đến phòng bếp bắt đầu nấu cơm, Vũ Vi hạnh phúc nằm ở trên giường, nghe thanh âm trong phòng bếp tiếng ping bang, cô mở miệng cười, trong lòng cô ngấm hạ quyết tâm, nhất định phải học nấu nướng thật giỏi, sau đó tự mình làm bữa sáng cho Mạc Từ Hiến, cơm trưa, bữa tối. . . .

Trong mơ màng, Vũ Vi cảm giác được một bàn tay lớn vuốt ve bộ ngực no đủ, còn có một tay khác lần vào giữa hai chân cô, làm cho toàn thân cô đều giống như có con kiến chậm rãi bò qua, có chút ngứa, nhưng là cô còn càng muốn thêm, cô chậm rãi mở hai mắt, chỉ nhìn thấy gương mặt Mạc Từ Hiến, vẻ mặt đang sùng nịnh nhìn cô a!

Vũ Vi hạnh phúc cười, từ trên giường ngồi dậy, vươn hai tay ra ôm cổ Mạc Từ Hiến, ở trên gương mặt hân hân hôn một phen.

Hai tay Mạc Từ Hiến rút ra hạ thân của cô, xoay người đem đồ ăn đến trước mặt Vũ Vi, "Chúng ta, ăn cơm trước."

Vũ Vi cầm chiếc đũa Mạc Từ Hiến đưa cho cô, bắt đầu nhấm nháp tay nghề Mạc Từ Hiến, hân làm đồ ăn thật sự rất ngon, một bữa cơm, Vũ Vi cứ nhiên ăn hai chén cơm.

"A! Ăn thật là no." Vũ Vi vỗ vỗ bao tử khinh khí của mình, hạnh phúc dựa vào đầu giường.

Mạc Từ Hiến bụng khay đến phòng bếp, rất nhanh trở về, hân tiến vào phòng ngủ nhẹ nhàng đóng cửa phòng, vừa hướng bên giường đi đến, một bên cúi sạch trời buốt trên người mình, đôi mắt hân tràn ngập dự vọng, gắt gao nhìn chăm chăm thân thể trần trụi Vũ Vi, hân rất nhanh cúi tất cả vương bận trên người, vươn người nhảy trên giường sau đó đè lên trên người Vũ Vi, "Em ăn no, nên đến phiên anh rồi!" Nói xong, hân cúi đầu hôn lên nơi cao ngất của Vũ Vi, còn nhẹ nhàng mà cắn nụ hoa của cô.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Tình yêu ngọt ngào

Môi Mạc Từ Hiến, theo nơi cao ngất của Vũ Vi một đường hôn xuống phía dưới, cánh môi hân nóng bỏng như chuồn chuồn lướt nước hôn bụng dưới của cô, rồi sau đó dừng lại tại hai chân Vũ Vi, tầm mắt của hân rơi vào mảnh đất bí ẩn của Vũ Vi. Nhìn xuyên thấu qua từng rừng rậm của Vũ Vi.

Vũ Vi cực kỳ thẹn thùng, tuy cô cùng Mạc Từ Hiến phát sinh quan hệ vài lần, nhưng là Mạc Từ Hiến chưa bao giờ nhìn chăm chăm chung quanh của cô như vậy, cô theo bản năng muốn khép hai chân mình lại, lại bị Mạc Từ Hiến ngăn cản, Mạc Từ Hiến ngẩng đầu hướng Vũ Vi cười, ôn nhu, "Đừng, nơi này rất đẹp." Nói xong, ngón tay hân đẩy rừng rậm làm cho Vũ Vi ** hoàn toàn bị bại lộ trước mặt, than nhẹ, "Vũ Vi, em thật đẹp!" Hân hé miệng, cánh môi nóng bỏng rơi vào nơi rừng rậm của Vũ Vi, nhẹ nhàng đồng mút.

Vũ Vi không chịu đựng được như vậy **, cô nhịn không được rên rỉ ra tiếng, đỉnh mông, càng muốn thêm, "Hiên, em chịu không nổi, "

Mạc Từ Hiến hé miệng cười, cánh môi khô gọi rời đi hạ thân Vũ Vi, thay thế bằng tượng trưng nam tính chính mình, hân động thân một cái tiến vào trong cơ thể Vũ Vi, làm cho Vũ Vi kích thích đến tận trời.

Tất cả buổi tối Mạc Từ Hiến như là cầm dục đã lâu, càng không ngừng rong đuổi Vũ Vi, mỗi một lần kết thúc, hân đều ở bên tai Vũ Vi nói khẽ, "Vũ Vi, làm sao bây giờ? Anh vẫn còn muốn em!"

Vũ Vi nhịn không được cười lên một tiếng, theo bản năng nhìn hạ thân của hân một chút, "Anh lại vẫn được không?"

Mạc Từ Hiến xoay người một cái đặt Vũ Vi ở trên, "Em thử xem rồi sẽ biết rồi!" Vì thế, trong phòng lại trình diễn một hồi hiện trường bán AV*.

* AV: phim người lớn

Mãi đến nửa đêm Mạc Từ Hiến mới bằng lòng buông tha Vũ Vi, lý do là, sợ Vũ Vi mệt muốn chết rồi.

Vũ Vi lại nhướn chân mày nhìn Mạc Từ Hiến, "Là anh không được đi?"

Mạc Từ Hiến xoay người đặt cô ở trên, "Không nên coi thường năng lực của chồng em, các phương diện của chồng em đều rất mạnh, đặc biệt phương diện này, em có muốn thử lại một chút hay không?"

Vũ Vi vội vàng đẩy Mạc Tử Hiền ra, "Ngày mai còn phải đi làm a, sớm một chút nghỉ ngơi đi."

Mạc Tử Hiền cũng không đồng ý, "Ơ không được nha anh phải cho em nhìn thấy năng lực của anh ,mất công em lại hoài nghi nha!" Nói xong trong giây lát hần tiến vào Vũ Vi, cùng cô chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ.

Cả buổi tối, hai người không biết kết hợp cùng một chỗ bao nhiêu lần, tóm lại mãi cho đến hai người đều đã buồn ngủ, lại vẫn gắt gao ôm thân thể đối phương.

Sáng sớm, ánh nắng rọi trên thân thể Vũ Vi, làm cho cô miễn cưỡng mở hai mắt.

Mạc Tử Hiền vẫn ngồi ở bên giường sùng nịch nhìn Vũ Vi, nhìn thấy cô thức dậy, tay của hần đặt ở trên gương mặt cô, ôn nhu hỏi,"Thức dậy."

"Anh khi nào thì đã thức dậy?" Vũ Vi tròn to hai mắt nhìn Mạc Tử Hiền.

"Vừa mới." Mạc Tử Hiền cười, hiện tại Vũ Vi ở trong chăn, đã mặc xong quần áo, "Đói bụng không? Anh đã sớm làm điểm tâm rồi nè."

Phốc!

Vũ Vi muốn thổ huyết, Mạc Tử Hiền đây là tính lực gì a! Đêm qua, bọn họ ngủ rất trễ, cô cho rằng cô đã ép khô Mạc Tử Hiền a, nhưng không có nghĩ đến hần cư nhiên thức dậy sớm như vậy, thậm chí còn làm xong bữa sáng.

Mặc quần áo tử tế, Mạc Tử Hiền ôm Vũ Vi đến phòng bếp, đặt cô ở trên ghế." Em nhanh ăn đi, nếu không nguội thì không còn ngon đâu."

Vũ Vi cực kỳ hạnh phúc, cầm chiếc đĩa bắt đầu nhắm nháp bữa sáng Mạc Tử Hiền làm cho cô.

Ăn xong bữa sáng, Vũ Vi muốn rửa chén thì lại bị Mạc Tử Hiền ngăn cản, "Em nghỉ ngơi cho khỏe đi, toàn bộ để anh làm cho."

Vũ Vi cực kỳ hạnh phúc, Mạc Tử Hiền thân là tổng giám Mạc thị, không cho cô nấu cơm, không cho cô rửa chén, quả thực đem cô sùng lên trời, trong lòng cô cao hứng, lại giả bộ tức giận bĩu môi nhỏ lên," Nhưng mà người ta muốn rửa chén à,người ta không muốn làm sâu gao đâu nha."

Mạc Tử Hiền nhìn thấy Vũ Vi bĩu môi, liền mềm lòng'Cũng được, vậy chúng ta cùng rửa chén ."Cuối cùng thì hần cũng nhượng bộ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Tình yêu ngọt ngào 2

Đổ nước rửa chén, mang bao tay, Vũ Vi bắt đầu rửa lần thứ nhất, Mạc Tử Hiền dùng nước rửa lần thứ hai.

Mắt thấy còn có một cái chén, Vũ Vi lấy tay khuấy nước xà phòng, bọt xà phòng càng ngày càng nhiều, cảnh ngày càng nhiều. Vũ Vi liếc Mạc Tử Hiền bên cạnh một cái, nghịch ngợm cười một tiếng, hai tay đầy bọt, xoa lên gương mặt Mạc Tử Hiền. Sau đó chạy đi.

Trên mặt Mạc Tử Hiền ẩm ướt, vươn tay sờ gò má, trên tay dính tất cả đều là bọt. Nhìn lại bên cạnh, Đồng Vũ Vi nhìn anh le lưỡi một cái, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra phòng bếp.

Hai tay Mạc tử Hiền đang đầy bọt xà phòng, đuổi theo ra phòng bếp, "Đồng Vũ Vi, lại dám đánh lên anh?"

Vũ Vi thấy Mạc Tử Hiền đang đầy bọt, lập tức tăng nhanh tốc độ về chạy phía phòng ngủ, ai biết cô mới chạy mấy bước liền bị Mạc Tử Hiền níu cánh tay lại, "Tiểu nha đầu, xem em chạy trốn chỗ nào". Vừa nói Mạc Tử Hiền đem bọt trên tay xoa lên gương mặt Đồng Vũ Vi.

Vũ Vi túm lấy quần áo Mạc Tử Hiền, đem tất cả bọt trên mặt mình cọ lên quần áo Mạc Tử Hiền. Về đặc ý nhìn Mạc Tử Hiền, bộ dáng kia tựa hồ muốn nói, anh vẫn thua, quần áo bị em làm dơ.

"Quý nghịch ngợm" Mạc Tử Hiền cung chiều điểm chóp mũi Vũ Vi, trong lòng cũng rất vui vẻ, anh cho là Vũ Vi là một cô gái dịu dàng, nhưng không nghĩ đến cô nghịch ngợm như vậy, đáng yêu.

"Không thích?" Vũ Vi đưa tay gạt qua một bên.

Mạc Tử Hiền cúi đầu giữ môi Vũ Vi, "Rất thích, thích muốn chết" Vừa nói, một tay lớn đã đưa vào bên trong áo sơ mi Vũ Vi, thuần thực cời dây ** ra,

vuốt ve cao vút của Vũ Vi.

Vũ Vi nhin không được rên rĩ một tiếng, nhón chân, đáp lại nụ hôn Mạc Từ Hiên, bên trong phòng một mảnh xuân quang.

Triền miên qua đi, trong giây lát Vũ Vi nhớ tới, hôm nay còn phải đi làm, cô đột nhiên từ trên giường ngồi dậy, “Nguy rồi, bị muộn rồi”. Nói xong, cô xuống giường, bắt đầu từ đồng quần áo của hai người tìm quần áo của mình.

Mạc Từ Hiên vươn tay níu cánh tay Vũ Vi lại, túm Vũ Vi đến trong ngực của mình, “Không đi làm không được sao?”

“Đĩ nhiên không được, ông chủ la em làm sao bây giờ?” Vũ Vi không cần suy nghĩ cự tuyệt Mạc Từ Hiên, đồng thời hôn lên mặt Mạc Từ Hiên một cái, “Buổi tối, buổi tối chúng ta gặp lại”.

“Vũ Vi, chuyển về biệt thự ở cùng anh được không?” Mạc Từ Hiên gắt gao ôm Vũ Vi, ở bên tai của cô nhẹ giọng nói. Anh không hi vọng Vũ Vi ở lại chỗ này, không ai chiều cổ cô, anh không yên lòng.

Vũ Vi hơi suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu một cái, “Em biết anh sợ em một mình chiều cổ không tốt mình, thật ra thì anh quá nhạy cảm, em cùng mẹ sống nương tựa lẫn nhau, đã sớm học được chiều cổ mình, em không muốn rời nơi này, nơi này là nơi em cùng mẹ sống, em không bỏ được...” Thật ra thì, đến bây giờ cô vẫn chưa thoát khỏi nỗi đau mất mẹ, rời khỏi nơi này, cô sẽ càng thêm tưởng niệm mẹ mình.

Mạc Từ Hiên nhẹ nhàng vỗ bả vai Vũ Vi, “Anh hiểu, hiểu” Vừa nói, anh thở dài thật sâu, “Xem ra anh chỉ có thể dọn tới nơi này”

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, Vũ Vi liền muốn đứng dậy, Mạc Từ Hiên lại không chịu buông cô ra, môi mông kêu gọi, đã sớm ngậm nụ hoa Vũ Vi, một cái cao vút khác bị Mạc Từ Hiên nắm trong tay, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Ưm” Mặc dù chiều này Mạc Từ Hiên thường hay dùng, nhưng mà Vũ Vi cũng không nhin được rên rĩ ra tiếng, bởi vì nơi này là khu vực nhạy cảm nhất của cô, “Hiên, em còn muốn đi làm, sắp tới rồi” Hai tay Vũ Vi nhẹ nhàng đẩy Mạc Từ Hiên ra.

“Còn thời gian” Một bàn tay khác của Mạc Từ Hiên đem hai tay Vũ Vi kèm ở hai bên, cánh môi nóng bỏng, theo phần đầy đặn của Vũ Vi hôn xuống phía dưới cho đến...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Tình yêu ngọt ngào 3

“Hiên, em thật sự trễ” Vũ Vi theo bản năng đóng chặt hai chân, không để cho môi Mạc Từ Hiên, hôn nơi đó của cô.

Mạc Từ Hiên ngẩng đầu lên nhìn Vũ Vi một cái, sau đó xấu xa cười một tiếng, “Anh sẽ làm em tự động tách hai chân” Nói xong, anh cúi đầu, đưa lưỡi ra, liếm ở giữa bụng Vũ Vi, theo bụng cô một đường hôn về phía trước, môi anh ngậm cao vút của Vũ Vi, đầu lưỡi không ngừng đùa bốn nụ hoa của Vũ Vi, làm nụ hoa của cô rất nhanh kiên đỉnh, như một đóa hoa đỏ rực nở rộ rất xinh đẹp.

“Ưm” Vũ Vi không nhin được rên rĩ lên tiếng, cô không khỏi mở miệng cầu xin tha, “Mạc Từ Hiên mau dừng lại” Cô cũng sắp không được.

Vậy mà Mạc Từ Hiên lại chưa dừng tay, hàm răng của anh nhẹ nhàng cắn cao vút của cô, bàn tay càng không ngừng trên người Vũ Vi thích thú di chuyển, tay của anh đến một chỗ cũng có thể làm Vũ Vi run rẩy, “Hiên, cầu xin anh, buông tay”.

Mạc Từ Hiên vẫn như cũ tiếp tục động tác trên tay, bàn tay anh đi tới bụng Vũ Vi, vuốt ve xuống phía dưới, cuối cùng dừng lại ở phía trên vùng rừng rậm, ở phía trên vòm tròn.

“Mạc Từ Hiên” Vũ Vi tức giận, xem ra Mạc Từ Hiên chắc sẽ không bỏ qua cho cô.

Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi sắp không kiên trì nổi, không khỏi xấu xa cười một tiếng, bàn tay càng không ngừng vuốt ve hai chân Vũ Vi, một cảm giác tê tê từ bắp đùi truyền đến, truyền vào trái tim bên trong cô, Vũ Vi cũng kiên trì không nổi nữa, cô chủ động tách ra hai chân, “Ok, em thua”.

Mạc Từ Hiên cười đắc ý, đem Vũ Vi ấn trở lại trên giường, vùi đầu vào hai chân của cô, môi nóng rực liếm nơi riêng tư.

“Hiên, em chịu không nổi” Vũ Vi giãy giụa cái mông, cô nghĩ muốn Mạc Từ Hiên cho cô nhiều hơn.

Mạc Từ Hiên lấy thân đè trên người Vũ Vi, động thân một cái cùng Vũ Vi chặt chẽ kết hợp chung một chỗ.

Một trận triển miên qua đi, Vũ Vi lại một lần từ trên giường bò dậy, vẻ mặt nghiêm túc nhìn Mạc Tử Hiên, “Lần này không cho phép ngăn em, nếu không, phạt anh một tháng không cho phép đụng em”.

Bàn tay Mạc Tử Hiên vốn đang đặt trên chỗ no đủ của Vũ Vi nghe được lời vừa nói, lập tức lấy bàn tay to của mình ra.

Chọc cho Vũ Vi nhin không được cười một tiếng.

Hai người rất nhanh mặc quần áo tử tế, nhìn vết bản phía trên áo somi, Mạc Tử Hiên nhin không được cười lên tiếng, cung chiêu vươn tay điểm một cái lên chóp mũi Vũ Vi, “Quý nghịch ngợm”.

“Ách” khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Vi lập tức xụ xuống, “Đều tại em, cứ nhiên lại quên mất anh còn đi làm”.

Mạc Tử Hiên vuốt vuốt mái tóc dài của Vũ Vi, “Đi mua cái mới là được”.

Mạc Tử Hiên lái xe đưa Vũ Vi đến cửa hàng Tinh Phẩm.

Vũ Vi ở trên mặt Mạc Tử Hiên nhẹ nhàng lưu lại một nụ hôn, “Thật xin lỗi, em bị muộn làm rồi, không thể cùng anh mua quần áo”.

Mạc Tử Hiên vươn tay ôm cổ Vũ Vi, hung hăng hôn Vũ Vi một cái, mới lưu luyến không rời buông cô ra, “Buổi trưa cùng nhau ăn buổi trưa”.

Vũ Vi gật đầu một cái, “Dạ”.

Mẽ Tiểu Đồng vẫn đứng trước cửa sổ sát sàn, thời điểm cô thấy xe Mạc Tử Hiên dừng trước cửa hàng Tinh Phẩm, nhin không được cười lên một tiếng, cô rất cuộc biết tại sao Mạc Tử Hiên lại thích Đồng Vũ Vi, cô gái bình thường, nếu như ở cùng một chỗ với người có tiền như Mạc Tử Hiên, ít nhất sẽ cả ngày nằm lười trên giường, từ chức công việc ở cửa hàng Tinh Phẩm, an tâm chờ đợi làm thiếu phụ nhân Mạc gia, nhưng mà, Đồng Vũ Vi lại tới làm.

Điều này cũng làm cô yên lòng, ít nhất Đồng Vũ Vi yêu không phải là tiền của Mạc Tử Hiên, mà là người của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Tình yêu ngọt ngào 4

Vũ Vi chạy đến cửa hàng tinh phẩm.

Vừa mới tiến vào cửa hàng tinh phẩm, liền thấy Mẽ Tiểu Đồng đứng trước cửa sổ, cô hướng Mẽ Tiểu Đồng khẽ mỉm cười, đi tới trước người Tiểu Đồng, “Cảm ơn chị”.

Mẽ Tiểu Đồng vẫn mỉm cười, “Tôi chỉ là nói mấy câu mà thôi, không cần nói cảm ơn, muốn chân thành, cảm ơn lời của tôi, hãy yêu Mạc Tử Hiên nhiều, anh ta là một người đàn ông tốt”.

Vũ Vi gật đầu một cái, “Tôi sẽ” Tôi sẽ dùng cuộc đời của mình yêu anh. Dĩ nhiên nửa câu sau là cô nói ở trong lòng.

Vũ Vi hướng Mẽ Tiểu Đồng cười cười, sau đó tiến vào phòng thay quần áo, thay đồng phục làm việc.

Khóe miệng Mẽ Tiểu Đồng hướng phía trước nhếch lên, vui mừng cười, xem ra, cuộc sống hạnh phúc của Mạc Tử Hiên từ đây bắt đầu.

Cô uống một hóp cà phê, tiếp tục nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lúc này điện thoại cô vang lên.

“Là tôi” thanh âm dễ nghe của Mạc Tử Hiên truyền vào lỗ tai Mẽ Tiểu Đồng.

“Nói” Tiểu Đồng uống một hóp cà phê, bên khóe miệng treo nụ cười đẹp mắt, cô có thể nghĩ đến Mạc Tử Hiên kế tiếp muốn nói điều gì.

“Giúp Vũ Vi chọn mấy bộ quần áo đẹp mắt” Mạc Tử Hiên nhẹ giọng giao phó Mẽ Tiểu Đồng, quần áo Vũ Vi thật sự rất ít rất thiếu.

“Tôi cũng biết là như vậy” Sau đó Tiểu Đồng cúp máy, vừa lúc thấy Vũ Vi từ bên trong phòng thay quần áo đi ra.

“Vũ Vi, thích quần áo thế nào, mặc thử một cái, Mặc thiếu giao phó, để cho tôi giúp cô ăn mặc đẹp mắt một chút” Mẹ Tiểu Đồng nói với Đồng Vũ Vi.

Vũ Vi ngần ra, sau đó liếc mắt, Mặc Từ Hiền người này, trong tay cô nào có nhiều tiền như vậy để mua quần áo!

“Không cần, quần áo của tôi rất nhiều” Vũ Vi uyển chuyển cự tuyệt.

“Yên tâm chọn, tiền, Mặc Từ Hiền sẽ giúp cô trả” Nói xong, Mẹ Tiểu Đồng đi tới trước giá quần áo, lấy ra một cái áo màu hồng, ở trước người Vũ Vi so một cái, sau đó cầm quần áo nhét vào trong ngực Vũ Vi, “Cái này không tệ, rất thích hợp với cô, thử một chút”.

“Chị Tiểu Đồng, thật không cần, trước em đã mua rất nhiều quần áo, đều để ở biệt thự Mặc gia, cơ hồ đều là mới, mua nữa, có chút lãng phí” Vũ Vi cầm quần áo máng lên móc áo, nghĩ trưa sẽ tới biệt thự lấy. Lần trước cô mua rất nhiều quần áo, đến bây giờ cũng không mặc.

Mẹ Tiểu Đồng âm thầm tán thưởng Vũ Vi, là một cô gái tiết kiệm, ánh mắt Mặc Từ Hiền thật không tệ.

Đang lúc nghỉ trưa, Mặc Từ Hiền gọi một cú điện thoại cho Vũ Vi, “Buổi trưa có chuyện, không thể cùng em ăn bữa trưa” Trong giọng nói của anh xen lẫn vẻ thất vọng nặng nề.

“Không sao, vừa lúc buổi trưa em có việc phải làm, buổi tối chúng ta cùng nhau ăn” Vũ Vi cười một tiếng, cặp mắt tựa như trăng rằm đẹp mắt.

Cúp điện thoại, Vũ Vi ngồi lên taxi, đến biệt thự Mặc gia.

Cô lên lầu hai, vừa lúc thấy người giúp việc ôm hộp giấy từ trong thư phòng đi ra.

Người nữ giúp việc nhìn thấy Vũ Vi trở lại rất vui vẻ, tiến lên chào hỏi Vũ Vi, “Thiếu phu nhân, cô trở lại”.

Vũ Vi mỉm cười, “Cô mạnh khỏe” lúc người nữ giúp việc lướt qua cô, cô nhìn thấy bên trong hộp giấy có hình Mặc Từ Hiền.

“Dì” Vũ Vi không khỏi mở miệng gọi người giúp việc nữ lại.

“Chuyện gì? Thiếu phu nhân” Người giúp việc nữ dừng bước xoay người hỏi Vũ Vi.

Vũ Vi đi tới trước người giúp việc nữ, chỉ chỉ hình Mặc Từ Hiền trong hộp, “Tại sao muốn vứt bỏ?”

Người giúp việc nữ cúi đầu liếc mắt nhìn, sau đó cười một tiếng, “Cái này nha, thiếu gia nói, những thứ này đều là đồ bỏ đi, muốn tôi vứt bỏ”.

Đồ bỏ đi?

Có người nào lại nói hình của mình là đồ bỏ đi?

Vũ Vi từ trong hộp giấy lấy hình ra xem, vừa nhìn đến, cô mới biết vừa rồi mới chỉ thấy có một nửa hình, một nửa hình kia, là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Trong hình trên mặt Mặc Từ Hiền lộ ra nụ cười hạnh phúc, nhẹ ôm lấy cô gái trong ngực, hai người thoạt nhìn cực kỳ ngọt ngào hạnh phúc, cũng cực kỳ xứng đôi.

Nụ cười kia, có chút làm bị thương cặp mắt Vũ Vi, làm trong lòng cô có chút ê ẩm, một từ ngữ ghen tị xuất hiện trên người Vũ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Bạn gái cũ

Người giúp việc thấy sắc mặt Vũ Vi có chút khó coi, không khỏi mở miệng giải thích “Thiếu phu nhân cô đừng hiểu lầm, cô gái trong hình là bạn gái trước của thiếu gia, bọn họ đã chia tay lâu rồi.”

Nhìn hai người trong hình nụ cười hạnh phúc, Vũ Vi không khỏi cười một tiếng cô biết người này sợ cô hiểu lầm “Dì yên tâm tôi không để ý, dù sao đều là quá khứ đã qua rồi.”

Người giúp việc yên tâm cười. Nếu bởi vì tấm hình này mà làm thiếu phu nhân hiểu lầm thiếu gia thì hoàn toàn là lỗi của cô.

“Tình cảm của bọn họ nhất định là rất tốt.” Vũ Vi đem hình bỏ vào bên trong hộp giấy rồi đi về phía phòng ngủ.

"Tình cảm của bọn họ đích xác rất tốt, khi đó thiếu gia còn mua nhẫn chuẩn bị cầu hôn cô gái này, nhưng không biết vì sao cô gái này lại cự tuyệt lời cầu hôn của thiếu gia, hơn nữa còn chia tay với thiếu gia, ngày đó thiếu gia rất đau lòng uống rất nhiều rượu, từ đó về sau thiếu gia cũng rất ít lộ ra khuôn mặt tươi cười và cũng không quen bạn gái nào nữa, cả ngày khuôn mặt lúc nào cũng lạnh như băng, chúng tôi đều cho rằng thiếu gia sẽ sống độc thân suốt đời, lại không nghĩ rằng khi thiếu phu nhân xuất hiện, từ đó trên mặt thiếu gia mới khôi phục nụ cười như trước kia. Thiếu phu nhân là cô làm thiếu gia tìm lại được nụ cười." Người giúp việc thấy Vũ Vi chẳng quan tâm về tám hình nên nhiều lời mấy câu.

Vũ Vi tay đã đụng đến nắm cửa hơi dừng một chút, cô thật không ngờ trước kia Mạc Tử Hiên lại có một đoạn tình yêu khắc cốt ghi tâm như vậy, thậm chí đã tính đến việc cầu hôn.

Vũ Vi lấy quần áo lúc trước mua tất cả đều sắp xếp chỉnh tề bỏ vào trong rương hành lý, vốn là cô không muốn mang theo những quần áo này nhưng cô biết nếu cô không mang đi Mạc Tử Hiên sẽ lại mua cho cô quần áo mới. Bất đắc dĩ cô chỉ có thể đem chúng đi.

Cô lại mở một tủ treo khác định mang cho Mạc Tử Hiên vài bộ.

Soạt.

Vũ Vi không nhận được sợ hãi than, trong tủ đều là áo ngủ có khoảng mười mấy sáo, có cái thậm chí mới tinh.

Không có lắm chứ, áo ngủ cần nhiều như vậy để làm gì chứ? Chỉ mặc ngủ thôi mà có cần mua nhiều như vậy sao?

Cô hơi lắc đầu một cái, người có tiền quả nhiên thích lãng phí!

Cô chỉ là tùy ý cầm hai bộ áo ngủ rồi đặt vào trong rương, sau đó đi ra phòng ngủ.

"Dì ơi." Vũ Vi đứng ở cầu thang lầu hai gọi người giúp việc

"Thiếu phu nhân có chuyện gì ạ?" Người giúp việc vừa đi lên lầu hai vừa hỏi Vũ Vi.

"Quần áo đi làm của Tử Hiên để ở đâu vậy dì?" Vũ Vi nhìn người giúp việc hỏi.

Người giúp việc đi tới lầu hai, lại lên lầu ba "Tất cả quần áo của Đại Thiếu Gia cùng Nhị thiếu đều ở lầu ba."

Vũ Vi đi theo người giúp việc lên lầu ba.

Lầu ba cùng lầu hai có thiết kế giống nhau, một hàng lang dài thẳng tắp hai bên đều là gian phòng.

Người giúp việc đẩy ra gian phòng thứ nhất bên tay phải "Nơi này chính là gian phòng Nhị thiếu gia chuyên dùng để quần áo, giấy, phụ kiện... thiếu phu nhân cứ từ từ thưởng thức." Nói xong người giúp việc thôi lui ra khỏi phòng.

Thưởng thức?

Vũ Vi bĩu môi cảm thấy người này có chút nói ngoa rồi, bao nhiêu y phục mà lại dùng đến hai chữ thưởng thức.

Trong phòng đèn kịt Vũ Vi thuận tay ấn xuống một công tắc đèn cạnh cửa phòng, cả căn phòng lập tức được ánh sáng bao phủ, tầm mắt Vũ Vi rơi vào trong phòng cũng may là cô làm việc tại cửa hàng quần áo mỗi ngày đều nhìn đến chúng, nhưng khi nhìn quần áo được bày trong phòng cô vẫn là nhìn không được há to miệng ngạc nhiên.

Gian phòng này rất lớn thông một mạch từ đầu đến cuối, trong cả căn phòng quần áo được máng chỉnh tề màu đen, màu xanh dương, màu trắng, màu xám tro, màu bạc, các loại màu sắc các loại kiểu dáng các loại nhãn hiệu, tây trang còn có phụ kiện đi kèm chỉnh tề máng trên móc, mỗi một bộ đồ tây phía dưới đều có một đôi giày, áo sơ mi, đai lưng, đồng hồ đeo tay, cả vạt còn có ví tiền, thậm chí quần lót, mỗi một cái đều là tỉ mỉ sắp xếp làm người xem vừa nhìn là hiểu.

Vũ Vi cảm thán, mình tại sao lại tìm được một người đàn ông có tiền như thế chứ!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 173: Vị trí thứ nhất

Cô dọc theo giá treo quần áo chậm rãi đi về phía trước, muốn chọn mấy bộ thích hợp với anh để mang về nhà, nhưng đi hết căn phòng cũng không thể chọn ra một bộ nào cả.

Cô hơi cười cười cô phát hiện căn bản không thể nào chọn lựa, bởi vì mỗi một bộ quần áo bộ nào cũng rất đẹp mắt, rất hoàn mỹ, cũng rất thích hợp cho anh.

Cô đứng ở cuối gian phòng nhìn lại nơi này, căn bản đây không phải là phòng đựng quần áo mà giống phòng trưng bày hơn.

Tay của cô đặt ở một ô cà vạt, tay vừa vuốt ve cà vạt vừa chậm rãi đi về phía trước. . . Cà vạt ở đây chất liệu rất mềm mại màu sắc họa tiết rất đẹp và tinh tế. . Bỗng dưng ngón tay của cô bị vật gì đó đâm vào làm cô lập tức giật tay về, nhìn xuống ngón tay đang chảy máu, cô lập tức đem ngón tay ngâm trong miệng để cầm máu.

Cô lấy cà vạt làm đứt tay mình cầm lên, chỉ thấy phía trên cà vạt có một chiếc kẹp cravate màu bạc khác biệt, cầm chiếc kẹp cravate đặt trong lòng bàn tay, chỉ thấy trên kẹp cravate có lỗ hồng mà lỗ hồng đó rất sắc bén, chính là chỗ này làm đứt tay cô. Cô nhủ mãi chỉ vào kẹp cravate "Chính là người làm ngón tay của ta bị đứt phải không?" Nói xong cô đem kẹp cravate vứt vào thùng rác bên cạnh, sau đó há hê nhìn thùng rác "Đây chính là người đắc tội với ta!" Cũng may là kẹp cravate cắt tay cô chứ nếu không thì sẽ cắt vào tay Mạc Từ Hiên rồi.

Cô nhìn xuống ô vuông cầm chiếc cà vạt màu đỏ ra, trong lòng nghĩ sẽ đem cà vạt màu đỏ cũng vứt bỏ, không có kẹp cravate thì làm sau còn mang được!

Nhưng khi cầm cà vạt lên thì có vật gì rơi ra theo "Keng." một âm thanh vang lên đó là tiếng một kim loại rớt lên mặt thủy tinh.

Cô cúi đầu nhìn xuống một chiếc nhẫn kim cương lấp lạng nằm ở ô vuông thủy tinh bên trong, Vũ Vi vươn tay đem chiếc nhẫn kim cương cầm lên là một chiếc nhẫn bình thường, thiết kế là thân bạch kim vây quanh một viên kim cương.

Nếu là bình thường cô nhất định sẽ đem chiếc nhẫn để lại chỗ cũ, nhưng chiếc nhẫn lại là nhẫn của nữ, cô không khỏi cẩn thận nhìn một chút, bề ngoài rất bình thường, thiết kế cũng rất bình thường, duy chỉ có bên trong khắc mấy ký tự tiếng anh, lúc mới nhìn cô cho là chữ TT, nhưng cẩn thận xem xét cô phát hiện mấy cái chữ kia là "MLQ", Vũ Vi cầm chiếc nhẫn nghiên cứu một lúc lâu, cũng không hiểu rõ ý nghĩa của ba chữ này là gì.

Cô cầm chiếc nhẫn cùng cà vạt thả lại chỗ cũ liền rời khỏi gian phòng, lúc rời đi cô không mang theo bộ quần áo nào cho anh bởi vì quá nhiều, hơn nữa Mạc Từ Hiên mỗi ngày đều muốn mặc một bộ quần áo khác nhau đi làm, cho dù cô mang về mấy bộ cũng không đủ để anh thay, nên quyết định không mang theo cái nào cả, cứ để anh tự về nhà thay quần áo là được dù sau anh cũng có xe, mà từ nhà anh đến nhà cô cũng không bao xa.

Hết giờ làm việc Vũ Vi cùng giống thường ngày định đón xe buýt đi về.

"Vũ Vi, tôi đưa cô về " Mễ Tiểu Đồng chậm rãi dừng xe bên cạnh Vũ Vi.

Vũ Vi rất muốn cự tuyệt, làm phiền người khác cô không muốn. Nhưng là mình đang mang rất nhiều đồ, ngồi xe buýt rất không tiện. Cô đem tất cả những thứ cầm trong tay đặt ở chỗ ngồi phía sau xe.

Đến nơi xuống xe, Vũ Vi hướng Tiểu Đồng nói "Cám ơn Chị Tiểu Đồng "

Mễ Tiểu Đồng nhìn Vũ Vi cười "Là Mạc Từ Hiên sợ cô mang nhiều đồ đi xe buýt không tiện, lại biết chắc cô sẽ không chịu bỏ tiền để đi taxi, nên đặc biệt dặn dò tôi phải đưa cô về"

Ách.

Mặt của Vũ Vi đỏ lên, không nghĩ tới là anh muốn Tiểu Đồng đưa cô về, trong lòng Vũ Vi tràn đầy ảm áp, anh từ lúc nào đã đặt cô ở vị trí thứ nhất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Nhớ anh không?

Vũ Vi vừa mang rương hành lý vào phòng, liền nhận được điện thoại của Mạc Từ Hiên.

" Vũ Vi, anh nhớ em lắm." giọng nam trầm thấp của Mạc Từ Hiên chậm rãi truyền vào tai của cô.

Vũ Vi vừa thu dọn đồ đạc, vừa trả lời anh qua điện thoại "Chúng ta buổi sáng mới tách ra, nhanh như vậy anh đã nhớ em?" cô nhin không được cười lên

tiếng, anh từ bao giờ cũng học người ta nói lời ngon tiếng ngọt rồi.

"Vũ Vi, đừng nói chúng ta buổi sáng mới tách ra coi như bây giờ em đang ở bên cạnh anh, anh cũng sẽ nghĩ đến em. Anh chính là rất yêu em!" Mạc Từ Hiên dựa vào ghế đệm, trên mặt là nụ cười hạnh phúc, lúc này anh cảm thấy mình là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế giới, dù ai có đem cả thế giới đổi với anh giây phút này anh cũng tuyệt không đổi.

Vũ Vi hạnh phúc cười một tiếng, dịu dàng nói, "Em cũng yêu anh."

Cúp điện thoại xong Vũ Vi bắt đầu chuẩn bị bữa ăn tối, cô muốn cho anh một ngạc nhiên

Buổi tối, Mạc Từ Hiên đứng giờ về nhà, Vũ Vi nghe tiếng cửa mở liền chạy đến xà vào lòng của anh, hôn lên gò má của anh "Nhớ em không?"

Mạc Từ Hiên một tay ôm lấy Vũ Vi kéo vào trong ngực mình, ghé vào môi cô hôn sâu giống như là đã lâu rồi anh chưa hôn cô.

Hồi lâu anh mới lưu luyến không rời buông cô ra "Những lời này anh nên hỏi em mới phải, em có nhớ anh không?"

Vũ Vi ngược đầu nhìn Mạc Từ Hiên hé miệng cười cười, nghịch ngợm nói "Không cho anh biết." Nói xong cô xoay người định đi tới nhà bếp, chỉ là cô mới chuẩn bị bước đi liền bị anh bắt lấy cánh tay, anh dùng sức Vũ Vi liền rơi trở lại trong ngực của anh, sắc mặt anh trầm ngâm nhìn cô bá đạo ra lệnh "Anh muốn em nói em luôn nghĩ tới anh, luôn nhớ anh." Cô dám không nói nhớ hẳn?

Thấy dáng vẻ bá đạo của anh, Vũ Vi không khỏi bật cười đặc biệt hăng giọng một cái, ngược đầu rất nghiêm túc nhìn Mạc Từ Hiên, "Em . . Không nhớ anh." Nói vừa dứt lời, trong giây lát cô đẩy anh ra rồi hướng phòng ngủ nhanh chóng chạy đi.

Mạc Từ Hiên cười gầy ra, đuổi theo Vũ Vi đến phòng ngủ đem cô đặt lên giường, môi anh quán quýt bờ môi cô, thật sâu hôn cô giống như là trừng phạt.

Vũ Vi muốn né tránh nụ hôn của anh, nhưng căn bản không tránh được, anh bá đạo ngậm cắn môi cô, lưỡi xâm nhập vào khoang miệng của cô, cùng lưỡi cô thật chặt quán lấy dây dưa, hơi thở anh ngày càng nóng phả lên gò má của cô, làm mặt cô, lòng cô ngứa ngái một chút, bụng dưới xồng lên một cỗ nhiệt lượng ngày càng nóng, lúc này Vũ Vi liều mạng gật đầu ý bảo mình có nghĩ đến anh, có nhớ anh.

Nhưng Mạc Từ Hiên cố tình như không hiểu ý cô, vẫn như cũ hôn cô dây dưa cùng cô.

Vũ Vi tức giận dùng sức đẩy anh đang đè trên người cô ra nhưng làm thế nào cũng đẩy được anh cuối cùng giờ hai tay lên đầu hàng.

Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi đầu hàng, mới rời đi cánh môi đã bị mình hôn đến sưng đỏ.

"Mạc Từ Hiên, em nhớ anh lắm, thật đó." Vũ Vi thở hổn hển nói với Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên rất thỏa mãn nhìn Vũ Vi "Lần sau còn dám nói không nghĩ đến anh nữa không?"

Vũ Vi đầu lắc như trống "Không dám, tuyệt đối không dám." Mạc Từ Hiên hôn quá bá đạo, thiếu chút nữa làm cô chết ngạt coi như không nhớ anh cô cũng phải nói nhớ.

Mạc Từ Hiên lật người nằm ở trên giường, nhìn trần nhà "Phải như thế chứ"

Vũ Vi không nhịn được liếc mắt nhìn người bên cạnh, nào có người như vậy a! Còn buộc người ta phải nói nhớ mình

Chỉ là nụ cười trên miệng cô càng tươi, một Mạc Từ Hiên như vậy, cô thích.

Cô lật người đè lên Mạc Từ Hiên môi đỏ mọng nhanh chóng tấn công môi ai kia.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 175: Thương yêu

Triền miên đi qua, Mạc Từ Hiên mở đôi mắt nằm ở trên giường, Vũ Vi có chút hối hận vì đã chủ động quyến rũ anh, phải biết anh ta ở phương diện nào đó mãnh liệt không phải bình thường, cô chỉ là hơi quyến rũ anh thôi, thế mà anh cự nhiên liên tiếp muốn cô bảy lần a, bảy lần! Diễn hình một đêm bảy lần!

Nhưng thân thể của cô không có một chút khó chịu, bởi vì mỗi một lần anh đều rất dịu dàng muốn cô săn sóc cho cô, cô và anh trong lúc đó đều rất hưởng thụ vui sướng a.

Mạc Từ Hiên hít sâu vài hơi rồi từ trên giường ngồi dậy xuống giường mặc vào quần áo chính mình, Vũ Vi vươn tay nắm lấy cánh tay của anh "Anh định đi đâu?"

"Anh đi nấu bữa tối cho em." Mạc Từ Hiên dịu dàng ấn lên trán cô một nụ hôn, rồi rời khỏi phòng.

Vũ Vi hé miệng cười cười cũng đứng dậy đi theo sau lưng anh tới phòng bếp, cô muốn nhìn dáng vẻ của anh khi ở trong bếp đã có một bàn đầy bàn thức ăn sẽ như thế nào?

Mạc Từ Hiên đi tới cửa phòng bếp, thuận tay đem tạp dề mặc lên người, khi vừa tiến vào phòng bếp một cỗ mùi hương xông vào mũi, men theo mùi hương anh nhìn thấy trên bàn tất cả đều là thức ăn ngon.

Anh quay đầu sắc mặt bình tĩnh nhìn Vũ Vi " Vũ Vi, những thứ này đều là em làm sao?"

Vũ Vi đang đợi đợi khen ngợi từ anh, ai biết anh lại mặt không vui vẻ gì nhìn cô như thế, cô nhất thời ngăn người chỉ biết ngây ngốc gật đầu "Vâng" cô không hiểu, anh vì sao một chút vui vẻ cũng không có, ngược lại còn có chút tức giận là sao chứ?

Vũ Vi không khỏi đi về phía trước mấy bước, đến trước người anh ngược đầu nhìn anh "Thế nào? Em làm thức ăn không ngon sao?"

Mạc Từ Hiên đem bàn tay nhỏ bé của cô nắm thật chặt, mặt đau lòng nhìn cô "Về sau em không cần nấu cơm những việc này cứ để anh làm, em làm ngộ nhờ bị phỏng thì sau?"

Thì ra là anh sợ cô bị phỏng nên anh mới tức giận .

Vũ Vi thấy hốc mắt của mình ươn ướt, nhón chân lên ôm cổ anh "Hiên, em yêu anh, thật sự rất rất yêu anh" Một người đàn ông như vậy làm sao cô có thể không yêu a!

Mạc Từ Hiên hạnh phúc cười một tiếng "Vũ Vi, về sau không cần vì anh làm cơm, cứ để anh làm nhé."

"Nhưng nếu vậy tay của anh sẽ bị phỏng thì sau?" Vũ Vi nhìn Mạc Từ Hiên hỏi.

Mạc Từ Hiên rừ rứt thật sâu nhìn Vũ Vi "Tay của anh có bị phỏng thì chỉ là vết thương ngoài da mà thôi, mấy ngày sẽ tự động hết. Nhưng nếu là tay em bị thương thì anh rất đau lòng." Nói xong, anh đem cô bế lên nhẹ nhàng đặt ở trên ghế hưng phấn nói "Ném thử một chút bữa cơm đầu tiên bà xã vì anh làm xem thế nào, nhưng anh cũng hy vọng đây là bữa duy nhất." Anh gấp một miếng sườn đặt vào trong chén Vũ Vi, rồi gấp cho mình một miếng ném thử.

Vũ Vi không khỏi có chút khẩn trương đợi anh nhận xét "Như thế nào?"

Mạc Từ Hiên quay đầu nhìn Vũ Vi, sau đó rất hài lòng gật đầu một cái "rất ngon." Mạc Từ Hiên từng ngậm từng ngậm thưởng thức.

Nhìn anh thích thức ăn mình làm như vậy cô nhin không được cười lên một tiếng, anh rõ ràng rất thích thức ăn cô nấu nhưng lại không cho cô nấu cơm, anh đối với cô rất cưng chiều a!

Cô thật sợ nếu có một ngày cô phải rời xa anh, đến lúc đó làm sao cô có thể sống đây.

Chỉ là cô tin tưởng ngày nay vĩnh viễn sẽ không bao giờ tới, bởi vì cô yêu anh mà anh cũng yêu cô, bọn họ vĩnh viễn đó sẽ không bao giờ xa nhau!

Chỉ là, lúc này cô không biết được, ở tương lai không lâu, bọn họ lại biến thành hai con người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Chúng ta đã không còn quan hệ

Ăn cơm tối xong, Mạc Từ Hiên ngồi trong phòng ngủ làm việc trên máy tính, Vũ Vi thì nằm ăn chút đồ ăn vặt ở trên sofa phòng khách xem kịch trên ti vi.

Mạc Từ Hiên làm việc xong, duỗi lưng một cái, từ cái ghế dựa Từ Thượng đứng lên, nện thắt lưng có chút ê ẩm, đi khỏi phòng ngủ đến trước sô pha, lại thấy Vũ Vi đã ngủ rồi.

Anh hé miệng cười cười, đi tới trước người của Vũ Vi, khom người, ôm Vũ Vi vào trong ngực, nhẹ nhàng đặt ở trên giường phòng ngủ. Đắp chăn trùm cô, hôn lên trán của cô.

Lúc này điện thoại của anh reo lên.

Tay anh vuốt ve gò má trắng nõn của Vũ Vi, một cái tay khác nghe điện thoại, lúc thấy số lạ gọi tới mà không nói gì, anh lịch sự, "Xin chào."

"Hiên, em biết anh sẽ không đổi số điện thoại mà!" Bên đầu điện thoại kia là giọng nói hưng phấn của một cô gái trẻ tuổi truyền vào trong lỗ tai Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên hơi giật mình, "Tề Mỹ Linh?" Là câu hỏi, nhưng cũng là câu khẳng định, giọng nói này anh nghe đã mấy năm, chắc sẽ không nghe lầm.

Tề Mỹ Linh bên đầu điện thoại kia, cực kỳ hưng phấn, Mạc Từ Hiên không đổi số điện thoại, cô đã rất vui vẻ, không nghĩ tới Mạc Từ Hiên lại có thể nhận ra giọng nói của cô, điều này đại biểu cho trong lòng Mạc Từ Hiên vẫn còn có cô.

Cô ta kích động không thôi, đôi tay nắm thật chặt điện thoại, cô nàng cực lực chặn lại phần khích trong lòng, tận lực làm cho giọng của mình bình tĩnh như thường, "Hiên, anh khỏe không? Em rất nhớ anh!"

"Tề Mỹ Linh, giữa tôi với cô giờ đã không có bất kỳ quan hệ nào nữa, không cần gọi điện cho tôi." Sắc mặt Mạc Từ Hiên lạnh lẽo, cúp máy. Bất luận như thế nào anh cũng không cần liên lạc với Tề Mỹ Linh.

Tề Mỹ Linh bên đầu điện thoại kia, choáng váng, sững sốt, cũng ngây dại.

Cô hưng phấn gọi điện cho Mạc Từ Hiên như vậy mà, bên kia, Mạc Từ Hiên lại vô tình cúp điện thoại, còn nói cho cô biết, giữa bọn họ đã không còn bất kỳ quan hệ gì nữa rồi!

Dòng lệ đau lòng, thuận theo khuôn mặt chảy xuống, yêu nhau năm năm, nói không có sẽ không có? Cô không tin Mạc Từ Hiên sẽ đối xử với cô vô tình như vậy. Nhất định là Mạc Từ Hiên vẫn còn giận cô cho nên mới cúp điện thoại.

Cô ta lau khô nước mắt trên mặt, lại lần nữa gọi cho Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên thấy điện thoại là Tề Mỹ Linh gọi tới, liền không suy nghĩ mà cúp điện thoại, nhưng mà, Tề Mỹ Linh cũng không chột tâm, sau khi anh cúp, Tề Mỹ Linh không ngừng gọi điện lại cho anh.

Mạc Từ Hiên muốn tắt máy, nhưng mà nghĩ lại, tắt máy không giải quyết được bất cứ vấn đề gì, anh nhẹ nhàng hôn hạ xuống trán Vũ Vi, lấy giấy bút để lại cho Vũ Vi một tờ giấy, lại từ trong túi quần móc ra chi phiếu đặt trên tờ giấy, sau đó đi khỏi phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Ra khỏi căn phòng, Mạc Từ Hiên mới nghe điện thoại của Tề Mỹ Linh, anh lạnh giọng chất vấn Tề Mỹ Linh bên đầu điện thoại kia, "Có chuyện gì?"

Tề Mỹ Linh thấy Mạc Từ Hiên nghe điện thoại của cô ta, vốn vẻ mặt khắt trương lập tức buông lỏng, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ, "Hiên, em biết chuyện kia, là em không đúng, cũng biết anh vẫn còn ở giận em, thật xin lỗi, lúc ấy em lại làm tổn thương anh như vậy."

"Tề Mỹ Linh, tôi lại nói một lần, giữa chúng ta đã không còn một chút quan hệ nào nữa, cho nên cô không phải nhận lỗi với tôi, tôi không tức giận, cũng sẽ không giận cô." Dứt lời, anh cúp điện thoại.

Tề Mỹ Linh Bên đầu điện thoại kia, lại đàn ra, ý tứ của Mạc Từ Hiên cô không còn vị trí nào trong trái tim của anh ấy nữa rồi?

Nhưng ngay sau đó, Tề Mỹ Linh liền dẹp cái ý nghĩ này, sẽ không, Mạc Từ Hiên không thể quên cô nhanh như vậy, nhất định là anh ấy vẫn còn ở giận cô, cố ý như vậy nói với cô. Giữa cô và Mạc Từ Hiên có nhiều kỉ niệm như vậy, Mạc Từ Hiên sao lại có thể quên cô được chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Tôi có người con gái tôi yêu rồi

Sẽ không, nhất định sẽ không.

Cô ta chưa từ bỏ ý định, lại một lần nữa gọi điện thoại cho Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên thấy Tề Mỹ Linh lại gọi điện thoại tới, liền hơi nhú mày, anh lên xe, sau đó nghe điện thoại của Tề Mỹ Linh. Không đợi anh mở lời, Tề Mỹ

Linh bên kia lại mở miệng trước, "Hiên, anh biết không? Trước khi chia tay anh, sự nghiệp gia tộc em gặp phải khó khăn, nhưng nếu không thể vượt qua nguy cơ lần này, Tề thị rất có thể sẽ đóng cửa, Tề thị là do một tay ba em sáng lập, là tâm huyết cả đời của ông ấy, lúc Tề thị gặp phải khó khăn, ba em ồm không dậy nổi, nếu Tề thị phá sản, tin tưởng ba em cũng sẽ đi theo. Ngay lúc đó em, rất muốn cứu Tề thị, rất muốn trợ giúp ba vượt qua cửa ải khó khăn, nhưng em là một cô gái, chỉ biết ăn học, căn bản không có năng lực trợ giúp Tề thị, khi đó, vừa lúc có một nhà công ty muốn liên hôn với chúng em, vì cứu Tề thị em buộc phải gả cho người kia! Anh có biết lúc em nói chia tay em rất đau lòng cùng khổ sở hay không? Em thậm chí nghĩ tới cái chết! Nhưng là vì Tề thị, vì toàn cả gia tộc, em không thể làm như vậy được! Điều kiện duy nhất để em gả cho người kia chính là, bọn họ trợ giúp Tề thị vượt qua cửa ải khó khăn.

Hiên, anh có thể hiểu được cho em không?" Dứt lời, Tề Mỹ Linh mong đợi nhìn chăm chăm Mạc Từ Hiên trả lời.

"Tề Mỹ Linh, tôi có người phụ nữ tôi yêu rồi, tôi hiện tại rất hạnh phúc, xin cô sau này không cần gọi điện thoại cho tôi nữa." Dứt lời Mạc Từ Hiên lạnh lùng cúp điện thoại.

Lúc nghe được Mạc Từ Hiên đã yêu người khác, Tề Mỹ Linh ngây ngẩn cả người, cũng ngây dại, cô ta ngây ngốc nhìn điện thoại trong tay. . . .

NLL:thấy nhiều người trong đây mắc bệnh tương ấy nhĩ

Tỉnh dậy, Vũ Vi phát hiện mình lại ngủ ở trên giường, cô hạnh phúc cười một tiếng, không nghĩ cũng biết là Mạc Từ Hiên ôm cô lên giường ngủ.

Tay của cô sờ bên cạnh, nụ cười trên mặt cứng đờ, bên cạnh trống không.

Cô lập tức ngồi dậy, nhìn về phía bên cạnh, quả nhiên, không có bóng dáng của Mạc Từ Hiên.

Cô quay đầu liếc mắt nhìn, bên máy tính bên cũng không có bóng dáng của Mạc Từ Hiên.

Cô xuống giường đi tới phòng khách cùng phòng bếp, thậm chí ngay cả tìm qua phòng của mẹ, cũng không thấy bóng dáng của Mạc Từ Hiên.

Cô trở lại phòng ngủ, nhìn về phía tủ đầu giường, quả nhiên trên tủ đầu giường lẳng lẳng nằm một tờ giấy trắng cùng chi phiếu, để lại ít lời nhắn, Vũ Vi khẽ mỉm cười, cô chỉ biết Mạc Từ Hiên sẽ không có lý do gì mà rời cô đi.

"Vũ Vi, về thay quần áo, rất nhanh trở lại, chi phiếu, em cất kỹ đi, làm tiền tiêu vặt. Yêu em Hiên."

Vũ Vi đem tờ giấy cất kỹ, nằm lại lên giường tiếp tục ngủ.

Mạc Từ Hiên trở lại biệt thự vội vã giả bộ lấy mấy bộ tây trang liền quay lại chỗ Vũ Vi.

Sáng sớm, lúc Vũ Vi mở hai mắt ra, Mạc Từ Hiên đã nằm ở bên cạnh cô, bàn tay to của anh đang ôm hông của cô ngủ say.

Vũ Vi thận trọng lấy bàn tay Mạc Từ Hiên ra, muốn xuống giường nấu cơm cho Mạc Từ Hiên, ai biết cô mới ngồi dậy, bên hông căng thẳng, cả người ngã trở lại trên giường, rơi vào bờ ngực rộng của Mạc Từ Hiên."Đi đâu?" Mạc Từ Hiên mở cặp mắt mê người ra nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi hôn phớt lên mặt Mạc Từ Hiên, "Làm cho anh bữa sáng." Thấy sắc mặt Mạc Từ Hiên thay đổi mấy lần, cô nhanh chóng giải thích, "Bữa sáng rất đơn giản, sẽ không làm tay bị thương đâu mà."

"Anh làm xong rồi." Mạc Từ Hiên lật người đem Vũ Vi đè ở phía dưới, hủy bỏ trói buộc trên người hai người, không có tiền tấu liền trực tiếp tiến vào Vũ Vi. . . .

Triền miên đi qua, trong phòng tràn đầy nồng đậm tư vị kiều diễm, Mạc Từ Hiên kéo mặt Vũ Vi, "Tối hôm nay có một tiệc rượu, anh về hơi trễ."

Lòng của Vũ Vi lại một lần nữa ảm áp, Mạc Từ Hiên biết cô không thích tham gia tiệc tùng, cũng không có mở miệng muốn cô làm bạn gái, cô dựa nhẹ đầu vào vòm ngực to lớn của Từ Hiên, nhẹ giọng nói, "Em chờ anh về."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 178: Tham gia tiệc rượu

Ban đêm, ánh đèn thành phố, chiếu sáng đường phố rộng rãi như ban ngày.

Từng một chiếc xe hơi cao cấp, chậm rãi dừng ở cửa khách sạn Đế Hào.

Hôm nay được biết là sinh nhật của thiên kim bí thư tỉnh ủy, giới chính trị, tất cả doanh nhân giới kinh doanh hầu như đều trình diện rồi.

Mạc Từ Hiên cũng không ngoại lệ.

Thật ra thì, anh và Vũ Vi đều không thích tham gia những bữa tiệc như vậy, nhưng mà, muốn ở thành phố này phát triển tốt hơn, nhất định phải quan hệ tốt với các chính trị gia, bữa tiệc lần này, ngoài mặt là sinh nhật thiên kim bí thư tỉnh ủy, thật ra trong đó còn có mờ ám.

Anh đem xe chậm rãi dừng ở cửa khách sạn, mở cửa xuống xe, trong lúc lơ đãng, thấy trước người một bóng dáng làm anh chán ghét, cái bóng dáng này không phải tên tiểu nhân Trác Nhất Phi hèn hạ thì còn có thể là ai?

Trác Nhất Phi người mặc tây trang màu xanh dương đậm, nhẹ nhàng đóng cửa xe, đứng ở trước xe, cài nút áo tây trang.

"Phi." Một nữ nhân mặc một chiếc váy màu cam, xuống xe, đi tới bên cạnh hắn, rất tự nhiên kéo cánh tay của hắn.

Khỏe miệng Trác Nhất Phi nhảy lên trên, nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô gái này mấy lần, rồi sau đó rất hài lòng âm thầm gật đầu một cái, cô gái này dung mạo rất đẹp, vóc người đầy đặn, bộ ngực khá lớn, tay hắn dường như cầm không được, cái mông đù vênh lên, là loại hắn thích, hắn âm thầm cười một tiếng, sau khi bữa tiệc kết thúc, hắn sẽ đem cô gái này lên giường hảo hảo yêu thương một phen.

Tề Mỹ Linh cười với Trác Nhất Phi một tiếng, cùng hắn sóng vai tiến vào khách sạn. Cô bởi vì phải tìm Mạc Từ Hiên, cho nên mới đến thành phố này, vừa lúc thấy ở Callme nhận người, liền đến Callme phỏng vấn, không nghĩ tới lại thông qua phỏng vấn, không ngờ buổi tối hôm đó liền nhận được công việc, làm bạn gái tổng giám đốc Trác thị Trác Nhất Phi.

Nhớ tới tất cả những gì Trác Nhất Phi làm với Vũ Vi, trong lòng Mạc Từ Hiên liền nổi giận, lúc này anh hối hận không kịp, lần trước đánh hắn ta, lúc xuống tay sao không ác một chút? Tốt nhất đem Trác Nhất Phi đánh bán thân bất toại ở trong bệnh viện nán một đời cho phải mới được, dù thế nào đi nữa anh cũng có thể chi tiền thuốc thang được.

Mạc Từ Hiên lạnh lùng nhìn bóng lưng Trác Nhất Phi một cái, sau đó đóng cửa xe đi tới cửa chính quán rượu.

"Phi." Một giọng nói quen thuộc chậm rãi truyền vào trong lỗ tai Mạc Từ Hiên, làm bước chân của anh đi về phía trước không khỏi dừng lại, tầm mắt lại một lần nữa nhìn về phía Trác Nhất Phi bên kia, chỉ thấy Tề Mỹ Linh người mặc váy cam bó sát người, ôm cánh tay Trác Nhất Phi, hai người vừa nói vừa cười đi tới cửa quán rượu.

Mạc Từ Hiên nhíu chặt chân mày, tại sao Tề Mỹ Linh lại ở chỗ này? Hơn nữa còn cùng Trác Nhất Phi ở chung một chỗ.

Dáng vẻ của hai người thoạt nhìn rất thân mật.

Lòng của Mạc Từ Hiên, không khỏi trầm xuống, anh nghĩ anh cần phải làm nói một chút cho Mỹ Linh, mặc dù, anh đã không còn yêu Tề Mỹ Linh nữa, nhưng mà, dù sao bọn họ cũng đã từng yêu nhau, anh không hy vọng Tề Mỹ Linh tiếp xúc với người như Trác Nhất Phi.

Anh thu hồi tầm mắt, một cái tay dứt túi tiền vào khách sạn, trực tiếp lên lầu hai.

"Hiên." Mới vừa tiến vào hội trường bữa tiệc, một thiên kim tiểu thư váy bó sát liền đến gần anh, nhiệt tình chào hỏi, đồng thời đưa ra cánh tay kéo cánh tay của anh.

Mạc Từ Hiên không để lại dấu vết cánh tay né tránh cô gái kia, lạnh lùng trợn mắt nhìn cô gái kia một cái, đi về phía trong bữa tiệc.

Cô gái bị Mạc Từ Hiên không nhìn tới, tức giận không thôi, vốn là cô chính là tới nơi này tìm kiếm đàn ông, khi cô ta thấy Mạc Từ Hiên anh tuấn nhiều tiền chỉ một thân một mình, lúc có mặt ở đây, cực kỳ hưng phấn, muốn đến gần, đến gần Mạc Từ Hiên, lại bị Mạc Từ Hiên lạnh lùng không nhìn tới. Cô âm thầm bĩu môi, mỹ nữ như cô, Mạc Từ Hiên lại không thích, "Choáng nha, Mạc Từ Hiên nhất định là vô năng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 179: Đừng chạm vào tôi

Bữa tiệc rất nhanh bắt đầu, Mạc Từ Hiên luôn luôn thích yên tĩnh đứng ở ban công, trước cửa sổ trong suốt to lớn, điện thoại cầm trong tay, "Ăn cơm chưa?"

Vũ Vi vừa ăn bánh sủi cào đóng gói, vừa gật đầu, "Đang ăn nè. Khi nào về?" Nàng phát hiện mới một ngày không thấy Mạc Tử Hiên, cô cũng rất nhớ anh.

Mạc Tử Hiên xoay người mọi nơi liếc mắt nhìn, phát hiện người anh chờ còn chưa đến, liền thấp giọng nói với Vũ Vi, "Còn phải đợi thêm tí nữa. Em ngủ trước đi, xong việc, anh về liền."

"Dạ." Vũ Vi đánh một cái hà hơi thật lớn, vội vã ăn xong bữa tối, liền đến phòng ngủ đi ngủ.

Lúc cúp điện thoại, Mạc Tử Hiên vẫn đứng ở ban công như cũ, thưởng thức cảnh đẹp ngoài cửa sổ.

"Không nghĩ tới ba người chúng ta hôm nay đều độc thân." Lạc Tử Ngôn bụng ly rượu đỏ đi tới sau lưng Mạc Tử Hiên.

"Có thể là bọn họ hẹn với nhau trước." Lãnh Ngôn một tay dứt túi, một tay cầm điều thuốc đã hút được một nửa, đứng ở bên người Mạc Tử Hiên, hần thấy hai tay Mạc Tử Hiên trống trơn, liền từ bên trong túi quần lấy bao thuốc lá ra, đưa tới trước người của Mạc Tử Hiên, "Hút một điếu."

"Tôi cai rồi. Vũ Vi không thích mùi thuốc lá." Mạc Tử Hiên uể ngộn(nhẹ nhàng) cự tuyệt.

Lãnh Ngôn cùng Lạc Tử Ngôn nhìn nhau cười một tiếng, đặc biệt là Lạc Tử Ngôn đánh giá trên dưới Mạc Tử Hiên, sau đó cảm thán, "Sức mạnh của tình yêu nha! Thật đúng là lớn mà! Lại có thể đủ để cho cậu nghiện thuốc như vậy mà bỏ được. Sao lại bỏ được thói quen hay vậy?" Cái này không phải khoa trương, trước kia Mạc Tử Hiên một ngày hai gói thuốc lá cũng không đủ, mà bây giờ lại một cây cũng không rút ra, hần thật lòng cảm thấy sức mạnh của tình yêu rất lớn.

"Nghĩ đến Vũ Vi, con nghiện thuốc lá của tôi tự nhiên biến mất không thấy gì nữa." Mạc Tử Hiên cười nhạt, không thấy cai thuốc vì Vũ Vi mà mất thể diện.

Lạc Tử Ngôn phát phát tay với người phục vụ, người phục vụ đứng giữa bữa tiệc, bụng khay đi tới trước người của Lạc Tử Ngôn, anh ấy cầm một ly rượu đỏ lên đưa tới trước người của Mạc Tử Hiên, "Rượu đỏ cũng có thể chứ."

Mạc Tử Hiên hé miệng cười cười, nhận lấy ly rượu đỏ từ trong tay Lạc Tử Ngôn, hơn nữa cùng Lạc Tử Ngôn chạm ly, "Cạn ly." Dứt lời, anh ngước đầu đem trong ly rượu trước mặt, uống một ngụm hết.

Lạc Tử Ngôn cũng không thua kém, giữa đầu đem trong ly rượu trước mặt rượu đỏ uống cạn.

Uống chút rượu, ba đại nam nhân đứng ở chỗ ban công, vừa thưởng thức cảnh đẹp ngoài cửa sổ, vừa nói chuyện phiếm.

Lạc Tử Ngôn cùng Lãnh Ngôn nói chuyện đều về là con của mình, đáng yêu ra sao, nghịch ngợm như thế nào, còn kêu nhau là sui gia, tâm Mạc Tử Hiên nghe được ngửa mặt một chút hận không được lập tức muốn Vũ Vi sinh một đứa bé thuộc về bọn họ.

"Tử Hiên, các cậu cũng nhanh chóng có con cùng Lãnh Mạc nhà tụi mình năm nay ba tuổi, vừa vặn làm cô dâu nhỏ!" Lãnh Ngôn chuyển đề tài qua trên người của Mạc Tử Hiên.

"Không thành vấn đề." Mạc Tử Hiên hé miệng mà cười cười, trong đầu tự nhiên phác thảo dáng vẻ mình nâng đứa bé và Vũ Vi.

"Vậy không được, tôi muốn Nhị Bảo nhà chúng tôi cưới nữ nhi nhà Tử Hiên đấy. Tử Hiên, sinh con trai làm vợ con trai tôi trước, cậu cho Lãnh Mạc sau cũng không muộn." Lạc Tử Ngôn không nhịn được mở miệng nói.

"Tốt, Nhị Bảo nhà các cậu cũng thật đáng yêu, con gái của tôi gả cho người nào cũng được, miễn là con bé thích là tốt rồi."

NLL: chưa đề mà làm như thiệt ý ^^

"Tử Hiên?" Một giọng nói dễ nghe của một cô gái xuất hiện ở sau lưng ba nam nhân. Cắt đứt cuộc nói chuyện của ba người đàn ông.

Ba người đồng thời xoay người nhìn về phía trước người cô gái, chỉ thấy một cô gái trẻ tuổi người mặc váy cam, trên mặt treo nụ cười vui vẻ nhìn Mạc Tử Hiên, cô bước tới trước người của Mạc Tử Hiên, tay rất tự nhiên kéo cánh tay Mạc Tử Hiên, dáng vẻ kia tựa như bọn họ đã quen nhau từ trước, "Tử Hiên, thật sự là anh! Em còn tưởng rằng em nhìn lầm người đó."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Người đàn ông này, cô nhất định phải có

Cô gái này, không phải ai khác chính là Tề Mỹ Linh.

Cô vừa mới đi toilet, trên đường trở về vô tình thấy một bóng dáng quen thuộc đưa lưng về phía của cô, thời điểm nhìn đến bóng dáng quen thuộc kia, trong lòng cô không thể không chế đập nhanh lên. Cô muốn chạy nhanh đến bóng dáng quen thuộc, xem hẳn có phải ngày nhớ đêm mong cô hay không. Nhưng là, lý trí chiến thắng kích động, cô đứng ở góc tường, lẳng lặng nhìn người đàn ông đưa lưng về phía cô, thời điểm người đàn ông xoay người, lòng cô nhảy nhót không thôi, cái bóng dáng quen thuộc này, thật là Mạc Từ Hiên.

Lúc này Mạc Từ Hiên mặc tây trang màu đen, thân hình thon dài, đôi má anh tuấn, mỗi một chỗ đều làm lòng cô rung động không thôi, cô hưng phấn chạy đến trước mặt Mạc Từ Hiên, kêu tên của hắn, lại còn chủ động kéo cánh tay của hắn, cô biết, Mạc Từ Hiên sẽ còn giận cô, nhưng là, cô tin tưởng, chỉ cần cô thừa nhận sai, luôn luôn ở bên Mạc Từ Hiên, Mạc Từ Hiên nhất định sẽ tha thứ của cô.

Nhưng hẳn lại cực kỳ chán ghét quay lại nhìn nhìn cô, đồng thời gạt bỏ tay cô ra, lạnh lùng nói, "Tề Mỹ Linh, đừng đụng vào tôi."

Cô bất ngờ bị Mạc Từ Hiên gạt bỏ ra, nhất thời ngây ngẩn cả người, trong mắt cô chứa nước mắt thương tâm, về mặt ủy khuất ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiên, cô thiên tâm vạn khổ* đến đây tìm hắn, hẳn cư nhiên đối đãi vô tình với cô như vậy? Hai tay cô khăn trương đan vào một chỗ, khuôn mặt dễ nhìn bởi vì vừa mới bị Mạc Từ Hiên ở trước công chúng lạnh lùng cự tuyệt như thế mà đỏ lên một mảnh. Cho dù, cô không hề quen thuộc người nơi này, nhưng là thân là một người phụ nữ bị một người đàn ông đối đãi lạnh lùng như vậy, lòng tự trọng của cô thật sự chịu thương tổn rất lớn.

*trăm cay nghìn đắng

Lãnh Ngôn cùng Lạc Từ Ngôn về mặt cân nhắc nhìn cô gái trước mặt. Cô gái này dung mạo xinh đẹp, dáng người gợi cảm, một đôi mắt đẹp bởi vì Mạc Từ Hiên cự tuyệt mà trở nên đỏ bừng, cô khẽ cắn cánh môi phẫn hồng, hai tay khăn trương đan vào một chỗ, bộ dáng điềm đạm đáng yêu, bất luận kì người đàn ông nhìn vào cũng sẽ đau lòng.

Nhưng Mạc Từ Hiên lại đem bộ dáng điềm đạm đáng yêu của Mỹ Linh, làm như không thấy, cặp mắt đẹp không nhìn thân thể Mỹ Linh một cái, âm thanh lạnh lùng nói, "Tề Mỹ Linh, ngày hôm qua tôi đã nói rất rõ ràng, nếu có gặp lại, không cần nhiệt tình mà chào hỏi như vậy, tôi không muốn người phụ nữ tôi yêu đối tôi có bất cứ hiểu lầm gì."

Lời nói băng lãnh tuyệt tình, càng làm cho thân hình Tề Mỹ Linh không thể không chế lui về phía sau vài bước, mới miễn cưỡng đứng vững.

Trong mắt cô chứa nước mắt thương tâm, không thể không chế chảy xuống khuôn mặt, trước kia Mạc Từ Hiên nhìn thấy bộ dáng cô thương tâm, sẽ ôm cô vào lòng nhẹ giọng dỗ dành, che chở, còn hiện tại thì? Hẳn đối với cô ủy khuất cùng thương tâm làm như không thấy.

Cô dơ tay lau nước mắt trên mặt, vài bước đi đến trước người Mạc Từ Hiên, ngẩng đầu, về mặt cầu xin nhìn Mạc Từ Hiên, như là đang làm nũng, hoặc như là cầu xin Mạc Từ Hiên, "Từ hiên, em biết lúc trước, là em sai lầm rồi, em thật sự biết sai lầm rồi, anh tha thứ cho em có được hay không?" Vốn cô cũng rất yêu người đàn ông này, Hiện tại biết được Mạc Từ Hiên là tổng giám đốc Mạc thị, cô suy nghĩ càng thêm yêu người đàn ông này, cô thật sự sai lầm rồi, Nhưng kia cũng là bị buộc bắt buộc đi a! Cô hi vọng Mạc Từ Hiên có thể tha thứ cho cô một lần nữa cùng cô ở một chỗ. Liên tính hiện tại Mạc Từ Hiên không chịu tha thứ cô, cô cũng sẽ nghĩ biện pháp để cho Mạc Từ Hiên tha thứ cho cô, liên tính Mạc Từ Hiên hiện tại không thích cô, cô cũng sẽ làm cho Mạc Từ Hiên một lần nữa yêu cô!

Tóm lại một câu, người đàn ông ưu tú này đã từng thuộc về cô, cô nhất định phải có!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 181: Tôi có biện pháp

Trên mặt Mạc Từ Hiên càng ngày càng trở nên u ám, hẳn lạnh lùng nhìn chằm chằm Tề Mỹ Linh, ánh mắt lạnh lùng kia thật giống như lưỡi dao bén thẳng tấp bắn về phía hai mắt Tề Mỹ Linh, đâm vào hai mắt Tề Mỹ Linh làm cô có chút đau. Tề Mỹ Linh lúc trước cô vì leo lên Phú Quý một cước giẫm đạp hẳn, hiện tại lại muốn trở về bên cạnh hắn sao? Đừng nói hẳn hiện tại có Vũ Vi, liên tính không có hẳn cũng sẽ không cùng Tề Mỹ Linh cùng một chỗ lần nữa. Mạc Từ Hiên hẳn không có thói quen phạm một lỗi hai lần.

Thật lâu sau, hẳn thu hồi tầm mắt lạnh lùng rơi vào trên người Tề Mỹ Linh, chậm rãi mở miệng nói, "Tề Mỹ Linh, cho tới bây giờ tôi không có giận cô. Làm sao có thể nói tha thứ?" Nói xong, hẳn đi qua Tề Mỹ Linh hướng cầu thang yến hội đi đến, hẳn cảm thấy người phụ nữ này có phần chóng mặt.

Không có giận, làm sao nói tha thứ?

Nói cách khác, chuyện quá khứ hẳn căn bản không cần rồi hả? Thậm chí không cần cô rồi hả?

Thân hình Tề Mỹ Linh nhất thời cương tại chỗ!

Lạc Tử Ngôn cùng Lãnh Ngôn nhìn thoáng qua, sau đó hướng phương hướng Mạc Tử Hiên đi đến.

Ba người đàn ông lại nói chuyện một hồi, nhìn thấy nữ thư kí xuất hiện, mỗi người đem chính mình ‘tâm ý’ đưa cho các cô, sau đó rời đi quán rượu*.

*Tiệc rượu

Ban công quán rượu.

Bên trong hai tròng mắt Tề Mỹ Linh chứa nước mắt thương tâm, nhìn dưới lầu quán rượu, nhìn bóng dáng anh tuấn Mạc Tử Hiên rời đi, lòng của cô như bị đao cắt đau đớn không thôi.

Vốn, cô cho rằng chính mình nghìn xa xôi tới nơi này, hướng Mạc Tử Hiên nhận sai, để cho Mạc Tử Hiên biết lúc trước cô chỉ là bị bắt đắc dĩ, Mạc Tử Hiên là người đàn ông cái thiện giải nhân ý*, nhất định có thể hiểu nỗi khổ của cô, có thể lại cùng cô một chỗ, nhưng là, cô như thế nào cũng không nghĩ tới, Mạc Tử Hiên cư nhiên đối với cô lạnh lùng như thế, tựa như người xa lạ. Cô có cảm giác, Mạc Tử Hiên tựa hồ không còn yêu cô rồi!

* Khéo hiểu lòng người

Lòng cô một lần nữa thật đau, thật sâu trong lòng cô còn rất yêu Mạc Tử Hiên a, không có Mạc Tử Hiên, cô sống cũng không có ý nghĩa?

Nhìn bóng lưng Mạc Tử Hiên tao nhã ngồi vào xe, hai tay Tề Mỹ Linh bất giác nắm thành quả đấm, lực đạo to lớn, thậm chí móng tay đâm vào trong thịt.

Một thanh âm dễ nghe của người đàn ông vang lên phía sau Tề Mỹ Linh, "Như thế nào, cô biết Mạc Tử Hiên sao?" Là câu hỏi cũng là câu khẳng định.

Tề Mỹ Linh lập tức dơ tay đem nước mắt sắp chảy ở hốc mắt lau khô, xoay người, miễn cưỡng mỉm cười lại treo một vẻ áy náy nhàn nhạt, nhìn người đàn ông trước mặt cô, "Thực xin lỗi, Trác thiếu, tôi không làm tròn bổn phận rồi."

Trác Nhất Phi nhìn thấy bộ dáng Tề Mỹ Linh thương cảm, thật sự rất muốn tiến lên hôn Tề Mỹ Linh một cái, tốt nhất đem môi cô hôn đến sưng đỏ, cũng rất muốn đem Tề Mỹ Linh lên trên giường hảo hảo mà chà đạp một phen, thậm chí một chỗ nào đó trên thân thể hần đã nổi lên biến hóa nghiêng trời lệch đất, bụng dưới một cổ dòng nước âm tụ tập cùng một chỗ, biểu tượng nam tính cũng bắt đầu bành trướng, nhưng là, hần lại đem cổ mãnh liệt kia ** áp trụ, khoe miệng của hần nhếch lên, vài bước đi đến trước người Tề Mỹ Linh, cúi đầu, hai tròng mắt nhìn chăm chăm dung nhan tuyệt mỹ của Tề Mỹ Linh chậm rãi mở miệng, "Tôi muốn biết cô cùng Mạc Tử Hiên có quan hệ gì?"

Tề Mỹ Linh gạt mình, một đôi mắt to đẹp có chút khó hiểu nhìn Trác Nhất Phi. Tề Mỹ Linh cô cùng Mạc Tử Hiên có quan hệ gì, với Trác Nhất Phi có quan hệ sao?

Trác Nhất Phi lạnh lùng cười, ngẩng đầu cầm rượu đỏ trong tay một ngụm uống hết, "Không nói cho tôi biết cũng không sao, tóm lại, tôi có biện pháp làm cho cô có được Mạc Tử Hiên."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Một loại hạnh phúc Thiên đường

Nói xong, Trác Nhất Phi đem danh thiếp vẫn cầm trong tay nhét vào tay Tề Mỹ Linh, "Đây là danh thiếp của tôi, khi nào cần tôi giúp, gọi điện thoại liền hảo." Nói xong, hần đánh giá thân hình Tề Mỹ Linh no đủ vài lần, bên trong hai tròng mắt, xoay người rời đi. Ưu tú như vậy, hần cũng không thể chiếm, chỉ có thể tro mắt nhìn, trong lòng không khỏi cảm thấy có chút đáng tiếc rồi.

Xe chậm rãi tiến vào nhà, Mạc Tử Hiên ngẩng đầu nhìn, đèn trong nhà đã tắt, hần không khỏi cười, xem ra bảo bối của hần đã ngủ thiếp rồi.

Về đến nhà, Mạc Tử Hiên yên lặng không một tiếng động tiến vào phòng, sợ chính mình đánh thức Vũ Vi, hần cời hết y phục xuống leo lên giường, đem Vũ Vi gắt gao ôm vào trong ngực của mình.

Đang ngủ say Vũ Vi cảm giác được chính mình lọt vào trong lòng ngực ấm áp, thân thể cô nhỏ xinh hướng nguồn nhiệt ấm áp tiếp tục ngủ say.

Cô không biết là, một động tác nho nhỏ của cô làm cho một chỗ nào đó của Mạc Tử Hiên nháy mắt bắt đầu bành trướng.

Mạc Từ Hiên đè lại khô nóng bụng dưới kia, vươn tay sủng nịch vút ve đầu Vũ Vi, tiểu yêu tinh, em cho anh uống thuốc gì? Để cho anh chỉ khẽ đụng em, đã điên cuồng muốn em!

Nhưng là hần nhện xuống, Vũ Vi ngủ ngon như vậy, thơm như thế, hần không đành lòng đánh thức Vũ Vi, đành phải để cho vật tượng trưng của nam tính đang bành trướng từ từ khôi phục nguyên trạng, bất quá, cái công trình khổng lồ này cứ nhiên dùng mấy giờ mới hoàn thành.

Mạc Từ Hiên mới vừa ngủ say, cảm giác được một đôi tay nhỏ nhẹ nhàng mà vuốt ve thân hình của hần, từ trên xuống dưới, từ ngực to lớn chậm rãi mò mẫn xuống phía dưới, tay nhỏ cực nóng chậm rãi xẹt qua bụng dưới, nhẹ dừng lại nơi đó của hần.

Mạc Từ Hiên mở hai mắt, xoay người một cái đem Vũ Vi đặt ở dưới thân mình, "Đồng Vũ Vi, em lại nghịch ngợm rồi."

Nhưng Vũ Vi lại hé miệng cười, chân mày quay lại nhìn Mạc Từ Hiên, hờn giận hỏi lại hần, đêm qua cô đều không có thấy hần, trong lòng mới khẩn trương, mới có thể làm ra hành động như vậy, hần lại nói cô nghịch ngợm?"Như thế nào? Anh không thích người ta nghịch ngợm sao?"

"Không, thích, cực kỳ thích, bất quá, anh càng thích như vậy!" Nói xong, hần cười xấu xa, động thân một cái tiến vào Vũ Vi.

Bên trong một mảnh âm áp.

Triền miên qua đi, hai người mờ mờ hồ hồ đắm đuối nằm ở trên giường.

Tay Mạc Từ Hiên gắt gao nắm tay Vũ Vi, thật lâu sau, hần thở ra một hơi, từ trên giường bò xuống, "Anh đi làm bữa sáng, em ngủ thêm một lát nữa đi." Nói xong, môi mỏng khẽ gọi ở trên trán Vũ Vi ấn xuống một nụ hôn, xuống giường.

Về mặt Vũ Vi hạnh phúc nhìn bóng dáng rời đi Mạc Từ Hiên, lúc này cô, giống như đặt mình trong Thiên đường, mỗi một ngày đều vui vẻ cùng hạnh phúc.

Kể tiếp một tháng, Vũ Vi mỗi một ngày đều hưởng thụ đặt mình trong cuộc sống Thiên đường hạnh phúc.

Hôm nay, chạng vạng, Vũ Vi bắt đầu thu thập hành lý, cô chuẩn bị cùng Mạc Từ Hiên đến biệt thự Mạc gia ở.

Ở trong này, thật sự cực kỳ vui vẻ, nhưng là Mạc Từ Hiên cứ vài ngày liền trở về lấy mấy bộ quần áo, công tác bận rộn như vậy vẫn còn làm ba bữa cơm cho cô, cô sợ Mạc Từ Hiên mệt muốn chết rồi, trở lại biệt thự Mạc gia, toàn bộ đều có nữ giúp việc, Mạc Từ Hiên liền không vất vả nữa rồi.

Về đến nhà Mạc Từ Hiên nhìn thấy Vũ Vi thu dọn hành lý, không khỏi có chút ngoài ý muốn, hần đem cái chìa khóa ném đến trên sofa, đi đến phòng ngủ, từ phía sau ôm lấy Vũ Vi, "Sao em lại thu dọn hành lý vậy?"

Vũ Vi hé miệng cười, đầu dựa vào bả vai Mạc Từ Hiên, một đôi tay nhỏ nắm lấy tay lớn của Mạc Từ Hiên, "Em muốn dọn về biệt thự ở."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Sẽ không rời đi

Thông minh như Mạc Từ Hiên thoáng chút liền nhìn ra ý nghĩ của Vũ Vi, hần hạnh phúc cười, cái tiểu nha đầu này luôn luôn suy nghĩ cho hần, hần ở trên giường mặt Vũ Vi nhẹ nhàng hôn, càng thêm dùng lực ôm Vũ Vi, "Nha đầu ngốc, anh không vất vả, ở trong này vô cùng tốt, anh cũng cực kỳ thích nơi này a."

"Nhưng mà em cực kỳ thích ở biệt thự nha! Nơi đó phong cảnh tốt, lại có nữ giúp việc hầu hạ, em thật sự muốn trở lại nơi đó ở mà." Vũ Vi quay đầu làm nũng đối Mạc Từ Hiên nói.

Mạc Từ Hiên nhện không được cười lên một tiếng, sủng nịch chỉ chỉ tiểu ngạch đầu của Vũ Vi, "Em nha! Chúng ta ở lại nơi này thêm ba ngày nữa, ba ngày sau liền dẫn em trở về có được hay không?" Hần biết Vũ Vi cực kỳ không nỡ rời đi nơi này, nên hần cố ý cho Vũ Vi ở lại ba ngày.

Mạc Từ Hiên nghĩ, Vũ Vi sao lại không biết? Cô hạnh phúc cười, cô ngã vào trong ngực Mạc Từ Hiên, nhẹ giọng, "Từ Hiên, cuộc đời này có anh, em không cảm thấy đáng tiếc gì cả."

Mạc Từ Hiên cực kỳ hưng phấn, hần biết Vũ Vi thương hần, nhưng lại không biết Vũ Vi thương hần như vậy, hần khom người đem Vũ Vi bế lên, môi mỏng khẽ gọi hôn lên cánh môi phấn hồng Vũ Vi, "Vũ Vi, anh yêu em." Thậm chí còn hơn cả sinh mệnh bản thân mình.

.....

Đội Vũ Vi ngủ say, Mạc Tử Hiền lái xe trở lại biệt thự Mạc gia, lấy mấy bộ tây trang.

Khi hấn vừa mới đến cửa biệt thự thời điểm, điện thoại vang , nghe được chuông điện thoại làm hấn chán ghét, hấn hơi nhú nhú mày, Tề Mỹ Linh cứ nhiên lại gọi điện thoại cho hấn, rõ là. . . Chán ghét cực kì!

Hấn không để ý điện thoại, thẳng lái xe tiến vào biệt thự.

Tiến vào biệt thự, hấn trực tiếp lên lầu ba, cầm ba bộ tây trang, chuẩn bị rời khỏi biệt thự, lúc này bên ngoài đột nhiên nổi lên mưa xối xả như trút nước.

Trong lòng Mạc Tử Hiền không khỏi càng thêm lo lắng, mưa lớn như vậy, hấn lo lắng Vũ Vi ở nhà một mình sẽ sợ hãi.

Đang lúc hấn lúc xuống lầu, điện thoại lại vang, là Tề Mỹ Linh điện tới, Mạc Tử Hiền không kiên nhẫn tiếp nghe điện thoại, không để cho đối phương mở miệng, âm thanh hấn lạnh lùng nói, "Tề Mỹ Linh, tôi không muốn gặp cô, cũng không có gì để nói với cô , không cần gọi điện thoại cho tôi nữa !" Vừa câu sau nói, cơ hồ là bắt đầu lớn tiếng, nếu không phải sợ Vũ Vi gọi điện thoại cho hấn không được, hấn mới không để ý tới Mỹ Linh a. Nói xong, hấn liền muốn cúp điện thoại. Trong khoảng thời gian này Tề Mỹ Linh luôn luôn gọi điện thoại cho hấn, hấn đã lựa chọn không nghe, dùng phương thức này cự tuyệt Tề Mỹ Linh, ai biết Tề Mỹ Linh cứ nhiên tìm đến công ty, hấn sai người đem Tề Mỹ Linh đuổi đi. Hấn cho rằng Tề Mỹ Linh sẽ đối với hấn chết tâm a, lại không nghĩ rằng Tề Mỹ Linh căn bản không chết tâm, lại còn gọi điện thoại cho hấn, thật sự là làm hấn tức giận! Thậm chí muốn đem điện thoại vứt bỏ.

Trong khoảng thời gian này, Tề Mỹ Linh bị Mạc Tử Hiền cự tuyệt, cô cho rằng chính mình đã có thói quen, vô cảm, không thêm quan tâm Mạc Tử Hiền cự tuyệt , nhưng là cô nghe được Mạc Tử Hiền lạnh lùng nói, tâm vẫn lại là bị hấn hung hăng đâm bị thương , cô cường chế cảm giác khó chịu trong lòng, chậm rãi mở miệng nói, "Hiền, em phải đi."

Đang muốn cắt đứt điện thoại Tề Mỹ Linh ,Mạc Tử Hiền nghe Mỹ Linh nói những lời này, hơi thờ ra, xem ra Tề Mỹ Linh nghĩ thông suốt rồi.

Hấn không có cúp điện thoại, "Khi nào thì đi, tôi đưa cô đi." Dù sao bọn họ cũng quen biết một lúc, lúc Tề Mỹ Linh rời đi, làm bằng hữu hấn muốn đưa cô.

Trong lòng Tề Mỹ Linh lại bị Mạc Tử Hiền một lần đâm bị thương, nước mắt thương tâm xẹt qua đôi má, Mạc Tử Hiền liền khẩn cấp như vậy muốn cô rời đi nơi này sao? Vẫn còn đưa cô?

Khóe miệng cô hướng về phía trước nhếch lên.

Nhưng là, làm sao bây giờ a? Cô sẽ không rời đi nơi này, còn vĩnh viễn lưu lại!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 184: Coi như tiền em

Tề Mỹ Linh cố ý trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng nói, "Đưa, thì không cần , nhưng em muốn trước khi đi gặp anh một lần, được không?" Cô cố ý làm thanh âm mình nghe qua thật bình tĩnh, như vậy, Mạc Tử Hiền sẽ tin tưởng cô đã đối với hấn chết tâm rồi.

Mạc Tử Hiền hơi run sợ một phen, sau đó đáp ứng, "Được. Cô chọn thời gian địa điểm đi."

Nghe Mạc Tử Hiền đáp ứng, khóe miệng Tề Mỹ Linh đắc ý tươi cười, "Liền hiện tại."

Sắc mặt Mạc Tử Hiền trầm xuống, lạnh giọng cự tuyệt, "Hiện tại không được. Trời mưa , tôi muốn ở bên cạnh Vũ Vi."

Lời nói lạnh tình thâm sâu làm Tề Mỹ Linh bị thương, cô đứng ở trong mưa to muốn gặp hấn một lần, nhưng là trong lòng của hấn cũng chỉ có cái gọi là Đồng Vũ Vi!

Hai tay Tề Mỹ Linh gắt gao nắm thành quả đấm, trong lòng ngấm hừ lạnh, Mạc Tử Hiền tôi sớm hay muộn cũng sẽ làm cho trong lòng anh chỉ có một người phụ nữ là Tề Mỹ Linh tôi! Hôm nay, anh không gặp cũng phải gặp tôi, không muốn cũng phải muốn, bởi vì, cô ôn nhu nói, "Nhưng là làm sao bây giờ a?Em đang ở ngoài cửa nhà anh."

Mạc Tử Hiền sững sờ, đi đến phòng ngủ chính mình, xuyên thấu qua ban công nhìn tới cửa, chỉ nhìn thấy thân thể Mỹ Linh nhỏ gầy đứng ở trong mưa gió lạnh run.

Mạc Từ Hiên tức giận. Tề Mỹ Linh cứ nhiên đứng ở trong mưa gió, vạt nhất mặc mưa, sinh bệnh làm sao bây giờ? Hắn thở ra một hơi, sau đó chạy ra phòng ngủ.

Tề Mỹ Linh thấy Mạc Từ Hiên đứng ở cửa sổ nhìn cô, cô biết Mạc Từ Hiên nhất định sẽ gặp của cô, nhất định!

Quả nhiên, không bao lâu, cô liền nhìn thấy Mạc Từ Hiên chạy từ biệt thự ra. Thẳng đi đến trước thân cô.

Trong lòng cô nhảy nhót không thôi, hưng phấn cực kỳ! Mạc Từ Hiên, tối hôm nay anh liền là của Tề Mỹ Linh tôi rồi. Nhưng là trong lòng cô kiềm chế nhảy nhót cùng hưng phấn, giả bộ sắc mặt bình tĩnh quay lại nhìn Mạc Từ Hiên, "Cảm ơn anh có thể gặp. . . em."Chữ em vừa nói ra, hai chân cô mềm nhũn,roi vào hôn mê.

Mạc Từ Hiên không dự đoán được Tề Mỹ Linh cứ nhiên té xỉu, lập tức đỡ Tề Mỹ Linh, ôm cô trở lại biệt thự, thẳng lên phòng khách ở lầu hai mà đi.

Hắn nhẹ nhàng mà đem Tề Mỹ Linh để đặt trên giường, chuẩn bị rời khỏi biệt thự, bởi Vũ Vi, nhưng là nhìn gương mặt Tề Mỹ Linh xanh xao, hắn lại không thể rời đi. Bởi vì Tề Mỹ Linh sở dĩ mắc mưa, là bởi vì hắn, trước khi hắn sinh bệnh nặng, suýt nữa chết, là Tề Mỹ Linh chẳng phân biệt được ngày đêm chiều cổ hắn, kết quả, hắn hết bệnh, thân thể Tề Mỹ Linh lại mệt muốn chết rồi, mỗi khi đến ngày mưa, bọn họ không thể gặp mưa, nếu không sẽ phát sốt đến hôn mê, nghiêm trọng mà nói, còn có thể nguy hiểm đến tánh mệnh.

Tính theo, Tề Mỹ Linh coi như là ân nhân cứu mạng hắn rồi.

Liền tính hắn đã không còn cảm tình với Mỹ Linh, cũng không thể đem chính ân nhân cứu mạng mình để tại nơi này a!

Hắn thâm sâu nhìn Tề Mỹ Linh một cái, sau đó xoay người, gọi nữ giúp việc tới đổi y phục sạch sẽ cho Tề Mỹ Linh, hơn nữa kêu nữ giúp việc chăm sóc bên cạnh Tề Mỹ Linh.

Chính mình trở lại phòng ngủ, chờ Tề Mỹ Linh tỉnh lại.

Một thời gian dài đi qua, Tề Mỹ Linh vẫn không có tỉnh lại.

Hắn nhàm chán, mở ra một chai rượu đỏ, bắt chéo hai chân, dựa vào sô pha, uống rượu.

Phòng bị người ở bên ngoài nhẹ nhàng mà gõ vang, Mạc Từ Hiên cầm ly rượu trong tay đặt ở trên bàn trà, lạnh lùng phân phó nói, "Tiến vào."

Tề Mỹ Linh mặc sạch sẽ quần áo, đi vào phòng.

Mạc Từ Hiên nhìn thấy Tề Mỹ Linh đã tỉnh lại, thoáng cười, hắn từ trên ghế sofa đứng lên, đi đến trước người Tề Mỹ Linh, "Tôi đưa cô trở về." Đưa Tề Mỹ Linh hắn có thể về nhà xem mưa Vi.

Cứ nhiên cứ như vậy muốn nhanh chóng đưa cô rồi đi?

Tay Tề Mỹ Linh giấu ở trong ống tay áo gấu gao nắm thành quả đấm, trong lòng phẫn nộ, trên mặt lại mang theo mỉm cười nhìn Mạc Từ Hiên, "Em ngày mai thì đi, chẳng lẽ anh cũng không thể cùng em uống một ly,coi như đưa tiễn em được sao?" Nói xong không coi Mạc Từ Hiên có đáp ứng hay không, cô thẳng đi đến bàn trà, chậm rãi ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Biết nên làm thế nào

Mạc Từ Hiên không cần suy nghĩ cự tuyệt Tề Mỹ Linh, “Mỹ Linh, ngày mai tôi còn tham gia khảo sát, hôm nay không được, Vũ Vi vẫn còn ở nhà chờ tôi”.

Vì Đồng Vũ Vi!

Tề Mỹ Linh trong lòng tức giận cực kỳ, cô tự ý rót đầy rượu vào ly Mạc Từ Hiên, “Khảo sát, thì không cần, chúng ta không cần thiết gặp mặt lại, uống cùng em ly rượu này đi, coi như là kết thúc một hồi duyên phận chúng ta quen biết”.

Mạc Từ Hiên nhìn thật sâu Tề Mỹ Linh một cái, bọn họ quen biết năm năm, Tề Mỹ Linh sẽ phải rời đi, từ nay về sau bọn họ sẽ không gặp lại, yêu cầu nho nhỏ này của Tề Mỹ Linh, anh làm sao có thể cự tuyệt?

Anh đi tới trước quầy bar, lấy một cái ly không.

Mà Tề Mỹ Linh ở một khắc Mạc Từ Hiên quay lưng về phía cô, đem viên thuốc vẫn cầm ở trong tay bỏ vào bên trong ly rượu Mạc Từ Hiên, thuốc được rượu hòa tan rất nhanh. . .khóe miệng Tề Mỹ Linh lộ ra nụ cười âm lãnh, Mạc Từ Hiên tối hôm nay anh là của tôi, không chỉ tối hôm nay, sau này mỗi buổi tối anh cũng sẽ là của tôi.

Mạc Từ Hiên cầm một ly không đi tới trước ghế sa lon, ngồi đối diện Tề Mỹ Linh, anh tự mình rót một ly rượu cho Tề Mỹ Linh, đặt ở trước người Tề Mỹ Linh, thuận tay bung lên ly rượu đặt trên bàn, hướng Tề Mỹ Linh khẽ mỉm cười, “Cạn ly”.

Tề Mỹ Linh cũng mỉm cười, “Cạn ly”. Nói xong, cô ngửa đầu đem rượu bên trong ly uống một hơi.

Mạc Từ Hiên cũng ngửa đầu đem rượu trong ly uống một hơi. Sau đó từ trên ghế sa lon đứng lên, “Tôi đưa cô trở về”. Rượu đã uống, Tề Mỹ Linh cần phải trở về. Anh đi thẳng về phía cửa phòng ngủ.

Như vậy đã vội vã muốn cô rời đi?

Tề Mỹ Linh âm thầm cười lạnh, sau đó từ trên ghế sa lon đứng lên, đi theo sau lưng Mạc Từ Hiên về phía cửa, “Được”.

Bàn tay Mạc Từ Hiên vừa muốn đụng tới tay nắm cửa, đột nhiên, trước mắt anh tối sầm, hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất ngất đi, trước khi hôn mê, anh thấy rất rõ ràng trên mặt Tề Mỹ Linh lộ về hải lòng cùng nụ cười âm lãnh, một khắc ấy, tim của anh thoáng cái rơi lộp bộp.

Tề Mỹ Linh thấy Mạc Từ Hiên nhanh như vậy liền té xỉu, nhin không được cười một tiếng, thuốc Trác Nhất Phi cho cô quả thật hiệu nghiệm.

Trong khoảng thời gian này, cô vẫn luôn gọi điện thoại cho Mạc Từ Hiên, tìm anh. Nhưng tất cả đều bị anh cự tuyệt, cô thậm chí còn không thấy được bóng người Mạc Từ Hiên, không thể làm gì, cô nghĩ tới Trác Nhất Phi.

Cô gọi một cú điện thoại cho Trác Nhất Phi, yêu cầu Trác Nhất Phi trợ giúp cô, nhưng mà cô phải biết tại sao Trác Nhất Phi muốn giúp đỡ cô đến với Mạc Từ Hiên.

Trác Nhất Phi lạnh lùng cười một tiếng, hắn không muốn Mạc Từ Hiên sống tốt, hắn muốn chính là chia rẽ Mạc Từ Hiên cùng Đồng Vũ Vi. Nói xong, đưa cho cô một viên thuốc, “Đây là thuốc mê còn có chút tác dụng xuân dược, làm cho người ta có thể rất nhanh hôn mê, đến lúc đó cô biết nên làm thế nào rồi”.

Cô hé miệng cười một tiếng, cô dĩ nhiên biết nên làm thế nào.

Cô khom người đem thân thể cao lớn của Mạc Từ Hiên kéo dài tới mép giường, dùng hết khí lực toàn thân đem Mạc Từ Hiên lên giường, sau đó cởi áo sơ mi Mạc Từ Hiên ra, nhìn thấy lồng ngực rắn chắc của Mạc Từ Hiên, lòng của cô, không không chế cuồng loạn lên.

Cô nhẹ nhàng cởi quần áo trên người Mạc Từ Hiên ra, lại cởi thắt lưng của anh ra, cởi quần lót của anh xuống.

Cô xoay đầu ngượng ngùng nhìn chỗ kín của Mạc Từ Hiên, phải biết, mặc dù cô đã kết hôn, nhưng đến bây giờ cô như cũ vẫn là xử nữ, cô bảo vệ mình rất tốt, chính là muốn đem đêm đầu tiên của cô để lại cho Mạc Từ Hiên, nhưng mà không có nghĩ đến mình lại đem đêm đầu tiên cho Mạc Từ Hiên dưới tình huống này.

Mặc dù ngượng ngùng, nhưng cô vẫn chậm rãi quay đầu nhìn vật tượng trưng cho phái nam của Mạc Từ Hiên. ...

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Cư nhiên không có phản ứng

Tề Mỹ Linh cởi quần áo trên người mình xuống, cả người** leo lên giường Mạc Từ Hiên, đôi môi phàn hồng ngượng ngùng hôn nhẹ môi Mạc Từ Hiên, lồng ngực, bụng dưới, thật ra thì cô không có bao nhiêu kinh nghiệm, những thứ này tất cả đều là cô từ bên trong AV Trác Nhất Phi đưa thấy được, mới vừa học được, có thể nói, vừa làm vừa mò.

Bộ ngực đầy đặn của cô găt gao dán tại lồng ngực Mạc Từ Hiên, nhẹ nhàng liếm, đôi tay nhỏ bé không ngừng vuốt ve vật tượng trưng phái nam của Mạc Từ Hiên, nhưng mà... nơi đó của Mạc Từ Hiên cư nhiên một chút phản ứng cũng không có?

Tề Mỹ Linh không ngừng cố gắng, sử dụng tất cả bản lĩnh của mình, gần như là hôn toàn thân Mạc Từ Hiên, nhưng mà, Mạc Từ Hiên một chút phản

ứng cũng không có!

Cô choáng váng!

Ngơ ngác ngồi ở trên giường nhìn Mạc Từ Hiên ngủ say, tại sao có thể như vậy?

Là công phu của cô không tốt? Hay là Mạc Từ Hiên không được?

Trước mặc dù bọn họ có yêu nhau, nhưng mỗi lần tiếp xúc đều có chừng có mực, tiếp xúc thân mật nhất là hôn, nhưng khi đó, cho dù là lúc hôn môi, cô cũng có thể cảm giác được nơi đó của Mạc Từ Hiên bành trướng, vì sao bây giờ không được?

Cô ngẩn ra một lúc lâu, sau đó hít một hơi thật sâu, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, ngậm vật tượng trưng phái nam của Mạc Từ Hiên, tay nhỏ bé đồng thời không ngừng trêu chọc Mạc Từ Hiên.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua. Tề Mỹ Linh không ngừng liếm vật tượng trưng phái nam của Mạc Từ Hiên, cô cho là lần này nhất định sẽ thành công, nhưng mà, cô lại một lần nữa thất vọng, cho dù cô cố gắng như thế nào, cho dù cô trêu đùa Mạc Từ Hiên như thế nào, thậm chí đem toàn thân của anh mỗi nơi hôn một lượt, Mạc Từ Hiên như cũ không có bất kỳ phản ứng nào!

Thân thể Tề Mỹ Linh ngã ngồi ở trên giường, ngơ ngác nhìn Mạc Từ Hiên...

Hồi lâu, cô xuống giường mặc quần áo vào, đứng ở mép giường từ trên cao nhìn xuống gương mặt đẹp trai của Mạc Từ Hiên, cùng thân thể to lớn của anh...Càng xem càng tức giận, càng xem càng tức giận!

Cô không khỏi tức giận hai tay nắm thành quyền thật chặt, cô vút bỏ tự ái còn sót lại của mình bỏ lên giường xuất ra tất cả bản lĩnh của mình câu dẫn Mạc Từ Hiên, anh lại một chút phản ứng cũng không có, vậy muốn cô, làm sao chịu nổi?

Bất qua, cô sẽ không vì vậy buông tha!

Vốn là cô cũng rất yêu Mạc Từ Hiên, khi cô biết được sau này Mạc Từ Hiên làm tổng giám đốc Mạc thị, cô càng thêm thương anh!

Cô tính toán câu dẫn Mạc Từ Hiên, lên giường của anh, cùng anh phát sinh quan hệ, như vậy, Mạc Từ Hiên chính là người đàn ông của cô, cô sẽ thay thế Đồng Vũ Vi ở lại bên cạnh Mạc Từ Hiên.

Ai có thể nghĩ tới, Mạc từ Hiên một chút phản ứng cũng không có!

Nhưng mà có thể như thế nào?

Cô không có muốn đồ không có được, cô muốn người, nhất định có thể có được!

Cô quan sát thân thể Mạc Từ Hiên trên dưới mấy lần, khoe miệng hơi nhếch lên về phía trước, “Mạc Từ Hiên, chờ em, rất nhanh em sẽ trở lại”. Nói xong, cô cúi người nhẹ nhàng hôn lên mặt Mạc Từ Hiên, sau đó, rời khỏi phòng ngủ.

Rời khỏi biệt thự Mạc gia, Tề Mỹ Linh gọi điện thoại cho Trác Nhất Phi.

Trác Nhất Phi rất nhanh lái xe đến trước cửa biệt thự Mạc gia, Tề Mỹ Linh lên xe.

“Chuyện tiến triển như thế nào?” Trác Nhất Phi vừa lái xe vừa hỏi Tề Mỹ Linh.

Sắc mặt Tề Mỹ Linh thoáng cái trở nên cực kỳ khó coi, nhưng mà rất nhanh bị cô che dấu, “Rất thuận lợi” Trừ bỏ không thể cùng Mạc Từ Hiên phát sinh quan hệ ra, hết thấy đều rất thuận lợi.

Trác Nhất Phi vừa nghe nội tâm hưng phấn không thôi, Tề Mỹ Linh thành công đem Mạc Từ Hiên bắt lại, tương lai không xa, Đồng Vũ Vi sẽ cùng Mạc Từ Hiên tách ra, nghĩ tới người yêu nhau phải chịu sự thống khổ chia lìa, trong lòng hẳn vui mừng không ngớt, Mạc Từ Hiên, đây chính là cái giá mà người đắc tội tôi. Hắn quay đầu mỉm cười nhìn Tề Mỹ Linh, “Vậy có phải hay không nên ăn mừng một chút?”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 187: Là người chọc tôi trước

Tề Mỹ Linh che dấu vẻ khổ sở, vẫn mỉm cười, “Tốt, tôi muốn đi quán bar nổi tiếng nhất”.

Trác Nhất Phi nhìn Tề Mỹ Linh một cái thật sâu, “Không thành vấn đề...”

Say rượu đi.

Trác Nhất Phi dẫn Tề Mỹ Linh vào một gian phòng trong quán bar, lấy hai ly rượu không mạnh.

Hai người cùng ly, uống một hơi.

Liên tiếp uống ba ly, Tề Mỹ Linh có chút say, cô đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, “Tôi muốn đi toilet”

Trác Nhất Phi vờn tay núu cổ tay Tề Mỹ Linh lại, dùng sức đem Tề Mỹ Linh kéo vào trong ngực của mình, môi mòng khêu gợi ở bên tai Tề Mỹ Linh nhẹ giọng, “Mỹ Linh, anh đi cùng em”. Nói xong, bàn tay hấn theo nơi ngực Tề Mỹ Linh, cách ** vuốt ve bộ ngực sữa của Tề Mỹ Linh.

Hai tay Tề Mỹ Linh vòng qua cổ Trác Nhất Phi, đôi môi phấn hồng đặt lên trên môi Trác Nhất Phi, cái lưỡi thom tho linh hoạt tiến vào trong miệng Trác Nhất Phi cùng lưỡi của hấn găt dây dưa cùng một chỗ.

Được Tề Mỹ Linh đáp lại, Trác Nhất Phi hưng phấn không thôi, bàn tay hấn đưa vào trong áo lót Tề Mỹ Linh, trực tiếp vuốt ve bộ ngực của cô, còn một bàn tay khác, nhấc làn váy của Tề Mỹ Linh lên, cách quần lót, đưa bốn chỗ kín của Tề Mỹ Linh.

“Ưm~” Tề Mỹ Linh không nhịu nổi Trác Nhất Phi trêu đùa không nhịn được rên rỉ lên tiếng, tay nhỏ bé của cô theo một đường từ trên người Trác Nhất Phi tuột xuống, vừa lúc chạm tới ** đã bành trướng của Trác Nhất Phi.

Thân hình Tề Mỹ Linh hơi cứng đờ, sau đó trên mặt lộ nụ cười vui vẻ, thì ra là, không phải là cô không được, mà là Mạc Tử Hiên không được!

Đột nhiên cô đứng lên rời khỏi Trác Nhất Phi, “Tôi muốn đi toilet”. Nói xong, cô xoay người rời khỏi gian phòng.

Bỗng nhiên Tề Mỹ Linh rời khỏi, làm Trác Nhất Phi tức giận không thôi, hấn muốn vờn tay núu lại cổ tay Tề Mỹ Linh, trước người đã không thấy bóng dáng Tề Mỹ Linh.

Hấn tức giận đến đem ly rượu trên bàn dùng sức ném xuống đất!

Tề Mỹ Linh ở trong phòng toilet dùng nước lạnh rửa mặt, lập tức thanh tỉnh rất nhiều.

Cô nhìn mình trong gương, lạnh lùng cười một tiếng, không phải cô không được, là Mạc Tử Hiên không được.

Nghĩ tới đây nụ cười trên mặt cô càng thêm đậm hơn, Mạc Tử Hiên!

Cô chậm rãi ra khỏi phòng toilet, không trở về gian phòng, mà là trực tiếp rời khỏi quán bar, cô biết cô đã làm nổi lên ham muốn của Trác Nhất Phi, nhưng mà cô sẽ không đem mình giao cho một người đàn ông như Trác Nhất Phi.

Khi cô vừa rời khỏi quán bar mấy bước, dưới chân vừa trượt, cơ thể thẳng tắp ngã về phía trước.

Cô âm thầm cười lạnh, Tề Mỹ Linh. Người thật đúng là đủ xui xẻo, đi đường cũng có thể ngã.

Cô nhắm mắt chờ đợi đau đớn đến, há biết, thân thể cô chẳng những không có ngã nhào, còn rơi vào một vòng ngực ấm áp.

“Tiểu thư, cô không sao chứ” Một giọng nói dễ nghe của người đàn ông trung niên truyền vào lỗ tai Tề Mỹ Linh, Tề Mỹ Linh không khỏi mở hai mắt ra, chỉ thấy mình bị một người đàn ông trung niên ôm thật chặt trong ngực, mà lúc này bên khóe miệng người đàn ông còn lộ nụ cười nhân nhật đẹp mắt nhìn cô.

Tề Mỹ Linh lập tức đẩy người đàn ông ra, đứng thẳng người, “Cảm ơn anh” Nói xong, cô lướt qua người đàn ông đi về phía trước.

Người đàn ông chẳng qua là khề lắc đầu một cái, một cô gái vừa uống say.

Tề Mỹ Linh đi về phía trước, chẳng qua là đi được mấy bước, cô liền dừng lại cước bộ, quay đầu liếc mắt nhìn, chỉ thấy người đàn ông trung niên đứng tại chỗ nhìn cô.

Tề Mỹ Linh quay ngược lại đi mấy bước đến bên người đàn ông, “Anh giúp tôi, tôi muốn báo đáp anh”. Nói xong, môi của cô hôn lên môi của người đàn ông.

Người đàn ông bỗng giật mình, tựa hồ không nghĩ tới Tề Mỹ Linh sẽ hôn mình, hấn nhúu mày, sau đó dùng sức đẩy Tề Mỹ Linh ra, “Tôi không cần cô báo đáp”.

Tề Mỹ Linh lại lùi hai cánh tay người đàn ông, “Nhưng mà tôi không thích thiếu người khác nhân tình”. Nói xong, cô đưa người lên trước, nâng một chân lên, quấn quanh eo người đàn ông, hai tay ôm cổ người đàn ông, lại một lần hôn lên môi người đàn ông.

Chương 188: Tử Hiên, Em tới đây....

Đêm khuya, Tề Mỹ Linh kéo thân thể mệt mỏi trở lại biệt thự, đi vào phòng ngủ của Mạc Tử Hiên, nương theo ánh trăng yếu ớt từng bước từng bước đi tới bên cạnh anh, cúi người hôn lên gò má của anh, cô vốn chỉ định hôn anh một cái rồi rời đi, nhưng cô lại lưu luyến nụ hôn ngày càng sâu từ gương mặt anh tuấn đến cánh môi, cô nhẹ nhàng cạy hàm răng cái lưỡi rất linh xảo tiến vào trong khoang miệng anh, cùng lưỡi anh quấn lấy, đôi tay nhỏ bé nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực to lớn, dừng lại trước hai khóa nhô trước ngực, nhẹ nhàng vuốt ve, tiếp một đường hôn xuống xương quai xanh, lồng ngực rồi xuống bụng, xuống vật giữa hai chân, mỗi một chỗ cô đều hôn qua một lần, đáng tiếc mặc cho cô ra sức mặc cho cô lấy lòng anh chính là một chút phản ứng cũng không có!

(thật hâm mộ các bạn edit các chuyện có H, mới nhiều đây mình đã tốn hết 3h nhưng vẫn thấy không ổn mong các bạn thông cảm ^^)

Cô dừng lại tất cả động tác nhìn chằm chằm người đang nằm trên giường, anh thế nhưng một chút phản ứng cũng không có?

Cô chỉ biết đau lòng mà rơi lệ, hai chân mềm nhũn quỳ gối bên giường nhìn chằm chằm Mạc Tử Hiên đang ngủ say chất vấn "Tại sao? Tại sao em đã cố gắng như quyến rũ anh lấy lòng anh, nhưng tại sao anh một chút phản ứng cũng không có? Tại sao?" Hai tay của cô từng phát từng phát đánh vào cánh tay của anh, tại sao cô không thể chứ?

Rõ ràng Trác Nhất Phi đối với cô có cảm giác, người đàn ông kia với cô cũng có cảm giác, vậy tại sao Mạc Tử Hiên đối với cô một chút cảm giác cũng không có? Tại sao?

Hồi lâu khi đã khóc đủ cô từ dưới đất đứng lên gạt đi nước mắt trên mặt, cởi quần áo xuống bò lên giường, lần nữa hé miệng liếm vật tượng trưng phái nam của anh cô không tin, mình không làm được!

Nhưng cô thật không làm được, anh cứ một chút phản ứng cũng không có.

Tề Mỹ Linh cực kỳ tức giận ngồi trên giường, hai mắt hung hăng nhìn chằm chằm Mạc Tử Hiên "Mạc Tử Hiên, anh tưởng rằng như vậy có thể ngăn tôi sao, mặc dù không trở thành người của anh tôi vẫn có biện pháp để ở lại bên cạnh anh cả đời!" Dứt lời cô xuống giường, từ túi của mình lấy ra một cây dao găm nhỏ leo lên giường trên cầm dao găm trên cổ tay mình gạch một đường. . . , nhìn vết máu đỏ trên giường khoe miệng cô lộ ra nụ cười nhạt rồi hả hê mỉm cười "Mạc Tử Hiên, em tới đây."

Sáng sớm, Mạc Tử Hiên chậm rãi mở mắt, khi anh phát hiện chính mình cả người trần truồng nằm trên giường tâm không khỏi rơi xuống lộp bộp, anh lập tức từ trên giường bật dậy, tầm mắt rơi vào vết máu đỏ tươi trên giường, vết máu đỏ như đâm vào mắt anh đau đớn.

Coi như là kẻ ngốc anh cũng biết mình bị Tề Mỹ Linh gài bẫy.

Một khắc kia sắc mặt anh trắng bệch, thân hình cứng ngắc ngồi ở trên giường thật lâu cũng không thể nhúc nhích. . .

Hồi lâu anh mới lấy lại tinh thần, hai tay nắm thành quả đấm kêu răng rắc, Tề Mỹ Linh! Cô ả lại dám cho bỏ thuốc hãm hại hần!

Anh lập tức gọi điện cho Tề Mỹ Linh, nhưng chỉ nhận được thông báo đối phương đang trong tình trạng tắt máy. . .

Mạc Tử Hiên sợ Tề Mỹ Linh sẽ tìm Vũ Vi, vội vã mặc quần áo rời đi Mạc gia.

Lúc này, Vũ Vi đã sớm rời giường, thấy Mạc Tử Hiên không có ở bên cạnh liền biết anh chưa trở về. Xem ra anh thật sự rất mệt mới chọn ở lại biệt thự qua đêm.

Vũ Vi rời giường đi chuẩn bị ít thức ăn đơn giản cho mình, mới vừa đem cháo múc vào trong chén, có tiếng chuông cửa vang lên

Chương 189: Đừng rời xa anh

Vũ Vi cảm thấy nghi ngờ, sáng sớm người nào đến nhà của cô vậy?

Xuyên qua mắt thần trên cửa nhìn xem là ai đến, không ngờ là Mạc Tử Hiên!

Vũ Vi vui vẻ mở cửa phòng ra, Mạc Tử Hiên lập tức tiến vào bên cạnh cô nắm thật chặt bả vai cô, gương mặt anh tuấn là thần sắc lo lắng "Vũ Vi, em không sao chứ? Không có ai tới tìm em chứ?" Đồng thời anh âm thầm cầu nguyện Tề Mỹ Linh chưa có tới cô ta chưa gặp Vũ Vi.

Về mặt không hiểu nhìn Mạc Tử Hiên, cô cảm thấy trong giọng anh có chút sợ hãi "Không có ai tới tìm em, sao thế anh?" cô khó hiểu hỏi lại anh.

Nghe không có người đến tìm Vũ Vi, anh mới bớt lo lắng dùng sức đem Vũ Vi ôm chặt vào lòng rồi nói "Không có gì, ngày hôm do quá mệt mỏi, nên mới ở biệt thự ngủ thiếp, khi tỉnh lại mới phát hiện ngày hôm qua trời mưa lớn nên lo cho em . . . Vũ Vi, hứa với anh vô luận sau này xảy ra chuyện gì em đều sẽ ở bên cạnh anh không rời bỏ anh có được không?"

Vũ Vi hạnh phúc cười một tiếng, anh là như vậy cưng chiều cô quan tâm cô, để ý đến cô, ngược đầu nhìn anh chỉ một trận mưa lớn mà thôi, anh lại lo lắng đến nỗi chỉ mặc một cái áo sơ mi rồi vội vã chạy đến hơn nửa nút áo sơ mi lại cài sai, còn quên mang theo chìa khóa, tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cương nghị của anh, trong lòng âm áp không thôi "anh yên tâm em đâu phải đứa bé, một trận mưa mà thôi em sẽ không sợ, không những thế em còn ngủ rất say đây."

Mạc Tử Hiên càng thêm dùng sức ôm Vũ Vi "Hứa với anh, em sẽ không rời bỏ anh"

Vũ Vi nhìn không được cười lên tiếng, mặt nép vào lồng ngực ấm áp của anh, nhẹ giọng trả lời "Em hứa với anh, sẽ không rời xa anh. Vĩnh Viễn không rời xa anh."

Mạc Tử Hiên vui vẻ cười một tiếng, hôn lên cánh môi của cô, nụ hôn ngày càng sâu, Vũ Vi đôi tay vòng quanh lên cổ đáp lại nụ hôn của anh. . . .

Ba ngày sau, Mạc Tử Hiên mang theo Vũ Vi trở về biệt thự Mạc gia .

Một tháng sau.

Ban đêm Vũ Vi giăng chân trên người Mạc Tử Hiên hai người chặt chẽ kết hợp với nhau. . . .

Triền miên đi qua, Vũ Vi nằm trong ngực Mạc Tử Hiên ngủ say .

Mạc Tử Hiên từ trên giường ngồi dậy, đem chăn đắp cho Vũ Vi rồi lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ đi vào thư phòng.

Đứng ở cửa sổ thư phòng, đốt một điếu thuốc, giọng nói lạnh lùng nói với người trong điện thoại "Tìm được Tề Mỹ Linh chưa?"

Lãnh Ngôn giọng điệu than thờ "Chưa thấy, tôi đã phái người tìm khắp cả thành phố này rồi nhưng vẫn chưa tìm được tung tích của cô ta, tôi cũng điều tra các cửa khẩu sân bay, giờ chỉ có thể khẳng định là cô ta chưa rời thành phố này thôi."

"Theo cậu nói, cô ta còn ở trong thành phố này." thanh âm trầm thấp của Mạc Tử Hiên mang theo nồng nặc hơi thở nguy hiểm.

Cúp điện thoại Mạc Tử Hiên dùng sức hút vài hơi thuốc, sau đó cực kỳ tức giận đem nửa điếu thuốc trên môi vứt xuống nền nhà dùng chân dẫm lửa.

Cả tháng này anh mỗi ngày đều nơm nớp lo sợ, anh sợ Tề Mỹ Linh sẽ tìm được Vũ Vi, đem chuyện xảy ra ngày đó nói cho Vũ Vi, mặc dù Vũ Vi thoát nhìn rất nhu nhược, nhưng anh biết cô là một cô gái cố chấp quật cường, cô tuyệt đối không cho phép anh ở bên ngoài phản bội cô, một khi cô biết rõ sự thật nhất định sẽ rời bỏ hắn, đến lúc đó, hắn sẽ không thể ở bên cạnh cô làm thức ăn cho cô ăn.

Anh đã dùng tất cả các loại biện pháp, thậm chí đã tìm Lãnh Ngôn cùng Lạc Tử Ngôn vận dụng tất cả thủ hạ mà vẫn không tìm thấy vị trí cô ta, nếu tìm thấy anh sẽ không chút do dự đem Tề Mỹ Linh ném ra nước ngoài để cô ta cả đời không thể đi tìm Vũ Vi, như vậy là có thể giấu giếm Vũ Vi cả đời, như vậy anh mới có thể cùng Vũ Vi vui vẻ hạnh phúc qua nửa đời sau rồi, thế nhưng đến bây giờ một chút tin tức của cô ta cũng không có.

Trong lòng của anh có dự cảm rất xấu, Tề Mỹ Linh sẽ tùy thời xuất hiện bên cạnh Vũ Vi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: kiểm tra sức khỏe

Đang ngủ say Vũ Vi bị lạnh mà tỉnh.

Theo thói quen tay cô sờ bên cạnh, quả nhiên Mạc Từ Hiên không có ở bên cạnh cô.

Cô không khỏi đau lòng, gần đây công việc của anh tựa hồ rất bận mỗi một ngày đều phải làm việc rất khuya mới đi ngủ. Cô lo anh sẽ cố mà hại đến sức khỏe

Cô từ trên giường bò dậy, khoác thêm áo khoác đến thư phòng "Hiên, Anh có ở đây không?"

Cửa thư phòng rất nhanh được mở ra, Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi xuất hiện trước cửa phòng, thấy cô chỉ khoác áo khoác mỏng không khỏi tức giận đem cô ôm chặt vào lòng " Vũ Vi, sau lại ăn mặc như vậy chạy ra phòng ngủ, còn lập lại anh sẽ để em ba ngày ba đêm không xuống giường được."

Vũ Vi hé miệng cười cười, đầu dựa vào bả vai anh nũng nịu trả lời "Anhỡ đời đời với em như vậy sao?"

Mạc Từ Hiên Truong nhẹ nhàng cắn cắn vào cánh môi đang hé nở của cô, sau đó đến chớp mũi cô nói "Tiểu nha đầu (Cô bé này)."

Vũ Vi nhếch môi, ngửa đầu nhìn Mạc Từ Hiên, nhẹ giọng nói "Hiên, em biết anh gần đây công việc rất bận, mỗi ngày đều phải làm việc đến rất khuya mới trở về ngủ, kiếm tiền là quan trọng, nhưng là sức khỏe anh càng quan trọng hơn, dù anh là người không có tiền cũng không sau, đừng vì kiếm tiền mà không màng đến sức khỏe của mình được không?"

Mạc Từ Hiên đang đi về phía trước bước chân hơi dừng lại, trong lòng dâng lên cảm giác áy náy với cô, cô nghĩ hẳn bởi vì công việc mới có thể mỗi đêm ngủ không yên!

Anh miễn cưỡng mỉm cười với cô "Em yên tâm, anh biết mà"

Sáng sớm, Vũ Vi đang ngủ say cửa phòng bị người ở bên ngoài gõ.

"Thiếu phu nhân, lão thái thái đã trở lại." Người giúp việc đứng ở trước cửa cung kính nói với Vũ Vi ở bên trong.

Vũ Vi lập tức mở hai mắt ra, dùng tốc độ nhanh nhất mặc quần áo vào, chạy xuống lầu một lao thẳng vào lòng của lão thái thái "Bà nội, bà đã trở lại."

Mạc lão phu nhân nhìn thấy Vũ Vi nên rất vui vẻ, vươn tay vuốt má tóc dài của cô "Nha đầu, Từ Hiên có khi dễ con không?"

Vũ Vi hạnh phúc cười một tiếng "Có bà ở đây Từ Hiên nào dám khi dễ con chứ, chỉ có con khi dễ anh ấy thôi!"

"Bà nội." Lạc Ngưng Nhi mới vừa bước vào đại sảnh biệt thự, liền mở miệng gọi lão thái thái.

Lão thái thái thấy Lạc Ngưng Nhi càng thêm vui vẻ, hướng Ngưng Nhi phát phát tay "Ngưng nhi con cũng tới đây."

Lạc Ngưng Nhi đi tới trước sô pha, ngồi ở bên cạnh lão thái thái.

Lão thái thái nhìn Vũ Vi, lại nhìn Lạc Ngưng Nhi, sau đó mở miệng nói "Hai người các con theo ta đến bệnh viện một chuyến."

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi liếc nhìn nhau, sau đó nhìn về phía lão thái thái, Vũ Vi lo lắng nhìn hỏi "Bà nội, thân thể của bà có chỗ nào không thoải mái sao?"

Lão thái thái cười ha ha "Không phải kiểm tra cho ta mà là cho hai con"

"Chúng con?" Lạc Ngưng Nhi cùng Vũ Vi đồng thời tròn to cặp mắt nhìn lão thái thái.

Mạc lão phu nhân rũ mắt nhìn bụng Lạc Ngưng Nhi "Hai người các con kết hôn lâu như vậy, nhưng bụng vẫn không có chút động tĩnh, ta rất sốt ruột"

Ách . .

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi nhất thời sửng sốt, đặc biệt là Lạc Ngưng Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ bừng.

"Yên tâm, chỉ là kiểm tra thân thể mà thôi." Nói xong lão thái thái từ trên ghế salon đứng lên đi ra ngoài, rõ ràng không cho Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi cơ hội từ chối, cũng không cho phép họ từ chối.

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi liếc nhìn nhau, cũng đi theo lão thái thái ra khỏi biệt thự

Trong bệnh viện.

Mạc lão phu nhân đem Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi giao cho hai vị bác sĩ phụ khoa rồi mới rời khỏi bệnh viện.

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi tách ra đi làm kiểm tra.

Vũ Vi trước hết làm siêu âm màu

Lạc Ngưng Nhi là kiểm tra xem có bệnh phụ khoa không.

Y tá hướng dẫn Vũ Vi thay áo khám bệnh rồi nằm ở trên giường, vén áo để bụng cô ra ngoài sau đó liền rời khỏi phòng khám

Không bao lâu, có người mặc áo blouse trắng đẩy cửa bước vào, Vũ Vi nhìn về phía cửa lúc nhận ra người vào cả hai đều sững sốt, trăm miệng một lời "Là Anh/ Cô ? !"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Hạnh phúc khi mang thai

Vũ Vi từ giường ngồi dậy, mặt mỉm cười nhìn Khương Dĩ Hằng, trêu anh "Khương tiên sinh, không nghĩ tới anh thật là bác sĩ ‘ phụ sản ’ nổi tiếng như vậy"

Khương Dĩ Hằng cũng mỉm cười đi tới bên cạnh Vũ Vi, ngồi xuống "Tôi cũng không nghĩ tới cô lại là thiếu phu nhân của Mạc gia"

"Hạo Hạo gần đây tốt không? Gần đây xảy ra quá nhiều việc nên cũng rất lâu rồi tôi không có gặp thằng bé" Vũ Vi vén lên áo lên như cũ.

Khương Dĩ Hằng bắt đầu cho Vũ Vi tiến hàng siêu âm "Rất tốt, kể từ ngày cô nhận làm mẹ thằng bé, thì thằng bé so với trước kia vui vẻ hơn nhiều, còn các bạn cùng lớp cũng đều không cười nhạo thằng bé, Vũ Vi, cảm ơn cô."

Vũ Vi cười cười, nghiêng đầu nhìn Khương Dĩ Hằng, chậm rãi nói "Thật ra thì anh không phải cần phải cảm ơn tôi, Hạo Hạo là một đứa bé rất đáng yêu, bởi vì cô cậu bé nên cuộc sống của tôi trong lúc đó có muôn màu muôn vẻ, nên người nói cảm ơn phải là tôi mới đúng."

Khương Dĩ Hằng tán thưởng nhìn Vũ Vi một cái, cô là thiếu phu nhân của Mạc gia, cô không để ý đến thân phận của mình mà còn cùng Hạo Hạo hay liên lạc trò chuyện cùng nhau, cô đối với Hạo Hạo rất tốt, người con gái thiện lương như cô bây giờ rất khó gặp, trong lòng đối với Vũ Vi hảo cảm lại tăng thêm vài phần.

Hắn thu hồi tầm mắt nhìn về phía màn ảnh siêu âm, ngay sau đó sững sốt một chút.

Vũ Vi nhìn thấy trên mặt Khương Dĩ Hằng vẽ sững sốt, lòng hồi hộp không thôi, chẳng lẽ cô mắc bệnh phụ khoa gì đó sau?

"Khương tiên sinh, tôi bị bệnh gì sau?" Vũ Vi nhìn Khương Dĩ Hằng hỏi.

Khương Dĩ Hằng quay đầu nhìn Vũ Vi "Không phải bệnh, là chuyện tốt. Cô đã mang thai, ước chừng đã được nửa tháng rồi."

Cô mang thai? !

Vũ Vi nhất thời ngơ ngẩn, hồi lâu cô mới lấy lại tinh thần, trên mặt là hạnh phúc và hưng phấn mỉm cười, hai tay của cô nhẹ nhàng đặt trên bụng mình, sâu trong nội tâm có cảm giác khó nói lên lời, kể từ ngày mẹ mất đi cô chỉ còn lại một thân một mình, cái tư vị cô đơn đó chỉ có chính cô mới có thể thể nghiệm lấy, hiện tại trong bụng của cô là một sinh linh bé bỏng, cô rất hạnh phúc. Ông trời cuối cùng cũng thương cô cho cô đứa bé này, hốc mắt không khỏi có chút ướt át, "Tôi đã mang thai, thật tốt."

"Đúng, cô mang thai." Khương Dĩ Hằng trên mặt cũng tràn đầy vui vẻ "Chúc mừng cô Vũ Vi, Mạc lão phu nhân đã rất sốt ruột muôn ôm cháu nội lâu rồi, nếu không cũng sẽ không trực tiếp mang các cô đến bệnh viện. Lần này lão thái thái sẽ rất vui đây, nhất là cô có khả năng sẽ sanh đôi."

Sanh đôi?

Vũ Vi hưng phấn không biết nên làm thế nào cho phải, ông trời ông cuối cùng đã đối đãi đến cô, đã cho cô hai người thân trên đời!

Vui mừng đi qua, Vũ Vi dần dần bình tĩnh lại cô từ trên giường ngồi dậy, nhìn Khương Dĩ Hằng "Khương tiên sinh, chuyện này tôi muốn tự mình nói cho bà nội cùng Từ Hiến, tạm thời anh có thể giúp tôi giữ bí mật với họ không." Chuyện cô mang thai cô muốn tự mình nói cho anh biết.

"Được." Khương Dĩ Hằng rất sáng khoái đồng ý với cô.

"Lạc Ngưng Nhi khám ở đâu vậy?" Vũ Vi xuống giường thay vào y phục của mình.

"Chắc là phòng phẫu thuật." Khương Dĩ Hằng đưa kết quả siêu âm đưa cho Vũ Vi, cô bỏ vào túi xách của mình.

"Phòng phẫu thuật?" Vũ Vi âm lượng không khỏi tăng lên, nhìn chăm chăm Khương Dĩ Hằng như muốn hỏi vì sao Lạc Ngưng Nhi lại ở phòng phẫu thuật?

Khương Dĩ Hằng không khỏi lúng túng ho nhẹ một tiếng trả lời "Cái đó, bệnh phụ khoa cần lên bàn mổ để kiểm tra."

Lời Khương Dĩ Hằng vừa dứt Vũ Vi liền chạy nhanh ra khỏi phòng siêu âm, chạy thẳng tới phòng phẫu thuật, nếu như nhớ không lầm ra cửa hướng quẹo phải chính là nó.

Vũ Vi mới vừa đi tới cửa phòng đã nghe âm thanh lạnh lẽo của Lạc Ngưng Nhi truyền ra "Buông tôi ra!"

Vũ Vi hết hồn không kịp suy nghĩ vọt ngay vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Vẫn còn xử nữ?

Vũ Vi vọt vào phòng giải phẫu, vừa lúc thấy Lạc Ngưng Nhi nằm ở trên giường bệnh, chỉ thấy hai chân Lạc Ngưng Nhi mở rộng, quần lót ở dưới làn váy kia hoàn toàn bại lộ ở đáy mắt một y tá. Hai tay của nữ y tá còn để ở giữa không trung, tư thế kia, như muốn cởi quần lót Lạc Ngưng Nhi xuống.

Lạc Ngưng Nhi nén lệ đôi mắt phun tia lửa giận nhìn nữ y tá đứng tuổi, lạnh giọng ra lệnh, "Lấy bàn tay bẩn thỉu của bà ra!"

Nữ y tá bị ánh mắt lạnh lẽo Lạc Ngưng Nhi nhìn chăm chú đến nổi tê dại cả da đầu, đôi tay dừng ở giữa không trung, không biết nên như thế nào cho phải.

Mạnh mẽ cởi quần lót Lạc Ngưng Nhi xuống, Lạc Ngưng Nhi rất có thể sẽ hung hăng đánh bà dừng lại, không cởi quần lót Lạc Ngưng Nhi xuống, lại không cách nào kiểm tra cô có bệnh phụ khoa hay không, liền không cách nào chịu trách nhiệm với lão phu nhân.

Vì vậy hai tay của bà ta giờ cũng không phải để xuống cũng không phải, chỉ có thể dừng ở giữa không trung.

Vũ Vi lập tức chạy đến trước giường bệnh, đôi tay dùng sức đẩy nữ y tá ra, mặt tức giận nhìn chăm chăm nữ y tá, "Cút ngay, ai cho phép các người đối đãi Lạc Ngưng Nhi như vậy!" Sau đó, cô đỡ Lạc Ngưng Nhi từ trên giường bệnh lên, "Ngưng Nhi, cậu không sao chứ?"

Lạc Ngưng Nhi giờ tay lên lau hết nước mắt, dùng sức chớp chớp cặp mắt, đem nước mắt còn lại bức về hốc mắt, "Mình không sao."

Vũ Vi quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn nữ y tá một cái, sau đó dắt Lạc Ngưng Nhi, "Tội mình đi."

"Hai vị thiếu phu nhân, các cô không thể đi, nếu các cô đi, chúng tôi làm sao giải thích với lão phu nhân đây!" Mặt nữ y tá khổ sở đứng tại chỗ.

"Các người không cần nói gì cho lão thái thái, nói cho bà ấy, Lạc Ngưng Nhi tôi cho đến bây giờ vẫn là xử nữ." Lạc Ngưng Nhi quay đầu lạnh giọng nhìn nữ y tá mà nói.

Nữ y tá, không khỏi tròn to cặp mắt nhìn Lạc Ngưng Nhi, bà ta thế nào cũng không nghĩ tới đường đường là thiếu phu nhân nhà họ Mạc lại là xử nữ? !

Vũ Vi không khỏi mặt kinh ngạc nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Ngưng Nhi, cậu. . .?" Ngưng Nhi cho đến bây giờ vẫn là xử nữ?

"Vũ Vi, mình rất mệt, đưa mình về nhà." Lạc Ngưng Nhi rũ mắt không để cho Vũ Vi thấy vẻ mặt của cô ấy.

Hốc mắt Vũ Vi có chút ướt át, Lạc Ngưng Nhi còn là xử nữ, nếu bị người xung quanh xét nét, đối với cô ấy mà nói là một sự sỉ nhục lớn, cô khẽ gật đầu, "Được."

Trong xe, Lạc Ngưng Nhi và Vũ Vi vẫn không nói gì, chỉ là lẳng lặng nhìn ngoài cửa xe.

Rất nhanh, xe liền đến biệt thự Mạc gia.

Vũ Vi lôi tay Lạc Ngưng Nhi tiến vào biệt thự, mới vừa bước vào cổng biệt thự, họ cũng cảm giác hai tầm mắt lạnh lẽo rơi vào trên người các cô.

Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi nhìn theo tầm mắt lạnh lẽo, chỉ thấy vẻ mặt Mạc lão phu nhân lạnh lẽo ngồi ở trên ghế sa lon, lạnh mặt nhìn họ.

Xem ra Mạc lão phu nhân nên biết chuyện Lạc Ngưng Nhi là xử nữ, hơn nữa còn giận không nhẹ.

Vũ Vi hít sâu một hơi, đem Lạc Ngưng Nhi kéo đến phía sau mình, đi về phía lão thái thái, ai biết cô mới đi được mấy bước, liền bị Lạc Ngưng Nhi níu lại, Lạc Ngưng Nhi lướt qua cô đi tới trước người của lão thái thái, lẳng lặng nhìn bà.

Vũ Vi muốn níu Lạc Ngưng Nhi nhưng lại chậm tay, Lạc Ngưng Nhi đã đến bên người lão thái thái, cô nhanh đi đến bên người Lạc Ngưng Nhi, cùng cô ấy sóng vai đứng ở trước người của lão thái thái.

Mặt lão thái thái tức giận nhìn Lạc Ngưng Nhi và Vũ Vi, sau đó tầm mắt của bà rơi vào trên người của Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi là không chút sợ hãi quay lại nhìn lão thái thái, đáng vẻ như tôi không sai.

Thái độ Lạc Ngưng Nhi khiến lão thái thái càng thêm tức giận không thôi, bà mạnh mẽ ngăn tức giận trong lòng lại, lạnh giọng chất vấn Lạc Ngưng Nhi, "Chẳng lẽ con không có gì muốn nói với ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Sĩ nhục

"Có." Lạc Ngưng Nhi chuyển tầm mắt sang chỗ khác, không nhìn bà cụ." Con với Mạc Từ Phàm là kết hôn giả. Con phạm phải sai lầm, phải hầu tòa." Dứt lời, khóe miệng cô lộ ra nụ cười giễu cợt hơi hợt (nhất mặt: mình tra ko ra là gì nên phăng z), "Là Mạc Từ Phàm giúp con giải quyết, nhưng mà, cũng do hán bày mưu khiến con phạm sai lầm, chính là bức con giả vờ kết hôn với hán, làm cho bà nội an tâm rời khỏi nhân thế. Hiện tại bà nội không có bệnh, chúng con cũng không cần thiết duy trì đoạn hôn nhân này nữa rồi, con muốn ly hôn."

"Cô!" Lão thái thái vừa nghe bốn chữ con muốn ly hôn mà Lạc Ngưng Nhi nói ra nhất thời tức giận không thôi, Lạc Ngưng Nhi này, cùng Mạc Từ Phàm giả vờ kết hôn thì thôi, là xử nữ thì cũng thôi đi, nhưng lại ở trong bệnh viện thông báo loạn, làm hại Mạc Từ Phàm trở thành trò cười của mọi người, kết hôn mấy tháng mà bà xã vẫn còn là xử nữ, không muốn cũng biết phương diện nào Mạc Từ Phàm ‘ không được ’ rồi.

Bà bỗng nhiên từ trên ghế salon đứng lên, duỗi ra ngón tay chỉ vào chóp mũi Lạc Ngưng Nhi, muốn mở miệng nói chuyện, lại bị Lạc Ngưng Nhi làm cho đến nỗi nói không nên lời, chỉ là một mặt tức giận nhìn chằm chằm Lạc Ngưng Nhi.

"Lời nói, con đã nói xong, hẹn gặp lại." Lạc Ngưng Nhi căn bản không để ý tới sắc mặt tức giận của bà cụ, xoay người đi tới cổng biệt thự.

"Đứng lại!" Lão thái thái lạnh giọng gọi Lạc Ngưng Nhi lại.

Nữ giúp việc thấy lão thái thái giận đến nỗi đứng không vững, lập tức bước lên đỡ lấy bà cụ.

Nữ giúp việc đỡ bà đi tới trước người của Lạc Ngưng Nhi, bà duỗi ra ngón tay chỉ vào vòng tai Lạc Ngưng Nhi, đây chuyền, chiếc nhẫn, còn có chiếc váy, "Những thứ này đều là của nhà họ Mạc chúng tôi, cô bây giờ đã không phải là người nhà họ Mạc nữa rồi, để những thứ đó lại, để lại."

"Bà à!" Vũ Vi nghe được bà lão đối xử như vậy với Lạc Ngưng Nhi, nhất thời tức giận không thôi, chạy đến trước người của Lạc Ngưng Nhi, đứng giữa lão thái thái và Lạc Ngưng Nhi, đối mặt với lão thái thái, "Mọi thứ trên người Ngưng Nhi để con trả, để cho cô ấy đi đi."

"Không thể!" Lão thái thái cắn răng nghiêng lợi nói. Tựa hồ Lạc Ngưng Nhi không để lại những thứ đó, bà cũng sẽ cho Lạc Ngưng Nhi bỏ đi.

"Bà nội!" Giọng nói Vũ Vi không khỏi gia tăng rất nhiều."Cho dù giữa Ngưng Nhi và Mạc Từ Phàm xảy ra chuyện gì, đây cũng là chuyện giữa bọn họ, chúng ta không cách nào can dự. Bất kể giữa hai người bọn họ là kết hôn thật hay là kết hôn giả, ít nhất, tình cảm Lạc Ngưng Nhi đối với bà là thật."

Sắc mặt của bà cụ thay đổi trong giây lát, nhìn thật sâu Vũ Vi một cái, vừa nhìn về phía Lạc Ngưng Nhi sau lưng Vũ Vi, cắn răng, độc ác nói, "Không được!"

Lạc Ngưng Nhi giận quá hóa cười, hơn nữa cười đến rất lớn tiếng, "Bà nội, con trước kia vẫn rất kính trọng bà, hiện tại. . ." Cô hơi giễu cợt nhìn bà cụ,

chỉ vào khuyên tai trên lỗ tai, chậm rãi mở miệng nói,

"Cái này là giả, kim cương cũng là giả, là con mua trên mấy quán vỉa hè. Dây chuyền, kể cả tất cả đồ trang sức trên người con, tất cả đều là đồ giả, những thứ đồ này cộng lại chưa tới hai trăm tệ, nếu bà nội thích, con có thể để lại cửa nhà bà, nhưng mà, bà phải đưa cho con ba trăm tệ." Dừng một chút, cô không nhìn sắc mặt khó coi của bà cụ, tiếp tục mở miệng nói, "Đúng rồi, con quên, còn có bộ váy này nữa, váy này này là con mua đồ nhái, nếu bà nội không ngại váy nhái, con cũng có thể cõi ra, nhưng bà nội phải mua một khác giống như vậy cho con."

Lời nói của Lạc Ngưng Nhi, làm sắc mặt của bà cụ trở nên khó coi khó hơn nữa, khó coi đến mức không thể khó coi hơn được nữa, vốn là bà muốn mượn cơ hội này sỉ nhục Lạc Ngưng Nhi một chút, nhưng không có nghĩ đến, lại bị Lạc Ngưng Nhi sỉ nhục.

Bà bị Lạc Ngưng Nhi làm cho giận đến thở dốc từng cơn, sau đó vung tay lên, "Cút, về sau không bao giờ cho cô xuất hiện tại trước mắt của tôi nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Bà cụ đi rồi

Cặp mắt Lạc Ngưng Nhi nhú lại, mắt lạnh nhìn bà cụ, thật ra thì, trước đây cô còn tôn kính bà lão tuổi cao này, tất cả xảy ra ngày hôm nay cô sẽ không so đo với bà, nhưng mà, những lời này của bà ấy khiến hão cảm của sót lại chút ít với bà, trong nháy mắt hoàn toàn biến mất. "Coi như bà cầu xin tôi ở lại, tôi sẽ không ở lại đây! Nhưng mà, tôi là quang minh chính đại đi ra nơi này, không phải cút ra khỏi nơi này!" Nói xong, cô xoay người đi tới cửa biệt thự.

"Cô, cô, cô!" bà cụ tức giận không thôi, đuổi ra ngón tay vào bóng lưng Lạc Ngưng Nhi liên tiếp nói ba chữ, sau cái gì cũng không nói ra ngoài được.

Vũ Vi chỉ là nhàn nhạt nhìn bà lão một cái, sau đó đuổi theo Lạc Ngưng Nhi.

Nhưng mà, cô vẫn là đã chậm một bước, Lạc Ngưng Nhi đã lên xe, cô chỉ nhìn thấy được bóng lưng Lạc Ngưng Nhi đang ngồi trên xe.

Nhìn bóng xe dần dần đi xa, trong lòng Vũ Vi một hồi chua xót, Lạc Ngưng Nhi không làm gì sai, tại sao bà lão lại đối xử với cô ấy như thế?

Đang lúc ấy thì, điện thoại của cô tới một tin nhắn, là Lạc Ngưng Nhi gọi tới, cô lập tức mở ra tin nhắn, phía trên có chừng mấy chữ, "Minh không sao, yên tâm" Hốc mắt Vũ Vi ươn ướt, suýt nữa rơi nước mắt xuống, Lạc Ngưng Nhi chặt vật rời khỏi Mạc gia như vậy còn nói không sao?

Còn kêu cô yên tâm?

Cô vẫn đứng tại cổng biệt thự, cho đến không thấy lúc không còn thấy chiếc xe, cô mới xoay người trở lại biệt thự.

Lúc bước vào đại sảnh, nữ giúp việc đang đâm lưng cho bà cụ bóp giận.

Vũ Vi chỉ là nhàn nhạt nhìn bà ấy một cái, liến lên lầu.

Vốn là, cô muốn chuyện mình mang thai báo cho bà cụ biết, khiến bà ấy vui vẻ, nhưng khi nhìn thấy lão phu nhân đối xử với Lạc Ngưng Nhi như vậy, cô quyết định không nói cho bà ấy, không cho bà cụ vui vẻ.

Ban đêm, Mạc Tử Phàm xông vào biệt thự, cùng bà lão ở dưới lầu tranh cãi ầm ĩ một trận, không muốn cũng biết là vì chuyện Lạc Ngưng Nhi mà cãi nhau. Vũ Vi không xuống lầu, cô không muốn tham dự vào chuyện giữa bọn họ. Lạc Ngưng Nhi đã đi rồi, tranh cãi cái lại, còn có ý nghĩa sao?

Cô ngáp thật to, mặc cho Mạc Tử Phàm và bà lão cãi nhau, ngủ thiếp đi. Thậm chí ngay cả Mạc Tử Hiên trở về lúc nào cũng không hay biết.

Ngày thứ hai, mới phát hiện ra mình nằm trên bờ ngực rộng của Mạc Tử Hiên. Lúc này, Mạc Tử Hiên ngủ say, dường như tối khuya ngày hôm qua mới ngủ.

Nhìn gò má của Mạc Tử Hiên ngủ say, cô hạnh phúc cười một tiếng, hôm nay là thứ bảy, không cần đi làm, cô có thể ở cùng với Mạc Tử Hiên rồi. Đôi tay cô ôm thật chặt hông của Mạc Tử Hiên, gương mặt dính vào nơi ngực Mạc Tử Hiên, hai mắt nhắm lại, cùng với Mạc Tử Hiên tiếp tục ngủ say.

Ánh mặt trời chói mắt cùng bụng cô kêu réo ùng ục, làm Vũ Vi đang ngủ say không thể không mở hai mắt ra.

Cô mở hai mắt ra thì tay sờ sờ bên cạnh, quả nhiên không có thân thể của Mạc Tử Hiên.

"Nha đầu, tỉnh." Mạc Tử Hiên bụng thức ăn tiến vào phòng ngủ, nhìn thấy Vũ Vi tỉnh cũng không kỳ quái, tựa hồ đã biết Vũ Vi đã tỉnh.

Vũ Vi lập tức từ trên giường đứng dậy, "Hay là đến nhà bếp ăn cơm đi, bà cụ ở nhà, anh phải ăn cơm với bà nội." Trải qua chuyện ngày hôm qua cô không thấy thích bà ấy nữa, nhưng mà, bà lão dù sao cũng là người già, nên có lẽ nghỉ, nên tận hiếu đạo, cô phải biết làm.

Mạc Từ Hiên đem thức ăn đặt ở trên tủ đầu giường, ngăn Vũ Vi đứng dậy mặc quần áo, "Ăn ở đây đi, tối ngày hôm qua bà nội đi rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 195: Em có thai rồi

Bà ấy đi rồi?

Vũ Vi sững sờ một chút, cô biết tối ngày hôm qua Mạc Từ Phàm và lão thái thái âm ỉ rất dữ dội, lại không nghĩ rằng bà cụ lại đi.

Cô vươn tay vỗ vỗ bả vai Mạc Từ Hiên, "Có đau lòng không?" Anh trai cùng bà nội đều là người thân của hắn, hắn kẹt ở giữa nhất định khó khăn.

Mạc Từ Hiên hé miệng mà cười cười, "Anh không sao." Nói qua hắn bưng thức ăn đến trước người của Vũ Vi, "Mặc kệ chuyện bọn họ, chúng ta ăn cơm."

Vũ Vi thấy tâm tình của Mạc Từ Hiên không đến nỗi xấu, mới yên lòng, cô bưng chén kiểu lên bắt đầu thưởng thức bữa sáng Mạc Từ Hiên đặc biệt làm cho cô.

Ăn sáng xong, Mạc Từ Hiên liền đến thư phòng bắt đầu làm việc. Vốn là Vũ Vi tính đem chuyện có thai nói với Mạc Từ Hiên, nhưng nhìn thấy công việc Mạc Từ Hiên nhiều như vậy, cô liền không mở miệng, cô sợ Mạc Từ Hiên nhất thời hưng phấn không làm việc được. Cô quyết định chờ đến khi Mạc Từ Hiên hoàn thành công việc, lúc đó nói cho anh tin tức tốt lành này.

Cô đến hoa viên tản bộ, vừa hít thở một cái không khí trong lành vừa thưởng thức những đóa hoa nở rộ.

Đứng ở trong bụi hoa, hai tay của Vũ Vi nhẹ nhàng đặt ở bụng, vừa nghĩ tới trong bụng của mình chứa đựng hai sinh linh bé bỏng, cô liền cực kỳ hưng phấn và hạnh phúc.

Bỗng dưng, cô cảm thấy hai tầm mắt nóng rực đang ngó chừng cô, cô ngược đầu nhìn theo tầm mắt, chỉ thấy Mạc Từ Hiên đứng ở phía trước cửa sổ thư phòng, trên mặt lộ nụ cười đẹp mắt nhìn cô.

Vũ Vi hé miệng mà cười cười, phát phát tay với Mạc Từ Hiên, "Xuống đây đi, em có lời muốn nói với anh."

"Chờ anh." Mạc Từ Hiên cười một tiếng với Vũ Vi, xoay người đi khỏi thư phòng.

Vũ Vi đứng lẳng lẳng tại bụi hoa, chờ Mạc Từ Hiên đến, cô không khỏi đang suy nghĩ hai tiểu sinh mệnh trong bụng mình là con trai, hay là con gái, hoặc là thai Long Phụng đây?

Nghĩ tới đây cô nhịn không được cười lên một tiếng, nếu như là sinh đôi thì thực tốt. Nhưng mà cô lại thích có con gái hơn.

"Vũ Vi. Không cần đứng ở chỗ này, ánh mặt trời quá gắt, nếu là phơi hư da thì làm sao?" Mạc Từ Hiên đứng ở trước người của Vũ Vi, giúp cô chặn lại ánh mặt trời chói mắt.

Vũ Vi cười ha ha, chuẩn bị thông báo chuyện mình có thai với Mạc Từ Hiên, khiến Mạc Từ Hiên cũng cao hứng một chút, "Thật ra thì, hiện tại phơi nắng ánh mặt trời đối với em mới có lợi, bởi vì em. . ."

"Từ Hiên, em mang thai, đứa bé là của anh." Lời nói của Vũ Vi, mới nói được một nửa, liền bị giọng nói dễ nghe của một người phụ nữ cắt ngang.

Lúc Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên nghe được lời nói của người kia, sắc mặt đồng thời biến đổi.

Hai người theo nơi phát ra giọng nói chỉ thấy một người phụ nữ mặc váy hồng đứng ở giữa đường nhỏ của vườn hoa, trên mặt là vẻ e lệ, nhìn Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên không khỏi trừng lớn cặp mắt muốn giết người vào trước người Tề Mỹ Linh, hai tay nắm chặt quả đấm răng rắc, ngày đêm phòng vệ, vậy mà vẫn không thể nào bảo vệ tốt, vậy mà Tề Mỹ Linh lại tìm được tới cửa.

Hắn xoay người dùng thân thể của mình ngăn trở tầm mắt Vũ Vi, "Vũ Vi, nơi này quá nóng, anh đưa em về phòng." Tuyệt đối không thể khiến Vũ Vi biết chuyện giữa hắn và Tề Mỹ Linh.

Mà thân hình Vũ Vi đã sớm cứng ở tại chỗ, cô kinh ngạc nhìn người phụ nữ cách đó không xa, cô gái này rất đẹp, da thịt trắng nõn, đôi môi phàn hồng, thân thể đầy đặn. . . Đặc biệt là đôi mắt to kia, nhìn qua cực kỳ có hồn, cô đã nhìn thấy trong bức ảnh, cô ta chính là bạn gái trước của Mạc Từ Hiên!

Cô nhẹ nhàng đẩy thân thể Mạc Từ Hiên ra, một đôi tay thật chặt nắm thành nắm đấm, cô ngược đầu ở trong mắt hàm chứa nước mắt mặt không tin nhìn Mạc Từ Hiên chất vấn vô cùng rõ ràng Mạc Từ Hiên từng chữ một, "Cô ta mới vừa nói gì?" Cô không tin, không tin cô yêu hắn như vậy mà Mạc Từ Hiên lại phản bội cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 196: Là con của anh

Trên mặt Mạc Từ Hiên lập tức hiện ra vẻ sợ hãi, hắn như thế nào lại quên Tề Mỹ Linh sẽ tìm tới cửa, nếu cô ta đến đây, hắn một tay kéo Vũ Vi vào trong ngực, gắt gao ôm, "Vũ Vi, vô luận cô ta nói cái gì cũng là giả, giả, giả, giả."

Vũ Vi ở trong ngực Mạc Từ Hiên, nở nụ cười, cười đến chảy cả nước mắt, thời điểm cô nhìn thấy trong mắt Mạc Từ Hiên hiện vẻ sợ hãi, cô liền biết, Mạc Từ Hiên phản bội cô!

Trái tim cô đau, cô cảm giác được hô hấp của mình có chút khó khăn, cô yêu Mạc Từ Hiên như thế, cơ hồ muốn dùng chính sinh mệnh mình thương hắn, nhưng mà hắn? Lại phản bội cô!

Lòng của cô như bị người ta dùng dao hung hăng đâm một cái, rồi sau đó lại ở trên vết thương đó rắc muối lên, làm cho ngực cô đau đớn không thôi. Cô muốn đẩy Mạc Từ Hiên đang ôm chặt cô ra, nhưng cô phát hiện mình đã không còn khí lực để đẩy Mạc Từ Hiên ra nữa rồi.

Đứng ở một bên Tề Mỹ Linh nhìn thấy sắc mặt Đồng Vũ Vi tái mét, cô vui vẻ cực kỳ, bất quá, còn không có đạt tới hiệu quả cô muốn, trên mặt cô mỉm cười, vài bước đi đến trước người Mạc Từ Hiên cùng Đồng Vũ Vi, đứng trước người Mạc Từ Hiên, nhẹ giọng đối với Mạc Từ Hiên nói, "Em nói điều là thật sự, em mang thai, là con của anh. Hiên, chẳng lẽ anh không nhớ vào ngày mưa to đó chúng ta đã dây dưa cả đêm sao."

Ngày mưa to đó?

Vũ Vi lập tức nhớ tới, ngày đó Mạc Từ Hiên về nhà thay quần áo, cả một đêm đều không có trở về, lúc ấy cô còn tưởng rằng Mạc Từ Hiên công tác mệt mỏi, ở nhà nghỉ ngơi a, lòng của cô còn cảm thấy đau lòng vì Mạc Từ Hiên, nhưng không có nghĩ đến. . . Bọn họ cư nhiên tại biệt thự dây dưa cả một đêm!

Mạc Từ Hiên quay đầu hai tròng mắt đỏ rực nhìn Tề Mỹ Linh, lạnh lùng ra lệnh, "Tề Mỹ Linh, mẹ nó cô câm miệng cho tôi!" Sau đó hắn cúi đầu nhìn Vũ Vi ngây ngốc trong ngực mình, "Vũ Vi, không phải, không nên tin lời cô ta, trong lòng anh yêu chỉ có em, anh để ý nhất cũng chỉ có em, anh chưa cùng cô ta lên giường, không có, tuyệt đối không có, tin tưởng anh, Vũ Vi, xin em, tin tưởng anh." Lúc này, chân tay hắn có chút luống cuống, không biết nên làm cái gì bây giờ, chỉ có nói dối Vũ Vi, hy vọng có thể đem việc này che dấu qua đi.

Mà Vũ Vi chỉ là lạnh lùng cười, "Mạc Từ Hiên, nếu anh đã dám phản bội em, tại sao không dám thừa nhận?"

Thân hình Mạc Từ Hiên nhất thời cứng đờ, Vũ Vi không tin hắn! Sợ hãi, lần đầu tiên tràn ngập trong lòng hắn!

Hắn càng thêm dùng lực ôm Vũ Vi trong ngực, nếu Vũ Vi không tin hắn, hắn cũng sẽ làm cho Vũ Vi tin tưởng hắn!

"Vũ Vi, anh không có phản bội em, anh yêu em như vậy làm sao có thể hội phản bội em! Anh không có phản bội em, tin tưởng anh, Vũ Vi, van cầu em tin tưởng anh." Sau câu nói kia, cơ hồ là cầu xin.

Bộ dáng Mạc Từ Hiên khổ sở cầu xin, làm lòng Vũ Vi rung động, cô là lần đầu tiên nhìn thấy Mạc Từ Hiên cầu xin người khác như vậy, cô ngậm hít một hơi, bắt buộc chính mình tỉnh táo lại, cô ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiên, chỉ nhìn thấy bên trong tròng mắt của Mạc Từ Hiên lóe sáng nước mắt cùng vẻ mặt sợ hãi. Loại sợ hãi này đánh thẳng vào trong tim Vũ Vi.

Nhưng Mạc Từ Hiên sợ hãi mất đi cô như vậy, sao có thể hội phản bội cô a?

Hắn không, Mạc Từ Hiên hắn không phản bội cô. Nhất định là Tề Mỹ Linh đang nói dối, nhất định là vậy!

Cô hít hít cái mũi, thoáng gật gật đầu, "Em. . ."

Trong lòng Mạc Từ Hiên nhảy nhót không thôi, vẻ mặt chờ mong nhìn Vũ Vi, chỉ cần đồng ý tin tưởng hắn, như thế toàn bộ có vấn đề cũng sẽ trở thành không có vấn đề.

Đứng ở một bên Tề Mỹ Linh vừa mới bị bộ dáng sợ hãi của Mạc Tử Hiên mà muốn giết người, bất quá cô rất nhanh khôi phục thần sắc bình thường, nhìn thấy Đồng Vũ Vi lộ ra thần sắc tin tưởng Mạc Tử Hiên, cô lạnh lùng cười, từ trong túi lấy ra một bản báo cáo ra đưa tới trước người Mạc Tử Hiên cùng Vũ Vi, đúng lúc cắt ngang lời nói Vũ Vi, "Đây là danh sách mang thai giấy và giấy chứng nhận siêu âm của bác sĩ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 197: Bởi vì yêu, nên không thể tha thứ

Nghe Tề Mỹ Linh nói, làm cho ba chữ "Tin tưởng anh." của Vũ Vi chột ngen ở trong cổ họng, như thế nào cũng đều không nói được, cô chậm rãi quay đầu nhìn giấy siêu âm trong tay Tề Mỹ Linh, trên danh sách mang thai kia mấy chữ thâm sâu đâm vào hai mắt của cô, để cho lòng cô càng thêm đau đớn, cho dù cô không tin Mạc Tử Hiên phản bội cô, nhưng sự thật đã đặt trước mắt làm cho cô không thể không tin!

Nhìn giấy Tề Mỹ Linh mang thai, cô nở nụ cười, vô thanh nở nụ cười, lúc cô mang thai, cũng là lúc người phụ nữ khác mang thai, mà còn là con của người đàn ông của cô.

Vũ Vi giương mắt nhìn Mạc Tử Hiên, vô thanh chất vấn, "Lần này, anh còn có cái gì nói không?"

Mạc Tử Hiên quay đầu không dám nhìn vào hai mắt Vũ Vi, hấn phản bội Vũ Vi là sự thật, chứng cứ ngay trước mắt, cho dù hấn muốn che dấu cũng không được nữa rồi.

Về mặt hấn áy náy nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, thực xin lỗi, anh không phải cố ý phản bội em, chỉ là. . . Uống rượu say. . ."

Biết hấn phản bội cô là một chuyện, chính tai nghe được hấn nói phản bội mình là một chuyện khác, trái tim Vũ Vi rất đau, rất đau, cô không thể nào dựa vào trong ngực Mạc Tử Hiên, cô cảm thấy được Mạc Tử Hiên bán. Cô lạnh lùng cắt đứt lời Mạc Tử Hiên nói, "Buông."

Vũ Vi nói rõ ràng là rất nhẹ, rất ôn nhu, rất lạnh nhạt, nhưng lại thẳng tắp đánh vào trái tim Mạc Tử Hiên, làm hấn đau đớn không thôi, đau đến suýt nữa hấn đã buông Vũ Vi ra, nhưng là hấn không có buông ra, ngược lại càng thêm dùng lực ôm Vũ Vi, bởi vì hấn biết, một khi hấn buông tay, hấn sẽ vĩnh viễn mất đi Vũ Vi. "Anh không buông tay, đời này đều sẽ không! Vũ Vi, anh phản bội em, nhưng này không phải cố ý, xin em, không cần rời xa anh, không có em, anh không biết nên làm thế nào để sống tiếp tục, xin. . ."

Vũ Vi giương mắt không hề cảm tình nhìn Mạc Tử Hiên, lạnh lùng uy hiếp nói, "Buông tay, nếu không em sẽ chết ở trước mặt anh!" Cô không thể ở lại bên cạnh người đàn ông phản bội cô, cho dù đau lòng, cũng cần phải rời đi.

Thân hình Mạc Tử Hiên lại một lần nữa cứng đờ, Vũ Vi tình nguyện chết, cũng không ở lại bên cạnh hấn?

Hấn cường chế đau đớn trong lòng, chậm rãi buông Vũ Vi trong ngực ra, hấn là muốn Vũ Vi ở lại bên cạnh hấn cả đời, nhưng hấn không thể bức Vũ Vi đi tìm cái chết!

Vũ Vi lui về phía sau hai bước thân thể mới đứng vững được, thâm sâu nhìn Mạc Tử Hiên trước mắt, cô yêu người đàn ông này, cô còn chưa yêu hấn đủ, cô còn chưa hưởng thụ tình yêu của hấn đủ mà tình yêu cứ như vậy mà kết thúc. . . .

Ông trời, quả nhiên không để cho Đồng Vũ Vi cô hạnh phúc mà, cho cô gặp hai người đàn ông, nhưng lại cướp đi người đàn ông mà cô yêu nhất!

Cô dùng lực hít hít cái mũi, đem nước mắt trong hốc mắt mạnh mẽ bức trở về, nhàn nhạt bỏ lại hai chữ cho Mạc Tử Hiên, "Bảo trọng." Sau đó, cô chậm rãi xoay người hướng cửa biệt thự đi đến, lúc cô xoay người, nước mắt trong mắt cô không nén được mà chảy xuống khuôn mặt.

Nhìn bóng lưng Vũ Vi cô đơn cùng nước mắt trên khuôn mặt, Mạc Tử Hiên đau lòng hai tay nắm thành quả đấm, về mặt hấn cầu xin vang theo bóng lưng Vũ Vi, "Chỉ một lần này, xem như anh yêu em rất nhiều, chẳng lẽ em cũng không thể tha thứ cho anh một lần sao?"

Vũ Vi đi về phía trước thoáng dừng cước bộ một chút, "Bởi vì yêu, cho nên không thể tha thứ, bây giờ anh phản bội em, sẽ có lần tiếp theo. Đừng đi theo em, như vậy sẽ chỉ làm em càng thêm chán ghét anh mà thôi!" Lòng của cô, quá yếu ớt, không chịu nổi nhiều lần bội phản. Nói xong, Vũ Vi cũng không quay đầu lại bước lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 198: Tôi sẽ cùng cô kết hôn

Bởi vì yêu, cho nên không thể tha thứ, mấy chữ cực kỳ đơn giản, nhưng lại giống như đánh Mạc Tử Hiền rơi vào địa ngục!

Hắn biết, Đồng Vũ Vi đời này đều sẽ không tha thứ cho hắn rồi.

Trái tim hắn đau, đau đến nỗi sắp nổ ra.

Nhìn Vũ Vi đi về phía trước một bước, trái tim của hắn liền đau một lần, hắn rất muốn tiến lên đuổi theo Vũ Vi đem Vũ Vi nhốt ở bên cạnh hắn, dù cho Vũ Vi cả đời không tha thứ cho hắn, hắn cũng đem Vũ Vi giữ ở bên người, nhưng hắn suy nghĩ đến lời Vũ Vi vừa mới kia, "Không buông tay em liền chết ở trước mặt anh!" Những lời này làm hắn không dám tiến lên túm chặt Vũ Vi, mất đi Vũ Vi, hắn rất đau khổ, nhưng nếu Vũ Vi chết đi mà nói, hắn sẽ càng đau khổ hơn gấp ngàn lần!

Mãi đến bóng dáng Vũ Vi biến mất trong tầm mắt của hắn, hai chân hắn mềm nhũn, quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt đẹp, nước mắt thương tâm bắt đầu chảy xuống. . . .

Tề Mỹ Linh thấy Đồng Vũ Vi rời đi, trong lòng nhảy nhót không thôi, trên mặt nở nụ cười như hoa. Có thể thấy được bộ dáng Mạc Tử Hiền vì Đồng Vũ Vi thương tâm rơi lệ, trong lòng cô tức giận, cực kỳ ghen tị, Đồng Vũ Vi rốt cuộc có cái gì tốt, để cho Mạc Tử Hiền vì cô ta mà rơi lệ?

Bất quá không sao cả, bởi vì không lâu sau, cô sẽ làm cho Mạc Tử Hiền quên đi Đồng Vũ Vi, mà yêu cô, giống như trước mà yêu cô vậy.

Nghĩ tới đây, trên mặt cô hiện vẻ đắc kỳ liền biến mất, cô hé miệng cười, tiến lên vài bước đến bên người Mạc Tử Hiền, khom người hai tay nâng cánh tay Mạc Tử Hiền, ôn nhu nói, "Hiền, đứng lên đi, trên mặt đất rất lạnh." Nhìn Mạc Tử Hiền anh tuấn quay mặt, trong lòng cô nhảy nhót cực kỳ, người đàn ông anh tuấn này, từ nay về sau, là của cô!

Mạc Tử Hiền lại gạt bỏ hai tay Tề Mỹ Linh nâng hắn lên, ngược lại về mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Tề Mỹ Linh, "Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của cô đụng vào tôi!" Suy nghĩ đến bởi vì cô ta mà Vũ Vi rời đi, hắn liền hận không thể đem Tề Mỹ Linh giết chết!

"Tay bẩn thỉu?" Ba chữ này làm cho Tề Mỹ Linh nhớ tới ngày hôm đó vô luận cô làm như thế nào, Mạc Tử Hiền đều không có phản ứng, lửa giận trong lòng nhảy nhót bay lên đến đỉnh cao nhất.

Mạc Tử Hiền thờ ơ nhìn Tề Mỹ Linh, "Không chỉ tay bẩn, mà cả người cô cùng trái tim cô, đều là bẩn! Muốn ở lại bên cạnh tôi? Kiếp sau đi!" Mạc Tử Hiền hung hăng trừng mắt nhìn Tề Mỹ Linh một cái, hướng biệt thự đi đến, hắn sẽ không đem Tề Mỹ Linh giết chết, bởi vì hắn không muốn ô uế tay mình!

Nghe Mạc Tử Hiền nói vậy làm cho Tề Mỹ Linh thương tổn, cô xoay người tức giận nhìn bóng lưng Mạc Tử Hiền, chỉ vào bụng bằng phẳng chính mình, "Mạc Tử Hiền, đừng giả bộ thanh cao, tay của tôi bẩn sao? Phải biết rằng, liền là dùng tay này anh mới có thể cùng tôi phát sinh quan hệ. Thân thể của tôi bẩn sao? Nhưng trong bụng thân thể bẩn này chính là con anh đấy!" Mạc Tử Hiền không thích cô, nhưng là hắn không thể ngay cả 'con' chính mình cũng không thích đi? Mạc Tử Hiền lớn lên ở trong gia đình không có cha mẹ, đối với khát vọng gia đình, hắn nhất định sẽ không để cho 'con' chính mình lưu lạc ở bên ngoài! Điểm ấy cô nắm chắc, nếu không cô cũng sẽ không đợi đến thời điểm mang thai mới trở lại tìm Mạc Tử Hiền rồi.

Nghe được chữ con, Mạc Tử Hiền đi về phía trước nhất thời dừng lại! Hắn xoay người đi đến trước người Mỹ Linh, rũ mắt lạnh lùng nhìn cô, "Cô nghĩ như vậy mới muốn ở lại bên cạnh tôi sao?"

Tề Mỹ Linh hưng phấn cực kỳ, cô biết Mạc Tử Hiền sẽ không vứt bỏ 'con' của cô dùng lực gạt gẫm đầu.

Mạc Tử Hiền lạnh lùng cười, "Được, tôi liền cùng cô kết hôn, để cô cả đời đều ở lại bên cạnh tôi. . ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 199: Tôi muốn dùng thời gian cả đời mà hành hạ cô

Tề Mỹ Linh trợn to hai mắt nhìn Mạc Tử Hiên, cô thật không ngờ Mạc Tử Hiên cư nhiên nhanh như vậy liền muốn cưới cô, trong lòng cô hưng phấn, khó nói lên lời, bên trong hai tròng mắt lóe sáng nước mắt kích động, cô cố gắng cuối cùng cũng không có uống phí!

Nhưng nghe Mạc Tử Hiên nói câu kế tiếp thì thân hình cô cứng tại chỗ.

"Giết cô, khó tiêu mỗi hận trong lòng của tôi, tôi muốn đem cô giữ ở bên người, dùng thời gian cả đời từ từ hành hạ cô! Để cho cô sống không bằng chết!" Chia rẽ cuộc sống hạnh phúc của hần cùng Vũ Vi, hần là tuyệt đối sẽ không bỏ qua Tề Mỹ Linh ! Lạnh lùng bỏ lại những lời này, Mạc Tử Hiên xoay người rời đi.

Tề Mỹ Linh tức giận cực kỳ, cô đứng ở tại chỗ về mặt tức giận nhìn bóng lưng Mạc Tử Hiên, hai tay gắt gao nắm thành quả đấm, lực đạo to lớn, móng tay đâm vào lòng bàn tay của cô ! Bỗng dưng, cô lạnh lùng cười, "Mạc Tử Hiên, nói lời tạm biệt còn quá sớm, tôi có thể làm cho anh yêu tôi một lần, liền sẽ làm cho anh yêu tôi lần thứ hai, chờ xem!"

Vũ Vi kéo hai chân vô cảm, ngây ngốc chẳng có mục đích.

"Vũ Vi?" Khương Dĩ Hằng che ở trước người Vũ Vi, nhìn thấy sắc mặt Vũ Vi tái nhợt, không khỏi cả kinh, "Vũ Vi, làm sao vậy? Phát sinh chuyện gì rồi hả?", vừa mới trong lúc vô tình hần nhìn thấy Vũ Vi tiện chào hỏi Vũ Vi, ai biết thấy Vũ Vi một chút cũng không có phản ứng, hần dừng xe lại, đuổi theo Vũ Vi, mới phát hiện, sắc mặt Vũ Vi cực kì khó coi.

Lúc này trong đầu Vũ Vi trống rỗng, nơi cánh tay đau đớn làm cho cô lấy lại tinh thần, cô quay đầu vừa thấy, là Khương Dĩ Hằng, cô giống như máy móc hướng Khương Dĩ Hằng lộ ra mỉm cười sáng rực, " Bác sĩ Khương." Sau đó trước mặt cô đen đi, hai chân mềm nhũn, ngất sùi.

Khương Dĩ Hằng tiếp được thân thể Vũ Vi, ôm Vũ Vi thẳng đến bệnh viện mà đi.

Vũ Vi chậm rãi mở mắt ra, phát hiện chính mình đang ở trong bệnh viện, trong giây lát tâm trầm xuống.

Vốn cô cho rằng đó chỉ là một giấc mơ đáng sợ, hiện tại xem ra, kia không phải giấc mơ, Mạc Tử Hiên mà cô yêu thương phản bội cô.

"Vũ Vi, em đã tỉnh." Khương Dĩ Hằng đẩy cửa phòng bệnh ra, nhìn thấy Vũ Vi đã tỉnh tâm tình mới thả lỏng ra.

Vũ Vi nhìn thấy Khương Dĩ Hằng, cái mũi đau xót, nước mắt suýt nữa rớt xuống tới, Khương Dĩ Hằng giống như người thân của cô một dạng, nhìn thấy hần, ủy khuất trong lòng cô liền trào lên trong lòng, làm cho cô nhận không được muốn rơi lệ.

"Vũ Vi, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì rồi hả?" Khương Dĩ Hằng đi đến trước giường bệnh, lo lắng nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi dùng lực hít hít cái mũi, đem nước mắt bức về hốc mắt, cô lắc lắc đầu, "Tôi không sao, thật sự không có việc gì."

"Vũ Vi, mặc kệ phát sinh chuyện gì, đều phải bình tĩnh, trấn tĩnh, dù sao trong bụng cũng còn có em bé, em cần phải chăm sóc thân thể mình thật tốt biết chưa?" Khương Dĩ Hằng nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Vũ Vi dạn dò.

Nghe được Khương Dĩ Hằng dạn dò, Vũ Vi chỉ là chưa sót cười, em bé? Mạc Tử Hiên đã phản bội cô, bọn họ đời này không có khả năng cùng một chỗ , con cô sinh ra liền không có cha, mà cô không muốn con cô giống như mình không có cha, cho nên, cô quyết định, " Bác sĩ Khương, tôi muốn đem em bé trong bụng, xoá sạch." Cũng bởi vì con của Mạc Tử Hiên, nhìn đến con cô sẽ nhớ đến Mạc Tử Hiên, nghĩ đến Mạc Tử Hiên, lòng cô sẽ đau.

Khương Dĩ hằng không khỏi sững sốt, theo phản xạ hỏi Vũ Vi, "Tại sao?"

Vũ Vi rũ mắt không nhìn Khương Dĩ Hằng, " Anh Khương, anh đừng hỏi." Cô không muốn cùng Khương Dĩ Hằng nói chuyện Mạc Tử Hiên phản bội cô.

Đây là lần đầu tiên Vũ Vi gọi hần là anh Khương.

Khương Dĩ Hằng cảm giác trong lòng thật ảm áp, hần gật gật đầu, bày tỏ hiểu Vũ Vi, "Anh sẽ không hỏi lại , nhưng là Vũ Vi, em phải biết rằng, thành tử cung của em so với người khác rất mỏng, nếu phá đi đứa bé này mà nói, chỉ sợ cả đời này em không còn có cơ hội mang thai nữa rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 200: Hai bé trai

Vũ Vi nhất thời sững sốt, không còn có cơ hội mang thai nữa?

Hai tay cô không khỏi đặt trên bụng bằng phẳng của mình, em bé. . .

Khương Dĩ Hằng đau lòng nhìn Vũ Vi, nếu Vũ Vi không nói, nhưng anh biết Vũ Vi đã gặp chuyện thương tâm nào đó, chỉ là Vũ Vi không muốn nói, anh sẽ không hỏi. Hắn chỉ giờ tay lên nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Vũ Vi, "Vũ Vi, anh hi vọng em suy nghĩ thật kĩ trước khi quyết định."

Khương Dĩ Hằng rời đi phòng bệnh, Vũ Vi ngơ ngác ngồi ở trên giường bệnh, một đôi tay nhẹ nhàng mà vuốt ve bụng mình.

Tám tháng sau.

Trong nhà Khương Dĩ Hằng.

Vũ Vi một bàn tay nâng bụng, một bên chuẩn bị cơm trưa cho hai cha con Khương Dĩ Hằng.

Ngày đó ở trong bệnh viện, cô suy nghĩ rất lâu, rất nhiều, cuối cùng không có phá thai. Đứa nhỏ là cốt nhục của cô, là người thân duy nhất của cô, cô không nỡ.

May mắn, Khương Dĩ Hằng cũng không có đem chuyện cô mang thai nói cho bà cụ Mạc, cô đem toàn bộ nói cho Khương Dĩ Hằng, hi vọng Khương Dĩ Hằng có thể thay cô giữ bí mật. Khương Dĩ Hằng cực kỳ vui vẻ đáp ứng cô.

Vốn cô quyết định ở bệnh viện vài ngày liền rồi đi thành thị này, cô không thể cùng Mạc Tử Hiền ở chung một tòa thành thị.

Nhưng là thân thể của cô yếu ớt, không chịu nổi dầm dề, một khi lên máy bay, rất có khả năng sanh non. Chỉ có thể ở lại tòa thành thị này.

Lúc ấy, cô không có chỗ để đi, Khương Dĩ Hằng liền đề xuất, để cho cô ở lại trong nhà bọn họ.

Cô cực kỳ cảm kích Khương Dĩ Hằng cùng Hạo hạo, nhưng là lại không gì báo đáp, chỉ có thể làm một chút chuyện, nói thí dụ như nấu cơm.

Khương Dĩ Hằng cùng Hạo hạo mới vừa tiến vào phòng, liền nghe một mùi thơm cơm, Khương Dĩ Hằng ngậm lắc lắc đầu, đây là Vũ Vi a!

Anh lập tức đi vào phòng bếp, đem Vũ Vi đi ra, hơn nữa đem tạp dề trên người Vũ Vi cời xuống, mặc ở trên thân mình, lãnh nghiêm mặt nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, em chẳng lẽ không biết hút vào quá nhiều khói dầu dãi hải từ bát hảo sao?"

Vũ Vi nhấp máy miệng, cô làm sao có thể không biết? Thân thể của cô cùng người khác bất Đồng, đối với những người khác thân thể cô yếu hơn rất nhiều, nhưng là cô xấu hổ cứ như vậy ở trong này ăn không ở không, cô trả không nổi nhân tình này.

Hạo Hạo tựa như là biết Vũ Vi đang nghĩ gì, tay cậu mập mập lôi kéo tay Vũ Vi, ngẩng đầu nhìn Vũ Vi, "Mẹ Vũ Vi, mẹ ở đây chơi với con liền là hồi báo lớn nhất của chúng ta rồi."

Nhìn bộ dáng Hạo Hạo đáng yêu, vừa Vũ Vi muốn khóc, vừa muốn cười, cuối cùng vẫn là nhịn không được nở nụ cười.

Cô sùng nịch sờ sờ tóc Hạo Hạo, "Đứa ngốc." Hạo Hạo thật sự rất hiểu chuyện, từ khi cô đến đây cho tới nay, cũng quan tâm cô, Hạo Hạo sợ không cẩn thận đụng tới cô, cơ hồ luôn cách xa cô, cô căn bản không có bởi Hạo Hạo chơi, nhưng đứa bé này lại nói như vậy, làm trong lòng của cô ấm áp không thôi.

"Được rồi Hạo Hạo, nhanh đi học bài đi, để cho mẹ Vũ Vi nghỉ ngơi một chút." Khương Dĩ Hằng liếc mắt ra hiệu cho Hạo Hạo, thân thể Vũ Vi rất yếu, cần nghỉ ngơi thật nhiều mới được.

Hạo Hạo lập tức hiểu ý, hướng Vũ Vi cười cười, "Mẹ Vũ Vi, con đi học bài đây mẹ phải nghỉ ngơi cho thật tốt nha....để mai mới có thể sinh một em trai thật khỏe, à không, là hai em trai cho con mới đúng." Nói xong cậu xoay người chạy vào phòng ngủ mình.

Vũ Vi vui vẻ cười, cô đã khám thai, bác sĩ nói trong bụng cô là hai cậu con trai.

Cô thở ra một hơi, trở lại phòng ngủ chính mình.

Cô đứng ở ban công, một bên vuốt ve bụng to tròn của mình, một bên ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, từ khi rời khỏi Mạc Tử Hiền, cô cho rằng chính mình sẽ thương tâm đến nỗi mỗi ngày lấy nước mắt rửa mặt a, nhưng là cô không có, từ khi rời khỏi biệt thự Mạc gia, một giọt nước mắt đều không có vì Mạc Tử Hiền. Không phải cô không thương tâm, mà bởi vì, thương tâm khổ sở đã tới cực điểm, nên nước mắt đã không thể chảy rồi.

Chương 201: Lấy tay bắn thủ của anh ra

Sau bữa sáng, Khương Dĩ Hằng cùng Hạo Hạo một đi học, một đi làm, trong lúc rảnh rỗi Vũ Vi liền lên mạng, bởi vì cơ thể mang thai, mỗi ngày cô chỉ có một chút thời gian lên mạng.

Mới vừa mở trang web ra, liền hiện ra trang web tin tức, trong đó có một dòng chữ to bắt mắt, đập vào mắt Vũ Vi, tổng giám đốc Mạc thị Mạc Từ Hiên vào khoảng ngày mai, kết hôn lần thứ hai.

Nhất thời Vũ Vi cảm thấy hô hấp có chút khó khăn.

Cô cho là, xa cách tám tháng, cô không còn quan tâm Mạc Từ Hiên, nhưng mà, thấy tin tức Mạc Từ Hiên kết hôn, lòng của cô, vẫn đau, đau đớn. Đau đến hô hấp của cô có chút dồn dập.

Phản bụng to, cũng truyền đến từng trận đau đớn kịch liệt.

Vũ Vi thăm kêu không tốt, tâm tình của cô ảnh hưởng đến đứa con trong bụng. Cô kiên cường đem thương tâm chôn sâu đáy lòng, ép xuống, đứng dậy rời khỏi nhà, đi về phía bệnh viện, nhà Khương Dĩ Hằng, cách bệnh viện rất gần, tay Vũ Vi đỡ bụng, vừa đi về phía bệnh viện.

Trong lúc cô đi đến cửa bệnh viện, một bóng người trong lúc bất chợt ngăn ở trước người cô, làm hại cô suýt nữa đụng đối phương, cô lập tức dừng lại cước bộ, cũng không ngần đầu lên hướng đối phương xin lỗi, “Thật xin lỗi”. Nói xong, cô lướt qua đối phương đi về phía bệnh viện.

“Đồng Vũ Vi, em cư nhiên mang thai con anh!” thanh âm lạnh như băng của Mạc Từ Hiên truyền vào tai Vũ Vi, hai chân Vũ Vi mềm nhũn, suýt nữa ngã nhào trên đất, trong khoảng thời gian này, cô vẫn tránh Mạc Từ Hiên, sợ anh ta biết cô mang thai là một chuyện, nếu như bị Mạc Từ Hiên biết cô mang thai, Mạc Từ Hiên nhất định sẽ cướp con của cô, tám tháng, cô vẫn luôn đem mình bảo vệ thật tốt, Mạc Từ Hiên chưa từng phát hiện ra cô. Nhưng mà thế nào cô cũng không nghĩ tới, cô cư nhiên lại ở chỗ này đụng Mạc Từ Hiên!

Cô dừng lại cước bộ, âm thầm hít một hơi, lại chậm rãi thở ra, tận lực làm cho mình thoát nhìn rất bình tĩnh, đầu cô cũng không quay lại, lạnh lùng nói, “Tiên sinh, anh nhận lầm người!” Lúc này, ngoại trừ thế này, cô cũng không biết nên làm thế nào.

Mạc Từ Hiên tức giận không thôi, đi mấy bước tới trước người Vũ Vi, cúi đầu ánh mắt phức tạp nhìn Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, trên đời này anh có thể nhận nhầm bất kỳ người con gái nào, duy chỉ có em, anh sẽ không nhận lầm!” Kể từ khi Vũ Vi rời khỏi Mạc gia, anh liền điên cuồng tìm kiếm cô khắp nơi, nhưng mà Vũ Vi giống như bốc hơi khỏi nhân gian, anh tìm thế nào cũng không thấy cô.

Hôm nay, là ngày anh cùng Tề Mỹ Linh kết hôn, anh căn bản không muốn kết hôn, lái xe đi dạo chung quanh, trong lúc vô tình thấy bóng dáng Đồng Vũ Vi bụng đang mang thai.

Anh hưng phấn, đứa con trong bụng Vũ Vi nhất định là của anh! Nhưng mà, anh lại rất tức giận, Đồng Vũ Vi mang thai con anh lại giấu anh? Hơn nữa còn làm bộ như không biết anh.

Bụng lại một lần truyền đến từng trận đau nhức, đau đớn làm Vũ Vi không nhìn được nhiều lắm một cái, cô ngược đầu tức giận nhìn Mạc Từ Hiên, “Coi như anh có thể nhận ra tôi thì có thể như thế nào? Đừng quên, hôm nay là ngày anh kết hôn!”

Mạc Từ Hiên nhất thời im lặng, anh vươn tay kéo cánh tay Vũ Vi, “Vũ Vi, trở lại bên cạnh anh có được hay không, mang theo em đến thành phố khác làm lại cuộc sống, chúng ta nhất định có thể giống như trước một cuộc sống hạnh phúc vui vẻ cả đời” Thật vất vả gặp lại Vũ Vi, anh tuyệt đối sẽ không buông tay.

Vũ Vi rũ tròn mắt xuống lạnh lùng nhìn bàn tay Mạc Từ Hiên đang nắm cánh tay cô, chậm rãi mở miệng nói, “Mạc Từ Hiên, phản bội tôi, cho dù yêu, tôi cũng sẽ vứt bỏ! Lấy cái tay bắn thủ của anh ra”

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 202: Tổng giám đốc, tôi không bán!

Thân hình Mạc Từ Hiên cứng đờ, bàn tay chậm rãi buông cánh tay Vũ Vi ra, sau cùng vô lực rũ xuống, có thể Vũ Vi sẽ không thể trở lại bên cạnh anh.

Nhưng mà, anh yêu Vũ Vi như thế, làm sao có thể buông tay? Cho dù dùng sức mạnh, anh cũng không tiếc!

Vũ Vi thấy Mạc Từ Hiên buông tay, liền ôm bụng hướng bệnh viện chạy thẳng, lúc này bụng của cô đã đau đến cơ hồ ngay cả nói đều không nói ra được, nhanh muốn sinh.

Vậy mà Mạc Từ Hiên lại nắm cánh tay của cô lại, “Đồng Vũ Vi, ở lại bên cạnh anh, nể tình đứa bé, ở lại bên cạnh anh, cầu xin em”. Nói xong, anh quỳ hai đầu gối trên mặt đất, ngửa đầu về mặt cầu xin nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi lại lạnh lùng hất tay Mạc Từ Hiên ra, “Mạc Từ Hiên anh biết đáp án của tôi, cần gì phải như vậy?” Cô sẽ không cùng người đàn ông phản bội cô ở một chỗ, nói xong, cô lướt qua Mạc Từ Hiên tiếp tục đi về phía trước.

Hai tay Mạc Từ Hiên nắm thật chặt thành quyền, anh đã cầu xin Vũ Vi như vậy, thậm chí không tiếc quỳ trên mặt đất, cô còn không chịu ở lại?

Mạc Từ Hiên bỗng nhiên từ dưới đất đứng lên, lạnh lùng nhìn bóng lưng Vũ Vi, lạnh lùng nói, “Không ở lại cũng có thể, đứa bé sau khi sinh thuộc về tôi” Chỉ cần lưu lại đứa bé, không sợ Đồng Vũ Vi sẽ rời khỏi anh!

Vũ Vi đang bước đi về phía trước bỗng dừng lại, xoay người nhìn Mạc Từ Hiên, “Đứa con là của tôi, anh cho là tôi sẽ đem đứa con cho anh sao?” Buồn cười, đứa con là sinh mạng của cô, làm sao cô đem đứa con cho anh ta đây?

Mạc Từ Hiên cười lạnh, “Không cho? Bán cho tôi! Tôi ra giá một tỷ mua lại” Trước đó anh từ Đồng Vũ Vi mua được nụ hôn đầu của cô, đêm đầu tiên, lần này anh muốn từ cô mua về đứa con của mình.

Vũ Vi không khỏi châm chọc nhìn Mạc Từ Hiên, cư nhiên bỏ tiền mua đứa con của cô. Thì ra ở trong lòng Mạc Từ Hiên cô vẫn luôn là một người đàn bà tham tiền!

Lúc này, cô đối với Mạc Từ Hiên cực kỳ thất vọng.

Cô hé miệng cười một tiếng, dịu dàng cự tuyệt, “Thật xin lỗi, tổng giám đốc, tôi không bán!”

Mạc Từ Hiên mặt lạnh đi tới bên người Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi, cô bán cũng phải bán, không bán cũng phải bán, nếu không bán, tôi sẽ cùng cô lên tòa án, kết quả, không cần tôi nói đi?” Anh so với Đồng Vũ Vi có tiền, có quyền, có thực lực, Đồng Vũ Vi lấy cái gì cùng anh đấu?

Đạo lý này Mạc Từ Hiên biết, đồng dạng Vũ Vi cũng rất rõ ràng, nếu Mạc Từ Hiên muốn đứa bé, cô vốn không có năng lực ngăn cản, đây cũng là nguyên nhân cô vẫn trốn tránh Mạc Từ Hiên.

Cô tức giận nhìn chằm chằm Mạc Từ Hiên, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Mạc Từ Hiên, anh thật hèn hạ” Bởi vì tức giận, bụng càng thêm đau đớn, đau đến nỗi hai tay cô ôm chặt bụng ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Mạc Từ Hiên cả kinh, mới vừa rồi anh chỉ lo giữa Vũ Vi ở bên cạnh mình, căn bản không có chú ý tới sắc mặt Vũ Vi, hiện tại vừa nhìn, sắc mặt Vũ Vi trắng bệch một mảnh, chau mày, đáng vẻ thông khổ, anh lập tức khom người, vươn tay muốn đem Vũ Vi ôm vào trong ngực, nhưng chậm một bước, thân thể Vũ Vi rơi vào trong ngực một người đàn ông khác, “Vũ Vi, em làm sao vậy?” Khương Dĩ Hằng đem Vũ Vi ôm vào trong ngực, hướng cửa bệnh viện chạy tới.

Lúc này, trán Vũ Vi đã toát ra lấm tấm mồ hôi lạnh, cô ôm bụng đau đớn, “Anh Khương, bụng em đau lắm”.

Đây là sắp sinh!

Khương Dĩ Hằng tăng nhanh cước bộ chạy về phía trước, mới vừa tiến vào cửa bệnh viện, anh liền lạnh giọng giao phó phòng cấp cứu với các đồng nghiệp, “Lập tức nhấn khoa phụ sản chuẩn bị phòng sanh” Nói xong, anh nhanh như gió hướng khoa phụ sản chạy tới.

Vẫn đi theo sau lưng Khương Dĩ Hằng lúc Mạc Từ Hiên nghe được Đồng Vũ Vi muốn sanh con, cước bộ hơi dừng một chút, một cảm giác hưng phấn khó có thể nói nên lời truyền khắp toàn thân anh, anh sắp làm ba!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Đứa con ra đời

Khương Di Hằng đặt Vũ Vi ở phòng phẫu thuật, liền xoay người rời đi, Vũ Vi kéo cánh tay của anh lại, Vũ Vi cố nén nước mắt bên trong hốc mắt, “Anh Khương, anh ra ngoài nói cho Mạc Từ Hiên, đứa bé sanh ra, em sẽ bán cho anh ta “bán” một” Cô biết, Mạc Từ Hiên đang ở ngoài cửa phòng bệnh, một khi đứa bé ra đời, anh ta sẽ cướp đứa bé đi, không bằng chủ động. .bán cho anh ta!

Khương Di Hằng không hiểu nhìn Vũ Vi, Vũ Vi yêu đứa bé rất nhiều, anh so với bất luận kẻ nào càng hiểu rõ, “Vũ Vi, em nghĩ kỹ chưa?”

Vũ Vi gật đầu một cái, “Anh Khương, Mạc Từ Hiên đã biết em mang thai, em không cách nào giữ được hai đứa bé”.

Khương Di Hằng đau lòng nhìn Vũ Vi, Vũ Vi hiểu ý anh. Vũ Vi là muốn giữ một trong hai đứa bé, anh nhẹ nhàng vỗ vỗ tay nhỏ bé của Vũ Vi, “Yên tâm, anh biết nên làm như thế nào. Anh sẽ để Mạc Từ Hiên ôm một đứa bé rồi đi, tuyệt đối sẽ không cho anh ta biết còn một đứa bé khác tồn tại”.

Lúc này, bác sĩ gây mê cùng bác sĩ khoa phụ sản tất cả đều tiến vào phòng sanh, Khương Di Hằng lưu lại cho Vũ Vi một nụ cười khích lệ, “Vũ Vi, cố gắng lên”.

Vũ Vi hướng Khương Di Hằng cười một tiếng, sau đó nhắm hai mắt lại, bác sĩ gây mê lập tức tiến lên tiêm thuốc mê vào Vũ Vi.

Khương Di Hằng đi ra phòng sanh, liền thấy Mạc Từ Hiên lo lắng ở cửa phòng bệnh đi tới đi lui.

Mặt của anh lạnh lẽo, bước mấy bước tới trước người Mạc Từ Hiên, lạnh lùng nói, “Vũ Vi nhán, đứa bé sau khi sinh, bán cho anh, một tỷ”.

Vũ Vi cứ nhiên đem đứa bé bán cho anh!

Mạc Từ Hiên hưng phấn, nếu như đứa bé có thể ở lại bên cạnh anh, như vậy Vũ Vi cũng sẽ ở lại bên cạnh anh, Vũ Vi không có người thân, cô nhất định sẽ không vứt bỏ đứa bé.

Trên khuôn mặt điển trai lộ vẻ vui vẻ, tay hưng phấn nắm thành quyền, thật tốt quá!

Anh ngẩn đầu nhìn đèn phòng sanh, tâm tình kích động chờ đợi sanh thành công, đồng thời ở trong lòng cầu nguyện mẹ con cô bình an!

Lúc này điện thoại của anh vang lên

Là bà nội gọi tới.

Mới vừa thông điện thoại, Mạc Từ Hiên liền mở miệng lạnh lùng nói, “Hủy bỏ hôn lễ hôm nay” Nói xong, anh tắt điện thoại, tiếp tục ngược đầu nhìn đèn phòng sanh. Có Vũ Vi cùng đứa bé anh làm sao có thể kết hôn cùng Tề Mỹ Linh?

Giải phẫu đang khẩn trương tiến hành, Vũ Vi chỉ cảm thấy tay bác sĩ theo vết mổ tiến vào bụng cô, hơn nữa ở trong bụng cô khuấy mấy cái, sau đó, tiếng con nít khóc truyền khắp cả phòng sanh.

“Chúc mừng cô, là một đứa con trai” Bác sĩ đem đứa bé gói kỹ, ôm đến trước người Vũ Vi, đem khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé sát tới khuôn mặt Vũ Vi, “Đến, nhìn khuôn mặt đứa bé”.

Vũ Vi nhìn con mình, chỉ thấy hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp của đứa bé, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, “Oa~oa” khóc, tiếng khóc, cực kỳ dễ nghe.

Vũ Vi muốn vươn tay ôm đứa bé, nhưng mà, nửa người trên của cô bị tiêm thuốc tê, căn bản không có khí lực ôm đứa bé.

Cô hôn một cái trên gương mặt đứa bé, sau đó nhắm tâm hất mặt...giao phó bác sĩ, “Đem đứa bé ôm cho bác sĩ Khương”.

Mạc Từ Hiên ngược đầu nhìn đèn phòng sanh, thấy đèn tắt, anh hưng phấn không thôi, vừa mới muốn xông vào phòng sanh, cửa phòng sanh bên trong bị đẩy ra.

Nữ bác sĩ trong lòng ôm một đứa bé mới chào đời đi ra phòng sanh.

Lúc Mạc Từ Hiên nhìn thấy đứa bé, cực kỳ kích động, hai tay anh kéo cánh tay bác sĩ, “Bác sĩ, mẹ đứa bé, có bình an hay không?”.

Khương Di Hằng đứng ở một bên, nghe được Mạc Từ Hiên trước hết là quan tâm Vũ Vi, trong lòng không khỏi hờ hững, đã phản bội Vũ Vi, có tư cách gì quan tâm Vũ Vi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Chúng ta không còn chút quan hệ nào!

Khương Di Hằng đi tới bên cạnh Mạc Tử Hiên thận trọng nhận đứa bé từ trong ngực cô y tá bên cạnh, gương mặt lạnh lùng nhìn Mạc Tử Hiên "Bớt ở chỗ này làm bộ làm tịch như quan tâm cô ấy, nếu là thật tâm yêu cô ấy anh đã không phản bội cô ấy, còn giành bắt đứa bé! Anh phải biết, đứa bé này cô ấy xem còn quan trọng hơn tánh mạng của mình."

Khỏe miệng Mạc Tử Hiên hơi nhếch lên, anh chính là biết đứa bé này Vũ Vi xem còn quan trọng hơn tánh mạng của mình nên mới nhất quyết giành lấy, anh hy vọng Vũ Vi sẽ vì đứa bé mà ở lại bên cạnh mình.

Hắn đưa tay ra, ra lệnh Khương Di Hằng "Đưa đứa bé cho tôi."

Khương Di Hằng mặt lạnh nhìn Mạc Tử Hiên "Chi phiếu đâu"

Mạc Tử Hiên tức giận trợn mắt nhìn Khương Di Hằng rồi từ túi áo móc ra chi phiếu, viết lên con số một tỷ rồi nhét vào túi quần của Khương Di Hằng, sau đó thận trọng nhận đứa bé từ tay Khương Di Hằng, nhìn đứa bé khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hào, nhìn không được ở trên má đứa bé hôn một cái.

Sau đó đứng ở cửa phòng bệnh chờ Vũ Vi được đẩy ra, anh tin chỉ cần đứa bé trong tay anh chắc chắn Vũ Vi sẽ ở lại bên cạnh anh.

"Mạc Tử Hiên, đứa bé anh đã nhận rồi, mời anh rời đi Vũ Vi cô ấy không muốn gặp lại kẻ bạc tình như anh." Di Hằng đi tới trước người Mạc Tử Hiên lạnh lùng nói.

"Không nhìn thấy Vũ Vi bình an đi ra tôi sẽ không đi đâu hết" Mạc Tử Hiên lạnh lùng liếc Khương Di Hằng một cái rồi tiếp tục nhìn chăm chăm vào phòng phẫu thuật.

Trong phòng bệnh.

Các bác sĩ sốt ruột không thôi, nếu không mau đem đứa bé trong bụng Vũ Vi ra, đứa bé sẽ gặp nguy hiểm.

Vũ Vi cũng sốt ruột, nhưng là đứa bé này một khi ra đời tiếng khóc cũng sẽ bị Mạc Tử Hiên nghe được, đến lúc đó đứa bé này cô chắc cũng không giữ được. Trong lòng cô không ngừng cầu nguyện, cầu cho Mạc Tử Hiên nhanh rời đi, nếu không....

"Đồng tiểu thư, nước ối đã vỡ giờ không bắt đứa bé ra, tôi e đứa bé sẽ bị nguy hiểm tánh mạng đấy!" Bác sĩ không nhìn được thúc giục cô.

Vũ Vi quay đầu, nhìn bác sĩ gây mê "Làm phiền ngài, cho tôi mượn điện thoại một chút."

Khương Di Hằng rất nhanh nghe điện thoại "Khương đại ca, đưa điện thoại cho Mạc Tử Hiên."

Khương Di Hằng không vui nhìn Mạc Tử Hiên vẫn đứng ở bên cạnh.

Sau đó đưa điện thoại cho Mạc Tử Hiên lạnh lùng nói "Vũ Vi muốn nói chuyện với anh"

Mạc Tử Hiên rất vui, cô đã chịu nói chuyện với hắn rồi, nhất định là cô không thể bỏ đứa bé, anh kích động không thôi, thậm chí khi gọi tên cô thanh âm có chút run rẩy "Vũ Vi."

"Mạc Tử Hiên, đứa bé tôi đã bán cho anh, từ nay về sau, chúng ta không còn chút quan hệ nào, ôm con của anh đi đi, cách xa tôi một chút." Dứt lời Vũ Vi đem điện thoại cắt đứt.

Chúng ta không còn chút quan hệ nào!

Ôm con của anh đi đi, cách xa tôi một chút!

Nói cách khác, cô nhận tiền của anh và không cần đứa bé này ! Càng sẽ không ở lại bên cạnh hắn!

Một khắc kia, trong lòng Mạc Tử Hiên lạnh như băng. Thân hình cứng ngắt đứng tại chỗ, gương mặt vui vẻ dần dần cứng ngắc.

Hồi lâu, anh mới dần dần lấy lại tinh thần, nhìn chăm phòng phẫu thuật cắn răng nghiêng lợi nói "Đồng Vũ Vi, cô thật nhẫn tâm!" Dứt lời, anh ôm đứa bé trong ngực rời khỏi bệnh viện.

Khi vừa rời khỏi bệnh viện liền mở điện thoại gọi cho lão thái thái nói "Con sẽ kết hôn." Nếu Đồng Vũ Vi đã từ bỏ hai cha con bọn họ, như vậy hắn sẽ cưới Tề Mỹ Linh.

Chương 205: Đậu Đậu

Chỉ là Mạc Tử Hiền không biết khi anh vừa rời khỏi bệnh viện một đứa bé khác cũng được ra đời.

Cúp điện thoại xong Vũ Vi hai tay nắm chặt điện thoại, hi vọng Mạc Tử Hiền mau chóng rời đi. Nhưng là chờ thật lâu cũng không thấy Khương Dĩ Hằng gọi lại thông báo, điều này nói rõ Mạc Tử Hiền vẫn còn ở trước phòng mổ.

Vũ Vi trong lòng sốt ruột không thôi, làm thế nào đây? Làm thế nào đây? Nếu cứ tiếp tục như vậy đứa bé sẽ gặp nguy hiểm!

Cô cắn răng hai mắt nhắm lại rồi nói với bác sĩ "Giúp tôi lấy đứa bé ra." Cho dù cô cùng đứa bé có thể vĩnh viễn sẽ không được gần nhau, nhưng cô không thể để đứa bé chết ở trong bụng mình.

Bác sĩ rất nhanh đem đứa bé trong bụng cô lấy ra.

Thời khắc đó Vũ Vi hai tay khăn trương nắm chặt thành nắm đấm, lòng đau như rì máu, đứa bé này cũng sẽ bị Mạc Tử Hiền cướp đi!

Nhưng là, tại sao cô lại không nghe được tiếng khóc của đứa bé! Tại sao vậy? Chẳng lẽ?

Vũ Vi bỗng nhiên mở hai mắt ra, mặt khăn trương nhìn bác sĩ "Đứa bé của tôi bị sao vậy? Tại sao không khóc? Tại sao vậy?"

Bốn năm sau.

Nước Mỹ.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ lớn chậm rãi chiếu vào người Vũ Vi.

Đứa bé năm tuổi mặc áo T shirt cùng quần short jean đứng trước cửa phòng ngủ, đôi tay khoanh trước ngực bất đắc dĩ nhìn người nằm trên giường "Mẹ, nên rời giường!"

Vũ Vi nhưng không thêm để ý lật người tiếp tục ngủ.

Cậu bé thấy mẹ vẫn không chịu rời giường liền chạy đến trước giường, leo lên trên giường, lắc lắc cánh tay cô "Mẹ, nhanh rời giường đi bữa sáng sắp nguội lạnh hết rồi."

"Đậu Đậu, ngoan, hôm nay là Chủ nhật con cho mẹ ngủ thêm một lát đi" cô xoay người đưa lưng về phía Đậu Đậu.

"Mẹ. Nếu mẹ vẫn không rời giường thì từ nay về sau mẹ tự làm bữa sáng nhé!" Đậu Đậu đôi tay ôm ngực uy hiếp Vũ Vi.

Vũ Vi lập tức mở hai mắt ra, dang tay đem Đậu Đậu ôm vào trong ngực "Đồng Đậu Đậu, con lại dùng chiêu này!" Cô Đồng Vũ Vi không sợ trời không sợ đất, chỉ sợ uy hiếp của con trai bảo bối Đậu Đậu.

Đậu Đậu bĩu môi, quay đầu không nhìn cô, thầm quyết định về sau cậu sẽ tiếp tục dùng chiêu này để uy hiếp mẹ.

Vũ Vi lắc lắc bả vai Đậu Đậu, bộ mặt cầu xin nhìn Đậu Đậu "Bảo bối Đậu Đậu ngoan, con trai đáng yêu của mẹ, cho mẹ ngủ thêm một chút nữa nha?"

Đậu Đậu bị Vũ Vi lắc đến đầu óc choáng váng, quay đầu nhìn cô chậm rãi mở miệng "Mẹ, người bây giờ còn ngủ được sao?"

Xuy!

Vũ Vi muốn thổ huyết, đứa con trai này của cô sao lại lạnh lợi như thế chứ ?

Lúc mới sanh ra đã không khóc làm cô nghĩ rằng đứa có phải do cô làm hại không làm cô bị sợ hết một phen.

Ai biết căn bản không phải như vậy, không quá năm phút sau tên tiểu tử này liền bắt đầu khóc, hơn nữa còn khóc đến Kinh Thiên Động Địa Quỷ Khóc Thần Sầu, ước chừng một canh giờ mới chịu dừng lại.

Vũ Vi đem Đậu Đậu ôm vào trong lòng hưng hăng hôn một cái, tên tiểu tử này chỉ mới năm tuổi chung quy đã biết chăm sóc cô, có đôi khi còn khiển trách cô làm cho cô thấy mình có đôi lúc giống như đứa bé mà tên tiểu tử này mới là người lớn.

Đậu Đậu biến sắc khi trên gò má mình bị dính nước miếng của ai đó, có chút không vui nhìn cô "Mẹ, con đã năm tuổi rồi cầu xin người đừng hôn con

như vậy nữa có được không? Nụ hôn đầu của con là phải để lại cho bạn gái tương lai nha!"

Xuy!

Vũ Vi thổ huyết lần hai "Đồng Đậu Đậu, người bây giờ mới năm tuổi nha không cho phép nói yêu thương!" cô kiên quyết phản đối yêu sớm.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 206: Sanh đôi

Đậu Đậu tránh khỏi lòng cô thuận tiện nói sang chuyện khác "Ăn cơm thôi."

Vũ Vi muốn nói lại thôi, cô ở tình yêu thất bại thảm hại như vậy làm sau giáo dục con trai đây!

Bữa ăn sáng rất đơn giản một ly sữa tươi, một trứng chiên, một chén giò hun khói còn có một bánh bao.

"Mẹ, Hạo Hạo ca ca nói với con ở thành phố bên kia đã từng thấy một đứa bé trai rất giống con, người đó là anh con hay là em con?" Đậu Đậu vừa ăn vừa lơ đãng hỏi Vũ Vi.

Vũ Vi đang muốn uống sữa tay đang bưng cái ly nhất thời dừng tại giữa không trung, lòng của cô đau nhói, năm năm rồi mặc dù có Đậu Đậu ở bên cạnh cô, nhưng cô vẫn rất nhớ đứa bé cô chỉ gặp mặt một lần này, mỗi một lần nhìn thấy Đậu Đậu vui vẻ cô không tự chủ sẽ nghĩ đến đứa bé kia không biết có đang vui vẻ như vậy không?

Khi Đậu Đậu khóc thút thít tìm mẹ, cô cũng nhớ đến đứa bé kia, không biết khi đứa bé kia khóc có hay không đi tìm mẹ?

Hay khi nhìn dáng vẻ Đậu Đậu ngủ say cô lại nghĩ đến đứa bé kia, không biết dáng dấp đứa bé kia có giống Đậu Đậu không?

Nhưng là tất cả đều trong lòng suy nghĩ mà thôi, cô chưa từng để Đậu Đậu biết chuyện này, cô sợ Đậu Đậu khi biết chuyện sẽ muốn trở về tìm anh trai của mình hoặc giả muốn trở về tìm ba.

Nhưng cô ngàn vạn lần không nghĩ tới, Đậu Đậu có thể tự nhiên bình tĩnh như vậy hỏi cô.

Trong lúc nhất thời Vũ Vi ngật ngất cả người, cô không biết trả lời thế nào với Đậu Đậu.

Đậu Đậu thấy mẹ không trả lời, liền ngẩng đầu nhìn Vũ Vi.

Nhìn trông mặt ngây thơ của Đậu Đậu, lòng Vũ Vi chua xót cô nghĩ đầu đem sữa tươi trong chén uống hết sau đó nghiêm túc nhìn Đậu Đậu "Làm sao con biết chuyện này?" Hạo Hạo cùng Khương đại ca không thể nào nói cho Đậu Đậu chuyện này, có thể là Đậu Đậu đã cầu xin Hạo Hạo.

Đậu Đậu chớp chớp cặp mắt to đen láy "Con có đôi khi tự nhiên phát sốt, ho khan, có lúc rõ ràng mặc rất nhiều quần áo lại cảm thấy rất lạnh. Có đôi khi cảm giác không giống tự mình trải qua mà tựa như là của một người khác, con đã tìm hiểu và biết rất nhiều cặp sanh đôi đều là như vậy. Cho nên con đã cầu xin Hạo Hạo ca ca nói cho con biết."

Vũ Vi đau lòng đem Đậu Đậu ôm vào trong lòng "Đứa nhỏ ngốc, con đã trải qua nhiều như vậy, tại sao không nói với mẹ? Tại sao một mình chịu đựng?"

Đậu Đậu lại nâng lên khuôn mặt nhỏ nhìn Vũ Vi cười một tiếng "Mẹ, con không sao." Thật ra thì cậu rất muốn nói nhưng là mỗi một lần cậu muốn hỏi đều nhìn thấy mẹ đang ngăn người, có lúc vì đau lòng mà khóc, nên lời đã đến khóe miệng lại bị cậu nuốt trở vào. Mẹ đã rất đau lòng rồi nên cậu không muốn tăng thêm phiền não cho mẹ.

"Đứa nhỏ ngốc." Vũ Vi đau lòng ôm Đậu Đậu. Con trai của cô vừa thông minh lại hiểu chuyện, như một người lớn.

"Mẹ, con thật sự có anh em sao?" Đậu Đậu tò mò nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi dùng sức hít mũi một cái đem nước mắt nuốt trở vào, cô gật đầu một cái "Đúng, con có một người anh sanh đôi, chỉ là vừa sinh ra các con đã bị tách ra, anh con bị ba mang đi còn mẹ mang theo con tới đến Mĩ. . . ."

"Tại sao ba mẹ lại chia tay?" Đậu Đậu nhìn Vũ Vi hỏi, mặc dù cậu không biết mẹ vì cái gì mà đau lòng rơi lệ nhưng cậu biết mẹ nhất định là vì ba rời như vậy, không phải người ta thường nói tình yêu làm người ta đau khổ sau?

Vũ Vi thờ dài, vốn là cô muốn chờ Đậu Đậu lớn lên một chút mới nói cho cậu nghe nhưng hiện tại Đậu Đậu đã biết, cô liền không cần thiết giấu giếm, Đậu Đậu là một đứa bé rất hiểu chuyện, tư tưởng chính chắn tin chắc Đậu Đậu có thể hiểu tất cả.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Trở lại

Ban đêm, Vũ Vi ở phòng bếp nấu cơm, Đậu Đậu lên internet cùng Hạo Hạo và Khương Dĩ Hằng nói chuyện phiếm.

Đậu Đậu cùng bọn họ mặc dù chưa từng gặp nhau nhưng bọn họ lại vô cùng quen thuộc với đối phương, đặc biệt là Hạo Hạo cùng Đậu Đậu quả thật thân như anh em ruột.

"Mẹ, có điện thoại." Đậu Đậu cầm điện thoại đang reo chạy đến đưa cho Vũ Vi.

Vũ Vi khom người trên mặt Đậu Đậu hôn một cái mới nghe điện thoại "Đồng Vũ Vi người thật ác độc, đã lâu như vậy mà không liên lạc với ta, là ta muốn tìm người nếu không chắc người có phải tính không liên lạc với ta cả đời luôn phải không hả ?" Đầu điện thoại kia truyền đến tiếng của Lạc Ngưng Nhi, mặc dù Lạc Ngưng Nhi đang chỉ trích cô nhưng Vũ Vi cảm thấy thanh âm đó thật rất êm tai.

"Ngưng Nhi giọng của người vẫn còn dễ nghe như vậy." Vũ Vi cười nói nhưng đôi mắt đã ươn ướt nước mắt, cô thật rất nhớ cô ấy.

"Đồng Vũ Vi, không cần phải nịnh hót ta, người chính là không nhớ ta, mà chẳng lẽ người cũng không muốn gặp con trai của mình sao?" Lạc Ngưng Nhi tức giận chất vấn Vũ Vi nhưng hốc mắt đã bao phủ tầng nước mắt.

Con trai ?

Vũ Vi ngẩn ra, tay cầm điện thoại thêm siết chặt khăn trương hỏi "Ngưng Nhi, đứa bé kia. . . tốt không?"

"Muốn biết sau không tự mình trở về xem chẳng phải sẽ biết sau." Lạc Ngưng Nhi dùng sức hít mũi một cái.

Vũ Vi sắc mặt trầm xuống, rũ mắt "Ngưng nhi, mình sẽ không về đi." cô rất nhớ đứa bé kia nhưng là cô không muốn gặp lại Mạc Tử Hiên. Cô cho là thời gian 5 năm đủ để làm cô quên mất anh nhưng là cô sai lầm rồi, chỉ cần nghĩ tới anh thì lòng của cô cứ đau đớn không thôi.

"Vũ Vi, cậu vẫn thích Mạc Tử Hiên có đúng hay không?" Lạc Ngưng Nhi tâm tình kích động dần dần bình tĩnh lại.

Vũ Vi không khỏi khổ sở cười một tiếng "Ngưng Nhi mình không muốn đang thảo luận cái vấn đề này, chúng ta chỉ nói chuyện giữa chúng ta có được hay không?" Coi như nàng vẫn thích Mạc Tử Hiên thì thế nào? Bọn họ nhất định không thể ở chung một chỗ.

Lạc Ngưng Nhi không nhịn được hừ lạnh "Hừ hừ, tốt chỉ nói chuyện giữa chúng ta." Cô hai tay khoanh trước ngực dựa vào cửa sổ, xuyên qua cửa sổ thường thức cảnh đẹp trên đường "Vũ Vi, nếu như mà mình kết hôn, cậu có thể hay không vì mình mà trở lại cái thành phố này?"

Phi trường quốc tế thành phố N.

Vũ Vi một tay kéo rương hành lý, một tay nắm tay Đậu Đậu, một lớn một nhỏ đi ra khỏi phi trường.

"Mẹ, còn bao lâu nữa mới có thể đến?" Đậu Đậu qua cặp mắt kiếng thật phiền chán nhìn Vũ Vi hỏi, cậu thật không biết mẹ nghĩ thế nào, cứ nhiên đem hân biên thàng đáng vẽ của một cô bé cho hân mặc vậy, đeo tóc giả không nói con cho hân đeo một cặp mắt kiếng to đùng, thật là khó coi chết đi được cậu sợ mất mặt, nên vẫn cúi đầu mà đi

"Một chút nữa thôi" Vũ Vi dắt Đậu Đậu đi thẳng về phía trước.

"Đậu Đậu, cô Vũ Vi" Âm thanh bé trai truyền vào tai Vũ Vi cùng Đậu Đậu.

Hai người theo nơi phát ra âm thanh nhìn thấy Hạo Hạo cùng Khương Dĩ Hằng đang đứng ở cách đó không xa phát tay với họ.

Đậu Đậu nhìn thấy Hạo Hạo cực kỳ hưng phấn, thoát khỏi tay Vũ Vi hướng Hạo Hạo chạy đến.

Khương Di Hằng mặt mỉm cười đi đến bên cạnh Vũ Vi cầm lấy rương hành lý.

"Vũ Vi, đã lâu không gặp em ngày càng đẹp ra ." Khương Di Hằng nửa đùa nửa thật nói với Vũ Vi.

Vũ Vi hé miệng mà cười cười, "Anh cũng hơn so trước kia ngày càng thêm mị lực"

Bên kia Hạo Hạo cùng Đậu Đậu đã vui vẻ trò chuyện.

Thấy Hạo Hạo cùng Đậu Đậu trò chuyện vui vẻ như vậy, Vũ Vi sắc mặt hơi trầm xuống, trong lòng có loại khổ sở khó nói lên lời, cô không khỏi suy nghĩ, nếu Đậu Đậu cùng đứa bé kia đi chung với nhau thì có đáng về gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 208: Sao lại là hấn!

Vốn là Khương Di Hằng chuẩn bị bữa tối mời Vũ Vi và Đậu Đậu, bị Vũ Vi uyển ngôn cự tuyệt, cái thành phố này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, cô sợ sẽ đụng phải Mạc Tử Hiên. Thật ra thì đụng phải Mạc Tử Hiên cũng không sao, chỉ là cô không thể để cho Mạc Tử Hiên nhìn thấy Đậu Đậu, nếu Mạc Tử Hiên lại bắt Đậu Đậu về, cô thật không biết mình sẽ sống ra sao nữa.

Bốn người bàn bạc, cuối cùng quyết định nấu cơm ở nhà Khương Di Hằng.

Khương Di Hằng làm một nồi lẩu cho họ ăn, bốn người vây quanh trước bàn, ăn lẩu nóng hổi, Đậu Đậu lần đầu tiên được ăn lẩu, rất vui vẻ, rất hưng phấn.

Ăn xong bữa tối, Đậu Đậu mệt mỏi, ngủ trước, Vũ Vi đem Đậu Đậu ôm đến trên giường, nhẹ nhàng vỗ về chơi đùa trên trán Đậu Đậu.

Lúc lâu sau, Vũ Vi mới rời phòng ngủ, đi tới bên người Khương Di Hằng, "Khương đại ca, trong khoảng thời gian này, Đậu Đậu, làm phiền anh rồi. Em còn muốn gặp một số người quen, không tiện mang Đậu Đậu theo."

Khương Di Hằng không khỏi cười một tiếng, "Yên tâm anh nhất định chăm sóc Đậu Đậu thật tốt."

Hai người lại hàn huyên một lát, Khương Di Hằng đưa Vũ Vi đến khách sạn.

Khách sạn năm sao.

Mới vừa bước vào phòng, Vũ Vi liền ném mình lên trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người.

Trở lại thành phố này, cô luôn có cảm giác cảnh còn người mất, đi ngang nơi mình ngày trước thường đi qua, bao giờ cũng xúc động thật lâu, trong lòng có loại cảm giác khó thành lời.

Sáng sớm, Vũ Vi đang ngủ say bị từng tiếng gõ cửa dồn dập, đánh thức.

Cô duỗi lưng một cái từ trên giường bò dậy, đi mở cửa phòng.

"Vũ Vi, mình rất nhớ cậu!" Cửa phòng mới vừa mở ra, Vũ Vi liền bị Lạc Ngưng Nhi ôm vào lòng.

Vũ Vi hé miệng cười cười, hốc mắt đã khề ươn ướt, cô dùng sức ôm lại Lạc Ngưng Nhi, mình cũng rất nhớ cậu.

Lạc Ngưng Nhi hít mũi một cái, lau khô nước mắt, kéo tay Vũ Vi, "Vũ Vi, những năm này, sống tốt không?"

Vũ Vi hơi cười một tiếng, "Tốt, rất tốt." Có Đậu Đậu bồi ở bên người cô, cô quả thật rất tốt.

"Chúng ta vào trong rồi nói." Vũ Vi trở tay lôi kéo tay Lạc Ngưng Nhi đi vào phòng ngủ.

Lạc Ngưng Nhi lại đứng lại, "Vũ Vi cậu thay đồ đi, mình dẫn cậu đi gặp mặt một người."

Vũ Vi liền giật mình, không khỏi hỏi ngược lại, Lạc Ngưng Nhi, "Người nào?" Ở nơi thành thị này, ngoài Lạc Ngưng Nhi và hai cha con Khương Di Hằng, cô không còn ai muốn gặp nữa rồi.

Lạc Ngưng Nhi cười thần bí, "Bí mật."

Thay quần áo xong, Vũ Vi cùng Lạc Ngưng Nhi rời khách sạn, lên một chiếc xe thể thao cao cấp, Lạc Ngưng Nhi nhanh chóng lái xe hơi chở Vũ Vi đi.

Vũ Vi quay đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi từ trên xuống dưới, rồi sau đó hâm mộ nói, "Ngưng Nhi, người quả nhiên là mệnh phú quý nha, có phải gả cho ông chồng giàu có không hả?" Là câu hỏi cũng là câu khẳng định, chiếc xe này ít nhất phải mấy triệu, xem ra Lạc Ngưng Nhi gả cho người có tiền.

Lạc Ngưng Nhi chỉ cười không nói.

"Nói đi, dẫn mình đi gặp ai vậy?" Vũ Vi thấy Lạc Ngưng Nhi không chịu tiết lộ chồng tương lai cho cô, Vũ Vi liền nói sang chuyện khác.

Lạc Ngưng Nhi đem xe chậm rãi ngừng lại, duỗi ra ngón tay trước người, "Một người làm mình không bỏ được, vì hần, mình vẫn sống ở chỗ này."

Vũ Vi không khỏi nhìn theo ngón tay đang chỉ của Lạc Ngưng Nhi, là vườn trẻ, chỗ làm của Lạc Ngưng Nhi.

Cô không khỏi có chút ngạc nhiên nhìn Lạc Ngưng Nhi, trong vườn trẻ lại có người khiến cô ấy không bỏ được?

Tầm mắt Lạc Ngưng Nhi rơi vào trước người đó, nhìn thấy người tới, bên khóe miệng của cô ấy lộ ra một nụ cười đẹp mắt, chếp miệng với Vũ Vi, "Hần, tới."

Vũ Vi theo tầm mắt Lạc Ngưng Nhi nhìn, hai mắt trong nháy mắt tròn to, nhịp tim không bị khống chế gia tốc nhảy lên.

Thực sự là hần!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Đậu Đậu

Một cậu bé nhỏ (tiểu nam hài) vô cùng đáng yêu, đang chạy tới bên xe, tóc cậu bé hơi xoăn, mặc một bộ quần áo giả tây trang, áo sơ mi trắng, gương mặt tròn trịa, một đôi mắt to trắng đen rõ ràng, lỗ mũi khéo léo, cánh môi phần hồng, đáng dấp cậu bé nhỏ này giống như đúc Đậu Đậu nhà cô!

Vũ Vi nhất thời sững sốt, đứa bé này chính là đứa con khác của cô. Cậu bé nhỏ vui vẻ chạy đến trước xe, nhẹ nhàng vỗ cửa xe, nhẹ giọng kêu, "Di ơi, di Lạc ơi."

Cặp mắt Vũ Vi đã ươn ướt. . .

Lạc Ngưng Nhi xuống xe, ôm cậu bé nhỏ vào trong ngực, cưng chiều nựng chớp mũi cậu bé một cái, "Lần sau không cho chạy đến trước xe nữa nghe chưa, rất nguy hiểm biết không hả?"

Cậu bé nhỏ ôm cổ Lạc Ngưng Nhi, nghe lời gật đầu một cái.

Vũ Vi lau nước mắt, mở cửa xe, xuống xe.

Chạy mấy bước đến bên cạnh Lạc Ngưng Nhi cùng đứa bé, kích động nhìn cậu bé.

Cậu bé tựa hồ cảm thấy có người ở nhìn, không khỏi quay đầu nhìn Vũ Vi, cười một tiếng với Vũ Vi, lễ phép kêu, "Chào di ạ."

Một tiếng di này, khiến trong lòng Vũ Vi ê ẩm.

Cô tiến lên một bước, đưa ra đôi tay, nhìn cậu bé nhỏ, "Cho di ôm con một cái có được không?"

Cậu nhóc nhìn Lạc Ngưng Nhi một cái, sau đó gật đầu một cái, "Được ạ." Nói xong bé đưa đôi tay ra, chờ Vũ Vi ôm bé.

Vũ Vi tiến lên một bước ôm cậu nhóc vào trong ngực, khi cô tiếp xúc với thân thể cậu bé, cảm giác khó nói thành lời kia, cô chưa từng được ôm đứa bé này, khi bé ra đời về sau, cô chỉ nhìn vèn vèn đứng một lần mà thôi, hiện tại, ôm đứa bé này vào trong ngực, cô cảm giác có chút không thành thật, hốc mắt hơi ướt, suýt nữa rơi nước mắt.

Đôi tay cậu bé ôm cổ của Vũ Vi, "Di ơi, con rất thích di."

Cô dùng sức hít mũi một cái, nén nước mắt, cười một tiếng với cậu, nghẹn ngào hỏi, "Con tên là gì?"

"Đậu Đậu." Cậu bé hé miệng cười cười.

Đậu Đậu?

Hai đứa bé lại trùng tên!

Vũ Vi càng thêm dùng sức ôm Đậu Đậu, "Đậu Đậu thật biết nghe lời!"

Lạc Ngưng Nhi tình mắt nhìn thấy một cô bé nhỏ đang ôm búp bê từ phòng học đi ra, cô lập tức đoạt lấy Đậu Đậu từ trong ngực Vũ Vi, để dưới đất, "Đậu Đậu, về nhanh lên, ngày mai đi Lạc quay lại thăm con."

"Dạ." Đậu Đậu rất nghe lời gật đầu một cái, lại phát phát tay với Vũ Vi, "Di oi, hẹn gặp lại." Dứt lời xoay người chạy tới lớp học.

Vũ Vi muốn vươn tay níu lại tay của Đậu Đậu, cô còn chưa ôm Đậu Đậu đủ mà.

Chỉ là, tay của cô lại bị Lạc Ngưng Nhi níu lại, Lạc Ngưng Nhi mạnh mẽ lôi kéo Vũ Vi đi tới trước xe, mở cửa xe, "Vũ Vi, lên xe, tội mình phải đi ngay thôi."

"Ngưng Nhi, mình còn muốn ôm đứa bé kia." Vũ Vi mặt cầu xin nhìn Lạc Ngưng Nhi, Đậu Đậu năm tuổi rồi, cô mới chỉ ôm được một lát thôi!

"Vũ Vi, ngày mai trở lại." Lạc Ngưng Nhi đem Vũ Vi đẩy vào trong xe.

Lên xe, Vũ Vi liền nhìn chăm chăm vào yêu bóng dáng nhỏ nhắn xinh xắn của Đậu Đậu.

Lúc này, Đậu Đậu không cẩn thận ngã nhào xuống đất, lòng của Vũ Vi, giống như là bị cái gì đánh một cái, rất đau, cô không cần suy nghĩ muốn xuống xe, lại bị Lạc Ngưng Nhi ngăn lại, "Vũ Vi, không cần đâu."

"Nó bị té mà." Vũ Vi nước mắt ngưng tròng nhìn Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi đau lòng liếc mắt nhìn Đậu Đậu ngã xuống, độc ác nói, "Vậy cũng đừng ra ngoài."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 210: Mỹ Mỹ

"Ngưng Nhi? !" Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi, đứa bé cũng ngã xuống rồi, sao lại không cho cô đi ra ngoài?

Lạc Ngưng Nhi thấy Vũ Vi tức giận, không khỏi hít sâu thở ra một hơi, nhàn nhạt mở miệng mà nói, "Cậu muốn cho Mạc Tử Hiên biết cậu tới thăm Đậu Đậu, thì đi xuống đi."

"Mạc Tử Hiên không ở đây, làm sao anh ta biết được?" Vũ Vi tức giận nhìn Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi lại chép miệng với Vũ Vi, "Con nhóc kia, là con của Mạc Tử Hiên và Tề Mỹ Linh."

Vũ Vi nhất thời sững sốt, tâm, giống như là bị kim châm từng chút một, rất đau.

Cô quay đầu nhìn về phía trước xe, chỉ thấy một cô bé chạy đến bên người Đậu Đậu, đỡ Đậu Đậu đứng lên.

Cô bé kia, một bộ váy màu hồng, còn thắt hai bím tóc, vô cùng khả ái.

Vũ Vi lập tức xoay tầm mắt, cô gái nhỏ đáng yêu khiến cô vô cùng chói mắt.

"Đứa bé này gọi là Mỹ Mỹ, nếu bị con bé phát hiện, Mạc Tử Hiên sẽ biết cậu đã tới đây." Thấy đôi mắt Vũ Vi đều là thần sắc bị tổn thương, lòng của cô, không khỏi đau nhói.

Mỹ Mỹ!

Tên do Tề Mỹ Linh chọn, thật đúng là dễ nghe mà!

Lòng của Vũ Vi, bị cái tên Mỹ Mỹ đâm bị thương. Trong lòng dâng lên từng trận khổ sở, xem ra Mạc Tử Hiên cùng Tề Mỹ Linh, rất yêu nhau.

Cô rũ mắt, ngăn khổ sở trong lòng lại, nhẹ giọng hướng Lạc Ngưng Nhi nói xin lỗi, "Thật xin lỗi, mới vừa rồi lại hiểu lầm cậu."

"Không sao." Lạc Ngưng Nhi nhẹ nhàng vỗ vỗ tay Vũ Vi.

"Ngưng Nhi, mình thật sự, rất muốn gặp lại đứa bé này." Vũ Vi quay đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi, cô thật rất muốn ôm Đậu Đậu một lần nữa.

Lạc Ngưng Nhi hơi suy nghĩ một chút, sau đó nói với Vũ Vi, "Buổi chiều, lúc thằng bé tan học, mình sẽ đưa nó về nhà, cậu ở khách sạn chờ mình, mình sẽ mang nó đến khách sạn."

Vũ Vi không khỏi mặt cảm kích nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Cám ơn cậu, Ngưng Nhi."

"Nhưng mà, làm sao cậu liếc mắt liến nhìn ra, thằng bé này là con cậu?" Lạc Ngưng Nhi khó hiểu nhìn Vũ Vi.

Lòng của Vũ Vi không khỏi lộ bộ hạ xuống, sau đó gượng ép cười một tiếng, "Làm mẹ dĩ nhiên liền có thể nhận ra con của mình mà."

Lạc Ngưng Nhi nhìn Vũ Vi thật sâu một cái, sau đó nở má, rồi đi.

Hai người cùng nhau đi dạo phố, lại ăn bữa trưa, rồi sau đó bắt đầu đi dạo mấy cửa hàng quần áo trẻ em, Vũ Vi mua cho Đậu Đậu rất nhiều quần áo đẹp, cho đến một giờ rưỡi chiều, Lạc Ngưng Nhi đi đón Đậu Đậu, Vũ Vi trở lại khách sạn.

Rất nhanh, Lạc Ngưng Nhi đem Đậu Đậu mang tới khách sạn.

Vũ Vi nhìn thấy Đậu Đậu rất vui vẻ, ngồi xổm người xuống, đưa ra đôi tay, "Đậu Đậu, mẹ. . . Dì nè, ôm cái nào."

Đậu Đậu từ sau lưng Lạc Ngưng Nhi chạy đến, nhào tới trong ngực Vũ Vi.

Lạc Ngưng Nhi nhìn không được cười lên một tiếng, này có lẽ chính là máu mủ chẳng, thằng nhóc Đậu Đậu này luôn sợ người lạ, cũng không cho người lạ ôm nó, thậm chí ngay cả Tề Mỹ Linh kéo tay của nó, cũng không được, cô sống chung với Đậu Đậu bốn tháng, mới được Đậu Đậu chấp nhận, cô nhìn đồng hồ đeo tay, giao phó Vũ Vi, "Bốn giờ rưỡi, mình sẽ qua đây đón Đậu Đậu."

Mà bên kia, Vũ Vi đã sớm ôm Đậu Đậu đi vào phòng ngủ, vui đùa bày đồ và máy vi tính ra.

Vũ Vi mua mấy món đồ chơi đều là loại Đậu Đậu thích, hai người chơi rất vui vẻ.

Biệt thự Mạc gia.

Mạc Từ Hiến một thân một mình ngồi ở trong lương đình, uống nước trà.

Nơi lầu hai, Tề Mỹ Linh đứng ở ban công hạ mí mắt con mắt nhìn bóng dáng anh tuấn của anh, động tác ưu nhã. Trong lòng đối với Mạc Từ Hiến vừa yêu vừa hận.

Không, hiện tại cô đối với Mạc Từ Hiến chỉ có hận, không có yêu.

Cô ta cho là, sau khi gả cho người đàn ông này, ngày đêm chung đụng, sớm muộn có thể khiến hắn mở lòng, khiến Mạc Từ Hiến lại yêu cô ta sâu sắc như ban đầu, nhưng, cô ta sai rồi.

4 năm qua, Mạc Từ Hiến cũng không đụng đến cô ta một lần!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 211: Cô chỉ yêu bản thân mình thôi

Mạc Từ Phàm đi tới đối diện Mạc Từ Hiến chậm rãi ngồi xuống, tự rót cho mình ly trà, nửa đùa, "Một người uống trà rất không có ý nghĩa nha."

Mạc Từ Hiến khoi lên trông mắt nhìn Mạc Từ Phàm, "Sau này kết hôn rồi, anh còn có thời gian uống trà à?"

Mạc Từ Phàm không khỏi cười một tiếng, nâng chung trà lên nước, nhẹ nhàng hôn một hớp, "Mọi chuyện của bọn anh bà nội làm xong hết rồi, anh tự nhiên có thời gian uống trà thôi." Hắn khoi lên trông mắt nhìn Mạc Từ Hiến một cái, "A, đúng rồi, lần này, em có thể tham gia hôn lễ của anh được không?"

Mạc Từ Hiền khẽ cười nhạt, "Đương nhiên có thể rồi, đây là lần cuối anh kết hôn mà."

Mạc Từ Phàm lại uống một hớp nước trà, dùng cái này che giấu nụ cười thân nhiên nơi khóe miệng mình.

Hai người lại hàn huyên một lát, Mạc Từ Phàm rời đi.

Mạc Từ Hiền từ trên ghế đứng lên, đi tới biệt thự, hẳn còn có rất nhiều công việc phải làm nữa.

Hắn mới vừa lên lầu hai, Tề Mỹ Linh liền từ phòng ngủ đi ra, trên mặt lộ tức giận nồng đậm, ngăn ở trước người của hắn.

Mạc Từ Hiền chỉ là lạnh lùng nhìn Tề Mỹ Linh một cái, liền lướt qua Tề Mỹ Linh đi tới thư phòng.

Tức giận trong lòng Tề Mỹ Linh càng thêm nồng đậm, mới vừa rồi Mạc Từ Hiền cùng Mạc Từ Phàm ở chung với nhau bên khóe miệng còn treo nụ cười thân nhiên, nhưng mà khi thấy cô ta, trên mặt hắn chẳng những không có nụ cười, mà một đôi mắt mê người còn bắn ra tia chán ghét không dễ dàng phát hiện, điều này làm sao cô ta có thể chấp nhận được đây? Đôi tay cô ả không khỏi tức giận nắm chặt, bộ mặt tức giận nhìn bóng lưng Mạc Từ Hiền, lạnh giọng gọi hắn lại, "Mạc Từ Hiền, anh đứng lại đó cho tôi!"

Mạc Từ Hiền căn bản không để ý tới Tề Mỹ Linh, đi về phía trước.

Tề Mỹ Linh tức giận, mấy bước tiến lên níu lại cánh tay Mạc Từ Hiền, nhưng, lại bị Mạc Từ Hiền phản xạ có điều kiện dùng sức hất ra, Mạc Từ Hiền quay đầu, chán ghét nhìn Tề Mỹ Linh, lạnh lùng nói, "Đừng chạm vào tôi."

Nơi bả vai Tề Mỹ Linh đụng vào vách tường, đau đón nơi bả vai của cô ta, trong nháy mắt truyền khắp toàn thân của cô ả, nhưng, đau trên thân thể lại không bằng đau đón trong lòng cô ta.

4 năm rồi!

Đừng nói cùng Mạc Từ Hiền lên giường, mà khi cô hơi chạm phải Mạc Từ Hiền, cũng sẽ làm hắn chán ghét, mọi thứ trên người của hắn, đều là mình chuẩn bị, thậm chí ngay cả cơm, cũng không ăn đồ cô nấu, tóm lại, phàm là có mùi gì đó của cô, Mạc Từ Hiền nhất định không đụng đến.

Ước chừng 4 năm rồi, nhìn người đàn ông mình yêu đang ở trước mắt, cô lại không có cách nào chạm vào hắn, chứ nói chi là khiến Mạc Từ Hiền yêu cô ta, cô chịu đủ rồi, thật sự chịu đủ rồi! Hai mắt cô ta hàm chứa nước mắt tức giận nhìn Mạc Từ Hiền, "Mạc Từ Hiền, tại sao? Tại sao anh không phải yêu em? Rốt cuộc em thua Đồng Vũ Vi chỗ nào hả?"

Một tay Mạc Từ Hiền đã cầm tay nắm cửa thư phòng thân hình thon dài của hắn hơi cứng lại, xoay người bên khóe miệng treo nụ cười thân nhiên nhìn Tề Mỹ Linh, "Cô cái gì cũng tốt hơn so với Đồng Vũ Vi, nhưng, làm thế nào đây? Tôi lại không yêu cô."

"Mạc Từ Hiền!" Tề Mỹ Linh tức giận, cô ta biết Mạc Từ Hiền là cố ý nói như vậy, cố ý kích thích cô ta, nhưng, vẫn là nhịn không được liền nổi giận, trong hai tròng mắt của cô nàng hàm chứa nước mắt uất ức, "Tại sao? Tại sao tàn nhẫn như vậy đối với em, em toàn tâm toàn ý yêu anh, nhưng mà anh thì sao? 4 năm rồi, anh đều không âm ta hạ xuống, anh có biết hay không, đối với em như vậy có bao nhiêu tàn nhẫn không?"

"Yêu tôi?" Mạc Từ Hiền không khỏi buồn cười nhìn Tề Mỹ Linh, "Cô căn bản không yêu tôi, nếu như cô yêu tôi mà nói..., cũng sẽ không dùng thủ đoạn hèn hạ mạnh mẽ tách tôi và Vũ Vi ra." Nói xong hắn mấy bước đi tới trước người của Tề Mỹ Linh, "Cô yêu, là bản thân cô, là tiền của Mạc gia tôi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Hai Đậu Đậu gặp mặt

Sắc mặt Tề Mỹ Linh nhất thời trắng xanh một mảnh.

Mạc Từ Hiền lạnh lùng nhìn Tề Mỹ Linh, "Tề Mỹ Linh, đừng trách tôi, tất cả đều do cô tự mình tìm lấy!" Nói xong, hắn xoay người tiến vào phòng ngủ, lưu lại Tề Mỹ Linh im hơi lặng tiếng tại hành lang chảy nước mắt.

Trong khách sạn.

Mưa Vi cùng Đậu Đậu đang chơi đùa vui vẻ, chợt cửa bị người ta ấn tới.

"Chắc là di Lạc." Đậu Đậu lập tức từ trên giường leo xuống, tới mở cửa.

Vừa mới mở cửa phòng, nhìn thấy người đứng ở cửa, Đậu Đậu liền chết đứng ở tại chỗ, tròng lớn hai mắt, nói không ra lời.

Vũ Vi thấy Đậu Đậu còn chưa trở về, không khỏi có chút kinh ngạc, đi ra phòng ngủ, "Đậu Đậu như thế nào không..." Mới vừa nói đến một nửa, cô cũng ngây ngẩn cả người, ngay cửa, là Đậu Đậu (em) cùng Hạo Hạo.

Hạo Hạo nhìn thấy Vũ Vi, cười cười, "Mẹ Vũ Vi, con đưa Đậu Đậu đến rồi, thôi con còn có việc con đi trước nha."

"Hạo Hạo, tạm biệt." Vũ Vi hướng Hạo Hạo cười cười.

Đứng ở cửa Đậu Đậu(em) nhìn đến Đậu Đậu(anh) cực kỳ vui vẻ, "Xin chào, em là Đậu Đậu."

Đậu Đậu(anh) đứng ở cửa sững sốt một hồi lâu, mới lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi thở ra một hơi, đi lên phía trước đem Đậu Đậu(anh) ôm vào trong ngực mát. Nhẹ giọng đối với Đậu Đậu(anh) nói, "Đậu Đậu, kỳ thật, đây là em của con, các con là anh em sinh đôi, mẹ là mẹ của con."

Đậu Đậu chớp chớp mắt to đen trắng rõ ràng, "Con có mẹ."

"Ngu ngốc, kia là mẹ giả, đây mới đúng mẹ sinh ra chúng ta." Đậu Đậu (em) đứng ở cửa ngẩng đầu răn dạy Đậu Đậu (anh) trong ngực Vũ Vi.

"Đậu Đậu. Con không được lớn tiếng nói chuyện với anh con như vậy." Vũ Vi cúi đầu đối Đậu Đậu nói.

Đậu Đậu (em) quay đầu lại, "Cắt, ai bảo hần ngốc như vậy chứ bụ."

Tiến vào phòng ngủ, Vũ Vi đem Đậu Đậu (anh) ôm vào trong lòng, Đậu Đậu (em) ngồi ở một bên.

Vũ Vi sợ hai cái tên Đậu Đậu sẽ dễ bị lộn, liền đặt anh trai là Đậu Nành, em trai là Hai Đậu.

"Đậu Nành, con ở trong này nhìn thấy em trai cùng mẹ ngàn vạn không nên nói với cho ba cùng mẹ con biết, biết không?" Vũ Vi nhẹ giọng nói với Đậu Nành ở trong ngực, phải biết rằng, nếu Mạc Tử Hiên biết còn có Hai Đậu, nhất định sẽ đem Hai Đậu cướp đi.

Đậu Nành cái hiểu cái không gật gật đầu, "Dạ...."

Vũ Vi sùng nịch sờ sờ tóc Đậu Nành, "Thật đáng yêu, thực ngoan."

Nghe được khen ngợi Đậu Nành vui vẻ nở nụ cười.

Ngồi ở một bên Hai Đậu nhìn không được tròn trĩnh mắt, "Lại dùng cách dành cho những đứa con nít."

Vũ Vi nhìn không được chỉ chỉ trán Hai Đậu, "Các con vốn chỉ là một cậu bé nhỏ không phải sao?"

Hai Đậu bĩu môi, "Con đã nói với mẹ bao nhiêu lần rồi, con là người lớn rồi, đừng có đối đãi với con như một cậu bé có được không."

Phốc!

Vũ Vi nghĩ muốn thổ huyết, rõ ràng hai cậu con trai của cô, bộ dáng giống nhau, nhưng tính cách làm sao lại khác biệt như vậy a!

Đậu Nành giống như cậu bé năm tuổi, còn Hai Đậu giống như cậu bé mười bốn mười lăm tuổi!

Vũ Vi đem hai cậu con trai cùng một chỗ, để cho hai anh em bọn họ tự chơi với nhau. Còn Vũ Vi ngồi ở một bên nhìn hai cậu con trai chơi.

Vừa mới bắt đầu Đậu Nành còn có chút câu nệ một lúc lâu, nhưng khi cậu cùng Hai Đậu làm quen, chơi đùa cực kỳ vui vẻ.

"Anh muốn đi toilet, em chơi trước đi." Đậu Nành bỏ lại món đồ chơi trong tay hướng toilet chạy tới.

Lúc này, chuông cửa phòng bị người ta ấn lên.

Vũ Vi đứng dậy đi đến cửa phòng, mở cửa phòng, "Vũ Vi, mình tới đón Đậu Đậu." Cửa phòng vừa mới mở ra, Lạc Ngưng Nhi liền mở miệng nói.

Tâm Vũ Vi không khỏi trầm xuống, cô còn chưa có cùng Đậu Đậu ở chung lâu nha.

Lạc Ngưng Nhi nhìn ra tâm tư Vũ Vi, nhẹ nhàng mà vỗ vỗ bả vai Vũ Vi, "Mình biết cậu không nỡ, nhưng là buổi tối Đậu Đậu phải về nhà."

"Mẹ, con cùng đi trở về." Đậu Đậu đứng ở phía sau Vũ Vi nói.

Chương 213: Con đi

Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Hai Đậu, Hai Đậu lại hướng Vũ Vi cười, chạy thẳng đến bên cạnh Lạc Ngưng Nhi, "Mẹ, con cùng đi trở về liền tốt."

"Không được, con đối. . . ." Vũ Vi không cần suy nghĩ ngăn cản Hai Đậu, Hai Đậu đối với cuộc sống ở đó không quen thuộc, rất dễ dàng lộ ra dấu vết, vạn nhất bị Mặc Tử Hiên biết cậu không phải Đậu Nành thì làm sao bây giờ?

Đậu Đậu hướng Vũ Vi chớp chớp hai mắt, cắt lời Vũ Vi mà nói, "Yên tâm " Sau đó cậu ngẩng đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Dì ơi, chúng ta đi thôi."

Vũ Vi muốn ngăn cản, nhưng cô không muốn để cho Lạc Ngưng Nhi biết cô có hai đứa con trai, trong toilet còn có Đậu Nành, vạn nhất Đậu Nành từ trong phòng rửa tay đi ra, toàn bộ đều không giấu diếm được rồi. Roi vào đường cùng, cô đành phải gật gật đầu, ngồi xổm người xuống, nhẹ giọng nói với Đậu Đậu, "Thật tốt chiều cổ mình, biết không?" Hai Đậu cũng là con của cô, cô không nỡ rời Hai Đậu.

Hai Đậu tiến lên một bước, bên tai Vũ Vi nhẹ giọng nói, "Mẹ, yên tâm đi."

Hai Đậu cao hứng phấn chấn cùng Lạc Ngưng Nhi rời đi, Vũ Vi lại lo lắng không thôi, cô chạy đến phía trước cửa sổ, nhìn Lạc Ngưng Nhi cùng Hai Đậu rời đi.

"Mẹ. . . Mẹ." Đậu Nành ở phía sau Vũ Vi nhút nhát kêu.

Vũ Vi vui vẻ cười, Đậu Nành cứ nhiên kêu cô là mẹ, cô đi đến trước người Đậu Nành đem Đậu Nành ôm vào trong ngực. "Đậu Đậu, thích mẹ sao?"

Đậu Nành gật gật đầu, "Thích, cực kỳ thích."

"Vậy ở cùng mẹ trong này một đêm có được hay không?" Tâm Vũ Vi vui vẻ, Đậu Nành thích cô.

"Nhưng Đậu Đậu phải về nhà a!" Khuôn mặt Đậu Nành nhỏ nhắn che kín bộ dáng do dự.

Vũ Vi nhìn không được ở trên mặt Đậu Nành hôn một cái, "Em trai đã thay thế con về nhà rồi, con ở lại chỗ này bởi mẹ có được hay không?"

Đậu Nành vui vẻ ôm cổ Vũ Vi, "Dạ."

Lạc Ngưng Nhi đem Hai Đậu đưa vào đại sảnh biệt thự, cô ngồi xổm người xuống ở trên mặt Hai Đậu hôn một cái, "Đậu Đậu, sáng ngày mai gặp lại."

Hai đậu không cần suy nghĩ đưa tay lên gương mặt mình lau nước miếng của Lạc Ngưng Nhi, vạn mảy nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Dì à, cầu xin người đừng có hôn con có được hay không? Con đã lớn rồi, tương lai còn yêu đương, nếu nụ hôn đầu tiên mà mất đi, như thế sẽ làm ... bạn gái tương lai con thất vọng nha!"

Phốc!

Vốn Lạc Ngưng Nhi đã đứng lên chuẩn bị rời đi, nhưng nghe được Hai Đậu nói như vậy, thiếu chút nữa học máu, cô vươn tay sờ sờ trán Hai Đậu, "Không phát sốt nha!"

Hai Đậu nhất tay Lạc Ngưng Nhi ra, âm thanh lạnh lùng nói, "Con không bệnh."

"Con. . . ?" Lạc Ngưng Nhi về mặt kinh ngạc nhìn Đậu Đậu, tính cách đứa nhỏ này, sau một đêm biến đổi quá nhanh nha?

"Đậu Đậu trở lại." Tề Mỹ Linh từ lầu hai đi xuống, trên mặt treo một nụ cười nhìn Hai Đậu.

Hai Đậu không khỏi giương mắt nhìn Tề Mỹ Linh, đứng ở một bên hỏi Lạc Ngưng Nhi, "Cô ta. Là Tề Mỹ Linh?"

Tề Mỹ Linh?

Lạc Ngưng Nhi lại một lần nữa muốn học máu, cô tiến lên một bước ngồi xổm người xuống, "Đậu Đậu, không thể kêu tên mẹ mình trực tiếp như vậy, biết không? Như vậy rất không lễ phép."

Đậu Đậu nhin không được trọn tròng mắt, Tề Mỹ Linh kia như rẽ hành a! Mẹ cậu là Đồng Vũ Vi à nha?

Bất quá những lời này, cậu chỉ có thể nói ở trong lòng.

Lạc Ngưng Nhi hướng Tề Mỹ Linh cười, "Mỹ Linh, Đậu Đậu giao cho cô, tôi đi đây."

"Ngưng Nhi, lần này cô kết hôn, đã mời ai đến tham gia hôn lễ chưa?" Tề Mỹ Linh nhìn Lạc Ngưng Nhi hỏi.

Lạc Ngưng Nhi hai mắt nhú lại, bình thường Tề Mỹ Linh căn bản không có nói chuyện cùng cô, nhưng nay lại quan tâm hôn lễ cô đã mời người nào đến, tuyên bố ý không ở trong lời, "Chỉ là mời mấy bằng hữu thân thiết cùng một hai người thân mà thôi, làm sao vậy? Như thế nào lại đột nhiên quan tâm tới tôi rồi hả?" Lạc Ngưng Nhi suy nghĩ nhìn Tề Mỹ Linh, đối với người phụ nữ này cô không mấy thiện cảm, chỉ là vì Đậu Đậu, nên cô không mới không muốn phát sinh chuyện thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 214: Cha con gặp mặt

"Đậu Đậu, chúng ta lên lầu đi." Trên mặt Tề Mỹ Linh treo một bên mỉm cười đẹp nhìn Hai Đậu.

Hai Đậu theo tay Tề Mỹ Linh rút tay mình ra, thờ ơ quay lại nhìn Tề Mỹ Linh, "Không cần, tự tôi có thể đi." Nói xong cậu tự mình lên thang lầu.

Tề Mỹ Linh thấy trong tay mình rỗng tếch, trong lòng rất không là tư vị, đứa nhỏ này mặc dù có chút không thích nói chuyện, nhưng cực kỳ nghe lời, rất ít trực tiếp cự tuyệt cô như vậy.

"Đúng rồi. Cha tôi ở nơi nào?" Hai Đậu đứng ở trên bậc thang lầu nhìn Tề Mỹ Linh hỏi.

"Thư phòng." Tề Mỹ Linh đối với Hai Đậu nói.

Hai Đậu giẫm đạp lên lầu hai, thẳng đến thư phòng mà đi.

Cậu nhẹ nhàng mà gõ gõ cửa thư phòng.

Mạc Từ Hiên đang ngồi ở bàn làm việc nhìn tài liệu trong tay, nghe được tiếng gõ cửa, tưởng rằng Tề Mỹ Linh, hơi hơi nhéo nhéo mi, không vui nói, "Vào đi."

Hai Đậu đẩy cửa phòng ra, nhìn về phía Mạc Từ Hiên đang ngồi ở bàn làm việc, khi cậu nhìn thấy Mạc Từ Hiên anh tuấn thời điểm, nhin không được cười lên một tiếng, "Không ngờ thường mẹ mặc đồ rất lạ hậu nhưng ánh mắt nhìn đàn ông lại tốt như vậy a!" Người cha này cậu rất thích nha.

Cậu vài bước đi đến trước người Mạc Từ Hiên, ngẩng đầu nhìn hấn, nhút nhát kêu, "Cha Cha."

Nghe được thanh âm Đậu Đậu, Mạc Từ Hiên cầm tư liệu trong tay đặt trên mặt bàn, có chút giật mình nhìn Đậu Đậu, bình thường Đậu Đậu giống như sợ hãi hấn, luôn luôn cách hấn rất xa, chưa bao giờ đến gần hấn, chứ đừng nói là đến thư phòng tìm hấn.

Đậu Đậu tiến lên một bước đi đến trước người Mạc Từ Hiên, nâng cằm chân lên, nắm lấy áo somi Mạc Từ Hiên, leo lên đùi Mạc Từ Hiên, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Mạc Từ Hiên, hướng hấn mỉm cười.

Mạc Từ Hiên căng thẳng, không khỏi gắt gao ôm Hai Đậu, cảm đặt trên trán Hai Đậu, lúc trước, hấn không dám nhìn vào hai mắt Đậu Đậu, bởi vì mắt đứa nhỏ này cùng mắt Vũ Vi rất giống, nhìn đến cậu, hấn sẽ nhớ tới người phụ nữ kia làm hấn vừa yêu vừa hận, mỗi lần nhớ tới Vũ Vi hấn sẽ không tự giác làm bất hòa với đứa nhỏ này, vì cậu bé rất giống Vũ Vi, nhìn đến đứa nhỏ này, tâm của hấn sẽ nổi lên một trận đau đớn.

"Cha cha, cha vẫn còn yêu mẹ sao?" Cậu giương mắt nhìn Mạc Từ Hiên hỏi, cậu cảm thấy được người cha này rất tốt, cao lớn suất khí, điển hình đẹp trai giàu có, làm ba cậu vô cùng tốt.

Mạc Từ Hiên thỉnh linh bị Đậu Đậu hỏi như vậy, vốn là sững sốt một phen, sau đó nhéo nhéo cái mũi nhỏ Hai Đậu, "Trẻ con, biết cái gì là yêu?"

"Đương nhiên là biết nha, con yêu bạn Nini trong lớp con rồi đó nha." Hai Đậu bày ra bộ mặt ta đây cực kỳ hiểu biết ‘ yêu’ nhìn Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên nhin không được cười ha hả, hấn hiện tại mới phát hiện, con hấn, thật đáng yêu cùng rất thú vị!

Hắn vươn tay sờ sờ trán Hai Đậu, "Đứa ngốc."

"Con mới không có ngốc." Hai Đậu không cần suy nghĩ phản bác lại Mạc Từ Hiên, phải biết rằng chỉ số thông minh của cậu rất cao.

....

"Hiên, nên ăn cơm chiều rồi." Nghe được cha con tán gẫu vui vẻ, thanh âm Tề Mỹ Linh cũng bên ngoài truyền vào thư phòng.

Sắc mặt Mạc Từ Hiên lạnh lùng, sau đó nhẹ nhàng đem Hai Đậu ở trong ngực đặt xuống đất, nắm tay Hai Đậu, "Chúng ta đi."

Thời điểm nhìn thấy hai cha con Mạc Từ Hiên nắm tay đi ra thư phòng, sắc mặt Tề Mỹ Linh nháy mắt tái nhợt, tưởng rằng Mạc Từ Hiên sẽ đem Đậu Đậu ném sang một bên, nắm tay Mỹ Mỹ đi ra thư phòng, nhưng hiện tại hắn nắm tay Đậu Đậu đi ra thư phòng?

"Cha Cha." Mỹ Mỹ từ trong phòng ngủ chạy ra, trực tiếp đi về phía Mạc Từ Hiên.

Nếu là bình thường, Mạc Từ Hiên đã sớm ngồi xổm người xuống ôm Mỹ Mỹ vào trong lòng, nhưng là lần này hắn lại chỉ đứng ở một bên Tề Mỹ Linh, "Mỹ Mỹ, để cho mẹ nắm tay con xuống lầu."

Mỹ Mỹ chạy băng băng về phía trước thân hình nhất thời dừng lại, chớp chớp hai mắt, một bộ dáng sắp khóc nhìn Mạc Từ Hiên

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 215: Dành cùng ta sao?

Tề Mỹ Linh thấy Mỹ Mỹ sắp khóc, lập tức đi đến bên người Mạc Từ Hiên, nắm tay Hai Đậu, "Hiên, em dẫn Đậu Đậu xuống lầu, anh ôm Mỹ Mỹ xuống lầu đi, anh xem, anh không ôm con bé, nên nó sắp khóc rồi này." Mạc Từ Hiên vẫn đối với cô lạnh lùng vô tình, nhưng là đối đãi với Mỹ Mỹ rất hào, cô vẫn còn mượn Mạc Từ Hiên đối với Mỹ Mỹ yêu thương, để cho Mạc Từ Hiên yêu cô a.

Nhưng Hai Đậu lại rút tay mình trong tay Tề Mỹ Linh về, ngẩng đầu nhìn Tề Mỹ Linh, "Không, con muốn cha nắm tay con."

Tề Mỹ Linh giật mình, Đậu Đậu cư nhiên dính lấy Mạc Từ Hiên rồi !

Mạc Từ Hiên khom người đem Hai Đậu ôm vào trong lòng, "Được, cha ôm con."

Bên kia Mỹ Mỹ tức giận trừng mắt nhìn Hai Đậu một cái, cha là của một mình cô bé? Tại sao lại ôm Đậu Đậu? Cô bé ủy khuất muốn rơi nước mắt xuống.

Tề Mỹ Linh tiến lên nắm tay Mỹ Mỹ, hướng Mỹ Mỹ lộ ra một mỉm cười ôn nhu tới, "Mỹ Mỹ, tới, mẹ ôm con."

"Con không cần mẹ, con muốn cha." Mỹ Mỹ bỏ tay Tề Mỹ Linh đuổi theo Mạc Từ Hiên.

Tề Mỹ Linh không khỏi đứng ở tại chỗ khóe miệng treo nụ cười thần nhiên nhìn bóng lưng Mạc Từ Hiên, từ trước, Mạc Từ Hiên thích Mỹ Mỹ như thế, lần này nhất định sẽ đem Đậu Đậu bỏ xuống, ôm Mỹ Mỹ xuống lầu.

Hai Đậu thấy Mỹ Mỹ đuổi theo cha, lập tức gắt gao ôm cổ Mạc Từ Hiên, khuôn mặt nhỏ nhắn dán trước ngực Mạc Từ Hiên, "Cha, trong ngực cha ôm rất ấm áp a!"

Lòng Mạc Từ Hiên có chút không tự vị, trước hắn quá lạnh nhạt với đứa nhỏ này, hắn đi về phía trước bỗng nhiên dừng cước bộ.

Rồi sau đó gắt gao ôm Đậu Đậu vào lòng.

"Cha, cha ôm Mỹ Mỹ, để Đậu Đậu xuống đi!" Mỹ Mỹ nắm góc áo ở phía sau Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên cũng không quay đầu lại, "Mỹ Mỹ, đi tìm mẹ đi."

Mỹ Mỹ nhất thời cảm thấy cực kỳ ủy khuất, "Oa." một tiếng bắt đầu khóc lên.

Mạc Từ Hiến hơi hơi nhéo nhéo mũi, hần đã làm cho Mỹ Mỹ hư, không ôm cô bé thì cô bé liền khóc.

Hần không để ý Mỹ Mỹ thương tâm khóc ôm Hai Đậu đi xuống lầu.

Tề Mỹ Linh lập tức đi đến trước người Mỹ Mỹ, đem Mỹ Mỹ ôm vào trong lòng mặt nhẹ nhàng dỗ, đồng thời về mặt tức giận nhìn Hai Đậu trong ngực Mạc Từ Hiến.

Hai Đậu ghé vào trong ngực Mạc Từ Hiến cười trộm, "Không biết tự lượng sức mình, cứ nhiên cướp đoạt cha của ta!"

Dùng xong cơm chiều, Hai Đậu vẫn dính lấy Mạc Từ Hiến, ngồi ở bên người Mạc Từ Hiến xem tivi, một lớn một nhỏ, bắt chéo hai chân, như vậy, cực kỳ giống nhau.

Không bao lâu, Hai Đậu liền mệt nhọc.

Mạc Từ Hiến đem Đậu Đậu đang buồn ngủ ôm vào trong ngực, không bao lâu cậu bé liền ngủ thiếp đi.

Mạc Từ Hiến ôm Hai Đậu lên lầu hai, nhẹ nhàng đặt ở trên giường mềm mại, lại sùng nịch điểm điểm cái mũi nhỏ của Hai Đậu, sau đó mới rời khỏi phòng.

Mạc Từ Hiến mới vừa ra khỏi phòng, Hai Đậu liền mở hai mắt, cười đắc ý, sau đó nhắm hai mắt lại tiếp tục đi ngủ.

Tề Mỹ Linh đứng ở ngay cửa, hai tay ôm ngực về mặt phần nộ nhìn Mạc Từ Hiến, "Mạc Từ Hiến, anh có thể lạnh nhạt với em, không cần em, nhưng Mỹ Mỹ là con anh, anh không thể chỉ cưng chiều Đậu Đậu mà không để ý tới Mỹ Mỹ."

Mạc Từ Hiến lãnh nghiêm mặt quay lại nhìn Tề Mỹ Linh, trầm giọng nói, "Tề Mỹ Linh, tôi thích cưng chiều người nào, cần phải hỏi qua cô sao?" Nói xong, hần đi qua Tề Mỹ Linh hướng phòng mình đi đến.

Thời điểm Mạc Từ Hiến đi qua Tề Mỹ Linh, một cổ nam tính khí tức truyền vào trong lỗ mũi Tề Mỹ Linh mặt, hôm nay Mạc Từ Hiến rất tuần tú, cực kỳ mê người cực kỳ gọi cảm, hần mặc áo sơ mi màu đen cúc áo lại không cài hết, lộ ra da thịt cứng rắn, làm cho người khác mơ màng, để cho bụng dưới cô tụ tập một cổ nhiệt lượng, cũng làm cho cô quên Mạc Từ Hiến mới vừa lạnh lùng với mình, cô vươn tay túm chặt cánh tay Mạc Từ Hiến, làm nũng kêu, "Hiền ~"

Lúc Tề Mỹ Linh túm chặt cánh tay Mạc Từ Hiến, thân hình Mạc Từ Hiến đột nhiên cứng đờ.

Tề Mỹ Linh nhất thời vui vẻ, Mạc Từ Hiến rốt cục cũng có cảm giác với cô!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 216: Có cha thật tốt

"Tề Mỹ Linh, đừng làm cho tôi thêm ghê tởm cô!" Mạc Từ Hiến từ trong kẽ răng lạnh lùng phun ra mấy chữ.

Nghe Mạc Từ Hiến nói vậy như một chậu nước lạnh tạt vào mặt Tề Mỹ Linh chảy xuống dưới, thẳng thừng đem đầy ngập vui sướng của Tề Mỹ Linh dập tắt.

Thân hình Tề Mỹ Linh gọi cảm xinh đẹp nhất thời cứng tại chỗ!

Mạc Từ Hiến nhìn cũng chưa từng nhìn Tề Mỹ Linh một cái, đẩy cửa phòng ra, tiến vào phòng, Tề Mỹ Linh lại vọt tới cửa, chặn ở phía trước Mạc Từ Hiến, cô nâng gương mặt tức giận lại không cam lòng nhìn Mạc Từ Hiến, "Tại sao? Tại sao Đồng Vũ Vi có thể còn tôi thì không thể? Tại sao nhiều năm như vậy anh vẫn không chạm vào tôi dù chỉ một chút hả!"

Mạc Từ Hiến nhin không được hừ lạnh, "Tề Mỹ Linh, tôi nói rồi, tôi sẽ khiến cho cô vì hãm hại tôi mà trả giá thật đắt, năm đó nếu không phải cô gài kế tôi thì tôi sẽ không mất Vũ Vi. Cô không phải muốn gả cho tôi sao? Tốt, tôi cưới cô nhưng tôi sẽ không chạm vào cô, vì chỉ cần thấy lông tơ của cô tôi cũng kinh tởm, và cũng sẽ không cho cô chạm vào tôi bởi vì chỉ cần cô chạm vào tôi làm tôi ghê tởm, tôi cho cô sống bên cạnh tôi, gần tôi nhưng chỉ dừng ở đó!"

"Mạc Từ Hiến, anh thật tàn nhẫn!" Bên trong cặp mắt Tề Mỹ Linh chứa nước mắt li ti.

"Tôi tàn nhẫn cũng là do cô bức mà ra!" Nói xong, Mạc Từ Hiến đột nhiên đẩy Tề Mỹ Linh ra, đi thẳng vào phòng.

Lưu lại Tề Mỹ Linh đứng ở tại chỗ về mặt phần hân nhìn bóng lưng hân.

Đùng! một tiếng, cửa phòng bị Mạc Từ Hiên dùng sức đóng.

Tề Mỹ Linh dựa vào vách tường chậm rãi trượt xuống đất, không tiếng động gì non.

Trong phòng Hai Đậu dựa vào cửa phòng che miệng hai mắt híp lại vui vẻ cười, vừa nãy cậu nghe được đối thoại của Mạc Từ Hiên cùng Tề Mỹ Linh, tất cả đều nghe thấy, vốn năm đó cha bị hãm hại a!

Hai Đậu cười xong, nhẹ nhàng mở cửa phòng, vừa lúc nhìn thấy Tề Mỹ Linh dựa vào tường không tiếng động gì non, cậu làm như không thấy Tề Mỹ Linh, đi đến phòng ngủ Mạc Từ Hiên, nhẹ nhàng gõ cửa phòng.

Mạc Từ Hiên tiến vào trong phòng ngủ, liền cỡi những thứ trên người ném vào trong thùng rác, hễ là chỗ bị Tề Mỹ Linh đụng tới, hân đều sẽ không chút để ý vứt bỏ, cho dù là áo somi hân thích nhất, hân cũng sẽ vứt bỏ, hân chính là chán ghét Tề Mỹ Linh như vậy!

Vừa mới mặc áo ngủ xong, liền có người gõ cửa phòng.

Lông mày đen đậm hơi hơi nhíu lại, Tề Mỹ Linh còn chưa hết hy vọng?

Hân lạnh lùng đem cửa phòng mở ra, chưa nhìn thấy rõ là ai, liền lạnh lùng nói, "Tề Mỹ Linh, cô đừng có ôm bất cứ tia ảo tưởng với tôi, liền tính cả người cô có leo lên trên giường tôi, tôi đều sẽ không."

Mạc Từ Hiên đang nói, còn chưa nói xong, liền bị Hai Đậu cắt ngang, "Cha, là con." Hai Đậu ngẩng đầu chớp đôi mắt to trắng đen rõ ràng nhìn Mạc Từ Hiên.

Ách. . .

Nhìn bộ dáng Đậu Đậu đáng yêu, Mạc Từ Hiên đem nhưng lời lạnh lùng còn chưa nói nuốt vào bụng, hân ngồi xổm xuống, hai tay để lên bờ vai Đậu Đậu, ôn nhu nói, "Đậu Đậu, sao con còn chưa ngủ nữa?"

"Cha, con muốn ngủ với người à." Đậu Đậu hai tay ôm cổ Mạc Từ Hiên làm nũng nói.

Thân hình Mạc Từ Hiên thoáng cứng đờ, đã bốn năm hân không có ngủ cùng giường với ai rồi.

Hân nhẹ nhàng đem Hai Đậu ôm vào trong lòng, "Được." Kỳ thực, hân không có thói quen cùng người khác ngủ cùng giường, nhưng hân không cách nào cự tuyệt yêu cầu đứa con này.

Hai Đậu hưng phấn không thôi hai tay ôm cổ Mạc Từ Hiên. Ở trên má Mạc Từ Hiên hung hăng hôn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Bà không phải là mẹ của tôi

Ban đêm, Vũ Vi dỗ Đậu Nành ngủ, Đậu Nành rất nghe lời, một lát liền ngủ thiếp đi.

Vũ Vi dựa vào đầu giường lẳng lặng nhìn về mặt ngủ say của Đậu Nành, Đậu Nành ngủ rất ngoan, cả đêm hầu như không đạp chân.

Sáng sớm, ánh sáng chói mắt Vũ Vi đánh thức Vũ Vi cùng Đậu Nành.

"Sớm, đi học sắp muộn" Đậu Nành mở hai mắt ra, liền từ trên giường bò dậy.

Vũ Vi đuổi lưng một cái, từ trên giường ngồi dậy, thấy Đậu Nành tự mình mặc quần áo, không khỏi cười một tiếng, xuống giường giúp Đậu Nành mặc quần áo.

Đậu Nành cúi đầu hôn má Vũ Vi một cái, "Mẹ, thật tốt, trả quần áo lại cho Đậu Nành tự mặc".

Vũ Vi nhất thời dừng động tác mặc quần áo cho Đậu Nành, "Đậu Nành, con. . . Mẹ cùng ba không có mặc quần áo cho sao?"

Đậu Nành lắc đầu một cái, "Ba đi sớm về trễ không có thời gian mặc quần áo cho Đậu Nành, mẹ chỉ lo chăm sóc Mỹ Mỹ, chưa bao giờ mặc quần áo cho con".

Lòng Vũ Vi không khỏi nhói lên, đều không có mặc quần áo cho Đậu Nành sao?, “Vậy bình thường là ai chăm sóc con a?” Vũ Vi nhìn Đậu Nành hỏi.

“Người nữ giúp việc, bắt qua Đậu Nành rất ngoan rất hiểu chuyện, từ sau ba tuổi, con liền tự chăm sóc mình, mặc quần áo, rửa chân, ăn cơm, ...Đều là tự mình làm” Đậu Nành rất tự hào nhìn Vũ Vi, “Mẹ còn khen con rất hiểu chuyện đấy”.

Ba tuổi, liền bắt đầu tự chăm sóc mình? Lúc ba tuổi, Đậu Nành mới hai tuổi a!

Một đứa bé một hai tuổi tự chăm sóc mình?

Vũ Vi không khỏi đau lòng đem Đậu Nành ôm vào trong lòng, hốc mắt ướt một mảng, nước mắt đau lòng chảy, “Đậu Nành, đều là mẹ không tốt, đều là mẹ không tốt. để cho con tự chăm sóc mình, là mẹ không tốt”.

“Mẹ, đừng khóc” Thấy mẹ khóc thương tâm, hốc mắt Đậu Nành cũng ẩm ướt. Bé đưa tay nhỏ bé mập mạp ra lau nước mắt trên mặt Vũ Vi.

Thấy Đậu Nành hiểu chuyện như vậy, Vũ Vi cười một tiếng, ôm thật chặt Đậu Nành, “Đậu Nành thật ngoan”.

Khi Hai Đậu tỉnh dậy, Mạc Từ Hiên đã rời giường đi làm

Hai Đậu mặc quần áo vào, xuống lầu một.

Tề Mỹ Linh đang chuẩn bị bữa sáng cho Mỹ Mỹ nhìn thấy Hai Đậu đi xuống lầu, trên mặt vẻ âm lãnh chợt lóe rồi biến mất, sau đó, trên mặt lộ nụ cười đẹp mắt nhìn Hai Đậu, hướng Hai Đậu phát phát tay, “Đậu Đậu, mau tới ăn điểm tâm”.

Hai Đậu lạnh lùng cười một tiếng, vừa xuống lầu, vừa lạnh lùng nói, “Trong này không có người khác, bà không cần làm bộ như thích tôi vậy?”

Lúc này Tề Mỹ Linh đang đổ sữa tươi vào bên trong ly, nghe được lời này của Đậu Đậu, tay của cô run lên, tất cả sữa tươi đều đổ trên mặt bàn.

Cô không dấu vết trốn mắt âm lãnh nhìn Hai Đậu một cái, hai tay tức giận nắm chặt thành quyền, một đứa bé, lại dám nói như vậy với cô! Nhưng mà cô rất nhanh áp chế tức giận trong lòng, ngược lại mỉm cười nhìn Hai Đậu, đồng thời, dùng khăn lau chùi mặt bàn, “Đậu Đậu, mẹ là thật lòng thích con! Con nói như vậy với mẹ, mẹ sẽ rất đau lòng”.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hai Đậu giương lên, nhướn chân mày nhìn Tề Mỹ Linh, “Phải không?” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn rất rõ ràng viết ba chữ tôi không tin.

Tề Mỹ Linh tức giận, hận không thể đem Đậu Đậu ném ra khỏi biệt thự, tốt nhất là không thể quay về được, nhưng là trên mặt của cô nhìn không ra một chút gì tức giận, cô hé miệng cười một tiếng, “Đĩ nhiên, trên đời này nào có mẹ nào không thương con đâu?”

Đậu Đậu đi tới trước bàn ăn ngồi lên trên ghế, ngẩng đầu lên nhìn Tề Mỹ Linh, chậm rãi mở miệng nói, “Nhưng mà, theo tôi được biết, bà giống như không phải mẹ của tôi?”.

Sắc mặt Tề Mỹ Linh nhất thời trở nên cực kỳ khó coi!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 218: Dùng sức đánh!

“Đậu Đậu, không cho nói bậy, ta là mẹ của con” Sắc mặt Tề Mỹ Linh lạnh lẽo, trầm giọng nói với Đậu Đậu.

Hai Đậu uống một hộp lớn sữa tươi, sau đó nuốt xuống bụng, bé thỏa mãn ợ lên no nê, sau đó ngẩng đầu lên từ từ quan sát Tề Mỹ Linh. Sau đó khinh bỉ nói, “Bà có thể sinh ra một đứa con đáng yêu như tôi sao?”

Cho dù tính tình Tề Mỹ Linh có khá đi nữa lần này cũng không nhịn được, đứa bé này, cứ nhiên nói cô như vậy.

“Đậu Đậu, con thật quá đáng!” Tề Mỹ Linh giờ tay phải lên vuốt bạt tai Đậu Đậu.

Đậu Đậu cố ý nâng mặt hướng về phía Tề Mỹ Linh, không lo lắng nói, “Đánh đi, dùng sức đánh, tốt nhất đánh cho tôi bị sưng mặt sưng mũi, đến lúc đó, tôi sẽ chạy đến trước mặt cha, nói cho cha, bà, đánh, tôi”. Bốn chữ phía sau bé cố ý nói rất rõ ràng từng chữ một.

Tay Tề Mỹ Linh đã giơ đến giữa không trung, sau khi nghe lời Hai Đậu nói, tay cô giơ thật cao đứng ở giữa không trung không có rơi xuống.

Hai Đậu âm thầm hừ lạnh, sau đó từ trên ghế đứng lên, “Không đánh, tôi có thể đi” Nói xong, bé nghênh ngang phóng khoáng ra khỏi phòng bếp, lưu lại Tề Mỹ Linh đứng tại chỗ mặt âm hiểm lạnh lùng nhìn bóng dáng Đậu Đậu rời đi, hai tay của cô nắm thành quyền thật chặt, “Tiểu tiện nhân, một ngày nào đó, ta sẽ đem ngươi băm thành trăm mảnh!”.

Ngồi ăn bữa sáng Mỹ Mỹ thấy mẹ bị Đậu Đậu làm cho tức giận đến nổi nghiêng rằng, bé quay đầu lạnh lùng nhìn Hai Đậu một cái, trong đôi mắt đẹp chột lóe tia lạnh lẽo rồi biến mất.

Tài xế chở Hai Đậu cùng Mỹ Mỹ đến nhà trẻ.

Vũ Vi dẫn theo Đậu Nành ở trong xe chờ Hai Đậu, nhìn thấy Hai Đậu xuống xe, Vũ Vi vui vẻ không thôi, cô hướng Hai Đậu phát phát tay.

Hai Đậu đem cặp sách đặt ở trong lòng Mỹ Mỹ, ra lệnh, “Giúp tôi đem cặp sách vào. Tôi đi toilet”.

Mỹ Mỹ dẫn cái miệng nhỏ nhắn không tình nguyện đi vào phòng học.

Hai Đậu thấy Mỹ Mỹ đi vào phòng học, liền len lén chạy ra cửa nhà trẻ, nhào tới trong lòng Vũ Vi, “Mẹ, con rất nhớ mẹ ạ”.

Vũ Vi hưng hăng hôn một cái lên mặt Hai Đậu, sau đó đem bé đặt ở trên đất, lại đem cửa xe mở ra, ôm Đậu Nành vẫn còn ngồi ở phía sau xuống, “Đậu Nành, xuống xe a”.

“Mẹ, con không nỡ xa mẹ” hai tay Đậu Nành ôm chặt cổ Vũ Vi, mặc dù bé chỉ sống cùng mẹ một ngày, nhưng mà bé thật rất thích ở chung một chỗ với mẹ.

Vũ Vi chưa xốt khoe mũi, suýt nữa rơi nước mắt, cô dùng sức hít mũi một cái, đem nước mắt ở bên trong ép trở vào hốc mắt, dùng sức ôm Đậu Nành vào lòng, “Đậu Nành, mẹ cũng không nỡ xa con, ngày mai mẹ sẽ trở lại thăm con, để cho con cùng Hai Đậu trao đổi, có được hay không?”

Đậu Nành gật đầu một cái, “Được”.

Vũ Vi vui vẻ cười một tiếng, hôn Đậu Nành một cái, chính mắt nhìn thấy Đậu Nành đi vào nhà trẻ, cô mới dẫn Hai Đậu rời đi.

Trong xe

Vũ Vi từ từ lái xe đi về phía trước.

Hai Đậu ngồi ở vị trí kế bên tài xế.

“Mẹ cũng không có hỏi con có nhìn thấy cha không, ngày hôm qua trôi qua có được không, có chuyện gì xảy ra không sao?” Hai Đậu quay đầu nhìn Vũ Vi hỏi, bé nhìn có chút không hiểu mẹ, bình thường mẹ đã sớm hỏi bé, đều gặp người nào, trôi qua có vui không, xảy ra chuyện gì? Nhưng mà lần này cư nhiên mẹ giữ trầm mặc, thật là ngoài ý muốn của bé.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 219: Ngoài ý muốn

Vũ Vi nhìn cũng không nhìn Hai Đậu một cái, lạnh lùng nói, “Không muốn biết”. Cô sợ nghe được Mạc Tử Hiên cùng Tề Mỹ Linh tương thân tương ái, cho nên không muốn biết.

Hai Đậu vốn cho là mẹ sẽ hỏi chuyện của cha cùng người mẹ giả kia, nhưng không có nghĩ đến về không quan tâm của mẹ mình, bé hếch cái miệng nhỏ nhắn lên, “Thật ra thì quan hệ của cha cùng người phụ nữ kia...” bé vừa nói vừa nhướn chân mày khoe mắt dư quang nhìn phản ứng của mẹ, chỉ thấy hai tay mẹ gắt gao nắm chặt tay lái, mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm phía trước, một dáng vẻ khấn trương lại có vẻ sợ.

Khoe miệng Hai Đậu nhướn về phía trước, xem ra trong lòng mẹ còn quan tâm cha.

Hai tay bé vòng trước ngực, không lo lắng dựa vào chỗ ngồi, một dáng vẻ người lớn, “Thật ra thì quan hệ của bọn họ thật không tốt”.

Vũ Vi rất khấn trương nắm chặt tay lái, vênh tai nghe chuyện của Mạc Từ Hiên cùng Tề Mỹ Linh, lúc cô nghe được quan hệ giữa Mạc Từ Hiên và Tề Mỹ Linh không tốt, trong nội tâm xuất hiện một cảm giác khó có thể nói nên lời, cô lập tức đạp thắng xe.

“Két_” Một đạo âm thanh kéo dài, cắt đứt lời của Hai Đậu.

Vũ Vi quay đầu nhìn về phía ngoài cửa xe, không để cho Hai Đậu thấy được vẻ mặt của cô, Mạc Từ Hiên, nếu cùng Tề Mỹ Linh ở chung một chỗ, nên hạnh phúc a!

“Bọn họ vẫn phân phòng ngủ” Hai Đậu nhìn gò má Vũ Vi chậm rãi mở miệng nói.

Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Hai Đậu, “Làm sao lại như vậy?” Cô đã gặp Tề Mỹ Linh là một phụ nữ vô cùng hấp dẫn (sexy) xinh đẹp. Mạc Từ Hiên ** cực mạnh, mỗi ngày buổi tối mấy lần cũng không đủ, anh sẽ để Tề Mỹ Linh một phụ nữ xinh đẹp bên người mà không đụng vào cô? Cô không tin! Nếu nói như vậy, ban đầu Mạc Từ Hiên vì sao phản bội cô? Cô không tin.

“Con chính tai nghe được, tận mắt nhìn thấy, ngày hôm qua con cùng cha ngủ cùng một phòng” Hai Đậu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn Vũ Vi nói.

Lần này Vũ Vi tin, bởi vì Hai Đậu chưa bao giờ nói dối cô. Cô không khỏi lạnh lùng cười một tiếng, “Mạc Từ Hiên cần gì chứ?” Đã cùng Tề Mỹ Linh phát sinh quan hệ, hiện tại lại không đụng Tề Mỹ Linh?

“Cha nói, cha là đang trả thù Tề Mỹ Linh”.

Vũ Vi không khỏi nhìn Hai Đậu, “Trả thù?”

Hai Đậu hắng giọng một cái, lại ho nhẹ một tiếng, học lời nói Mạc Từ Hiên, “Tề Mỹ Linh, tôi sẽ khiến cô phải trả giá vì hãm hại tôi, năm đó nếu không phải cô bỏ thuốc tôi, tôi cũng sẽ không mất đi Vũ Vi. Cô không phải là muốn gả cho tôi sao? Tốt, tôi cưới cô, nhưng mà tôi sẽ không chạm vào cô, ngay cả lòng tơ của cô tôi cũng không chạm, sẽ càng không để cho cô đụng tôi, bởi vì, chỉ cần cô chạm tôi cũng làm tôi ghê tởm, tôi để cho cô sống bên cạnh tôi, gần tôi. Rồi cái gì cũng không được!”

Bỏ thuốc?

Vũ Vi không khỏi ngây ngẩn cả người, thì ra là năm đó Tề Mỹ Linh bỏ thuốc Mạc Từ Hiên, bọn họ mới có thể...

Một khắc kia, trong lòng Vũ Vi cực kỳ khó chịu, cô thế nào cũng không nghĩ tới chân tướng của chuyện cư nhiên sẽ là như vậy!

Cô chậm rãi lái xe về phía trước... Trong đầu suy nghĩ đáng về cầu xin cô năm đó của Mạc Từ Hiên. Càng nghĩ đến đáng về thống khổ của Mạc Từ Hiên, lòng của cô, càng đau đớn!

Đau lòng, cô chảy nước mắt.

Hai Đậu đem tất cả hết thầy thu vào trong mắt, bé biết, trong lòng mẹ còn có cha, không, phải nói đến bây giờ mẹ vẫn còn yêu cha.

Nhưng mà cha đây? Có còn yêu mẹ hay không?

Nếu là cha còn yêu mẹ, hi hi, cả nhà bọn họ bốn người có thể vui vẻ sống cùng một chỗ!

Điều kiện tiên quyết là, phải đem mẹ con kia đuổi ra khỏi Mạc gia.

Điều kiện của việc này là, cha còn yêu mẹ.

Hai mắt Hai Đậu nhú nhú về phía trước, xem ra, bé cần thiết cùng Đậu Nành đối lại một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Tham gia hôn lễ

Trở lại khách sạn Vũ Vi đứng trước cửa sổ nhìn xuống dưới. Trong đầu không ngừng nhớ tới chuyện năm đó, cô thật không ngờ Tề Mỹ Linh hèn hạ như vậy dùng thủ đoạn đoạt lấy Mạc Từ Hiên. Cũng trách chính mình lúc ấy không có tin tưởng anh, nếu cô biết Mạc Từ Hiên là bị Tề Mỹ Linh hạ được thì kết quả không biết hai người có phải như bây giờ không, chỉ là bây giờ có nói gì cũng đã muộn bởi vì cô cùng Mạc Từ Hiên đã không thể nào. Ban đầu,

cô đem đứa bé bán cho Mạc Tử Hiền anh nhất định rất hận cô. . . Càng nghĩ tâm tình của cô càng buồn bức, càng nghĩ càng mũi lòng hốc mắt có chút ẩm ướt, lỗ mũi có chút ê ẩm.

Cho đến khi gió lạnh thổi qua mới làm cô từ trong suy nghĩ của mình lấy lại tinh thần.

Vũ Vi giờ tay lên lau khô mắt ướt át, nhìn lòng bàn tay có những giọt nước mắt cô nhìn không được cười lên một tiếng. Đồng Vũ Vi những gì đã qua sẽ không bao giờ lấy lại được, người khóc thì có tác dụng gì chứ?

Cô thật sâu thở ra một hơi vừa đóng cửa sổ vừa hỏi Đậu Đậu "Đậu Đậu bữa tối con muốn ăn gì?"

Nhưng không nghe thấy Đậu Đậu trả lời.

Vũ Vi liền giật mình xoay người vừa nhìn thấy Đậu Đậu đã nằm ở bên máy vi tính ngủ thiếp đi.

Vũ Vi lòng đau nhói âm thầm trách cứ mình chỉ vì lo nghĩ chuyện đâu đâu mà bỏ quên con.

Cô ôm Đậu Đậu vào trong lòng ngồi ở bên giường hôn hai gò má của cậu "Đậu Đậu dậy mẹ dẫn con đi ăn tối."

Đứa bé đang ngủ say bị lay tỉnh, cặp mắt to mở ra nhìn cô làm nũng "Mẹ, con muốn ngủ."

Vũ Vi ngát ngát hai má của Đậu Đậu "Còn buồn ngủ sao, vậy con ngủ đi, mẹ chuẩn bị cơm tối cho con khi nào đói bụng ăn thì ăn nhé?"

Đậu Đậu đắc ý cười một tiếng, hai tay quăn lên cổ hôn lên gò má của cô "Mẹ, mẹ tốt nhất." Dứt lời nhúc nhít tìm tư thế thoải mái vùi trong ngực cô tiếp tục ngủ.

Ngày thứ hai trời còn chưa sáng Vũ Vi liền rời giường, hôm nay là ngày Lạc Ngưng Nhi kết hôn, đem chỗ Đậu Đậu đưa đến chỗ Khương Dĩ Hằng nhờ anh chăm sóc, cô một mình đến tham dự hôn lễ.

"Vũ Vi." Mặc áo cưới trắng như tuyết Lạc Ngưng Nhi nhìn thấy Vũ Vi tới rất vui vẻ, không để ý đến thợ trang điểm bước nhanh tới bên cạnh Vũ Vi lôi kéo cô vào ngồi ở bên cạnh mình.

Nhìn Lạc Ngưng Nhi mặc áo cưới trắng như tuyết rất đẹp mắt, Vũ Vi trong lòng dâng lên từng trận khổ sở, khi đó cô cũng được mặc áo cưới đẹp như vậy, chỉ là. . . Hôn nhân của cô rất ngắn ngủi, cô hi vọng Lạc Ngưng Nhi sẽ hạnh phúc cả đời.

"Nghĩ gì thế?" Lạc Ngưng Nhi nhìn Vũ Vi ngây người nên hỏi.

Vũ Vi cười nhạt "Không có gì."

Hôn lễ rất nhanh bắt đầu, Vũ Vi đi theo Lạc Ngưng Nhi ra khỏi phòng trang điểm, dọc theo đường đi được phủ thảm đỏ thẳng về phía trước, cách đó không xa chính là giàn hoa cưới, trước vài mét chính là nơi làm lễ.

Vũ Vi tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Lúc này, hôn lễ bắt đầu.

Trong khúc nhạc tân hôn Lạc Ngưng Nhi chậm rãi đi về phía chú rể.

Vũ Vi rất muốn biết chồng của Lạc Ngưng Nhi là ai nên chăm chú nhìn về nơi tổ chức hôn lễ, chỉ thấy một người mặc lễ phục màu trắng trên mặt là nụ cười hạnh phúc đang đứng ở đó thâm tình nhìn cô dâu đang đi đến, là Mạc Tử Phàm.

Vũ Vi không khỏi sững sờ, theo bản năng quay đầu nhìn Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi đang vén áo cưới đi về phía trước, giống như là biết Vũ Vi đang nhìn như muốn hỏi nên cô hướng Vũ Vi khẽ mỉm cười như trả lời câu hỏi của cô, không sai mình gả cho Mạc Tử Phàm.

Vũ Vi bỗng từ trên ghế đứng lên, không cần suy nghĩ xoay người hướng cửa hôn lễ đi ra ngoài, hôn lễ Mạc Tử Phàm, Mạc Tử Hiền nhất định sẽ tới tham gia, mà cô không muốn gặp lại Mạc Tử Hiền.

Nhưng là cô mới đi được mấy bước liền ngăn cả người, nơi cách đó không xa một nhà bốn người tay nắm tay chậm rãi đi về phía hôn lễ, thân hình cao lớn anh tuấn kia không phải Mạc Tử Hiền còn có thể là ai?

Chương 221: Gặp lại

Mạc Từ Hiên vẫn như trước đẹp trai mê người, theo năm tháng trên người anh càng nhiều thêm mị lực, trên môi anh vẫn là nụ cười thân nhiên, anh một tay bỏ vào túi quần một tay dắt Đậu Nành đi vào nơi tổ chức hôn lễ.

Tim Vũ Vi giây phút nhìn thấy Mạc Từ Hiên không khống chế được đập liên hồi, thân hình mảnh mai thẳng tắp cứng ngắc không nhúc nhích được.

Cô muốn chạy đi, không muốn cho anh thấy mình nhưng là hai chân của cô giống như là bị đóng đinh dính tại chỗ thế nào cũng không bước đi được, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn anh từng bước từng bước đi về phía mình.

Lúc này, Mạc Từ Hiên đang dắt tay Đậu Nành vào lễ đường, anh thật lòng vì Lạc Ngưng Nhi cùng anh trai mà tới, hai người bọn họ trải qua nhiều đau khổ rồi cuộc cùng được bên nhau. Khoe miệng anh nhàn nhạt nụ cười chúc phúc nhìn người mặc lễ phục màu trắng Mạc Từ Phàm.

Tại thời điểm đó anh cảm thấy có ánh mắt đâu đây đang nhìn chăm chăm vào mình, anh không khỏi có chút kinh ngạc, quá khứ phàm là nữ nhân nhìn anh anh cũng chán ghét cực điểm, thế nhưng lần này anh không có một chút cảm giác chán ghét mà còn có một chút chờ mong? Anh không khỏi theo cảm giác tìm kiếm ánh mắt nay khi anh bắt gặp đôi mắt đẹp như sao trên trời ánh mắt mà trong mơ anh cũng muốn gặp, lòng anh trong giây lát gia tốc nhảy lên, thân hình giống như là bị cái gì đánh một cái dính tại chỗ.

Người phụ nữ thành thực này không phải Đồng Vũ Vi còn có thể là ai?

Đồng Vũ Vi, anh đã nghĩ bọn họ sẽ còn gặp lại, nhưng làm thế nào cũng không nghĩ tới sẽ ở hôn lễ của anh mình mà gặp lại cô.

Tề Mỹ Linh trên mặt luôn luôn mỉm cười nhìn người xung quang, cô một thân quần áo cao quý, sống lưng thẳng tắp từng bước từng bước chậm rãi đi về phía lễ đường, cô thích chính là trường hợp này, bởi vì chỉ có tại trường hợp này cô mới giống như Mạc phu nhân, và chỉ có vậy cô mới có thể cùng Mạc Từ Hiên sống vai mà đi.

"Ba, sao lại không đi?" Đậu Nành đứng bên cạnh Mạc Từ Hiên thấy ba đứng tại chỗ không đi không nhìn được mở miệng hỏi.

Tề Mỹ Linh đang đi về phía trước nghe vậy cũng dừng lại xoay người nhìn Mạc Từ Hiên, trên mặt vẫn là nụ cười rực rỡ dịu dàng nói "Hiên, sao lại không đi bà nội ở bên kia." Lời nói chỉ nói một nửa liền bị chặn ở trong cổ bởi vì cô phát hiện Mạc Từ Hiên đang nhìn chăm chăm vào người ở cách đó không xa căn bản không nhìn cô.

Kể từ khi gả cho anh đến nay cô cũng chưa từng thấy Mạc Từ Hiên nhìn chăm chăm vào một người như vậy, trong lòng không khỏi có chút tò mò theo ánh mắt anh nhìn, khi cô thấy Đồng Vũ Vi đứng ở đó nụ cười trên mặt lập tức vụt tắt, gương mặt cứng đờ đôi mắt đầy vẻ căm phẫn như khủng long sắp bạo phát!

Đồng Vũ Vi, lại là Đồng Vũ Vi!

Tề Mỹ Linh cảm thấy máu trong người sôi lên, Đồng Vũ Vi cư nhiên xuất hiện!

Cô thống hận người phụ nữ này nhất trên đời, cô ta đã xuất hiện trước mặt cô, không những thế còn ở trước mặt mọi người công khai cùng Mạc Từ Hiên nhìn nhau!

Đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ !

Cô buông ra tay Mỹ Mỹ đi tới trước Đồng Vũ Vi gờ tay muốn cho Vũ Vi một bạt tay "Đồ dê tiện, lại dám quyến rũ chồng ta? !" Nữ nhân này là người nhận được tình cảm chân thành từ chồng cô, cũng bởi vì cô ta mà chồng cô không đụng cô, cũng bởi vì cô ta mà trong ngày kết hôn đó suýt nữa cô bị anh vứt bỏ, sau anh rồi cuộc chạy tới hôn lễ nhưng trong lòng ngực của anh cư nhiên ôm theo một đứa trẻ sơ sinh, cô mới vừa vận kết hôn lại được thành mẹ ghê!

Người phụ nữ này làm cô khổ sở cả đời, làm cô trở thành chuyện buồn cười nhất trong giới thượng lưu!

Cô hận không được lột da rút gân uống máu của cô ta! Sau đó đem cô ta băm thành thịt vụn cho chó ăn!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Anh chơi với em nhé

Tề Mỹ Linh cố ý lớn tiếng nhục mạ Vũ Vi, cô muốn Đồng Vũ Vi ở trước mặt mọi người mất thể diện.

Quả nhiên, các tân khách tham gia hôn lễ tất cả đều nhìn về phía cô và Vũ Vi bên này.

Tề Mỹ Linh khoe miệng hà hề đồng thời gia tăng sức trên tay âm thầm cắn răng nói "Đồng Vũ Vi, đi chết đi!"

Lúc này Vũ Vi đang nhìn Mạc Từ Hiên, từ trong mắt anh có thấy được sự tức giận, tình yêu say đắm, cùng đau lòng của anh. . . .

Lòng của Vũ Vi trầm xuống, cô biết anh hận cô, anh trách cô không tin anh.

Cô chớp chớp đôi mắt có chút ươn ướt, giờ khắc này cô nhận ra mình còn yêu anh. . tìm cô đau nhói, coi như còn yêu thì thế nào? Bọn họ nhất định không cách nào ở chung một chỗ.

Cô vừa thu hồi tầm mắt âm thầm kiềm chế chút hoảng loạn trong lòng xoay người muốn rời khỏi hôn lễ, ai biết lúc này một người phụ nữ xuất hiện trước mặt cô, giờ tay định đánh cô đồng thời còn còn nhục mạ cô "Đồ dê tiện, lại dám quyến rũ chồng ta? !"

Cặp mắt Vũ Vi nhú lại, nhìn ra đối phương chính là Tề Mỹ Linh cô vươn tay dễ dàng bắt được cổ tay của đối phương "Mạc phu nhân, xin chú ý lời nói của mình, nhiều người như vậy ở đây cô nói tôi quyến rũ chồng cô là thế nào?" Nói xong cô dùng sức kéo Tề Mỹ Linh đến gần cô mặt lạnh nhìn cô ta nhỏ giọng nói "Tề Mỹ Linh, lần này tôi bỏ qua cho cô, lại có lần tiếp theo tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua! Còn nữa, không phải là của tôi quyến rũ chồng cô mà là cô dùng thủ đoạn hèn hạ đoạt đi Mạc Từ Hiên từ tôi!" Nói xong cô dùng sức đem Tề Mỹ Linh hất ra, lạnh lùng trợn mắt nhìn Tề Mỹ Linh một cái rồi nhìn Mạc Từ Hiên sau đó xoay người rời đi khỏi hôn lễ.

Tề Mỹ Linh muốn vũ nhục Vũ Vi lại bị Vũ Vi phản bác lại, sắc mặt nhất thời có chút trở nên khó coi đôi tay cô đã sớm nắm chặt thành quả đấm, Đồng Vũ Vi chờ xem tôi sẽ không để cho cô yên đâu!

Mạc Từ Hiên cứ như vậy đứng tại chỗ ánh mắt phức tạp nhìn bóng dáng Vũ Vi rời đi, đôi tay không tự chủ nắm chặt thành quả đấm, Đồng Vũ Vi em đã trở lại!

Vũ Vi không trở về khách sạn mà là đến quán rượu bắt đầu uống rượu, không biết uống bao nhiêu chỉ biết là cô vô luận uống như thế nào đều không say. Bởi vì vô luận cô uống bao nhiêu rượu trong lòng cũng trong đầu đều nghĩ tới bóng dáng của Mạc Từ Hiên.

Nhìn ly rượu trong tay cô không nhịn được cười ha ha, ngửa đầu một hớp đem rượu còn lại toàn bộ uống cạn sau đó đứng dậy rời đi.

Cô không biết là lúc cô đang uống rượu đã sớm bị người theo dõi.

Cô đi ra khỏi quán rượu dọc theo đường cái đi thẳng về phía trước ai biết mới đi được mấy bước cánh tay liền bị người phía sau níu lại, cô quay đầu nhìn đối phương chỉ thấy một người đàn ông khoảng 30 mấy tuổi trên mặt bi ối nhìn cô cái tay còn kéo cầm của cô "Cô bé một mình rất tịch mịch đúng không? anh chơi với em nhé."

"Bốp!" Vũ Vi dùng hết hơi sức toàn thân hung hăng tát đối phương một bạt tai "Cút!"

"Con đàn bà thú, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ông đây định dẫn người đến khách sạn vui vẻ một chút, nhưng người cư nhiên lại lên mặt với ông! ông đây ở chỗ này muốn người!" Nói xong người đàn ông túm lấy mái tóc dài của Vũ Vi lôi vào bên trong ngõ hẻm bên cạnh.

Vũ Vi không có sức kháng cự thân hình mảnh mai bị người đàn ông kéo vào trong hẻm nhỏ.

Vũ Vi sợ cô dùng móng tay cào cấu vào lưng đối phương, liều mạng muốn tránh thoát đồng thời kêu cứu "Buông tay, buông tay! Cứu mạng, cứu mạng a!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 223: Đem hấn biến thành thái giám

Người đàn ông hung hăng tác Vũ Vi một cái "Hiện tại mới nhớ tới gọi cứu mạng, hình như đã muộn rồi!"

Vũ Vi gò má bị một bạt tai kia bên má phải trong nháy mắt sưng đỏ, đầu bị choáng váng nhưng đôi tay vẫn dùng sức cào cấu vào lưng của đàn ông kia "Buông tôi ra, buông ra!"

Lưng bị cào đau người đàn ông dùng sức đem thân thể Vũ Vi vứt vào trong hẻm nhỏ. Vũ Vi thân thể nặng nề ngã nhào trên đất, đau đớn truyền khắp toàn thân cô đau suốt nửa mất đi ý thức.

Cô dùng chút hơi sức còn lại từ dưới đất bò dậy, chỉ là cô mới vừa đứng lên, người đàn ông liền giơ chân lên hung hăng đạp vào bụng cô, bụng bị đau cô lại té xuống đất.

Người đàn ông ngồi xổm xuống, một tay cởi áo Vũ Vi ra đồng thời cởi thắt lưng của mình, nhìn Vũ Vi da thịt trắng nõn người đàn ông bị ồ cười một tiếng

Vũ Vi một cái tay che trước ngực, vừa cố đứng dậy từ dưới đất, chỉ là người đàn ông vẫn nắm chặt cổ chân của cô, ông ta hơi dùng sức thân thể cô lại một lần nữa té xuống đất, thân thể cao lớn đè trên người cô "Cô bé, hôm nay anh sẽ để cho cô bé thoải mái."

Vũ Vi liều mạng gầy dựa cố trốn thoát ma trảo của người đàn ông này nhưng không được, không còn hơi sức cô tuyệt vọng nằm trên mặt đất bên khoeo mắt chảy ra lệ đau lòng "Cứu... tôi, cứu... tôi, có ai không cứu tôi, Từ Hiền cứu em..."

Nam nhân một tay cởi sạch quần áo trên người mình cười hả hê, một bàn tay khác cũng cởi đi quần áo còn lại trên người Vũ Vi.

"Khốn kiếp!" Tay của người đàn ông mới vừa vịn dụng vào người Vũ Vi, liền bị một cước đá vào trong ngực thân thể thẳng tắp ngã về sau.

Sau đó thêm mấy người đàn ông xuất hiện trong ngõ hẻm, vây quanh người đàn ông bị đá té, mấy người đàn ông mới xuất hiện giơ chân lên hung hăng đánh đập người kia.

Vũ Vi cảm thấy trên người chột nhẹ đi, bàn tay bẩn của người đàn ông kia đã rời đi thân thể của cô, cô chớp chớp đôi mắt định nhìn xem chuyện gì xảy ra nhưng trước mặt bỗng tối sầm cô hôn mê, trước khi ngất đi cô cảm thấy trên người ấm áp, là ai đã lấy quần áo đắp cho cô, mà quần áo mùi vị ấy làm sao quen thuộc như vậy.

Người được mùi vị quen thuộc, cô yên tâm hôn mê.

Mạc Từ Hiền ngồi xổm người xuống lấy y phục trên người mình cởi ra đắp lên trên người của Vũ Vi, đồng thời đem Vũ Vi từ trên mặt đất ôm vào trong ngực của mình, thật sâu nhìn người đang ngất đi "Vũ Vi, anh nên làm sao với em bây giờ?" anh như thế hận em, hận em vô tình rời bỏ anh, hận em vì tiền từ bỏ con, hận em luôn là người xuất hiện tại trong suy nghĩ của anh, trong lòng anh, anh rất rất hận em, nhưng khi gặp lại em lòng của anh vẫn không chịu khinh chế vì em mà rung động!

Đồng Vũ Vi, nói cho anh biết anh nên làm sao với em bây giờ?

"Mạc thiếu gia xử trí người đàn ông này như thế nào?" Một người mặc tây trang màu đen đi tới bên cạnh Mạc Từ Hiền cung kính hỏi.

Mạc Từ Hiền lạnh lùng nhìn vách tường một cái, chỉ thấy người đàn ông khi nãy đã bị đánh gần chết, ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đàn ông kia, làm hắn ta không nhịn được rung mình một cái, ông ta cố sức bò đến cạnh chân của Mạc Từ Hiền, ngược đầu cầu xin "Xin bỏ qua cho tôi, tôi cầu xin anh bỏ qua cho tôi."

Mạc Từ Hiền giơ chân lên đem người đàn ông kia hất ra, sau đó phân phó người mặc âu phục màu đen "Đem hắn biến thành thái giám."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 224: Không phải em thì không được!

Trong phòng tổng thống, Mạc Từ Hiền thận trọng đem Vũ Vi đang hôn mê đặt lên giường, sau đó xoay người, muốn rời đi.

Lúc này cổ tay của anh bị người trên giường nắm lại, "Đừng đi... " Vũ Vi nhắm mắt lăm bầm.

Lúc Vũ Vi chạm vào chỗ cổ tay của anh, anh cảm thấy rất rõ ràng ‘ nơi đó ’ của mình đã bốn năm không có một chút phản ứng trong nháy mắt lại bành trướng!

Mạc Từ Hiên sững sốt, đắm chiều nhìn Vũ Vi ngủ say trên giường, nhiều năm như vậy, có rất nhiều mỹ nữ lượn lờ ở bên cạnh anh, anh cũng không có một chút phản ứng, thậm chí lúc Tề Mỹ Linh muốn chạm vào anh, anh đều cảm giác rất ghê tởm, anh tự cho mình bị liệt rồi, trở thành một tên thái giám Trung Quốc cuối cùng, nhưng mà, mới vừa rồi, một động tác đơn giản của Đồng Vũ Vi, chỉ là bắt lấy cổ tay của anh thôi, mà hạ thân của anh lại bành trướng!

Một tay của anh nắm chặt lạnh lùng nhìn Vũ Vi, cắn răng nghiêng lợi, "Đồng Vũ Vi, em cho tôi uống thuốc gì, để cho Mạc Từ Hiên tôi không phải em thì không được!" Anh lạnh lùng nhìn Vũ Vi đang ngủ say một cái, xoay người rời đi.

~~~~~đây là dòng phân cách sâu lười bò bò~~~~~

Khi Vũ Vi tỉnh lại, phát hiện mình bị đưa vào một căn phòng lạ, trong phòng một người cũng không có, cô từ trên giường ngồi dậy, lắc lắc đầu có chút choáng váng, mới hồi tưởng lại, những chuyện xảy ra trước khi cô hôn mê.

Cô lập tức vén chăn lên kiểm tra cẩn thận một chút, phát hiện mình không bị cưỡng bạo, cô mới phóng tâm thả xuất (Sâu: yên tâm thả phào) một hơi.

Cô dựa vào đầu giường, trong đầu nghĩ tới mọi chuyện vừa xảy ra, khi cô đã hôn mê, dường như đã ngửi thấy được một mùi hương quen thuộc, mùi hương này, chỉ có Mạc Từ Hiên. Trong lòng tăng con sóng cứ gợn lên, Mạc Từ Hiên. . .

Sau đó, cô nhìn không được cười lên một tiếng, sau đó lại vỗ vỗ đầu của mình, "Đồng Vũ Vi, mày đang nhớ cái gì? Làm sao có thể là Mạc Từ Hiên? Anh ấy hận mày như vậy, làm sao có thể đột nhiên xuất hiện cứu mày chứ!"

Vũ Vi xuống giường, ở trong phòng tổng thống tìm người, ít nhất cô phải biết là ai cứu cô mới được, nhưng, tìm khắp cả căn phòng, cũng không có thấy một người.

Lúc này, đầu của cô càng ngày càng choáng, càng ngày càng váng, Vũ Vi vỗ nhẹ đầu mình, không được rồi, rượu mời lên tới (Sâu: ý là hơi rượu xông lên xây xẩm mặt mày ý mù/ từ kính thượng lai). Cô chạy đến bên giường, ném mình lại trên giường, gối lên gối mềm ngủ tiếp.

Vũ Vi lần nữa mở mắt ra, là do chuông điện thoại đánh thức.

Cô xem số gọi đến, là Khương Dĩ Hằng, cô biết Hai Đậu lo lắng cho cô, cô lập tức nghe điện thoại.

"Vũ Vi, em không sao chứ?" Giọng nói quan tâm của Khương Dĩ Hằng truyền vào trong tai Vũ Vi.

Vũ Vi vui vẻ cười một tiếng, Khương Dĩ Hằng như người thân quan tâm đến cô, "Yên tâm, Khương đại ca, em không sao đâu."

"Đậu Đậu đâu rồi?" Vũ Vi vừa chỉnh lại y phục của mình vừa hỏi Khương Dĩ Hằng.

"Đang chơi." Khương Dĩ Hằng liếc mắt nhìn Hai Đậu đang vọc máy tính.

"Khương đại ca, lại làm phiền anh nữa rồi." Vũ Vi cảm kích nói với Khương Dĩ Hằng, bắt đầu từ bốn năm trước, Khương Dĩ Hằng liên tục chăm sóc cô, hiện tại anh ấy lại giúp cô chăm sóc Hai Đậu, cô rất cảm kích Khương Dĩ Hằng.

"Vũ Vi, Hạo Hạo đi học rồi, anh cũng phải đi làm, sợ rằng không đợi em về được. Anh muốn mang Đậu Đậu đến bệnh viện." Khương Dĩ Hằng nói với Vũ Vi đầu dây bên kia.

Vũ Vi không suy nghĩ liền cự tuyệt đề nghị của Khương Dĩ Hằng, "Không được, để Đậu Đậu ở trong phòng đi, em sẽ về sớm mà." Bệnh viện người nhiều, cũng rất phức tạp, ngộ nhỡ bị người ta phát hiện Hai Đậu tồn tại sẽ nguy to.

Khương Dĩ Hằng không khỏi nhìn Đậu Đậu một cái, thằng bé này chẳng những thông minh, mà còn trưởng thành nữa, nên mới có thể tự chăm sóc mình được, "Vây cũng được, anh để Hai Đậu ở trong phòng, em phải trở về sớm chút đấy."

Khương Dĩ Hằng dặn dò Đậu Đậu phải chăm sóc mình thật tốt, hơn nữa trừ khi mẹ về, tuyệt đối không được mở cửa cho người lạ.

Đậu Đậu hớn hờ đồng ý.

Nhưng mà, Khương Dĩ Hằng rời đi chưa tới năm phút đồng hồ, chuông cửa vang lên.

Đậu Đậu chạy đến cửa vừa nhìn, lại là. . .

đoán xem ai nè,...bùn ngủ quá, mai tiếp nhé nhưng ko biết mấy h đầu nha

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 225: Tráo đổi lần nữa

Đậu Nành!

Hai Đậu liếc mắt nhìn xung quanh, thấy chung quanh Đậu Nành không có ai. Lập tức mở cửa phòng ra.

Cách đó không xa truyền đến giọng nói Lạc Ngưng Nhi đang gọi điện thoại.

Hai Đậu làm một thế ‘suyt!’ với Đậu Nành, ý bảo Đậu Nành không được nói.

Đậu Nành nhìn thấy Hai Đậu, liền vui vẻ, mới vừa muốn mở miệng gọi, Hai Đậu, liền thấy được Hai Đậu thủ thế, cậu nhóc lập tức dùng đôi tay che miệng, chỉ lộ hai con đôi mắt nhỏ ở ngoài.

Hai Đậu đem Đậu Nành kéo đến trước người của mình, nhỏ giọng nói, "Tí nữa mẹ sẽ trở lại, anh đi vào chờ mẹ đi, còn em theo đi Lạc về đây." Cũng may, hai người mỗi ngày bọn họ đều mặc quần áo giống nhau, không thể làm gì khác hơn là thay đổi người là tốt rồi.

"Không phải đi Lạc, bây giờ là bác rồi." Đậu Nành cái chính Hai Đậu, đi Lạc đã gả cho bác của cậu, bọn họ phải gọi là bác Lạc Ngưng Nhi.

"Hiểu." Hai Đậu ra khỏi phòng, Đậu Nành đi vào phòng, hai người kêu lên một cái vị trí, sau đó nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại.

Đóng cửa trước, Hai Đậu dặn dò Đậu Nành, "Ngoài mẹ ra ai ấn chuông cũng không được mở, biết không?"

Đậu Nành gật đầu một cái.

"Đậu Đậu, sao không vào đi con?" Lạc Ngưng Nhi nói chuyện điện thoại xong đi tới bên người Hai Đậu hỏi.

"Trong phòng không có ai hết." Hai Đậu ngẩng đầu lên nhìn Lạc Ngưng Nhi nói.

"Vậy sao?" Lạc Ngưng Nhi lái xe cửa nhấn chuông cửa mấy lần cũng không có người mở cửa, Vũ Vi lại gọi điện thoại cho cô. "Thì ra là như vậy." Lạc Ngưng Nhi rũ mắt nhìn Hai Đậu một cái, "Vậy cũng tốt, ngày mai mình lại mang Đậu Đậu tới thăm cậu." Dứt lời, Lạc Ngưng Nhi cúp điện thoại, nửa ngồi xuống, nhẹ giọng nói với Hai Đậu, "Đậu Đậu, mẹ con có chuyện đi ra ngoài, hôm nay chúng ta về nhà trước, ngày mai trở lại thăm mẹ có được không?"

Đậu Đậu gật đầu một cái, khéo léo trả lời, "Được ạ." Trong lòng lại cười nở hoa, đây đúng là điều mình muốn.

Lạc Ngưng Nhi chờ Hai Đậu trở lại biệt thự, không kịp đợi xe dừng Hai Đậu chạy vào biệt thự, lên lầu hai, tìm kiếm bóng dáng của Mạc Từ Hiên.

Nhưng, tìm khắp cả lầu hai tìm khắp không tới bóng dáng của cha.

Hai Đậu quệt mồm, đi xuống lầu. Cha không ở nhà, cậu làm sao xác nhận cha còn thích mẹ không đây?

"Đậu Đậu, không vui hả?" Lạc Ngưng Nhi đang ngồi ở trên ghế sa lon thưởng thức trà, nhìn thấy Hai Đậu bủi môi đi xuống lầu, không nhịn được mở miệng hỏi.

Lúc Hai Đậu thấy Lạc Ngưng Nhi, linh cơ nhất động (nhánh trí), chạy lạch bạch đến trước người của Lạc Ngưng Nhi, lôi tay của cô, nhẹ nhàng lắc lắc, làm nũng nói, "Bác ơi, bác mang Đậu Đậu đi tìm ba, được không? Con nhớ ba."

Lạc Ngưng Nhi vốn là muốn muốn cự tuyệt Hai Đậu, nhưng khi nhìn thấy Hai Đậu làm bộ đáng thương, liền không đành lòng cự tuyệt, cô cầm tay Hai Đậu, cười một tiếng với cậu, "Được, bác đưa con đi tìm ba."

"Cám ơn bác." Hai Đậu cười vui vẻ.

Lạc Ngưng Nhi dắt Hai Đậu đi ra đại sảnh biệt thự, hai người mới vừa đi tới cửa, sau lưng một giọng nói lạnh lẽo gọi bọn họ lại, "Ngưng Nhi, cô mang Đậu Đậu đi đâu vậy?" Tề Mỹ Linh đứng ở cửa phòng bếp nhìn hai bóng lưng một lớn một nhỏ hỏi.

Bước chân Lạc Ngưng Nhi đi về phía trước dừng lại, xoay người khinh thường nhìn Tề Mỹ Linh, lạnh giọng hỏi ngược lại, "Chúng tôi đi đâu cần phải nói cho cô à?"

Tề Mỹ Linh lập tức bị lời nói của Lạc Ngưng Nhi làm mắc nghẹn, cô ta nuốt nuốt nước bọt, sau đó trên mặt nở nụ cười nhìn Lạc Ngưng Nhi, "Tôi không có ý đó, ý của tôi là, cơm nấu ngon lắm, ăn cơm trưa xong đi cũng không muộn mà!"

Lạc Ngưng Nhi chỉ là nhàn nhạt nhìn Tề Mỹ Linh một cái, "Không cần, Từ Hiên sẽ mời chúng tôi ăn cơm." Nói xong cô cúi đầu nhìn Hai Đậu, "Đậu Đậu, chúng ta đi, bác dẫn con đi tìm ba nha."

Mặt Tề Mỹ Linh lạnh lùng âm hiểm nhìn bóng lưng họ rời đi.

trong convert cách xưng của 2 nhóc với Lạc Ngưng Nhi là đại bá mẫu, tính dễ nguyên nhưng thấy dễ từ bác lại thuần việt hơn, các bạn thấy từ nào hợp hơn thì nói mình sửa lại nhé

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 226: Không bỏ được

Mạc thị.

Mạc Tử Hiền ngồi ở trước bàn làm việc, nhưng, chỉ làm việc được một lát, anh liền đem bút trong tay đặt ở trên mặt bàn, vừa tức phẫn (tức giận + phẫn nộ) dùng sức nện vào mặt bàn một cái, sau đó dùng đôi tay day day huyết thái dương, anh khẽ nhắm mắt, dùng sức ấn huyết thái dương của mình, cũng không được bao lâu, anh lại như bóng cao su xì hơi, dựa vào ghế đệm ngơ ngác nhìn hình Đồng Vũ Vi trên mặt bàn, vô luận anh làm cái gì, trong đầu của anh đều là nghĩ đến Đồng Vũ Vi, xua đi không được.

Anh dựa vào ghế đệm thở hổn hển từng cơn, sau đó vung tay lên đồ trên bàn làm việc, bao gồm hình Đồng Vũ Vi cùng điện thoại di động của anh, tất cả đều rơi xuống mặt đất.

Anh bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, một tay cực kỳ tức giận kéo kéo cà vạt, một tay khác từ trong túi áo móc ra một điều thuốc, đốt, rồi sau đó xoay người đứng trước tấm gương lớn nhìn về phía phương xa, vừa hút thuốc vừa nhìn về phía phương xa, dần dần, hoảng loạn trong lòng anh mới tự bình phục lại.

Lúc Lạc Ngưng Nhi mang Hai Đậu tiến vào phòng làm việc của Mạc Tử Hiền, thấy chính là một màn này. Trên mặt đất xung quanh đều là tài liệu, ngay cả điện thoại cũng rơi trên mặt đất, Mạc Tử Hiền đưa lưng về phía bọn họ hút thuốc từng điều một, dưới chân của anh có rất nhiều tàn thuốc.

Lạc Ngưng Nhi âm thầm mà lắc đầu, xem ra thư kí nhỏ của Mạc Tử Hiền, sẽ rất bận rộn đây.

Hai Đậu chạy tới Mạc Tử Hiền trước, khi cậu chạy đến trước bàn làm việc, chân suýt nữa trượt ngã nhào trên đất, cậu cúi đầu nhìn, giày của mình đang giẫm lên mẹ trong hình, Hai Đậu trong đầu linh cơ nhất động, ngồi xổm người xuống, đem hình nhặt lên, chạy đến trước người của Mạc Tử Hiền, đem hình đưa tới dưới mắt Mạc Tử Hiền, cố làm như không biết hỏi, "Ba ơi. Người phụ nữ trên hình này là ai vậy?" Sau đó hai mắt của cậu nhìn chằm chằm Mạc Tử Hiền.

Mạc Tử Hiền không khỏi cúi đầu liếc mắt nhìn, khi anh thấy Đậu Đậu cầm trong tay hình của Đồng Vũ Vi, sắc mặt trầm xuống, đoạt lấy hình, "Một người không liên quan đến con!" Nói xong anh muốn xé nát tấm hình, nhưng mà, nhìn Vũ Vi trên tấm ảnh mỉm cười vui vẻ, thế nhưng anh lại xuống tay không được. Bởi vì tấm hình này là tấm hình duy nhất Vũ Vi để lại cho anh. Anh không bỏ được.

Anh đem hình nhét vào trong túi quần, lại đem tàn thuốc trong tay vứt bỏ, ngồi xổm người xuống, nhìn Hai Đậu, nhẹ giọng mà hỏi, "Con đến đây như thế nào?"

Hai Đậu hé miệng cười cười, duỗi ra ngón tay chỉ Lạc Ngưng Nhi đứng ở ngay cửa.

Lạc Ngưng Nhi đi tới trước bàn làm việc, cười một tiếng Mạc Tử Hiền, "Đậu Đậu nhớ ba, xin chị đưa nó tới đây tìm em."

Mạc Tử Hiền nhặt lên điện thoại di động của mình từ trên mặt đất, đưa tới trong tay Đậu Đậu, "Đậu Đậu, chơi điện thoại trước đi, ba có lời muốn nói cùng bác con."

Đậu Đậu hưng phấn nhận lấy điện thoại di động, điện thoại di động của ba lại là kiểu mới nhất, cậu thích! Cậu cầm điện thoại di động chạy đến trước sofa, bắt đầu nghịch điện thoại của Mạc Tử Hiền, có điều chơi thì chơi, cậu vẫn vênh tai nghe người lớn nói chuyện.

Mạc Tử Hiền chỉnh lại quần áo một chút, buộc lại cà vạt, sau đó ngồi ở trên ghế đệm, đồng thời vươn tay ý bảo Lạc Ngưng Nhi ngồi ở trên ghế sofa, "Ngồi đi."

Lạc Ngưng Nhi thở ra một hơi, sau đó ngồi đối diện Mạc Tử Hiền.

"Chị biết rõ, cậu nhất định sẽ tìm chị ." Lạc Ngưng Nhi nhìn Mạc Tử Hiền chậm rãi mở miệng nói, cô gọi Vũ Vi tới, Mạc Tử Hiền không thể nào thờ ơ được.

Sắc mặt Mạc Tử Hiền lạnh lẽo nhìn Lạc Ngưng Nhi, lạnh giọng chất vấn, "Tại sao, gọi cô ấy tới? Chẳng lẽ chị không biết, người tôi hận nhất trên đời

này, chính là cô ấy sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Vừa yêu vừa hận

Lạc Ngưng Nhi không thêm đề ý về mặt lạnh lùng của Mạc Từ Hiên chút nào, cô hé miệng cười cười, chậm rãi mở miệng nói, "Nhưng mà người cậu yêu nhất, cũng là cô ấy."

Sắc mặt của Mạc Từ Hiên nhất thời trầm xuống, lên tiếng phủ nhận, "Chị sai rồi, tôi đối với Đồng Vũ Vi, chỉ có hận ý, ngay từ lúc cô ta bán đứa con của mình với giá một tỷ cho tôi, tôi liền hết yêu cô ta, cô ta trở lại cái thành phố này, cũng không nhìn Đậu Đậu một cái, tôi không chỉ không yêu cô ta, mà còn rất hận cô ta!" Trong lòng không có anh thì cũng thôi đi, nhưng Đậu Đậu là đứa con ruột thịt của cô ta, Đồng Vũ Vi lại nhìn cũng không nhìn Đậu Đậu một cái, thật là khiến anh tức giận vô cùng!(Sầu: chị Vi thăm ĐĐ từ lâu rồi nhá ... hay tại không thăm ĐĐ sẵn tiện thăm anh nên anh tức lấy cớ mà tức mà giận hờn?)

Lạc Ngưng Nhi bắt đầu dĩ thời dài, Mạc Từ Hiên rõ ràng vẫn còn yêu Vũ Vi, mà còn cố tình lên tiếng phủ nhận!

"Bất kể cậu yêu cô ấy cũng được, không yêu cô ấy cũng thôi đi, vậy chuyện tình giữa các người, chẳng quan hệ tới chị, Vũ Vi là bằng hữu của chị, thân như tỷ muội, chị muốn mời cô ấy tới tham gia hôn lễ của chị cũng bình thường thôi mà."

"Nhưng chị biết tôi không muốn gặp lại cô ấy. Nếu biết chị muốn mời Đồng Vũ Vi tới tham gia hôn lễ, tôi tình nguyện không tham gia hôn lễ của các người." Mạc Từ Hiên có chút tức giận nhìn Lạc Ngưng Nhi, qua nhiều năm như vậy, anh đã thử quên Đồng Vũ Vi, nhưng Lạc Ngưng Nhi cố tình gọi Vũ Vi tới, để cho anh muốn quên Vũ Vi cũng khó khăn.

Thấy Mạc Từ Hiên có vẻ rất tức giận, Lạc Ngưng Nhi không khỏi cười một tiếng, cô khoi lên chân mày nhìn Mạc Từ Hiên, "Tức giận như vậy làm gì? Ngày mốt Đồng Vũ Vi đi rồi, đến lúc đó, cô ấy sẽ ở lại nước ngoài cả đời sẽ không trở về, cậu muốn gặp cô ấy rất khó à." Nói xong, Lạc Ngưng Nhi từ trên ghế đứng lên theo trên cao nhìn xuống Mạc Từ Hiên, "Chị muốn cùng anh cậu đi ra ngoài ăn trưa, cậu chăm sóc Đậu Đậu cho tốt, còn nữa, Vũ Vi vẫn là mẹ của Đậu Đậu, cô ấy không thăm Đậu Đậu, không có nghĩa là trong lòng của cô ấy không có Đậu Đậu." Nói xong, cô nhìn Mạc Từ Hiên một cái thật sâu, muốn mở miệng nói gì, nhưng thủy chung không có nói ra, chỉ là xoay người rời phòng làm việc.

Mạc Từ Hiên đem cái ghế xoay 180°, một tay nâng cằm lên nhìn ngoài cửa sổ, Đồng Vũ Vi sắp đi nữa rồi. . .

Ở trên ghế sofa nghịch điện thoại di động Hai Đậu mở photo album trong điện thoại di động Mạc Từ Hiên ra, cậu ngạc nhiên phát hiện, trong photo album của ba tất cả đều là hình mẹ!

Hai Đậu âm thầm làm một tư thế chiến thắng, xem ra cha còn yêu mẹ, nếu không vừa rồi sẽ đem hình mẹ xé nát rồi, nếu không đặc biệt sẽ không giữ nhiều tấm hình của mẹ như vậy.

Nhưng cậu cũng nghe thấy cha già cùng bác gái nói chuyện, cậu nghe ra hình như cha còn hận mẹ.

Tổng hợp hai điểm trên, Hai Đậu kết luận, đó chính là cha đối với mẹ, vừa yêu vừa hận!

Mẹ lại yêu cha, nói cách khác, hai người bọn họ vẫn yêu đối phương, chỉ là, ai cũng không chịu mở miệng nói ra. . . Hai Đậu để điện thoại di động xuống, một tay chống cằm, đến tốt cùng như thế nào mới có thể làm cha và mẹ

Lại ở chung một chỗ đây?

Muốn bọn họ ở chung một chỗ lần nữa, đầu tiên cho biết bọn họ còn yêu nhau, muốn cho bọn họ biết đối phương vẫn thích mình, sẽ phải để cho bọn họ gặp mặt.

Mẹ cả ngày ở trong khách sạn, cha cả ngày chui đầu vào công việc, bọn họ căn bản không có cơ hội gặp mặt.

Làm thế nào mới có thể để bọn họ gặp mặt đây ta?

Hồi lâu, cặp mắt Hai Đậu cậu nhui lại, lộ ra một nụ cười rất đẹp, cậu đã nghĩ ra biện pháp!(đừng nói là hạ xuân được nha nhóc, cấm trẻ em dưới 18t nha)

Bên kia, Mạc Từ Hiên dựa vào ghế đệm một tay nắm thật chặt, Đồng Vũ Vi sẽ phải rời đi, anh nên cao hứng mới đúng, sau này không cần nhìn thấy người phụ nữ anh hận nhất nữa, nhưng mà, tại sao nghĩ đến cả đời cũng sẽ không nhìn thấy Đồng Vũ Vi nữa, chỗ sâu trong đáy lòng của anh cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo vậy?

Chương 228: Không cho phép tiếp cận cha

"Cha, con đói bụng rồi." Hai đậu cầm mobile phone đi đến bên cạnh Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên đang đắm chìm trong suy nghĩ lập tức lấy lại tinh thần, hẩn hướng Hai Đậu cười, một tay ôm Hai Đậu vào lòng, "Đậu Đậu muốn ăn cái gì nào? Cha liền dẫn con đi ăn."

Đậu Đậu thoáng nghĩ một chút, sau đó mở miệng nói, "Con muốn về nhà ăn cơm trưa, hình như mẹ chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon."

Sắc mặt Mạc Từ Hiên trầm xuống, hẩn ghét nhất liền là nhìn thấy Tề Mỹ Linh, càng thêm không muốn ăn cơm trưa cô chuẩn bị. Nhưng là Đậu Đậu thích ăn.

Hẩn hướng Hai Đậu cười, "Được, cha dẫn con về nhà ăn cơm."

Trên đường trở về nhà, Hai Đậu năn nỉ Mạc Từ Hiên mua một cái máy ghi âm cho cậu' chơi. '

Nhưng Mạc Từ Hiên lại không thấy nụ cười đắc ý của Nhị đậu.

Tề Mỹ Linh giật mình nhìn đôi cha con ngồi ở trước mặt cô, Mạc Từ Hiên chưa bao giờ đồng ý ăn đồ ăn cô làm, thậm chí còn khinh thường không nhìn lấy một cái, lần này hẩn cư nhiên dẫn theo Đậu Đậu về nhà ăn cơm trưa? !

Mạc Từ Hiên cùng Đậu Đậu dùng cơm vui vẻ, mà cô và Mỹ Mỹ lại ngồi ở một bên nhìn bọn họ bộ dáng cười cười nói nói, lòng của cô không khỏi tê rần, trong lòng cô lại bắt đầu căm ghét Đậu Đậu một chút, cái này tiểu tử phá hoại này, mẹ nó đã đoạt đi trái tim của Mạc Từ Hiên, nay lại tới nó đoạt đi tình thương Mạc Từ Hiên của con gái cô!

Cô đặt hai tay ở dưới mặt bàn găt gao nắm thành quả đấm, Đậu Đậu, tao tuyệt đối sẽ không cho mày có một ngày tốt lành!

Hai Đậu đang ở cùng Mạc Từ Hiên dùng cơm vui vẻ thì cảm giác được ánh mắt âm lãnh của Tề Mỹ Linh, cậu ngẫm đắc ý, cậu muốn liền là kết quả như vậy.

Cơm trưa kỳ thật một chút Mạc Từ Hiên cũng không có ăn, hẩn chỉ là bởi Đậu Đậu ăn cơm trưa mà thôi, dùng qua cơm trưa, Hai Đậu quần lấy Mạc Từ Hiên cùng cậu ngủ trưa.

Mạc Từ Hiên ôm Hai Đậu lên lầu, dỗ dành Hai Đậu đi ngủ.

Ngồi ở bàn ăn bên kia Mỹ Mỹ nhìn thấy cha chỉ thích Đậu Đậu không thích cô bé, trong lòng mặt cực kỳ tức giận, cô bé rời khỏi phòng bếp đi lên lầu hai, nhốt mình trong phòng ngủ không chịu đi ra.

Hai Đậu rất nhanh liền ngủ thiếp đi, Mạc Từ Hiên ở trên giường mặt Hai Đậu hôn nhẹ một cái, mới rời khỏi phòng ngủ.

Thấy Mạc Từ Hiên lái xe từ rời khỏi, Tề Mỹ Linh liền xoay người đi vào phòng ngủ Hai Đậu, đem Hai Đậu đang ngủ say túm thức dậy, cắn răng nghiến lợi kêu Hai Đậu, "Tiểu tiện nhân, mày tỉnh lại cho tao!"

Hai Đậu cố ý mờ hai mắt mê mang, nhìn thấy Tề Mỹ Linh kia làm cậu cảm thấy ghê tởm, nhưng cậu lại nở mím cười đẹp cho Tề Mỹ Linh xem, "Mẹ, kêu Đậu Đậu có chuyện gì không?"

"Chuyện gì?" Tề Mỹ Linh dùng lực một cái đem thân thể nhỏ gầy của Hai Đậu ở trên giường, sau đó tay hung hăng nhéo lên đùi Hai Đậu một cái.

Bấp đùi cậu vốn rất non mềm, chỉ là nhẹ nhàng nhéo một cái đều đã rất đau, đừng nói chi là dùng lực nhéo một cái, Hai Đậu đau liền khóc lớn lên, "Oa! Đau quá. . ."

Tề Mỹ Linh gia tăng khí lực trên tay, vẻ mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Hai Đậu, lạnh giọng mệnh lệnh, "Cầm miệng cho tao! Nếu không tao sẽ càng dùng lực giết chết mày."

Hai Đậu cố nén đau lui về phía sau, lập tức ngậm miệng lại, sợ hãi nhìn Tề Mỹ Linh, cậu nghĩ đến Tề Mỹ Linh sẽ làm cậu bị thương, nhưng không có nghĩ đến Tề Mỹ Linh cư nhiên như vậy dùng lực giết cậu.

Thấy Hai Đậu ngậm miệng lại, Tề Mỹ Linh thỏa mãn cười, sau đó buông bắp đùi Hai Đậu ra, nhưng là tay cô vẫn như cũ ở trên đùi Hai Đậu, "Tao không phải đã cảnh cáo mày không cho phép đến gần cha mày rồi hay sao? Tại sao mày lại không nghe lời mà luôn luôn kề bên cha mày vậy hả?"

"Con, con không dám, con sẽ không dám nữa." Về mặt Hai Đậu sợ hãi nhìn Tề Mỹ Linh, cậu sợ Tề Mỹ Linh sẽ lại nhéo trên đùi cậu nữa. Lập tức cầu xin tha thứ, "Mẹ, con sẽ không dám quấy cha nữa, van cầu mẹ không cần nhéo con."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 229: Máy ghi âm

Nhìn thấy Hai Đậu về mặt thống khổ cũng không dám kêu ra tiếng nữa, trong lòng Tề Mỹ Linh cực kỳ thỏa mãn, khóe miệng của cô treo một bên mỉm cười đắc ý, "Đồng Vũ Vi, cô ở trên tâm lý hành hạ tôi, tôi sẽ ngay trên thân thể cùng tâm lý hành hạ con của cô! Nhìn xem người thống khổ là người nào!" Cô thờ ơ nhìn Hai Đậu, uy hiếp nói, "Tao một lần nữa cảnh cáo mày, nếu còn tiếp tục tiếp cận cha mày, tao sẽ liền bóp chết mày!" Nói xong cô lại một lần nữa gia tăng khí lực trên tay hung hăng nhéo đùi Hai Đậu, "Biết làm như thế nào chưa?"

Hai Đậu cắn răng chịu đau đón ở đùi, cậu lập tức gật gật đầu, "Dạ, biết, về sau con sẽ không tiếp cận cha, sẽ không nói cho cha chuyện mẹ nhéo con."

Tề Mỹ Linh ngậm hừ lạnh, thu hồi tay nhéo Hai Đậu, song thủ ôm ngực, về mặt đắc ý nhìn Hai Đậu, "Coi như bây giờ mày biết! Nhưng nếu mày dám nói chuyện tao nhéo mày cho cha mày, tao sẽ bóp chết mày, sau đó ném mày cho lũ chó ăn, cho đến ngay cả xương cốt của mày cũng tìm không được!"

"Con biết, sẽ không nói cho cha, tuyệt đối sẽ không." Về mặt Hai Đậu sợ hãi nhìn Tề Mỹ Linh.

Tề Mỹ Linh lạnh lùng trừng mắt nhìn Hai Đậu một cái, xoay người rời khỏi phòng ngủ.

Hai Đậu nhanh chóng dùng tay nhỏ xoa xoa dấu bầm tím trên đùi mình, còn dùng miệng nhỏ thổi thổi đùi, làm giảm bớt đi đau đớn.

Cảm giác được đùi mình không còn đau như lúc đầu, cậu quay đầu nhìn cửa phòng ngủ đã đóng chặt, một đôi tay nhỏ gắt gao nắm thành quả đấm, Tề Mỹ Linh, ta sẽ cho ngươi vì sự tình hôm nay mà trả giá thật đắt!

Cậu cầm máy ghi âm trong túi áo mình, tiếp tục nằm xuống ngủ trên giường.

Tối hôm đó, Hai Đậu cố ý cùng Mạc Từ Hiên bảo trì khoảng cách nhất định, thậm chí nơi có Mạc Từ Hiên, Hai Đậu

Đều đã né tránh.

Nhưng Mỹ Mỹ lại dính bên người Mạc Từ Hiên, làm cho Mạc Từ Hiên vui.

Tề Mỹ Linh nhìn thấy toàn bộ nhện không được đắc ý cười, cô âm thầm liếc mắt Hai Đậu một cái, quả nhiên tiểu con này cần ‘dạy dỗ’!

Sáng sớm.

Lạc Ngưng Nhi đến đưa Hai Đậu đến trường, chỗ ở cô vừa vặn đi ngang qua biệt thự Mạc Từ Hiên, Đậu Đậu lại trên đường đến nhà trẻ nơi cô dạy, cho nên, bình thường cô sẽ nhận đưa Đậu Đậu đi.

Nhìn thấy bộ dáng Đậu Đậu đáng yêu, Lạc Ngưng Nhi hé miệng cười, đem Đậu Đậu ôm lấy, "Bảo bối tốt."

Lạc Ngưng Nhi âm áp, làm cho Hai Đậu nhớ tới ngày hôm qua chính mình bị Tề Mỹ Linh ngược đãi tới, quả thực rất khác nhau, cái mũi Hai Đậu cay cay nhện không được muốn khóc, nhưng lại bị cậu cố kiềm nén lại.

Cậu mới vừa ngồi vào trong xe, liền tóm ống tay áo của Lạc Ngưng Nhi, trong mắt mặt hàm chứa nước mắt ủy khuất, "Đại bá mẫu, con muốn tìm mẹ. Dẫn con đi tìm mẹ đi."

Lòng Lạc Ngưng Nhi không khỏi đau xót, Đậu Đậu nhất định là nghe nói Vũ Vi phải rời khỏi nơi này mới có thể thương tâm khổ sở như vậy, muốn gặp mẹ, cô vươn tay sờ sờ trán Đậu Đậu, hướng cậu mỉm cười, "Được, đại bá mẫu dẫn con đi tìm mẹ." Vũ Vi ở có hai ngày liền muốn rời đi nơi này, nên cho mẹ con bọn họ vui vẻ cùng một chỗ.

Bên này.

Vũ Vi tiến vào phòng, liền phát hiện, khi cô không khoẻ từ khách sạn trở về nhà không phải Hai Đậu mà là Đậu Nành.

Cô không khỏi hỏi Đậu Nành, "Con làm sao có thể tới nơi này?"

Đậu Nành sợ hãi trả lời, "Là bá mẩu đưa Đậu Nành tới, Hai Đậu mượn cơ hội cùng con đổi rồi." Nói xong cậu ngẩng đầu lên nhìn Vũ Vi, "Mẹ, Đậu Nành rất nhớ mẹ a!"

Vũ Vi ngồi xổm người xuống đem Đậu Nành gất gao ôm vào trong lòng, "Mẹ cũng rất nhớ con."

Sáng sớm, Vũ Vi rời giường làm bữa sáng cho Đậu Nành, hai người đang ăn bữa sáng, chuông cửa phòng liền vang lên, Vũ Vi buông bữa sáng xuống, đi tới cửa vừa thấy, cư nhiên là Hai Đậu cùng Lạc Ngưng Nhi!

Cô lập tức chạy đến trước bàn ăn, đem Đậu Nành đang ăn bữa sáng ôm vào trong phòng tắm, hướng Đậu Nành ra dấu hiệu ‘Xuyt’, ý bảo Đậu Nành không cần nói gì, cô không thể để cho Ngưng Nhi biết, cô có hai đứa con.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Không thể cùng một chỗ

Vũ Vi lại đem bàn ăn gom lại một chút, mới đến mở cửa phòng.

Hai Đậu nhìn thấy mẹ, lập tức bỏ nhào vào trong ngực Vũ Vi, "Mẹ, con rất nhớ mẹ."

Vũ Vi ngồi xổm người xuống đem Hai Đậu ôm vào trong ngực, ở trên gương mặt Hai Đậu hôn một cái, "Bảo bối, mẹ cũng rất nhớ con."

Lạc Ngưng Nhi nhìn thấy bộ dáng mẹ con vui vẻ, không khỏi vui mừng cười, đồng thời ở trong lòng thở dài, nếu Mạc Tử Hiên cùng Vũ Vi có thể cùng một chỗ mà nói thì tốt biết mấy a!" Vũ Vi, mình muốn ra ngoài, cậu cùng Đậu Đậu chơi đùa vui vẻ đi nha."

Vũ Vi nhìn Lạc Ngưng Nhi xuyên qua Hai Đậu, "Ngưng Nhi, cảm ơn cậu." Nếu không có Ngưng Nhi, cô không có khả năng nhìn thấy Đậu Nành mà cô ngày nhớ đêm mong.

"Đưa ngọc, mình là bạn bè mà còn khách khí cái gì?" Lạc Ngưng Nhi không khỏi cười, sau đó hơi thở dài, "Mình làm gì có năng lực như vậy tất cả điều do cậu làm thôi."

"Như vậy là đủ rồi." Vũ Vi cảm kích nhìn Lạc Ngưng Nhi.

Sau khi Lạc Ngưng Nhi rời đi, Vũ Vi đem Đậu Nành từ trong phòng tắm ôm ra đặt ở trước bàn ăn, để cho cậu ăn cơm, kỳ thật, Đậu Nành hoàn toàn có thể tự mình ăn cơm, chỉ là Vũ Vi cảm thấy được mình đã thiếu đứa nhỏ này quá nhiều, nên bồi cậu ăn cơm.

Dùng xong bữa sáng, Đậu Nành ở một bên ngoạn chơi Computer, Hai Đậu đem tai nghe để lên lỗ tai Đậu Nành, đi đến bên người Vũ Vi.

"Mẹ, mẹ có thể cùng cha một lần nữa cùng một chỗ được hay không?" Hai Đậu ngẩng đầu nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Hai Đậu, cô nghĩ là Hai Đậu đã có cảm tình với Mạc Tử Hiên, trong lòng có chút thẹn với Hai Đậu, bởi vì cô không thể cho cậu hưởng thụ đến tình thương của cha.

Cô ngồi xổm người xuống cùng nhìn thẳng Hai Đậu, hai tay cô đặt trên vai Hai Đậu, "Hai Đậu, thực xin lỗi, mẹ không thể cùng cha sống cùng một chỗ."

"Tại sao?" Về mặt Hai Đậu khó hiểu nhìn Vũ Vi, "Mẹ vẫn còn yêu cha, nếu không thì mẹ cũng sẽ không mỗi ngày ngăn người, có khi còn một mình vụng trộm khóc, phải không?"

Vũ Vi không khỏi hơi kinh ngạc nhìn Hai Đậu, cô xác thực thường xuyên ngăn người, chảy nước mắt, nhưng là, cô vẫn đều ở sau lưng Hai Đậu, như thế nào. Hai Đậu đều biết a?

"Mẹ, có một số việc, con không nói không có nghĩa là con không biết." Hai Đậu thâm sâu nhìn Vũ Vi nói.

Vũ Vi rũ mắt không nhìn Hai Đậu, bày tỏ lặng im, quả thực cho đến bây giờ cô vẫn còn yêu Mạc Tử Hiên.

"Cha cũng rất yêu mẹ đó." Hai Đậu nhìn Vũ Vi chậm rãi mở miệng nói.

Vũ Vi không khỏi ngẩn ra, sau đó ngẩng đầu trừng lớn hai mắt về mặt không tin nhìn Hai Đậu Đậu, "Làm sao có thể?"

"Trong di động của cha tất cả đều là ảnh chụp của mẹ, lúc đi ngủ, vui vẻ, còn có bộ dáng xem tivi, bộ dáng rửa chân, bộ dáng ăn cơm, tóm lại đủ kiểu về mẹ, còn có trong máy ảnh của cha nữa. Nhất là khi con có ý giẫm lên làm dơ ảnh của mẹ, cha lại không nổi vứt bỏ, nói cách khác, trong lòng cha còn yêu mẹ rất nhiều." Đậu Đậu đem những gì mình nhìn thấy kể cho Vũ Vi.

Hai chân Vũ Vi mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất, cô như thế nào cũng không nghĩ tới đến bây giờ Mạc Tử Hiên lại vẫn còn yêu cô, sâu trong đáy lòng cô một cổ cảm giác khác thường chậm rãi xẹt qua trái tim. . .

"Mẹ, cha mẹ đã yêu nhau như vậy, tại sao không thể cùng một chỗ?" Hai Đậu nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi thâm sâu thở ra một hơi, sau đó từ trên mặt đất đứng lên, "Nếu như cha mẹ vẫn còn yêu nhau thì sao chứ? Giữa cha mẹ còn có Tề Mỹ Linh còn có Mỹ Mỹ. Mẹ không thể ích kỷ đem ba con từ trong tay Tề Mỹ Linh cướp về."

"Vi hạnh phúc chính mình, mẹ không thể ích kỷ một hồi sao?" Hai Đậu nhìn Vũ Vi hỏi.

Vũ Vi vươn tay sờ sờ trán Hai Đậu, "Đứa ngốc, con không hiểu, nếu như mẹ cùng với cha con cùng một chỗ, cũng không nhất định sẽ hạnh phúc, bởi vì ở giữa cha mẹ còn có Tề Mỹ Linh."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 231: Tham mộ hư vinh

"Thật sự không được sao?" Về mặt Hai Đậu cầu xin nhìn Vũ Vi, cậu hi vọng mẹ có thể lưu lại, như vậy bọn họ một nhà bốn người có thể vui vẻ hạnh phúc sống cùng nhau rồi.

Vũ Vi quay đầu không nhìn ánh mắt cầu xin của Hai Đậu, cô biết Hai Đậu muốn có một gia đình ấm áp, muốn có tình thương của cha, nhưng là cô không thể làm như vậy, cô không thể ngoan độc nhẫn tâm, "Không được."

"Mẹ tính trở về Mĩ sau?" Hai Đậu chuyển đề tài.

Vũ Vi gật gật đầu, quay đầu nhìn Đậu Nành đang chơi trò chơi một cái, "Mẹ đã mua vé máy bay vào ngày mốt rồi."

"Mẹ, chúng ta không đi được không? Chúng ta ở lại bởi bên người anh trai cùng cha có được hay không?" Một đôi tay Hai Đậu mập mạp gất gao nắm bả vai Vũ Vi.

Vũ Vi không có trả lời Hai Đậu, chỉ là lắc lắc đầu.

"Nếu mẹ muốn rời đi nơi này, như thế con sẽ ở lại bên cạnh cha, mẹ dẫn anh trai đi Mĩ đi." Hai Đậu tựa như hòn sỏi buông ra áo Vũ Vi ra.

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, cái tiểu tử này cư nhiên lại uy hiếp cô.

Cô đem Hai Đậu ôm vào trong lòng, cầm đề trên trán Hai Đậu, "Hai Đậu, mặc kệ là con, hay là anh trai mẹ đều không nỡ, nhưng là con đi theo mẹ đã lâu, còn Đậu Nành đi theo bên người cha cũng lâu rồi, mẹ dẫn theo con không phải đặc biệt sinh hoạt không có giàu có, nhưng là anh đi theo cha sống một cuộc sống thiếu gia, nếu anh trai sống cùng mẹ mà nói, nhất định không quen với cuộc sống, cho nên, chỉ có thể con cùng mẹ trở lại Mĩ, anh trai tiếp tục ở bên cạnh cha con, hiểu không?"

Hai Đậu gật gật đầu, "Con biết, nhưng là con nhất định lưu lại, để cho anh trai bởi mẹ trở lại Mĩ đi." Nói xong, về mặt Hai Đậu quật cường quay lại nhìn Vũ Vi.

"Hai Đậu, con cư nhiên tham mộ hư vinh nha?" Trên mặt Vũ Vi lạnh đi, có chút không vui nhìn Hai Đậu, nếu như nhất định lưu lại, chỉ có thể nói Hai Đậu thích một cuộc sống thiếu gia.

Hai Đậu cực kỳ ủy khuất, muốn rơi nước mắt xuống, "Mẹ, mẹ hơi quá đáng rồi đó, ở trong mắt mẹ con là đứa trẻ tham mộ hư vinh sao?" Nói xong cậu từ trong túi áo lấy ra máy ghi âm, nhét vào trong tay Vũ Vi, "Chính mẹ nghe một chút đi." Nói xong, cậu xoay người chạy vào phòng tắm hơn nửa đem cửa phòng dùng lực đóng.

Vũ Vi có chút kinh ngạc nhìn máy ghi âm trong tay, lại nhìn nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, sau đó bấm máy ghi âm nghe, thanh âm Tề Mỹ Linh âm lãnh uy hiếp cùng thanh âm non nớt của Hai Đậu, thanh âm từ trong máy ghi âm truyền vào trong lỗ tai Vũ Vi ,

Hai Đậu, "Mẹ, kêu Đậu Đậu có chuyện gì không?"

Tề Mỹ Linh, "Chuyện gì?"

Hai Đậu, "Oa! Đau quá. . . "

Tề Mỹ Linh, "Cầm miệng! Nếu không tao sẽ càn dùng lực nhéo chết mày."

"Tao không phải đã cảnh cáo mày không cho phép đến gần cha mày rồi hay sao? Tại sao mày lại không nghe lời mà luôn luôn kề bên cha mày vậy hả?"

Hai Đậu, "Con, con không dám, con sẽ không dám nữa."

"Mẹ, con cũng không dám quấy cha nữa, van cầu mẹ không cần nhéo con nữa."

Tề Mỹ Linh, "Đồng Vũ Vi, cô ở trên tâm lý hành hạ tôi, tôi sẽ trên thân thể cùng tâm lý hành hạ con của cô! Nhìn xem ai thống khổ hơn ai!"

"Tao lại một lần nữa cảnh cáo mày, nếu còn tiếp cận cha mày mà nói, tao sẽ nhéo chết mày!"

"Biết làm như thế nào chưa?"

Hai Đậu, "Dạ, biết, về sau con sẽ không tiếp cận cha, không nói cho cha biết chuyện mẹ nhéo con."

Tề Mỹ Linh, "Coi như mày đã biết! Nếu mày dám nói chuyện tao nhéo mày cho cha mày, ta sẽ nhéo chết mày, sau đó ném mày cho chó ăn cho đến khi không còn miếng xương nào!"

Hai Đậu, "Con biết, con sẽ không nói cho cha, tuyệt đối sẽ không."

"Bụp." Máy ghi âm trong tay Vũ Vi đánh rơi trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 232: Không đau

Vũ Vi chóng váng, ngất người, đau lòng muốn chết, nước mắt không ngừng chảy xuống, cô như thế nào cũng không nghĩ đến Tề Mỹ Linh cư nhiên sẽ ngược đãi con cô như vậy, Hai Đậu chỉ ở lại nơi này một hai ngày, liền bị Tề Mỹ Linh ngược đãi như vậy, Vậy còn Đậu Nành của cô thì sao?

Cô gơ tay lên lau nước mắt, từ trên mặt đất bò đứng dậy, đem Đậu Nành ở trước máy vi tính, ôm vào trong ngực của mình thương tâm khóc lên.

Đậu Nành không rõ chân tướng thấy mẹ thương tâm khóc, chính mình cũng khóc.

Trốn ở trong phòng tắm Hai Đậu vốn rất tức giận mẹ nói cậu như vậy, tính vẫn đứng ở trong phòng tắm không ra đi, không để ý tới mẹ. Nhưng là khi cậu nghe được thanh âm mẹ thương tâm khóc, cậu mềm lòng, cậu mở cửa phòng tắm ra, chạy đến trước người Vũ Vi, "Mẹ, không khóc. . . "

Vũ Vi khom người đem Hai Đậu ôm vào trong ngực, ôm hai đứa con trai , thương tâm khóc, bảo bối của cô, sinh mệnh hai đứa con của cô cư nhiên bị người khác ngược đãi, lòng của cô, giống như bị lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vài cái, để cho cô đau đớn không thôi. . .

Vũ Vi khóc đủ, lau nước mắt trên mặt, vẻ mặt áy náy nhìn Hai Đậu, "Hai Đậu, thực xin lỗi mẹ hiểu lầm con rồi." Hai Đậu của cô thật sự rất hiểu chuyện, cậu sở dĩ muốn lưu lại, là vì cậu không muốn anh trai bị ngược đãi, muốn thay thế anh trai lưu lại, nhưng là cô lại hiểu lầm con trai bảo bối cô.

"Mẹ, không liên quan, Hai Đậu không có tức giận nữa."

Hai Đậu càng hiểu chuyện, lòng Vũ Vi càng đau, cô một tay ôm Hai Đậu vào trong lòng, "Nói cho mẹ nghe, cái người phụ nữ kia nhéo con ở chỗ nào rồi hả ?"

Hai Đậu chỉ chỉ bắp đùi.

Vũ Vi đem Hai Đậu ôm lên trên giường, cởi quần Hai Đậu ra, nhìn thấy trên đùi Hai Đậu một vùng bầm tím, cô hoàn toàn nổi giận!

Cô xoa thuốc lên chỗ bầm tím của Hai Đậu, cho Hai Đậu mặc vào quần, sau đó cô đem ôm Đậu Nành ở trong lòng hỏi, "Đậu Nành, nói cho mẹ nghe. Tề Mỹ Linh có phải thường xuyên đánh con cùng hù dọa con hay không?"

Trên mặt Đậu Nành lập tức lộ ra vẻ sợ hãi, một đôi tay nhỏ của cậu gắt gao đan vào cùng một chỗ, lắc lắc đầu, "Không có."

Nhìn thấy ánh mắt Đậu Nành sợ hãi, trong lòng Vũ Vi nổi lên một trận khó chịu. Cô cố nén nước mắt, hướng Đậu Nành mỉm cười, "Đậu Nành không sợ, có mẹ ở bên cạnh bảo vệ con, Tề Mỹ Linh sẽ không thể làm gì được con nữa, càng không dám thương tổn con, nếu cô ta dám đụng một sợi lông của con, mẹ liền liều mạng cùng cô ta, mẹ dùng sinh mệnh chính mình bảo vệ con, cho nên, Đậu Nành ngoan, không cần sợ hãi, nói cho mẹ nghe, Tề Mỹ Linh ngược đãi con như thế nào hả!"

"Oa!" Đậu Nành nghe được Vũ Vi nói như vậy, nhẹn không được khóc lên, ngón tay nhỏ của cậu chỉ đùi chính mình.

Vũ Vi lập tức cởi quần Đậu Nành ra, xem xét đùi của cậu, chỉ nhìn thấy một bắp đùi non mịn tất cả đều là bầm tím, còn có chỗ tụ máu nữa.

Nước mắt Vũ Vi rốt cuộc không ngừng được chảy xuống khuôn mặt, cô nhanh chóng lấy thuốc ra thoa lên đùi của Đậu Nành, một bên thoa thuốc cho Đậu Nành một bên chảy nước mắt, nước mắt cô óng ánh, rơi xuống trên hai đùi trắng nõn của Đậu Nành, từ cẳng chân Đậu Nành, chậm rãi chảy xuống khăn trải giường trắng tuyết.

"Còn đau không con?" Vũ Vi đau lòng nhìn Đậu Nành cùng Hai Đậu.

Hai đứa trẻ đồng thời lắc lắc đầu, hiểu chuyện nói, "Không đau."

Tâm Vũ Vi lại một lần nữa tê rần, hai đứa trẻ này thật sự rất hiểu chuyện, làm sao có thể không đau đây?

Cô dùng lực hít hít cái mũi, đứng dậy cầm điện thoại ra gọi cho Khương Dĩ Hằng, "Anh Khương, anh ở nơi nào vậy?"

"Vũ Vi, có chuyện gì không em?" Khương Dĩ Hằng nghe thanh âm Vũ Vi không mấy tốt.

Sắc mặt Vũ Vi lạnh lùng, một bàn tay sớm đã nắm chặt thành quả đấm, "Anh Khương, phiền toái anh tới khách sạn chiếu cố Đậu Nành cùng Hai Đậu giúp em một chút, em có việc cần ra ngoài một chút nha."

P/s: Không biết có thương tâm không như ta edit ba chương này rất thương tâm nha

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 233: Báo cảnh sát

Khương Dĩ Hằng nghe ra trong giọng nói Vũ Vi không được bình thường, liền lập tức bỏ lại công việc chạy lại khách sạn, muốn hiểu đến tột cùng xảy ra chuyện gì, nhưng mà, thời điểm khi anh chạy tới khách sạn, Vũ Vi sớm đã chờ không kịp rồi khởi khách sạn.

Hôm nay là chủ nhật, cả công ty được nghỉ, Mạc Từ Hiền cũng không ngoại lệ, bất quá, anh chẳng qua là không đi làm ở công ty mà thôi, ở nhà làm việc.

Tề Mỹ Linh ở nhà chỉ huy người giúp việc quét dọn vệ sinh, sau đó xem tivi, sau đó nấu cơm, sau đó đi ra ngoài học khiêu vũ cả, ngày cô bận rộn không ngừng, dùng cái này để bù vào khoảng trống trong lòng.

Lúc này, cô đang đứng ở lầu một, chỉ huy người giúp việc lau cầu thang.

Lúc này, chuông cửa vang lên, người giúp việc đang lau chùi, lập tức nhận nghe chuông cửa điện thoại, vừa mới muốn mở miệng hỏi đối phương là ai, liền bị giọng tức giận của Tề Mỹ Linh cắt đứt, "Chỉ biết dựa vào thời gian nghe điện thoại lười biếng, mở cửa ra, làm nhanh lên".

Người giúp việc nữ bị lời của Tề Mỹ Linh khẽ run rẩy, lập tức ra mở cửa, thậm chí chưa kịp hỏi đối phương là ai.

Tề Mỹ Linh lạnh lùng nhìn người giúp việc nữ một cái, sau đó hai tay khoanh trước ngực giám sát người giúp việc nữ lau cầu thang.

Vũ Vi tức giận vội vàng đi vào phòng khách, nhìn thấy Tề Mỹ Linh đứng ở cửa cầu thang, tức giận trong lòng Vũ Vi trong giây lát tăng lên đến cực điểm, cô bước mấy bước tới trước người Tề Mỹ Linh, giơ tay giáng một bàn tay lên mặt Tề Mỹ Linh, lúc Tề Mỹ Linh chưa kịp phản ứng, lọn mái tóc dài của Tề Mỹ Linh, một tay túm lấy cơ thể Tề Mỹ Linh kéo xuống đất, sau đó giơ chân hung hăng đạp lên cơ thể Tề Mỹ Linh, cô tức giận, mỗi lần giơ chân đều

xuất ra toàn khí lực đập lên Tề Mỹ Linh, không bao lâu mũi và miệng Tề Mỹ Linh đều chảy máu. Nhưng Vũ Vi cũng không có vì vậy mà bỏ qua cho Tề Mỹ Linh, vẫn như cũ hung hăng đánh Tề Mỹ Linh!

Lúc này Tề Mỹ Linh mới lấy lại tinh thần, cô muốn phản kháng Đồng Vũ Vi, nhưng mà không biết tại sao, lúc này khí lực của Vũ Vi lại kinh người như vậy, cô căn bản không đấu lại Đồng Vũ Vi, chỉ có thể chịu đòn.

Cô tức giận nhìn người giúp việc nữ đứng bên cạnh đang ngậy người ra, “Một đám vô dụng, nhanh kéo cô ta ra! Gọi bảo vệ vào, gọi bảo vệ vào, báo cảnh sát, lập tức báo cảnh sát!” Sau đó, cô lạnh lùng âm hiểm nhìn Vũ Vi, “Đồng Vũ Vi cô đề tiện, cô lại dám chạy đến nhà tôi giương oai? Báo cảnh sát, nhanh lên báo cảnh sát! Gọi bảo vệ vào, đem người phụ nữ điên này lôi ra cho chó ăn!”.

Người giúp việc nữ thấy Đồng Vũ Vi đánh Tề Mỹ Linh, tất cả đều ngậy ngăn cả người, nhưng mà các cô rất nhanh lấy lại tinh thần. Một người trong đó bỏ lại khăn lau chạy lên lầu hai. Trực tiếp chạy vào thư phòng Mạc Tử Hiên, thậm chí ngay cả cửa cũng không gõ!

Mạc Tử Hiên không khỏi ngẩng đầu nhìn về kích động của người giúp việc nữ, anh hơi nhú mảy, lạnh giọng chất vấn, “Làm sao vậy?”.

“Thiếu gia, người nhanh đi xem một chút, thiếu phu nhân ở trong phòng khách bị người ta đánh”. Người giúp việc nữ thở hổn hển trả lời Mạc Tử Hiên.

Mất Mạc Tử Hiên nhú lại, bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, sải bước rời khỏi thư phòng.

Anh vừa mới ra khỏi cửa thư phòng, liền nghe được giọng Tề Mỹ Linh mắng chửi, “Đồng Vũ Vi cô đề tiện, cô lại dám chạy đến nhà tôi giương oai? Báo cảnh sát, nhanh lên báo cảnh sát! Gọi bảo vệ vào, đem người phụ nữ điên này lôi ra cho chó ăn!”.

Đồng Vũ Vi?

Thời điểm nghe được ba chữ Đồng Vũ Vi, thân hình Mạc Tử Hiên trong giây lát cứng đờ, sau đó hướng cửa cầu thang chạy tới.

Nơi này là nhà Tề Mỹ Linh, Đồng Vũ Vi cư nhiên tới nơi này là vì Tề Mỹ Linh?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 234: Chỉ bằng cô?

Mạc Tử Hiên cho rằng Đồng Vũ Vi tới cửa nhất định sẽ bị Tề Mỹ Linh khi dễ, cho nên anh bằng tốc độ nhanh nhất vọt tới cửa cầu thang lầu hai, anh vừa nhìn xuống phía dưới, nhất thời cảm thấy mình lo lắng quá nhiều, lúc này, một tay Đồng Vũ Vi kéo tóc Tề Mỹ Linh làm Tề Mỹ Linh di chuyển không được, sau đó dùng chân hung hăng đập trước ngực Tề Mỹ Linh, ở giữa bụng, còn có mặt mũi gò má, lần này cô ác hơn, đem Tề Mỹ Linh đánh cho chảy máu mũi miệng không nói, túm tóc Tề Mỹ Linh rụng một xấp dây, còn làm Tề Mỹ Linh gãy ba cái răng.

Mạc Tử Hiên không khỏi nhú mảy nhìn về tức giận như một con sư tử cái nổi giận của Đồng Vũ Vi, anh nhớ lần trước Đồng Vũ Vi ra tay đánh Sở Xa, đã đủ hung hãn, nhưng là so sánh với, Tề Mỹ Linh bị Vũ Vi đánh cho thảm hại hơn, anh mấy bước đi xuống cầu thang, một phen nín lại cổ tay Vũ Vi, dùng sức đem Vũ Vi kéo tới trước người mình, đôi mắt đẹp thẳng tắp nhìn chằm chằm về tức giận của Đồng Vũ Vi, cái gì để cho Vũ Vi tức giận như vậy, lại có thể đối với Tề Mỹ Linh ra tay?

Thậm chí khi anh kéo cô tới trước người của mình, tay của cô vẫn như cũ chặt chẽ kéo mái tóc dài của Tề Mỹ Linh, lực đạo to lớn, thậm chí còn kéo Tề Mỹ Linh đến trước người bọn họ, Mạc Tử Hiên không nhịn được lớn tiếng quát, “Đồng Vũ Vi, đủ rồi!”.

Vũ Vi đem toàn bộ tức giận trong lòng tất cả đều phát ra trên người Tề Mỹ Linh, nhớ tới Đậu Nành cùng Hai Đậu bị người phụ nữ này ngược đãi, trong lòng cô tức giận, liền đạt tới cực điểm, cô liều mạng đánh Tề Mỹ Linh, mỗi lần ra tay cô đều dùng hết khí lực toàn thân.

Mỗi lần đánh Tề Mỹ Linh một cái, đau đớn trong lòng cô liền giảm bớt một chút, áy náy trong lòng đối với Đậu Nành cùng Hai Đậu cũng nhờ vậy mà bớt chút xú.

Đang lúc cô đánh sảng khoái, cô nghe được Mạc Tử Hiên quát lạnh.

Cô không khỏi ngẩng đầu cùng Mạc Tử Hiên nhìn nhau.

Mạc Tử Hiên liếc tay đang kéo tóc Tề Mỹ Linh của Vũ Vi một cái, sau đó thật sâu nhìn Vũ Vi, lạnh giọng ra lệnh, “Buông tay”.

Vũ Vi lạnh lùng nhìn Mạc Tử Hiên, sau đó nhẹ buông tay buông tóc Tề Mỹ Linh ra, rồi sau đó giơ tay lên hung hăng đánh Mạc Tử Hiên một bạt tay, “Mạc Tử Hiên, anh làm được chuyện tốt!” Cô từ túi của mình lấy ra cái bọc bốn năm trước, dùng sức nhét tờ chi phiếu Mạc Tử Hiên cho cô lên trên người Mạc Tử Hiên, “Đây là chi phiếu bốn năm trước anh cho tôi, là chi phiếu mua Đậu Đậu, hiện tại tôi đem chi phiếu trả lại cho anh, từ đây về sau,

Đậu Đậu thuộc về tôi!” Nói xong cô xoay người hướng cửa biệt thự đi tới.

Mạc Từ Hiên vươn tay đón được tờ chi phiếu Vũ Vi ném cho anh nhìn thoáng qua, chỉ thấy tờ chi phiếu bốn năm trước lằng lằng nằm trên tay anh, lòng anh không khỏi rung động một trận, anh cho là Đồng Vũ Vi sẽ cầm một tỷ có cuộc sống giàu có, nhưng mà không có nghĩ đến, tiền trong chi phiếu, có một phần cũng không đụng, còn cất giữ tới hôm nay.

Anh nào có biết, Vũ Vi căn bản không muốn số tiền kia, là vì tránh né anh nên mới nhận một tỷ này. Vốn là Vũ Vi định chờ sau này Đậu Nành lớn lên đem số tiền kia giao lại cho Đậu Nành, lại không nghĩ tới Tề Mỹ Linh lại ngược đãi Đậu Nành, cô chỉ có thể đem tiền trả lại Mạc Từ Hiên, mang theo Đậu Nành rời khỏi nơi này.

Tay Mạc Từ Hiên đem chi phiếu nắm lại thành nắm, mặt lạnh nhìn bóng lưng Vũ Vi hỏi, “Bốn năm trước là cô từ bỏ Đậu Đậu, hiện tại lại muốn Đậu Đậu? Cô có tư cách gì mà đòi Đậu Đậu? Đậu Đậu là con của tôi, tôi không thể nào đem Đậu Đậu giao cho cô nuôi dưỡng, càng không thể để cho cô mang Đậu Đậu đi!” Đậu Đậu là con của anh, là tưởng niệm duy nhất Vũ Vi để lại cho anh, anh thế nào cũng sẽ không đem Đậu Đậu trả lại cho Vũ Vi, anh đã mất đi Vũ Vi, không thể lại mất đi Đậu Đậu.

Vũ Vi đang bước đi về phía trước lập tức dừng lại, quay đầu về mặt kiên định nhìn Mạc Từ Hiên, “Tôi nhất định sẽ đòi Đậu Đậu, không tiếc bất cứ giá nào phải có Đậu Đậu”.

Mạc Từ Hiên lạnh lùng cười một tiếng, khinh thường nhìn Vũ Vi, “Chỉ bằng cô?”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 235: Để cho cô ta đi

Đồng Vũ Vi muốn tiền không có tiền, muốn quyền không có quyền, dựa vào cái gì từ trong tay của anh cướp đi Đậu Đậu?

Mạc Từ Hiên trong mắt khinh thường, làm Vũ Vi tức giận không thôi, cô âm thầm hít một hơi, đè nén tức giận trong lòng xuống, rồi sau đó cúi đầu từ trong túi lấy ra bút ghi âm ném ra, “Mạc Từ Hiên, anh nếu giống như trong lời nói có một chút xiu thương Đậu Đậu, sẽ đem con trả lại cho tôi”.

Mạc Từ Hiên vươn tay đón được bút ghi âm Vũ Vi ném giữa không trung, cầm ở trong tay vừa nhìn, không khỏi sửng sò, anh ngẩng đầu lên ánh mắt nhìn Vũ Vi như hỏi, cái bút ghi âm này là đồ chơi ngày hôm qua anh mua cho Đậu Đậu, tại sao ở trong tay Đồng Vũ Vi?

Vũ Vi không để ý tới, ánh mắt hỏi thăm của Mạc Từ Hiên, xoay người hướng cửa biệt thự đi tới.

Chẳng qua là, cô mới đi mấy bước liền dừng bước, cửa biệt thự, sớm bị mấy bảo vệ ngăn cản.

Lúc này Tề Mỹ Linh được người giúp việc nữ đỡ từ dưới đất đứng lên, cô bất chấp đáng vẻ cực kỳ chật vật của mình, vươn tay chỉ vào Vũ Vi, ra lệnh mấy bảo vệ, “Đem cô ta bắt lại, đưa vào đồn cảnh sát, tôi muốn cô ta ngồi tù”.

Mấy bảo vệ không có lập tức động thủ mà nhìn về phía Mạc Từ Hiên, Tề Mỹ Linh tuy là Mạc thiếu phu nhân của nhà này, nhưng mà ông chủ của bọn họ là Mạc Từ Hiên.

Trên mặt Vũ Vi không có một chút vẻ sợ hãi, mà là một vẻ bình tĩnh nhìn mấy bảo vệ, đáng vẻ kia, tựa hồ như không sợ bảo vệ dẫn tới đồn cảnh sát.

Mạc Từ Hiên lạnh lùng nhìn Vũ Vi một cái, lại nhìn Tề Mỹ Linh bị Vũ Vi đánh cho người không ra người, vung tay lên, phân phó mấy bảo vệ, “Để cho cô ta đi”.

Cư nhiên để cho Đồng Vũ Vi đi?

Tề Mỹ Linh xoay người tròn to cặp mắt, vẻ không tin nhìn Mạc Từ Hiên, “Mạc Từ Hiên, anh cư nhiên để cho cô ta đi?” Đồng Vũ Vi hướng đến nhà của cô đối với cô ra tay, làm chông Mạc Từ Hiên không những không giúp mà anh ta còn để cho Đồng Vũ Vi đi?

Vũ Vi cũng đồng dạng vẻ không tin nhìn Mạc Từ Hiên, cô cho là mình lỡ mồm như vậy chạy vào biệt thự đem Tề Mỹ Linh đánh bị thương, Mạc Từ Hiên nhất định sẽ giận dữ, tức giận không thôi, nhưng không có nghĩ đến Mạc Từ Hiên cư nhiên lại để cho cô đi?

Không chỉ Tề Mỹ Linh cùng Vũ Vi, tất cả mọi người trong phòng tất cả đều về mặt kinh ngạc nhìn Mạc Từ Hiên, thiếu phu nhân Mạc gia bị người ta đánh cho người không ra người, mà Mạc thiếu cư nhiên để cho người gây họa rời đi?

Mạc Từ Hiên lạnh lùng nhìn Tề Mỹ Linh, từng chữ một rất rõ ràng nói với cô, “Để cho, cô ta, đi”.

Tề Mỹ Linh sắc mặt tràn đầy vẻ tức giận, ngay sau đó chuyển thành hận ý nồng nặc, cô giơ tay lên chỉ Mạc Tử Hiên lạnh lùng nói, “Mạc Tử Hiên, anh khinh người quá đáng! Anh cho rằng Đồng Vũ Vi có thể an toàn rời khỏi nơi này? Bên ngoài chính là cảnh sát! Chỉ cần cô ta đi ra biệt thự này, Đồng Vũ Vi cũng sẽ bị cảnh sát dẫn đi. Anh có thể bảo vệ cô ta nhất thời, lại không thể bảo vệ cô ta cả đời!”.

Sắc mặt Tề Mỹ Linh không khỏi trầm xuống, lời của Tề Mỹ Linh không sai, bên ngoài chính là cảnh sát, chỉ cần Vũ Vi đi ra biệt thự, cảnh sát sẽ dẫn Vũ Vi đi.

Mắt Tề Mỹ Linh nhú lại, cười đắc ý, nụ cười đắc ý kia làm vết bầm tím trên mặt cô lan ra cực kỳ bắt mắt. Cô nhướn chân mày nhìn Vũ Vi, nghiêng răng nghiêng lợi nói, “Đồng Vũ Vi, cô nhất định phải chết!”. Chỉ cần vào trong tù, thì cô sẽ có biện pháp để cho Đồng Vũ Vi chết ở bên trong.

Vũ Vi nhưng lại mỉm cười nhìn Tề Mỹ Linh, nhẹ giọng nói, “Tề Mỹ Linh, chó đắc ý quá sớm”.

Trên mặt Đồng Vũ Vi treo nụ cười đẹp mắt, nhưng là không biết tại sao, Tề Mỹ Linh lại cảm giác được nụ cười của Đồng Vũ Vi xen lẫn vẻ âm ngoan, cảm giác âm ngoan đó làm Tề Mỹ Linh không không chế rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 236: Sớm có chuẩn bị

Tề Mỹ Linh đôi tay bị Vũ Vi đánh cho đầy máu, cặp mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Vũ Vi cắn răng nghiêng lợi nói "Chết đến nơi rồi mà còn lớn lối!"

Vũ Vi hé miệng cười cười, tầm mắt lạnh lẽo lướt qua Tề Mỹ Linh nhìn thẳng Mạc Tử Hiên "Mạc thiếu gia mở máy ghi âm ra nghe một chút sẽ biết vợ của anh đối với con trai anh như thế nào"

Mạc Tử Hiên rũ mắt nhìn máy ghi âm trong tay sau đó giương mắt nhìn Tề Mỹ Linh, anh biết Đồng Vũ Vi tuyệt đối sẽ không vô duyên vô cớ động thủ đánh người. Chỉ là cái này cùng Đậu Đậu có quan hệ gì?

Tề Mỹ Linh chân mày nhíu chặt nhìn máy ghi âm trong tay Mạc Tử Hiên, sau đó nhìn Vũ Vi "Bất kể bên trong là cái gì người cũng không tránh được ngồi tù!"

Vũ Vi vẫn như cũ cười nhạt, ngay sau đó sắc mặt lạnh lẽo như muốn giết người nhìn Tề Mỹ Linh "Vậy sao? Vậy tôi muốn xem, người ngồi tù đến tột cùng là tôi hay cô!"

Lúc này Mạc Tử Hiên nhấn mở máy ghi âm bên trong truyền tới đối thoại của Tề Mỹ Linh cùng Đậu Đậu:

Đậu Đậu "Mẹ, gọi Đậu Đậu có chuyện gì?"

Tề Mỹ Linh âm thanh chất vấn "còn hỏi có chuyện gì?"

Đậu Đậu "Oa! Đau. . . ."

Tề Mỹ Linh "Câm miệng! Nếu không ta nhéo người mạnh hơn"

Mạc Tử Hiên giận rung người trong lòng đau đớn không thôi, Tề Mỹ Linh cô ta dám hành hạ Đậu Đậu như vậy?

Hai tay nắm thật chặt thành quả đâm thân sắc lạnh lẽo nhìn Tề Mỹ Linh, ánh mắt kia giống như hai cây lưỡi dao sắc bén đâm vào trong cơ thể Tề Mỹ Linh.

Tề Mỹ Linh nghe được mẩu đối thoại bên trong máy ghi âm sắc mặt nhất thời trắng bệch, hai chân mềm nhũn suýt nữa ngã nhào trên đất, cô thế nào cũng không nghĩ tới Đậu Đậu lại ghi âm lại mẩu đối thoại đó ! Nhưng quan trọng là tại sao máy ghi âm lại trong tay Đồng Vũ Vi.

Cô không khỏi nhìn Mạc Tử Hiên, chỉ thấy anh toàn thân tản ra hơi thở lạnh lẽo đang nhìn cô. Ánh mắt kia tựa hồ muốn lột da cô cũng chưa hết giận.

Tề Mỹ Linh rất sợ, cô biết Mạc Tử Hiên sau khi biết rõ chân tướng nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.

Nghĩ tới đây trong giây lát cô tránh thoát sự nâng đỡ của hai người giúp việc vội tới bên cạnh Mạc Tử Hiên đem máy ghi âm từ tay Mạc Tử Hiên đoạt lại vứt trên mặt đất dùng sức đạp bẻ.

Nhìn máy ghi âm bị bể bên khoe miệng cô lộ ra nụ cười hả hê, rồi khiêu khích nhìn Vũ Vi tựa hồ muốn nói "Máy ghi âm không còn người còn có thể làm gì ta?"

Mạc Tử Hiền đang nghe tiếng khóc của Đậu Đậu thân hình đã cứng đờ chưa kịp phản ứng máy ghi âm trong tay so lại bị Tề Mỹ Linh đoạt đi, đợi khi lấy lại tinh thần thì máy ghi âm đã bị Tề Mỹ Linh đập bể.

Thân hình của anh trong nháy mắt đến gần Tề Mỹ Linh vươn tay bóp cổ của ả, hai mắt tràn đầy tia máu và căm phẫn "Tề Mỹ Linh cô đã làm gì với Đậu Đậu hả? Cô đã làm gì?!"

Tề Mỹ Linh hé miệng muốn nói chuyện lại bị Mạc Tử Hiền bóp chặt căn bản nói không ra lời, cô dùng hai tay nắm chặt lấy bàn tay đang bóp cổ mình, đồng thời dùng sức lắc đầu ý bảo mình không làm gì Đậu Đậu.

Vũ Vi không khỏi tức giận chuyện cũng đã đến nước này cô ta lại còn không thừa nhận ngược đãi Đậu Đậu, còn nghĩ máy ghi âm bị đập bể là hết chuyện sao?

Tưởng rằng như thế cô sẽ không còn chứng cứ, chỉ là cô ta không biết rằng cô đã sớm có chuẩn bị, từ trong túi xách lấy ra một máy ghi âm khác, nhấn nút mở lại là mẫu đối thoại của Tề Mỹ Linh cùng Đậu Đậu đáng thương đang cầu xin lại một lần nữa truyền ra "Ta không phải đã cảnh cáo người không cho phép người đến gần ba người sao? Tại sao người luôn quẩn anh ta hả?"

Đậu Đậu "con không dám, con không dám nữa tha cho con."

"Mẹ, con sẽ không dám quẩn lấy ba, van cầu mẹ đừng nhéo con nữa."

Nghe đến đó Mạc Tử Hiền đã nổi điên anh dùng sức bóp cổ Tề Mỹ Linh "Tề Mỹ Linh người đi chết đi! Dám ngược đãi con ta!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 237: Bóp chết người

Tề Mỹ Linh gương mặt tuyệt mỹ giờ đây gò má tái nhợt mặt mày đỏ bừng muốn cầu xin Mạc Tử Hiền tha cho cô, nhưng là Mạc Tử Hiền dùng sức quá lớn bóp cổ làm cô căn bản không thở nổi càng thêm nói không ra lời.

Lúc này phần nộ trong lòng Mạc Tử Hiền đã sớm tới cực hạn, lòng đau không cách nào hô hấp, hấn thể nào cũng không nghĩ tới Đậu Đậu lại bị Tề Mỹ Linh ngược đãi, không trách được Đậu Đậu sợ không dám đến gần hấn, không trách được Đậu Đậu không dám nói chuyện, không trách được Đậu Đậu ngày càng nhác gan, không trách được. . . .

Máy ghi âm bên trong là tiếng khóc hết sức ảm đạm của Đậu Đậu, nó giống như một lưỡi dao sắc bén từng nhát từng nhát cắt vào lòng hấn "Tề Mỹ Linh Đậu Đậu đáng yêu như vậy làm sao người xuống tay được hả? Làm sao người nhẫn tâm như vậy chứ? Ta đối với Mỹ Mỹ còn chưa tốt sau, tại sao. . . ." Một giọt nước mắt trong suốt theo gương mặt của hấn chậm rãi chảy xuống. . .

Đứng một bên Vũ Vi kinh hãi, cô rất ít thấy Mạc Tử Hiền khóc, lần này anh vì Đậu Đậu cư nhiên chảy nước mắt!

Cô vốn cho là Mạc Tử Hiền không thương Đậu Đậu, nhưng khi cô nhìn thấy Mạc Tử Hiền khóc cô biết, cô đã làm Mạc Tử Hiền thật lòng yêu thương Đậu Đậu.

Mạc Tử Hiền càng không ngừng gia tăng sức lực trên tay, anh muốn đem người phụ nữ độc ác này bóp chết tươi, nếu không mối hận trong lòng hấn khó tiêu!

Tề Mỹ Linh vừa mới bắt đầu còn liều mạng giãy giụa, nhưng là sức cô căn bản không bằng Mạc Tử Hiền nên không tránh thoát được, sau dần dần mất đi giãy giụa nặc cho Mạc Tử Hiền bóp. . .

Đứng ở một bên bọn cận vệ nhìn thấy Mạc Tử Hiền bóp cổ Tề Mỹ Linh sắp chết, tất cả đều tiến lên dùng sức tách bàn tay Mạc Tử Hiền ra "Mạc thiếu gia, không cần nữa dùng sức nếu tiếp tục như vậy cô ta sẽ chết mất! Mạc thiếu gia cậu nên dừng tay." Bọn cận vệ vừa khuyên Mạc Tử Hiền vừa gỡ bàn tay anh ra

Nhưng Mạc Tử Hiền lại chặt chẽ nắm cổ Tề Mỹ Linh không chịu buông tay.

Một bên người giúp việc thấy Mạc Tử Hiền bóp cổ Tề Mỹ Linh không chịu buông tay tất cả đều tiến lên khuyên Mạc Tử Hiền thậm chí cầu xin anh

"Mạc thiếu gia không cần bóp chết cô ta , nếu không cậu sẽ ngồi tù , Mạc thiếu gia đừng như vậy"

Nhưng là Mạc Từ Hiên giống như không nghe thấy vẫn như cũ siết chặt cổ Tề Mỹ Linh.

Vũ Vi thấy Tề Mỹ Linh trong tay Mạc Từ Hiên sắc mặt từ trắng bệch trở nên xanh mét, từ xanh mét biến thành như sắp tắt thở, cô không khỏi tiến lên nắm tay Mạc Từ Hiên "Từ Hiên, không cần không cần bóp chết cô ta, hãy để luật pháp trừng trị cô ta, Từ Hiên anh đừng như thế nữa."

Mạc Từ Hiên hai mắt khát máu nhìn chăm chăm Tề Mỹ Linh sức trên tay chỉ gia tăng không bớt, hần âm lãnh nhìn chăm chăm Tề Mỹ Linh trong đầu chỉ có một ý niệm đó chính là đem Tề Mỹ Linh bóp chết để cô ta không làm hại Đậu Đậu nữa.

"Từ Hiên, buông tay buông tay ra! Anh không thể giết chết cô ta nếu như anh vào tù, ai sẽ chăm sóc Đậu Đậu? Đậu Đậu thương anh như vậy nếu anh có chuyện gì Đậu Đậu sẽ rất đau lòng. Từ Hiên anh buông tay. . . Cầu xin anh." Vũ Vi nhẹ nhàng lắc lắc cánh tay Mạc Từ Hiên, ở trong mắt nước mắt không cầm được chảy xuống khuôn mặt. . Nước mắt nóng bỏng của cô rơi trên cánh tay Mạc Từ Hiên truyền khắp hần toàn thân thẳng vào trái tim anh, Mạc Từ Hiên cảm thấy lòng mình giống như là được cái gì đó xoa dịu, làm anh trong giây lát lấy lại tinh thần, anh nghe Vũ Vi khổ sở cầu xin, theo thanh âm nhìn Vũ Vi chỉ thấy Vũ Vi vừa lắc cánh tay của mình không ngừng khóc. . . Nhìn thấy Vũ Vi rơi lệ tim của anh đau nhói liền buông tay ra khỏi Tề Mỹ Linh.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Em có thể ở lại không?

Mạc Từ Hiên bàn tay mới vừa buông ra, thân thể Tề Mỹ Linh liền ngã trên mặt đất.

Vũ Vi nhìn thấy Mạc Từ Hiên buông Tề Mỹ Linh ra, không khỏi yên tâm thở ra một hơi.

Mấy người giúp việc lập tức chạy đến bên cạnh Tề Mỹ Linh làm hô hấp nhân tạo, hi vọng Tề Mỹ Linh chưa chết.

Mạc Từ Hiên lạnh lùng nhìn Tề Mỹ Linh nằm trên mặt đất không chút hơi sức như sắp chết.

Vũ Vi khẩn trương nhìn người nắm trên mặt đất trong lòng không ngừng cầu nguyện Tề Mỹ Linh ngàn vạn lần không được chết, không phải cô không hy vọng Tề Mỹ Linh chết, chỉ là cô không hy vọng Tề Mỹ Linh chết trong tay Mạc Từ Hiên, cô không muốn Mạc Từ Hiên ngồi tù.

Hồi lâu Tề Mỹ Linh ho khan một tiếng tỉnh lại.

Vũ Vi âm thầm yên tâm thở dài một hơi

Mạc Từ Hiên thần sắc lạnh lẽo nhìn Tề Mỹ Linh lạnh giọng phản phó "Mời cảnh sát bên ngoài vào để cho bọn họ bắt Tề Mỹ Linh vì tội ngược đãi trẻ em!"

Tề Mỹ Linh vừa nghe Mạc Từ Hiên muốn cảnh sát mang cô đi, lập tức từ dưới đất lồm cồm ngồi dậy bò đến ôm chân Mạc Từ Hiên, ngược đầu nhìn Mạc Từ Hiên cầu xin "Không cần Từ Hiên, không cần, xin anh đừng để cảnh sát mang em đi, em không dám nữa em xin thề từ nay về sau em sẽ thật tâm chăm sóc Đậu Đậu, cho em thêm một cơ hội, xin anh. . . ."

Mạc Từ Hiên lạnh giọng cắt đứt lời nói Tề Mỹ Linh "Tề Mỹ Linh tôi sẽ không dễ dàng tha thứ cho người đã tổn thương những người tôi yêu quý! Cô chờ mà ngồi tù đi! Không giết chết cô là tôi đã nhân từ lắm rồi!" Dứt lời anh giờ chân lên dùng sức đạp Tề Mỹ Linh văng ra thật xa, rồi lệnh cho bảo vệ đứng bên cạnh "Kéo cô ta ra ngoài, tôi không muốn nghe tiếng cô ta nữa!"

Mấy bảo vệ lập tức tiến lên đem người nằm trên mặt đất kiêng ra ngoài!

Tề Mỹ Linh thấy Mạc Từ Hiên lạnh lùng vô tình như vậy, biết chuyện đã không thể cứu vãn, cô đem lửa giận chuyển đến trên người Vũ Vi, mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Vũ Vi "Đồng Vũ Vi đều là cô hãm hại tôi, đồ tiện nhân tôi nguyện rửa cô cả đời này cũng sẽ không bao giờ được hạnh phúc, tôi nguyện rửa cô sống không được chết không yên. . . .!"

Các bảo vệ kéo Tề Mỹ Linh dần dần đi xa, rất nhanh liền không nghe được tiếng nhục mị nữa.

Người giúp việc thấy chuyện đã kết thúc, liền trở về cương vị của mình tiếp tục công việc.

Bảo vệ tất cả cũng đều rời khỏi đại sảnh.

Trong lúc nhất thời trong đại sảnh chỉ còn lại Mạc Tử Hiên cùng Đồng Vũ Vi hai người.

Vũ Vi thật sâu nhìn Mạc Tử Hiên một cái sau đó đi tới bên cạnh anh đem mấy ghi âm cầm trong tay đưa cho anh "Cái này có thể trở thành chứng cứ buộc tội Tề Mỹ Linh ngược đãi trẻ em, tôi đưa cho anh" Dứt lời cô xoay người hướng cửa biệt thự đi tới.

Mạc Tử Hiên thật sâu nhìn bóng lưng Vũ Vi, thời điểm Vũ Vi sắp đi tới cửa đại sảnh anh không kiềm được thốt ra "Vũ Vi, Đậu Đậu rất cần em chăm sóc" Thật ra anh muốn nói Vũ Vi anh yêu em, em lưu lại được không? Nhưng là anh không thể mở lời bởi vì anh biết rõ Vũ Vi cho đến bây giờ cũng chưa tha thứ anh.

Vũ Vi đang đi về phía trước bước chân nhất thời dừng lại xoay người nhìn Mạc Tử Hiên, cô biết Mạc Tử Hiên rất thương Đậu Đậu nhưng anh lại muốn cô chăm sóc Đậu Đậu?

Mạc Tử Hiên thấy Vũ Vi xoay người lại anh cũng xoay người đưa lưng về phía cô, không muốn cho cô thấy tâm trạng của anh lúc này "Mang theo Đậu Đậu rời đi đi tôi không tiễn." Là một người cha anh đã không chăm sóc tốt Đậu Đậu, anh thẹn với Đậu Đậu càng không mặt mũi gặp Đậu Đậu.

Lòng của Vũ Vi đau nhói, cô biết Mạc Tử Hiên đang chịu đựng đau đớn khi từ bỏ con trai mình "Tử Hiên tôi biết anh cũng rất yêu thương Đậu Đậu mà Đậu Đậu cũng rất yêu anh nên tôi sẽ không mang bé theo, để cho bé được ở lại bên cạnh anh thôi."

Mạc Tử Hiên nghe được Vũ Vi muốn đem Đậu Đậu ở lại bên cạnh mình, trong lòng vui mừng anh cảm thấy Vũ Vi trong lòng cũng còn nghĩ đến mình, anh bỗng nhiên xoay người thâm tình nhìn Vũ Vi "Vậy Em thì sao? Em có thể ở lại bên cạnh anh không?" Dứt lời anh mong đợi nhìn Vũ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 239: Tôi không thể

Ở lại bên cạnh anh?

Vũ Vi liền giật mình cô thật không ngờ Mạc Tử Hiên sẽ hỏi cô như thế, trong nhất thời cô không biết nên trả lời như thế nào.

Nhìn ánh mắt mong đợi của anh, tâm cô đã bình tĩnh như nước hồ thu lại một lần nữa nhắc rung động, cô vẫn còn yêu anh đây là sự thực không thể tranh cãi, chỉ là. . .

Nàng đối với Mạc Tử Hiên cười nhạt "Tôi thích nước Mỹ." Dứt lời cô xoay người hướng cửa biệt thự đi ra.

Là thích nước Mỹ, đây chính là cự tuyệt anh sao?

Mạc Tử Hiên mặt trong nháy mắt cứng đờ, mới vừa rồi anh rõ ràng cảm thấy Vũ Vi còn yêu mình, tại sao? Anh chạy nhanh đến trước người của Vũ Vi, đôi tay nắm chặt lấy bả vai cô nhìn thẳng vào mắt cô "Vũ Vi có phải đến bây giờ em vẫn chưa tha thứ cho năm đó anh phản bội em không?"

Vũ Vi khẽ lắc đầu một cái "Không tôi đã sớm tha thứ cho anh bởi vì tôi biết không phải là lỗi của anh." Năm đó là Tề Mỹ Linh cho Mạc Tử Hiên uống thuốc, nên Mạc Tử Hiên mới có thể phản bội cô, như thế làm sao cô còn hận anh?

"Vậy thì vì cái gì?" Mạc Tử Hiên mặt không hiểu nhìn Vũ Vi, nếu đã tha thứ cho anh tại sao không thể ở lại bên cạnh anh chứ?

Chẳng lẽ?

Mạc Tử Hiên không khỏi tròn to cặp mắt nhìn Vũ Vi, đôi tay nắm bả vai Vũ Vi hơi dùng sức "Em đã không còn yêu anh sao?"

Vũ Vi rũ mắt cười nhạt "Mạc Tử Hiên, dù cho tôi không yêu mình, tôi cũng sẽ yêu anh" cô thương anh hơn chính anh.

Mạc Tử Hiên không khỏi cả kinh, anh cho là Vũ Vi không còn thương anh nữa, anh đã làm Vũ Vi vẫn thương hắn, hơn nữa còn là yêu" vậy tại sao? Rõ ràng yêu anh mà giữa chúng ta còn có Đậu Đậu, tại sao không chịu ở lại? Tại sao nhất định phải để Đậu Đậu lớn lên trong gia đình không trọn vẹn? Vũ Vi, tại sao?" Mạc Tử Hiên không nhịn được lắc lắc bả vai Vũ Vi, anh thật không biết cô đang nghĩ gì, rõ ràng yêu hắn lại nhất định rời đi hắn!

Vũ Vi khẽ sở cười một tiếng ngược đầu nhìn Mạc Tử Hiên "Tử Hiên tôi chỉ có Đậu Đậu nhưng anh còn có Mỹ Mỹ, tôi không làm được như Tề Mỹ Linh chăm sóc con của chồng mình và người phụ nữ khác, tôi không có đại lương như vậy."

"Vũ Vi ~." Mạc Từ Hiến sắc mặt thay đổi tim của anh cũng trầm xuống, tay đặt trên bả vai Vũ Vi cũng vô lực rũ xuống, xác thực hẳn còn có Mỹ Mỹ mà Vũ Vi cao ngạo như vậy làm sao có thể nguyện ý nuôi dưỡng con hắn cùng người phụ nữ khác?

Mà anh cũng không thể đem Mỹ Mỹ đưa đến chỗ khác. Bởi vì anh biết ho dù đem Mỹ Mỹ đưa đi Vũ Vi cũng sẽ không trở lại bên cạnh mình.

Anh không thể là một người ích kỷ.

Nhưng anh không bỏ cuộc nên hơi cầu xin nhìn Vũ Vi "Vũ Vi anh đem Mỹ Mỹ ra nước ngoài em ở lại chứ?"

Vũ Vi không khỏi cười ha ha "Từ Hiến tôi làm sao có thể ích kỷ như vậy? Mỹ Mỹ đã mất đi mẹ tôi làm sao có thể để cho cô bé nữa mất đi cả ba? Để một cô bé một mình sống ở nước ngoài, mà tôi lại ở đây hạnh phúc? Tôi không làm được." Cô thật không làm được điều đó.

Mạc Từ Hiến lòng đau xót, anh biết Vũ Vi tuyệt đối sẽ không để cho anh đưa đi Mỹ Mỹ đi, anh biết Vũ Vi không phải là người chỉ biết sống vì mình!

Anh chớp chớp cặp mắt ngáng đầu nhìn chỗ khác không để cho cô nhìn đến biểu tình lúc này của mình.

Vũ Vi đưa tay ôm Mạc Từ Hiến, đầu dựa vào ngực anh khẽ nhắm cặp mắt, hít thật sâu mùi vị chỉ thuộc về anh, cô muốn đem thứ mùi này ghi ở trong lòng cả đời . . .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Cậu còn có bao nhiêu chuyện giấu mình nữa?

Mạc Từ Hiến đưa đôi tay ra muốn ôm lấy Vũ Vi vào trong ngực, thế nhưng anh lại không làm như vậy, anh sợ một khi ôm Vũ Vi, đời này, anh sẽ không buông tay được nữa.

Hai tay của anh cứ như vậy dừng lại giữa không trung. . . .

Hồi lâu Vũ Vi rời khỏi lồng ngực Mạc Từ Hiến, nhẹ nhàng nói với anh, "Hẹn gặp lại." Liền không quay đầu lại rời khỏi Mạc gia.

Mạc Từ Hiến đứng tại chỗ nhìn bóng lưng cô rời đi, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất trong phạm vi tầm mắt của anh, anh vẫn không thu hồi tầm mắt như cũ.

Lúc Vũ Vi trở lại khách sạn, cũng đã giữa trưa rồi, Khương Dĩ Hằng đang cho Đậu Nành và Hai Đậu ăn trưa.

Nhìn thấy Đậu Nành cùng Hai Đậu sống chung tốt như vậy, quả thật tựa như một người đàn ông, lòng của Vũ Vi không khỏi đau xót.

Hai đứa bé nhìn thấy mẹ trở lại, vui vẻ không thôi, thả chiếc đĩa trong tay ra nhào tới trong ngực Vũ Vi, "Mẹ, mẹ." kêu Vũ Vi.

Vũ Vi ngồi xổm người xuống, kéo hai đứa tới trước mặt, hôn Đậu Nành và Hai Đậu một cái, sau đó đứng dậy mà không kéo hai đứa bé đi tới trước bàn ăn, "Khương đại ca, em lại làm phiền (phí tâm) anh nữa rồi, làm anh bỏ dở công việc, mà giúp em chăm sóc hai đào khí bảo bảo (bao bối tình nghịch/2 nhóc nghịch ngợm) này."

Khương Dĩ Hằng nhìn Đậu Nành và Hai Đậu, không khỏi cười một tiếng, vươn tay sờ sờ trán Đậu Nành, "Chăm sóc hai nhóc con này là một điều rất hạnh phúc (khoái nhạc), anh không cảm thấy phí tâm, ngược lại cảm thấy rất vui vẻ (khai tâm). "

Vũ Vi cười nhạt không nói, không nói lời cảm tạ Khương Dĩ Hằng ở đây, bởi vì vô luận nói bao nhiêu câu cảm ơn đều không thể biểu đạt cảm tạ trong nội tâm cô đối với Khương Dĩ Hằng.

Ăn bữa trưa xong, Đậu Nành cùng Hai Đậu ở một chỗ chơi trò chơi, Vũ Vi cùng Khương Dĩ Hằng đứng ở trước cửa sổ, đôi tay Vũ Vi ôm ngực giữa đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, "Phong cảnh thành phố này rất đẹp, cho dù là cảnh đêm hay là độ cao, vô luận là ban ngày hay là đêm tối, nơi này cũng rất đẹp."

Một tay Khương Dĩ Hằng bỏ vào túi, một tay bung ly rượu đỏ, anh nhẹ nhàng nhấp một chút rượu đỏ, "Đúng vậy, nơi này xác thực rất đẹp, làm người ta lưu luyến quên về."

"Em phải đi rồi, có lẽ lần này vĩnh viễn sẽ không lại nữa." Vũ Vi quay đầu nhìn Khương Dĩ Hằng nói.

"Em cam lòng sao?" Khương Di Hằng không nhịn được mở miệng hỏi Vũ Vi.

Vũ Vi khổ sở cười một tiếng, "Không bỏ được có thể như thế nào, nhất định kiếp này em với Mạc Tử Hiên vô duyên rồi."

"Nguyên nhân?" Khương Di Hằng có chút không hiểu nhìn Vũ Vi, theo lý thuyết, Vũ Vi cùng Mạc Tử Hiên giải khai hiểu lầm (hóa giải hiểu lầm), Vũ Vi phải cùng Mạc Tử Hiên ở chung một chỗ mới đúng chứ!

Vũ Vi quay đầu nhìn Đậu Nành cùng Hai Đậu, vui vẻ cười một tiếng, "Mạc Tử Hiên còn có một đứa bé, là con của anh ấy và Tề Mỹ Linh. . . . Em không thể để cho đứa bé kia mất đi mẹ rồi lại mất đi cha nữa, em không thể ích kỷ như vậy được." Nói xong, nước mắt trong mắt cô chậm rãi chảy xuống nơi khuôn mặt.

Khương Di Hằng đau lòng đem Vũ Vi ôm vào trong ngực đôi tay nhẹ nhàng vỗ bả vai Vũ Vi, "Nha đầu ngọc, sao lại ngọc như vậy? Em thì không thể ích kỷ một chút hay sao? Em thì không thể vì mình mà suy nghĩ sao?"

Vũ Vi dựa vào bả vai bền chắc của Khương Di Hằng khóc thút thít. . . .

Buổi tối, Lạc Ngưng Nhi chạy tới khách sạn.

Vũ Vi mới vừa mở cửa phòng, Lạc Ngưng Nhi liền không đợi được mở miệng hỏi, "Vũ Vi, đến tốt cùng là xảy ra chuyện gì? Tề Mỹ Linh bị Mạc Tử Hiên vu tội ngược đãi nhi đồng? Em ấy còn để cho cậu đem Đậu Đậu mang về Mĩ?" Mới có một ngày sao lại, xảy ra nhiều chuyện như vậy? Chủ yếu là, Tề Mỹ Linh ngược đãi ai?

Vũ Vi cũng không nói gì, chỉ đưa máy ghi âm vào tay Lạc Ngưng Nhi.

Lạc Ngưng Nhi nhận lấy máy ghi âm, sau khi nghe được nội dung bên trong máy ghi âm, Lạc Ngưng Nhi giờ tay liền đôi máy ghi âm xuống đất, rồi sau đó chạy đến phòng ngủ, muốn an ủi Đậu Đậu một chút, nhưng, khi cô thấy hai Đậu Đậu giống nhau như đúc ngồi trên giường êm ái, nhất thời quay đầu, gần như nguy hiểm nhìn Vũ Vi, "Đồng Vũ Vi, cậu còn có bao nhiêu chuyện gạt mình hả?"

@all: sr mọi ng >" « Chương sauChương tiếp » Tham gia diễn đàn Webtruyen.com và đăng truyện tại đây

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Viết bình luận... Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0 Mèo Béo Hám NT15:12 08/12/2013 Nữ ngược nam sao? Aizzz. mà cái bạn nhỏ Vũ Vi này cũng không kiềm chế được cảm xúc nha

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Tại sao trở lại?

Vũ Vi cười qua loa một tiếng, giờ hai tay lên làm bộ dạng đầu hàng, "Ha ha. Chỉ có chuyện này thôi."

Lạc Ngưng Nhi không vui trợn mắt nhìn Vũ Vi một cái, "Tha thứ cho cậu lần này!" Cô nên sớm biết Vũ Vi sinh đôi mới phải, nếu không làm sao cô ấy chịu bỏ con của mình lại mà sống một mình chứ?

Cô đi tới bên giường, nhìn hai đứa nhỏ đáng yêu, nước mắt trong hốc mắt liền không cầm được chảy xuống, đứa bé đáng yêu như vậy, Tề Mỹ Linh lại xuống tay được?

"Bác à!" Hai đứa bé nhìn thấy Lạc Ngưng Nhi tới, đều rất vui vẻ, từ trên giường bò dậy nhào tới trong ngực Lạc Ngưng Nhi.

Ngưng Nhi đau lòng ôm hai đứa bé, nhìn hai đứa bé giống nhau như đúc, cô có chút không phân biệt được, "Ài là Đậu Đậu?"

"Con." Hai đứa bé đồng thời giờ tay.

Lạc Ngưng Nhi không khỏi chớp chớp cặp mắt, "Các con đều tên Đậu Đậu?"

Hai đứa bé gật đầu một cái.

Lạc Ngưng Nhi quay đầu nhìn Vũ Vi, "Vậy làm sao phân biệt đây?"

Vũ Vi đã đến trước người của Lạc Ngưng Nhi, đem Hai Đậu kéo đến trong ngực của mình, "Thằng nhóc này, vẫn sống với mình, trong lòng cậu là Đậu Nành."

"Đậu Nành, cho bác xem nơi bị thương một chút nào." Lạc Ngưng Nhi từ trên xuống dưới quan sát Đậu Nành.

Ngón tay út mập mạp Đậu Nành chỉ bắp đùi của mình, "Nơi này."

Lạc Ngưng Nhi lập tức cởi quần Đậu Nành, nhìn thấy vết bầm xanh tím (ngọc thanh) trên đùi Đậu Nành, cô vừa tức giận lại vừa tự trách, tự trách mình không chăm sóc tốt Đậu Nành, đau lòng ngồi ở bên giường ôm Đậu Nành khóc một lúc.

Đội Lạc Ngưng Nhi khóc đủ rồi, Vũ Vi hỏi hai đứa bé, ai về nhà ở với ba, hai đứa bé liếc nhìn nhau, rồi sau đó nhìn Vũ Vi, "Tụi con muốn cùng ba mẹ ở chung một chỗ."

Một câu nói, nói Vũ Vi rất lòng chua xót, cô chớp chớp cặp mắt có chút ướt át, cười một tiếng với hai đứa bé, "Chỉ có thể chọn một."

Cuối cùng, Hai Đậu đi tới biệt thự Mạc gia cùng với Mạc Tử Hiên, Đậu Nành ở lại khách sạn bởi Vũ Vi.

Lúc này, Mạc Tử Hiên đang một người ngồi ở trước xô pha uống rượu đỏ, một ly tiếp một ly, dùng đến cái này để tiêu trừ sầu muộn trong lòng mình.

Mỹ Mỹ mở cửa phòng ngủ ra đi tới bên người Mạc Tử Hiên, lúi lúi ồng tay áo mạc Tử Hiên, "Ba, Mỹ Mỹ muốn mẹ."

Mạc Tử Hiên để ly rượu trong tay xuống, nhẹ nhàng vuốt ve tóc dài Mỹ Mỹ, hơi cười một chút, "Mỹ Mỹ ngoan, mẹ con đi xa rồi, sau này có ba với con thôi."

"Vậy lúc nào thì mẹ về ạ?" Mỹ Mỹ tròn to cặp mắt trắng đen rõ ràng nhìn Mạc Tử Hiên hỏi.

Mạc Tử Hiên hơi thoáng giật mình, sau đó nhẹ giọng trả lời, "Rất lâu. . ." Lâu đến lúc trở lại, con có thể sẽ không nhận ra cô ta.

Mỹ Mỹ rũ mắt che giấu nước mắt trong mắt mình.

Mạc Tử Hiên đem Mỹ Mỹ ôm ở trên đùi của mình, dụ dỗ Mỹ Mỹ ngủ, "Mỹ Mỹ, sau này người chỉ có ba, mà ba cũng chỉ có con. . ."

Mỹ Mỹ cặp mắt tròn to trắng đen rõ ràng nhìn Mạc Tử Hiên, "Đậu Đậu đâu? Ngoại trừ con với ba ra không phải còn có Đậu Đậu sao?"

"Đậu Đậu rất nhanh theo mẹ nó về Mỹ, cũng sẽ không trở lại nữa rồi!" Nói câu nói này thanh âm bên trong mạc Tử Hiên tràn đầy sầu não vô hạn, vừa nghĩ tới anh sẽ không thấy được Đậu Đậu cùng Vũ Vi rất lâu, tim của anh cũng rất đau, rất đau.

Mỹ Mỹ trong ngực Mạc Tử Hiên cười hả hê, đôi tay ôm thật chặt eo mạc Tử Hiên, ba của cô bé, rốt cuộc chỉ thuộc về một mình cô bé! (tự nhiên đến tới đây mình nghe thấy mùi mờ ám của ngôn tình cầu huyết cha con loạn luân, ui đầu óc bạn Sầu thật đen tối mà)

"Ba, con mới về." Giọng điệu cứng rắn của Mạc Tử Hiên vừa dứt thì giọng nói hưng phấn của Hai Đậu liền vang lên phía sau anh.

Mạc Tử Hiên, quay đầu vừa nhìn, không khỏi cười, đem Mỹ Mỹ trong ngực đặt ở trên ghế sa lon, đưa đôi tay ra chạy đến trước người Đậu Đậu ôm vào trong ngực, "Đậu Đậu!"

Mà Mỹ Mỹ bị mạc Tử Hiên đặt ở trên ghế sa lon, vẻ mặt lạnh lùng âm hiểm nhìn Đậu Đậu, không phải là mày đã đi rồi sao? Tại sao còn trở lại giành ba với tao?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 242: Một cây cọc gỗ

"Đậu Đậu sao con lại về đây?" Mặt Mạc Tử Hiên hưng phấn lại vui vẻ nhìn Đậu Đậu.

"Mẹ nói muốn con trở lại bởi ở bên người ba." Trên mặt Đậu Đậu nở nụ cười vui vẻ.

Nhìn vẻ mặt Đậu Đậu vui vẻ, Mạc Tử Hiên cảm giác mình thật có lỗi với Đậu Đậu, anh cũng không phát hiện Tề Mỹ Linh ngược đãi Đậu Đậu, đứa bé này cùng anh ở chung một chỗ đã phải ăn nhiều cay đắng rồi! Tim của anh, cực kỳ đau.

Mạc Từ Hiến ôm Đậu Đậu thật chặt, áy náy nói, "Đậu Đậu, ba thực xin lỗi con, ba thực xin lỗi con."

Đậu Đậu lắc đầu một cái, rất hiểu chuyện nói, "Ba, Đậu Đậu không có việc gì, bây giờ một chút cũng không đau." Thật ra thì, nơi bắp đùi của cậu nhóc bây giờ còn rất đau, chỉ là nhóc không muốn làm cho ba lo lắng cho nhóc.

Hôm qua mới bị thương, hôm nay sao mà không đau được?

"Thật là một đứa nhỏ ngốc." Một bàn tay to Mạc Từ Hiến vuốt ve cái trán Đậu Đậu.

Hai cha con ở bên cạnh vui vẻ nói chuyện phiếm, Mỹ Mỹ bên kia âm lãnh trợn mắt nhìn Đậu Đậu một cái, tự mình xuống ghế sa lon trở lại phòng ngủ, nhét mình vào trên giường, một đôi tay nhỏ bé con bé nắm chặt thật chặt, sức lực này tựa như muốn đem chân xé nát.

Mạc Từ Hiến rất muốn cùng Đậu Đậu ngủ ở trên một cái giường, nhưng mà, anh không thể, bên kia còn có Mỹ Mỹ nữa, hai đứa đều là con của anh, anh muốn đối đãi công bằng, cho dù ở bên trong lòng của anh quan tâm nhất chính là Đậu Đậu, nếu có thể làm gương, nhất định phải ngang hàng, không thể để cho Mỹ Mỹ cảm thấy cô đơn.

Anh đem Đậu Đậu ôm vào phòng ngủ, dụ dỗ Đậu Đậu ngủ.

Lại đi tới phòng của Mỹ Mỹ, vỗ nhẹ bả vai Mỹ Mỹ, lại thay Mỹ Mỹ đắp chăn, mới rời đi.

Trở lại phòng ngủ, anh đem cất bình rượu cùng ly rượu.

"Ba." Mạc Từ Hiến đang để ly rượu, Đậu Đậu mặc đồ ngủ chạy đến bên người anh.

Mạc Từ Hiến ngồi xổm người xuống, bên khước miệng treo nụ cười thân nhiên nhìn Đậu Đậu, "Thế nào? Không ngủ được?"

Đậu Đậu lắc đầu một cái, "Không phải, Đậu Đậu muốn nói cho ba biết, mẹ với Đậu Nành ở khách sạn XX." Nói xong miệng nhỏ của nhóc dính lên gò má của Mạc Từ Hiến, nhẹ giọng, "Ba, thật ra thì mỗi ngày mẹ đều rất nhớ ba, ba đi thăm mẹ đi, mẹ nhất định rất vui." Dứt lời, Đậu Đậu xoay người chạy ra khỏi phòng ngủ.

Mạc Từ Hiến nhìn bóng lưng Đậu Đậu không khỏi cười một tiếng, đứa nhỏ ngốc, ba làm sao lại không biết mẹ con ở đâu? Chỉ là, ngày trước không dám đi tìm mẹ con. Sợ mẹ còn không có tha thứ ba. Bây giờ càng không thể đi, sợ nhìn thấy mẹ con sau lại không buông tay được. . . .

Hai Đậu chạy về đến từ mấy phòng ngủ, liền đóng cửa phòng, cậu nhóc không lập tức lên giường ngủ, mà là ghé tai vào trên cửa lắng nghe động tĩnh ngoài cửa, nhóc tin tưởng cha nhất định sẽ đi thăm, nhưng là cậu nhóc đứng yên thật lâu ở nơi cửa, cũng không nghe được tiếng cha rời đi.

Hai Đậu không nhịn được thở dài, "Thật là một cây cọc gỗ (ý chỉ đầu gỗ), con nhắc nhở ba như vậy, lại không hành động được! Không tích cực như vậy, cũng khó trách sao mẹ lại rời khỏi ba!" Hai Đậu vừa lắc đầu vừa lên giường ngủ.

*****

Sáng sớm, Vũ Vi dậy sớm, có thể nói, suốt đêm hôm qua cô căn bản không có ngủ ngon.

Rửa mặt xong, cô gọi điện thoại cho Lạc Ngưng Nhi, muốn Ngưng Nhi đưa Hai Đậu về, ngày mai cô sẽ phải lên máy bay rời đi rồi, cô muốn hỏi hai đứa bé một lần cuối cùng, ai nguyện ý lưu lại, ai nguyện ý cùng cô về Mỹ.

Nhưng mà, điện thoại Lạc Ngưng Nhi tắt máy. Cô lại không thể tự mình đi tới Mạc gia mang Hai Đậu trở lại, cô sợ nhìn thấy Mạc Từ Hiến sau không bỏ được mà về Mỹ. Bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là nhờ Khương Di Hằng giúp đỡ.

"Không thành vấn đề, hôm nay không phải là ca trực của anh, anh có thời gian." Khương Di Hằng rất sáng khoái đồng ý với Vũ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Em nhìn giống chú ấy hơn

Biệt thự đại sảnh Mạc gia.

Mạc Từ Hiến cùng Đậu Đậu một lớn một nhỏ sóng vai ngồi ở trên ghế sa lon xem báo, hai chân hai người cũng tréo nguẩy, cũng đều mặc tây trang màu đen cùng áo sơ mi trắng, bộ dạng cùng thần thái hai người xem báo quả thật là giống nhau như đúc. Nhìn qua rất đường nhân.(đẹp mắt/ tốt cho mắt)

Nữ giúp việc đi tới bên người Mạc Từ Hiến, nhẹ giọng, "Mạc thiếu gia, có vị bác sĩ họ Khương tới đây đón thiếu gia đi."

Mạc Từ Hiên không khỏi nhìn Đậu Đậu, phải chăng Đậu Đậu hiểu chuyện là nhờ học từ bác sĩ Khương.

Đậu Đậu cũng không ngần đầu lên trả lời, "Bác sĩ Khương là bạn tốt của mẹ."

"Cho anh ta vào." Mạc Từ Hiên phân phó nữ giúp việc.

Mỹ Mỹ Mới vừa rời giường, Mỹ Mỹ nhìn thấy ngay từ lúc trên ghế sa lon mạc Từ Hiên cùng Đậu Đậu quả thật như một trong khuôn mẫu mặt khác ra ngoài, trong lòng cực kỳ đổ kỵ, con bé nhanh chóng chạy xuống lầu một, chạy đến leo lên trước người Mạc Từ Hiên, tìm tư thế thoải mái dựa vào Mạc Từ Hiên, đồng thời ra vẻ mặt thảnh thơi nhìn Hai Đậu, ánh mắt hả hê này dường như đang nói..., nhìn đi, ba là của tôi!

"Ba. Đang xem cái gì vậy? Mỹ Mỹ với ba cùng xem nha." Mỹ Mỹ làm nũng nói với Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên lại đem tờ báo đặt ở trên khay trà, đôi tay ôm Mỹ Mỹ, "Mỹ Mỹ tới đây, ba không xem báo nữa, chỉ nhìn Mỹ Mỹ thôi, Mỹ Mỹ của chúng ta so với tờ báo đẹp hơn nhiều lắm." Thật ra thì, trên báo chỉ có hình Tề Mỹ Linh, mặc dù anh áp lực nhiều lần, chuyện Tề Mỹ Linh ngược đãi Đậu Đậu vẫn bị truyền thông chụp được hiện tại các tờ báo mua đều là hình của Tề Mỹ Linh để đăng lên, anh không muốn cho Mỹ Mỹ biết mình mẹ nó trải qua lao tù nửa đời người.

Đậu Đậu ngồi vừa nhìn tờ báo nghe được Mỹ Mỹ mở miệng một tiếng ba thân thiết như vậy, không khỏi khẽ nhú nhú lông mày, không biết vì sao cậu nhóc có cảm giác lớn mật, Mỹ Mỹ không giống như muội muội của bọn nhóc. Nhóc giường mất con mắt lạnh lùng nhìn Mỹ Mỹ nói. "Đừng có xưng hô thân thiết như vậy, đó là ba tôi." Cậu nhóc cố ý đem hai chữ nói rất rõ ràng.

Mỹ Mỹ giận đến khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, đôi tay chống nạnh, thần sắc lạnh lẽo quay lại nhìn Hai Đậu, "Đừng nói nhảm, em là con gái ruột của ba, chẳng lẽ anh không nhìn ra dáng dấp em với ba giống nhau như đúc sao?"

Đậu Đậu khẽ lắc đầu một cái, duỗi ngón tay ra chỉ Khương Dĩ Hằng vừa mới được bước vào cửa biệt thự, "Anh cảm thấy được em càng giống chú ấy hơn." Lời này, không phải nói lung tung, nhóc lần đầu tiên nhìn thấy Mỹ Mỹ, đã cảm thấy Mỹ Mỹ nhìn rất quen mắt, hình như là gặp qua ở đâu rồi, khi nhóc lại nhìn thấy Khương Dĩ Hằng một lần nữa, nhóc rốt cuộc biết Mỹ Mỹ giống ai rồi.

Mạc Từ Hiên nghe thế không nói gì, chỉ cảm thấy rất buồn cười, anh không khỏi nhìn về phía cửa biệt thự, chỉ thấy một người đàn ông đứng tuổi đi chậm rãi về phía trước sân pha, Mạc Từ Hiên liền giật mình, người đàn ông trung niên này anh nhận ra, đó chính là người đàn ông năm đó đem Đậu Đậu giao vào tay của anh, nhưng mà làm anh kinh ngạc chính là, Mỹ Mỹ cùng dáng dấp của người đàn ông đứng tuổi này giống nhau như đúc, giống như anh và Đậu Đậu vậy, tương tự không khác được.

Mạc Từ Hiên ngăn chặn khiếp sợ trong lòng, từ trên ghế salon đứng lên, lịch sự vờn tay, "Bác sĩ Khương, chào anh."

Khương Dĩ Hằng vờn tay cùng Mạc Từ Hiên bắt tay, "Mạc thiếu gia."

"Mời ngồi." Mạc Từ Hiên dùng tay làm dấu mời, ý bảo Khương Dĩ Hằng ngồi ở trên ghế sa lon.

Tầm mắt Khương Dĩ Hằng theo động tác của Mạc Từ Hiên, trong lúc vô tình thấy được tấm hình bắt mắt của Tề Mỹ Linh trên khay trà, sắc mặt của anh hơi biến đổi, khôi phục thần sắc bình thường rất nhanh, "Không, tôi còn phải tới bệnh viện đi làm, hôm nào có thời gian sẽ tới đây ngồi một chút." Anh uyển ngôn cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 244: Làm kiểm nghiệm DNA

"Đậu Đậu, cần đi thôi." Khương Dĩ Hằng nhẹ giọng kêu Đậu Đậu.

Đậu Đậu buông tạp chí xuống, chạy đến bên người Khương Dĩ Hằng, tay nhỏ đặt ở bên trong tay Khương Dĩ Hằng, hướng Mạc Từ Hiên phát phát tay, "Cha, tạm biệt." Sau đó đi theo Khương Dĩ Hằng rời đi đại sảnh biệt thự.

Khương Dĩ Hằng xoay người rời đi biệt thự, tầm mắt lại một lần nữa rơi vào ảnh chụp Tề Mỹ Linh trên bàn trà mặt một cái, thật thâm sâu nhìn tiểu cô nương vẫn dính bên người Mạc Từ Hiên một cái, xoay người rời đi.

Sau khi Khương Dĩ Hằng cùng Đậu Đậu rời đi, Mạc Từ Hiên ngồi xổm người xuống, đem Mỹ Mỹ ôm vào trong ngực, hẳn không khỏi cẩn thận nhìn gương mặt đáng yêu của cô bé, thấy thế nào đều đã cảm thấy được Mỹ Mỹ cùng hẳn không có một điểm giống nhau.

Hắn thoáng do dự một chút, tay đặt trên mái tóc dài của Mỹ Mỹ vuốt, gắt gao nắm một sợi tóc trong tay, sau đó hướng Mỹ Mỹ cười, "Mỹ Mỹ, cha đưa con đến trường nha."

"Đạ được!" Mỹ Mỹ vui vẻ vỗ tay. Cha rất ít đưa cô bé đến trường a.

Đem Mỹ Mỹ đưa đến nhà trẻ, Mạc Từ Hiền lái xe, đi tới Lạc thị.

Lạc Từ Ngôn có chút kinh ngạc nhìn Mạc Từ Hiền, Mạc Từ Hiền rất ít khi trong thời gian làm việc tới công ty của hần a.

"Có việc gì sao?" Lạc Từ Ngôn bất ngờ, dựa vào ghế đệm cân nhắc nhìn Mạc Từ Hiền, theo ý hần nghĩ Mạc Từ Hiền nếu không có chuyện gì thì sẽ không đến.

Mạc Từ Hiền ngồi đối diện Lạc Từ Ngôn, chân trái gác lên đùi phải, hần ngẩng thờ ra một hơi, cầm bạch xóp trong tay đặt ở trên mặt bàn làm việc, "Mình biết bệnh viện Lăng Tiêu là do cậu mở, giúp mình nghiệm DNA một chút đi."

Lạc Từ Ngôn cầm lấy bạch xóp nhìn thoáng qua, bên trong rõ ràng là một sợi tóc dài cùng một sợi tóc ngắn hơi xoắn, sau đó tầm mắt đang nhìn bạch xóp chuyển qua nhìn trên mặt Mạc Từ Hiền, "Của cậu? Cùng Mỹ Mỹ sao?"

Mạc Từ Hiền khẽ gật đầu, "Là mình hoài nghi Mỹ Mỹ không phải con gái mình."

Sắc mặt Lạc Từ Ngôn trầm xuống, thuận tay cầm lấy điện thoại, phân phó thư kí, "Vào đây gặp tôi một chút."

Thư kí lập tức tiến vào văn phòng.

Lạc Từ Ngôn đem bạch xóp đưa cho Thư kí, lạnh lùng phân phó, "Lập tức đưa đến bệnh viện Lăng Tiêu, kiểm nghiệm DNA tôi muốn trong thời gian ngắn nhất có kết quả."

"Vâng thưa, tổng giám đốc." Thư kí tiếp nhận bạch xóp xoay người rời đi.

"Nhớ kỹ, cô phải tự mình đưa đến bệnh viện." Lạc Từ Ngôn lo lắng nói thêm một câu.

Thấy Lạc Từ Ngôn đề tâm như vậy, Mạc Từ Hiền không khỏi mở miệng nói cảm ơn, "Cám ơn cậu."

Lạc Từ Ngôn lại ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiền, chậm rãi mở miệng nói, "Kỳ thật, mình cũng hi vọng Mỹ Mỹ không phải con cậu, như vậy cậu có thể cùng Vũ Vi cùng một chỗ rồi." Ngày đó trong hôn lễ Mạc Từ Phàm, vừa thấy bộ dáng Mạc Từ Hiền cùng Đồng Vũ Vi đối diện lẫn nhau, lấy cảm giác người từng trải, hần biết Mạc Từ Hiền cùng đồng Vũ Vi hai người lại vẫn còn yêu đối phương. Hiện tại chuyện Tề Mỹ Linh đã làm dư luận xôn xao, tin tưởng Mạc Từ Hiền đã không có khả năng cùng Tề Mỹ Linh tiếp tục duy trì hôn nhân này nữa rồi.

Nếu Mỹ Mỹ không phải là con Mạc Từ Hiền, như vậy Đồng Vũ Vi có khả năng sẽ cùng Mạc Từ Hiền một chỗ.

Mạc Từ Hiền không khỏi cười, nhờ lời chúc phúc của cậu.

Bên này Khương Dĩ Hằng đem Đậu Đậu đưa đến khách sạn, liền vội vàng rời khỏi, ở ven đường mua một tạp báo chí, khi hần xem bìa mặt báo chí ảnh chụp Tề Mỹ Linh thời điểm, không khỏi hít vào một hơi, cư nhiên, thật là cô!

Tay hần không khỏi gắt gao nắm báo chí trong tay, mãi đến khi báo chí uẩn thành một bên.

Hần lên xe, thẳng đến trại tạm giam mà đi, hần vẫn lại là có chút không tin, muốn thấy xác nhận người phụ nữ một chút mới được!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 245: Phóng túng chính mình

Cả ngày, Mạc Từ Hiền đều không có tâm tình làm việc, cũng không có tâm tình làm chuyện gì, thậm chí có chút đứng ngồi không yên, trong lòng khẩn trương không thôi.

Bên kia, Vũ Vi nhìn thấy Hai Đậu trở lại, cực kỳ vui vẻ, cho Đậu Nành cùng Hai Đậu thay đồ, chính mình cũng thay y phục đơn giản, kéo tay hai con, "Mẹ dẫn hai đứa đi công viên chơi trò chơi nha, có được không?" Hôm nay cô muốn cùng hai con cùng một chỗ cuối cùng, ngày mai cô muốn mang một trong bọn họ trở về Mĩ, cô muốn trước khi rời đi nơi này để cho hai con chơi đùa vui vẻ một chút, khoái hoạt một chút.

"Dạ." Hai đứa vui vẻ không thôi, bọn chúng cũng chưa từng đi công viên trò chơi ngoạn chơi a.

Vũ Vi dẫn Đậu Nành cùng Hai Đậu đi công viên trò chơi, mang theo hai con chụp ảnh, đi xe lửa, cưỡi ngựa gỗ, còn đi ngoạn chơi vòng vòng, làm cho hai con chơi đùa cực kỳ vui vẻ.

Vũ Vi đứng ở một bên nhìn hai con ngoạn chơi, trong lòng nổi lên từng đợt chua xót. . .

Hoàng hôn buông xuống, Vũ Vi mang theo Đậu Nành cùng Hai Đậu trở lại khách sạn, hai con vừa lên trên giường liền ngủ thiếp đi. Vũ Vi đắp chăn cho hai con xong, hai tay ôm ngực đứng ở trước cửa sổ nhìn ngoài cửa sổ.

Trong đầu cô không ngừng suy nghĩ đến lúc cô cùng Mạc Từ Hiên quen biết tới nay càng là nghĩ đến hắt lòng của cô, càng thống đau. Nhưng là bóng dáng Mạc Từ Hiên cứ in sâu vào trong đầu óc cô, không thể nào biến mất.

"Đینگ đینگ đینگ." Ba tiếng gõ cửa vang lên ngắt đi suy nghĩ của Vũ Vi.

Vũ Vi lấy lại tinh thần giơ tay lên lau nước mắt bên khóe mắt, cô không biết, cư nhiên mình lại chảy nước mắt rồi.

Cô lau đi nước mắt, vươn tay mở cửa phòng, vừa mới cô có đặt bữa tối, chắc là người phụ vụ của khách sạn mang đến.

Nhưng khi cô mở cửa nhìn thấy Mạc Từ Hiên đứng trước cửa thời điểm, thân hình cô nhỏ gầy, cứng tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên nhìn thấy Vũ Vi thời điểm, trong lòng một trận chua xót đau đớn, hấn một bước tiến lên, nhin không được đem Vũ Vi ôm vào trong ngực, thanh âm khàn khàn, "Vũ Vi. Không rời đi không được sao?"

Hai tay Vũ Vi cũng ôm Mạc Từ Hiên, che dấu trong lòng chua xót, "Anh đã biết đáp án, hà tất phải hỏi lại a?"

Tâm Mạc Từ Hiên lại một lần nữa tê rần. Đúng vậy a hấn đã biết đáp án, nhưng là hấn chưa từ bỏ ý định, trong lòng mặt luôn luôn hi vọng.

"Như vậy, ở lại thêm một ngày nữa có được hay không?" Chỉ cần ngày mai là có kết quả kiểm nghiệm DNA, đến lúc đó, liền biết Mỹ Mỹ có phải hay không con của hấn rồi.

Vũ Vi nhẹ nhàng mà rời đi ôm ấp của Mạc Từ Hiên, ngẩng đầu nhìn hấn, "Hà tất a? Sớm muộn gì cũng phải rời đi. Sớm một ngày, chậm một ngày cũng không có khác nhau a?"

Mạc Từ Hiên cúi đầu, cánh môi khẽ gọi rần chắc hôn lên cánh môi ướt át phấn hồng của Vũ Vi. Vũ Vi thật không ngờ Mạc Từ Hiên sẽ hôn cô, cô trừng lớn hai mắt nhìn Mạc Từ Hiên, hấn làm sao có thể như vậy? Một khi bọn họ tiếp xúc như vậy, sẽ càng thêm không nở rời xa đối phương?

Hai tay cô dùng lực đẩy Mạc Từ Hiên ra, đồng thời lạnh lùng ra lệnh, "Buông. . . Hu hu hu." Ai biết cô mới mở miệng nói chuyện, lưỡi Mạc Từ Hiên cư nhiên mượn cơ hội trượt vào trong miệng cô cùng lưỡi thơm tho của cô găt gao dây dưa cùng một chỗ. . .

"Mạc. . . ." Vũ Vi lại một lần mở miệng ra lệnh Mạc Từ Hiên, nhưng là cô chỉ mới mở miệng, đã bị Mạc Từ Hiên ngăn chặn.

Vũ Vi dùng lực đẩy Mạc Từ Hiên ra, nhưng khí lực Mạc Từ Hiên rất lớn, cô căn bản không đẩy Mạc Từ Hiên ra được, có lẽ trong tiềm thức, cô căn bản không muốn đẩy Mạc Từ Hiên ra, thấy chính mình không đẩy Mạc Từ Hiên ra, Vũ Vi đơn giản đáp lại nụ hôn Mạc Từ Hiên, hãy để cho cô lần cuối cùng phóng túng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Đã lâu không tiếp xúc thân mật

Nụ hôn của Mạc Từ Hiên bá đạo mà nóng bỏng, cánh môi hấn khẽ gọi dùng lực mút hương thơm trong miệng Vũ Vi, muốn đem hương vị của Vũ Vi khắc sâu trong đầu.

Tay của hấn ở trên người Vũ Vi càng không ngừng du đạo, theo quần áo Vũ Vi trượt vào bên trong, vượt qua bộ ngực, tay trực tiếp ở chỗ no đủ của Vũ Vi nhẹ nhàng mà vuốt ve.

Đã bốn năm không có ân ái với ai Vũ Vi căn bản nhin không được mà bị Mạc Từ Hiên khiêu khích, cô nhin không được rên rỉ ra tiếng, "Úm~."

Chân giờ lên chòang qua vòng eo Mạc Từ Hiên, cọ xát hạ thân Mạc Từ Hiên, càng muốn thêm

Một tay Mạc Từ Hiên cời quần áo trên người Vũ Vi, một cái tay khác thuần thực cời bỏ áo ngực Vũ Vi, để cho toàn cơ thể Vũ Vi hiện ra trước hân, nhìn Vũ Vi da thịt trắng nõn, bộ ngực no đủ, bụng bằng phẳng, Mạc Từ Hiên nhin không được hít vào một hơi, Vũ Vi, vẫn luôn đẹp như thế!

Hạ thân của hân lại bắt đầu bành trướng, hân cúi đầu, cánh môi nóng bỏng từ cầm Vũ Vi một đường xuống phía dưới hôn, sau cùng dừng lại tại chỗ no đủ của Vũ Vi, hân hé miệng dùng lực mút vật no đủ của Vũ Vi, đầu lưỡi lại đùa bỡn cho vật no đủ đứng thẳng lên.

Vũ Vi chỉ cảm thấy toàn thân chính mình như là có hàng vạn con kiến ở trên thân thể chậm rãi bò qua bò lại để cho cô cực không thoải mái lại càng muốn thêm.

Hai tay của cô kéo đầu Mạc Từ Hiên xuống, đem nơi đầy đặn chính mình đưa vào trong miệng Mạc Từ Hiên, để cho hân dùng lực mút nơi đầy đặn của cô.

Mạc Từ Hiên để một tay trên chỗ no đủ của Vũ Vi, nhẹ nhàng mà vuốt ve nụ hoa của Vũ Vi, từ nụ hoa một đường trượt xuống dưới, đi tới nơi bí ẩn riêng tư của Vũ Vi, ngón tay hân mảnh khảnh, đẩy ra rùng rợn, thẳng vào nơi mảnh đất bí ẩn ẩm ướt, ngón tay hân, càng không ngừng ở bên trong vận vẹo.

"Ưm ~ Hiên ~." Vũ Vi nhin không được cùng thanh âm tới, "Em càng muốn thêm."

Mạc Từ Hiên hé miệng cười, dụng tốc độ nhanh nhất thoát những thứ trói buộc trên thân mình, để cho toàn thân chính mình trần trụi hiện ra trước mặt Vũ Vi, tay hân nâng thân thể Vũ Vi lên, đem quần áo trên người Vũ Vi tất cả đều cời, hai tay nâng cái mông Vũ Vi, hai tay Vũ Vi choàng qua cổ Mạc Từ Hiên, hai chân vòng qua eo Mạc Từ Hiên, hai người gât gao kề sát nhau, bỗng dưng, Mạc Từ Hiên động thân một cái tiến vào trong cơ thể cô cùng cô chặt chẽ kết hợp cùng một chỗ.

Mạc Từ Hiên càng không ngừng ở trong thân thể Vũ Vi ra vào, cánh môi nóng bỏng ngậm chặt vật no đủ của Vũ Vi, lưỡi càng không ngừng đùa giỡn thứ kiên định của cô, làm cho Vũ Vi càng không ngừng rên rỉ ra tiếng.

Trong phòng tổng thống to lớn, tình cảm mãnh liệt, hai người điên cuồng kết hợp cùng một chỗ, từ đứng thẳng, đến nghiêng người, đến nằm ngửa, tóm lại đủ các loại tư thế, càng không ngừng kết hợp. . . .

Đêm khuya, Mạc Từ Hiên ôm lấy Vũ Vi vào trong ngực. Hai người nằm trên giường, lẳng lặng nhìn trần nhà, không ai mở miệng nói chuyện.

Thật lâu sau, Vũ Vi từ trên giường bò lên, lại bị tay Mạc Từ Hiên nắm ngay cổ tay, hân dùng lực đem Vũ Vi nắm trở về, làm cho thân thể Vũ Vi ngã trên trong ngực to lớn của hân, "Em muốn đi đâu?" Hân môi mọng gọi khẽ bên tai Vũ Vi nhẹ giọng hỏi.

"Hai Đậu ngủ rất hay đá mềm, em muốn đắp chăn lại cho con." Tay Vũ Vi vòng qua ngực Mạc Từ Hiên.

"Hai Đậu?" Mạc Từ Hiên không khỏi có chút khó hiểu nhìn Vũ Vi.

Vũ Vi hé miệng cười, đứng dậy mặc áo ngủ, kéo tay Mạc Từ Hiên đi vào phòng ngủ.

Vừa mới đi tới cửa, Mạc Từ Hiên nhìn thấy hai con giống như đúc đang nằm ngủ song song ở trên giường!

Hân không khỏi quay đầu ôm Vũ Vi vào trong lòng, "Đồng Vũ Vi, em không biết như vậy rất tàn nhẫn với anh không?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 247: Ở lại thêm một ngày

Vũ Vi ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiên, chẳng lẽ hân không nên tức giận sao? Cô sinh hai đứa con, hân lại chỉ biết là có một đứa.

Nhìn thấy trong đôi mắt Mạc Từ Hiên hiện đau lòng. Giờ khắc này, cô mới hiểu, Mạc Từ Hiên vẫn yêu cô, trước sau như một, chưa bao giờ phai nhòa.

"Đồng Vũ Vi, lúc em nhìn Hai Đậu, làm sao em có thể chịu được? Em chắc hẳn là rất nhớ Đậu Nành a!" Mạc Từ Hiên đem Vũ Vi gât gao ôm vào trong lòng, đau lòng nói, nếu chỉ có một đứa mà nói, cô có lẽ sẽ nhớ tới đứa nhỏ này, nhưng là cô rõ ràng có hai đứa, lại chỉ có thể thấy một đứa, trong lòng của cô, chắc hẳn sẽ rất khó chịu!

Hốc mắt Vũ Vi ẩm ướt, Mạc Từ Hiên luôn yêu cô như vậy, vô luận bất cứ lúc nào, trong lòng hần nhớ vĩnh viễn là cô.

"Anh không trách em sao?" Trong mắt Vũ Vi nén lệ nhìn Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên nhin không được cười lên một tiếng, "Nha đầu ngốc, anh làm sao có thể trách em? Anh cảm kích em còn không kịp a, sinh cho anh hai đứa con đáng yêu như vậy." Kỳ thật, lúc nhìn thấy một đôi anh em nằm ngủ ở trên giường, trong lòng của hần hoàn toàn sáng tỏ, năm đó ở trong bệnh viện vì sao Vũ Vi đối với hần nói ra lời tuyệt tình như thế, bởi vì cô muốn hần rời đi, sau đó cô mới mang theo một đứa rời đi.

"Em lừa gạt anh nhiều như vậy năm a, anh như thế nào cũng không tức giận em sao?" Vũ Vi hít hít cái mũi nhìn Mạc Từ Hiên hỏi.

"Anh tại sao phải tức giận? Biết còn một đứa con nữa sống cùng em bốn năm, anh còn vui vẻ không kịp á." Mạc Từ Hiên sùng nịch điểm điểm cái mũi nhỏ Vũ Vi, sau đó buông Vũ Vi trong lòng, đi vào phòng ngủ, đem chăn đắp cho Hai Đậu, nhìn hai đứa con đáng yêu, hần nhin không được cúi đầu xuống trán hai đứa nhỏ, ấn lên một nụ hôn.

Vũ Vi dựa vào khung cửa nhìn Mạc Từ Hiên hôn hai đứa, trong lòng cô có chút chua xót, cô cảm thấy được chính mình quá tàn nhẫn, cư nhiên nhẫn tâm làm cho ba cha con bọn họ tách ra, cô xoay người đi trở về phòng ngủ, cô là không đành lòng nhìn.

Vũ Vi vừa mới đi vào phòng ngủ, eo nhỏ của cô liền bị người nào đó từ phía sau ôm, môi Mạc Từ Hiên dán tại bên tai cô, nhẹ giọng, "Đồng Vũ Vi, em có phải nên bồi thường cho anh không?"

Vũ Vi không khỏi quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên, "Bồi thường cái gì?"

Khỏe miệng Mạc Từ Hiên hướng về phía trước nhếch lên, một đôi mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm cánh môi Vũ Vi bị hần hôn đến sưng đỏ, "Em để cho anh cùng Hai Đậu tách ra nhiều như vậy năm, chẳng lẽ không nên bồi thường cho anh sao?"

Vũ Vi nhin không được cười lên một tiếng, hai tay chủ động choàng qua cản cổ Mạc Từ Hiên, cánh môi sưng đỏ hôn lên môi khô gọi của Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên từ bị động chuyển thành chủ động, thâm sâu hôn trả Vũ Vi, hần kéo áo ngủ Vũ Vi, trực tiếp đem Vũ Vi đặt ở trên giường mềm mại, động thân một cái, tiến vào Vũ Vi. . .

Bên trong, một màng ẩm áp, cảnh xuân vô hạn.

Sáng sớm

Mạc Từ Hiên mờ hơi đầm đìa nằm ở trên giường, Vũ Vi lại thở hỏn hển nằm thẳng ở trên giường, nhìn trần nhà ngẩn người, Mạc Từ Hiên quay mặt lại nhìn Vũ Vi. Hai người đều không có mở miệng nói chuyện, chỉ là lẳng lặng như vậy.

Thật lâu sau. Vũ Vi thâm sâu thở ra một hơi, từ trên giường ngồi dậy, bắt đầu mặc quần áo, kỳ thật, cô thật sự rất muốn vĩnh viễn nằm ở trên giường cùng Mạc Từ Hiên, nhưng đó là chuyện không thể.

"Vũ Vi, ở lại thêm một ngày nữa, không được sao?" Mạc Từ Hiên vươn tay nắm cánh tay Vũ Vi về mặt cầu xin nhìn Vũ Vi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Có thể trao đổi

Hôm nay có kết quả kiểm nghiệm DNA, chỉ cần Vũ Vi nán lại thêm một ngày, liền có thể biết kết quả.

Trái tim Vũ Vi đau xót, khổ sở muốn rơi nước mắt, cô cũng muốn ở lại thêm một ngày, thậm chí cả đời cũng không muốn rời đi nơi này, nhưng là cô không thể lưu lại.

Cô che dấu chua xót trong lòng, tránh thoát tay Mạc Từ Hiên, vừa mặc y phục, một bên nói sang chuyện khác, "Anh thích Đậu Nành hay là Hai Đậu?" Ở thêm một ngày, liệu có thể thay đổi gì sao? Kết quả, cô vẫn là rời đi nơi này. Ở thêm một ngày, trong lòng đau xót cùng khổ sở liền nhiều một phần, không bằng sớm một chút rời đi.

Mạc Từ Hiên trầm xuống, "Anh thích cả hai." Hai đứa đều là con hần, hần đều thích, đều không nữ, nhưng là hần luyến tiếc nhất vẫn là Vũ Vi.

Vũ Vi nhìn không được than nhỏ, ngẩng đầu nhìn Mạc Từ Hiên, "Anh nên hiểu, anh chỉ có thể chọn một trong hai."

Mạc Từ Hiên ở trên giường bắt đầu mặc quần áo, mặc quần áo tử tế, liền rời đi phòng ngủ, đi đến phòng ngủ lớn, ngồi ở bên giường lặng lẽ nhìn hai con vẫn còn đang ngủ say.

Vũ Vi không đành lòng thấy một màn như vậy, liền đi điện cho phục vụ đặt bữa sáng.

Đậu Nành cùng Hai Đậu hầu như là cùng mở hai mắt, hai đứa nhìn thấy cha ở bên cạnh giường, vui vẻ cực kì, ngồi dậy đồng thời bổ nhào vào trong lòng Mạc Từ Hiên, "Cha, cha."

Mạc Từ Hiên đem hai đứa nhỏ gút gao ôm vào trong ngực của mình, hôn rồi lại hôn, không nỡ buông ra một trong hai.

Dùng xong điểm tâm, Mạc Từ Hiên lái xe chở Vũ Vi cùng hai đứa nhỏ đến sân bay, dọc theo đường đi hân lo lắng cùng đợi điện thoại của Lạc Từ Ngôn, nhưng là Lạc Từ Ngôn vẫn không có gọi điện thoại cho hắn.

Xuống xe, Vũ Vi cùng hai con đồng khởi tiến vào sân bay, Mạc Từ Hiên chậm rãi đi theo bọn họ.

Hai Đậu quay đầu tránh thoát tay Vũ Vi, chạy đến bên người Mạc Từ Hiên kéo tay Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên cúi đầu sùng nịch sờ sờ đầu Hai Đậu.

Vũ Vi quay đầu nhìn Mạc Từ Hiên cùng Hai Đậu một cái, tiếp tục đi về phía trước, mãi cho đến chỗ chờ đợi, mới dừng bước.

Mất thấy Vũ Vi muốn đăng ký, Mạc Từ Hiên cầm điện thoại ra gọi cho Lạc Từ Ngôn, "Từ Ngôn, đã có kết quả chưa vậy?"

"Còn chưa có." Thanh âm Lạc Từ Ngôn trầm thấp truyền vào trong lỗ tai Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên nhìn không được thâm sâu thờ dài, sau đó cúp điện thoại đi đến bên người Vũ Vi cùng hai con.

Vũ Vi ngồi xổm xuống nhìn Đậu Nành cùng Hai Đậu, trong mắt nén lệ, nghẹn ngào, "Các con có hai người, một người sẽ ở cùng cha, một người theo mẹ đi Mĩ. . . ." Dừng một chút, cô nhìn hai con, "Ai muốn cùng mẹ đi Mĩ?"

Đậu Nành cùng Hai Đậu liếc nhìn nhau, lại nhìn nhìn Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên, Đậu Nành dẫn đầu ôm cổ Vũ Vi, "Mẹ, gia đình bốn người chúng ta không thể cùng một chỗ được sao? Con không nỡ xa mẹ, cũng không muốn xa cha. Mẹ, lưu lại không được sao?"

Nước mắt Vũ Vi dùng không được chảy xuống, cô cũng không nỡ rời đi nơi này, nhưng là. . . .

Cô gút gao ôm Đậu Nành cùng Hai Đậu, áy náy, "Thực xin lỗi, Đậu Nành, mẹ thực xin lỗi các con, không nên để cho các con nhỏ như vậy phải lựa chọn thế này."

Hai Đậu không khóc, lại cười cười, "Kỳ thật không có gì a, hiện tại đối như vậy, nhưng khi chúng ta nhớ ba mẹ, liền trao đổi lại."

"Ý kiến hay." Đậu Nành không khóc ngược lại nở nụ cười, ý kiến của Hai Đậu rất hay, lúc bọn họ nhớ ba hoặc mẹ liền trao đổi. (Editor: Nhưng khi cha bé nhớ mẹ bé thì ai đổi vs cha bé đây? @.@)

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Không phải con của anh

Vũ Vi nhìn không được cười lên một tiếng, sờ đầu Hai Đậu, đứa bé này, chính là thông minh như vậy, vốn là cảm thấy rất đau đớn, không biết nên lựa chọn người nào cho tốt, nhưng mà Hai Đậu vừa nói như thế, trái lại không sao, lựa chọn ai cũng như nhau.

Đậu Nành hơi suy nghĩ một chút, "Con muốn trước ở lại bên cạnh cha. Chờ lúc nhớ mẹ, liền cùng em trai trao đổi".

"Tốt" Vũ Vi từ dưới đất đứng lên, đem tay nhỏ bé của Đậu Nành đặt trong tay Mạc Từ Hiên, nâng trông mắt thật sâu nhìn Mạc Từ Hiên, giống như muốn đem Mạc Từ Hiên dung vào mắt của cô, hồi lâu cô hé miệng cười một tiếng, "Chiều cổ Đậu Nành thật tốt. . . cùng chính anh". Nói xong cô xoay người tay phải nắm tay Hai Đậu đi về phía kiểm tra vé.

Mạc Từ Hiền một phen níu cổ tay trái của Vũ Vi lại kéo cô vào ngực của mình dùng sức ôm cô, “Vũ Vi, chiều cô mình thật tốt”.

Mùi Vũ Vi có chút xót, thật vất vả ngăn nước mắt vừa muốn chảy xuống, cô gạt đầu một cái, “Em sẽ, yên tâm”.

Mạc Từ Hiền cực kỳ không muốn phải buông Vũ Vi ra, nắm tay nhỏ bé của Đậu Nành đứng tại chỗ nhìn bóng lưng Vũ Vi cùng Hai Đậu rời đi.

Vũ Vi từng bước từng bước đi về phía trước, cô không dám quay đầu lại, cô sợ một khi quay đầu lại liền không nữa rời đi.

“Mẹ, con hiện tại liền muốn mẹ, làm sao bây giờ?” Đậu Nành nhìn theo bóng lưng Vũ Vi lớn tiếng nói.

Bước chân Vũ Vi đang đi về phía trước lập tức dừng lại một chút, sau đó cũng không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước.

“Mẹ, ô ô ô” Đậu Nành thấy mẹ không quay đầu lại đau lòng khóc.

Tiếng khóc của Đậu Nành làm tâm Vũ Vi, cực kỳ đau, nhưng mà, cô không thể quay đầu lại, một khi quay đầu lại, cô liền không nữa rời đi.

Mạc Từ Hiền khom người đem Đậu Nành ôm vào trong ngực, vừa nhẹ giọng dỗ bé, vừa thật sâu nhìn bóng dáng Vũ Vi rời đi, Vũ Vi đi từng bước về phía trước, tim của anh sẽ đau một phần, “Đậu Nành ngoan, mẹ cùng em rất nhanh sẽ quay lại với con, không khóc”.

Hai Đậu vẫn không ngừng quay đầu lại nhìn cha cùng anh, trong lòng rất không nữa rời hai người, chẳng qua là mẹ muốn rời khỏi, mà bé là con trai phải bảo vệ bên người mẹ.

Mất thấy Vũ Vi dẫn Hai Đậu qua cửa kiểm tra vé, tâm Mạc Từ Hiền, nặng nề lại khó chịu, anh giơ tay lên lau nước mắt trên mặt Hai Đậu, thật sâu nhìn Vũ Vi cùng Hai Đậu một cái, xoay người rời đi.

Mới vừa qua cửa kiểm tra vé, Vũ Vi liền đứng lại, chậm rãi xoay người, vừa lúc thấy bóng lưng Mạc Từ Hiền ôm Đậu Nành rời đi, Vũ Vi dùng sức hít mũi một cái, cúi đầu nhìn Hai Đậu cười một tiếng, “Chúng ta đi thôi”.

Mạc Từ Hiền đặt Đậu Nành ở vị trí kế bên tài xế, thắt dây an toàn, mình ngồi vào chỗ tài xế, chậm rãi lái xe về phía trước, mới vừa đi không xa, điện thoại reo lên, là Lạc Từ Ngôn.

Mạc Từ Hiền lập tức nghe điện thoại, “Thế nào?”.

“Từ Hiền, có kết quả, Mỹ Mỹ...không phải là con của cậu”. Giọng Lạc Từ Hiền trầm xuống xen lẫn hưng phấn.

Anh biết, anh biết, Mỹ Mỹ không có một chút giống anh, làm sao có thể là con của anh đây?

Mạc Từ Hiền kích động không thôi, trong lòng cực kỳ hưng phấn, thậm chí nói không ra lời, trên mặt anh hiện ra nụ cười rất lâu chưa xuất hiện, “Từ Ngôn, cảm ơn, sau này nói sau”. Nói xong, anh cúp điện thoại, xe chạy trên đường cao tốc đột nhiên thay đổi, nhanh chóng chạy về phía sân bay.

“Cha, chúng ta đi đâu vậy?” Đậu Nành không rõ mắt to nhìn Mạc Từ Hiền.

Mạc Từ Hiền vui vẻ cười một tiếng, tay xoa đầu Đậu Nành, “Đậu Nành, cha dẫn con đón mẹ cùng em quay lại”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Cứ nhiên không đi?

Thời gian lên máy bay đã đến, Vũ Vi quay đầu liếc mắt nhìn khắp nơi, sau đó nắm tay Hai Đậu đi vào bên trong sân bay.

Mạc Từ Hiền xuống xe, ôm Đậu Nành, dùng tốc độ nhanh nhất chạy vào sân bay, nhưng anh vẫn chậm một bước, nơi kiểm tra vé, đã không còn bóng dáng Vũ Vi cùng Hai Đậu.

Đậu Nành liếc mắt nhìn khắp nơi, “Cha, mẹ cùng em trai đã lên máy bay làm sao bây giờ?”.

Mạc Từ Hiền vỗ vỗ bả vai Đậu Nành, “Yên tâm, cha nhất định sẽ tìm được mẹ cùng em, tuyệt đối sẽ không cho họ rời xa chúng ta”.

Bên kia, Vũ Vi đã cùng Hai Đậu lên máy bay.

Hai mẹ con sóng vai ngồi trên ghế, Vũ Vi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn lên bầu trời xanh thẳm, một cảm giác buồn bã xuất hiện, trong lòng cô cực kỳ không nỡ rời bầu trời xanh thẳm này, Lạc Ngưng Nhi, Khương Dĩ Hằng cùng Hạo Hạo, còn có Đậu Đậu ... cùng Mạc Từ Hiên.

Chẳng qua là...

“Máy bay rất nhanh sẽ cất cánh, xin quý khách ngồi cẩn thận”. Một giọng nữ trẻ tuổi dễ nghe truyền vào khoang máy bay truyền vào tai mỗi người.

Tâm Vũ Vi trầm xuống, cảm giác buồn bã mới vừa rồi càng thêm nồng nặc, cô đè nén cảm giác buồn bã vào sâu trong lòng, chậm rãi thu hồi tầm mắt.

Máy bay chạy từ từ trên đường băng, nhìn cánh vật bên cạnh chọt lóe trước mắt rồi biến mất, Vũ Vi khẽ sở cười một tiếng, cánh vật chọt lóe rồi biến mất, ngoảnh lại, liền không thấy, người đâu? Sau khi rời đi, phải chăng có thể hoàn toàn quên?

Trong lòng từng trận chua xót, xông lên đầu, mũi có chút ê ẩm...

“Mẹ” Hai Đậu ngược nhìn Vũ Vi.

Nhìn gương mặt đáng yêu của Hai Đậu, chua xót trong lòng Vũ Vi giảm bớt rất nhiều, vươn tay ngắt má Hai Đậu, hé miệng cười một tiếng, cô còn có Hai Đậu, không phải sao?

Cô ôm Hai Đậu vào ngực khẽ nhắm mắt, chờ đợi máy bay cất cánh.

Máy bay đang chạy trên đường băng, càng lúc càng nhanh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng bay lên trời.

Tâm Vũ Vi, một khắc máy bay cất cánh hoàn toàn thu vào.

Máy bay vững vàng bay, bỗng dưng, máy bay trong chốc lát rung động, cơ thể Vũ Vi cùng Hai Đậu không khống chế được ngã về phía trước, suýt nữa đụng vào chỗ ngồi trước mặt.

Tim Vũ Vi không khỏi lộp bộp một cái, chẳng lẽ máy bay gặp sự cố? Cô không cần suy nghĩ ôm Hai Đậu vào trong lòng thật chặt, dùng thân thể của mình bảo vệ Hai Đậu.

Những hành khách khác đều có chút bối rối, thậm chí có một số còn bung dù chuẩn bị nhảy.

“Các vị hành khách, không nên hoảng sợ, ngồi yên trên ghế, bởi vì nguyên nhân thời tiết, mới kéo dài thời gian cất cánh, xin các vị chuẩn bị tốt. Máy bay chuẩn bị hạ xuống thành phố N”. Giọng tiếp viên hàng không bình tĩnh truyền vào khoang máy bay truyền vào tai mọi người.

Vũ Vi yên tâm thở ra một hơi, chậm rãi buông Hai Đậu trong lòng ra.

Máy bay rất nhanh hạ xuống, một khắc máy bay chạm đất tâm trạng Vũ Vi cực kì phức tạp, cô nắm tay Hai Đậu đi vào sân bay.

“Mẹ, mẹ, mẹ” Vũ Vi cùng Hai Đậu mới vừa đi vào sân bay, nghe được giọng hưng phấn của Đậu Nành.

Vũ Vi âm thầm cười một tiếng, Đậu Nành cùng Mạc Từ Hiên đã rời đi, cô tự nhiên nghe được giọng Đậu Nành, nhất định là cô nghe lầm. Cô không để ý tới giọng non nớt kia, tiếp tục nhìn trước người.

“Mẹ, mẹ, mẹ” Đậu Nành thấy Vũ Vi không để ý tới bé nên kêu một lần nữa.

“Vũ Vĩ” giọng nói dễ nghe của Mạc Từ Hiên truyền vào tai Vũ Vi.

Lần này, Vũ Vi nghe rất rõ ràng, là giọng của Mạc Từ Hiên cùng Đậu Nành, cô không khỏi dừng bước chân lại, nhìn theo nơi phát ra giọng nói, chỉ thấy Mạc Từ Hiên ôm Đậu Nành trong ngực, về kích động nhìn Vũ Vi cùng Hai Đậu.

Vũ Vi ngây ngẩn cả người, Mạc Từ Hiên tự nhiên không đi?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Kết cục 1

Mạc Từ Hiên đem Đậu Nành thả xuống đất dắt tay Đậu Nành, đi về phía Vũ Vi cùng Hai Đậu.

Vũ Vi nắm tay Hai Đậu lui về phía sau, lui về phía sau, cô vừa lui về phía sau, vừa nhìn Mạc Từ Hiên lắc đầu, “Không nên. Không nên tới. ..Nếu như anh, tôi, em sẽ không nỡ rời xa mọi người”.

“Không được rời đi cũng không cần rời đi, chúng ta một nhà bốn người sẽ cả ngày vui vẻ” Mạc Từ Hiên vừa đi về phía trước vừa nhìn Vũ Vi nói.

Hốc mắt Vũ Vi ẩm ướt, cô làm sao không muốn lưu lại! Nhưng mà, “Anh phải biết, em không thể lưu lại, em không có cách nào đối mặt với Mỹ Mỹ”.

“Quản Mỹ Mỹ, Mỹ Mỹ căn bản không phải là con gái của anh” Mạc Từ Hiên buông Đậu Nành ra chạy tới bên người Vũ Vi, tay ôm Vũ Vi vào trong ngực của mình, “Mỹ Mỹ căn bản không phải là con gái của anh, cho nên, không cần đi, ở lại cùng anh cùng Đậu Nành, chúng ta một nhà bốn người ngày ngày sống vui vẻ”.

Mỹ Mỹ không phải con gái Mạc Từ Hiên? Làm sao? Làm sao có thể?

Vũ Vi nhất thời ngây ngẩn cả người, ngơ ngác đứng tại chỗ mặc cho Mạc Từ Hiên ôm.

Mạc Từ Hiên thấy Vũ Vi không tin, liền ở bên tai của cô nhẹ giọng nói, “Anh vừa mới nhận được điện thoại của bệnh viện, anh cùng Mỹ Mỹ không có quan hệ huyết thống”.

Về mặt Vũ Vi hứng phần lại không tin nhìn Mạc Từ Hiên, “Có thật không? Anh không có gạt em?” Nếu Mỹ Mỹ không phải là con gái của Mạc Từ Hiên, như vậy... cô có thể không chút cố kỵ nào ở lại.

Mạc Từ Hiên hé miệng cười một tiếng, môi mỏng nhẹ nhàng ở trên mặt Vũ Vi hôn một cái, “Vũ Vi trên đời này, anh có thể lừa gạt bất luận người nào, duy chỉ có em sẽ không lừa gạt, anh không muốn phải...”

Bên kia Hai Đậu cùng Đậu Nành vui vẻ dắt tay nhau ngược đầu nhìn cha cùng mẹ ôm nhau.

Vũ Vi cùng Mạc Từ Hiên mang theo hai đứa bé trở về biệt thự Mạc gia. Một nhà bốn người từ đó ngày ngày vui vẻ.

Mạc Từ Hiên sai người ở trong phòng Đậu Nành đặt một cái giường, Hai Đậu cùng Đậu Nành cùng nhau ngủ chung phòng ngủ.

Còn Mỹ Mỹ ở trong phòng khác. Tình thương của người mẹ mà Vũ Vi cho Mỹ Mỹ tuyệt đối không ít hơn so với Đậu Nành cùng Hai Đậu.

*****

Trong phòng bếp. Mạc Từ Hiên mặc tạp dề đang làm bữa tối, Vũ Vi dựa vào ghế sa-lon xem phim truyền hình mình thích, phim Hàn “Nhớ người” vừa xem, vừa chảy nước mắt.

Hai Đậu ngồi ở một bên, không nhìn được lắc đầu một cái, mẹ lúc nào cũng cảm tính như vậy, xem TV cũng khóc nức nở như vậy. Bé đưa khăn giấy tới trước người mẹ, “Khăn giấy”.

Vũ Vi nhận lấy khăn giấy chùi nước mắt, lại chùi nước mũi.

“Com tối được rồi, tôi dùng com nhanh lên” Một tay Mạc Từ Hiên cầm xéng, trên mặt nở nụ cười vui vẻ nhìn vợ cùng hai đứa con đáng yêu mình yêu nhất.

Đậu Nành cùng Hai Đậu hưng phấn chạy vào phòng bếp thưởng thức thức ăn ngon cha làm.

Vũ Vi đuổi lưng một cái từ trên ghế sa-lon đứng lên, mới vừa đi tới nhà bếp, Mạc Từ Hiên đã đến trước người của cô. Chặn ngang cô ôm vào trong ngực, ôm thẳng đến phòng bếp, mới nhẹ nhàng đặt cô lên ghế.

Nhìn thấy một bàn đầy thức ăn ngon, Vũ Vi hé miệng cười một tiếng, mỗi ngày làm com cho ba mẹ con cô ăn, đã trở thành niềm vui thích lớn nhất của Mạc Từ Hiên.

Cô gấp một miếng cá tuyết, nhẹ nhàng thử một cái.

“Như thế nào? Hương vị như thế nào?” Về mặt Mạc Từ Hiên đầy mong đợi chờ Vũ Vi khen ngợi, đây chính là món ăn anh mới vừa học được.

Vũ Vi khoi tròn mắt, khẽ gật đầu, nhân nhặt mở miệng nói, “Còn có thể”.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 252: Kết cục 2

"Chỉ tạm tạm?" Mạc Từ Hiên âm lượng đột nhiên tăng cao, trên mặt là thần sắc thất vọng, món ăn này anh đã học suốt cả một ngày cũng chỉ có ba chữ này thôi sao? !

Vũ Vi thấy Mạc Từ Hiên thần sắc thất vọng nhìn không được cười lên một tiếng "Lừa anh thôi, ăn rất ngon."

Mạc Từ Hiên một tay ôm lấy Vũ Vi vào trong ngực "Đồng Vũ Vi em lại dám lừa anh?"

Vũ Vi đôi tay vòng quanh cổ Mạc Từ Hiên để tránh mình rơi xuống đất. "Anh làm gì đấy? Thả em xuống "

"Em đã ăn no rồi nhưng anh còn đói đấy." Mạc Từ Hiên nhìn Vũ Vi tròn mắt tràn đầy yêu thương.

"Vậy thì ăn cơm thôi!" Vũ Vi chỉ vào bàn thức ăn nói với Mạc Từ Hiên.

Mạc Từ Hiên không để ý tới lời Vũ Vi nói, ôm cô thẳng lên lầu hai vào phòng ngủ, đem cô đặt lên giường thân thể cao lớn đè trên người cô kêu gọi cánh môi nhẹ nhàng ghé hôn lên cánh môi cô, lưỡi trượt vào trong khoang miệng cùng cái lưỡi cô dây dưa quấn chặt, anh dùng lực mút lấy hương thơm trong miệng cô, bàn tay càng không ngừng vuốt ve lưng cùng bộ ngực đầy đặn của cô.

Vũ Vi đáp lại nụ hôn nóng bỏng kích thích của anh "Hiên, không phải anh nói đói bụng sao?" Thật vất vả mới ngừng được Vũ Vi mở miệng hỏi Mạc Từ Hiên,

Mạc Từ Hiên kêu gọi rời khỏi cánh môi Vũ Vi, một đường hôn xuống phía dưới "Anh đúng là đói, vô cùng đói, đói đến mức muốn ăn luôn em, và chỉ có ăn em anh mới có thể thỏa mãn" Dứt lời nhanh chóng đem quần áo trên người Vũ Vi cởi ra, cánh môi ngậm bộ ngực đầy đặn dùng đầu lưỡi không ngừng đùa bỡn hai núm hoa trước ngực, bàn tay theo bụng trượt vào bên trong quần lót cô, ngón tay nhẹ nhàng vạch ra khu vườn rậm rạp đi tới giải đất thần bí, nhẹ nhàng vân vê khu vực nhạy cảm của cô.

Vũ Vi chỉ cảm thấy toàn thân của mình giống như có rất nhiều con kiến nhỏ chậm rãi bò qua làm cô cảm thấy ngứa ngáy có chút không thích ứng, trong vô thức cô càng dựa sát vào anh muốn xua đi cảm giác này.

Mạc Từ Hiên một đường hôn xuống phía dưới, anh cởi ra quần lót của cô, hôn xuống giải đất uồn ướt, đầu lưỡi mở ra buột rậm liếm lát mật ngọt trong đó . . .

"Hiên ~" Vũ Vi càng không ngừng giãy dụa thân thể cô rất nóng "Hiên, cho em . . ."

Mạc Từ Hiên hé miệng cười cười, đem lấy chính mình nóng bỏng chống đỡ ở nơi uồn ướt của Vũ Vi, động thân tiến vào trong cô, cùng cô chặt chẽ kết hợp với nhau . . .

Bên trong phòng cảnh xuân một mảnh âm áp.

Trong phòng bếp.

Đậu Nành cùng Đậu Đậu vẫn từ từ thưởng thức thức ăn ngon, thấy ba mẹ không có dưới lầu, Đậu Nành có chút không hiểu hần một tay chống cằm, nhìn nơi cầu thang "Cha không phải nói đói bụng sao? Tại sao không ăn cơm?"

Đậu Đậu hưng hăng gõ một cái lên đầu Đậu Nành "Ba dĩ nhiên là đang ăn mẹ rồi."

Đậu Nành che cái trán bị đau không hiểu nhìn Đậu Đậu "Ba đói bụng ăn mẹ? Vậy chúng ta đói bụng ăn gì?"

Đậu Đậu vừa đập thêm một cái vào trên đầu Đậu Nành "Ngốc thật, chúng ta bây giờ đói bụng đương nhiên là ăn cơm, lớn lên về sau à. . . . Hừ hừ. . . ." gương mặt anh tuần lộc ra một mỉm cười giảo hoạt (tất cả mọi người đều hiểu)

Đậu Nành chớp chớp cặp mắt bày tỏ không hiểu

Đậu Đậu liếc mắt, ai tới nói cho hắn biết vì sao hắn có một người anh đàn như vậy chứ? !

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 253: Ngoại truyện về Đậu Đậu

Đậu Đậu kể từ khi nhìn thấy ba liền hết sức thích ba mình, trải qua tỉ mỉ quan sát cùng cảm giác cậu biết cha còn thương mẹ, thật ra thì hai người vẫn yêu đôi phương, vì vậy cậu luôn nghĩ biện pháp muốn đem ba mẹ lôi kéo ở chung một chỗ.

Nhưng giữa cha và mẹ còn có một lão yêu bà cùng tiểu yêu bà.

Làm thế nào đây?

Làm thế nào đây? Muốn cha và mẹ ở chung một chỗ sẽ phải đem lão yêu bà cùng tiểu yêu bà đuổi ra khỏi Mạc gia mới được.

Cậu đã nghĩ rất nhiều biện pháp nhưng cảm thấy không thể thực hiện được, cuối cùng cậu quyết định tập kích lão yêu bà Tề Mỹ Linh khiến lão yêu bà ngược đãi cậu, khi đó cậu sẽ dùng máy ghi âm ghi lại rồi sao chép ra, đem một nửa giao cho mẹ, mẹ tính tình mặc dù có chút trầm ổn thích nhẫn nhịn thích lui bước nhưng cậu tin là gặp phải tình huống này mẹ tuyệt đối sẽ không nhẫn nhịn.

Vì vậy cậu cố ý khiêu khích Tề Mỹ Linh, luôn làm khó bà ta, chọc bà ta tức giận, rốt cuộc bà ta không nhịn nổi đã vào trong phòng của cậu uy hiếp cậu, nhéo cậu, cậu đau cơ hồ muốn lớn tiếng kêu đau, nhưng cậu nhịn còn làm bộ như Đậu Nành nhất gan đáng về rất sợ bà ta.

Tề Mỹ Linh nhìn thấy cậu sợ liền nghênh ngang rời đi.

Sau đó cậu lấy máy ghi âm ra hừ lạnh cười một tiếng, lão yêu bà muốn cùng tôi đấu, bà không có cửa đâu!

Ngày thứ hai cậu liền đem máy ghi âm giao cho mẹ, quả nhiên mẹ đau lòng cũng nổi giận rồi ôm anh trai cùng cậu khóc, khóc thật lâu liền vội vã rời khỏi khách sạn.

Mấy ngày sau trên các tờ báo liền đăng Tổng giám đốc phu nhân Mạc thị Tề Mỹ Linh bởi vì ngược đãi trẻ con nên bị ngồi tù.

Hoan hô, lão yêu bà hoàn toàn bị cậu và mẹ liên thủ giải quyết xong.

Nhưng cha và mẹ vẫn không thể ở cùng nhau nguyên nhân còn có một tiểu yêu bà Mạc Mỹ Mỹ.

Không sao, lão yêu bà cậu còn giải quyết được huống chi một tiểu yêu bà?

Cậu cố ý cùng anh trai đổi thân phận, ở trong biệt thự Mạc gia cùng cha tiếp xúc lẫn nhau tranh thủ tình cảm từ ba cậu.

Hôm nay đang lúc ăn điểm tâm cậu thấy trên khay trà có tờ báo, thấy ba ngồi ở trên ghế sa lon cậu vui vẻ chạy đến bên cạnh cùng ba xem báo, khi cậu thấy trên báo Tề Mỹ Linh bị mẹ đánh cho thảm cậu thật không nhịn được muốn cười ra tiếng, thấy Tề Mỹ Linh bị đánh như thế cậu hiểu là mẹ thương mình cùng anh trai thế nào!

Đoán chừng người bình thường không nhìn ra gương mặt đó là Tề Mỹ Linh.

Mỹ Mỹ cái tiểu yêu bà này nhìn thấy hấn và ba ở chung rất đố kỵ bỏ đến trên đùi ba, muốn cùng ba xem báo còn ngọt ngào kêu ba?

Cậu lạnh lùng liếc nhìn về Mỹ Mỹ cùng cha một cái, nhìn thế nào cũng cảm thấy hai người không có điểm giống như cha với con làm cậu không nhịn được giễu cợt nói "Không cần phải làm như thế đó cũng là ba ta."

"Không thấy ta cùng ba đáng dấp giống nhau như đúc sao?" Mỹ Mỹ còn khiêu khích nhìn cậu!

Choáng nha lão tử đã nổi giận, người giống ba vậy ta giống ai?

Vừa lúc này Khương Dĩ Hằng vừa đi vào, mà Mỹ Mỹ quả thật tựa như phiên bản thu nhỏ của chú Khương vậy, cậu thậm chí hoài nghi chú Khương mới là ba của Mỹ Mỹ vì vậy cậu chỉ vào chú Khương nói với Mỹ Mỹ "Ta cảm thấy người càng giống người này!"

Nghe được lời nói đó... thân hình ba rất rõ ràng cứng đờ, khi ba nhìn thấy chú Khương trong nháy mắt sắc mặt nổi lên biến hóa rất lớn, khi đó cậu biết ngay ba đối với tiểu yêu bà cũng bắt đầu hoài nghi, sau khi chứng minh thì cậu nói rất đúng, tiểu yêu bà thật không phải là con gái ruột của ba.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 254: Ngoại truyện Khương Dĩ Hằng cùng Tề Mỹ Linh (1)

Tôi là Khương Dĩ Hằng là bác sĩ trưởng khoa bệnh viện phụ sản.

Tôi có một đứa con trai, vợ tôi qua đời khi mới sinh không bao lâu.

Bởi vì không có mẹ con trai ở trường học luôn chịu sự chọc ghẹo của bạn bè, tôi biết rõ con trai rất khổ sở. Nhưng tôi là một người đàn ông nên không thể xen tay vào. Chỉ có thể lo lắng trong lòng mà thôi.

Ngày đó khi đưa con trai đến trường học xong, lại sợ cậu bé bị người ta khi dễ tôi liền lặng lẽ quay trở lại trường học, từ xa liền thấy con trai bị một đám bạn học cười nhạo châm chọc, tôi nổi giận nhưng lại không biết nên làm sao mới phải, chỉ có thể đứng tại chỗ nhìn con trai bị đám bạn khi dễ, trong lòng thật sự rất khổ sở.

Lúc này xuất hiện một cô gái tự xưng là mẹ của Hạo Hạo, không những biết rõ sở thích cùng tính cách của Hạo Hạo còn đối với cậu bé rất tốt, đem mấy cậu nhóc cười nhạo Hạo Hạo á khẩu không nói lên lời cuối cùng phải nói xin lỗi cô gái mới bỏ qua cho những đứa bé kia.

Tôi rất ngạc nhiên cô gái này tại sao tự xưng là mẹ của Hạo Hạo?

Sau lại thấy Hạo Hạo cầm tiền trả cho cô ấy lúc đó tôi mới ngộ ra thì ra cô gái này là người mà Hạo Hạo đã thuê.

Một khắc kia trong lòng của tôi khó chịu không cách nào biểu đạt thành lời.

Cô gái còn cùng Hạo Hạo ước hẹn làm hai mẹ con.

Khi cô gái kia rời khỏi trường học đi ngang qua bên cạnh tôi, tôi đã ngăn cô ta lại trả cho cô ta tiền, nhưng cô gái này lại không lấy còn nói là thật tâm đối tốt với Hạo Hạo, khi đó trong lòng tôi rất cảm kích cô gái này. Cũng biết cô gái này là thật tâm không vụ lợi.

Sau lại trải qua tiếp xúc tôi biết cô gái kia tên gọi Đồng Vũ Vi, làm việc ở Callme.

Sinh nhật Hạo Hạo cũng là ngày Lễ Tiểu Đồng cùng Lạc Từ Ngôn kỷ niệm ngày cưới, Hạo Hạo lại muốn cùng Vũ Vi trải qua sinh nhật, tôi liền gọi đến Callme yêu cầu Đồng Vũ Vi làm bạn gái tôi như vậy Vũ Vi cùng với Hạo Hạo cùng trải qua sinh nhật lại không làm trễ nãi công việc. Vẹn cả đôi đường.

Quả nhiên Vũ Vi khi nhìn thấy Hạo Hạo vui vẻ không thôi, ba người chúng tôi giống như một gia đình tham gia buổi lễ kỷ niệm, chỉ là trong lòng tôi luôn xem Vũ Vi như em gái, đang nghĩ tới lúc nào thì có thể báo đáp ân tình của cô đối với Hạo Hạo, bởi vì có cô các bạn học không còn khi dễ Hạo Hạo còn cùng cậu chơi và tính tình cậu bé ngày càng hoạt bát đáng yêu.

Sau đó khi ở bệnh viện nhìn thấy Vũ Vi tôi mới biết Vũ Vi là thiếu phụ nhân của Mạc gia, thấy Vũ Vi hạnh phúc vui vẻ tôi cũng vậy thấy vui cho cô ấy, lúc kiểm tra sức khỏe thì phát hiện Vũ Vi đã mang thai.

Vũ Vi muốn tôi giấu Mạc lão phu nhân để tạo niềm vui bất ngờ cho Mạc thiếu gia tôi đã không ngại mà đồng ý.

Ban đêm trong lúc rảnh rỗi tôi đi đến quán rượu thường hay uống ai biết vừa mới đi vào cửa đã đụng phải một người phụ nữ trẻ tuổi, cô gái này rất đẹp vóc người xinh đẹp gọi cảm, vài năm qua đã quen sống không có phụ nữ nhưng khi nhìn thấy cô gái này tôi tự nhiên sinh ra phản ứng.

Tôi âm thầm cười một tiếng Khương Dĩ Hằng người đã đói khát đến nước này rồi sao?

Tầm mắt của tôi rơi trên người phụ nữ này, mắt thấy cô ta sẽ ngã nhào trên đất theo phản ứng tự nhiên đồ lấy thân thể cô ta để cô ta không té ngã

Cô ta rơi vào trong lòng của tôi trong cái giây phút kia hạ thân của tôi rất rõ ràng bành trướng, tôi đè nén dục vọng trong lòng nuốt nước bọt "Tiểu thư có không sao chứ?"

Cô ta lại lập tức đẩy tôi ra và nói "Cám ơn." Liền lướt qua tôi đi tiếp về phía trước.

Tôi lắc đầu, trên người cô ấy đầy mùi rượu.

Tôi sợ cô ta sẽ lại ngã nên đứng tại chỗ nhìn theo ai biết cô ta lại dừng bước sau đó lui về phía sau mấy bước đến bên cạnh tôi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 255: Ngoại truyện Khương Dĩ Hằng và Tê Mỹ Linh ngoại truyện (2)

Tim của tôi, cái phút khi cô gái kia đến gần tôi, gia tốc nhảy lên mấy cái, đây là tình huống chưa từng có, những năm gần đây, cũng không có thiếu phụ nữ đến gần tôi, nhưng mà tôi một chút phản ứng cũng không có, mà cô gái vừa mới tiếp cận tôi, tôi liền có phản ứng, loại cảm giác này, thật là không

cách nào tả được.

Ai biết, cô gái lại mở miệng nói với tôi, "Anh giúp tôi, tôi sẽ báo đáp anh." Nói xong, môi của cô ấy hôn lên cánh môi của tôi.

Tôi liền giật mình, không nghĩ đến cô gái này sẽ hôn tôi, tôi nhủ nhẹ chân mày, sau đó một dùng sức đẩy cô gái ra. Rất rõ ràng nói cho cô gái kia, "Tôi không muốn cô hôn báo." Thật ra thì, giờ khắc này ở cánh môi tôi được cô gái kia hôn lên, máu của tôi sôi trào, ngay lập tức muốn cô gái này, nhưng mà, tôi không thể làm như vậy, tôi không muốn làm một tiểu nhân thừa dịp người gặp nguy.

Vậy mà đôi tay cô gái lại lôi cánh tay của tôi lại, nói với tôi, "Nhưng tôi lại không thích thiếu nhân tình của người khác." Nói xong, cô ấy lấn người tiến lên, nâng một chân lên, quần bờ eo của tôi, đôi tay ôm trên cổ tôi, lại một lần nữa hôn lên cánh môi của tôi.

Không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt lời mời như vậy, tôi cũng không ngoại lệ.

Lần này tôi không có đẩy cô ấy ra, mà hôn trả cánh môi của cô nàng, đồng thời đôi tay chặn ngang bả cô ấy lên, "Cô gái, nhớ, là em chộc tôi trước." Dứt lời, tôi ôm cô gái đi tới bên cạnh xe của tôi, mở cửa xe, nhét cô gái vào chỗ ngồi, đóng cửa xe, sau đó, thân thể cao lớn của tôi đè ở trên người cô nàng, cánh môi tôi không kịp chờ đợi cô ấy ổn định, áo cũng không kịp cởi xuống, chỉ là kéo khóa quần, tôi kéo cái mông của cô nàng, đem trời buộc nơi hạ thân cô ta tháo ra, không có tiền tấu tiến vào cô gái, khi gặp phải trở ngại trong tầng cơ thể cô gái kia, tôi kinh hãi, cô nàng này, lại là xử nữ? !

Tôi muốn cũng không muốn từ bên trong thân thể cô nàng lui ra ngoài.

Nhưng cô ấy lại ngồi dậy, ôm cổ của tôi, cầu xin tôi, "Muốn em, cầu xin anh." Nói xong cánh môi của cô ấy áp lên cánh môi của tôi, đôi tay càng không ngừng vuốt ve thân thể của tôi, còn vuốt ve hai điểm đỏ trước ngực tôi, tôi nhẫn nhịn không được, đẩy ngã cô nàng ở trên ghế, hôn trả cánh môi cô ấy, trong miệng của cô có tư vị rượu đỏ, thâm nhi thường thức càng có thêm mùi vị, tôi không ngừng hôn cô nàng, bàn tay ghé vào trước ngực cô ấy, nhẹ nhàng vuốt ve nơi đầy đặn kia, môi của tôi, dọc theo cần cổ một đường xuống phía dưới hôn, sau đó hé miệng ngậm nơi đầy đặn của cô, bàn tay vẫn vuốt ve nơi đầy đặn, đầu lưỡi liếm nơi đầy đặn đó, cô ấy thật đầy đặn, vừa trắng vừa to, một tay tôi dường như cảm không được, tôi càng thêm hưng phấn, cánh môi rời khỏi nơi đầy đặn kia, hôn một đường xuống phía dưới, mãi cho đến hạ thân, lưỡi của tôi vạch ra dải đất rừng rậm ướt của cô ấy, đầu lưỡi đùa bỡn hạt nhỏ nổi lên, ngón tay thay thế thanh nóng rực ở trong cơ thể cô nàng nhẹ nhàng ra vào, cô gái chưa biết mùi đời căn bản không chịu nổi trêu đùa của tôi, càng không ngừng uốn éo người, cầu xin tôi, cho cô ấy nhiều hơn, tôi xấu xa cười một tiếng, tôi nghĩ muốn cũng là nhiều hơn, lần này, tôi không nóng nảy nữa, tôi vừa cởi sạch quần, vừa hôn cô nàng, thời điểm làm cho toàn thân tôi hiện ra ở trước mặt cô ấy, ở bên trong lòng của tôi sục sôi không dứt, tôi đem lấy nóng rực chính mình đưa tới trước mặt cô gái, nhét vào trong miệng cô ấy, nhiệt lượng trong miệng cô nàng làm tôi càng thêm hưng phấn, trong giây lát tôi rút nóng rực của mình về rồi lại xông phá tầng trở ngại kia tiến vào cô ấy, cùng cô nàng tiếp xúc thân mật nhất.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 256: Ngoại truyện Khương Dĩ Hằng và Tề Mỹ Linh ngoại truyện (3)

Chúng tôi điên cuồng, không, phải nói tôi điên cuồng, điên cuồng cắn cô ấy, tựa hồ tôi muốn đem tất cả những gì mấy năm nay không phát tiết ra ngoài tất cả đều phát tiết đi ra, tôi không ngừng muốn cô nàng, không muốn biết bao nhiêu lần, thời gian bao lâu, cho đến khi toàn thân tôi xụi lơ đè ở trên người cô ấy mới thôi.

Tôi ở trên người cô thở hổn hển, ở bên tai của cô ấy nhẹ giọng nói, "Em thật đẹp!" Lúc sau, tôi liền ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại, bên cạnh tôi đã không còn bóng dáng cô gái kia, tôi tìm cô gái đó khắp nơi, tìm mấy năm, tìm sao cũng không thấy.

Tôi cho là, tôi cùng cô gái đó chỉ là một đoạn gặp gỡ ngắn ngủi, từ đó không dính líu đến nhau nữa.

Ai ngờ, khi Vũ Vi nhờ tôi tới biệt thự Mạc gia đón Hai Đậu, tôi thấy được một cô bé bên cạnh Mạc Tử Hiên, cô bé kia thật rất giống tôi, làm tôi nhớ lại cô gái kia, nhưng mà, tôi hiểu rõ chuyện sẽ không trùng hợp như thế.

Nhưng khi tôi thấy được tờ báo có hình cô gái kia được Mạc Tử Hiên đặt ở trên khay trà, tôi nhất thời ngây ngẩn cả người, cô gái đó không phải là cô gái tôi vẫn luôn tìm kiếm còn có thể là ai?

Mặc dù gương mặt của cô ấy bị người ta đánh cho sưng đỏ, nhưng tôi chỉ cần liếc mắt một cái liền nhận ra, cô gái trong hình chính là người phụ nữ cùng tôi ở trong xe năm đó.

Tôi đè nén khiếp sợ trong lòng, sắc mặt bình tĩnh ở trước mặt của Mạc Tử Hiên mang Đậu Đậu đi, sau khi đưa Đậu Đậu về khách sạn, tôi liền lái xe, đi tới quán ven đường, mua một tờ báo, tôi muốn xác định một chút, có phải tôi đã nhìn lầm người hay không, nhưng khi tôi thật sự nhìn kỹ vào gương mặt người phụ nữ trên tờ báo, tôi biết rằng, tôi đã tìm được cô gái mà tôi ngày nhớ đêm mong ấy! Cũng biết này cô gái gọi là Tề Mỹ Linh,

Nhưng mà, cô gái này bởi vì ngược đãi Đậu Đậu phải vào trại giam, ngồi tù.

Lòng của tôi, trầm xuống.

Tôi dựa vào chỗ ngồi, kinh ngạc nhìn phía trước, ngẩn người, tôi khẳng định, cô bé bên cạnh Mạc Từ Hiên, là con của tôi.

Tôi thở dài thật sâu, không biết kế tiếp nên làm cái gì mới phải, người phụ nữ này là cô gái mà tôi vẫn muốn tìm, là mẹ của con tôi, nhưng, cô gái này lại phải ngồi tù, cô gái làm tổn thương Vũ Vi sâu nhất, lại còn làm thương tổn Đậu Đậu mà Vũ Vi thương nhất, tôi nên làm sao đây?

Vũ Vi đối với cô gái này hận thấu xương, tôi. . .

Cuối cùng, tôi quyết định tới trước đồn cảnh sát gặp Tề Mỹ Linh một lần.

Đến trại tạm giam, tôi gặp được Tề Mỹ Linh, mặc dù cô mặc đồ thường, trên mặt còn vết thương do Vũ Vi lưu lại, nhưng mà cô vẫn rất đẹp như trước kia, so bốn năm trước chỉ có hơn, vóc người cô ấy đầy đặn, da trắng nõn, nhưng nhìn lên một cái, tôi liền quyết định, đòi này, chỉ cần cô ấy!

Tề Mỹ Linh nhìn thấy tôi rất kinh ngạc, tròn to cặp mắt nhìn tôi, "Tiên sinh anh tìm lộn người phải không?"

Một khắc kia, trong lòng của tôi cực kỳ khổ sở, cực kỳ khổ sở, tôi tần tần khổ khổ (cực khổ/cực nhọc) tìm người phụ nữ này bốn năm, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, nhưng cô ấy lại nói với tôi, anh tìm lộn người phải không?

Tôi che giấu khổ sở ở trên mặt, cười một tiếng với cô ấy, nhìn gương mặt cô ấy thật sâu, chậm rãi mở miệng nói, "Bốn năm trước, cách quán bar không xa, trong ghế xe cao cấp. . ."

Sắc mặt của Tề Mỹ Linh chỉ một thoáng thay đổi, cô chớp chớp cặp mắt, sau đó lập tức từ trên ghế đứng lên, "Thật xin lỗi, anh tìm lộn người rồi."

Tôi biết rõ, Tề Mỹ Linh đã nhận ra tôi.

Tôi bỗng nhiên từ trên ghế đứng lên, níu lại cánh tay của Tề Mỹ Linh, "Tôi biết rõ em đã nhận ra tôi."

"Tôi căn bản không biết anh, buông tay!" Tề Mỹ Linh lạnh giọng quát lớn với tôi, "Nếu không buông tay, tôi gọi người!" Cô ấy còn uy hiếp tôi.

Nhưng mà, tôi là cái loại người sợ uy hiếp đó sao?

Tôi sống chết lòi cổ tay Tề Mỹ Linh, nhàn nhạt khắc ra hai chữ, "Mỹ Mỹ."

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 257: Ngoại truyện Khương Dĩ Hằng và Tề Mỹ Linh (4)

Thân hình Tề Mỹ Linh trong nháy mắt cứng đờ tại chỗ, mặt nhìn chăm chăm đôi mắt của tôi, cũng tối sầm xuống.

Giờ khắc này tôi càng chắc chắn, Mỹ Mỹ là con của tôi, tôi buông cổ tay Tề Mỹ Linh ra, ngồi lại trên ghế, hai chân treo nguẩy, liếc nhìn Tề Mỹ Linh, "Tôi đã làm DNA, xác định Mỹ Mỹ đúng là con tôi."

Tề Mỹ Linh ngơ ngác ngồi trở lại đến trên ghế dựa, ngược lại nhìn tôi, "Anh thích Mỹ Mỹ không?"

"Mỹ Mỹ là của con gái tôi, tôi đương nhiên yêu con bé, chỉ là, tôi yêu em nhiều hơn." Tôi thâm tình nhìn Tề Mỹ Linh nói.

Tề Mỹ Linh không khỏi tròn to cặp mắt đáng vẻ nhìn tôi không thể tưởng tượng nổi, tựa như không tin tôi yêu cô ấy. Bỗng dưng, cô nhin không được giấu cợt cười một tiếng, "Anh yêu tôi?"

"Đúng vậy" Tôi rất quả quyết trả lời Tề Mỹ Linh, "Từ sau chuyện cái đêm bốn năm trước, tôi vẫn yêu em, tôi vẫn luôn tìm em khắp nơi, tuy nhiên lại không tìm được, tôi làm sao cũng không nghĩ tới, em lại là vợ Mạc Từ Hiên."

Tề Mỹ Linh thở ra một hơi thật sâu, gương mặt con mắt nhìn hướng trên đỉnh đầu, sau đó lại nhìn tôi, còn cười cười, "Bất kể anh có yêu tôi hay không, tôi hi vọng anh có thể có khả năng nuôi dưỡng Mỹ Mỹ."

"Tôi muốn em cùng nhau nuôi dưỡng con bé." Tôi vươn tay bắt được tay Tề Mỹ Linh để lên bàn.

Tề Mỹ Linh giống như là chạm điện, thu hồi tay của mình, "Đùa gì thế, tôi sẽ phải ngồi tù. Làm sao có thể sẽ cùng anh cùng nhau nuôi dưỡng Mỹ Mỹ được chứ?"

"Tôi sẽ cầu xin Vũ Vi, bỏ qua cho em, hủy đơn tố cáo với em." Tôi sắp xếp hợp lý nói với Mỹ Linh.

"Vũ Vi?" Cặp mắt Tề Mỹ Linh nhú lại, lạnh giọng chất vấn tôi, "Anh biết Đồng Vũ Vi?"

"Chúng tôi quen rất thân, tình cảm rất tốt, giống như là anh em. Chỉ cần tôi mở miệng, Đồng Vũ Vi nhất định sẽ bỏ qua em." Tôi thành thật trả lời Tề Mỹ Linh về điểm này không cần thiết giấu giếm cô ấy.

"Anh đi đi, tôi không muốn ở nhìn thấy anh." Tề Mỹ Linh bỗng nhiên đứng lên xoay người rời đi.

Tôi biết rõ, Tề Mỹ Linh vẫn còn hận Vũ Vi, tôi từ trên ghế đứng lên nhìn bóng lưng Tề Mỹ Linh, "Tôi nhất định sẽ xin Vũ Vi bỏ qua cho em, chờ em ra ngoài, chúng ta một nhà bốn người rồi đi thành phố này tới một thành phố khác, bắt đầu cuộc sống mới."

Vậy mà Tề Mỹ Linh vẫn không để ý đến tôi, bước vào phòng tạm giam.

Tôi thở dài thật sâu, tôi biết rõ muốn Tề Mỹ Linh mở lòng cũng không phải là một chuyện dễ dàng, chỉ là, mọi việc, đều phải cố gắng mới biết kết quả.

Về đến nhà, tôi cùng Hạo Hạo bắt đầu nói chuyện với nhau, đem tất cả nói cho nó, kể cả Tề Mỹ Linh tốt đẹp xinh đẹp, Hạo Hạo rất vui vẻ, rốt cuộc tôi tìm được một nửa kia của mình, nó ủng hộ tôi và Tề Mỹ Linh ở chung một chỗ, cũng ủng hộ tôi đem Mỹ Mỹ trở về.

Được sự ủng hộ của Hạo Hạo, tôi càng thêm có lòng tin rồi.

Mấy bữa sau, tôi tới biệt thự Mạc gia, mới vừa tiến vào đại sảnh biệt thự, liền thấy Vũ Vi cùng ba đứa bé đang giả điều hâu bắt con gà con, còn Mạc Từ Hiến ngồi ở trong lương đình vừa thưởng thức trà, vừa nhìn bốn người chơi đùa vui vẻ.

Tôi đi tới đối diện Mạc Từ Hiến không mời tự ngồi, trực tiếp mở miệng nói với hắn, "Tôi là cha ruột Mỹ Mỹ."

Trên mặt Mạc Từ Hiến không có vẻ kinh ngạc, ngược lại là đáng vẻ đã sớm biết, quả nhiên, hắn nói, "Tôi sớm đã biết, chỉ là chưa có nói với Vũ Vi."

Tôi kinh ngạc, tôi cho là Vũ Vi biết Mỹ Mỹ là con của tôi, mới có thể tốt với Mỹ Mỹ như vậy, còn cùng Mỹ Mỹ chơi trò chơi, dụ dỗ Mỹ Mỹ vui vẻ, hóa ra Vũ Vi lại không biết!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 258: Ngoại truyện Khương Dĩ Hằng và Tề Mỹ Linh (5)

Mạc Từ Hiến nhìn ra kinh ngạc trên mặt tôi, hắn nhìn không được cười lên một tiếng, "Vũ Vi chính là thiện lương như vậy, đây cũng là một trong những lý do tôi yêu cô ấy."

"Anh có thể hủy án cho Mỹ Linh được không, tôi biết cô ấy làm thương tổn Đậu Đậu là cô ấy không đúng, tôi bảo đảm, sau khi cô ấy ra khỏi phòng tạm giam, liền mang cô ấy và Mỹ Mỹ đến một thành phố khác sống, sẽ không đột ngột khuấy rối cuộc sống của mọi người nữa." Về mặt tôi cầu xin nhìn Mạc Từ Hiến, hi vọng Mạc Từ Hiến có thể đồng ý với tôi.

Mạc Từ Hiến nhẹ nhàng nâng chung trà lên nhấp một hớp, lại đem ly trà để lên bàn, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm Vũ Vi và ba đứa bé, bên khóe miệng của hắn còn nở nụ cười hạnh phúc nhàn nhạt, nụ cười này khiến tôi thật hâm mộ đổ kỵ, tôi cũng muốn hạnh phúc như hắn.

"Những năm gần đây, tôi cũng gầy vò Mỹ Linh, thời gian cô ấy ở bên cạnh tôi cũng không tốt, kể từ sau đêm đó tôi và cô ấy, vẫn chưa từng đụng chạm. Trong lòng cô ấy hận tôi, cho nên, mới ngược đãi Đậu Đậu. Trong khoảng thời gian này, Vũ Vi trở lại bên cạnh tôi, một nhà bốn người chúng tôi vui vẻ trải qua mỗi một ngày, mà cô ấy lại phải đối diện với án tù, hận thù trong lòng của tôi đối với cô ấy, đã biến mất không còn nữa. Nhưng muốn hủy án của cô ấy, tôi không làm chủ được, chuyện này, Vũ Vi định đoạt, tôi tuyệt không tham dự vào." Tầm mắt Mạc Từ Hiến vẫn rơi vào trên người của Đồng Vũ Vi.

Tôi hiểu rõ, Mạc Từ Hiến đã tha thứ cho Tề Mỹ Linh, chỉ là, hắn muốn đem quyền lựa chọn giao vào trong tay Vũ Vi, tôi rất biết ơn Mạc Từ Hiến, "Cám ơn anh, chịu tha thứ cho Mỹ Linh, còn tốt với Mỹ Mỹ như vậy."

Mạc Từ Hiến chỉ cười không nói.

Tôi đứng dậy, đi tới bên cạnh Vũ Vi và ba đứa bé, nhìn thấy Mỹ Mỹ vui vẻ như vậy, tôi cũng rất vui vẻ, tôi lấy điện thoại di động ra chụp ảnh cho bọn nhóc Mỹ Mỹ và Vũ Vi.

Đang chơi vui vẻ Vũ Vi nhìn thấy tôi tới, rất kinh ngạc, cô ấy nhìn tôi, lại nhìn Mỹ Mỹ một chút, một khắc kia, cô ấy liền hiểu.

Cô ấy muốn ba đứa nhỏ tìm Mạc Từ Hiến chơi, mình thì đi tới bên cạnh tôi, "Anh Khương."

Tôi ngượng ngùng cười cười với Vũ Vi, cùng Vũ Vi sóng vai hướng vườn hoa đi tới, hai chúng tôi vừa đi, vừa nói chuyện phiếm, rất vui vẻ, một lát sau, tôi quay đầu nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, anh muốn xin em một chuyện."

"Anh Khương, cái gì cũng đừng nói, em hiểu, em sẽ hủy án rồi sắp xếp hợp lý cho Mỹ Linh." Vũ Vi dừng lại bước chân nhìn tôi nói.

Trong lòng tôi cực kỳ kích động, cảm kích nhìn Vũ Vi, "Vũ Vi, cảm ơn em."

Vũ Vi cười một tiếng với tôi, "Anh Khương, em hi vọng anh hạnh phúc."

Tôi gật đầu một cái, thề son sắt trả lời Vũ Vi, "Anh sẽ hạnh phúc, nhất định sẽ."

Trước khi rời Mạc gia, tôi ôm lấy Mỹ Mỹ, Mỹ Mỹ tựa hồ rất yêu thích tôi, ôm cổ của tôi, còn hôn tôi một cái, lúc đó, thật sự trong lòng của tôi rất vui vẻ.

Rời khỏi Mạc gia. Tôi trực tiếp đi tới trại tạm giam.

Tề Mỹ Linh không gặp tôi, tôi liền đứng ở bên ngoài, trời mưa, tôi vẫn đứng ở bên ngoài đợi như cũ. Tôi tin tưởng, Tề Mỹ Linh nhất định sẽ chịu gặp tôi.

Quả nhiên, sau khi mưa to khiến cả người tôi như được tưới nước, Tề Mỹ Linh chịu gặp tôi.

Lúc tôi bước vào phòng tạm giữ Tề Mỹ Linh đã ngồi ở trên ghế chờ tôi.

Tôi vui vẻ đi tới trước bàn, ngồi đối diện Tề Mỹ Linh, không đợi tôi mở miệng nói chuyện, Tề Mỹ Linh mở miệng trước, "Sau này không cần trở lại, quay lại tôi cũng sẽ không gặp anh đâu." Dứt lời, cô ấy đứng dậy rồi đi.

Tôi ngây ngẩn cả người, Tề Mỹ Linh gặp tôi chính là vì nói với tôi những lời này?

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Ngoại truyện Khương Dĩ Hằng và Tề Mỹ Linh (6)

"Chờ một chút." Tôi từ trên ghế đứng lên, mở miệng gọi Tề Mỹ Linh lại, nhìn bóng lưng cô ấy, chậm rãi mở miệng nói, "Vũ Vi và Mạc Từ Hiên đã đồng ý rút đơn kiện rồi, ngày mai, em có thể ra ngoài."

Thân thể Tề Mỹ Linh không khỏi cứng đờ, xoay người nhìn tôi, trên mặt đều là thần sắc không tin tưởng. "Làm sao có thể? Tôi đã từng tổn thương Đậu Đậu như vậy, tại sao bọn họ lại bỏ qua cho tôi?" Nói xong, nước mắt trong mắt cô chậm rãi xẹt qua gương mặt.

Tôi cười, đi tới trước người của Tề Mỹ Linh, ôm cô ấy ở trong lòng tôi, "Bởi vì, bọn họ không muốn Mỹ Mỹ không có mẹ. Cũng muốn chúng ta vui vẻ hạnh phúc sống chung một chỗ."

Tề Mỹ Linh mở to mắt nhìn, trên mặt đều là vẻ không tin, "Bọn họ. . . . Hi vọng chúng ta hạnh phúc?"

Tôi hé miệng mà cười cười, đưa điện thoại di động ra, đem hình Mỹ Mỹ mới vừa chụp được tới cho Mỹ Linh nhìn, nhìn, nhìn, Tề Mỹ Linh liền khóc, cuối cùng là thất thanh khóc rống, tôi biết, trong lòng cô cảm thấy thẹn với Vũ Vi và Đậu Đậu, còn có Mạc Từ Hiên.

Tôi một mực bên cạnh an ủi cô ấy. . .

Ngày thứ hai, Tề Mỹ Linh được thả, tôi và Hạo Hạo ở cửa trại tạm giam chờ cô ấy ra ngoài.

Lúc sau, cô ấy từ trong trại tạm giam đi ra, mặc dù cô ấy mặc quần jean, áo thun đơn giản với đôi giày vải, nhưng một khác kia, cô ấy ở trong lòng tôi cũng là, đẹp nhất.

Cô ấy nhìn thấy tôi và Hạo Hạo thì rất sững sốt, tựa như không nghĩ tới Hạo Hạo cũng tới đón cô.

Tôi và Hạo Hạo đi tới trước người cô ấy, giới thiệu Hạo Hạo cho cô ấy.

Hạo Hạo rất vui vẻ gọi cô là dì.

Tề Mỹ Linh cười nhạt với Hạo Hạo. Sau đó nhìn tôi.

Hạo Hạo rất thức thời trở lại trong xe. Để tôi và cô ấy lại.

Tề Mỹ Linh đi tới trước người của tôi, ngược đầu nhìn tôi, "Tại sao? Anh biết rõ ràng tôi là một người phụ nữ xấu xa, cương quyết chia rẽ Vũ Vi và Mạc Từ Hiên, biết rất rõ tôi ngược đãi Đậu Đậu, tại sao còn tốt với tôi như vậy?"

Tay tôi ôm lấy mặt Mỹ Linh, đôi môi dính vào bên tai của cô ấy nói, "Bởi vì tôi là cha của con em, bởi vì anh. . . Yêu em."

Tề Mỹ Linh khóc, nước mắt thấm ướt áo tôi, cô ấy ôm tôi thật chặt, "Nhưng mà tôi không còn mặt mũi với Hạo Hạo, không còn mặt mũi với mọi người, tôi từng làm chuyện xấu như vậy, anh muốn tôi phải đối mặt mọi người ra sao đây!"

Tôi cười, biểu hiện này của Tề Mỹ Linh đã tiếp nhận tôi và Hạo Hạo rồi, tay tôi nhẹ nhàng vỗ bả vai của cô ấy, "Không sao, cũng là chuyện đã qua, anh và Hạo Hạo sẽ không để ý quá khứ, chỉ để ý tương lai."

Tề Mỹ Linh khóc càng thêm đau lòng, đôi tay cô ôm thật chặt tôi, "Tôi không đáng giá để anh làm như vậy."

Tôi cười nhạt, "Anh nói đáng giá, đáng giá được. . ."

Khóc đủ Mỹ Linh cùng tôi đi đến xe, khi cô ấy thấy Mỹ Mỹ cùng Hạo Hạo cùng nhau ngồi ở ghế sau, cô ấy lại khóc nữa, cô nói, "Khương Dĩ Hằng. . ."

Chúng tôi về đến nhà, tôi làm bữa tối cho ba người bọn họ, chúng tôi một nhà bốn người ăn rất vui vẻ, sau bữa ăn tối, Hạo Hạo mỉm cười đưa Mỹ Mỹ, đi ngủ, Mỹ Linh lăn lộn ở trên giường, vẫn như đem tất cả dục vọng bốn năm nay đều phát tiết ở trên người của Mỹ Linh, hai chúng tôi càng không ngừng đan vào ở chung một chỗ, chặt chẽ kết hợp với nhau.

Sau đó, cô ấy ngã vào lòng tôi, nói với tôi, tôi là người đàn ông đầu tiên của cô ấy, nhưng cũng là người đàn ông cuối cùng của cô.

Tôi kinh hãi, ý tứ của những lời này nói đúng là, bốn năm trước, Mỹ Linh không xảy ra quan hệ với Mạc Từ Hiên!

Tôi hưng phấn kéo mặt Mỹ Linh, lại mạnh mẽ muốn cô ấy thêm một lần nữa.

Ngày hôm sau, tôi đưa Mỹ Linh và Mỹ Mỹ đến một thành phố khác sống, đưa bọn họ rời khỏi nơi này.

Trước khi trước khi đi, tôi gọi điện thoại cho Vũ Vi, nói cho cô ấy biết, tôi là người đàn ông đầu tiên của Tề Mỹ Linh, cũng là người cuối cùng.

Vũ Vi trầm mặc một lúc lâu, mới nghẹn ngào nói, "Đây là câu nói vui vẻ nhất đời này em nghe được, anh Khương, cảm ơn anh. Em giờ là người phụ nữ hạnh phúc nhất trên đời. Anh nhất định phải hạnh phúc."

Tôi cười nhạt, "Anh cũng là người đàn ông hạnh phúc nhất trên đời này, nhưng mà anh lại cho là, Mỹ Linh mới phải là cô gái hạnh phúc nhất trên đời này!"

Mạc Từ Hiên đoạt lấy điện thoại, nói với tôi, "Vũ Vi mới hạnh phúc nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Phiên Ngoại Mạc Tử Phàm cùng Lạc Ngưng Nhi (1)

Cô là Lạc Ngưng Nhi, là cô nhi, các học sinh đều cô lập cô, Vũ Vi cũng giống cô bị cô lập, lâu ngày, hai người bị người khác cô lập trở thành bạn tốt của nhau. Bọn cô không có gì giấu nhau, thân như chị em.

Lúc Đại học, Lạc Hàng cùng Trác Nhất Phi đồng lúc theo đuổi Vũ Vi, cô thấy Lạc Hàng cực kỳ thật thà phúc hậu, nên ủng hộ Lạc Hàng.

Vũ Vi cùng Lạc Hàng bắt đầu yêu đương, bọn họ yêu nhau được khắp trường học đều biết.

Về sau Lạc Hàng du học, di Đồng cũng là mẹ Vũ Vi, còn đem tất cả tiền dành dụm chính mình tất cả đưa cho Lạc Hàng dùng đi du học.

Cô một mực tin Lạc Hàng sẽ trở về cưới Vũ Vi.

Nào ngờ Lạc Hàng có về nhưng là chia tay Vũ Vi, mà bạn gái Lạc Hàng, lại là chị cùng cha khác mẹ của Vũ Vi, Sở Dao.

Di Đồng cũng bị Lạc Hàng cùng Sở Dao làm cho tức giận đến bệnh tim đột phát phải nhập bệnh viện, còn cần một số tiền lớn làm phẫu thuật.

Nghe được tin tức này, cô phần nộ không thôi, cô vọt vào biệt thự Sở gia, lúc này, Lạc Hàng cùng Sở Dao đang làm lễ đính hôn. Lạc Hàng cùng Sở Dao đang đứng bên ngoài sân của biệt thự khiêu vũ nhìn thấy trên mặt Lạc Hàng cùng Sở Dao vui vẻ tươi cười. Trong lòng cô phần nộ nháy mắt lên đến đỉnh cao nhất, cô vọt tới trước mặt Lạc Hàng cùng Sở Dao vung tay lên liên hung hăng quăng cho Lạc Hàng một cái tát mạnh, vưon ra ngón chạm chóp

mũi Lục Hàng, chỉ trích hần, "Lục Hàng người kẻ tiện nhân! Từ bỏ Vũ Vi cưới cái con hồ ly tinh này, người còn có lương tâm sao! Vũ Vi cùng đi Đồng đôi với người tốt như vậy, người lại đem bà tức giận đến bệnh tim đột phát phải nhập viện." Càng nói, cô tức giận, giờ chân lên hung hăng đá vào đùi quần Lục Hàng một cái, hai tay Lục Hàng gắt gao ôm lấy hạ thân, sắc mặt trở nên tái mét một mảng.

Đứng ở một bên Sở Dao tức giận không thôi, muốn đánh cô, lại bị cô rất dễ dàng bắt được cổ tay, cô thờ ơ nhìn Sở Dao, "Đừng dùng bàn tay bẩn thỉu của cô chạm vào tôi." Nói xong, cô dùng lực đem tay Sở Dao đẩy ra. Nghênh ngang đi ra đám người, hướng cửa biệt thự Sở gia đi đến, nhìn đến các tân khách tham gia yến hội về mặt trào phúng nhìn Sở Dao cùng Lục Hàng, trong lòng cô vô cùng hưng phấn cùng sáng khoái, rất cực, vì Vũ Vi cùng đi Đồng thờ ra một hơi rồi.

Ai biết cô mới vừa đi ra vài bước, liền bị hai người đàn ông chặn lại, bọn họ đưa ra giấy chứng nhận cảnh sát, sau đó một trong hai người đàn ông nói với cô, "Tiểu thư, cô tự xông vào nhà người khác làm loạn, còn cố ý định đá thương người vô tội, nên hiện tại tôi có quyền bắt cô."

Cô lúc ấy liền tròn mắt, nơi này còn có cảnh sát a?

"Dẫn cô ta đến cục cảnh sát, tôi muốn kiện cô ta tự tiện tiếng vào nhà người khác còn cố ý đá thương người vô tội, tôi muốn cô ta phải ngồi tù!" Sở Dao tức giận tiêu sái đến bên người cảnh sát nói.

Về mặt cô tức giận trừng mắt Sở Dao, cô hối hận vừa rồi tại sao không dùng thêm lực đá Lục Hàng a! Dù sao cũng tiến vào cục cảnh sát một lúc.

Hai người cảnh sát đem còng tay cô, một khác kia, tâm tình của cô sợ hãi, cô hối hận tại sao trước mặt nhiều người như vậy trừng phạt Lục Hàng, nên là tìm góc âm u trừng phạt hần mới đúng!

"Đi." Trong đó một cái cảnh sát đẩy bờ vai cô một cái, chính mình đi ở phía trước, cô cực không tình nguyện đi phía sau bọn họ.

"Ai nói cô ấy tự mình xông vào nhà người khác làm loạn hả?" Một thanh âm lười biếng từ phía sau cô chậm rãi truyền tới.

Hai vị cảnh sát nhất thời dừng bước xoay người nhìn về phía sau, cô cũng xoay người, người nào nha, cư nhiên dám cùng cảnh sát đối nghịch, cô xông vào nhà người khác đánh người trước bao người, nhưng hần cư nhiên lại dám vì cô đứng ra?

Cô xoay người vừa thấy, hai tròng mắt không khỏi trừng lớn, đây là như thế nào lại là một người đàn ông!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 261: Ngoại truyện Mạc Tử Phàm cùng Lạc Ngưng Nhi (2)

Hần mặc tây trang sa hoa màu đen, mặt mày rõ ràng, mũi kiên định, dung mạo phi thường đoan chính, liếc mắt một cái, là một người đàn ông cực kì anh tuấn, chỉ là động tác của hần, cùng bề ngoài phi thường của hần không hợp, cái người đàn ông này một bàn tay rút vào túi, một bàn tay bưng rượu đỏ, khoe miệng bên cạnh treo một bên cười nhạt như có như không, hần nhẹ nhàng mà nhấp nhấp rượu đỏ, sau đó, mặt vẫn mỉm cười như cũ nhìn cô cùng mọi người, ý cười kia khiến người khác nhìn một cái liền cảm thấy da đầu run lên.

Cái người đàn ông này vừa thấy liền biết là thiếu gia nhà giàu, chắc là người đàn ông hoa tâm cùng nguy hiểm, cũng là loại người cô ghét nhất. Cho nên cô chỉ là nhàn nhạt nhìn người đàn ông một cái, liền thu hồi tầm mắt, cô cũng không biết người đàn ông này giúp cô là vì cái gì.

Hai người cảnh sát chỉ là nhàn nhạt nhìn người đàn ông một cái, liền lùi kéo cánh tay của cô. Âm thanh lạnh lùng nói, "Đi."

Cánh tay của cô cánh bị cảnh sát kéo, cổ tay cô bị còng cạ một cái, làm cô đau suýt nữa rơi nước mắt.

"Chờ một chút." Người đàn ông mở miệng gọi lại bọn cô.

Cảnh sát quay đầu khinh thường nhìn người đàn ông một cái, sau đó lại túm cánh tay cô rồi đi.

Cô đương nhiên là bị kéo đi theo, nếu không thì tội cô lại càng thêm nặng thì làm sao, chống lại lệnh bắt, cái này tội danh này cô sẽ không dám đương nổi đâu, cho nên cô chỉ có thể là đi phía sau cảnh sát rồi đi thôi a.

"Tôi nói đứng lại!" Lời nói người đàn ông băng lãnh lại một lần nữa truyền vào trong lỗ tai của bọn cô, bây giờ tất cả bọn cô đều nghe giọng nói hỗn loạn nồng đậm rét lạnh của người đàn ông, làm cô lạnh cả xương sống, hai chân của cô không thể khống chế đứng lại.

Hai người cảnh sát cũng đứng lại, ba người đồng thời xoay người nhìn người đàn ông kia.

Trên mặt người đàn ông tựa hồ bị một tầng hàn băng bao phủ lại, hần ngửa đầu đem ly rượu một ngụm uống hết, sau đó đem ly rượu ném trên mặt đất, "Bốp." một tiếng, ly rượu phát ra một tiếng thanh thúy, khiến cho mọi người đều nhìn về phía bên ba người cô.

Người đàn ông không thèm quan tâm ánh mắt của người khác, một bàn tay đút vào túi từng bước một đi về phía cô, bởi vì cặp mắt của hắn trợn lên lạnh lùng nhìn chằm chằm cảnh sát bên cạnh cô, cảnh sát bị hắn nhìn chằm chú như vậy da đầu run lên, thậm chí không dám nhìn thẳng hai mắt của hắn.

Người đàn ông đi đến bên cạnh cô, bỗng nhiên giơ tay lên khoát lên trên vai của cô, cô chỉ cảm thấy được bả vai trầm xuống, một mùi rượu nồng nặc cùng mùi nam tính hỗn loạn độc nhất truyền vào trong lỗ mũi của cô.

F***, lão nương chưa từng bị đàn ông ôm qua như vậy nhá, cô nghĩ muốn cũng không nghĩ muốn liền muốn đẩy người đàn ông này ra, nhưng môi người đàn ông lại dán bên tai cô, nhẹ giọng nói, "Không muốn ngồi tù, thì đừng lộn xộn, nếu không tôi sẽ không đảm bảo ở trước công chúng mình sẽ làm gì em đâu nha." (F***: chị này đang chửi bậy á)

Cô nhất thời phần nộ không thôi, chiếm tiện nghi của cô, còn uy hiếp cô? Một cái công tử cả lợ phát phơ có thể trợ giúp cô? Có quý mới tin người á!

Đề coi chị đây sẽ cho mi biết tay?

Cô giơ chân lên hung hăng đạp lên chân người đàn ông một cái, sau đó liền muốn đẩy người đàn ông ra.

Chân người đàn ông bị đau, phát ra một tiếng kêu rên tới, hắn càng dùng thêm lực ôm cô, cô muốn đẩy người đàn ông ra, nhưng lực đạo cũng không đủ.

Cô vừa mới muốn mở miệng nhục mạ hắn, lúc này, người đàn ông lại dẫn đầu mở miệng, "Người phụ nữ này là bạn gái tôi, tới nơi này, cũng không thể nào coi là xông vào nhà người khác, cô ấy cùng Lục Hằng tiên sinh đây lại là bạn bè, giữa bọn họ bắt quá chỉ là vui đùa mà thôi, cho nên cô ấy không có tự xông vào nhà người khác cũng không có ấu dả bất kì kẻ nào, lập tức thả cô ấy, nếu không tôi sẽ kiện cảnh sát các người lạm dụng tư quyền." Bốn chữ cuối cùng kia cơ hồ nhấn thật mạnh, bảy tỏ hắn hiện tại cực kỳ phần nộ, nói xong, hắn quay đầu nhìn Sở Dao, "Có phải hay không, Sở tiểu thư?"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 262: Ngoại truyện Mạc Tử Phàm cùng Lạc Ngưng Nhi (3)

Cô cũng không nghĩ tới cái người đàn ông này cư nhiên sẽ nói như vậy, cô là bạn gái của hắn, vậy thì không phải tự xông vào nhà người khác rồi hả? Cô cùng Lục Hằng bắt quá chỉ là vui đùa, đương nhiên không phải ấu dả người. Cảnh sát lại không có quyền lợi bắt cô.

Cảnh sát nghe được người đàn ông này nói như vậy, nhất thời ngây ngẩn cả người, nếu người đàn ông thật sự nói vậy, như thế bọn hắn liền là lạm dụng tư quyền? Sắc mặt bọn hắn đồng thời biến đổi, sau đó quay đầu nhìn Sở Dao.

Sở Dao hiển nhiên thật không ngờ người đàn ông sẽ hỏi cô như vậy, cô sửng sốt một phen, sau đó vẻ mặt tức giận nhìn người đàn ông, lúc này, người đàn ông đột nhiên buông Ngưng Nhi ra, vài bước đi đến bên người Sở Dao, ở bên tai Sở Dao nhỏ giọng nói một gì đó, sau đó lui trở lại bên cạnh cô, khóe miệng bên cạnh treo một bên nụ cười thần nhiên nhìn Sở Dao.

Sắc mặt Sở Dao phút chốc biến đổi cực kỳ khó coi, sau đó hướng cảnh sát cười ha ha, "Thật ngại, tôi vừa mới chỉ là cùng vị tiểu thư này nói đùa."

Cảnh sát liếc nhìn nhau, sau đó mở ra còng cho cô.

Cánh tay người đàn ông lại một lần nữa khoát lên trên vai của cô, "Chúng ta đi thôi."

Cô theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy bộ dáng Sở Dao muốn tức giận, nên cô để hắn tùy ý ôm cô rồi khỏi biệt thự Sở gia.

Thà bị người đàn ông này chiếm tiện nghi một chút còn hơn ngồi tù.

Rời khỏi biệt thự, cô liền nhất tay hắn ra, lãnh nghiêm mặt nhìn người đàn ông, "Đừng chạm vào tôi."

Người đàn ông cau chân mày nhìn cô, "Này em gái, em vừa đạp lên chân của tôi, dù sao em cũng phải trả tiền thuốc cho tôi hoặc là diu tôi tới xe chứ?"

Cô lập tức cúi đầu nhìn chân người đàn ông một cái, chỉ nhìn thấy giày hắn lấm đất, cái chân còn lại nhưng lại thoáng nâng lên tới, tựa hồ rất đau không dám nhút nhích vậy.

Cô bữu môi, tiến lên đỡ hắn, "Xe của anh ở đâu?" Hắn vừa mới giúp cô, cô lại đạp lên chân hắn, diu hắn lên xe, cũng coi như là có lí đi.

Người đàn ông thuận tay chỉ, cô hướng ngón tay người đàn ông chỉ nhìn tới, cô đi đến một chiếc xe hơn một ngàn vạn, cái người đàn ông này thật có tiền á!

Cô nâng người đàn ông đi đến bên cạnh xe, mở cửa xe, đỡ người đàn ông lên xe.

Hắn nổ máy xe, một bên thắt dây an toàn vừa hướng cô nói, "Này em gái, tôi giúp em, em nợ tôi một phần nhân tình, nhớ kỹ, phải trả đó." Lúc nói chuyện,

thậm chí nhìn cũng không nhìn cô một cái.

"Yên tâm,Lạc Ngưng Nhi tôi không thích nhất là thiếu nhân tình người khác." Cô thờ phỉ phỉ nhìn hắn, sớm biết rằng hắn hẳn không không vô duyên vô vớ trợ giúp cô mà.

Người đàn ông mở miệng cười, lái xe nhanh như bay, chỉ để lại một trảng khói.

Cô ngằm liếc mắt, ngu ngốc, cũng không biết số điện thoại của cô, như thế nào trả a!

Giáo huấn tên hỗn đản Lục Hàng, lại bình an vô sự trở về, tâm tình của cô cực kỳ vui vẻ, rốt cục vì Vũ Vi thở một hơi rồi.

Trở lại bệnh viện, cô lại nghe nói mẹ Đồng nhất định phải mổ, phí phẫu thuật tới ba mươi mấy vạn, chết ngất, Vũ Vi tìm đâu ra nhiều tiền bạc như vậy a!

Cô muốn giúp Vũ Vi, dù sao Vũ Vi bị Lục Hàng chà đạp, cô ít nhiều gì cũng có phần trách nhiệm, lúc trước nếu không phải cô, thì Vũ Vi cũng không có cùng Lục Hàng yêu đương!

Cô tìm lần tất cả bằng hữu, đánh N cú điện thoại, nhưng không ai cho cô mượn tiền bạc.

Một khác kia cô mới cảm giác được lòng người dễ thay đổi, hiện tại không có tiền, ngay cả nửa bước cũng khó đi.

Rốt cục cũng có người cho cho cô mượn tiền bạc, hẳn là bạn học cũ của cô cũng là người vẫn theo đuổi Vũ Vi Trác Nhất Phi.

Nghe được Trác Nhất Phi cho cô mượn 20 vạn, cô liền yên tâm,"Di Đồng, được cứu rồi."

"Di Đồng?" Âm lượng Trác Nhất Phi không khỏi có chút cao.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 263: Ngoại truyện Mạc Tử Phàm cùng Lạc Ngưng Nhi (4)

Cô đem toàn bộ nói cho cho Trác Nhất Phi biết, Trác Nhất Phi nhất thời tức giận không thôi, thẳng máng Lục Hàng là tên hỗn đản, lại còn nói với cô, khoản tiền này, hẳn sẽ cho Vũ Vi, không cần Vũ Vi hoàn lại.

Khi hắn nói những lời này, trong lòng cô cảm kích cực kỳ, đồng thời cảm thấy được, Trác Nhất Phi là người đàn ông tốt, lại cực kỳ yêu Vũ Vi, cô chuẩn bị âm thầm quan sát một chút, nếu Trác Nhất Phi thật là thiết tình đối với Vũ Vi, như thế, cô liền tận lực tác hợp bọn họ.

Quả nhiên, khi nghe tiền của Trác Nhất Phi, Vũ Vi cự tuyệt, hẳn tìm đến cô, để cho cô đem tiền bạc giao cho Vũ Vi, lại còn dặn cô không cần nói cho Vũ Vi biết đây là tiền hắn đưa, một khác kia, cô biết Trác Nhất Phi là thật tâm yêu Vũ Vi, người đàn ông này đáng yêu cả đời, cô ở trong lòng quyết định tác hợp cho bọn họ.

Cô đem tiền đưa cho Vũ Vi tùy ý nói dối, Vũ Vi liền tin, nhận tiền, cuộc phẫu thuật của di Đồng cũng thành công.

Khỏi thạch trong lòng rốt cục buông xuống.

Về sau cô tận lực tác hợp Vũ Vi cùng Trác Nhất Phi, nhưng là Vũ Vi vẫn không chịu tiếp nhận Trác Nhất Phi, cô nhìn ở trong mắt, cấp ở trong lòng.

Mẹ Đồng phẫu thuật về sau, xuất viện, Vũ Vi vì sinh hoạt, ra ngoài tìm việc.

Cô có thời gian liền chiều cổ di Đồng.

Về sau, trong lúc vô tình cô nhìn thấy tin nhắn callme bị chọc người, cảm thấy công tác cực kỳ thích hợp với Vũ Vi, cho nên cô đi báo danh, cực kỳ may mắn, cùng ngày liền có một công tác tốt, thù lao trả rất cao, nhưng là cô không có đi, mà là để cho Vũ Vi đi, bởi vì công tác này cô căn bản chính là thay thế Vũ Vi hưởng ứng lệnh triệu tập.

Ngày hôm sau, Vũ Vi thu được thù lao, cô thấy công tác này thực nhẹ nhàng lại có thời gian chiều cổ mẹ, quyết định sẽ công tác tại Callme.

Di Đồng hết bệnh, Vũ Vi cũng có công tác, toàn bộ đều đã hảo.

Cô cực kỳ vui vẻ, lại tác hợp Vũ Vi cùng Trác Nhất Phi vài lần, có thể Vũ Vi bị Lục Hàng đã thương quá sâu, cho nên, vẫn không chịu tiếp nhận Trác Nhất Phi.

Vốn toàn bộ đều đã vào quỹ đạo, ai biết cái người đàn ông giúp cô ngày đó, cư nhiên đến nhà tìm Cô, còn cầu cô làm tình nhân của hắn.

OK thiếu nợ trả tiền, nợ nhân tình tự nhiên muốn hoàn rồi.

Cô vui vẻ đáp ứng.

Ai biết cái tên gia hỏa kia cư nhiên muốn cô giả làm bạn gái hắn.

Nực cười, lão nương còn chưa biết qua chuyện yêu đương, làm sao có thể giả làm bạn gái hắn nha!

Cự tuyệt, không chút do dự cự tuyệt!

Nhưng cái tên gia hỏa kia lại nói với cô bà nội hắn không sống được bao lâu, nên rất muốn gặp bạn gái của cháu trai, hắn không còn biện pháp nào mới tới tìm cô hi vọng cô có thể giúp hắn.

Lại còn nói cho cô biết, hắn gọi Mạc Tử Phàm, là Đại Luật Sư.

Cô búng tỉnh đại ngộ, trách không được nói mấy câu, cảnh sát á khẩu không trả lời được, thì ra vốn là Đại Luật Sư.

Trong xe, cô quay đầu nhìn Mạc Tử Phàm hỏi. "Tôi muốn biết ngày đó anh nói gì với Sở Dao mà để cho cô ta đồng ý buông tha tôi?"

Mạc Tử Phàm cười khê, không có trả lời cô, ngược lại hỏi cô, "Tôi muốn là nói cho em, em có thể hay không giả làm giả bạn gái tôi?"

Cô nhin không được trọn tròn mắt, "Được, anh nói cho tôi biết, tôi liền giả làm bạn gái của anh." Nói thật, vừa mới nghe hắn nói bà nội sống không được bao lâu nữa, cô đã nghĩ sẽ giúp hắn rồi.

Khóe miệng hắn hướng về phía trước nhếch lên, chậm rãi mở miệng nói, "Tôi chỉ nói với Sở Dao nếu muốn các Tòa Soạn Báo Lớn đều biết bạn trai của cô ta là từ trong tay người khác đoạt tới, thì cứ việc để cho cảnh sát mang em rời đi."

"Chỉ như vậy?" Về mặt cô không tin nhìn Mạc Tử Phàm, đơn giản như vậy Sở Dao liền đồng ý buông tha cô? Làm sao có thể? Một cước kia của cô dùng khí lực rất lớn, Lục Hàng liền là không tàn phế, ít nhất một tuần chi nội phải làm thái giám rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 264: Ngoại truyện Mạc Tử Phàm cùng Lạc Ngưng Nhi (5)

Mạc Tử Phàm nhún vai, "Rất đơn giản như vậy. Sở Dao là thiên kim tiểu thư Sở thị, tiểu thư rất coi trọng nhất là thanh danh chính mình, cô ta không muốn để người khác biết bạn trai của mình là đoạt từ người khác mà có, vì mặt mũi, đành phải buông tha em thôi."

Cô búng tỉnh hiểu, vốn kẻ có tiền đề ý nhất là mặt mũi!

Cô đi theo Mạc Tử Phàm đến bệnh viện, thấy bà cụ Mạc, lúc này, cô mới biết được Mạc Tử Phàm vốn là cô đồng Mạc thị, lại còn là Đại Luật Sư nổi tiếng nhất thành phố, trách không được có tiền như thế.

Cô cực kỳ thích bà cụ Mạc cùng bà tán gẫu thật sự vui vẻ. Bà cụ Mạc tựa hồ cũng cực kỳ thích cô, đối với cô rất tốt, bà cụ Mạc làm cho cô cảm nhận tình thân mà lâu nay chưa có.

Về sau, cô lại cùng Mạc Tử Phàm thăm bà cụ Mạc vài lần.

Cô tưởng chỉ như vậy liền xong việc rồi.

Nhưng cô thật không ngờ, Mạc Tử Phàm cư nhiên muốn cô kết hôn giả với hắn, cô làm bạn gái giả của Mạc Tử Phàm đã cực kỳ ủy khuất cho cô, cô mới không cần kết hôn giả a. Không nghĩ tới Mạc Tử Phàm lại bỏ ra hai triệu muốn cô cùng hắn kết hôn giả.

Cô trực tiếp đem chi phiếu đập nát ném vào người Mạc Tử Phàm, nói cho hắn biết cô sẽ không vì tiền bạc, gả cho hắn, cho dù là kết hôn giả.

Nhưng đúng lúc này, di Động đột nhiên chết.

Cô cực kỳ kinh ngạc, cũng cực kỳ thương tâm, Vũ Vi lại càng cực kì khổ sở, cơ hồ cả ngày thương tâm khóc.

Về sau các cô phát hiện, di Động cư nhiên là bị hại chết.

Còn là bị Sở Dao cùng Lục Hàng hại chết.

Nhưng là các cô không có bất kì chứng cứ gì chứng minh di Đồng là bị Sở Dao cùng Lục Hàng hại chết .

Vũ Vi điên cuồng đem Sở Dao đánh một trận. Còn thiếu chút nữa ngồi tù.

Cô biết Vũ Vi nhất định sẽ không bỏ qua cho một nhà Sở Dao.

Cô lại không thể giúp gì chỉ có thể để cho Trác Nhất Phi chiều cổ Vũ Vi.

Trác Nhất Phi vui vẻ đáp ứng.

Cô đã nói qua với Vũ Vi nói cho cô ấy tiếp nhận Trác Nhất Phi đi, đàn ông tốt như vậy không có nhiều lắm đâu.

Tuy nhiên Vũ Vi không có nói gì, nhưng là cô thấy trong lòng cô ấy đã chấp nhận Trác Nhất Phi rồi.

Cô cực kỳ vui vẻ, Vũ Vi rốt cục đồng ý chấp nhận Trác Nhất Phi.

Mạc Tử Phàm xin cô giúp hấn một lần cuối cùng.

Cô cũng đáp ứng, đi biệt thự Mạc gia gặp bà cụ Mạc, nhưng là cô thật không ngờ bạn gái giả của Mạc Tử Hiên lại là Vũ Vi.

Cô tức giận không thôi lập tức tìm Mạc Tử Hiên cảnh cáo hấn, không cho chạm vào Vũ Vi, Vũ Vi đã đủ khổ, cách xa cô ấy ra, cô ấy đã có Trác Nhất Phi rồi.

Nhưng Mạc Tử Hiên lại nói cho cô biết, Trác Nhất Phi suốt nửa cường bạo Vũ Vi.

Cô không tin, làm sao có thể? Trác Nhất Phi thích Vũ Vi như thế , nhưng đó là sự thật cô không thể không tin.

Mạc Tử Hiên lại còn nói cho cô biết, Trác Nhất Phi muốn Vũ Vi hoàn lại cho hấn ta 20 vạn nguyên.

Cô thất thần rời khỏi Mạc gia, dọc theo đường đi cô đều trách cứ chính mình, là cô hại Vũ Vi, cô thực xin lỗi Vũ Vi, cô muốn giúp Vũ Vi vượt qua cửa ải khó khăn, cô gọi điện thoại, nói với Mạc Tử Phàm cô muốn gả cho hấn, làm vợ giả của hấn với điều kiện là hấn phải đưa cho cô 30 vạn nguyên.

Mạc Tử Phàm mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng là cũng không nói cái gì.

Cô đem chi phiếu đưa cho Vũ Vi bảo Vũ Vi trả lại cho Trác Nhất Phi, lại còn nhận sai với Vũ Vi.

Vũ Vi nói với cô, không trách cô, nhưng cô ấy càng là không trách cô, cô càng là tự trách chính mình.

Vào ngày hôn lễ, cô càng thêm giết mình, cô như thế nào cũng không nghĩ tới Vũ Vi tự nhiên sẽ gả cho Mạc Tử Hiên!

Ban đêm, cô đi ngang qua phòng Mạc Tử Hiên tiện tiến vào phòng, nhin không được cảnh cáo hấn, không nên thương tổn Vũ Vi.

Nhưng Mạc Tử Hiên lại nói cho cô biết, hấn yêu Vũ Vi phát ra từ nội tâm.

Một khắc kia cô cảm giác được Mạc Tử Hiên là thật tâm yêu Vũ Vi , nhưng cô không có nói cái gì, đối với tình cảm của Vũ Vi cô không có quyền lên tiếng chỉ có thể ở trong lòng cầu nguyện bọn họ sẽ hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 265: Ngoại truyện Mạc Tử Phàm và Lạc Ngưng Nhi (6)

Ban đêm

Cô leo lên giường ngủ, Mạc Tử Phàm kia, tự nhiên chẳng biết xấu hổ muốn cùng cô nằm ngủ trên một giường.

Cô một cước đạp hấn xuống giường, lạnh giọng nhắc nhở, “Chúng ta chẳng qua chỉ là giao dịch, giao dịch mà thôi, trêu chọc tôi, bây giờ tôi liền nói cho bà nội Mạc”.

Sau lưng truyền đến giọng khinh thường của Mạc Tử Phàm, “Bất quá là trêu đùa với em mà thôi, quá mức sao?”.

Từ sau ngày đó, bề ngoài chúng tôi càng thêm ân ái, về đến nhà tương kín như tân (tôn trọng nhau như khách), tôi cho là những ngày như thế này sẽ bình

thần trôi qua, nhưng mà không có nghĩ đến, cùng Mạc Tử Phàm chung đụng trong cuộc sống, tôi phát hiện bề ngoài Mạc Tử Phàm như một luật sư lưu manh, thật ra bên trong anh ta rất chính trực. Anh làm theo ý mình, không quan tâm người khác nói gì. Hơn nữa anh ở tòa án, nhìn người mà thu tiền, nhiều tiền, anh thu một chút, không có tiền, anh thậm chí không thu một phí tổn.

Cô phát hiện dường như cô đã yêu hắn, nhưng mà cô không có nói cho những người khác, Mạc Tử Phàm càng thêm không biết.

Có một ngày cô phát hiện, trong ngăn kéo của Mạc Tử Phàm có một phong thư, nội dung trên thư là, bà cụ Mạc già bộ bệnh!

Lừa gạt hai anh em bọn họ kết hôn.

Cô ngất!

Bà cụ già bộ bệnh uy hiếp hai anh em họ kết hôn?

Kết quả là đám cưới, nhưng bà cụ không biết chuyện, bọn họ đều là kết hôn giả a!

Bà cụ thật là vô ích một hồi.

Trong lòng cô cảm thấy bị ai thay cho bà cụ, diễn lâu như vậy, lại không nhận được gì cả.

Chẳng qua là cô không nghĩ tới, bà cụ cứ nhiên làm kiểm tra phụ khoa cho cô cùng Vũ Vi.

Hai người không thể làm gì khác hơn là đi theo bà cụ vào bệnh viện, cô chẳng qua cho là chỉ kiểm tra bình thường mà thôi, nhưng không có nghĩ tới, cô phải nằm ở trên giường, hai chân tách ra, người phụ nữ trung niên đứng ở phía hai chân cô, hai tay chuẩn bị cởi quần của cô xuống, cô bỗng nhiên ngồi dậy, “Các người muốn làm gì?”.

“Đương nhiên là kiểm tra xem cô có bị bệnh phụ khoa hay không?” Nữ bác sĩ trung niên lạnh lùng nói.

Cái gì?

Nếu kiểm tra, cô còn là xử nữ, bị người phụ nữ nhìn chằm chằm hạ thân của mình?

Cô không cần suy nghĩ lạnh giọng cự tuyệt, “Buông tôi ra!”

Mấy y tá cùng nữ bác sĩ cũng ngăn cản cả người, sau đó nữ bác sĩ giải thích, “Cái này là ý tứ của bà cụ chúng tôi không thể làm trái”.

Mất thấy nữ bác sĩ cùng y tá cứ kháng kháng, cô không thể làm gì khác hơn là mở miệng nói, “Tôi còn là xử nữ” Bỏ lại những lời này, cô cùng Vũ Vi cùng nhau rời khỏi bệnh viện.

Về sau bà cụ giận dữ, đuổi cô ra khỏi Mạc gia, hôn nhân của cô cùng Mạc Tử Phàm đến đây là kết thúc.

Cô lại trở về cuộc sống lúc đầu, một cô giáo nhà trẻ.

Nhưng mà, ngày không có Mạc Tử Phàm, cô ngược lại có chút không quen.

Nhưng mà, cô rất rõ ràng cô cùng Mạc Tử Phàm là người của hai thế giới, không thể nào lại đến cùng nhau.

Nhưng mà cô không biết, Mạc Tử Phàm cũng yêu cô.

Sau khi bọn họ tách ra hai tháng, Mạc Tử Phàm xuất hiện ở trước cửa nhà cô, chính miệng nói cho cô biết, anh yêu cô.

Một khắc kia, cô vô cùng vui vẻ, cùng Mạc Tử Phàm ở chung một chỗ.

Chỉ là, bọn họ lại nghe nói Vũ Vi cùng Mạc Tử Phàm tách ra, nguyên nhân là, Mạc Tử Phàm bên ngoài. . ., cưới bạn gái trước của mình.

Một khắc kia, cô cực kỳ tức giận, chạy tới Mạc gia hung hăng đánh Mạc Tử Phàm một bạt tay!

Bà cụ Mạc tức giận chỉ về phía cô, vĩnh viễn đừng nghĩ vào cửa Mạc gia.

Cô hừ lạnh, cửa Mạc gia cô không lạ gì!

Hai người phụ nữ đấu tranh nhưng khổ Mạc Tử Phàm, kẹt ở giữa rất khó chịu a!

Khuyên người nào, người nào cũng không nghe.

Cuối cùng, anh chọn cùng cô ở chung một chỗ. Từ bỏ thân phận thiếu gia Mạc gia, chỉ là một luật sư bình thường, hai người ở cùng một chỗ trải qua cuộc sống bình thường.

Bọn họ ở bên ngoài sống bốn năm, cuối cùng bà cụ Mạc chịu khổ không thể gặp cháu của mình, xin cô gả cho Mạc Tử Phàm.

Mà cô, lúc này mới biết bốn năm qua, Mạc Tử Hiền cũng không hạnh phúc, anh cơ hồ không có chạm qua Tề Mỹ Linh.

Khi đó, cô mới biết, năm đó là Tề Mỹ Linh hạ thuốc Mạc Tử Hiền.

Cô quyết định giúp Mạc Tử Hiền cùng Vũ Vi, mấy ngày trước kết hôn, rốt cuộc tìm được Vũ Vi.

Ngày bọn họ kết hôn, Vũ Vi cùng Mạc Tử Hiền gặp lại.

Cô biết, Vũ Vi cùng Mạc Tử Hiền còn có thể ở chung một chỗ, bởi vì bọn họ yêu đối phương.

Quả nhiên, bọn họ ở cùng một chỗ, sống cùng nhau rất hạnh phúc, mà cô cùng Mạc Tử Phàm cũng hạnh phúc ở cùng một chỗ, bởi vì, bọn họ yêu đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 266: Ngoại truyện Sở Dao 1

Cô tên là Sở Dao, sinh ra trong một gia đình vô cùng giàu có, cha và mẹ yêu thương lẫn nhau, lại vô cùng yêu thương cô, ông nội và bà nội cũng thương cô, cô như là một tiểu công chúa, mỗi ngày đều sống trong hạnh phúc.

Vui vẻ lớn lên.

Cô cho là, trên đời này cô là người con gái vui sướng nhất, nhưng mà, cô sai lầm rồi.

Năm ấy, ngày đó, là ngày cả đời tôi khó quên, cô từ Thiên đường rơi xuống Địa ngục.

Ngày đó là sinh nhật của cô, vốn là có hẹn cùng các bạn học ra ngoài chơi đùa, nhưng mà nghĩ lại, từ sau khi lớn lên, chưa bao giờ ăn sinh nhật cùng cha mẹ, trong lòng cảm thấy có chút hổ thẹn với mẹ.

Vì vậy, cô không nói lời nào liền mua bánh kem, chạy về nhà, dự định cho cha và mẹ một kinh hỉ, ai biết, mới vừa bước vào biệt thự, liền nghe được từ lầu hai truyền đến từng trận cãi vã kịch liệt cùng tiếng khóc thất thanh của mẹ, trong lòng cô chấn động, cái bánh kem trong tay rơi xuống đất, đập đập chạy đến phòng ngủ của cha mẹ, mới vừa muốn mở cửa phòng, cửa phòng liền bị người bên trong mở ra, cả người cha tức giận từ trong phòng đi ra, ông tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ đứng ngoài cửa phòng, sững sờ một cái, sau đó sai bước rồi đi.

Trong phòng, tiếng khóc của mẹ càng tăng. Cô lập tức chạy vào phòng ngủ, chỉ thấy mẹ chập vạt ngồi trên sàn nhà, tóc dài xốc xếch không chịu nổi, trên mặt còn dấu năm ngón tay rất rõ ràng.

Một khắc kia, cô càng thêm kinh hãi, cha, cư nhiên đánh mẹ?

Cô chạy đến trước người mẹ, hai tay kéo cánh tay của mẹ, đau lòng nhìn mẹ, “Mẹ, chuyện gì xảy ra? Hai người tại sao đánh nhau? Tại sao? Tại sao?”.

Mẹ nhìn thấy cô, một tay kéo cô ôm vào trong ngực khóc càng thêm lớn, “Dao Dao!”.

“Mẹ...” Hai tay cô ôm mẹ không tiếng động an ủi mẹ.

Hồi lâu, mẹ mới dừng khóc lại, cô kéo mẹ từ trên đất đứng lên đỡ tới trên giường, lại rót cho mẹ một ly nước lạnh, “Mẹ, đến tốt cùng xảy ra chuyện gì? Tại sao mẹ cùng cha...”

Mẹ dùng sức hít mũi một cái, miễn cưỡng hướng cô nở một nụ cười, một tay bà nhẹ nhàng vuốt tóc dài mềm mại của tôi, “Dao Dao, con trưởng thành có một số việc, cũng nên biết...”

Cô từ trong miệng mẹ biết được, cha ở bên ngoài có người phụ nữ khác, người phụ nữ kia còn sinh cho cha một người con gái!

Cô nhin không được cười lên một tiếng, “Mẹ, người quá đa tâm, cha yêu mẹ như vậy, con yêu cha như vậy, cha sẽ không ở bên ngoài tìm người phụ nữ khác, nhất định không”. Cô tin tưởng thái độ làm người của cha, cha tuyệt đối sẽ không đối xử như vậy với cô và mẹ.

Mẹ cười khổ một tiếng, “Đứa ngốc, cha con thích nhất người phụ nữ tên Đồng Kỳ không phải mẹ. Ông ta thích nhất đứa con gái tên Đồng Vũ Vi”.

Nụ cười trên mặt cô nhất thời cứng đờ, cô muốn phản bác lại mẹ, nhưng mà, mẹ cư nhiên biết tên họ của đối phương.

Cô đè nén khổ sở trong lòng, an ủi mẹ, “Mẹ, bất kể cha ở bên ngoài thế nào, mẹ vẫn danh chính ngôn thuận là Sở phu nhân, con còn là thiên kim tiểu thư Sở gia”.

Mẹ nghe lời của cô, vui mừng cười một tiếng, ý vị thâm trường nói, “Con gái bảo bối của mẹ trưởng thành thật rồi”.

Cô vẫn bồi ở bên người mẹ, cho đến khi mẹ ngủ, cô trở lại phòng ngủ của mình, lúc cô đi ngủ đã mười một giờ rưỡi khuya, nhưng mà, cha còn chưa có trở lại.

Lòng của cô một lần nữa trầm xuống, vốn chuyện của cha làm cô chỉ tin tưởng năm phần, hiện tại cô tin bảy phần.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 267: Ngoại truyện Sở Dao 2

Đêm, dần dần khuya, cô trong lúc vô tình dần dần ngủ thiếp đi.

Giữa mơ mơ màng màng, cô nghe được tiếng mẹ khóc, liền từ trên giường bò dậy, chân trần chạy đến cửa phòng ngủ của mẹ, xuyên qua khe cửa tối thấy được mẹ cúi đầu thương tâm khóc thút thít. Tiếng khóc của mẹ rất khê.

Lòng của cô không khỏi đau đớn một hồi, lúc này mẹ sợ bị cô thấy được dáng vẻ thương tâm của mẹ, mới có thể thầm khóc thút thít như vậy.

Nếu mẹ không muốn cô nhìn thấy vẻ thương tâm của mình, như vậy cô sẽ làm bộ không biết đi.

Cô lặng lẽ đóng cửa phòng, trở lại phòng ngủ của mình. Đặt mình nằm trên giường, cặp mắt nhìn thẳng về một chỗ ngẩn người.

Sáng sớm, ánh mặt trời chói mắt chiếu vào hai mắt cô, đâm vào mắt làm cô không thể mở hai mắt ra.

Cô mới phát hiện, thì ra tối hôm qua bất tri bất giác cô lại ngủ thiếp đi.

Trong lòng cô lo lắng cho mẹ, lập tức từ trên giường bò dậy, cũng không kịp mang dép, liền chạy tới phòng ngủ của mẹ, nhưng không có thấy bóng dáng mẹ.

Một dự cảm xấu chậm rãi xông lên đầu tối, mẹ yêu ba nhiều ra sao cô rất rõ ràng, cô sợ mẹ vì ba một đêm không về làm ra chuyện điên rồ.

Cô nghĩ cùng không muốn liền hướng cửa cầu thang chạy tới, vội vã đi xuống lầu, thời điểm chạy tới một nửa, cư nhiên trong phòng bếp truyền tới tiếng cười vui vẻ của mẹ.

Cô nhất thời ngây ngẩn cả người, tại sao có thể như vậy?

Tối hôm qua mẹ còn thương tâm như vậy hôm nay lại cư nhiên vui vẻ như vậy?

Cô rón rén đi tới nhà bếp, chỉ thấy ba ngồi trước bàn ăn thưởng thức bữa ăn sáng, mẹ đang chiên trứng. Trên mặt mẹ mỉm cười vui vẻ, tựa như ngày hôm qua chuyện gì cũng không có phát sinh.

Nhưng là, cô lại thấy trên mặt mẹ nét chưa xót, thấy được bất đắc dĩ.

Lòng của cô, lại một lần nữa đau nhói, mẹ là đang miễn cưỡng cười đây!

Mẹ như vậy, làm cô càng thêm đau lòng, trong lòng rất khổ sở, rất đau lòng, lại làm bộ như rất vui vẻ...

Ba rất nhanh ăn xong bữa sáng, liền đi tới công ty.

Cô chạy vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy mẹ, “Mẹ, trong lòng mẹ khổ sở như vậy, tại sao về mặt lại cười vui vẻ? Mẹ sống không mệt mỏi sao?”

Mẹ hướng cô hé miệng cười một tiếng, sờ mái tóc dài của cô, đôi mắt đẹp lộ vẻ chưa xót nhàn nhạt, “Đứa nhỏ ngốc, ba con ngày hôm qua tức giận rồi đi, nhưng mà ông lại trở lại, ông trở lại mẹ liền rất cao hứng. Ông trở lại, mẹ liền thỏa mãn”.

Ý mẹ là, coi như ba ở bên ngoài có người phụ nữ khác cũng không sao, chỉ cần ông về nhà là tốt rồi.

Lòng của cô, một khắc đó càng thêm đau đớn, vì thương mẹ mà đau.

Cô ngược đầu nhìn vẻ mặt nhàn nhạt buồn của mẹ, mở miệng hỏi, “Mẹ, mẹ cứ như vậy yêu ba sao? Cho dù ba ở bên ngoài có người phụ nữ khác, cho

dù ông cùng người phụ nữ kia có con, mẹ như cũ giữ ông không buông tay, trong lòng mẹ không khó chịu sao? Không ủy khuất sao?”

Mẹ lại cười nhạt, “Đứa nhỏ ngốc, con bây giờ còn không biết yêu, chờ thời điểm con chân chính yêu một người, con sẽ cảm thấy hết thảy đều không là gì, chỉ cần người đàn ông kia chịu ở lại bên cạnh con, con liền hài lòng”

Khi đó, cô không hiểu ý tứ trong lời nói của mẹ, nhưng mà nhiều năm sau, cô hiểu.

Ăn xong bữa sáng, tài xế đưa cô đi học.

Đọc theo đường đi, dáng vẻ mẹ trốn một mình thương tâm khóc thút thít, không ngừng lẩn quẩn trong đầu cô, lòng của cô căn bản không cách nào lắng xuống.

Vì vậy, sau khi tái xế trời đi, lần đầu tiên cô trốn học.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 268: Ngoại truyện Sở Dao 3

Cô đến tiệm văn phòng phẩm, dùng tất cả tiền tiêu vặt của cô mua một túi xách đẹp mắt, rồi sau đó đến đồn cảnh sát báo án, nói mình nhặt được một túi xách đẹp mắt, bên trong viết tên tuổi Đồng Vũ Vi.

Cảnh sát rất nhiệt tình liên lạc với người nhà của Đồng Vũ Vi, nói là có đồ bị mất, muốn cô ấy tới nhận.

Trước khi Đồng Vũ Vi đến, cô lặng lẽ núp vào.

Cô gặp được một người xấp xỉ tuổi tôi, cô gái nhỏ mặt mộc chạy vào đồn cảnh sát, túi xách đẹp mắt nhặt được cô ấy rất thích, chỉ là, lại nói không phải là của mình, từ chối cầm túi xách.

Cô âm thầm cười lạnh, Đồng Vũ Vi, cô ngu vãi cho không cũng không lấy!

Sau khi Đồng Vũ Vi rời đi, cô vẫn đi theo cô ta, cô muốn nhìn mẹ cô ta một chút đến tột cùng trông như thế nào, làm cha cô không để ý cảm thụ của mẹ, mà sai đường

Cuối cùng cô cũng nhìn thấy người đàn bà gọi là Đồng Kỳ đó, vóc người trung bình, mặt mũi hiền lành, trong lòng cô lại nghĩ, người đàn bà này cũng chỉ là hồ ly tinh khoác da người thôi, nếu không thì cũng sẽ không đi giết chồng người khác.

Thời điểm nhìn thấy Đồng Kỳ, cô nghĩ đến dáng vẻ mẹ đau lòng khóc thầm tối ngày hôm qua, cô hận không thể tiến lên, níu lấy tóc của bà ta, hung hăng đánh đầu bà ta vào tường, đánh cho bà ta đến chết mới thôi!

Nhưng mà, cô không làm như vậy, bởi vì cô biết rất rõ, lúc này cô, không phải là đối thủ của hai mẹ con bọn họ.

Cô vẫn đứng ở góc tối nhìn hai mẹ con bà ta, chỉ thấy mặt Đồng Kỳ vui vẻ nhìn Đồng Vũ Vi, mà ở trên mặt Đồng Vũ Vi nở nụ cười rục rịch, hai mẹ con thoát nhìn vui vẻ cùng hạnh phúc như vậy.

Nụ cười của họ đậm thật sâu làm hai mắt của cô bị thương, trong nội tâm của cô càng thêm nổi giận, tại sao? Tại sao ngày hôm qua tôi và mẹ đau lòng cùng khổ sở như vậy, mà họ lại vui vẻ cùng hạnh phúc như vậy?

Nụ cười trên mặt họ càng rục rịch, hận ý trong lòng cô lại càng nồng đậm, phải biết, vui vẻ của họ nhưng là xây dựng ở trên khổ sở của cô và mẹ!

Muốn cô đau khổ phải không?

Cô cũng muốn các người phải đau khổ như vậy!

Bây giờ cô chưa trả thù các người, nhưng nhất định sẽ trả thù các người, chờ đi!

Vì vậy, bắt đầu từ ngày đó, cô liền âm thầm theo dõi cùng giám thị Đồng Vũ Vi, nhưng mà, cô vẫn không tìm được cơ hội trả thù Đồng Vũ Vi.

Sau chuyện lần đó, mẹ và cha vẫn như ngày trước, ân ái ái ái, giống như là chưa có chuyện gì xảy ra qua.

Nhưng, cô biết rõ, mẹ cũng chỉ gượng cười thôi, bởi vì bên trong nụ cười mẹ thủy chung xen lẫn cay đắng nhàn nhạt.

Mỗi một lần nhìn thấy nụ cười của mẹ trái tim của cô đều rất đau, đồng thời ở trong lòng càng thêm hận Đồng Kỳ và Đồng Vũ Vi. Cô âm thầm ở trong

lòng thề, nhất định phải trả thù Đồng Kỳ, nhất định phải để bà ta thương thức tư vị bị người mình thương yêu nhất phản bội một lần!

Năm năm sau, rốt cuộc cơ hội cô chờ cũng đến.

Cô nhớ rất rõ ràng, đó là một ngày xuân rực rỡ, Đồng Vũ Vi như một cô gái e lệ, đứng ở trước bến xe buýt, chờ xe.

Nhưng mà, một chiếc xe buýt rồi lại một chiếc chạy qua, nhưng Đồng Vũ Vi vẫn chưa lên xe.

Cô không khỏi có chút tò mò, thường ngày Đồng Vũ Vi đã sớm chạy về nhà bồi mẹ, hôm nay sao lại. . .

Bỗng dưng, một người cao lớn đẹp trai, một thanh niên tràn đầy ánh mặt trời bước vào bên trong phạm vi tầm mắt của cô, lúc nhìn thấy người con trai đó, cô liền yêu hân hết thuốc chữa!

Nhưng mà, hân lại là bạn trai Đồng Vũ Vi!

Một khắc kia tâm tình trong lòng cô cực kỳ phức tạp.

Hâm mộ ghen ghét, cộng thêm tức giận, tại sao? Tại sao Đồng Vũ Vi không có gì cả, lại phải có một người bạn trai xuất sắc như vậy?

Cô âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải đem người con trai ấy thành người đàn ông của cô! Nhất định!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Ngoại truyện Sở Dao 4

Vì vậy, cô bắt đầu hỏi thăm tất cả các cậu con trai,

Cô biết được người con trai đó tên là Lục Hàng, là một sinh viên đại học, học chung trường với Đồng Vũ Vi.

Thời điểm không có Đồng Vũ Vi, cô bắt đầu thường xuyên xuất hiện bên cạnh người con trai ấy, lúc nào cũng giả vờ như vô tình đụng vào người ấy, nhà sách, cửa hàng tạp hóa, lớp dự thính. Tóm lại chỉ cần bên cạnh anh ấy không có Đồng Vũ Vi, cô sẽ xuất hiện.

Cô cho là, bằng vẻ đẹp của cô, gia thế của cô, tài hoa của cô, Lục Hàng sớm muộn sẽ chú ý đến cô, nhưng cô đã lầm, trong mắt của Lục Hàng căn bản không có cô, trong mắt của hân ngoài Đồng Vũ Vi ra chính là học hành.

Điều này làm cô cảm thấy rất mất tinh thần, cũng rất đau lòng và khổ sở.

Thời điểm mỗi lần nhìn thấy Đồng Vũ Vi và Lục Hàng vui vẻ đi chung với nhau, hân phải nói trong lòng cô cảm thấy rất khó chịu. Chỉ là, Lục Hàng coi thường, càng làm cô thêm yêu anh ấy, càng có thêm tự tin kiên định phải cướp anh ấy đến tay mình.

Bởi vì, Lục Hàng là một người đàn ông rất chung tình.

Hiện tại anh ấy chung tình với Đồng Vũ Vi, tương lai cô muốn anh ấy chung tình với cô!

Chỉ là, nghĩ thì dễ làm thì khó, bởi vì Lục Hàng căn bản không biết gì sự tồn tại của cô.

Đoạn thời gian đó trong lòng cô rõ là. . . cực kỳ chán nản, mỗi ngày đều sống trong đau khổ, rốt cuộc, cơ hội cũng tới!

Lục Hàng lại muốn đi Mỹ!

Ha ha ha!

Lấy điều kiện gia đình Đồng Vũ Vi, chính là đập nồi bán sắt[(bán hết của cái, cái này trong lúc Sâu search GG thì thấy có ở chương 15 truyện TGD, TKB trên web khác *lol*), cô ta cũng không thể đi Mỹ được!

Sau khi có được tin này, cô hưng phấn suốt cả đêm không ngủ, ngày thứ hai liền năn nỉ ba làm hộ chiếu Mỹ cho cô.

Cầm hộ chiếu, trong lòng cô càng thêm vui vẻ không thôi, cực kỳ hưng phấn, giống như thấy Lục Hàng xuyên qua hộ chiếu vẫy tay nhìn cô mỉm cười!

Rất nhanh, đến ngày Lục Hàng đi Mỹ, cô đặc biệt chọn ngày đó đi Mỹ cùng Lục Hàng.

Máy bay hạ cánh, cô chủ động đến gần anh ấy.

Lúc mới bắt đầu, anh ấy rất lạnh lùng với cô, nhưng mà, nghe nói một mình cô tới Mỹ, hơn nữa còn là vừa học vừa làm, thái độ anh ấy đối với cô thay đổi, nhiệt tình kéo giữ vali của cô, còn muốn đưa cô đến xe taxi, khi cô nói với anh, thời điểm nói tên trường đại học, anh xấu hổ cười một tiếng, "Chúng ta học chung trường."

Bắt đầu từ ngày đó, hai chúng cô dần dần quen thân.

Sau lại, cô dứt khoát chuyển vào chung nhà trọ với anh ấy, một căn hộ chỉ có hai chúng cô.

Cô cho là, dựa vào thân thể hấp dẫn là lướt của cô, Lục Hàng sẽ rất nhanh bị cô mê hoặc, nhưng mà cô, đã lầm, Lục Hàng ngoài học tập, đi làm, chính là gọi điện thoại đường dài cho Đồng Vũ Vi, mặc dù chúng cô ở cùng một chỗ, cơ hội nói chuyện thật đã ít lại càng ít hơn.

Trong lòng cô không khỏi có chút khó chịu, rốt cuộc cô kém Đồng Vũ Vi chỗ nào?

Có một ngày, cô cuối cùng nhịn không được khóc thút thít, bởi vì quá mức đau lòng, cô phải mượn rượu tiêu sầu.

Một mình cô ở quầy rượu uống thật là nhiều rượu, mơ mơ màng màng từ trong quán rượu mặt đi ra, ai biết lại bị

Ba người đàn ông lạ chặn lại, cô tức giận không thôi, đi đường vòng, ai biết ba người đó lại chặn ở trước người của cô, muốn chơi cô.

Cô cười lạnh, liếc nhìn ba nam nhân, "Chơi cô? Các người đủ khả năng không?" Lạnh lùng nhìn ba người đàn ông đó một cái, cô lướt qua bọn họ tiếp tục đi thẳng, ai biết, một trong đám đàn ông lại níu cánh tay của cô lại, cánh môi hôn hướng tới cô, cô nhất thời tức giận không dứt, giơ tay hung hăng tát mạnh lên mặt đối phương.

Cái tát của cô, chọc giận đối phương, một người đàn ông khác đánh xuống ót cô, trước mắt cô tối sầm, hôn mê, một người đàn ông khác đánh xuống ót tôi, trước mắt tôi tối sầm, hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Ngoại truyện Sở Dao 5

Khi cô tỉnh lại, phát hiện cả người mình trần trụi nằm trên mặt đất ở một nhà máy bị bỏ hoang, giữa hai chân còn loang lổ vết máu, hạ thân đau đớn không thôi! Một giây kia, cô thực chấn động! Rõ ràng cô, bị người ta cưỡng hiếp!

Đêm đầu tiên quý giá của cô, vốn định sẽ cho Lục Hàng cô yêu nhất, nhưng lại không nghĩ đến, cô bị người ta cưỡng hiếp, thậm chí ngay cả đối phương là người nào, cô cũng không biết!

Thân thể của cô cứng ở tại chỗ, trong đầu trống rỗng, ngăn người ngây ngốc tại chỗ nhìn vô định về phía trước!

Sao cô lại bị người ta cưỡng hiếp "A!" Trong lòng cô cực kỳ khó chịu, ngoài điên cuồng hét lớn ra, cô không biết nên làm cái gì nữa.

Cô mặc quần áo tử tế, từ bên trong nhà máy bỏ hoang đi ra, hồn bay phách lạc trở về nhà trọ.

Lúc đi vào phòng, Lục Hàng lại ở đây, cô rất bất ngờ, vào giờ này mỗi ngày, Lục Hàng đã đi làm rồi mới đứng.

Lục Hàng kéo cô vào phòng ngủ, đóng cửa phòng thần bí hề hề nói với cô, "Sở Dao, đợi một chút rồi ra."

Cô che giấu đau đớn trong lòng, miễn cưỡng cười một tiếng với Lục Hàng, "Được."

Lúc sau, Lục Hàng đẩy cửa phòng ra, trong tay bưng bánh ngọt nóng hôi, hát, "Mừng ngày sinh nhật của em, mừng ngày sinh nhật của em. . . ." Đi vào phòng của cô.

Thì ra, hôm nay là sinh nhật cô.

Trong lòng cô cực kỳ khó chịu, đẩy Lục Hàng chạy ra khỏi phòng ngủ.

Lục Hàng thỉnh linh bị cô đẩy ra, bánh ngọt trong tay đánh rơi xuống đất nát bét.

Hắn sững sờ một hồi lâu, mới lấy lại tinh thần.

Sau khi cô lao ra khỏi phòng ngủ, liền chạy tới ban công, mở cửa sổ ra, cô muốn chết, cô không muốn sống, đã bị người ta cưỡng hiếp, có tư cách gì mà sống nữa đây?

Cô mới leo lên cửa sổ, eo của cô, liền bị Lục Hàng ôm thật chặt!

"Sở Dao, em làm gì đấy?" Về mặt Lục Hàng không hiểu lại lo lắng nhìn cô.

Cô khổ sở cười một tiếng, cho tới bây giờ Lục Hàng mới quan tâm cô. . . cô thật sự không có phúc khí nha!

"Còn có thể làm gì? Chết chứ sao. Buông tay." Mặt cô lạnh lẽo nhìn Lục Hàng.

Mà Lục Hàng lại gắt gao mà ôm bờ eo của cô, "Tại sao? Đang tốt lành tại sao lại muốn chết?"

Lỗ mũi của cô đau xót suốt nửa rơi xuống nước mắt, nhưng mà cô thật luyến tiếc người đàn ông này, cô đã không còn là xử nữ nữa rồi, đã không xứng với Lục Hàng nữa rồi, không có Lục Hàng, cô tình nguyện chết đi.

"Buông tay." cô lạnh giọng ra lệnh Lục Hàng, nguyên nhân gì, cô nghĩ sau khi cô chết Lục Hàng sẽ biết được từ phía cảnh sát.

Lục Hàng vẫn gắt gao ôm cô như cũ, "Tôi sẽ không để cho em chết. Sở Dao."

"Sẽ không?" cô hừ lạnh cười một tiếng, trên mặt đều là vẻ quyết tâm, trầm giọng nói, "Anh có thể trông cô trong tầm tay lúc nhất thời, lại trông không nổi cô cả đời. . ."

Sắc mặt của Lục Hàng lập tức lạnh xuống, tựa như không nghĩ đến cô sẽ nói như vậy, bỗng dưng, về mặt anh tức giận nhìn cô, lạnh giọng quát vắn cô, "Tại sao? Dù sao muốn chết cũng phải có lý do chứ?"

"Tôi bị người ta cưỡng bức, lý do này đủ chứ?" Cô cũng hét lớn với Lục Hàng.

Lục Hàng nhất thời ngây ngẩn cả người.

Lòng của cô, nhất thời rớt xuống đáy.

Cô như điên giãy thoát khỏi Lục Hàng, "Buông tay, buông tôi ra, tôi muốn chết, anh để cho tôi chết, tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa? Tôi sống còn có ý nghĩa gì nữa đâu!"

"Sở Dao, đừng như vậy, tỉnh táo một chút." Lục Hàng gắt gao ôm eo của cô, bên trong ánh mắt nhìn cô đều là lo lắng.

Lục Hàng càng không để cho cô chết, trong lòng của cô càng khó chịu, về mặt cô tuyệt vọng nhìn Lục Hàng, "Buông tay đi, thân thể này của tôi, còn có tư cách gì mà sống nữa. Để tôi chết đi, xong hết mọi chuyện, dù sao cũng không có ai quan tâm tôi, yêu tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 271: Ngoại truyện Sở Dao 6

Nói xong, cô cúi đầu hung hăng cắn cánh tay Lục Hàng một cái, Lục Hàng đau quá liền buông cô ra. cô lập tức nhảy ra ngoài cửa sổ.

Cô cho là, cô đã quyết định chết, dù sao cũng là mười mấy tầng lầu, một khi té xuống tan xương nát thịt, ai biết Lục Hàng lại vươn tay níu cánh tay của cô lại.

Cô không nghĩ tới Lục Hàng lại có thể níu cô lại, trong lòng cả kinh, đồng thời càng thêm khổ sở, Lục Hàng càng rất tốt với cô, cô liền càng không bỏ được Lục Hàng, cô âm thầm cắn răng, lạnh giọng ra lệnh, "Buông tay."

"Tôi không buông tay." Lục Hàng cúi đầu nhìn cô, trên mặt đều là thần sắc kiên định, cô thấy được trên gấn xanh trán anh ấy nổi lên, có thể thấy được anh ấy đang dùng hết lực kéo cô lên.

"Lục Hàng, anh cần gì phải làm như vậy chứ? Tôi muốn chết lắm rồi. Anh cần gì phải kéo tôi lên? Tôi sống đã không còn ý nghĩa gì rồi." Sắc mặt cô bình tĩnh nhìn lục Hàng, sớm muộn Lục Hàng sẽ kiên trì không được, buông tay cô ra.

"Sở Dao, ai nói không có người yêu em, tôi yêu em, vì tôi em không thể sống sót sao?" Trong hai tròng mắt đầy tia máu Lục Hàng trút ra về mặt tức giận nhìn chằm chằm cô.

Cô không khỏi cả kinh, Lục Hàng yêu cô?

Ngay sau đó tự giễu cười một tiếng, làm sao có thể?" Lục Hàng dùng gạt tôi, không có ý nghĩa."

"Sở Dao, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, em mặc chính là một chiếc váy màu trắng, giày cao gót màu đỏ, tóc hơi xoắn, trên mặt nở nụ cười xinh đẹp, lần thứ hai gặp mặt ở nhà sách, em đang xem sách, lần thứ ba gặp mặt. . ."

"Đủ rồi." Cô nhìn nhện không được cắt đứt Lục Hàng, trong nội tâm của cô kinh hãi, thì ra ở bên trong lòng của Lục Hàng, ở trong mắt vẫn có cô. . . . Hưng phấn lan khắp toàn thân của cô.

Ngoài hưng phấn ra, còn lo lắng, "Lục Hàng, tôi đã không còn là. . ."

"Sở Dao, Lục Hàng tôi yêu, là chính em." Mặt Lục Hàng thâm tình nhìn cô, trên mặt không có một chút đáng vẻ khi dễ hay xem thường bởi vì cô không còn là xử nữ.

Lỗ mũi của cô đau xót suốt nửa roi nước mắt, "Kéo tôi lên đi." Cô nhẹ giọng phản phó Lục Hàng.

Cô cùng Lục Hàng đồng thời dùng sức, cô cũng lên được.

Thân thể của cô đè ở trên người của Lục Hàng, hai chúng ta thở hổn hển từng hơi từng hơi.

"Lục Hàng, em yêu anh lâu rồi." cô nhìn cặp mắt thâm tình của Lục Hàng nói.

Lục Hàng dần từ cười một tiếng, một cái tay thủ sẵn sau gáy cô, đưa lưỡi ra, hôn cánh môi của cô, hai mắt cô nhắm lại, lẳng lẳng hưởng thụ nụ hôn của Lục Hàng. . . .

Lục Hàng nhẹ nhàng cởi dần quần áo của cô, cô có chút sợ khép chặt hai chân, ai ngờ, Lục Hàng lại ôm cả người cô, đi vào phòng tắm, thận trọng đặt vào bồn tắm trong phòng cô, vì cô lau chùi máu ứ đọng trên người. Động tác của anh ấy rất nhẹ nhàng, ánh mắt ấy thật nóng bỏng, một khắc kia, cô quyết một lòng đối với Lục Hàng, đời này sẽ không yêu người đàn ông nào khác.

Cô vươn tay ôm lấy cổ Lục Hàng, chủ động hôn lên cánh môi của Lục Hàng, Lục Hàng vừa lau chùi thân thể của cô vừa đáp lại nụ hôn của cô, sau cô lại dùng sức kéo Lục Hàng vào trong bồn tắm, hai chúng cô uyên ương nghịch nước.

Kích tình qua đi, Lục Hàng thở hổn hển từng hơi từng hơi, ngược lại cô ở trong lòng anh ấy, ngón tay trước ngực anh, nhẹ nhàng vẽ vòng tròn, "Còn Đồng Vũ Vi làm thế nào bây giờ?"

Cô cho rằng Lục Hàng sẽ có phản ứng rất lớn cơ, dù sao anh ấy yêu Đồng Vũ Vi như thế mà, ai ngờ, Lục Hàng lại nhàn nhạt mở miệng mà nói, "Anh sớm đã không thương Vũ Vi rồi, chỉ là, cô ấy còn yêu anh rất nhiều, anh không đành lòng tổn thương cô ấy." Nói xong, anh khẽ mỉm cười nhẹ đánh cô, "Giờ chúng ta đã ở cùng một chỗ, ngày mai anh liền gọi điện thoại, nói chia tay với cô ấy."

"Không cần." Cô lập tức mở miệng ngăn cản Lục Hàng.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 272: Ngoại truyện Sở Dao 7

Về mặt Lục Hàng nhìn cô khó hiểu.

Cô khẽ mỉm cười với anh ấy, "Đồng Vũ Vi yêu anh nhiều năm như vậy, đột nhiên anh nói chia tay cô ấy, cô ấy nhất định sẽ đau lòng khổ sở, hay là, cứ để như vậy, từ từ ít liên lạc với cô ấy, đợi sau này tình cảm của cô ấy đối với anh phai nhạt, rồi nói chia tay với cô ấy, như vậy, cô ấy cũng sẽ không đau lòng nhiều." Thật ra thì, ý nghĩ trong lòng cô, bây giờ khiến Đồng Vũ Vi yêu Lục Hàng sâu sắc, đến lúc đó, sẽ để cho Lục Hàng một cú đấm đá bay Đồng Vũ Vi, cô muốn tận mắt thấy đáng về đau lòng khổ sở của Đồng Vũ Vi!

Lục Hàng hơi suy nghĩ một chút, sau đó cũng chau chặm cái mũi nhỏ của cô một cái, "Em suy nghĩ rất chu đáo, liền nghe em."

Từ ngày đó về sau, cô và Lục Hàng ngày ngày ở chung một chỗ, mỗi một ngày chúng cô cũng ở trong cuộc sống vui vẻ hạnh phúc. Vài năm sau, cha gọi điện thoại cho cô, muốn cô về công ty giúp một tay.

Cô hôn hờ đồng ý, đúng lúc giới thiệu Lục Hàng cho cha mẹ.

Sau khi cha mẹ nhìn thấy Lục Hàng thì rất vui vẻ, rất ưa thích Lục Hàng, cha sắp xếp cho Lục Hàng một chức vị.

Buổi tối, kích tình qua đi, cô rúc vào trước ngực Lục Hàng, "Đến lúc nói chia tay Đồng Vũ Vi rồi."

Lục Hàng khẽ hôn lên trán cô, "Anh biết rồi."

Sau đó, anh ấy liền gọi điện thoại cho Đồng Vũ Vi, hẹn gặp tại một nhà hàng.

Đồng Vũ Vi bị Lục Hàng bỏ rơi, làm sao mà có thể không có cô đây? cô ngược đầu nhìn kĩ, "Em cũng muốn đi, em sợ các người tình cũ phục nhiên (~ tình cũ không rủ cũng tới), phải giám thị hai người mới được."

Lục Hàng nhin không được cười lên một tiếng, "Được."

Ngày hôm sau, cô cố ý thay quần áo rất chậm, rất chậm, khiến Đồng Vũ Vi chờ Lục Hàng lâu một chút. Chỉ cần cô ta ở đó chờ Lục Hàng liền đại biểu tình yêu sâu sắc trong lòng cô ta với Lục Hàng. Cũng liền đại biểu một khi cô ta bị Lục Hàng bỏ rơi, trong lòng nhất định sẽ vô cùng đau lòng và khổ sở.

Quả nhiên, Đồng Vũ Vi ở đó chờ thật lâu thật lâu, trong nội tâm của cô vô cùng vui vẻ, Đồng Vũ Vi, hôm nay chính là ngày đau lòng khổ sở của cô!

Cô và Lục Hàng trước sau bước vào phòng ăn, cô ở bên cạnh vị trí Lục Hàng ngồi xuống, dư quang khỏe mắt nhìn chăm chăm Đồng Vũ Vi, tất cả biểu tình Đồng Vũ Vi đau lòng cùng khổ sở đều được cô nhìn vào trong mắt, tâm tình sáng khoái trong lòng cô thì miễn bàn, cô hưng phấn đến mức muốn hét lớn lạnh lạnh!

Sau khi Lục Hàng rời nhà hàng, cô liền đứng dậy rời đi, đi ra khỏi phòng ăn, cô đuổi mấy bước theo Lục Hàng, rất tự nhiên kéo cánh tay anh ấy, "Chúng ta đi đâu ăn bữa ăn tối?" Tâm tình của cô cực kỳ tốt, muốn ăn một bữa.

Lục Hàng cười một tiếng với cô, "Tùy ý em."

Về đến trong nhà, cô hưng phấn vọt vào phòng của mẹ, lại thấy mẹ hốt hoảng nâng cánh tay lên, lau mắt nước mắt bên khóe mắt.

Cô không khỏi ngẩn ra, đi mấy bước tới trước người mẹ, "Mẹ, chuyện gì xảy ra? Tại sao lại khóc?"

Mẹ hít mũi một cái, "Cha con, ..." Lời nói chỉ nói đến một nửa mẹ liền không nhin được lại đau lòng khóc thút thít nữa.

"Cha con làm sao?" Lòng cô đau đớn không khỏi nhìn mẹ mở miệng hỏi.

"Cha con cho đến bây giờ cất giữ tấm hình của Đồng Kỳ, trong lòng của ông ấy còn yêu ả tiện nhân kia!" trong hai tròng mắt mẹ toàn là thương đau.

Cô tức giận không thôi, bỗng đứng lên, đôi tay gắt gao nắm chặt quả đấm, Đồng Kỳ! cô nhất định sẽ không bỏ qua cho bà!

Cô nói cho mẹ Lục Hàng vốn là bạn trai của đồng Vũ Vi, lại bị cô cướp được.

Cô muốn lợi dụng Lục Hàng thêm một lần để tới dả kích Đồng Kỳ!

Cô cùng mẹ nghiên cứu một đối sách, để mẹ gọi điện thoại cho Đồng Kỳ, nói cho bà ta biết, cha bị bệnh, muốn gặp bà ta một lần cuối. Chỉ cần Đồng Kỳ tới, cô sẽ khiến cho bà ta cắt.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 273: Ngoại truyện Sở Dao 8

Quả nhiên, Đồng Kỳ đến đây, còn bị mẹ chế ngạo một phen.

Cô cố ý khi lúc Đồng Kỳ cùng Đồng Vũ Vi rời đi, lôi kéo Lục Hàng đi đến trước mặt họ, cô còn khom người tốt bụng nói với Đồng Kỳ, đây là kết cục bà cướp đi chồng người khác.

Một câu nói đơn giản như vậy, Đồng Kỳ cư nhiên té xỉu.

Cô thật sự là hết chỗ nói rồi, cư nhiên đâm chết, còn diễn trò trước mặt cha.

Cô sợ cha sẽ đối với người đàn bà kia cảm thông, liền ra lệnh người đem Đồng Kỳ cùng Đồng Vũ Vi đuổi ra khỏi cửa biệt thự.

Sau đó, cô mới biết được, thì ra Đồng Kỳ có bệnh, lần đó bà nằm viện, phẫu thuật, Đồng Vũ Vi bởi vậy thiếu thật nhiều tiền.

Đồng Vũ Vi cùng Đồng Kỳ Đô bị trừng phạt như vậy, ân oán giữa chúng cô như vậy xóa bỏ rồi. Từ đây, cùng Đồng Vũ Vi một chút cũng không có liên quan.

Ai biết, trong yến hội lại thấy được Đồng Vũ Vi, yến hội lần đó, cô mang theo Lục Hàng tham gia, cô đặc biệt trang điểm thật xinh đẹp, giới thiệu danh

nhân trong thành phố cho Lục Hàng vốn hết thầy đang tốt.

Từ khi Đồng Vũ Vi tiến vào yến hội trường, không còn giống như vậy nữa.

Đồng Vũ Vi mặc quần áo sang quý, chân mang giày số lượng có hạn, ngay cả trang sức đều là trang sức kim cương thật sang quý, làm cô rất đố kỵ, bên người còn là người bạn trai xuất sắc!

Hơn nữa vốn cô đang thu hút ánh mắt mọi người trong yến hội, Đồng Vũ Vi đoạt đi nó của cô, trên người sở hữu hào quang, cô âm thầm tức giận không thôi, Đồng Vũ Vi, vì sao lúc nào cũng đối nghịch với cô vậy?

Cô tìm từng cơ hội châm chọc Đồng Vũ Vi, vừa cùng đàn ông của chính mình chia tay liền đề tiện bám cánh cao!

Ai biết cô ta cư nhiên phản bác cô, âm thầm châm biếm Lục Hàng là người bám cánh cao!

Cô cực kỳ tức giận, giương tay hung hăng vung một bạt tát vào mặt Đồng Vũ Vi, xú phụ nữ lại dám châm chọc cô?

Mắt thấy trên mặt Đồng Vũ Vi in dấu năm ngón tay rõ rệt, trong lòng cô thỏa thích nha, Đồng Vũ Vi, cô trước sau vẫn dưới quyền tôi mà thôi!

Khi cô vừa đang suy nghĩ xong, trên mặt cô liền trũng hai cái tát mạnh mẽ của bạn trai Đồng Vũ Vi.

Cô khinh ngạc, trừng lớn hai mắt nhìn người đàn ông, "Anh dám đánh phụ nữ?"

Không thể chối từ hừ lạnh cười, "Cô đánh người phụ nữ của tôi, cũng không là người!" Nói xong còn lấy khăn tay ra lau tay mình, giống như là mặt cô bẩn lắm vậy!

Lúc đó cô điên rồ, trừ bỏ ngã vào trong lòng Lục Hàng ủy khuất ní non, cô không biết bản thân còn có thể làm gì.

Lục Hàng ôm cũng khó xử rời yến hội, một lần cô mất hết mặt mũi.

Cô tức giận không thôi, Đồng Vũ Vi, tôi với cô không đội trời chung!

Trong nhà tắm cô bắt đầu tìm thám tử theo dõi Đồng Vũ Vi, thám tử tư cung cấp cho cô một vài tấm hình Đồng Vũ Vi thân mật cùng đàn ông và một đoạn ghi âm.

Cô mang theo ảnh chụp tìm Đồng Kỳ, dùng ảnh chụp cùng máy ghi âm đem Đồng Kỳ tức giận đến té trên mặt đất nói không ra lời.

Sau đó, cô nghe nói Đồng Kỳ đã chết, giây phút đó cô không cảm thấy tội lỗi chỉ có sung sướng cùng hưng phấn!

Đồng Vũ Vi đây là kết cục của cái miệng cô.

Nhưng cô thế nào cũng không nghĩ tới lúc này đây cũng là một chuyện sai lầm nhất của cả đời cô, bởi vậy cô trả giá bi thảm nhất.

Đồng Vũ Vi khi cô làm mẹ cô ta chết, liền thế muốn cô sống không bằng chết, lúc đó cô chỉ là lạnh lùng cười, trào phúng Đồng Vũ Vi, có năng lực cùng tư cách trả thù gì trả thu cô?

Nhưng là cô, khinh thường Đồng Vũ Vi quá rồi.

Cô ta làm Lục Hàng ở trong hôn lễ từ bỏ cô, còn làm Sở gia phá sản, làm nhà cô trong vòng một đêm liền mất hết tất cả, còn sai người ** cô. . . Cuối cùng ném cô vào hộp đêm, sa vào cô xô-pha .

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Ngoại truyện Sở Dao 9

Mỗi một ngày đều có rất nhiều người đàn ông ở trên người cô rong đuổi . . .

Cho dù cuộc sống không thuộc về cô, nhưng cô luôn còn sống, bởi vì cô sống, Đồng Vũ Vi sẽ thống khổ, cô ta sẽ nhớ mẹ cô ta bị cô hại chết như thế nào. Cô sẽ trở thành ngòi kích động trong lòng Đồng Vũ Vi, vĩnh viễn đều không thể nhỏ ra!

Cô đối với cái chết của Đồng Kỳ, luôn luôn không có áy náy, ai bảo Đồng Kỳ quyền rũ cha, ai bảo làm mẹ cô đau khổ? Xứng đáng bị cô hại chết!

Nhưng là vài năm sau cô lại một lần nữa gặp được Đồng Vũ Vi, cô đã chết lặng rồi.

Lần đó, cô ở hộp đêm xô-pha, tay vừa khéo tiến vào trong quần áo ngăn nắp của người đàn ông, xuất phát từ bệnh nghề nghiệp, không thấy rõ dung mạo đối phương, cô liền lẳng lơ đùa nghịch đi đến người đàn ông phía trước, âm thanh nũng nịu, "Tiên sinh có thể mời tôi một ly rượu đỏ được không?"

"Sở Dao, bỏ bàn tay bẩn thỉu của cô ra." Giọng người đàn ông trầm thấp làm tâm cô không khỏi run lên, cô theo bản năng thu hồi tay chính mình. Đồng thời ngửa đầu nhìn đối phương, phải biết rằng, đã rất ít người biết tên thật của cô.

Khi cô nhìn đến dung mạo đối phương, thân hình cô nhỏ gầy, nhìn không được lui về phía sau vài bước xa, "Mạc Tử Hiên!" Người đàn ông này đúng là chồng Đồng Vũ Vi Mạc Tử Hiên.

"Không thể tưởng được trí nhớ của cô tốt vậy, đến bây giờ còn nhớ rõ chồng tôi." Đồng Vũ Vi mặc váy ngắn màu đen, trên mặt treo một bên nhàn nhạt mỉm cười một bàn tay thật tự nhiên kéo cánh tay Mạc Tử Hiên.

Trên mặt cô ta vui vẻ nở nụ cười hạnh phúc đậm thật sâu vào trái tim bị thương của cô.

"Đồng Vũ Vi, không cần cố ý ở trước mặt tôi khoe khoang." Tay cô nắm chặt thành nắm, nghiêng răng nghiêng lợi đối với Đồng Vũ Vi nói.

Đồng Vũ Vi lại hướng cô hé miệng cười, "Tôi không có khoe khoang, chỉ là muốn cho tôi biết, cô vì sao lại muốn hại chết mẹ tôi! Một người thiện lương như vậy, bà đã làm sai cái gì, cô lại muốn hại bà tức chết?"

Cô nhìn không được cười ha hả, cười đủ, một mặt trào phúng nhìn Đồng Vũ Vi, "Cô thật sự không biết mẹ cô vì sao mà tức chết sao? Bởi vì mẹ cô quyền rũ ba tôi, bởi vì mẹ cô hại mẹ tôi luôn thương tâm nỉ non, bà ta bắt quá, dựa vào cái gì mẹ cô quyền rũ cha tôi, mẹ tôi mỗi ngày điều lấy nước mắt rửa mặt, mà mẹ cô lại sống vui vẻ. Dựa vào cái gì?" Nửa câu sau nói, cơ hồ là cô hướng Đồng Vũ Vi lớn tiếng kêu ra.

Đồng Vũ Vi chớp chớp hai mắt, "Mẹ tôi quyền rũ ba cô? Mẹ tôi sống vui vẻ? Sở Dao, cô sai lầm rồi. Không phải là mẹ tôi quyền rũ ba cô, là ba cô ở trước mặt mẹ tôi dấu diếm mình đã kết hôn, theo đuổi mẹ tôi, khi mẹ tôi sanh tôi ra ông ta lại máu lạnh từ bỏ mẹ tôi, về sau không xuất hiện trước mặt mẹ tôi nữa, khi mẹ tôi nghe mẹ cô nói Sở Quốc Vi bị bệnh nặng! Thử hỏi, mẹ tôi quyền rũ cha cô thế nào, thử hỏi, một người phụ nữ bị người đàn ông mình yêu vứt bỏ, thậm chí con gái mình chưa bao giờ gặp mặt cha nó, bà sẽ cả đời hạnh phúc vui vẻ được sao?"

"Cô nói dối! Rõ ràng là mẹ cô quyền rũ cha tôi!" Cô không tin phản bác, nếu lời nói Đồng Vũ Vi là thật, như vậy cô chẳng phải là trả thù sai Đồng Kỳ cùng Đồng Vũ Vi rồi sao?

Sẽ không, nhất định là Đồng Vũ Vi đang nói dối!

Đồng Vũ Vi lạnh lùng cười, "Cô không tin đó là sự thật, cô tự mình vào nhà giam hỏi cha mình thử xem."

"Tốt lắm, chúng ta cần phải đi, nơi này mùi khói quá nồng." Vẫn đứng ở bên cạnh Đồng Vũ Vi Mạc Tử Hiên mở miệng nói.

"Ừm." Đồng Vũ Vi kéo cánh tay Mạc Tử Hiên hai người sống vai rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 275: Ngoại truyện Sở Dao 10

Cô luôn luôn không tin lời Đồng Vũ Vi, luôn luôn tin tưởng vững chắc là Đồng Kỳ quyền rũ cha, cho nên cô mới có thể trả thù của cô ta. Cô không có làm sai.

Cho dù mất đi tất cả, cô cũng không hối hận đem Đồng Kỳ hại chết.

Nhưng lời nói Đồng Vũ Vi luôn luôn quanh quẩn trong đầu cô. Không thể nào xóa đi, rốt cục, có một ngày, cô nhìn không được đi vào ngục giam, gặp cha cô, cha cô già hơn rất nhiều, tóc muối tiêu hai mắt vô thần.

Nhìn thấy cô, ông dẫn đầu sững sốt một chút, theo sau hướng cô cười, "Dao Dao đến đó sao."

Trái tim của cô, nhất thời đau xót, chúng cô đã từng có một nhà vui vẻ biết bao!

Bây giờ lại rơi vào tình cảnh này, mẹ bị bán qua Thái làm người lẳng lơ, cha thì ở tù chung thân, mà cô, lại cả đời làm □□!

"Ba, nếu không phải Đồng Kỳ quyền rũ người, cũng sẽ không thể phát sinh chuyện như bây giờ, hết thảy đều là lỗi của Đồng Kỳ!"

Cha ngừng đầu xem cô, hướng cô lắc lắc đầu, "Dao Dao a, không phải lỗi Đồng Kỳ, là lỗi của cha, cha với mẹ con là hôn nhân thương mại, không có cảm tình, cha luôn không thương mẹ con, thẳng đến khi gặp được Đồng Kỳ, cha mới biết người phụ nữ mình yêu sâu đậm là bà ấy.

Cha dối với Đồng Kỳ che giấu hôn nhân, cùng bà kết giao còn sinh một đứa con gái, nhưng không có nghĩ chuyện bị mẹ con phát hiện, bà buộc cha rời bỏ Đồng Kỳ, bằng không liền cùng cha ly hôn. Cha cùng mẹ con là Đại Cổ Đông Sở thị một khi ly hôn không thể bảo vệ cho Sở thị. Vì bảo vệ cho Sở thị, cha dứt khoát cùng Đồng Kỳ đoạn tuyệt quan hệ, thậm chí một phần tiền đều không có cho bà ấy, lại nói tiếp, là cha thực xin lỗi bà ấy! Bà ấy không có làm chuyện thật có lỗi với chúng ta."

Sắc mặt của cô nhất thời tái nhợt một mảnh, gắt gao nhìn chăm chăm cha, thì thào tự nói, "Tại sao có thể như vậy? Cha, cha đang nói đùa đi? Khi con mười mấy tuổi, cha còn cùng Đồng Kỳ gặp mặt, mẹ còn vì thế khóc cực kỳ thương tâm!" Cũng bởi vì lần đó, cô mới muốn trả thù Đồng Kỳ.

"Không thể nào, chẳng qua công ty nhiều chuyện, tăng ca đến về trễ, mẹ con suy đoán lung tung." Cha nhìn cô nói.

Cô ngăn chặn khủng hoảng trong lòng nhìn cha, "Nhiều năm như vậy,cha chưa gặp Đồng Kỳ?"

Cha thoáng nghĩ một chút, trả lời, "Có, duy nhất một lần, cũng không biết nguyên nhân gì, Đồng Kỳ cùng Đồng Vũ Vi bỗng nhiên đến biệt thự."

Đầu óc cô như là bị cái gì nổ tung, đầu óc không thông, nguyên lai Đồng Kỳ căn bản không có làm chuyện sai, cô trả thù sai lầm rồi. . cô cứ nhiên trả thù sai lầm rồi.

Cô rời ngục giam thế nào cô cũng không biết, cô lẳng lặng đi thẳng về phía trước, trong lòng nặng trĩu khó chịu.

Bất tri bất giác, cô đi tới bến tàu cạnh biển, đón gió nhìn biển lớn mênh mông vô bờ, bỗng dưng, cô chưa sót cười, cô cứ nhiên vì trả thù Đồng Kỳ mất đi tất cả, tình yêu, tình thân, tự do cùng tiền tài, nếu cô không trả thù Đồng Kỳ thì tốt biết bao!

Hiện tại nhất định sẽ thật hạnh phúc thật vui vẻ, nhưng là. . . Hết thấy đều quá muộn.

Cô từng bước một đi về phía trước, trong lòng tín niệm duy nhất đã không có, cô sống, cũng không có ý nghĩa rồi.

"Sở. . . . Dao?" Một cái thanh âm quen thuộc truyền vào trong lỗ tai cô, cô theo chỗ phát ra âm thanh nhìn thấy, chỉ nhìn đến một người đàn ông thân hình cao lớn, một bàn tay chống nhánh cây trắng kiêu, kéo một cái chân tàn phế, mặc cũ quần áo nát, tóc đã dài qua vai mặt tràn đầy tro bụi, cho dù đối phương một bộ dạng ăn mày, cô cũng liếc mắt một cái liền nhìn ra, người đàn ông này chính là Lục Hàng!

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 276: Ngoại truyện Sở Dao 11

Lục Hàng kéo chân tàn phế từng bước một đi về phía cô,một khắc đó cô cảm thấy người mà mình cần phải xin lỗi nhất là hần!

Lục Hàng từng là một người kiêu ngạo cỡ nào, nhiều ưu tú,xuất sắc cỡ nào,đi tới đâu cũng điều tựa như ánh sáng mặt trời, chói mắt bao mây.

Nhưng hiện tại hần lại bởi vì cô mà biến thành bộ dáng thê thảm

Tuy rằng hần đã từng phản bội cô, mà cô một chút cũng không hận hần, ngược lại cảm thấy thật thẹn với hần.

Thật vất vả đi đến trước mặt cô, trên mặt Lục Hàng trương đầy bản thủ dơ dáy lộ ra nụ cười rất vui vẻ, "Sở Dao, thật là em rồi, anh còn sợ mình nhận làm người đẩy."

"Lục Hàng thực xin lỗi, nếu không phải là em,thì anh cũng sẽ không lưu lạc thê thảm đến nông nỗi này."Cô một mặt áy náy nhìn Lục Hàng.

Lục Hàng nhìn biển lớn mênh mông, thật sâu thở dài, "Sở Dao,người nên xin lỗi phải là anh mới đúng,nếu không phải tại anh thì em cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh này."

Cô hé miệng cười,Lục Hàng vẫn như trước đây thiện lương như vậy, rõ ràng là cô hại hần thành như vậy, hần lại một điểm cũng không trách cô.Trong lòng cô lại càng thêm thẹn với Lục Hàng. "Ai sai cũng được, đều đã qua rồi, hiện tại em thật sự không còn một tia dũng khí để sống sót nữa."Cô cười nhẹ, trong đầu nhớ tới cảnh nhiều năm trước cô ở Mi nhảy lầu.

Cô nhìn Lục Hàng thật lâu,sau đó dùng tốc độ trăm mét, chạy về phía trước, rồi sau đó, nhảy vào mặt biển. . . . .

Lục Hàng muốn vươn tay nắm chặt cánh tay cô lại, nhưng cuối cùng lại chậm một bước, tay hần chỉ đụng tới một góc của Sở Dao, còn chưa có kịp túm chặt, Sở Dao đã nhảy vào mặt biển rồi.

Thấy Sở Dao từ từ chìm xuống biển sâu, trong lòng Lục Hàng sôi ruột vạn phần,hần muốn gọi điện thoại báo nguy, nhưng không có di động, dưới tình thế cấp bách, hần kéo một cái chân tàn phế, từng bước một đi về phía trước, khi hần đi tới cuối bến tàu, trong nước biển, đã không còn bóng dáng của

Sở Dao nữa rồi.

Hắn ngây ngốc đứng ở bến tàu nhìn nước biển, chậm rãi mở miệng nói, "Sở Dao, sao em lại ngốc như thế?Sao lại nghĩ quẩn như vậy chứ? Anh còn chưa nói xong với em mà! Kỳ thực,anh đã sớm biết em thích anh, còn ở sau lưng tra xét gia thế em, vốn em là thiên kim Sở thị!

Anh muốn nghĩ cách rời đi thành phố này chính là vì muốn ở chung với em, bởi vì anh biết, em nhất định sẽ theo anh cùng đi Mỹ, quả nhiên em đã đến rồi.

Khi ở sân bay nhìn thấy em,anh cực kỳ hưng phấn.Anh biết em cố ý bắt chuyện cùng anh. Mà anh lại làm bộ như không biết, cùng em đi trường học, còn ngầm đồng ý cho em chuyển vào trong nhà trọ của anh.

Anh biết em thích anh, nhưng em là tiểu thư nhà giàu, anh chỉ là một thằng nhà nghèo, anh không biết em yêu anh bao lâu. Cũng không biết, nên mở miệng như thế nào để theo đuổi em.

Vì cho em càng khẳng khẳng một mực yêu anh, anh đã nghĩ ra một chủ ý,khiến cho ba người bạn anh ngăn em lại, đem em đánh ngất xỉu.Sau đó mang em hôn mê bất tỉnh bỏ vào một cái xường, cùng em phát sinh quan hệ tình dục, cho em nghĩ rằng em bị người khác ** rồi. Chờ em trở lại nhà trọ muốn tìm cái chết, anh lại nói ra anh yêu em, như vậy em sẽ càng thêm yêu anh nhiều hơn, quả nhiên, em yêu anh thật nhiều, còn mang anh trở lại thành phố này, giới thiệu cho cha mẹ của em.

Đừng trách anh, bởi vì anh nhà nghèo, cho nên các học sinh khinh bỉ anh, cái mùi vị bị người khác khinh thường làm anh không thể ngẩng đầu lên, anh không muốn nham nháp cái mùi vị đó nữa,anh muốn được người ta xem trọng liếc mắt một cái, chỉ có tiền. Vì tiền, anh từ bỏ Vũ Vi, vì tiền, anh với em ở cùng nhau, vì tiền, anh cùng em cùng nhau hại chết Đồng Kỳ. . . . . Hết thấy đều là vì tiền, nhưng kết quả là anh cái gì cũng không có.Còn rơi vào tình cảnh thế thảm này, mong muốn,anh muốn đối với em nói tiếng xin lỗi, nhưng là em không nghe được,không sao anh sẽ xuống dưới nói với em. . Thực xin lỗi."

Ngày thứ hai,các báo chí lớn cùng đưa tin tức, tất cả đều đăng một tin tức quan trọng nhất,đưa tin thiên kim Sở Dao cùng vị hôn phu Lục Hàng cùng nhau nhảy xuống biển tự sát, nguyên nhân cụ thể vẫn chưa rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 277: Đại Kết Cục

Đồng Vũ Vi miễn cưỡng nằm ở trên sofa xem tivi, Mạc Tử Hiên cùng hai đứa con trai chơi đùa, thấy Vũ Vi một mình dựa vào sofa, hắn dặn dò hai bảo bối,"Tự mình chơi đi nha,cha muốn đi bồi mẹ."

"Dừng." Nhị Đậu chau miệng, nhỏ giọng nói thầm, "Trọng sắc khinh con trai."

Mạc Tử Hiên không chút để ý Nhị Đậu nói hắn như vậy, hắn chính là coi trọng bà xã khinh con trai, nhẹ nhàng mà sờ sờ đầu Nhị Đậu," Các con chơi đi nha." Liền đứng dậy hướng sofa đi đến.

Hắn tao nhã ngồi ở trên sofa, đem đầu Vũ Vi đặt ở trên đùi của mình,để Vũ Vi có thể thoải mái một chút.

Vũ Vi nhịn không được ngáp một cái, "Buồn ngủ quá."

Mạc Tử Hiên sùng nịch điểm điểm cái mũi nhỏ của Vũ Vi, trong đôi đẹp mắt lóe ra một tia khác thường, hắn vài ngày rồi chưa có rảnh rỗi cùng Vũ Vi, "Anh ôm em lên lầu ngủ ha."

"Không cần, vẫn là mình em tự lên được rồi." Vũ Vi lập tức từ trên ghế sofa đứng dậy, một khi bị Mạc Tử Hiên bế lên, toàn bộ buổi tối của cô cũng đừng nghĩ đến chuyện ngủ.

Mạc Tử Hiên một phen túm chặt cánh tay của cô, lôi cô vào trong lòng mình, "Không được, anh muốn ôm em lên lầu à." Nói xong, hắn khom người bế Vũ Vi lên.

"Không cần mà." Vũ Vi đông đưa hai chân, cô cũng không muốn bị Mạc Tử Hiên ép cả một đêm đầu.

Vũ Vi còn đang suy nghĩ một chuyện gì đó, Mạc Tử Hiên đã ở bên tai Vũ Vi khẽ nói, "Ngoan nào, đêm nay anh cam đoan chỉ một lần thôi."

Khuôn mặt Vũ Vi đỏ lên, đánh vào ngực Mạc Tử Hiên, "Anh. . . ."

Mạc Tử Hiên ở trên má Vũ Vi hôn nhẹ nhàng một cái, ôm Vũ Vi hướng cầu thang lầu đi đến.

"Mạc Tử Hiên,thả em xuống." Vũ Vi như trước phản kháng Mạc Tử Hiên.

Nhưng Mạc Tử Hiền không để ý tới phản kháng của Vũ Vi chút nào thẳng ôm Vũ Vi lên lầu.

Giờ phút này, trên TV phát một tin tức làm đùa giỡn của hai người trở nên yên tĩnh, Mạc Tử Hiền đem Vũ Vi đặt ở trên thang lầu, hai người cùng nhau nhìn về phía TV.

"Theo như tin mới nhất, buổi chiều ngày hôm qua khoảng mười lăm giờ tại cảng phát hiện hai cỗ thi thể,xác nhận, hai cỗ thi thể theo thứ tự là con gái tổng giám đốc Sở thị, Sở Dao, còn một thi thể khác là Lục Hằng người vứt bỏ cô trong hôn lễ.Theo pháp y xem xét, hai người đều là tự mình tự sát,nguyên nhân cụ thể thì vẫn chưa rõ."

Hai chân Vũ Vi mềm nhũn suýt nữa đứng không vững, mặc dù trong lòng rất hận Sở Dao cùng Lục Hằng, nhưng bọn họ đã bị báo ứng rồi.Trong lòng cô đã không còn hận bọn họ, nhưng không có nghĩ đến, bọn họ cứ nhiên tự sát bỏ mình vậy.

Trong lòng của cô có chút khổ sở.

Mạc Tử Hiền đem Vũ Vi ôm vào trong lòng nhẹ nhàng mà vỗ bờ vai cô,"Bọn họ đã từng huy hoàng như vậy,nở mày nở mặt như vậy, hiện thời nghèo túng đến mức này, hoặc là cũng không có nguyện vọng gì, chết, đối với họ là một cách giải thoát."

Vũ Vi thở ra một hơi thật sâu, đạo lý này cô biết.

"Không phải mệt mỏi sao? Lên lầu nghỉ ngơi đi." Mạc Tử Hiền nhẹ nhàng mà ôm lấy bà vai Vũ Vi, ôm cô lên lầu.

Tiến vào phòng ngủ, Mạc Tử Hiền đem Vũ Vi đặt lên giường, rót co cô một ly nước ấm, uống nước xong,trong lòng Vũ Vi cảm giác có chút rầu rĩ mới giảm bớt.

Mạc Tử Hiền lót gối mềm lớn cho cô, lại vì cô đắp chăn, ở trên má Vũ Vi nhẹ nhàng hôn xuống, mới xoay người đem cái cốc đưa xuống lầu hai.

Khi hắn trở lại phòng,vốn khuôn mặt hắn đang để coi bỗng chốc trở nên khó chịu cực điểm, trên giường to lớn mềm mại, Đậu Nành cùng Nhị Đậu chia nhau nằm hai bên cạnh Vũ Vi. Cứ nhiên không có vị trí của hắn rồi !Hắn đi công tác ba ngày mới trở về,hai con trai bảo bối cứ nhiên chiếm cứ vị trí của hắn rồi? !

"Đậu Nành Nhị Đậu!Hai đứa lập tức lăn xuống giường cho cha!" Mạc Tử Hiền chạy đến trước giường xốc chăn lên đối với hai con trai bảo bối nói.

Nhị Đậu vươn ngón tay chỉ sofa nói, "Cha à,nơi đó mới là vị trí của cha nha."

". . . . ."

Hết trọn bộ.

Bạn đang đọc truyện *Tổng Giám Đốc, Tôi Không Bán* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.